ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

விராட பர்வம்

கும்பகோணம், கோபாலவிலாஸ புஸ்தகசாலைத் தலைவர்,
மத்வசாஸ்த்ர ஸம்பூர்ணர்
பிரம்மஸ்ரீ அ. வேங்கடேசாசாரியர்
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பாஷாபாரத துரந்தர, மஹாமஹோபாத்யாய,
ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்

கும்பகோணம்

உரிமை பதிவுசெய்தது]

[விலை ரூ. 3—50

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌾𑌯𑌨𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

விராட பர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேச பர்வம்.

1 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌰𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑌯𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

(யுதிஷ்டிரர், ம்ருகத்தினால் கவரப்பட்ட அரணிகளையும் பாத்திரத்தையும் பிராம்மணனுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்ததும், துக்கிக்கின்ற யுதிஷ்டிரருக்குத் தௌம்யர் ஸமாதானம் கூறியதும், பாண்டவர்கள் தௌம்யரோடு மந்த்ராலோசனை செய்வதற்காக ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்ததும்.)

ஜனமேஜயர், வைசம்பாயனரைப் பார்த்து, "பிராம்மணரே! எனனுடைய தந்தையின பாட்டனமார்கள் துரியோதனனிடத்திலிருந்து உண்டான பயத்தினால் துன்பமடைந்து விராடநகரத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எவ்வாறு வாஸஞ்செய்தனர்? பதிவ்ரதையும் மஹாபாக்யமுள்ளவளும் எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவித்தவளுமான அந்தத் திரௌபதியானவள் துக்கத்தை அடைந்து எவ்விதமாக அஜ்ஞாதவாஸம் செய்தாள்? அந்த ப்ராம்மணச்ரேஷ்டர்களும் பரிசாரகர்களும், ஸூதர்களோடும் சமையற்காரர்களோடும் எப்படி அஜ்ஞாதவாஸம் செய்தார்கள்?" என்று வினவ; வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"அரசரே! உம்முடைய ப்ரபிதாமஹர்கள் விராடநகரத்தில் எவ்வாறு அஜ்ஞாதவாஸம செய்தார்களென்பதை முழுதும் சொல்லுவேன்; அதனைக்கேளும். தர்மராஜாவான அந்த யுதிஷ்டிரர், அவ்விதமாக அந்த வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஆச்ரமத்தையடைந்து,

---

1 *இதன உரை விசேஷத்தை-ஆதிபர்வம் முதற்பக்கக் குறிப்பிற் காண்க.*

தம்முடைய வ்ருத்தாந்தத்தை ப்ராம்மணர்களுக்குத் தெரிவித்தார். யுதிஷ்டிரர் ப்ராம்மணர்களுக்கு அந்த விருத்தாந்தமனைத்தையும் தெரிவித்து (ம்ருகத்தினால் கவரப்பட்ட) அரணிகளுடன் பாத்திரத்தை அந்தப் பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்தார். பாரதரே! பிறகு, உறுதியான வ்ரதத்தையுடையவரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிர மஹாராஜர், தம்பிமார்களையெல்லாம் அழைத்து, 'ஸஹோதரர்களே! நாம் (துர்யோதனன் முதலானவர்களால்) கபடத்தினால் ராஜ்யத்தை அபகரிக்கப்பட்டோம்; பெரும்பாலும் தரித்திரர்களாகச் செய்யப்பட்டுப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் தேசத்தைவிட்டு ஓட்டவும்பட்டோம்; பன்னிரண்டுவருஷகாலம் கானகத்தில் வஸித்ததுபோலவே பதின்மூன்றுவது வருஷம் மறைந்து அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வோம்' என்று கூறினர். தர்மராஜரால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டவர்களும் ஸத்யமான பராக்ரமமுள்ளவர்களும் பதின்மூன்றுவது வருஷம் மறைந்து அஜ்ஞாதவாஸஞ் செய்யப்போகின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் வ்ரதமுடையவர்களுமான பாண்டவர்கள், கற்றறிந்தவர்களும் [1] ஸ்நாதகர்களும் கடுமையான வ்ரதமுள்ளவர்களும் வனவாஸஸமயத்தில ஸஹாயர்களாக அங்கிருந்தவர்களுமான ப்ராமணர்களையும் வனவாஸகாலத்தில் தங்களிடம் பற்றுதலுள்ளவர்களாக வாஸஞ்செய்த தபஸ்விகளையும் நோக்கி, அருகில் உட்கார்ந்து இருகைகளையும் குவித்துக்கொண்டு, அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வதில் அவர்களை அனுமதிகொடுக்கும்படி செய்யவேண்டி மனக்கிளர்ச்சியுடன் வசனிக்கலானார்கள். 'பிராம்மணோத்தமர்களே! நாங்கள் திருதராஷ்டிர குமாரர்களால் கபடத்தினால் ராஜ்யம் கவரப்பட்டவர்களும் பலவிதத்தாலும் தரித்திரர்களாகச் செய்யப்பட்டவர்களும் பன்னிரண்டு வருஷம் காட்டிலுண்டானவைகளை ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களுமாக உங்களோடு சேர்ந்தே காட்டில் வஸித்தோமென்பது உங்களுக்கு முழுவதும் தெரிந்திருக்கிறது. மிச்சமான இந்தப் பதின்மூன்றுவது வர்ஷமானது அஜ்ஞாதவாஸ ஸமயம்; ஆதலால், நாங்கள் மறைந்து வஸிக்கப் போகின்றோம். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கவேண்டும். தகுந்த சாரர்களையுடையவர்களும் ஸ்வஜனங்களுடைய பொருள்

---

1 குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதாத்யயனத்தையும் ப்ராஜாபத்ய முதலிய விரதத்தையும் சாஸ்திரமுறைப்படி முடித்து ஸ்நானம் செய்தவர்கள். இவர்கள், விரதத்தை அனுஷ்டியாமல் வித்தையைமாத்திரம் அப்யஸித்தவர் வித்யாஸ்நாதகரென்றும், வித்தையை அப்யஸியாமல் வ்ரதத்தைமாத்திரம் முடித்தவர் வ்ரதஸ்நாதகரென்றும், வித்தையையும் அப்யஸித்து வரத்தையும் முடித்தவர் உபயஸ்நாதகரென்றும் மூவகையராவர்.

களைக் கவர்வதில் முயற்சியுள்ளவர்களும் எங்களிடத்தில் மிக்க வைர முள்ளவர்களுமான துஷ்டமனத்தையுடைய துர்யோதனனும் சகுனியும் கர்ணனும் அறிவார்களானால் தீங்கை விளைவிப்பார்கள். துராத்மாக்களான அவர்கள்விஷயத்தில் எவன்தான் விஸ்வாஸத்தை அடைவான்? நாங்கள் எங்களுடைய ராஜ்யத்தில் நிலைபெற்று ப்ராம்மணர்களோடு சேர்ந்து எல்லாத் தேசங்களிலும் ஆட்சிசெய்வோமென்பது திரும்பவும் எங்களுக்குக் கிடைக்குமா?" என்றார்கள். சுத்தரும் தர்மதேவதையினுடைய புத்ரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு மொழிந்து துக்கத்தினாலும் சோகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவராகவும் பாஷ்பத்தினால் தடுமாறுகின்ற குரலுள்ளவராகவும் அப்பொழுது மூர்ச்சை அடைந்தார். பிறகு, தம்பிமார்களும் பிராம்மணர்கள் அனைவர்களும் அந்த யுதிஷ்டிரரைத் தேறுதலடையச் செய்தார்கள். அப்பொழுது, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர், மூர்ச்சைதெளிந்து துக்கத்தாலும் மோகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டுப் பாஷ்பத்தினால் தழுதழுத்த குரலுள்ளவராகித் தார்மிகர்களுள் உத்தமரான தௌம்யரைப்பார்த்தார். பிறகு, அந்தத் தௌம்யர், பிராம்மணர்களுடன், அப்போது ராஜாவான அந்த யுதிஷ்டிரரையும் அவருடைய தம்பிமார்களையும் ஸமாதானஞ் செய்து அரசரை நோக்கிச் சிறந்த பொருளுள்ள வாக்யத்தை உரைக்கலானார்.

'ராஜரே! நீர் கற்றறிந்தவர்; மனத்தை அடக்கினவர்; ஸத்யஸந்தர்; ஐம்பொறிகளையும் வென்றவர். இப்படிப்பட்ட தீரர்கள் எவ்விதமான ஆபத்திலும் மதிமயக்கங்கொள்ளார்கள். பகைவர்களை வெல்வதின்பொருட்டு அந்த ஸமயங்களில் மறைந்திருக்கின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான அனேக தேவர்களாலும் ஆங்காங்கு ஆபத்துக்கள் அடையப்பட்டிருக்கின்றன. திதியினுடைய புத்திரர்களால் ராஜ்யமானது கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டபொழுது, தேவராஜன், மிகவும் துக்கித்து, ப்ரம்மதேவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக ப்ராம்மணவேஷந்தரித்து நிஷதமேசத்தை அடைந்து கிரிப்ரஸ்தமென்னும் பட்டணத்தில் மறைந்து வாஸஞ்செய்து, பகைவர்களுடைய பலத்தை அழிப்பதற்குரிய கார்யத்தைச் செய்தான். ராஜரே! இந்திரன் ப்ரம்மதேவருடைய அனுக்ரஹத்தினால் மஹாபலசாலிகளும் பகைவர்களுமான திதியினுடைய புத்ரர்களைப் பலத்தினால் ஜயித்து உலகங்களை மறுபடியும் பாதுகாத்தான். விஷ்ணுவானவர் தைத்யர்களைக் கர்ப்பத்தில் வதஞ்செய்வதின்பொருட்டுத் திதியினிடத்தில் வஸிக்கவேண்டி அப்பொழுது அஸ்மகிரியை அடைந்து ஒருவராலும் அறியப்படாமல் நெடுங்காலம் வாஸஞ்செய்

தார். அவர் தம்மிடம் விட்டு வேறிடம்சென்று வாமனரூபத்தால் மறைந்து பிரம்மசாரியாகிப் பலியினிடமிருந்து ராஜ்யத்தை [1] விக்ரமங்களால் அபஹரித்தாரென்பது உம்மால கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐயா! தொடையில் மறைந்து வாசஞ்செய்யும் ப்ரம்மரிஷியான ஔர்வரால் அப்பொழுது உலகங்களில் செய்யப்பட்ட காரியத்தையும் முழுவதும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். எல்லாவிடங்களிலும் மறைந்திருக்கின்றவராயிருந்தாலும் விஷ்ணுவினால் வ்ருத்ரனை அழிக்கும் விஷயத்தில் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தில பிரவேசித்துச் செய்யப்பட்ட காரியத்தையும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். அக்னி ஜலத்தில் நுழைந்து மறைந்து வஸித்ததையும் தேவர்கள் விஷயத்தில் செய்த காரியத்தையும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். ஐயா! பூமியில் அனேகவர்ஷகாலம் மறைந்து வஸிக்கின்றவனும் உத்தமமான தேஜஸையுடையவனுமான ஸூர்யனால் எவ்வாறு சத்ருக்களனைவரும் எரிக்கப்பட்டார்கள் என்பதும் உம்மால் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மண்ணுலகத்தில் தசரதருடைய அரண்மனையில் மானிடவேஷத்தினால் மறைந்து வஸித்தவரும் யுத்தத்தில் பயங்கரமான செய்கையுடையவருமான விஷ்ணுவினால் ராவணன் கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு இந்த மஹாத்மாக்கள் அவ்வவ்விடங்களில் மறைந்தவர்களாய் இருந்துகொண்டு பகைவர்களுள் தலைவர்களை வென்றார்கள். அப்படியே நீரும் வெல்லப்போகிறீர்' என்றார்.

தர்மங்களை அறிந்தவரான அந்த யுதிஷ்டிரர், தௌம்யரால் இவ்வாறான வாக்கியங்களால் மனக்களிப்பை அடையும்படி செய்விக்கப் பெற்று, மறுபடியும் சாந்தமான புத்தியையடைந்து அசைவற்றிருந்தார். பிறகு, பலசாலிகளுள் சிறந்தவனும் பெரிய கைகளை உடையவனும் மிக்க பலமுள்ளவனுமான பீமஸேனன், ராஜாவான யுதிஷ்டிரரை வாக்கினால் மிகவும் சந்தோஷிக்கச்செய்து, 'மஹாராஜரே! பாரும்; காண்டீவத்தை வில்லாகவுடைய உம்முடைய ஸ்நேஹாதரனால் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் ப்ரதானமாகக் கொண்டிருக்கிற புத்தியினால் ஒருவிதமான ஸாஹஸமும் செய்யப்படவில்லை. அந்தத் துரியோதனன் முதலானவர்களை நாசஞ்செய்வதில் சக்தியுள்ளவர்களும் பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவர்களும் பயங்கரமான வன்மையுள்ளவர்களுமான நகுலனும் ஸஹதேவனும் என்னால் எப்போதும் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். நீர் எங்களை எந்தவழியில் சேர்ப்பிக்கிறீரோ அந்த வழியைவிட்டு நாங்கள் விலக

1 அடிவைப்பு.

மாட்டோம்; ஆதலால், நீர் எல்லாவற்றையும் கட்டளையிடும். விரைவாகப் பகைவர்களை ஜயிப்போம்' என்று கூறினன். இவ்வாறு பீமஸேனனால் சொல்லப்பட்ட தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், கற்றறிந்தவர்களோடும் கடுமையான வ்ரதமுள்ள தபஸ்விகளோடும் ஸுகமாக, வீற்றிருந்தார். மிகக் கற்றறிந்தவரும் வ்ரதத்தையுடையவருமான யுதிஷ்டிரராஜர், அஞ்ஜலிசெய்துகொண்டு, அந்த வனவாஸத்தில் தங்களிடத்தில் பற்றுதலுடனிருந்த சிஷ்டர்களான தபஸ்விகளை அந்த அஜ்ஞாதவாஸவிஷயத்தில் அனுமதிகொடுக்கச் செய்வதற்காகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'நாங்கள் அனைவர்களும் த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்களால் ஆலோசனைசெய்து ராஜ்யம் கவரப்பட்டும் பெரும்பாலும் தரித்திரர்களாகச் செய்யப்பட்டும் அப்படியே பன்னிரண்டு வருஷகாலம் கஷ்டத்துடன் வனத்தில் வஸித்தோமென்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது: மிகுதியிருக்கின்ற பதின்மூன்றாவது வர்ஷமானது அஜ்ஞாதவாஸ காலம். ஆதலால், ஓரிடத்தில் மறைவாக வஸிக்கப் போகிறோம். அதற்கு நீங்கள் அனுமதிகொடுக்க வேண்டும்' என்றனர். இவ்வாறு தர்மராஜர் சொல்ல, பிராம்மணர்கள் உத்தமமான ஆசீர்வாதங்களைச் செய்து பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களான பாண்டவர்களிடத்தினின்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றார்கள். வேதங்களை அறிந்தவர்களும் ச்ரேஷ்டர்களுமான எல்லா ஸந்யாஸிகளும் மஹரிஷிகளும் அப்பொழுது முறைப்படி ஆசீர்வாதங்களைச்செய்து மீண்டும் அவர்களைப் பார்ப்பதில் விருப்பத்துடன் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள். அந்த வேலைக்காரர்களும் தூதர்களும் சிற்பிகளும் பரிசாரகர்களும் (பாண்டவர்களிடத்தினின்று) முறைப்படி விடைபெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் (அவர்களைப்) பார்ப்பதில் விருப்பத்துடன் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள். பாரதரே! கற்றறிந்தவர்களும் வீரர்களுமான அந்த ஐந்து பாண்டவர்களும் த்ரௌபதியை அழைத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து தௌம்யருடன் சென்றார்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களும் தனித்தனியாய்ச் சாஸ்திரங்களை விசேஷித்தறிந்தவர்களும் மந்த்ராலோசனையில் ஸமர்த்தர்களும் ஸந்திவிக்ரஹங்களுடைய உண்மையை அறிந்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களனைவர்களும் மறுதினத்தில் அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்யும் முயற்சியுடன் அந்த இடத்தினின்று நல்ல சகுனத்துடன் ஒரு க்ரோசதூரம் சென்று மந்த்ராலோசனையின்பொருட்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேச பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், தம்பிகளுடன் ஆலோசித்து விராடநகரத்தில் வஸிக்க நிச்சயித்ததும், தாம் ஸந்யாஸி வேஷம் பூண்டு விராடனுடைய ஸபைத்தலைவராக இருப்பதைக் கூறியதும்.)

வனவாஸத்தை நிறைவேற்றினவர்களும் ஸத்யஸந்தர்களும் மனோதைர்யமுள்ளவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் தௌம்யருடன் மறுபடியும் மந்த்ராலோசனை செய்யலானார்கள்: பிறகு, தர்மராஜரும் குந்திபுத்திரரும் குருகுலத்தில் உதித்தவருமான யுதிஷ்டிரர், ஸஹோதரர்களையும் த்ரௌபதியையும் தௌம்யரையும் பார்த்து, 'குந்திபுத்ர! அர்ஜுன! நாம் இந்தப்பன்னிரண்டு வர்ஷகாலமாக ராஜ்யத்தினின்றும் துரத்தப்பட்டோம். ப்ரயாஸமிருப்பதனால் வஸிப்பதற்கு மிகவும் அஸாத்யமான இந்தப்பதின்மூன்றாவது வர்ஷம் வந்துவிட்டது. இனி வஸிக்கத்தகுந்த இடத்தை நன்றாக ஆலோசிப்பாயாக. அர்ஜுன! வந்திருக்கின்ற இந்தப்பதின்மூன்றாவது வர்ஷம், நாமனைவரும் த்ரௌபதியுடன் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களால் அறியப்படாதவர்களாக எங்கு வாஸஞ்செய்வோம்?' என்று வினவ, அர்ஜுனன், 'மஹாராஜரே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத் தர்மதேவதையினால் அளிக்கப்பட்ட வரத்தினாலேயே நாம் மனிதர்களால் அறியப்படாமல் ஸஞ்சரிக்கப் போகிறோம். வாஸஞ்செய்வதற்கு ரமணீயமானவைகளும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளும் நான் எடுத்துச் சொல்லப்போகின்றவைகளுமான சில தேசங்களுள் ஒன்றை நீர் விரும்பும். குருதேசங்களுக்கு நாலுபக்கங்களிலும் மனத்துக்கு இனிமையான பலவகைப்பட்ட பாஞ்சாலநாடுகளும் மத்ஸ்யதேசங்களும் ஸால்வம், வைதேஹம், பாஹ்லிகம், தசார்ணம், சூரஸேனம், கலிங்கம், மாகதம் என்கிற நாடுகளுமிருக்கின்றன. சத்ருக்களை அழிப்பவரே! விராடநகரமும் அழகுள்ளதும் ஜனங்களால் நாலு பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும் ஸுபிக்ஷமுள்ளதும் ஐஸ்வரியத்தினால் பெருத்ததுமாயிருப்பதாகக் கேட்கிறோம். அரசரே! மற்றும் அனேகமான பற்பல தேசங்களும் கேட்கப்படுகின்றன. எந்தத் தேசத்தில் உமக்கு விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கு நாம் செல்வோம். மஹாராஜரே! இவைகளுள் எந்தத் தேசத்தில் நீர் வஸிக்கப்போகிறீர்? ராஜ்யத்தினின்று தவறிவிட்டோமென்று ஒரிடத்திலும்

டீர்முடைய மனமானது துக்கத்திற்கு உட்பட்டதாகச் செய்யத் தக்கதன்று' என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், 'மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! மஹிமை பொருந்தியவரும் ப்ரபுவும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஈச்வரருமான அந்தத் தர்மதேவதை சொன்னது அவ்விதமேயாகும். அது வேறுவிதம் ஆகாது. நாமனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து நன்கு ஆலோசித்து, வஸிப்பதின்பொருட்டு ரமணீயமானதும் மங்களகரமானதும் ஸுகமானதும் ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாததுமான ஒரு ஸ்தானத்தை அவசியம் பார்ப்போம். மத்ஸ்ய தேசாதிபதியான விராடன் மிகுந்த பலமுடையவன்; மேலும், பாண்டவர்களான நம்மிடத்தில் அதிகப் பற்றுதலுள்ளவன்; தர்மசீலன்; நன்கொடையுடையவன்; வயது முதிர்ந்தவன்; ஸாதுக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவன்; குணங்களை உடையவன்; உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றவன்; உறுதியான பக்தியுடையவன்; இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவன். பார்த்த! தோஷமற்றவனே! அந்தமத்ஸ்யதேசத்தில் விராடராஜனுடைய அருகில் வாசஞ்செய்வது எனக்கு ப்ரியமாயிருக்கின்றது. ஐயனே! உனக்கும் ப்ரியமிருந்தால் விராடநகரத்தில் இந்தப் பன்னிரண்டு மாஸங்களும் அவனுக்கு வேலைகளைச்செய்துகொண்டு வஸிப்போம். குருநந்தன! அவனுடைய எந்த எந்தக் கார்யத்தைச்செய்வதற்கு நாம் சக்தியுள்ளவர்களாவோமோ, எவன் எவன் எந்த எந்தக் கார்யத்தைச் செய்யமுடியுமோ அவனவன் அந்த அந்தக் கார்யத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுசொல்ல, அர்ஜுனன், 'வேந்தரே! அந்த விராடனுடைய ராஜ்யத்தில் எவ்விதமான கார்யத்தை நீர் செய்யப்போகிறீர்? அரசரே! விராடனுக்கு எந்தக் கார்யத்தைச்செய்து மகிழ்வீர்? நீர் கபடமற்ற வேஷம்தரித்தவர்; தர்மத்தில் நிலைபெற்றவர்; பொறுமையில்லாதவர்; உமக்கு க்ரூரமும் கபடமுமான செய்கை பொருந்தாது; நீர் ஸத்யமானவாக்கையுடையவர்; யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டித்தவர்; பேராசையாலும் கோபத்தாலும் விடுபட்டவர்; மெல்லியதன்மையுடையவர்; பெருங்கொடையுடையவர்; அகார்யத்தில் வெட்கமுடையவர்; தர்மத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்; உண்மையான பராக்கிரமமுடையவர். அரசரே! தவத்தினால் வாட்டமுற்றிருக்கின்ற நீர் அந்த விராடனிடத்தில் எவ்வாறு கார்யத்தைச் செய்யப்போகிறீர்? ராஜரே! கெட்டகார்யத்தில் புத்தியைச்செலுத்தினவனுக்குத்தக்கதான துக்கமானது உமக்குச் சிறிதும் தகாது. அப்படிப்பட்ட நீர் கோரமான இந்த ஆபத்தை அடைந்து எவ்வாறு தாண்டப்போகிறீர்?' என்றுகூறினான்.

அர்ஜுனன் இவ்வாறு சொல்ல, யுதிஷ்டிரர்; 'குருநந்தன ! நான் செய்யப்போகிற கார்யத்தை நீ கேள். மத்ஸ்யதேசவாஸிகளான ஜனங்களை ஆனந்தப்படுத்துகின்றவனும் ராஜாவுமான விராடனை அடைந்து அவனுக்குச் சபைத்தலைவனாவேனென்பது என்னுடைய எண்ணம். அக்ஷவித்தையை அறிந்தவனும் நன்றாகச் சூதாடுகிறவனுமான நான் கங்கன்என்ற பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு வைடூர்யம் தங்கம் தந்தம் ஸ்படிகம் வெள்ளிஇவைகளால் செய்யப்பட்டவைகளும் கறுப்புநிறமுள்ளவைகளும் சிவப்புநிறமுள்ளவைகளும் மனத்துக்கு இன்பத்தை உண்டுபண்ணத்தக்கவைகளும் மங்களகரங்களும் அரசன் பசு இவர்களுடைய அடையாளங்களுடன் கூடியவைகளும் பார்க்க அழகானவைகளும் நல்லகாந்தியுள்ளவைகளுமான 1 சாரிகைகளை வைத்துப் 2 பாச்சிகைகளை உருட்டப்போகிறேன். அப்பா! சிவப்பு நிறமுள்ளவைகளும் மரகதத்தினால் செய்யப்பட்டவைகளும் அழகியவைகளும் ஸபைக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் ஸமர்த்தர்களால் நன்றாகச்செய்யப்பட்டவைகளுமான காய்கள் எனக்குப்பொருள்களாயிருக்கின்றன. மனிதர்கள் இவைகளைக் கையினால் தொட்டாலும் மிக்க மனக்களிப்பை அடைவார்கள். அந்தக் காய்களை நான் சமமானதும் ரமணீயமானதும் புழுதியில்லாததுமான இடத்தில் உருட்டி இஷ்டப்படி சூதாடுவேன். அஃது எனக்கு விளையாட்டாயிருக்கும். ஜ்யோதிஷத்திலும் பக்ஷிசகுனங்களை அறிவதிலும் நிமித்தத்தை அறிவதிலும் ஸாமர்த்தியத்தோடு பாச்சிகையாடுவதிலும் என்னால் அத்தியயனஞ் செய்யப்பட்டதும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நிரூபணஞ்செய்கின்றதுமானவேதத்திலும் எல்லாவேதாங்கங்களிலும் தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களிலும் நீதிசாஸ்திரங்களிலும் கரைகண்டவனான நான், கங்கன் என்கிற பெயருள்ள ஸந்யாசியாகி, விராடனுடைய ஸபாத்யக்ஷனாக இருந்துகொண்டு, (விராடனால்) கேட்கப்படுவேனானால், அவனுக்கு மிக்க ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்வேன். அவன் என்னைக்கேட்டால், அவனை நோக்கி, 'நான் முன்பு யுதிஷ்டிரருக்கு ப்ராணனுக்கொப்பான தோழனாயிருந்தேன்' என்று சொல்வேன். விராடநகரத்தில் இவ்வாறு நான் எப்பொழுதும் மறைந்திருந்துகொண்டு ஜாக்ரதையுடன் வாசஞ்செய்வேன். நான் எவ்விதம் சஞ்சரிப்பேனென்பது இவ்விதம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது' என்று கூறினார்.

---

1 2 சூதாடுகருவிகள்.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும் அர்ஜுனனும் விராட நகரத்தில் தாம் வஸிக்கும் விதத்தைக் கூறியது.)

இவ்வாறு, தர்மநந்தனர், தம்மைக்குறித்துச்சொல்லிப் பெருமூச்சுவிட்டு, வெப்பமுள்ளதும் மனவருத்தத்தினால் உண்டானதுமான கண்ணீரைச்சொரிந்து, பீமஸேனனைப்பார்த்து, 'பீமஸேன! மத்ஸ்யராஜனுடைய தேசத்தில் எவ்விதமான கார்யத்தை நீ செய்வாய்? அந்தக் கந்தமாதனபர்வதத்தில் க்ரோதவசர்களையும் யக்ஷர்களையும் கோபத்தினால் மிகவும் சிவந்தகண்களையுடைய ராக்ஷஸர்களையும் நீ வல்லமையினால்கொன்று பாஞ்சாலகன்னிகைக்கு அநேகம் தாமரைப்பூக்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாய். குந்திபுத்ர! பகைவர்களை அடக்குபவனே! ராக்ஷஸராஜனும் பயங்கரனும் மனிதர்களைப்பக்ஷிப்பவனுமான பகாஸுரனை ப்ராம்மணருக்காகக் கொன்றாய். அந்த ஏகச்க்ர நகரியானது உன்னால் அபயங்கொடுக்கப்பட்டு க்ஷேமமுள்ளதாகச்செய்யப்பட்டது. மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! மஹாவீர்யமுள்ளவனான ஹிடிம்பனையும் [1] கிர்மீரனென்கிற ராக்ஷஸனையும்கொன்று உன்னால் காடானது பகைவரற்றதாகச் செய்யப்பட்டது. ஆபத்தையடைந்தவளும் அழகான சிரிப்புள்ளவளுமான த்ரௌபதியும் நாங்களும், ஜடாஸுரனைக் கொன்று விடுவிக்கப்பட்டோம். ஐயனே! வ்ருகோதர! வீர்யத்தினால் நிறைந்தவனும் அதிகக்கோபமுள்ளவனும் சிறந்த பலமுடையவனுமான நீ மிக்க துர்பலனான அந்த விராடனுடைய நகரத்தில் மத்ஸ்யராஜனிடத்தில் எவ்விதமான கார்யத்தைச் செய்துகொண்டு வஸிக்கப் போகிறாய்?' என்றுவினவ, பீமன், 'மனிதர்களுக்கதிபதியே! நான் [2] வலலனென்னும் பெயருடன் [3] ஸூபகாரனென்னும் சமையற்காரனாக ராஜாவானவிராடனை அடைவேன்; இதைத்தான் விரும்புகிறேன். நான் மடைப்பள்ளிவேலையில் ஸமர்த்தனாயிருக்கிறேன். பற்பலவிதமான ரஸங்களையும் அவ்வாறே ருசியும் மதுரமுமான் பருப்புக்களையும் செய்வேன். நான் இந்த விராடனுக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, நல்ல தேர்ச்சியுள்ளவர்களால் எவ்விதமான

---

1 கிம்மீரனென்றும்பாடம். 2 வல்லவனென்றும்பாடம்.

3 பருப்புமுதலியவைகளைச் சமைப்பவன்.

வ்யஞ்சனங்கள் முன் செய்யப்பட்டனவோ அவைகளையும் கீழ்ப் படுத்துவேன், நான், அந்த விராடனால் முன் புஜிக்கப்படாதவைகளும் ரஸங்களுடனும் குணங்களுடனும் கூடியவைகளுமான அன்ன பானதிகளைச் செய்வேன். ருசியுள்ள வ்யஞ்சனத்தைப் புஜித்து மத்ஸ்ய ராஜன் ப்ரீதியுடையவனாவான். பின்னக்கப்பட்டிருக்கின்ற மரங்களை நான் நூறு நூறாகக் கொண்டுவருவேன். அரசன் என்னுடைய செய்கைகளைக்கண்டு என்னை அலக்ஷியஞ்செய்யமாட்டான். நான், யுத்தங்களில் ஜயிக்கப்படாதவர்களும் பலவாறு தங்கள் ப்ரதாபத்தை வெளியிட்டவர்களும் பலத்தில் அரசனுக்கு நம்பிக்கையை உண்டுபண்ணினவர்களும் [1] ரங்கஸ்தலத்தை அண்டிப் பிழைக்கின்றவர்களும் பகைவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவர்களுமான அவ்வரசனுடைய பெரிய மல்லர்களனைவரையும் அடித்து அரசனுக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுவேன். அவர்களோடு யுத்தம் பண்ணுகின்ற நான் அவர்களை யமலோகத்துக்கு அனுப்பப்போகிறதில்லை. அந்த மல்லர்கள் துன்பத்தை அடைந்தவர்களாக ஜீவித்திருக்கும்படி அவர்களைத் துன்புஞ் செய்யப் போகிறேன். எருதோ எருமைக்கடாவோ அறுபது வருஷம் சென்ற யானையோ ஸிம்மமோ புலியோ (எதுவானாலும்). ஸம்சயமில்லாமல் என்னால் பிடிக்கத்தக்கதாகும். மற்றவர்களால் பிடிக்கமுடியாதவைகளும் ஸர்ப்பங்களுடைய விஷத்துக்கு ஒப்பானவைகளுமான அவைகளெல்லாவற்றையும் மத்ஸ்யராஜன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நான் பலாத்காரமாய்ப் பிடிப்பேன். விராடனுடைய மடைப்பள்ளியில் சமையற்காரர்களாகவும் மாமிசங்களைப் பாகஞ்செய்கின்றவர்களாகவும் ஏவப்பட்டிருக்கிற மனிதர்களையும் என்னுடைய செய்கையினால் ஸந்தோஷப்படுத்துவேன. 'நான் யுதிஷ்டிரரிடத்தில் சமையற்காரனும் மதங்கொண்ட பெரிய காளைகளைப்பிடித்து அடக்குகின்றவனும் பருப்பு பக்ஷணம் முதலானவைகளைச் செய்கின்றவனும் மல்யுத்தஞ் செய்கின்றவனுமாக இருந்தேன்' என்று ஜனங்களுக்குச் சொல்வேன். ராஜரே! என்னை நானே காப்பாற்றிக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பேன். விராடநகரத்தில் விராடராஜனுக்கருகில் நான் எவ்விதம் மறைந்து வஸிக்கப்போகிறேனென்பது என்னால் இவ்விதம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது' என்று கூறினான்.

யுதிஷ்டிரர், 'அக்னியானவன் ப்ராம்மணவேஷத்தால் மறைந்து, அர்ஜுனா! அதிக ஆகாரத்தைவிரும்புகிறவனும் பிராம்மணனுமாயிருக்கின்ற என்னைக் காண்டவவனத்தில் விட்டுவிடு' என்று உண

---

[1] மல்லயுத்தம்செய்வதற்குத் தகுதியான் ஒருவித ஸமதரை.

வுக்காகவேண்டினன். தர்மபுத்தியுடையவனும் பெரும்புகழுள்ள வனுமான அர்ஜுனன் ப்ராம்மணரூபமுள்ள அந்த அக்நிபகவா னுக்கு ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து ஒருரதத்தினலேயே இந்திரனை ஜயித்து ஸர்ப்பங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று அந்தக் கார்யத்தை நிறைவேற்றினன். தேவர்களையும் மனிதர்களனைவர்களையும் ஒரு தேர்ாளியாகவே வென்றவனும் பயங்கரமான வில்லையுடையவனும் வெண்மையான குதிரைகளையுடையவனுமான பாண்டவன் என்ன செய்யப்போகிருன்? விருகோதர! ஸர்ப்பத்துக்கொப்பான ஸ்பர் சத்துடன்கூடின இந்த அர்ஜுனன், 1 ஸர்ப்பங்களுள் வாஸுகி போலவும் பாம்புகளுள் கண்ணில் விஷமுள்ள பாம்புபோலவும் தேஜஸ்களுள் அக்நிபோலவும் நதிகளுள் ஸமுத்திரம்போலவும் மலைகளுள் இமயம்போலவும் தேவர்களுள் மஹேந்த்ரன்போலவும் அஸுரர்களுள் பலிபோலவும் சிறந்த யானைகளுள் ஸுப்ரதீகம் என்கிற திக்கஜம்போலவும் நுகத்தடியை வகிக்கின்றவைகளுள் குதிரைபோலவும் யக்ஷர்களுள் குபேரன்போலவும் மிருகங்களுள் ஸிம்மம்போலவும் ராக்ஷஸர்களுள் ராவணன்போலவும் தைத்யர் களுள் சம்பரன்போலவும் ருத்ரர்களுள் கபாலிபோலவும் பலமுள் ளவர்களுள் விஷ்ணுபோலவும் ஸர்ப்பங்களுள் ரோஷமும் பொறு மையுமுள்ள தக்ஷகன்போலவும் பறவைகளுள் வாயுவைப்போல் வேகத்தாலும் பலத்தாலும் நடுங்கச்செய்கின்ற கருடன்போலவும் தபிக்கச்செய்கிறவர்களுள் ஸூர்யன்போலவும் மனிதர்களுள் ப்ராம் மணன் போலவும் மடுக்களுள் பாதாளம்போலவும் கர்ஜிக்கின்ற வைகளுள் மேகம்போலவும் ஆயுதங்களுள் உத்தமமான வஜ்ரம் போலவும் பசுக்களுள் திமிலுடன்கூடிய சிறந்தகாளைபோலவும் நாகங்களுள் த்ருதராஷ்டிரன் போலவும் யானைகளுள் ஐராவதம் போலவும் ப்ரியமுள்ள வஸ்துக்களுள் சிறந்த புத்ரன்போலவும் ஸுஹ்ருத்துக்களுள் உத்தமியான மனைவிபோலவும் மலைகளுள் சிறந்ததான மேருகிரிபோலவும் தேவர்களுள் மதுஸூதனர்போல வும் க்ரஹங்களுள் உத்தமமான சந்த்ரன்போலவும் தடாகங்களுள் மாநஸஸரஸ்போலவும் சிறந்தவனுயிருக்கின்றுன். இவைகள் தத்தம் ஜாதிகளில் சிறந்திருப்பனபோலவே யௌவனமுள்ளவனை 2 குடா கேசன் எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவன். பாரத! அப்படிப் பட்ட இந்த அர்ஜுனன், இந்திரனையும் வாஸுதேவரையும் காட்டி லும் சிறந்தவன். ப்ரம்மசாரியும் வ்ரதத்தில்பற்றுள்ளவனும்

1 பாம்பின் வகைகள்.

2 ஆலஸ்யமற்றவன்; அல்லது சுருட்டையான கேசமுடையவன்.

ஆயுதம் தரித்தவர்களனைவர்களுள்ளும் உத்தமனும் அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவனும் எல்லாமறிந்தவனும் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவனும் பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனுமான இந்த அர்ஜுனன் இந்த்ரனுடைய அரண்மனையில் ஐந்துவர்ஷகாலம் வாஸஞ்செய்து வேகமுள்ளதும் ஸூக்ஷ்மமும் விசித்ரமும் சாஸ்வதமுமான அஸ்த்ரத்தைப் பெற்றுத் தேவராஜனிடம் அனுமதிபெற்று த்ருதராஷ்ட்ர புத்ரர்களுடைய விநாசத்தின்பொருட்டும் பாண்டவர்களுடைய ஜய்த்தின்பொருட்டும் மீண்டு பூலோகத்துக்கு வந்தான். எவனைப் பன்னிரண்டாவது ருத்ரரென்றும் பதின்மூன்றாவது ஸூர்யனென்றும் [1] ஒன்பதாவது வஸுவென்றும் எட்டாவது குலாசலமென்றும் எண்ணுகிறேனே, எவனுடைய இடக்கை வலக்கைகளிரண்டும் நீண்டவைவயும், ஒரே அளவுள்ளவையும், நாண்கயிறு உரைவதனால் தழும்புபட்டவையும், காளைகளுடைய முன்கால்கள் போன்றவையும், கையுறை விரலுறை இவைகளோடு எப்பொழுதும் சேர்க்கைபெற்றவையும், கஜராஜனுடைய துதிக்கைக்கு ஒப்பானவையும், பருத்தவைப்யும், பரிகாயுதங்கள்போன்றவையும் மிருதுவானவையும் சிவப்பானவையுமான உள்ளங்கைகளுடன் கூடியவையும், மங்களகரமுமாக விளங்குகின்றனவோ, கரிய நிறமுடையவனும் யௌவனமுள்ளவனும் வளைந்திருக்கின்ற கேசங்களையுடையவனும் அழகிய தோற்றமுடையவனும் பாண்டுபுத்ரனும் காண்டீவம் என்கிற வில்லையுடையவனும் வெண்குதிரைகளையுடையவனும் கிரீடத்தைத் தரித்தவனும் வானரக்கொடியுள்ளவனும் [2] பீபத்ஸுவும் பயங்கரமான வில்லையுடையவனும் குந்திபுத்ரனுமான அந்த அர்ஜுனன் எந்த ரூபத்தை எடுத்து எவ்விதக் கொள்கையுடன் எவ்விதச் செய்கையுள்ளவனாகவும் எதை ப்ரதானமாகக் கைப்பற்றினவனாகவுமிருந்துகொண்டு எதைச்செய்வான்? விராடனுக்கு எந்தக் கார்யத்தைச்செய்து இனிது வஸிப்பான்?' என்று வினவ, அர்ஜுனன், 'பரதஸ்ரேஷ்டரே! நாண்கயிற்றின் உரைதலினாலும் கையுறையினுடைய உரைதலினாலும் தழும்புபட்டிருக்கிற இந்த இரண்டு கைகளையும் எப்பொழுதுமே சட்டையினால் மறைப்பதற்கு நான் விரும்புகிறேன். வேறுவிதத்தால் மறைப்பதற்கு என்னால் முடியாது. ஆதலால், கார்யநிமித்தம் இந்த இழிவான தொழிலை நான் செய்யப்போகிறேன். நாண்கயிறு உரைதலால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பெரிதான தழும்பி

1 இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

2 அவன்பெயர்களுள் ஒன்று; இதன் 43-ம் அத்யாயம் பார்க்க.

ஞல் அண்டயாளமிடப்பட்டிருக்கின்ற என்னுடைய இரண்டு பெரிய கைகளையும் வேறுவிதத்தினல் மறைப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. இரண்டு சங்குவளையல்களையும் தொங்குகின்ற குண்டலங்களையும் அணிந்து, பின்னிவிடப்பட்டிருக்கிற தலைமயிருடன் ப்ருஹன்னளை என்று பெயருடையவனுயிருப்பேன். ஸ்திரீகளுக்குரிய ஸ்வபாவத்தினலேயே மறுபடியும் மறுபடியும் கதையைப் படித்துக்கொண்டும் ப்ரஜைகளுடைய நடக்கையைப் பலவிதமானபரிஹாஸத்துடன் எடுத்துச்சொல்லிக்கொண்டும் விராடராஜனையும் அந்தப்புரத்தினுள்ள மற்றஜனங்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். ராஜரே! விராடநகரத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு அற்புதமும் அவ்வாறே பற்பலவிதமுமான நர்த்தனத்தையும் கானத்தையும் வாத்யத்தையும் கற்பிப்பேன்: ராஜேந்த்ரரே! ஸ்திரீகளுடைய தன்மைக்குரிய நடக்கையினுலும் நாட்டியம் கானம் கதை இவைகளைப்பற்றின செய்கைகளாலும் என்னை நான் கபடத்தினல் மறைத்துக்கொள்ளப்போகிறேன். 'யுதிஷ்டிரருடைய அரண்மனையில் அவரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவளாகவும் த்ரௌபதியினுடைய பரிசாரிகையாகவும் வசித்துவந்தேன்' என்று சொல்லிக்கொள்வேன். ராஜரே! ஊர்வசியினுடைய சாபத்தினல் நான் நபும்ஸகத்தன்மையை அடைந்திருக்கிறேன். இந்த்ரனுடைய அனுக்ரஹத்தினல் பதின்மூன்றுவது வர்ஷத்துக்குமேல் சாபத்தினின்றுவிடுபடுவேன்: நான் எவ்வாறு வஸிப்பேனென்பது இவ்விதம் என்னல் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டது. ராஜேந்த்ரரே! இப்படிப்பட்ட [1] க்ருத்ரிமமானவேஷத்தால் நளன்போல மறைந்தவனுகி விராடநகரத்தில் ஸுகமாக வஸிக்கப்போகிறேன்' என்று மறுமொழி கூறினன்.

யுதிஷ்டிரர், 'உலகத்தில் கீர்த்தியினுலும் பராக்கிரமத்தினுலும் வாஸுதேவருக்கு ஒப்பானவனும் பரதஶ்ரேஷ்டனும் வஜ்ரம்போல உறுதியான [2] முஷ்டியுள்ளவனுமான இந்த அர்ஜுனன் மஹாமேரு மறைக்கப்படுவதுபோல் விராடராஜ்யத்தில் விராடனுடைய அரண்மனையில் மறைந்து வஸித்துக்கொண்டு, 'நான் நபும்ஸகனென்று சொல்லப்போகிறேன்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்தது பாதகமன்றோ?' என்று கூறினர்.

---

1 செய்துகொண்டது. 2 வில்லைப்பிடித்தல்.

நான்காவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலனும் ஸஹதேவனும் த்ரௌபதியும் தாம் வஸிப்பதைக் குறித்து ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது.)

புருஷர்களுள்சிறந்தவீரனும் தார்மிகர்களுள் ச்ரேஷ்டனுமான அர்ஜுனன் இவ்வாறு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். ராஜாவானயுதிஷ்டிரர், மற்றொரு ப்ராதாவைப்பார்த்து மறுபடியும் சொல்லலானார். 'ம்ருதுவானதேஹமுள்ளவனும் சூரனும் பார்க்கத்தகுந்தவனும் ஸுகானுபவத்துக்கேற்றவனும் துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்குத் தகாதவனும் பாலனும் எப்பொழுதும் லாலனஞ் செய்யப்பட்டவனுமான இந்தநகுலன் எவ்விதமான தொழிலையும் எவ்விதமான ஒழுக்கத்தையுமுடையவனாயிருக்கப்போகிறானோ? துன்பமுற்றவனும் அமைதியுள்ளவனுமான அப்படிப்பட்ட இந்தநகுலன் இந்தஸமயத்தில் எந்தவேலையைச்செய்ய விரும்புவானோ? அப்பா! நகுலா! விராடராஜனுடைய ராஜ்யத்தில் நீ எந்தக் கார்யத்தைச் செய்து கொண்டு வஸிக்கப்போகிறாய்? அந்தக்கார்யத்தை எனக்குச் சொல்வாயாக' என்றார்.

நகுலன், "குருராஜரே! நான் தாமக்ரந்தியென்கிற பெயருடன் விராடனுடைய குதிரைகளுக்குத் தலைவனாவேனென்பது என் எண்ணம். இந்தச்செய்கை எனக்கு மிக்கவிருப்பமானது. (குதிரைகட்டுகிற) கயிற்றுவேலையில் ஸமர்த்தனும் தாமக்ரந்திஎன்ற பெயரால் அறியப்பட்டவனுமான என்னை ஜனங்கள் இப்புவியில் ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் அவமதிக்கமாட்டார்கள். குதிரைகளைப் பழக்குவதிலும், அவ்வாறே, அவைகளுக்கு வைத்தியம் செய்வதிலும் நான் ஸமர்த்தனாயிருக்கிறேன். உமக்கு எவ்வாறு குதிரைகள் ப்ரியமுள்ளவைகளோ அவ்வாறே எனக்கும் எப்பொழுதும் ப்ரியமுள்ளவைகள். குதிரைக்குட்டிகளும் அவ்வாறே பெண்குதிரைகளும் என்னை அவமதிக்கமாட்டா. என்னை அடைந்திருக்கின்ற குதிரைகள், அவைகளின்முதுகில் ஏறுவதிலும் தேரில்கட்டுவதிலும் துஷ்டத்தனமுள்ளவைகளாகமாட்டா. ஐயா! விராடநகரத்தில் என்னைப்பார்க்கிற ஜனங்களுக்கு, 'நான் முன்பு பாண்டுகுமாரரால் குதிரைகள் விஷயங்களில் அதிகாரம் கொடுக்கப்பெற்றிருந்தேன்' என்று இவ்விதமாகச்சொல்லிக்கொண்டு ஸுகமாக ஸஞ்சரிப்பேன். ராஜரே! இவ்வாறு அந்த விராடனுடைய நகரத்தில் மறைந்துஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். எவ்

விதமாக நான் வஸிப்பேனென்பது உங்களிடத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டது' என்று மறுமொழி கூறினன்.

நகுலன் இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட தர்மராஜர், 'இந்த ஸஹதேவன், புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கு ஒப்பானவனும் நீதியில் சுக்ரனுக்குஸமானனும் பற்பல மந்த்ராலோசனைகளில் ஸமர்த்தனும் வழியைவிட்டகலாத நற்செய்கைகளில் நிலைபெற்றவனும் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவனும் நல்வழியில் நிற்பவனுமாகி ராஜ்ய தந்த்ரத்தை அறிந்திருக்கிறான். அந்தராஜநீதியை அறிந்திருக்கிற ஜனங்கள் கொஞ்சமேனும் இவனிடத்தில் தவறுதலைக் கண்டார்களில்லை. ஏ! ஸஹதேவ! நல்ல ராஜநீதியை அறிந்தவனும் சூரனும் எல்லாமந்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தனும் நம்முடைய தாயான குந்திக்கு எப்பொழுதுமே அதிகமான அன்புக்கு விஷயமானவனுமான நீ அந்த விராட ராஜனுக்கு எவ்விதமான தொழிலைச் செய்யப்போகிறாய்? அப்பா! நீ எந்தக் கார்யத்தைச் செய்துகொண்டு மறைந்து ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாய்?' என்று வினவ, ஸஹதேவன், 'ராஜரே! நான் பசுக்களுக்குத் தீனிபோட்டுப் போஷிப்பவனும் கறக்கிறவனுமாகி விராடனுடைய பசுக்களைக் காப்பவனாயிருக்கலாமென்பது என் விருப்பம். நான் பசுக்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிவதில் ஸமர்த்தன். என் பெயர் தந்த்ரீபாலனென்று நான் சொல்லிக்கொள்வேன். என்னால் அப்பொழுது விராடநகரத்தில் காக்கப்பட்ட பசுக்கள் நோயற்றவைகளும் எண்ணிக்கையினால் அதிகப்பட்டவைகளும் புஷ்டியுள்ளவைகளும் பாலுள்ளவைகளும் அனேக கன்றுகளையுடையவைகளும் நல்ல பலமுள்ளவைகளும் நன்றாகப் போஷிக்கப்பட்டவைகளும் ஜ்வரமும் தோஷமும் அற்றவைகளும் திருடர் பயமில்லாதவைகளும் எப்பொழுதுமே வியாதிகளாலும் புலிகளாலும் விலக்கப்பட்டவைகளும் நன்றாக ஒன்றுகூடினவைகளும் மனத்துயரமற்றவைகளும் துன்பமில்லாதவைகளும் ஆகப்போகின்றன. நான் இவ்விஷயத்தில் ஸமர்த்தனாயிருப்பேன். இதில் எனக்கு அதிகமான விருப்பமிருக்கிறது. நான் முற்காலத்தில் உம்மால் எப்பொழுதுமே பசுக்காத்தலில் ஏவப்பட்டிருந்தேன். ராஜரே! அதில் எனக்கு ஸம்பூர்ணமான ஸாமர்த்தியமுண்டு. அரசரே! பசுக்களுடைய சுபமான லக்ஷணமும் நடையும் மற்றுமுள்ளயாவும் என்னால் நன்றாய் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேந்தரே! எந்தக் காளைகளுடைய மூத்திரத்தை மோந்து பார்த்து மலட்டுப்பசுவும் கன்றை ஈனுமோ அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த லக்ஷணத்தையுடைய காளைகளையும் நான் அறிவேன். அத்தகைய நான் இவ்வாறு ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். எனக்கு இவ்விஷயத்தில்

ப்ரீதியானது அதிகமன்றோ? நான் விராடநகரத்தில் அச்செய்கையி ஞல் மறைந்துகொண்டு மகிழ்ப்போகிறேன். தோஷமற்றவரே! விராடராஜனை நான் ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். உமக்குக் கவலைவேண் டாம். ராஜரே! என்னைப் பகைவன் அறியமாட்டான். (ஆதலால்,) அச்செய்கையானது உமக்கு விருப்பமாயிருக்கலாம். எவ்வாறு நான் ஸஞ்சரிப்பேனென்கிற இந்த விஷயமானது உங்களிடத்தில் என்னால் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டது' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், 'த்ருபதராஜகுமாரியாகிய கிருஷ்ணையானவள் எவ் விதமான கார்யத்தைச்செய்துகொண்டு விராடநகரத்தில வஸிக்கப் போகிறாள்? ஸாமான்யஸ்திரீகளைப்போல த்ரௌபதியானவள் கார் யம் யாதொன்றையும் செய்வதற்கு அறியாள். இவள், [1] பிறந்தநாள் முதல் புஷ்பமாலைகள் சந்தனங்கள் அலங்காரங்கள் பற்பலவஸ்திரங் கள் இவைகளைமாத்திரமே அறிவாள். பதிவ்ரதையும் மஹாபாக்ய முள்ளவளுமான இந்தப்பாஞ்சாலியானவள் எவ்வாறு ஸஞ்சரிக்கப் போகிறாள்? இவளோ நமக்கு ப்ரியமான மனைவி; ப்ராணனைக்காட்டி லும் சிறந்தவள்; தாய்போலக்காப்பாற்றத்தக்கவள்; மூத்தஸஹோ தரிபோலப் பூஜிக்கத்தக்கவள். மென்மையான தேகமுள்ளவளும் நல்ல இயற்கையுடையவளும் கீர்த்தியுள்ளவளும் மங்களத்தைச் செய பவளும் பதிவ்ரதையுமாயிருக்கிற ராஜபுத்ரியானவள் விராடநகரத்தில் எவ்வாறு வஸிக்கப்போகிறாள்?' என்றார்.

த்ரௌபதி, 'ராஜேந்த்ரரே! ராஜரே! என்னிமித்தமான சோகம் உமக்கு வராவண்ணம் நான் வஸிப்பேன். நீர் மனகவலையற் றிரும். ராஜரே! ப்ரபுவே! என்னைப் பிறர் அறியாவண்ணம எதை நான் செய்வேனென்பதைக் கேளும. ராஜரே! நான மறைந்து வாஸஞ்செய்யப்போகிறேன். ஒருவரும் என்னை அறியமாட்டார்கள். அவ்விதமான நடக்கையையும் நான் சொல்லுகிறேன். உமக்கு ஸுக முண்டாகட்டும். மஹாராஜரே! நற்குலததில்பிறந்தவளான நான் [2] ஸைரந்த்ரி என்கிற பெயருடன் வ்ரதத்தை அநுஷ்டிப்பவளாக விராடனுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கப்போகிறேன். இந்த என் னுடைய எண்ணம். பரத குலத்தில் உதித்தவரே! ஸைரந்தரிகள் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பரிசாரிகைகளாக ரக்ஷிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த ஸ்த்ரீ

---

1 வேறுபாடம்.

2 பிறருடைய வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டு ஸ்வாதந்தர்யத்துடனும் கற்புடனும் ராஜஸ்தரீ முதலானவர்களுக்குத் தலைபின்னுதல் விசித்ரமான படம் எழுதுதல் முதலான சில்பங்களைசசெய்பவள்.

கள் ஒரு பர்த்தாவையுடையவர்களென்பது உலகத்துக்கு நிச்சயம். அப்படிப்பட்ட நான் தலைபின்னுவதில்ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸைரந்த்ரி என்றும் உலகத்தில் தேசாந்தரம்போயிருக்கின்ற புருஷர்களுடைய ஸ்த்ரீகளை ஸமாதானஞ்செய்கின்றவளென்றும் சொல்லிக்கொள்ளப் போகிறேன். பாரதரே! அர்சன் என்னைக் கேட்பானாகில், 'நான் யுதிஷ்டிரருடைய அரண்மனையில் த்ரௌபதிதேவிக்கு ஊழியஞ் செய்துகொண்டு வாஸஞ்செய்துவந்தேன்' என்று சொல்லுவேன். நீர் என்னை எதைப்பற்றிக்கேட்டீரோ அவ்விஷயத்தில், என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை நானே மறைத்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். ராஜரே! நான் அந்த ராஜக்ருஹத்தில் போஷிக்கப்படத்தகாதவளாக மாட்டேன். நான் எப்பொழுதும் விரதத்தினாலேயே என்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு கீர்த்தியுடையவளும் ராஜபத்னியுமான ஸுதேஷ்ணையை அடையப்போகிறேன். அவள் (தன்னிடம்) வந்திருக்கின்ற என்னைக் காப்பாற்றுவாள். உமக்கு இவ்விதமான துயரம் வேண்டாம். மேலும், அவ்விடத்தில் வஸிக்கின்றவளான நான் உங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவளாகவே ஸஞ்சரிப்பேன். நான் எவ்விதமாக வாஸஞ்செய்யப் போகிறேனென்பதை இவ்விதம் உங்களிடத்தில ப்ரதிஜ்ஞைசெய்துவிட்டேன்' என்று மறுமொழி கூறினாள்.

யுதிஷ்டிரர், 'ஏ! கல்யாணி! கெட்டஎண்ணமுடையவர்களும் பாபிகளுமாயிருக்கின்ற நம்முடைய சத்ருக்கள் மறுபடியும் ஸுகமுடையவர்களாகாமலும், அவர்கள் நம்மைக் கண்டறியாமலும் நீ செய்வாயாக. க்ருஷ்ணையே! நற்குலத்திலுதித்தவளுக்கு எது தகுந்ததோ அவ்வித மங்களகரமான வார்த்தையைப் பேசுகிறாய். பதிவ்ரதையும் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றவளுமான நீ ஒரு பாவத்தையும் அறியாய்' என்றார்.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் இந்திரஸேனன் முதலானவர்களை த்வாரகை முதலான இடங்களுக்குப் போகும்படி ஏவியதும், தௌம்யர் ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கவேண்டிய முறைகளைப் பாண்டவர்களுக்குக் கற்பித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'உங்களால் எந்தக்கார்யங்கள் சொல்லப்பட்டனவோ அந்தக் கார்யங்களை நீங்கள் அனுஷ்டித்துவாருங்கள். எனக்

கும் நிச்சயத்தினால் உசிதமான ஒருபுத்தி உண்டாயிருக்கின்றது. நம்முடைய புரோகிதரான இந்தத்தௌம்யர் த்ருபதனுடைய அரண்மனையில் ஸூதர்களோடும் சமையற்காரர்களோடுங்கூட அக்னி ஹோத்ரங்களைப் பாதுகாக்கட்டும். இந்த்ரஸேனனை முதன்மையாகக் கொண்ட இவர்கள் வெற்று ரதங்களை நடத்திக்கொண்டு சீக்கிரம் த்வாரகையை அடையவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. த்ரௌபதியினுடைய பரிசாரிகைகளான இந்தப் பெண்களனைவர்களும் ஸூதர்களோடும் சமையற்காரர்களோடும் பாஞ்சாலதேசத்துக்கே செல்லட்டும். எல்லாரும், 'மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் அனைவர்களும் நடுநிசியில் எங்களையும் பிக்ஷையெடுத்துப் புஜிக்கின்ற ப்ராமணர்களையும் விட்டுவிட்டு த்வைதவனத்தினின்றும் எங்கேயோ புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்; அறியக்கூடவில்லை' என்று சொல்ல வேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டார். இவ்வாறு அந்தப் பாண்டவர்கள் தனித்தனியாக அவரவர்களுடைய செய்கைகளை எடுத்துக் கூறிப் பரஸ்பரம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, பிறகு, தௌம்யரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள். அரசரே! தர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவரும் எல்லாத் தர்மங்களின் விசேஷங்களையும் அறிந்தவரும் புரோஹிதருமான அந்தத் தௌம்யரும், புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு நீதியை உபதேசிக்கத் தொடங்கினர்.

'ராஜரே! உலகத்திலுள்ள இந்த நடக்கையெல்லாம் எவ்விதமாய் இருக்கிறதென்பதை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். அறிந்திருந்தாலும், நண்பர்கள் ப்ரீதியினால் சொல்லத்தக்கதே. ஆதலால், நான் (உங்களுக்குச் சிலவிஷயங்களைச்) சொல்லப்போகிறேன். காரணத்தை மாத்திரம் அறிந்துகொள்ளுங்கள். ஓ! ராஜபுத்ரர்களே! எவ்வாறு அயல்தேசம் சென்று ராஜக்ருஹத்தை அடைந்து ஸஞ்சரிப்பவன் கெடுதியடையாமலிருப்பனோ அவ்விதமான இந்த ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கும் உபாயத்தை உங்களுக்கு நான் அன்பினால் சொல்லுகிறேன். குருகுலத்தில் உதித்தவரே! கௌரவிக்கத்தக்கவரே! கௌரவர்களுடைய அரண்மனையில் பிறந்த ஒருவன் கௌரவிக்கப் படாமல் ஒருவருஷகாலம் மறைந்து வாஸஞ்செய்வதென்பது மிகக கஷ்டமே. உள்ளே வரலாமென்று அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அரசனைப் பார்க்கவேண்டும். அரசர்களுடைய பொருள்களில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. தன்னைக் கேளாமலிருக்கையில் அரசனுக்கு ஒருபொழுதும் நீதி சொல்லக்கூடாது. பேசாமலிருந்து கொண்டே அவனை உபாஸிக்கவேண்டும். தகுந்த ஸமயத்தில் அவ

ஊப் புகழவேண்டும். பொய் சொல்லுகின்ற ஜனங்களிடத்தில் அரசர்கள் அஸூயைப்படுவார்கள். அவ்வாறே, பொய் சொல்லுகின்ற மந்த்ரியை அரசர்கள் அவமதிப்பார்கள். மிகவும் அல்பமாயினும் கார்யங்களை அரசனிடத்தில் தெரிவித்துச் செய்யவேண்டும். அரசனிடத்தில் இவ்வாறு பழகுபவனுக்கு ஒருபொழுதும் குறை நேரிடாது. ஏ! பாண்டவரே! உலகத்தில் பிராணிகளை (உணவு முதலியவற்றால்) போஷிக்கின்றவனும் (ஆபத்தினின்று) காப்பாற்றுகின்றவனும் எல்லாச் சஸ்திரங்களாலும் நிறைந்தவனுமான அரசன மனித வடிவங்கொண்ட ஒரு பெரு நெருப்பு. அரசனை அடுத்திருப்பவனை எவ்விதத்திலும் தோஷம் எவ்வாறு அணுகாதோ அவ்வாறான அவனுடைய நடக்கையைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். புத்திசாலியான ஒருவன், க்ஷத்திரியனையும் ஸர்ப்பத்தையும் அதிகமாகக் கற்றறிந்த பிராம்மணனையும், அசக்தர்களாயிருந்தாலும், ஒருபொழுதும் அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. இம்மூவரும் அவமதிக்கப்பட்டால் மனிதனை எரிப்பர். ஆதலால், கற்றறிந்தவர்கள் எப்பொழுதும் அரசனை முயற்சியுடன் பூஜிக்கவேண்டும். அரசனால் ஸம்மதிக்கப்பட்ட மனிதன் வரம்புகடந்து செல்லக்கூடாது. பண்டிதர்கள் உலகத்தில் (அவனவனுக்குரிய) மரியாதையைத்தான் வ்யவஹாரமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். பகைவர்களை அடக்குபவரே! அரசர்கள், புத்ரனானாலும் பேரனானாலும் ஸஹோதரனானாலும், வரம்புகடந்து நடப்பவனைப் புகழமாட்டார்கள். அரசனால் ஒருவித அதிகாரங்கொடுக்கப்பட்டவன் மிக்க செல்வத்தை அடைந்திருந்தாலும் தனக்குரிய நிலைமையை ஆலோசித்துப் பிறவிக்குருடனைப்போலத் தன்னைக் கருதவேண்டும். அரசனிடத்தில் பழகுபவன் தைரியசாலியாக எப்பொழுதும் வாயிலைப்பார்த்துக்கொண்டு அரசர்களிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவனாய் இருக்கவேண்டும். அரசர்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. எந்த ஆஸனத்தில் பிறன் பிரியம்வைக்கமாட்டானோ அந்த ஆஸனத்தையே விரும்பவேண்டும். ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கின்ற மனிதன் எந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தால் மிக்க பலவானான ஒருவனுடைய மனம் வருந்தாதோ அந்த ஆஸனத்தை விரும்பவேண்டும். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் எந்த இடத்தில் எவ்வாறு உட்கார்ந்திருந்தால், 'இவன் துஷ்டகார்யம் செய்கிறவன்' என்று மற்றவன் ஸந்தேஹிப்பனோ அந்த இடத்தில் அவ்வாறு ஒருபொழுதும் உட்காரக்கூடாது. தனக்குரிய இடத்தில் இஷ்டப்படி இருக்கலாம்; அல்லது, அரசனுடைய சமீபத்தில் நிற்கலாம். பிறருடைய ஆஸனத்தை ஒருபொழுதும் விரும்பவேகூடாது. வேறொருவனு

டைய ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தால் இவனை அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் ஸபையில் இழுத்துவிடுவார்கள்; சத்ருக்களால் பரிஹஸிக்கப்படுவான். வேலைக்காரன் தனத்துக்காக அரசனை அடைந்திருத்தலால் எப்பொழுதும் அரசனுக்கு முன்னிலையிலிருப்பது கூடாதென்று (நீதிமான்கள்) எண்ணுகிறார்கள். ராஜரே! கற்றறிந்தவன், அரசனுடைய வலப்பக்கத்தையோ இடப்பக்கத்தையோ அடைந்து விநயமுள்ளவன் போல நிற்கவேண்டும். அரசனுக்கு முன்புறத்திலாவது பின்புறத்திலாவது நிற்கக்கூடாது. பின்புறத்திலுள்ள இடமானது அரசனைக்காப்பாற்றும் ஆயுதபாணிகளுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்களை வசப்படுத்துவதின்பொருட்டு, தாய்வம்சத்திலாவது தகப்பன்வம்சத்திலாவதுள்ள (பெரியோர்களுடைய) நாமதேயத்தையும் நன்னடகையையும் எப்பொழுதும் சொல்லவேண்டும். அரசனால் பூஜிக்கப்படும் எந்தமனிதன் அவ்வரசனுக்கு ப்ரதிபூஜை செய்யவில்லையோ, அந்தமனிதனை, அரசன், ஆசார்யன் சோம்பேறிகளான சிஷ்யர்களைக் கௌரவியாதது போல, ஒருபொழுதும் கௌரவப்படுத்தமாட்டான். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன், 'நான் அரசனுடைய அன்புக்குப்பாத்ரமாயிருக்கிறேன்' என்று அரசனுடைய வாகனத்திலாவது கட்டிலிலாவது ஆஸனத்திலாவது ரதத்திலாவது ஏறக்கூடாது. எந்த மனிதன், வீட்டினின்று வெளிப்பட்டுச் செய்யவேண்டியகார்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு, அபிவிருத்தியில் உறுதியான எண்ணமுள்ளவனும் சோம்பலற்றவனும் மனத்தை அடக்கினவனுமாகி, பசிதாகங்களால் வருத்தப்பட்டாலும் ரோதனஞ் செய்யாமல், கஷ்டத்தினால் ஸுகத்தையடையவேண்டுமென்று விரும்புவனோ அவன் ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கவேண்டும். (அரசனால்) மற்றவர்கள் ஏவப்படும்போது, 'நான்செய்வேன்' என்று தைர்யத்துடன் எந்தமனிதன் முற்படுவனோ அந்தமனிதனே அரசர்களிடங்களில் ஸித்தியைப்பெறுவான். எந்தமனிதன் வெயிலிலோ குளிரிலோ பகலிலோ இரவிலோ ஏவப்பட்டால் ஆலோசியாமல் கார்யங்களைச் செய்வனோ அவன் அரசர்களிடங்களில் ஸித்தியை அடைகிறான். ராஜக்ருஹத்திலிருக்கும் ஸமர்த்தனான மந்திரியை ஒருபொழுதும் அவமதிக்கக்கூடாது. கௌரவிக்கப்பட்டாலும் ஸந்தோஷிக்கக்கூடாது. அவமதிக்கப்பட்டாலும் மனவருத்தமடையக்கூடாது. எவன் ருஜுபுத்தியுள்ளவனும் ம்ருதுத்தன்மையுள்ளவனும் உண்மை பேசுபவனுமாயிருக்கிறனோ அவன் அரசர்களிடங்களில் கார்யஸித்தியைப் பெறுகிறான். ராஜக்ருஹத்தில் வஸிப்பவன் லாபத்தினால் ஸந்தோஷமடையக்கூடாது; அவமதிக்கப்பட்டா

னும் மனவருத்தமடையக்கூடாது. (ஸுகதுக்கங்களில்) சரியான நிறைபாரமுள்ள தராசுபோல் ஸமனுயிருக்கவேண்டும். அரசரே! ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன், அதிக ஆசையில்லாதவனும் தைர்யமுள்ளவனும் நிழல்போல எப்பொழுதும் அரசனை அனுஸரிப்பவனும் ஸமர்த்தனும் அதிகமாக ஈகைபுடையவனும் பண்டிதனுமாய் இருக்கவேண்டும். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் இதிஹாஸங்களையும் புராணங்களையுமறிந்தவனும் நல்லகதைகளைச் சொல்வதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் மிக்க கொடையுள்ளவனும் ஸத்யவாக்கு உள்ளவனுமாயிருக்கவேண்டும். ரஹஸ்யத்தில் சொல்லப்பட்ட அரசனுடைய வார்த்தையை மனிதர்களிடம் வெளிப்படுத்தக்கூடாது. அரசர்கள், எவனிடத்தில் அஸூயையைப் பாராட்டுகிறார்களோ, அவனைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது. அரசர்களுடைய காரியங்களில் ஏவப்பட்டவன் கொஞ்சமேனும் (குடிகளிடமிருந்து) பரிதானத்தை வாங்கக்கூடாது; வாங்குகின்றவன் சிறைச்சாலையையோ, அல்லது மரணத்தையோ அடைவான். 'ஸமமாகச் சேவகத்துக்கு வந்திருக்கின்ற நான, மற்றொருவன் எங்கள் இருவர்களுள் என்னைக்காட்டிலும் குறைந்த மற்றவனை அரசன் போஷிக்கிறான்; பார்' என்று அறிவுள்ளவன் மயக்கமடையக்கூடாது. ஒவ்வொரு கார்யத்திலும் அரசர்கள் மிகச்சிறந்த அறிவுள்ளவனை விட்டுவிட்டு அதிகமாகக் கீழ்நிலைமையிலிருப்பவனை ஏற்படுத்துவார்கள். அரசர்களுடைய தன்மை அப்படிப்பட்டது. ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கின்ற கற்றறிந்தவனான மனிதன் அரசர்களின் மனைவிகளிடம் எவ்விதத்தாலும் நேசம் பாராட்டக்கூடாது. அந்தஸ்திரீகளைக் காக்கும்வேலையையும் தான் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. அரசன் தன் ஸ்திரீகளோடு சேர்ந்து நிற்கின்ற வேலைக்காரனைக் கண்ணால் பார்க்கும்பொழுது அரசனுடைய புத்தியானது கலங்கும். அரசன் ஸந்தேகப்பட்டாலும் படுவான்: தன் நிலைமையிலுள்ளவனும் (க்ரோதத்தினால்) பலாத்காரம செய்யப்பட்டவனுமான அரசன் ஸ்திரீவிஷயத்தில் ஸந்தேஹத்துக்கிடமுள்ள எந்தவேலைக்காரனுடைய உயிர்வாழ்க்கையை நல்லது என்று நினைப்பான்? ராஜக்ருஹத்திலிருக்கின்ற ஸந்தோஷத்துக்கு ஹேதுவான சில வஸ்துக்களின் விஷயங்களில் தான் அதிகமாக ஸந்தோஷம் பாராட்டக்கூடாது. அந்த வஸ்துக்களையே அரசனிடத்தில் புகழவேண்டும். புத்திக்குறைவுள்ள மனிதன் ஸந்தோஷத்தினால் தன்னிஷ்டப்படி கெட்டகார்யத்தைச் செய்துவிடுவான். ஆதலால், அந்தப்புரத்தில் இவனுடைய நடக்கையை அரசன் கவனித்துப் பார்ப்பான். அந்தப்புரத்தை அடைந்து கபடவேஷமின்றி

இருக்கின்ற இந்த வேலைக்காரனை ஸ்திரீகளும் எல்லா நபும்ஸகர்களும் ஸம்சயமில்லாமல் அலக்ஷ்யம் செய்வார்கள். ஆதலால், தன்னைக் கம்பீரஸ்வபாவமுள்ளவனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டும், ஸந்தோஷத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டும், அரசனுடைய அந்தப்புரத்தில் நாள் தோறும் நடக்கும் வ்ருத்தாந்தத்தை வெளியிடாமலிருக்கவேண்டும். மிகச்சிறந்த மந்த்ராலோசனையானது வெளிப்பட்டால் ஸுகத்தைக் கெடுப்பதுபோலவே அந்தப்புரத்திலுள்ள வ்ருத்தாந்தமானது வெளியிலுள்ளவர்களால் கேட்கப்பட்டால் ஸுகத்தைக் கெடுத்து விடும். அந்தரங்கர்களும் வெளியிலுள்ளவர்களுமான அரசனையண்டிப் பிழைக்கும் இரண்டுவகை வேலைக்காரர்களுடைய வ்ருத்தாந்தத்தையும் நீர் கேளும். வெளியிலுள்ளவனாவது உள்ளிலுள்ளவனாவது ஒருபொழுதும் ஸ்திரீகளை நினைக்கக்கூடாது. அரசனோவென்றால், அந்த வேலைக்காரர்களுக்கு அதிகமான பயத்தை உண்டுபண்ணுவான். அரசனல்லாத கற்றறிந்த ஒருவன், தன்னை அரசனுக்கு வேண்டினவனென்று எண்ணிக்கொண்டு, அரசன் அணியத்தக்க உத்தம ரத்னங்களை அரசனைப்போலத் தான் உபயோகிக்கக்கூடாது. அரசனுக்கு ப்ரியமான ரத்னங்களை அரசனைப்போல அனுபவிக்கின்ற அரசனல்லாத மனிதனை அரசன் உயிரோடு வைப்பதற்குப் பொறுக்கமாட்டான். ஆதலால், ஐச்வர்யத்தை விரும்புகின்ற மனிதன் ப்ரகாசமில்லாத போகத்துடன் கூடியவனாக ஸுகங்களை அனுபவிக்கவேண்டும். ராஜாவானவன் தனக்குச் சமமானபோகத்துடன்கூடின வேலைக்காரனைக் கோபத்துக்கு ஆளாக்குவான். அரசனுடைய புத்ரனோடு எவ்விதகாரணத்தினாலும் நேசம் பாராட்டக்கூடாது. அரசனால் அவமதிக்கப்பட்டவனையும் பயனற்றவனையும் சத்ருவையும் தூரத்தில் விலக்கவேண்டும். இந்த நான்குவிதமான மனுஷ்ய ஸ்திதியை அனுசரிக்கின்ற ராஜஸேவகனிடத்தில் அரசனுடைய ப்ரீதிக்குக் காரணமானது இரண்டாகத் துண்டிக்கப்படுகிறது. இந்த நராதமர்களைக்காட்டிலும் வேறானவர்களும் இதற்கு மாறான நிலைமையை அனுஷ்டிக்கிறவர்களுமான மனிதர்களோடு சேர்க்கையை அடையவேண்டும். விரோதத்தை எவ்விதத்தினாலும் அடையக்கூடாது. ராஜபந்துக்களோடும் பலமுள்ளவர்களானமனிதர்களோடும் சேர்க்கையை நல்லதாக எண்ணவேண்டும். எவ்விதத்தினாலும் விரோதத்தைத் தேடிக்கொள்ளக்கூடாது. முற்கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான நிலைமைகளுக்கும் விரோதமாக நடக்கும் பலக்குறைவுள்ள ஒருமனிதனுக்கு முதலில் ராஜப்ரீதிக்கு எது மூலமோ அது துணிக்கப்படும். இரண்டாவது பயமும் நேரும். கர்வமுள்ள

வர்களுடைய வேஷத்தையும் கபடமுள்ளவர்களுடைய வேஷத்தையும் அரசனுடைய வேஷத்தையும் வெளிப்படையாகத் தரிப்பவன் விருத்தியடையமாட்டான். ராஜவேஷந்தவிர மற்ற இரண்டு வேஷங்களையும் தரிப்பவன் பந்துக்களால் பரிஹாஸஞ்செய்யப்படுவான். புருஷர்களல்லாத புருஷர்களோடும், ஸ்திரீகளோடும், ஸ்திரீகளைப் பார்க்கின்ற ஸ்வபாவமுள்ள புருஷர்களோடும், கூடுமானுல், ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் ஸம்பாஷணஞ் செய்யக்கூடாது. இம்மூவர்களோடும் பேசுகின்ற அறிவற்ற மனிதன், கழுகானது மாம்ஸத்தை அபஹரிப்பதுபோலத் தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்தை [1] அபகரிக்கிறான். (காரணமில்லாமல்) காரணமிருப்பதுபோல்அரசனிடமிருந்து ஸம்மானத்தைப் பெறுகிறவர்களோடும் சிற்றரசர்களுடைய தூதர்களோடும் ஒருபொழுதும் சேர்க்கைபெறலாகாது. ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கின்ற புத்திசாலியான மனிதன் அரசனுல் உத்தரவளிக்கப்படாமல் மற்றொருவனுடைய ஸ்தானத்தை அடையக்கூடாது. அரசர்களின் முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சிசெய்யக்கூடாது. அப்படிப்புகழ்வதானது தரித்திரர்களுக்கும் அதிகமான அப்ரியத்துக்குக் காரணமாகும். பொருளில் ஆசைகொண்டு எந்த ஸ்திரீ அரசனை அடைந்து இருக்கிறளோ அப்படிப்பட்டவளை ஆவலுடன் பார்க்கின்ற வேலைக்காரன் கெடுதியை அடைவான். ஆதலால், அவ்விதமாக அடுத்திருக்கின்ற ஸ்திரீயை ஸமர்த்தன் உற்றுப்பார்க்கக்கூடாது. அவ்வாறே, தும்மலையும் அபானவாயுவையும் காறி எச்சிலுமிழ்வதையும் மெதுவாகச் செய்யவேண்டும். பரிஹாஸவார்த்தைகளில் ஒருபொழுதும் சிரிக்கக்கூடாது. அப்படிச் செய்வதானது அறிவீனனுடைய செய்கையென்று எண்ணப்படுகிறது. (அரசனுடைய) ப்ரீதியினுலுண்டான சிரிப்பை மெதுவாக வெளியில் காட்டவேண்டும். ஒருகாலத்தும் [2] உதடுகளை அசைக்கக்கூடாது. கைகளையும் ஆட்டக்கூடாது. அரசனுடைய வார்த்தையை ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாது. குறுக்காகப் பார்க்கவும்கூடாது. நன்ருகக் கண்களால் பார்க்கவேண்டும். அரசனுக்கருகில் புருவத்தை நெறிக்கலாகாது. கட்டைவிரல்களால் பூமியைக் கீறலாகாது. ஒருபொழுதும் நன்ருகக் கொட்டாவிவிடக்கூடாது. அந்த அரசனுடைய முன்னிலையில் ப்ரியர்களும் ஹிதர்களும் புகழப்பட்டாலும் இகழப்பட்டாலும் தான் புகழவுங்கூடாது; அஸூயைபாராட்டவுங்கூடாது. ப்ரியர்களையும் ஹிதர்களையும் பார்க்கும்பொழுதும் (அவர்களுடைய) வாக்யங்களைக் கேட்கும்பொழுதும் அம்ருதம்போல் அவர்களை வர்ணிக்கவேண்டும்.

[1] இழந்துவிடுவானென்பது கருத்து. [2] வேறுபாடம்.

அரசனுக்கு ப்ரதிகூலகாரியங்களைச் செய்பவன் புத்ரனானாலும் ப்ராதாவானாலும் அரசனுக்குச் சமானனானாலும் ஸுகமுடையவனாகான். புத்திசாலியானவன் ஜாக்ரதையுடன் அரசனைப் பூர்ணமான நல்ல ஒழுக்கத்தாலும் முயற்சியினாலும் பற்பலவிதமான சுத்தியினாலும் ஆனந்தப்படுத்தவேண்டும். ஸ்நானஞ்செய்வதும் சுத்தவஸ்த்ரம் தரிப்பதும் சரீரஸம்பந்தமான சுத்தியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அற்பமான வஸ்துக்களில் பற்றுதலற்றிருப்பது இரண்டாவது சுத்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. எவன் ராஜா, போஜன், விராட், ஸமராட், க்ஷத்ரியன், பூபதி, ந்ருபன் என்ற இவ்வித சப்தங்களால் புகழப்படுகிறானோ அவனை எவன்தான் பூஜிக்கத்தக்கவனல்லன்? ஆதலால், புத்தியுள்ளவன், பக்தியுள்ளவனும் உண்மைபேசுகிறவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் மேதாவியும் தைர்யமுள்ளவனுமாக அரசனை ஆச்ரயிக்கவேண்டும். நன்றியறிவுள்ளவனும் கற்றறிந்தவனும் அல்பஸ்வபாவமில்லாதவனும் உறுதியான அன்புள்ளவனும் இந்த்ரியங்களை அடக்கினவனும் வ்ருத்தியடைகின்றவனும நலல நிலைமையிலிருக்கின்றவனுமான அரசனை அடுக்கவேண்டும. பார்த்தரே! ராஜஸேவகர்கள் ஐச்வர்யத்தைப் பெறுவதற்குரிய நல்ல ஒழுக்கமானது சாஸ்த்ரமுறைப்படி உங்களுக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது. இந்த ஒருவ்ருஷம் முழுமையும் இவ்விதமான ஸ்வபாவம் உள்ளவர்களாயிருங்கள். அதற்குப் பிறகு, உங்களுடைய தேசத்தை அடைந்து இஷ்டப்படி வஸிப்பீர்கள்' என்று கூறினார்.

சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்கின்ற பார்த்தர்கள், கீர்த்தி உடையவரும் பிதாவுக்கொப்பானவருமான அந்தத் தௌம்யரைப் பார்த்து, 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி, ஸந்தோஷமுண்டாயவர்களாக அவரை வந்தனஞ்செய்து புறப்பட்டார்கள். பிராம்மணரான தௌம்யர், புறப்படும் அவர்களுக்கு மங்களத்தின் பொருட்டும் ராஜ்யலாபத்தின்பொருட்டும் வீர்யத்தின்பொருட்டும் விஜயத்தின் பொருட்டும் மந்திரங்களை ஜபித்தார். பிறகு, அந்த ப்ராம்மணர், திரவ்யங்களை மீண்டும் அவர்கள் அடைதற்கும் சத்ருக்களுடைய விநாசத்திற்கும் ஆசீர்வாதங்களைச்செய்து, உங்களுக்கு 'க்ஷேமமுண்டாகட்டும்; வழியானது மங்களகரமாகட்டும். மறுபடியும் திரும்பிவருகின்ற உங்களை நான் பார்ப்பேன்' என்றவார்த்தையைச் சொன்னார். புத்திமானான அந்தத் தௌம்யாசார்யர் இவ்வாறுசொல்ல, யுதிஷ்டிரரைத் தலைவராகக்கொண்ட பாண்டவர்கள் அனைவர்களும் ஸந்தோஷம் அடைந்த மனத்துடன் செல்லத் தொடங்கினார்கள்.

ஆருவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேச பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் தௌம்யரைவிட்டு விராடநகரத்தை அடுத்தது.)

அந்தப் பாண்டவர்கள் அனைவர்களும், அக்னியையும் புரோஹிதரான ப்ராம்மணரையும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்துப் பிறகு புறப்பட ஆரம்பித்தார்கள். யுதிஷ்டிரர், தௌம்யரைப் பார்த்து, '(பிராம்மணோத்தமரே!) உம்மால் நான் கட்டளையிடப் பட்டேன். உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். மாதாவான குந்தியை யும் புகழுள்ள தந்தையையும் தவிர, எங்களுக்கு இவ்விதமான உபதேசத்தைச் செய்பவர் ஒருவருமில்லை. துக்கத்தைத்தாண்டுவ தற்கும் (அஜ்ஞாதவாஸத்துக்காகப்) புறப்படுவதற்கும் க்ஷேமத்திற் கும் எது அடுத்துச் செய்யத்தக்கதோ அதை நீர் சொல்லவேண் டும்' என்ருர். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் பிரயாணப்படும்பொ ழுது, தௌம்யர், மந்திரங்களாலும் ஹவ்யங்களாலும் பூஜிக்கப் பட்ட அக்நியை நன்ருக ஜ்வலிக்கச்செய்து, எல்லா இடையூறு களையும் போக்கக்கூடியனவும் அவ்வாறே எல்லாக்கார்யஸித்தி களையும் உண்டுபண்ணக்கூடியனவுமான மந்திரங்களை ஜபித்தார். பிறகு, மஹாரதர்களான பாண்டவர்களனைவர்களும் ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டும் த்ரௌபதியை முன்னிட்டுக்கொண்டும் ஒரு வனத்தினின்றும் மற்ருெரு வனத்துக்குத் தௌம்யருடன் வேக மாகச் சென்ருர்கள்; கட்டப்பட்ட கத்தியுள்ளவர்களும் விற்களை யும் அம்புகளையும் தூணீரங்களையுமுடையவர்களும் பயங்கரமான விலலுள்ளவர்களுமான அந்தப் பாண்டவவீரர்கள் காம்யகவனத்தி னின்று புறப்பட்டுத் தசார்ணதேசத்துக்கு வடபுறமாகவும் பாஞ்சால நாட்டுக்குத் தென்புறமாகவும் யக்ருல்லோமதேசம் சூரஸேனதேசம் இவைகளின் நடுவாகவும் சென்று யமுனாநதியை வந்தடைந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் காலால்நடந்து யமுனையினுடைய தென்கரையை அடைந்து காடுவிட்டுக்காடுபுகுந்து மேற்குமுகமாகச் சென்ருர்கள். விலலாளிகளான பார்த்தர்கள், ரமணீயமான வனதுர்க்கங்களிலும் அழகான சிறியதடாகங்களிலும் நதிகளுடைய ஸங்கமஸ்தலங்களி லும் பற்பலவிதமான வடிவங்களுள்ளவைகளும் பற்பலகொடிகளால் சூழப்பட்டவைகளும் புஷ்பங்களால்நிறைந்தவைகளும் மனததுக்கு ப்ரியமானவைகளும் நல்லவாஸனையுள்ளவைகளும் மனத்துக்கின்ப மானவைகளும் புஷ்பங்களால் விளங்குகின்றவைகளுமான மரங்க

ளைப் பார்க்கின்றவர்களும், மனத்துக்கின்பமான புஷ்பவாஸனைகளை யும் பழங்களுடையவாஸனைகளையும் மோந்து பார்க்கின்றவர்களுமாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய வில்லையேந்தியவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் சத்ருக்களுடையபட்டணங்களை ஜயிக்குந் தன்மையுடையவர்களுமான பாண்டவர்கள், விலங்குக்கூட்டங்களை அடித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் வனவாஸஞ்செய்துவிட்டு, அப்பொழுது தங்களை வேடர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு, மத்ஸ்யராஜனுடையதேசத்தில் பிரவேசித்தார்கள். பெரியவில்லுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் அவ்விடத்தில் தௌம்யரை விட்டுவிட்டார்கள். அந்தத்தௌம்யரும் ஓர் ஆஶ்ரமத்தில் அக்நிஹோத்ரத்தைச்செய்துகொண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வஸித்துவந்தார். மஹாத்மாக்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் சென்றபிறகு, இந்திரஸேனன்முதலானவர்கள்; தர்மபுத்திரர் சொற்படி, த்வாரகையையடைந்து தேர்களையும் குதிரைகளையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு மனக்கவலையற்று ஸுகமாக மறைந்துவஸித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, த்ரௌபதியானவள் விராடதேசத்தையடைந்து யுதிஷ்டிரராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜரே! வயலில் பசுமந்தைகளிருக்கும் இடத்தை அடைந்திருக்கின்ற ஒற்றையடிப் பாதைகள் காணப்படுகின்றனவற்றைப் பாரும். கிராமங்களுடையவும் நகரத்தினுடையவும் பூந்தோட்டங்களிலுள்ள மரங்களையும் பாரும். விராடனுடையராஜதானியானது தூரத்திலிருக்கும் என்பது வெளியாகிறது. இவ்விடத்தில் இந்தப் பின்னிரவு முழுமையும் வாஸஞ்செய்வோம். எனக்கு ஶ்ரமம் அதிகமாயிருக்கிறது' என்று தெரிவித்தாள்.

யுதிஷ்டிரர், 'மாத்ரீபுத்திர! நகுல! தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையுடையவளான இந்தத்திரௌபதியைக் கைகளால் தூக்கிக்கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் நடந்துபோ. ஓ! பரதஶ்ரேஷ்ட! பிறகு, விராடனுடைய நகரமானது ஸமீபிக்கப்போகிறது. ராஜதானியில் வஸிப்போம்; வனம் நம்மால் விடப்பட்டதுபோலும்' என்று நியமிக்க, நகுலன், 'ராஜரே! முற்பகலில் வேட்டையாடிக் கானகத்தில் ம்ருகங்கள் என்னால் கொல்லப்பட்டன. ம்ருகங்களைக்கொல்வதில் விருப்பமுற்றவனும் வேகமாக ஓடுகின்றவனுமான நான் மேடு பள்ளமுள்ளதும் எவ்விதத்தாலும் பிரவேசிக்கமுடியாததுமான காட்டில் வெகுதூரம் நடந்திருக்கின்றேன். அதிக வெய்யிலால் மிக்க தாபத்தையடைந்திருக்கிறநான் இவளை எடுத்துச் செல்வதற்குச் சக்தியற்றவன்' என்று மறுமொழி கூறினான். யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! ஸஹதேவ! நீ திரௌபதியை எடுத்துக்கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம்

செல். விராடராஜதானியில் வஸிப்போம். வனம் நம்மால் விடப் பட்டதுபோலும்' என்று நியமிக்க, ஸஹதேவன், '(ராஜரே!) நானும் தாகமுள்ளவனும் பசியினால் துன்பமுற்றவனுமாயிருக் கிறேன்; அதிகச்ரமத்தை அடைந்திருக்கிறேன். உமக்கு மங்கள முண்டாகட்டும். நான் இவளை எடுத்துக்கொண்டு செல்வதற்குச் சக்தி யற்றவனாயிருக்கிறேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! வீரனே! அகன்றகண்களையுடையவனே! அர்ஜுனா! நீ தாமரைப் பூவின் இதழ்போன்ற கண்ணையுடையவளும் த்ருபதராஜனுடைய குமாரியுமாகிய இந்த த்ரௌபதியை வீரசிங்கம்போல இரண்டுகை களாலும் தூக்கிக்கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் க்ஷேமமாகச்செல். ராஜதானியில் வஸிப்போம். வனம் நம்மால் விடப்பட்டதுபோலும்' என்று நியமித்தார். பிறகு, குருவான தர்மபுத்ரருடைய வார்த்தை யைக்கேட்டு மிக்க மனக்களிப்புற்றவனும் பொறிகளை அடக்கினவ னும் சிறந்தகைகளுள்ளவனுமான அர்ஜுனன், தோஷமற்றவளும் இனிய தோற்றமுடையவளுமான ராஜகுமாரியை இரண்டு கைகளா லும் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். ஜடையுடையவனும் மரவுரி உடுத்தவனும் அம்புகளையும் அம்பறுத்தூணிகளையும் வில்லையும் தரித் தவனுமான அர்ஜுனன், [1] ச்ரேஷ்டமான இடையையுடையவளும் சிறுமியும் நீண்டகண்களையுடையவளுமான த்ரௌபதியைத்தோளில் தூக்கிக்கொண்டு விராடநகரத்தின் அருகில்வந்து இறக்கினான்.

ஏழாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைக் கட்டிவைத்ததும், தங்களுக்கு ஸங்கேதமான பெயர்களை வைத்துக்கொண்டதும்.)

அந்தத்தர்மராஜர், விராடராஜதானியை அடைந்தலும், அர்ஜு னனைப்பார்த்து, 'ஓ! புருஷச்ரேஷ்ட! பரந்தப! இந்த ஆயுதங் கள் எவ்விடத்தில்வைக்கத்தக்கன? இவைகளைப்பாதுகாப்பது எவ் விதம்? அப்பனே! நாம் ஆயுதங்களோடுகூடியவர்களாகவே பட்ட ணத்தில் பிரவேசிப்போமானால் இந்தநகரத்துஜனங்களுக்கு ஸந்தேக மின்றிப் பயத்தைஉண்டுபண்ணுவோம். நரச்ரேஷ்ட! காண்டீவ மோ மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றது. ஐய! இந்த வில்லை

---

1 'வராரோஹா' எனபது மூலம்.

எடுத்துக்கொண்டு ஜனங்களுள்ள பட்டணத்தில் நாம் ஸஞ்சரிப்போமானால் திருதராஷ்டிர புத்ரனான துரியோதனனுக்கு எவ்வாறு தெரிவிக்கப்படாதவர்களாவோம்? ஸம்சயமில்லாமல் மனிதர்கள் நம்மை விரைவாக அறிவார்கள். அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தைத் தாண்டாமல் நம்முள் எவனாவது அறியப்பட்டால் மறுபடியும் நாம் பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் வனத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும். ஆதலால், ஆயுதங்களையெல்லாம் ஏதாவது ஓரிடத்தில் மறைத்துவைத்துவிட்டு உத்தமமான இந்தப்பட்டணத்தில் நுழைவோம். அப்படிச்செய்தால் நன்கு செய்யப்பட்டதாகும்' என்று கூறினார். பெரும் புகழுள்ளவனும் பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்றவனுமான அர்ஜுனன், அஜாதசத்ருவினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, அவரைப்பார்த்து, 'ராஜரே! பயங்கரமான கிளைகளுள்ளதும் ஏறமுடியாததும் பெரிதுமான ஒரு வன்னிமரமானது இதோ கானகத்தில் சுடுகாட்டினருகில் காணப்படுகிறது. இந்தமரமானது வழியைவிட்டு விலகிய இடத்தில் முளைத்திருப்பதால் மனிதர்களால் அடையப்படுகிறதில்லை. இது விசாலமானதும் நான்குபக்கத்திலும் பரவியிருக்கின்ற கிளைகளுள்ளதும் காக்கைகளால் அடையப்பட்டதுமாயிருக்கிறது. இந்தவன்னிமரத்தை [1] ஸ்நேகத்தோடுகூடியதாகவும் ஏறமுடியாததாகவும் நான் காண்கிறேன். இந்தச்சுடலையினருகில் விசேஷமாக யாதொருவீட்டையுங் காணோம். ராஜரே! இந்தமரத்தில் ஆயுதங்களைக்கட்டிவைத்துவிட்டு நாம் நகரத்தில் பிரவேசிப்போம். பார்த்தரே! இந்தவன்னிமரத்தினிடத்தில் மனிதர்கள் ஒருவரும் நாடமாட்டார்கள். தோல் மயிர் எலும்பு இவைகளால் மூடப்பட்டதும் வில்லினுடைய நாணகயிற்றினால் சுற்றப்பட்டதுமான ஒரு புருஷஸ்வரூபத்தை விறகினால் அமைத்துக் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு உயிரைவிட்டவன்போல மரத்தில் கட்டி ஆயுதங்களை இதில் இவ்வாறு வைத்துவிட்டு நாம் நகரத்தில் பிரவேசிப்போம். இவ்வாறு செய்தால் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மனிதர்கள் இம்மரத்தை அணுகமாட்டார்கள். மனிதர்கள்யாவரும் இவ்விடத்தில் ஆயுதமிருக்கிறதென்பதை அறியமாட்டார்கள்' என்றான்.

பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத் தனஞ்சயன், தர்மாத்மாவான ராஜாவைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, ஆயுதங்களை வைப்பதற்கு ஆரம்பித்தான். ஐந்துமலைகளுக்கொப்பான ஐந்துபாண்டவர்களும் அந்த எல்லா ஆயுதங்களையும் தூணீரங்களையும் நிகரற்றவொளி பொருந்திய கத்திகளையும் சேர்த்துக்கட்டினார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர், ஸஹதேவனைப்பார்த்து, 'ஏ! வீரனே! நீ இந்த வன்னிமரத்

[1] வளப்பம், தைலம், புஷ்டி.

திலேறி இதில் நம்முடைய ஆயுதங்களை வை' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு குந்திபுத்ரரும் பரதஸ்ரேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரர், அந்தஸஹ தேவனைப்பார்த்துக் கட்டளையிட்டு, ஆயுதங்களை அந்த மரத்தில் வைப்பதற்காக மறுபடியும் தனஞ்சயனைப்பார்த்துச் சொல்லினர். சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவனும் குருநந்தனனுமான அர்ஜுனன், தேவர்களையும் மனுஷ்யர்களையும் பிசாசங்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நிவாதகவசர்களையும் பௌலோமர்களையும் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான காலகேயர்களையும் இன்னும் மற்றவர்களையும் ஒற்றைத் தேராளியாகவே ஜயித்ததும், செல்வத்தால் மிகுந்த மற்றத் தேசங்களையும் ஜயித்ததும், உக்ர ஸ்வரூபமுள்ளதும், மஹாகோரமானதும், சத்ருக்களுடைய கூட்டங்களை அழிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதும், அச்சந்தருவதுமான காண்டீவத்தை நாண் கயிறற்றதாகச்செய்தான். வீரரும் பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவரும் அரசர்களுள் உத்தமரும் அதிகமான தேஜஸுள்ளவரும் தர்மநந்தனரும் பாண்டுபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரர், குருக்ஷேத்ரத்தைக் காப்பாற்றினதும் எல்லா உலகங்களையும் வசப்படுத்துவதும் ஸர்ப்பத்தினுடைய உடல்போன்றதும் மணிகளாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் எப்பொழுதும் அஸுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பயமடையும்படி செய்கின்றதும் உத்தமமுமான வில்லை நிமிர்த்தபின் வைப்பதற்காக நிமிர்த்தார். கோபமுள்ளவனும் பாண்டுபுத்ரனுமான பீமஸேனன், ஒருவனாகவே, முன்பு திக்விஜயகாலத்தில் யுத்தத்தில பாஞ்சாலர்களை ஜயித்ததும், அனேகம் பகைவர்களைத் தடுத்ததும், வஜ்ரத்தால் பிளக்கப்பட்ட மலையின் ஒலிபோன்ற நாணொலியைக கேட்கச்செய்து பகைவர்களைத் துரத்தியதும், சிந்துராஜனை ஜயித்துப்பிடித்ததும், கந்தமாதன பர்வதத்தில் க்ரோதவசர்களைக் கொன்றதும், அத்புதமான செங்கழுநீர்மலரை அபஹரித்துவந்ததும், போரில் த்ரிகர்த்தர்களை ஜயித்து த்ரிகர்த்தராஜனை வசப்படுத்தியதுமான வில்லினுடைய இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தையொத்த ஸ்பர்சமுள்ளதும் வஜ்ரங்களாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான நாண்கயிற்றை அந்தபீமஸேனன் அவிழ்த்தான். மஹாராஜாவான யுதிஷ்டிரர், மறுபடியும் நகுலனை அழைத்து, 'எந்தவில்லினால் யுத்தத்தில எல்லாச் சத்ருக்களையும் நீ கொல்ல விரும்புகிறாயோ, எதனால் நல்ல தேசங்களை ஜயித்தாயோ அப்படிப்பட்டதும் சார்ங்கத்துக்கும் காண்டீவத்துக்குமொப்பானதும் ஸ்வர்ணத்தினால் சித்ரவேலை செய்யப்பட்டதும் உறுதியுள்ளதும் இந்த்ராயுதத்துக்கு ஒப்பானதும் உத்தமமானதும் உனக்குத் தகுந்ததும் நன்றாகச் செய்யப்பட்டதும்

அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தவில்லை வைப்பதற்காக நாண்கயிற்றை அவிழ்த்துக் கொண்டுவா' என்றார். மாத்ரீபுத்ரனும் நீண்ட கைகளையுடையவனும் சிவந்த முகத்தையுடையவனும் மிதமாகப்பேசுகிறவனும் பாண்டவனும் குலத்திலும் ரூபத்திலும் தனக்குச் சமானனில்லாததுபற்றி நகுலனென்று சொல்லப்பட்டவனும் யுத்தத்தில் (பகைவர்களை) அலறச்செய்கிறவனும் சூரனுமான அந்த நகுலன் எந்தவில்லினால் மேற்குத் திசையை ஜயித்தானே அந்த வில்லினுடைய நாண் கயிற்றை அவிழ்த்தான். தர்மநந்தனர், ஸஹதேவனைப் பார்த்து மறுபடியும் சொல்லலானார். 'சத்ருக்களை அழிப்பவனே! யுத்தத்தில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனான நீ பகைவர்களான களிங்கர்களையும் தென்னாட்டு வீரர்களையும் மகத வீரர்களையும் எதனால் யுத்தத்தில் கொளுத்தினாயோ அந்தவில்லை நாணைத்தளர்த்தி வைப்பதற்குக் கொண்டுவா' என்றார். பிரபுவும் சிறந்த ஒழுக்கமுள்ளவனும் வீரனுமான ஸஹதேவன் எந்த வில்லினால் தென்திசையை வென்றானோ அந்தவில்லை நாணை அவிழ்த்துவிட்டான். பாண்டவர்கள் ஒளிபொருந்தியவைகளும் (பகைவர்களைத்) துண்டிக்கும் திறமையுள்ளவைகளும் மிக்க உறுதியுள்ளவைகளும் மிக்க கூர்மையுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணமயமான பிடிகளுள்ளவைகளும் பற்பலவிதங்களுமான கத்திகளையும் நாராசங்களையும் முப்பது அங்குலத்துக்குமேல் நீண்டிருக்கின்ற கத்திகளையும் அம்புகளையும் அம்பறாத்தூணிகளையும் கதாயுதங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துவைத்தார்கள். பிறகு, பகைவர்களை வாட்டுகின்றவரான தர்மராஜர், ஸஹதேவனைப்பார்த்து, 'வீரனே! இந்த வன்னிமரத்தின்மீதேறி இந்தமரத்தில் நம்முடைய ஆயுதங்களை வை. வீர! இதோ சமீபத்தில் பசு என்கிற ஒரு மிருகமானது உயிரை இழந்து அறிவற்றிருக்கிறது. இதை அறுத்து (இதன் தோலினால்) நம்முடைய விற்களை நாற்புறத்திலுஞ்சுற்று' என்று கட்டளையிட்டார்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் மிக்க பாஹுபலமுள்ளவனுமான ஸஹதேவன் தர்மபுத்ரர் கூறியபடியே வன்னிமரத்திலேறி விரைவாக விற்களை (அதில் கட்டி மாட்டுத்தோலினால்) நன்றாகச் சுற்றினான். பகைவர்களால் ஜயிக்கமுடியாதவனும் வீரனுமான ஸஹதேவன் குளிர்காற்று வெய்யில்களினாலுண்டாகும் பயத்தினின்றும் மழையினின்றும் ஒருவிதமான கெடுதியும் நான்குபக்கத்திலுமுண்டாகாமல் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த ஆயுதங்களை நன்றாகச்சுற்றி நல்ல மூட்டமுள்ளவைகளாகச்செய்து மழை பெய்யும்பொழுது எந்த இடத்தில் குறுக்காக மழைச்சாரல் அந்த ஆயுதங்களில் அடிக்கும் என்று எண்ணினானோ

அந்த இடத்தில் அந்த ஆயுதங்களை உறுதியுள்ள கயிற்றினால் நன்றா
கக் கட்டி இறுக்கினான். பிறகு, பாண்டவர்கள் [1] ப்ராயோபவேசத்
தினால் உலர்ந்ததும் நரம்பு எலும்பு தோல் இவைகளோடு கூடியதும்
ஸமீபத்திலிருக்கின்றதுமான உஞ்சவ்ருத்தி செய்கிறவனுடைய (உயி
ரில்லாத) ஒரு சரீரத்தைக் கொண்டுவந்து வில்லுகளின் மத்தியில்
கட்டினார்கள். உபாயத்தில் ஸமர்த்தர்களான அவர்களனைவர்களும்,
உரக்கக் கர்ஜித்துக்கொண்டு, ‘கட்டப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சவத்தி
னுடைய துர்க்கந்தத்தினால் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மனிதர்கள்,
‘இந்த வன்னிமரமானது சவத்துடன் கூடியது’ என்று தூரத்தி
லிருந்து விலக்கிவிடுவார்கள்’ என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.
பிறகு, தர்மபுத்தியுள்ள அந்த யுதிஷ்டிர மஹாராஜர், ஸஹதேவனைப்
பார்த்து, ‘ஓ! பாண்டவ! நல்லறிவுள்ளவனே! இந்த ப்ராம்மண
சரீரத்தைக் கயிறுகளால் இறுக்கிக் கட்டி இந்த மரத்தில் விஸ்தார
மானவையும் அடியில் உறுதியுள்ளவையுமான கிளைகளின்மீது நன்றா
கக்கட்டிவிடு’ என்றுசொன்னார். ஸஹதேவன் அந்தவார்த்தையைக்
கேட்டு அந்தப்பிணத்தை அவ்விடத்தில் கட்டினான். யுதிஷ்டிரர்,
சுத்தராயிருந்துகொண்டு, ‘வரன்களைக்கொடுக்கின்ற பிரம்மதேவரை
யும் இந்திரனையும் குபேரனையும் வருணனையும் வாயுவையும் ருத்ரரை
யும் யமனையும் விஷ்ணுவையும் சந்திரஸூர்யர்களையும் தர்மதேவதை
யையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் திக்குக்களையும்அவ்வாறே மூலைத்
திசைகளையும் வஸுக்களையும் மருத்துக்களையும் அதிகதேஜஸுள்ள
அக்நியையும் மனத்தினால் நமஸ்கரித்தும் இவ்வுலகத்தில் பகலிலும்
இரவிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றவைகளாகச் சொல்லப்பட்ட பிராணிகளை
நமஸ்கரித்தும் நல்லவிரதத்தையுடைய மற்றவர்களையும் நமஸ்கரித்
தும் அவர்களை நான் சரணமடைந்தேன். அதிகபலமுள்ளவைகளான
எல்லா ஆயுதங்களையும் மஹாதேவர், வாயு, வனஸ்பதிகள், மலைகள்,
சந்திரன், ஸூர்யன் இவர்களிடத்தில் நான் அடைக்கலமாகக் கொடுத்
திருக்கிறேன். இவை, பதின்மூன்றாவது வர்ஷம் முடிந்தவுடனே
என்னிடத்திலாவது அர்ஜுனனிடத்திலாவது கொடுக்கத்தக்கன.
பீமனிடத்தில் கொடுப்பதுகூடாது. இந்தவ்ருகோதரன் கோபமுள்
ளவன்; திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரர்களிடத்தில் பொறாமையினால்
எப்பொழுதுமே கோபங்கொண்டவன். கோபத்தினாலுண்டான
மாத்ஸர்யத்தையுடைய அவன் குறித்தகாலம் நிறைவேறுவதற்குள்
ளாகவே திருதராஷ்டிர குமாரர்களை அடிப்பான். அதனால், எமக்கு
மறுபடியும் எப்பொழுதும் வனவாஸஞ்செய்யும்படி நேரிடும். அந்

1 ஆஹாரமில்லாமல் பூமியில் படுத்தலாகிய ஒரு விரதம்.

தக் காலம் நிறைவேறினபிறகு, தார்த்தராஷ்டிரர்களைக்கொல்லப்போகிறோம். இப்படிச்செய்வது தர்மமும் அர்த்தமும் காமமும் கீர்த்தியும் நிறைந்த புகழுமாகும். இவையனைத்தும் உயிரும என்னுடைய அதீனமாக இருக்கின்றன; ஸம்சயமில்லை' என்று கூறினார். பகைவர்களைத் தபிக்கச்செய்பவரே! தேவதைகளை நமஸ்கரித்து வன்னிமரத்தையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நகரத்தைக்குறித்துச்செல்வதற்குப் புறப்பட்டிருக்கின்றவர்களும் தர்மத்தை அறிந்தவர்களும் பிராதாக்களுமான அவர்களனைவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து மாட்டிடையன் முதல் ஆட்டிடையன்வரையிலுள்ள வேளாண்மைத் தொழில்செய்பவர்களுள் யாராவது ஒருவன் தற்செயலாய் அந்த இடத்தில் வருவனேயாகில் அவனைப்பார்த்து அடிக்கடி (அந்தவன்னிமரத்தைக்) காட்டி, 'நூற்றெண்பது பிராயமுள்ளவளும் வெகுகாலம் ஜீவித்திருந்தவளுமான எங்களுடைய தாயானவள் இதோ சமீபத்தில் ம்ருத்யுவுக்கு வசமானாள். (எங்களுடைய) குலதர்மப்படி இவள் அக்னி ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்படவில்லை. எங்களுடையகுலதர்மம் இப்படிப்பட்டது' என்று இவ்விதம் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஸந்தோஷமுடையவர்களாக, 'துக்கங்களால் பீடிக்கப்பட்ட எங்களுடைய இந்தத் தாயானவள் இந்தஇடத்தில் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டாள். மரித்தவளை அக்னிஸம்ஸ்காரஞ்செய்யாமல் இவ்வாறு மரத்தில்கட்டுவது, கானகத்தில்ஸஞ்சரிக்கின்ற காட்டாள்களும் வேடர்களுமான எங்களுக்கு, முன்னோர்களால் பண்டைக்காலம்தொட்டு அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகின்ற குலதர்மமாயிருக்கின்றது' என்கிற வார்த்தையை எல்லோரும் கேட்கும்படி சொல்லிக்கொண்டு திசையனைத்தையும் எதிரொலியிடும்படிசெய்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் ஆயுதங்களை நன்றாகக் கட்டி அந்த வன்னிமரத்தில்வைத்து நான்கு பக்கத்திலும் கோஷித்துக்கொண்டு விராடநகரத்தினருகில் வந்தார்கள். பிறகு, பீமஸேனனும், அர்ஜுனனும், மாத்ரீபுத்ரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும், யுதிஷ்டிரரும், ராஜபத்னியும் அழகிய இடையுள்ளவளுமான க்ருஷ்ணையும் அப்பொழுது முன்சொல்லிக்கொண்டதுபோல விராடநகரத்தில் பிரவேசித்தார்கள். யுதிஷ்டிரர், விராடதேசத்தில் மத்ஸ்யராஜனை விராடனுடைய ஸமீபத்தில் பதின்மூன்றாவது வர்ஷம் அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வதற்காக விரைவாகத் தங்களுக்கு ஜயன், ஜயேசன், விஜயன், ஜயத்ஸேனன், ஜயத்பலன் என்கிற மறைவான பெயர்களையிட்டார். 'ஆபத்துநேருங்காலங்களில் இந்தப்பெயர்களாலேயே நாம் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக்கொள்வோம்' என்றும் வரையறை பண்ணினார். பிறகு, பாண்டவர்கள் பதின்மூன்றாவது வர்ஷம் விராட

நகரத்தில் அஜ்ஞாதவாஸஞ் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணினபடி பெரிதான விராடநகரத்தில் புகுந்தார்கள்.

எட்டாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் துர்க்காதேவியை ஸ்தோத்திரம் செய்தது.)

மிக்க அழகமைந்த விராடநகரத்தைக் குறித்துச் செல்லுகின்ற யுதிஷ்டிரர், மூவுலகங்களுக்கும் ஈசுவரியும் யசோதையின் கர்ப்பத்தில் தோன்றியவளும் நாராயணருடைய உத்தமமான ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமானவளும் நந்தகோபருடைய க்ருஹத்தில உதித்தவளும் மங்களகரியும் வம்சத்தை வ்ருத்திசெய்கின்றவளும் கம்ஸனை ஓட்டினவளும் அஸுரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவளும் (கம்ஸனால்) கல்லில் மோதப்பட்டு ஆகாயத்தை நோக்கிச் சென்றவளும் வாஸுதேவருக்கு ஸஹோதரியும் திவ்ய புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் திவ்யவஸ்திரமுடுத்தவளும் (சத்ருஸம்ஹாரத்தால்) விளையாடுகின்றவளும கத்திகேடகங்களைத் தரித்தவளுமான துர்க்காதேவியை மனததினால் ஸ்தோத்ரஞ்செய்தார். எவர்கள் எப்பொழுதும் மங்களஸ்வரூபிணியாயிருக்கின்ற துர்க்காதேவியைப் பாபங்களுடைய பாரத்தை இறக்குவதற்காகவும் புண்யத்தின்பொருட்டும் நினைக்கிறார்களோ அவர்களை, அவள், சேற்றிலகப்பட்ட பலஹீனமான பசுவைக் கரையேற்றுவதுபோலப் பாவத்தினின்று கரையேற்றுகிறாள். யுதிஷ்டிரமஹாராஜர், துர்க்காதேவியையழைத்து, தம் இளையஸஹோதரர்களோடு பிரத்யக்ஷமாகத்தரிசிப்பதில் விருப்பமுள்ளவராக, மறுபடியும் பற்பலவிதமான ஸ்தோத்ரங்களுக்காக ஏற்பட்டிருக்கிற நாமங்களாலே புகழத் தொடங்கினார்.

‘வரனகளைக் கொடுப்பவளே! கறுத்தநிறமுடையவளே! நித்ய யௌவனமுள்ளவளே! வேதத்தில் ஸஞ்சரிப்பவளே! பாலஸூர்யனுக்கு ஒப்பான வடிவமுடையவளே! பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான முகத்தையுடையவளே! நான்கு கைகளையுடையவளே! நான்கு முகங்களையுடையவளே! பருத்திருக்கின்ற [1] ஸ்தனங்களையுடையவளே! மயிலுடைய தோகையின் நிறம்போன்ற கங்கணங்களையுடையவளே! கடகங்களையும் தோள்வளைகளையும் தரித்தவளே! உனக்கு நமஸ்கா

---

[1] ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ரம். ஏ! தேவி! ஸ்ரீமந்நாராயணருக்குப் பத்னியாயிருக்கின்ற ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிபோல விளங்குகிறாய். ஏ! ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவளே! உன்னுடைய ஸ்வரூபமும் பிரம்மசர்யமும் நிர்மலமானவை. நீ நீலமேகம்போலக் கறுத்த நிறமுடையவளும் ஸங்கர்ஷணருடைய முகம்போன்ற முகமுடையவளுமாக இருக்கிறாய். இந்த்ரத்வஜம் போல நீண்டும் பருத்துமிருக்கின்ற இரண்டு கைகளைத்தரித்தவளாகவும் பாத்ரத்தையும் தாமரைப் பூவையும் மணியையும் பாசத்தையும் வில்லையும் மஹாசக்ரத்தையும் இன்னும் பற்பலவித ஆயுதங்களையும் தரித்துப் புவியில் பரிசுத்த ஸ்திரீயாகவுமிருக்கிறாய். தேவி! நீ குண்டலங்களால நிறைந்த காதுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகவும் சந்திரனுக்கொப்பான முகமுள்ளவளாகவும் விளங்குகிறாய். விசித்ரமான மகுடத்தோடும் அழகிய முடிப்பப்பட்டுள்ள கூந்தலோடும் விளங்குகிறாய். ஸர்ப்பத்தினுடைய உடலபோன்றதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான கடிஸூத்ரத்தோடுகூடிய நீ வாஸுகியினுடைய தேகத்தினால் சுற்றப்பட்டிருக்கின்ற மந்தரபர்வதம்போல இப்புவியில் விளங்குகிறாய்; மயில்தோகைகளால் செய்யப்பட்டதும் உயரத் தூக்கிக் கட்டப்பட்டதுமான கொடியினாலும் விளங்குகிறாய். தேவி! [1] கௌமாரவ்ரதத்தில இருந்துகொண்டு தேவலோகமானது உன்னால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டது. ஆதலால், நீ தேவர்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிறாய்; பூஜிக்கவும்படுகிறாய். மூவுலகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக மஹிஷாஸுரனைக் கொன்றவளே! எனக்கு நீ பிரசன்னை ஆகவேண்டும். தேவர்களுள் மேன்மைபெற்றவளே! நீ கருணை புரியவேண்டும். நீ மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறவளாகவேண்டும். நீ ஜயஸ்வரூபிணியாகவும் விஜயஸ்வரூபிணியாகவுமிருந்து யுத்தத்தில் ஜயத்தைக்கொடுப்பவளாக விளங்குகிறாய். வரங்களைக் கொடுப்பவளான நீ இப்பொழுது எனக்கும் விஜயத்தைக்கொடு. ஏ! காளீ! காளீ! மஹாகாளீ! சாராயத்திலும் மாம்ஸத்திலும் பசுக்களிலும் பிரியமுள்ளவளே! பர்வதங்களுள் ஶ்ரேஷ்டமான விந்தியபர்வதமானது உனக்குச் சாஶ்வதமான வாஸஸ்தானம். நீ பூதங்களால் அனுஸரிக்கப்பட்டவள்; இஷ்டங்களைக் கொடுப்பவள்; இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பவள். எந்த மனிதர்கள் கஷ்டத்தை நீக்கிக்கொள்வதின் பொருட்டு உன்னை நினைக்கிறார்களோ, புவியில் எந்தமனிதர்கள் விடியற்காலத்தில் உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றார்களோ, அவர்களுக்குப் புத்ரர்கள் ஐஶ்வர்யமுதலிய எல்லாம் கிடைப்பது அரிதன்று. துர்க்கா தேவி! நீ துர்க்கத்திலிருந்து (பிராணிகளைக்) கரையேற்றுவதினால்

[1] பரமசாயம்.

ஜனங்களால் துர்க்கை என்றெண்ணப்பட்டிருக்கிறாய். அரண்யங்களில் கஷ்டப்படுகிறவர்களும் மஹாஸமுத்திரத்தில் முழுகுகின்றவர்களும் திருடர்களால் வழிமறிக்கப்படுகிறவர்களுமான மனிதர்களுக்கு நீ உத்தம கதியாயிருக்கிறாய். ஏ! மஹாதேவி! ஜலத்தைத் தாண்டும் ஸமயத்திலும் அரணயங்களிலும பிரவேசிக்கமுடியாத மலைக்காடுகளிலும் எந்தமனிதர்கள் உன்னை நினைக்கிறார்களோ அவர்கள கஷ்டத்தை அடையார்கள. நீயே கீர்த்தி; ஸ்ரீதேவி; தைர்ய லக்ஷ்மி; கார்யஸித்தி; [1] ஹ்ரீ; கல்வி; ஸந்ததி; புத்தி; ஸந்த்யை; ராத்ரி; ஒளி; உறக்கம்; நிலவு; காந்தி; பொறுமை; தயை. நீ பூஜிக்கப்படுவையேயாகில் மனிதர்களுடைய பந்தத்தையும் மோகத்தையும் மக்களழிவையும் பொருளழிவையும் வ்யாதியையும் மரணத்தையும் பயத்தையும் விலக்குவாய். ஏ! தேவி! தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவியே! ராஜ்யத்தினின்று தவறியிருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட நான் உன்னைச் சரணமடைந்தேன்; உன்னை முடியினால் வணங்கினேன். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளே! என்னை நீ பாதுகாப்பாயாக. ஏ! ஸத்யஸ்வரூபிணி! நீ எங்கள் விஷயத்தில் ஸதயமாயிருப்பாயாக. ஏ! துர்க்கையே! பக்தர்களைக் காப்பாற்றுபவளே! பக்தரிடத்தில் அன்புடையவளே! நீ என்னை ரக்ஷிப்பாயாக' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்தார்.

இவ்வாறு ஸ்தோத்ரஞ்செய்யப்பட்ட அந்தத் தேவியானவள், பாண்டுபுத்ரரான யுதிஷ்டிரராஜருக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து அருகில் வந்து அவரைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள். 'ராஜனே! மிக்க பாகுபலமுள்ளவனே! பிரபுவே! என் வார்த்தையைக் கேள். யுத்தத்தில் சீக்கிரம் உனக்கு வெற்றி உண்டாகப்போகிறது. என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் கௌரவசேனையைக் கொன்று ஜயித்து ராஜ்யத்தில சத்ருக்கள் இல்லாமல் செய்து மறுபடியும் பூமியை அனுபவிக்கப் போகிறாய். ராஜனே! பிராதாக்களோடுகூடிப் பூர்ணமான ப்ரீதியை அடையப்போகிறாய். என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் உனக்கு ஸௌக்யமும் ஆரோக்யமும் உண்டாகும். உலகத்தில் தோஷமற்றவர்களான எவர்கள் என்னை ஸ்தோத்ரஞ்செய்வார்களோ அவர்கள்விஷயத்தில் நான் த்ருப்தி அடைந்து அவர்களுக்கு ராஜ்யத்தையும் ஆயுளையும் நல்லசரீரத்தையும் புத்ரனையும் கொடுப்பேன். ராஜனே! உன்னால் நான் எவ்வாறு நினைக்கப்பட்டேனோ, இவ்விதமாக எவர்கள் தேசாந்தரத்திலும் நகரத்திலும் அல்லது யுத்தத்திலும் சத்ருக்களால் ஸங்கடம் நேர்ந்த

[1] அகாரியத்தில் உண்டாகும வெட்கம.

காலத்திலும் காட்டிலும் பிரவேசிக்கமுடியாத கானகத்திலும் ஸமுத்திரத்திலும் கொடிகளாலும் செடிகளாலும் அடர்ந்தமலையிலும் நினைப்பார்களோ அவர்களுக்கு இவ்வுலகில் கிடைக்கஅரிதான வஸ்து ஒன்றும் இராது. ஓ! பாண்டவர்களே! இந்த உத்தமமான ஸ்தோத்ரத்தை எவன் பக்தியோடு கேட்பனோ, அல்லது படிப்பனோ, அவனுடைய காரியங்களெல்லாம் ஸித்தியை அடையும். என்னுடைய பிரஸாதத்தினால் விராடநகரத்திலிருக்கின்ற உங்களனைவர்களையும் கௌரவர்களோ அல்லது அங்கு வஸிக்கின்ற மனிதர்களோ அறிய மாட்டார்கள்' என்றாள். வரங்களைக் கொடுப்பவளான துர்க்காதேவியானவள், சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கும் திறமையுள்ள யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, பாண்டவர்களுக்கு ரக்ஷையைச் செய்து அவ்விடத்திலேயே மறைந்தாள்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், ஸந்யாஸவேஷம் தரித்து விராடனுடைய ஸபையில் பிரவேசித்ததும், மரியாதை செய்யப்பெற்று அங்கே வஸித்ததும்.)

பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள், பரிசுத்த ஜலமுடையதும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் தோஷமற்றதும் மஹரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்ட ஜலமுள்ளதும் மூவுலகங்களுக்கும் மனோஜ்ஞமானதும் ஜஹ்நுமஹரிஷியினுடைய புத்ரியுமான கங்கையில் இறங்கி ரிஷிகளையும் தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் (மந்திரத்துடன்கூடின தீர்த்தத்தினால்) திருப்தியடைவித்தார்கள். ராஜாவான யுதிஷ்டிரர், (தமதுபிதாவான தர்மராஜர்) கொடுத்திருக்கின்ற வரத்தை நினைத்து அக்னிஹோத்ர ஸாதனமான ஹவிஸை ஹோமஞ்செய்து மங்களகரமான ஜபங்களைச்செய்து இந்திரனைத் தேவதையாகக்கொண்ட கீழ்த்திசையைநோக்கிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, (தம் பிதாவான) தர்மதேவதையைச் சரணம் அடைந்து மெதுவாக அழைத்துச் சொல்லுகிறார். 'வரங்களைக் கொடுப்பவரும் பிரஜைகளுக்குப் பதியும் எனக்குப் பிதாவுமாயிருக்கின்ற தர்மதேவர் பிரஸன்னமான மனத்துடன் எனக்கு வரத்தை அளித்தார். தாகங்கொண்டு ஜலத்தை விரும்பிய என்னுடைய ஸஹோதரர்கள் என்னால் ஏவப்பட்டு ஒரு தடாகத்தில் பிரவேசித்

தார்கள். அவர்கள், பெரும்போரில் வஜ்ரபாணியான இந்திரனால் அஸுரர்கள் தள்ளப்பட்டதுபோல, உத்தமரான ஒரு யக்ஷரால் வனத்தில் தள்ளப்பட்டார்கள். நான் சென்று அவருடைய எல்லாவினாக்களுக்கும் விடைசொல்லி, வரன்களைக்கொடுப்பவரும் (எனக்குப்) பிதாவுமான அவரை ஸந்தோஷப்படுத்தினேன். மஹிமையுடையவரான அவர் பிரஸன்னராகி எனக்கு வரனை அளித்தார். அவ்வாறே நேசத்துடன் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு, 'பாண்டுநந்தன! நீ விரும்புகிறதைப் பெற்றுக்கொள். ஆகாயத்தில் நிற்கிறேன்; வரனைகொடுப்பவனாயிருக்கிறேன். என்னைப் பார்' என்று சொன்னார். நான், வரதரும் பிதாவும் பிரபுவுமான அவரைப் பார்தது, 'பிரபுவே! எனனுடைய புத்தியானது எப்பொழுதும் தர்மததில் பற்றுள்ளதாய் இருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்த இளையஸஹோதரர்கள் பிழைக்கவேண்டும். அவ்வாறே நாங்கள் (அஜ்ஞாதவாஸத்துக்குரிய) ஸ்வரூபத்தையும் ஜயத்தையும் அடையக்கடவோம். விரும்பியபடி எங்களுககுப் பொறுமையும் கீர்த்தியும் உண்டாகவேண்டும். எங்கள் விரதமானது ஸத்யமாக நிறைவேறவேணடும்' என்று வேண்டினேன். அந்தவரம் கேட்கப்பட்டபடி எனக்கு இப்பொழுது கிடைக்கவேண்டும். அந்தத் தேவஶ்ரேஷ்டர் சொன்னது பொய்யாகாது' என்று சொன்னார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தர்மதேவதையையே தியானஞ்செய்தார். அப்பொழுதே அவர் அனுக்ரஹத்தினால் யுதிஷ்டிரருககு ஒருரூபம் தானாகவே உணடாயிற்று. அப்பொழுது, அந்த யுதிஷ்டிரர் நல்ல யௌவனமுடையவரும் த்ரிதண்டங்களைப் பிடித்தவரும் கமண்டலுவையும் தலைப்பாகையையும் தரித்தவரும் நன்றாகச் சிவந்திருக்கின்றதும் உத்தமமுமான காஷாய வஸ்திரத்தைத் தரித்தவரும் குடுமியுள்ளவரும் பவித்ரத்தைக் கையிலணிந்தவருமான பிராம்மணராகக் காணப்பட்டார். அப்படித் தோற்றியது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. ராஜரே! தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் உத்தமமான தர்மத்தினுடைய உயர்ந்த பலத்தை விரும்புகின்றவர்களுமான அந்தப் பீமஸேனன் முதலானவர்களுக்கும் அவ்விதமாகவே ஒருக்ஷணத்தினுள் (அஜ்ஞாதவாஸத்துக்குத்) தக்க பூஷணங்களும் வஸ்திரங்களும் மாலைகளும் தோன்றிவிட்டன. புதிய உருவமுள்ளவரும் பிரதாபசாலியுமான யுதிஷ்டிரமஹாராஜர்[1] அதர்வ ரூபத்தினால் விளங்கினார்.

1 'பராமமணரூபத்தினால்' என்பது.

பிறகு, முதலில், அந்த அரசர் வைடூர்யமிழைக்கப்பட்டவைகளும் வெண்ணிறமுடையவைகளும் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டவைகளுமான பாச்சிகைகளைத் துணியால் சுற்றிக்கொண்டு நிறைந்த தேஜஸுள்ளவனும் மிக்க காந்தியால் விளங்கும் அக்னிபோன்றவனும் கடுமையான விஷமுள்ள ஸர்ப்பம்போல நெருங்கமுடியாதவனுமான விராடனைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்தார். அப்பொழுது, அவர், ஸபையில் வீற்றிருப்பவனும், கைகளைக் குவித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் விசித்திரமாயும் பலவிதமாயுமிருக்கின்ற ஆயுதங்களைக் கையில் பிடித்தவர்களுமான மனிதர்களால் சூழப்பட்டவனும், சிக்ஷையையும் அக்ஷரங்களையும் மந்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களும காணிக்கைக் குவியல்களோடு பிரவேசிக்கின்றவர்களுமான ப்ராம்மணர்களால் சூழப்பட்டவனும், பரிஜனங்களாலும் குதிரைகளாலும் சூழப்பட்டவனும், மிருகங்களாலும் யானைகளாலும் கூனர்களுடைய கூட்டங்களாலும் நான்கு பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டவனும், வெண்ணிறமுள்ளதும் உயர்ந்ததுமான தலைப்பாகையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தலைமயிருள்ளவனும், விசித்ரமான வைடூர்யத்தினால் இழைக்கப்பட்ட குண்டலங்களையுடையவனுமான விராடனை, தேவலோகத்தில் பிருஹஸ்பதி இந்திரனையடைவதுபோல் வந்தடைந்தார். மனிதர்களுக்கதிபனான அந்த விராடராஜன், வருகின்ற அந்தப்பாண்டவரைக் கண்களிக்க நன்றாகப்பார்த்து, அவரைக் குறித்து அப்பொழுது தன்னுடைய ஸபையிலிருந்த பிராம்மணர்களைப் பலமுறை கேட்கலானான்.

'ப்ராம்மணர்களே! காந்தியினால் குபேரன்போன்றவரும் சிறந்தரூபத்தால் பூமியை விளங்கச்செய்பவரும் என்னுடைய ஸபையை நாடிவருகின்றவரும் யௌவனமுள்ளவருமான இந்தப் பிராம்மணருடைய தர்சனத்தை யாராவது இதற்குமுன் அறிந்ததுண்டா? சிறந்த சிங்கம்போன்றவரும் யானைக்கூட்டத்தலைவன் போன்றவருமான இவர் பொன்மலைபோல விளங்குகிறார்; அக்னிபோலவும் ஸூர்யன்போலவும் சந்திரனுடனும் நக்ஷத்ரங்களுடனும் கூடின கிரணங்களுள்ள கிரஹம்போலவும் விளங்குகிறார். இவருக்கு வேலைக்காரனும், யானையும், உயரத் தூக்கிப் பிடிக்கப்பட்டதும் ஸூர்யனை மறைக்கக்கூடியதுமான குடையும் காணப்படவில்லை. இவருக்குக் குண்டலமும் தோள்வளையும் மாலைகளும் இல்லை. நாலுகுதிரைகளுள்ளதும் விசித்திரமான அவயவங்களுள்ளதுமான ரதமுமில்லை. சிறந்த யானைக்கும் புலிக்கும் பெரிய காளைக்கும் ஒப்பாயிருக்கிற இவர் க்ஷத்திரியரூபத்தை நனகு தரிக்கிறார். நமக்கு எதிரில்வரும்

'இவர் அலங்காரமில்லாதவராயிருந்தும் உதித்திருக்கிற பாலஸூர்யன் போல விளங்குகிறார். இவர் எல்லாவிதத்திலும் க்ஷத்ரியராகவே தோன்றுகிறார். இந்திரனுக்கு ஸமானராயிருக்கிற இவர் இப்போது நான்கு ஸமுத்திரத்திற்குட்பட்ட பூமியையும் ஆளத்தகுதி உள்ளவராயிருக்கிறார். இவர் நிச்சயமாய் க்ஷத்ரியர்தாம். இவர் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்து கொண்டவராக எனக்குத் தோன்றுகிறார். ஏனெனில், இவருடையரூபம் யானைக்கும் ஸிம்மத்துக்கும் ரிஷபத்திற்கும் ஒப்பாயிருக்கிறது. இந்த ப்ராம்மணர் எந்த இஷ்டத்தைத் தேடுகிறாரோ இவருடைய அந்த இஷ்டத்தையெல்லாம் நிச்சயமாக நிறைவேற்றவேண்டும். இப்படிப்பட்ட புருஷருடைய தர்சனம் எனக்கு மிகவும் பிரியமானது. இவர் என்னுடைய பிரதானமான பிராம்மணர்களிலும் அதிதிகளிலும் பொருள்களிலும் ரத்னங்களிலும பசுக்களிலும் வீடுகளிலும் இஷ்டப்படி தடையின்றி ஸஞ்சரிக்கட்டும' என்று இவ்விதம் அந்த யுதிஷ்டிரரைக் குறித்துச சொன்னான். அரசன், அளவிடககூடாத தேஜஸுடன் விளங்குகிறவரும் த்ரிதண்டத்தையும் கமண்டலத்தையும் அங்குசத்தையும் உறியையும் தரித்தவரும் வேறு வேஷத்துடன் ஸமீபத்தில் வருகிறவருமான அவரைப்பற்றி இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு பரபரப்புடன் எழுந்திருந்தான். ஸபையில்வந்தவரும் ராஹுவினுடைய முகத்தினின்று வெளிப்பட்டுக் கிரணங்களால் காய்ந்துகொண்டிருக்கிற ஸூர்யன் போன்றவருமான அந்த யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, விராடராஜனுடன்கூடியதும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைஸ்ய சூத்ரர்களால் நிரம்பினதுமான அந்த ஸபையானது எழுந்திருந்தது. பிராம்மண வேஷமுள்ளவரும் ஜயமடையத்தககவருமான அந்த யுதிஷ்டிரரால், 'இவ்வுலகில் உமக்கு ஜயமுணடாகட்டும்' என்று முதலில சொல்லப்பட்டவனும் வெற்றிபெற்று வ்ருத்தியடைந்தவனுமான அந்த விராடராஜன், கைகூப்பிக்கொண்டு எதிர்சென்று அவரை நமஸ்கரித்தான். பூமியில் பிரஸித்தனான அந்த விராடராஜன், கைகூப்பிக்கொண்டு, அவரைப்பார்தது மதுரமான அக்ஷரங்களுள்ள வார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

'ஓ! பகவானே! நீர் எவ்விடமிருந்து வந்தீர்? எதனை விரும்புகிறீர்? எங்கே போகிறீர்? ப்ராம்மணரே! நான் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? நீர் எனக்கு உம்முடைய கல்வியையும் சீலத்தையுமகுலத்தையும் கோத்ரத்தையும் அப்படியே பெயரையும் தேசத்தையும சொல்லும். ஸாதுககள் உண்மையான ப்ரதிஜ்ஞையுள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். ஸந்யாஸிகளான ப்ராம்மணர்கள் விசேஷ

மாய் மெய்யே சொல்லுவார்கள். நான் உமக்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொள்ளுகிறேன். உம்மை அவமானப்படுத்துகிறதில்லை. உம்முடைய வார்த்தையை மீறி நடக்கிறதில்லை. ஏனெனில், அக்னிக்குச் சமமான பிராம்மணர்கள் பூஜிக்கப்படாவிட்டால் விஷத்துடன்கூடிய ஸர்ப்பங்கள்போலக் குலத்தை நீறுக்கிவிடுவார்கள். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! பூமி முழுமையையும் உமக்குக் கொடுக்க ஸித்தனாயிருக்கிறேன். சேனைகளும் பொக்கசங்களுமுள்ள பட்டணத்தையும் உமக்குக் கொடுக்கிறேன். நீர் எந்த அரசனுடைய தேசத்தினின்று இவ்விடம் வருகிறீர்? இவ்விடத்தில் என்ன கார்யம் செய்கிறீர்?' என்று வினவினான்.

யுதிஷ்டிரர், இங்ஙனம் வினவிய அந்த அரசனைப் பார்த்து, அடிக்கடி தர்மத்தைக்கவனித்து, 'ராஜரே! இந்த ஸபையில் வார்த்தை சொல்லுவதற்கு எவன்தான் தைர்யமுடையவனாவான்? ஆயினும், பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். என்னுடைய கல்வியையும் சீலத்தையும் குலத்தையும் செய்கையையும் பிறப்பையும் தேசத்தையும் கேளும். குருவின் உபதேசத்தினாலும் நியமத்தாலும் எனக்கு இந்த விரதமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது. குலமுறையை அனுஸரிப்பதற்காகப்பித்ருக்கள் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். பிரபுவே! பிராம்மணனாயிருக்கின்ற நான் விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காக க்ஷௌரஞ் செய்துகொண்டும் ஸந்யாஸஞ் செய்துகொண்டும் த்ரிதண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டும் இருக்கிறேன். இது, நானே செய்துகொண்டதன்று. ஐந்து பூதங்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்ற என்னுடைய இந்த மானிடசரீரத்தைப் பாரும். இவ்வுலகில் என்னுடைய ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் சரீரத்தையும் பார்க்கின்றவர்கள் ஐந்துபேர்களையே பிதாக்களாகச் சொல்லுகிறார்களென்று கேள்வி. அந்த ஐவர்களும் மனுஷ்யர்களாயிருப்பார்களென்று நான் எண்ணவில்லை. நான் ஸ்வபாவத்தினால் பித்ருக்களுக்குச் சமானனாகவும் இருக்கவில்லை. ராஜரே! நான விரதஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற பிராம்மணன். எனக்கு, 'கங்கன' என்றுபெயர். உம்முடையதேசத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். நான் சொக்கட்டானாடி என்னுடைய செய்கையினால் வறுமையுற்றிருக்கிறேன்; இப்பொழுது ஸத்யவசனமுள்ள தபஸ்வியாக ஸஞ்சரிக்கிறேன். நான் முந்தி யுதிஷ்டிரருக்கு ஸ்நேஹிதனாக இருந்தேன். அவர் வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டு அவருடைய சரீரமாகவே இருந்தேன். நான் அவருடைய வீட்டில் ஸுகமாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தேன்; முன் அவருடைய நகரத்திற்கு ராஜாவாகவேயிருந்தேன். அவருடைய வீட்டில் ஸதிரீ

கள் என்னுடைய உத்தரவுப்படி நடந்தார்கள். எனக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுகிறதற்காகக் குதிரைகள் அடங்கியிருந்தன. நான் முன் அவருடைய பட்டணத்தில் எதைச்செய்தேனோ அதை ஒருபோதும் ஒருவனும் மாற்றினதில்லை. முன் அவருக்கு ஒப்பான பிராயமுள்ள ஸ்நேஹிதனாயிருந்த நான் மிக்க துக்கத்துடன் பூமிமுழுதும் ஸஞ்சரித்தேன். நான் ஓரிடத்திலும் மனம ஸமாதானம் அடையவில்லை. விரத உபதேசத்தினாலும் நியமத்தினாலும் பாரத்தை வஹித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ராஜரே! நான் [1] "வ்யாக்ரபாதர்' என்னும் ரிஷியினுடைய கோத்திரத்தில் பிறந்தவன். நான் (யுதிஷ்டிரரிடம் அடைந்த) அந்த ஸௌக்கியத்தையே தேடுகிறேன். ஆத்மாவுக்கு ஸமமான யுதிஷ்டிரருடைய நடக்கையை, நான் நன்றியறிவுள்ளவனாயிருப்பதால், உமக்குச் சொன்னேன். இந்த ஸந்யாஸாச்ரமத்தை அடைந்திருக்கும் எனக்கு யுதிஷ்டிரரும் நீரும் ஸமமானகுணம் உடையவர்களே. எனக்குத் தாயில்லை; தகப்பனில்லை; பந்துக்களில்லை; ரூபமில்லை; ஸுகமில்லை; ஸந்ததியில்லை. எனக்கு இப்போது சுகமும் துக்கமும் விருப்பும் வெறுப்பும் போகிறதும் வருகிறதும் ஸமமாகவேயிருக்கின்றன. நான் ஆசையினாலும் தனத்தினாலும் விடப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். இப்போது உம்முடையகிருஹத்தில் வஸிப்பதற்காக இவ்விடம் வந்தேன். ஒருவராலும் செய்யமுடியாத கார்யத்தைச்செய்யும் என்னுடைய இந்த வ்ரதமோ இவ்விடத்தில் ஒரு வருஷத்தோடு முடிவுபெறும். பிறகு, நான் என்னுடைய செய்கைகளால் உம்மை ஸந்தோஷமுள்ளவராகச்செய்து மறுபடியும் எவ்விடத்திற்குப்போக எனக்கு விருப்பமிருக்குமோ அவ்விடத்திற்குப் போவேன். நான் எப்போதும் பாச்சிகைகள் ஆடுவதில் திறமையுள்ளவன். பக்ஷிகளின் சப்தங்களையும் மிருகங்களுடைய [2] சப்தங்களையும் அறிந்தவனான நான் அபஜயமடைந்து ஆச்ரயமற்று ஸந்யாஸம் பெற்றுப் பிக்ஷுகனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

அவர் இவ்விதம் வார்த்தைசொன்னவுடன், விராடராஜன், கைகூப்பிக்கொண்டு அந்த ஸந்யாஸியைப்பார்த்து ஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் மங்களகரமான அக்ஷரங்களுள்ளதும் மனத்திற்கு இசைந்ததும் ஸபைமுழுவதும் பரவியதுமான வார்த்தையைச்சொல்லத் தொடங்கினான். 'நீர் அபேக்ஷிக்கிற வார்த்தை நான் உமக்குக்

---

1 புலிபோலப்பாய்வதால் யமனுக்கு 'வ்யாக்ரபாத' என்று பெயர்; ஆகையால், தாம் 'வ்யாக்ரபாத' என்னும் யமனுடைய புத்ரரென்பது உண்மைப் பொருள்.

2 இங்கு ஒருசொல் விடப்பட்டது.

கொடுக்கிறேன். உமக்கு விருப்பமிருந்தால் மத்ஸ்யதேசத்தை ஆண்டுகொண்டிரும். அக்ஷவித்தையை அறிந்திருக்கின்ற சூதாடிகள் எனக்குப் பிரியமானவர்கள். நீரும் சூதுவிளையாடுகிறவராய் இருக்கிறீர். ஆகையால், நீர் என்னுடைய ராஜ்யத்தை அடைவதற்குத் தக்கவராயிருக்கிறீர். சக்கரவர்த்திக்கு ஒப்பானவரே! வாஹனத்தையும் ஆஸனத்தையும் வஸ்திரத்தையும் போஜனத்தையும் அனேக மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் வாசனைத்திரவியங்களையும் அணிதலையும், நீர் எப்பொழுதும் என்னோடு சமானமாகவே அனுபவிக்கத்தக்கவர்: உம்மை எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதை நான் பிரியமாக எண்ணுகிறேன். அனர்த்தங்களால் பீடிக்கப்பட்ட உத்தம பிராம்மணர்களாவது இதரஜனங்களாவது (தங்களுக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற கஷ்டத்தை நிவ்ருத்திசெய்வதற்காக) உம்மிடத்தில் ஓடிவருவார்களானால், நீர் விரும்புகிறபடி, அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கார்யங்களனைத்தையும் நான் செய்வேன். எனக்கு இந்த விஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. எவன் என் பக்கத்தில் உமக்கு அப்பிரியத்தைச் செய்வனோ அவனைக் கவனித்து நாட்டை விட்டு ஓட்டுவேன். ஜிதேந்திரியரான நீர் எனக்குள்ள பொருள்களுக்குத் தலைவராயிருந்துகொண்டு இவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்யும்' என்று கூறினான்.

யுதிஷ்டிரர் சொல்லத்தொடங்கினார். "இதைக்காட்டிலும் எனக்கு மேலான இஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. என்னால் ஜயிக்கப்பட்ட பொருளைச் சிறிதும் நான் வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. யாதொரு விதமான போஜனத்தையும் நான் தீண்டேன். நான் ஹவிஸைப் புஜிப்பவன்; இரவில் தரையில் படுப்பவன். விரதத்தின் உபதேசத்தை அனுஸரித்து உறுதியுள்ள பிரதிஜ்ஞை என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ராஜரே! ஒருவர்மேலும் நான் கோபமடையத்தக்கவனல்லன். ராஜரே! இவ்விதமான பிரதிஜ்ஞையுடன் இங்குவஸிப்பதில் எனக்கு எண்ணமிருக்கிறது; வேறுவிதமாக இல்லை. மத்ஸ்யராஜரே! மாசற்றவரே! இவ்வித வரத்தை நீர் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் வரிக்கிறேன். இந்தவரத்தினால் நான் தனயனுவேன் என்று கூறினார்.

இவ்வாறு மத்ஸ்யராஜனுக்கும் யுதிஷ்டிரருக்கும் முதன்மையான சேர்க்கையானது உண்டாயிற்று. விஷ்ணுவுக்கு வஜ்ரபாணியான இந்திரனோடு சேர்க்கை உண்டானதுபோல, விராடராஜனுக்கு அந்த யுதிஷ்டிரரோடு சேர்க்கையுண்டாயிற்று. ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும் பிரியமானரூபமும் காட்சியுமுள்ளவருமான அவரைப்

பார்த்த அரசனுக்கு (போதுமென்கிற) திருப்தி உண்டாகவில்லை. யுதிஷ்டிரரும், இந்திரன் தன்னுடைய காந்தியினால் ஸ்வர்க்கத்தை விளங்கச் செய்வதுபோல அந்த ஸபையை விளங்கச்செய்துகொண்டிருந்தார். அரசரும் புருஷஶ்ரேஷ்டரும் வீரருமான அந்த யுதிஷ்டிரர் இவ்விதம் அப்பொழுது விராடராஜனோடு சேர்க்கைபெற்று விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பட்டு ஸுகமாக வாஸஞ்செய்து வந்தார். அவருடைய அவ்வித ஒழுக்கத்தை ஒருவரும் அறியவில்லை.

பத்தாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் சமையற்காரவேஷந்தரித்து விராடஸபையில் பிரவேசித்ததும், விராடன் அவனைச் சமையல் அதிகாரத்தில் நியமித்ததும்.)

பிறகு, பயங்கரமான தோற்றமுடையவனும் சிங்கத்தினுடைய பராக்ரமம்போன்ற பராக்ரமத்தையுடையவனுமான பீமன், சாணைபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இரண்டு சிறந்த கத்திகளை (இடையில்) கட்டிக்கொண்டும், கரண்டியையும் மத்தையும் கையில்பிடித்துக் கொண்டும், (த்ராக்ஷாரஸமுதலான ஐந்து ரஸங்கள் சேர்த்துச்செய்யப்பட்ட பஞ்சஸாரம் என்கிற) பானகத்தினாலும் (தேன் சர்க்கரை முதலான மதுர வஸ்துக்களின் சேர்க்கையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட) ராகம் என்கிற ரஸத்தினாலும் ஷாடபம் என்கிற ரஸத்தினாலும் நன்றாக நனைக்கப்பட்டதும் நன்றாகப் பதம்செய்யப்பட்டதுமான பசுமாட்டுத்தோலையும் இஞ்சி [1]ரஸத்தோடுகூடின [2]ஸம்புடத்தையும் இருப்புப்பாத்திரத்தையும் கையில்பிடித்துக் கொண்டும், மேற்குத்திசையில் காணப்பட்டான். கம்பீரமானரூபமுள்ளவனும் கறுத்தஆடை உடுத்தவனும் பர்வதராஜனுடைய பலம்போன்ற பலமுடையவனுமான அவன், சிறந்த தேஜஸினால் ஸூர்யன்போல இவ்வுலகத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு, மத்ஸ்யராஜனை அடைந்து நின்றான். யானைக்கூட்டத் தலைவன் போன்றவனும் ஆயிரங்கண்களையுடைய இந்திரனுக்கு இளையஸஹோதரனான உபேந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பானவனும் மூவுலகங்களுக்கும் தலைவர்களான இந்திராதிதேவர்களுக்கு அதிபதியான ஸ்ரீமந்நாராயணரைப் போன்றவனுமான பீமன், சந்திரன் இரவை விளங்கச்செய்வதுபோல, விராடனுடைய ஸபையை விளங்கச் செய்துகொண்டு வந்தான். வருகின்றவனும் யானைக்கூட்டத்தலைவன் போன்றவனும் பாலஸூர்யன் போன்ற

1, 2 வேறுபாடம்.

காந்தியுள்ளவனுமான அவனைப்பார்த்த விராடராஜன், மனத்தில் பயத்தினால் கலக்கத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்து, அடிக்கடி எல்லாத் திக்குக்களையும் நன்றாக உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நல்ல நிலைமையினின்றும் நவறினான். அவன், ஒரே ஆடையுடுத்தவனும் பகைவர்களுடைய படைகளைத் தடுப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அந்தப் பீமனை ஸபைக்குக் கொஞ்சதூரத்தில் கண்டு மனத்தளர்ச்சி அடைந்தான். அங்குள்ள ஜனங்களும் மிக்கபயமுற்றவர்களாக மெள்ள நான்குபக்கத்திலும் சென்றார்கள். பிறகு, மத்ஸ்யதேசத்தாருக்குப் பதியான விராடன் மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஸபையிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து, 'ஓ! ஜனங்களே! என்னுடைய இந்தஸபையை நோக்கி வருகின்றவனும் கஜராஜனுக்கு ஒப்பானவனும் யௌவனமுடையவனுமான இவன் யார்? அகன்ற மார்பும் தோள்களுமுள்ளவனும் மிருகராஜன்போலப் பலத்தால் மேம்பட்டவனும் சிங்கநடையும் புலியையும்போல நடப்பவனும் திவ்யபுருஷன்போல ப்ரகாசிப்பவனுமான இவனை என்னைச் சேர்ந்தவர் யாராவது ஒருவர் இதற்குமுன் பார்த்ததுண்டோ? பொன்மலையினுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுடையவனான இவன், ராஜலக்ஷ்மியினால் ஓர் அரசன்போல விளங்குகிறான். நிச்சயமாகவே இவன் க்ஷத்ரியனாக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், இவன், ஆயிரம்கண்களை உடையவனான மஹேந்திரனுக்கு ஸமானனாயிருக்கிறான். ரூபத்தால் ஒப்பற்றவனான இந்த மஹாபுருஷன் இந்திரனைப்போல இந்தப் பூமியை ஆளுவான். இவன் ஆகாயத்தில் பெருஞ்செல்வத்திலிருந்து நழுவி விழுந்த நஹுஷனுடையபுத்ரனான யயாதிபோல ஐஶ்வர்யத்தினின்று தவறின ஓர் அரசனே என்பதும் என்னுடைய எண்ணம்' என்றான். அந்த விராடன், பலவிதமாக ஊஹித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, பாண்டுபுத்ரனான விருகோதரன், ஸபையைத்தாண்டி அரசனைப்பார்த்து, 'ஜயமடைவாயாக' என்று சொல்லியும், ஸபைத்தலைவனையும் ஸபையிலுள்ளவர்களையும் ஸுகப்ரஶ்னம்செய்தும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தான்.

பிறகு, பாண்டுநந்தனன், (அரசன்) எவ்வாறு தன்னிடத்தில் நாளடைவில் கருணையுள்ளவனாவனோ அவ்வாறான வாக்கியத்தை அவனைநோக்கி உரைக்கலானான். 'பகைவர்களைக் கொல்பவரே! நான் உம்மை அண்டிப்பிழைப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். நீரே உலகத்தில் சிறந்த ஆதாரம். ஓ! ராஜரே! நான் சூத்ரன்; 1 நாலாம் வர்

1 'பீமஸேன' என்கிற நான்கு அக்ஷரங்களடங்கிய பெயருடையவனென்பது உண்மைப்பொருள். வர்ணம் = ஜாதி, எழுத்து.

ணத்தைச் சார்ந்தவன். குருவினுடைய உபதேசத்தால் பரிசாரகத் தொழிலைச்செய்பவன். நல்ல பருப்புக்களையும் சிறந்த ரஸங்களையும் செய்யும் விதத்தை அறிவேன்: நல்ல மாம்ஸங்களையும் பக்ஷணங்களையும் பழங்களைச்சார்ந்த பலவிதமான ரஸாயனங்களையும் பக்குவஞ்செய்வேன். மடைப்பள்ளியில் எனக்கு ஸமமான சமையற்காரன் இல்லை' என்று கூறினன். மத்ஸ்யராஜன், அவனைப்பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளவனாக, 'குபேரனும் சந்திரனும் இந்திரனும் ஸூர்யனும்போலப் பிரகாசிப்பவனே! உன்னிடத்தில் ஒருவிதமான சூத்ரத் தன்மையையும் நான் காணவில்லை' என்று வணக்கத்துடன் பிரியமாயும் கம்பீரமாயும் மதுரமாயுமிருக்கின்ற வார்த்தையைச் சொன்னன். 'அக்நிக்கும் ஸர்ப்பத்துக்கும் நிகரான தேஜஸுள்ள உனக்கு மடைப்பள்ளியில் இவ்விதமானதொழில் தகுந்ததன்று. கருடனுக்கும் கந்தர்வனுக்கும் மஹாஸர்ப்பத்துக்கும் ஒப்பானவனே! நீ சமையற்காரனாக இருப்பதற்குத் தகுந்தவன் அல்லை. நீ இப்பொழுது என்னுடைய சேனைத்தலைவனாகவும் த்வஜமுடையவனாகவும் ரதத்தின்மீதேறினவனாகவும் என்னுடைய யானைப்படைகளுக்குத் தலைவனாகவும் இருப்பாயாக. நீ இழிவான தொழிலைச் செய்வதற்குத்தகுந்தவனல்லை. நீ இந்தப் பூமியை ஆளுவதற்குத் தகுந்தவனாயிருக்கிறாய்' என்று கூறினன். பீமன், 'உக்ரமான ஆஜ்ஞையுடையவரே! நான் நான்காவது வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருக்கிறேன். உம்மிடத்தினின்று இவ்விதமான பதத்தை நான் விரும்பவில்லை. நான் ஜாதியில் சூதரன்; வலலனென்று பெயருடையவன். உம்முடைய தேசத்தை அண்டிப் பிழைக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு வந்தவன். நான் முற்காலத்தில் யுதிஷ்டிரருடைய மடைப்பள்ளியில் (எல்லாருக்கும்) அன்னபானங்களைக் கொடுப்பவனும எல்லாச் சமையற்காரர்களுக்கும் தலைவனுமாயிருந்தேன். அரசரே! ஆயினும், என்னை நீர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், நான் வந்தபடியே இவ்விடத்தினின்று திரும்பிப் போவேன். ஏ! நரதேவரே! நீர் என்னை அன்னங்களை நன்றாகப் பக்குவஞ்செய்யும் தொழிலில் ஏவும். நான் உமக்குச் சமையற்காரனாயிருக்கிறேன். அரசரே! பலத்தினால் எனக்கு ஸமானமாக ஒருவனும் இல்லை. நான் எப்பொழுதும் கைச்சண்டை செய்வதையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவன். ஓ! மாசற்றவரே! நான் யானைகளையும் சிங்கங்களையும் எதிர்த்து எப்பொழுதும் உமக்கு ப்ரியத்தைச் செய்வேன். ஓ! பிரபுவே! பலங்குறைந்தவனும் இழிவான செய்கை உடையவனுமான என்னைப்போன்றவன் உம்முடைய சேனைக்குத் தலைவனாயிருக்கக்கூடாது. ராஜரே! நாங்கள் எங்களுக்குரிய தொழில்

களால் திருப்தியடைகிறவர்கள். உமக்கு விருப்பமானால் சமையற்காரனுடைய ஸ்தானத்தில் எனக்கு அதிகாரங்கொடும். பலத்தினாலும் வீர்யத்தினாலும் (உலகத்தாரால்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மல்லர்களோடு உம்முடைய பிரீதியின்பொருட்டுப் போர்புரிவேன்' என்று சொன்னான்.

பீமஸேனன் இங்ஙனங்கூற, மத்ஸ்யதேசாதிபதியான விராடராஜன், அவனைப்பார்த்து, மிகுந்த மனக்களிப்புற்றவன்போல மறுமொழி கூறலானான். 'அந்தத் தொழிலானது உனக்குத் தகுந்ததென்று நான் எண்ணவில்லை. நீ கடல்சூழ்ந்த பூமியை ஆளுவதற்குத் தகுந்தவனாயிருக்கிறாய். நீ மூவுலகங்களையும ரக்ஷிக்கிறவன் போல விளங்குவதுடன் இப்பொழுது எனக்கு விஷ்ணுபோலவும் அதிகமாக விளங்குகிறாய். உன்விருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது. என்னால் மரியாதை செய்யப்பட்டவனாக என்னுடைய மடைப்பள்ளியில் இரு. அவ்விடத்தில் என்னால் எப்பொழுதும் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற என்னுடையமனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். நீ இப்பொழுது என்னால் அவர்களுக்குத் தலைவனாக ஏற்படுத்தப்பட்டவனாக இரு' என்றான். ராஜரே! அந்தப் பீமன், விராடராஜனுடைய மடைப்பள்ளியில் அவ்விதமாக ஏற்படுததப்பட்டு, அவனுடைய அன்புக்குரியவனாக வாஸஞ்செய்துவந்தான். அவனைப் பாமரஜனங்கள் ஒருவரும் அறியவில்லை; அவனுடையவேலைக்காரருள்ளும் ஒருவரும் அறியவில்லை.

பதினோராவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் நபும்ஸகவேஷம் தரித்து விராடனுடையஸபையில் பிரவேசித்ததும், அவன் விராடனால் பெண்களுக்கு நாட்டியம் கற்பிக்கும்படி ஏவப்பட்டதும்.)

பிறகு, சிறந்தநிறமுள்ளவனும், யௌவனமுள்ளவனும், ஸ்திரீவேஷம்பூண்டவனும், மிகஅலங்கரிக்கப்பட்டவனும், பவழங்களாலாகிய விசித்ரமான இரண்டுகுண்டலங்களையும் அங்குமிங்குமாகஅசைந்து ஆடிக்கொண்டிருக்கின்ற இரண்டுசங்குவளைகளையும் அணிந்தவனும், கறுப்பும் சிவப்புமான இரண்டு வஸ்திரங்களைத்தரித்தவனும், சிறந்த சரீரத்தையுடையவனும், சுக்ரனுக்கும் ப்ருஹஸ்பதிக்கும் ஒப்பான ஒளிபொருந்தியவனும், மிகுதியான நீண்டகூந்தலை விரித்துக்கொண்டவனும், பெரியகைகளையுடையவனும், மதங்கொண்ட பெரிய

யானையினுடைய வல்லமைபோன்ற வல்லமைபொருந்தினவனுமான மற்றொருவன் காணப்பட்டான. அவன், நடையினால் அப்பொழுது பூமியைநடுங்கும்படி செய்துகொண்டு ஸபையின்அருகில் விராடனை அடைந்து, ஆகாயத்தில் [1] க்ரஹத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டசந்திரன் போல நபும்ஸகவேஷத்தினால் விளங்கியும் விளங்காமலும் இருந்தான். ஸபையில் வந்திருக்கின்றவனும் [2] கபடத்தால் மறைக்கப்படாத வனும் பகைவர்களை நொறுக்குகின்றவனும் நன்றாக விளங்குகின்ற வனும் தேவராஜன்போன்ற காந்தியுள்ளவனும் தேவராஜனுடைய புத்ரனும் சிறந்தயானைபோன்ற பராக்கிரமமுடையவனுமான அவனைப் பார்த்து, அரசன, தன்ஸமீபத்திலுள்ள எல்லாரையும்நோக்கி, ' இவன் எவ்விடமிருந்து வருகின்றான் ? முன் நான் இவனைப்பற்றிக் கேள்வி யுற்றதில்லை ' என்று வினவினான் அப்பொழுது அங்குள்ள மனிதர் கள் அவனை அறிந்ததாகச் சொல்லவில்லை. அரசன, வியப்புற்று, இவ்விதமான வாக்யத்தைச் சொல்லலானான். ' கஜேந்திரனுடையலீலை போன்ற லீலையுடையவனும் சிங்கம்போன்ற நடையுடையவனும் காளையினுடைய கண்கள்போன்ற கணகளையுடையவனும் தேவகுமா ரன்போல உக்ரமான தேஜஸையுடையவனும் பருத்ததோள்களையும் கைகளையும் உடையவனும் ஸ்வர்ணம்போலச் சுத்தனுமான இந்த மனிதன் யார், எனதுநகரத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறான் ? இவனைப் பார்த்து, ' தேவேந்திரனுடைய குமாரனோ பிரம்மாவினுடையபுத் ரனோ பிரம்மதேவன்தானோ பார்வதிபுத்ரனோ குபேரனுடைய புத் ரனோ ' என்று எனக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாயிருக்கின்றது ' என மொழிந்தான். பகைவரை அழிப்பவனும் இந்திரனுக்கு ஒப்பான வனுமான அந்தஅர்ஜுனன், ஸபையிலுள்ள அனேகர்கள் பார்க்கை யில், ஸபையைத்தாண்டி அரசனிடம் வந்து, ' அரசரே ! நான் பிருஹன்னளைஎன்னும் பெயருள்ளவள் ; நாட்டியமாடுகிறவள். நான் பின்னலை நன்றாகப் பின்னுவேன் ; அழகான குண்டலங்களை இடுவேன் ; மாலைகளைத் தொடுப்பேன் ; உடைகளை ஸித்தஞ்செய் வேன் ; ஸ்நானமசெய்விப்பேன ; கண்ணாடியைத் துடைத்துவைப் பேன். திலகங்களிடுவதிலும் எனக்கு ஸாமர்த்தியம் உண்டு. நபும் ஸகர்களுக்கும் பாலர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களுக்கும நர்த்த னம்பழக்குவதிலும் வித்தியாப்யாஸமுறைகளைக் கற்பிப்பதிலும் எனக்குத் திறமை உண்டு ; பின்னல்களில் பூக்களைத் தைப்பேன். அந்தச்செய்கையில் ஸ்திரீகள் என்னைக்காட்டிலும் ஸாமர்த்தியத்தில்

---

1 ராஹுகேதுஸ்வரூபங்களான சாயாக்ரஹங்கள்.

2 செயற்கையாலன்றி இயற்கையாகவே பேடிவடிவமடைந்தவன்.

மேலாயிருக்க மாட்டார்கள்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறு தன்னுடைய செய்கையை விதிப்படி கம்பீரத்துடனே விராட ராஜனிடத்தில் தெரிவித்து நின்றான். அதிக கீர்த்தியுள்ளவனான விராடராஜன், தன்ஸமீபத்தில் வந்திருக்கின்றவனும் உயர்ந்தவனுமான அவனைக்கண்டு ஆச்சர்யமடைந்து, 'அஸாரமான இந்தவேஷம் உனக்குத் தகாது. சிங்கம்போன்ற அரசனே! ஆண்மையில்லாமலிருப்பது உனக்குத் தகாது. பிரபுவே! உன்னுடையமேனியானது பூதபதியினுடைய மேனிபோல மங்களகரமான வேஷங்களாலும் பூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேகங்களால் அடர்ந்து வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆகாயத்தில் கிரணக்கூட்டங்களையுடைய ஸூர்யனுடைய வடிவம்போல உன்னுடைய வடிவம் விளங்குகிறது. பருத்தும் மிகநீண்டுமிருக்கின்ற உன்னுடைய இரு கைகளையும் வில்லானது பிடிக்கப்பட்டால் விளங்கச்செய்யுமென்று நான் எண்ணுகிறேன். உனக்குத்தகுந்ததான வில்லைப்பிடித்து மிகவும் உறுதியுள்ளவனாக இப்பொழுது இந்தத் தேசத்தையும் இந்தப் பட்டணத்தையும் காப்பாற்றுவாயாக. பிருஹன்னளையே! நீ என்னுடைய புத்ரனுக்கொப்பாக இரு. நான் பிராயமுதிர்ந்தவனாயிருக்கிறேன்; உனக்குப் பொருளைக் கொடுக்கிறேன். பிரபுவே! என்னுடைய இந்தப்பட்டணமுழுதையும் நீ காப்பாயாக. நான் உனக்கு ஒருவிதமான நபும்ஸகத்தன்மையையும் காணவில்லை. நீ மத்ஸ்ய தேசத்தை விரைவாக வ்ருத்திபடையச்செய்து ஆண்டுவருவாயாக. நான் உண்மை சொல்லுகிறேன். நான் உனக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுக்கிறேன்' என்றான்.

அந்த அரசன், இவன் என்ன செய்யப்போகிறானென்று அறிய விருப்பங்கொண்டு, அவனுடைய முன்னிலையில் நீண்டவைகளும் வர்ணமுள்ளவைகளும் நாண்கயிறுள்ளவைகளும் பலமுள்ளவைகளுமான தனனுடைய அநேக விற்களை அவனுக்குக்கொடுத்தான். பிறகு, அர்ஜுனன், 'பிரபுவே! என்னால் [1] இவ்விதமான வில்லானது எடுக்கப்பட்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட வில்லானது ஓரிடத்திலும் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை. என்னைப்போன்ற வில்லாளிகளும் பூமியில் இல்லை. நான் நாட்டியமாடுவேன்; பாடுவேன்; வாத்தியங்களை வாசிப்பேன். நர்த்தன சிக்ஷைசெய்விக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு விசேஷமான ஸாமர்த்தியமுண்டு. ஆதலால், ராஜரே! உத்தரைக்கு நர்த்தனத்தைக் கற்பிக்கிறதற்காக என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும். நான் தேவிக்கு நர்த்தனத்தைக் கற்பிக்கிறவளாவேன்' என்று மிக்க ஆண்மையற்ற வார்த்

---

1. இது, குறிப்புமொழியாகக் கொள்ளவேண்டும்.

தையைச் சொன்னான். விராடராஜன், 'பிருஹன்னளையே! உனக்கு அவ்விதமான வரத்தைத் தருகிறேன். என் பெண்ணையும் என் பெண்ணைப்போன்ற மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளையும் நாட்டியமாடும்படி செய்' என்றுசொல்லிவிட்டு, பிறகு, அழகிய இடையையுடையவளும் அழகியவளுமான தன்புத்ரியைத் தானே அழைத்துச் சந்தோஷமுள்ள மனத்தோடு அவளைப்பார்த்து, 'அழகிய சரீரமுடையவளே! பிருஹன்னளையென்கிற இவள் உனக்குத் தோழியாயிருக்கட்டும். பெண்ணே! இவள் மிக்க ப்ரீதியால் நன்கு கட்டப்பட்ட ஸ்நேஹமுள்ளவளாகவும் எப்பொழுதும் உனக்கு உயிருக்கு ஒப்பாகவும் வேண்டிய பக்ஷணங்களையும் ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் உடையவளாகவும் மங்களகரியாகவும் எல்லா ஜனங்களிடங்களிலும் தடையற்றவளாகவும் ஸஞ்சரிக்கட்டும். கெட்டகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு இவ்விதமான வடிவமிராது. இப்படிப்பட்ட ஒருத்தி நடைத்தவறுதலுள்ளவளாயிருக்கமாட்டாள்.' என்று கூறினான். அரசன் தன்னுடைய பற்பல மந்திரிகளோடு ஆலோசித்து அந்த அர்ஜுனனை ஸ்திரீகளைக்கொண்டு விரைவாகப் பரீக்ஷிக்கச்செய்து (அந்தஸ்திரீகளால்) அவனுடைய உறுதியான நபும்ஸகத்தன்மையையும் கேட்டு, பிறகு, அவனைக் கன்னிகையினுடைய அந்தபுரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான். பிரபுவான அந்தத் தனஞ்சயன் விராடனுடைய குமாரிக்குக் கானத்தையும் வாத்யம் வாசிப்பதையும் கற்பித்தான். அவ்வாறே, அந்த உத்தரையினுடைய தோழிகளுக்கும் பரிசாரிகைகளுக்கும் கற்பித்தான். அந்தப்பாண்டவன் அந்த உத்தரையினுடைய அன்புக்கும் உரியவனானான். சிறந்த கோட்பாடுகளையுடைய அந்தத் தனஞ்சயன், அவ்வாறு அவர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்துகொண்டு, அவர்களோடு அந்த அந்தப்புரத்திலேயே வாஸஞ்செய்துவந்தான். அவ்விடத்தில் அந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கின்ற அர்ஜுனனை வெளியிலிருக்கும் ஜனங்களாவது மற்ற ஜனங்களாவது அறியவில்லை.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் விராடனை அடைந்து தனக்கு அச்வசாஸ்திரத்திலுள்ள ஸாமர்த்தியத்தைக் கூறியதும், விராடன் நகுலனுக்குக் குதிரைகளை ரக்ஷிக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்ததும்.)

பிறகு, விராடராஜன் குதிரைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, பிரபுவான மற்றொரு பாண்டுகுமாரன் காணப்பட்டான்.

வருகின்றவனுன் அந்தப்பாண்டவனை ஸாமான்யஜனங்கள் மேகத்தி னின்று விடுபட்டிருக்கின்ற சந்திரமண்டலத்தைப்போலக் கண்டார்கள். அவன் இங்குமங்கும் அந்தக் குதிரைகளைப் பார்த்தான். பார்க்கின்ற அந்த நகுலனை மத்ஸ்யராஜன் கண்டான். பிறகு, அந்த விராடன், குருகுலோத்தமனுன அந்த நகுலனைப் பார்த்து, அப்பொழுது ஸபையிலிருக்கிறவர்களையெல்லாம் வினவினுன். 'யௌவன முள்ளவனும் என்னுடைய ஸபையை நோக்கி வருகிறவனுமான இவனை யாராவது இதற்குமுன் பார்த்திருண்டா? இவன் எனக்கு ப்ரியனுயிருக்கிருன்; இவனுடைய தர்சனமும் என் மனத்துக்குப் பிடித்திருக்கிறது. யாராவது ஒருவன் இவனைப் பார்த்திருந்தால் சொல்லட்டும். இவன் என்னுடைய குதிரைகளை அடிக்கடி பார்க்கிருன். ஆதலால், நிச்சயமாக இவன் குதிரைகளுடைய ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவனுகவும் ஸமர்த்தனுகவுமிருக்கவேண்டும். இவன் விரைவாக அருகில் பிரவேசிக்கும்படிச் செய்யப்படலாம். இந்தவீரன் தெய்வம்போல விளங்குகிருன்' என்ருன்.

மத்ஸ்யராஜன் இங்ஙனம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, கௌரவர்களுள் சிறந்தவனுன நகுலன் ஸபையை விரைவாக அடைந்தான். பிறகு, கௌரவர்களுள் உத்தமனுன நகுலன், விராடராஜனை நமஸ்கரித்து அருகில்வந்து அவனைப்பார்த்து, 'ராஜரே! நான் சம்பளத்தையும் போஜனத்தையும் விரும்பிப் பிழைக்கவேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்டு இப்பொழுது உம்முடைய பட்டணத்தை வந்து அடைந்தேன். நான் உம்முடைய குதிரைகளைக்கட்டுகிறவனும் உம்மால் நன்ருகப் போஷிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்க விரும்புகிறேன். உமக்கு இஷ்டமிருந்தால் என்னைக் குதிரைகளுக்குத் தலைவனுக ஏற்படுத்தும்' என்று சொன்னுன். விராடன், 'நான் உனக்கு வாகனங்களையும் பொருள்களையும் சம்பளத்தையும் கொடுக்கிறேன். நீ குதிரைக்காரனுயிருப்பதற்குத் தகுந்தவனல்லன். நீ எவ்விடத்தி லிருந்து வருகிருய்? நீ யாரைச்சார்ந்தவன்? நீ எவ்வாறு இங்கு வந்தாய்? உன்னிடத்தில் எவ்விதச் சில்பவித்தை இருக்கிறது? சொல்' என்று வினவ, நகுலன், 'பாண்டுபுத்ரர்கள் ஐவருள்ளும் ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் மூத்தவர். பகைவர்களை அழிப்பவரே! அவரால் நான் முற்காலத்தில் குதிரைகள் விஷயத்தில் அதிகாரம் கொடுக்கப்பெற்றிருந்தேன். நான், குதிரைகளுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிவேன்; பல விதமான அச்வசிக்ஷையையும் துஷ்டக்குதிரைகளை அடக்கும் விதத்தையும் குதிரைகளுக்குச் செய்யத்தக்க எல்லாச் சிகித்ஸையையும் அறிவேன். என்னிடமிருக்கும் குதிரைகள் பயப்படமாட்டா. பெண்

குதிரைகளும் என்னிடத்தில் துஷ்டத்தனஞ்செய்யா. அவ்வாறிருக்க, ஆண்குதிரை எவ்வாறு துஷ்டத்தனஞ்செய்யும்? என்னுடைய திறமையை அறிந்தே அந்தப்பாண்டுபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர், '[1] க்ரந்திகன்' என்றே என்னைப் பேரிட்டு அழைப்பர். தேவராஜனுக்கு மாதலிபோலவும், தசரதமஹாராஜனுக்கு ஸுமந்திரன்போலவும், ஜமதக்னியினுடைய குமாரரான பரசுராமருக்கு ஸுமஹன்போலவும், நான் உமக்கு ஸாரதியாயிருந்து உம்முடையகுதிரைகளைப் பழக்குகிறேன். மஹாராஜரே! மனிதர்களுக்கெல்லாம் ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையினால், நான் லக்ஷக்கணக்காகவும் கோடிக்கணக்காகவுமுள்ள குதிரைகளுக்கு ரக்ஷகனாக இருந்தேன்' என்று கூறினான்.

விராடன், 'என்னிடத்திலுள்ள வாகனங்களான குதிரைகளெல்லாம் இப்பொழுதே உனக்கு அதீனமாயிருக்கட்டும். மேலும், என்னுடைய குதிரைவீரர்களும் ஸாரதிகளும் உனக்கு ஸ்வாதீனர்களாயிருக்கட்டும். தேவதைக்கு ஒப்பானவனே! இவ்விதமான உன்னுடைய இஷ்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மற்றும் உன்னால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருக்கின்ற வரத்தைச் சொல். குதிரைத்தொழில் உனக்குத் தகுதியாகக் காணப்படவில்லை. நீ அரசன்போல விளங்குகிறாய். உனக்குக் குதிரைத்தொழில் தகாது. பார்ப்பதற்கு இனியவனே! எனக்கு உன்னுடைய இந்தத் தர்சனமானது யுதிஷ்டிரருடைய தரிசனத்துக்கொப்பாகவே இருக்கிறது. இகழத்தகாதவரான அந்தப் பாண்டவர் வேலைக்காரர்களைவிட்டுநீங்கி எவ்வாறு கானகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாரோ? எப்படி ஸுகமாகவஸிக்கிறாரோ?' என்றான். உத்தமனான கந்தர்வனுக்கு ஒப்பானவனும் யௌவனமுள்ளவனுமான அந்த நகுலன், ஸந்தோஷமுற்ற விராடராஜனால் அவ்வாறு பூஜிக்கப்பட்டான். பிரியமாகவும் நேர்த்தியாகவும் வஸித்துவருகின்ற நகுலனை அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தினிடையில் எவ்விதத்திலும் யாரும் அறியவில்லை.

பதின்மூன்றுவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் இடையனுடைய வேஷம்தரித்து விராடநகரத்தில் சென்றதும், விராடன் ஸஹதேவனுக்குப் பசுக்களை ரக்ஷிக்கும் அதிகாரம் கொடுத்ததும்.)

பிறகு, சந்திரன்போன்றவனும் யாகத்தில் ஹவிஸுகளால் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அக்னிபோன்றவனுமான மற்றொருவன்

[1] கட்டி அடக்குகிறவன்.

காணப்பட்டான். அவன் உலகத்தை விளங்கச்செய்கின்ற பாலஸூர்யன் போல அழகிய தோற்றமுள்ளவனாகக் காணப்பட்டான். வருகின்ற அந்த ஸஹதேவனை, முந்தியிருக்கின்ற விராடராஜன் உடனே கண்டான். எல்லாருடைய மனத்தையும் கவரும் காந்தியுள்ளவனும், யௌவனமுள்ளவனும், பகைவர்களை அழிக்கும் திறமையுடையவனும், மேகத்தினின்றும் விடுபட்ட சந்திரமண்டலம்போன்றவனும், (ஸபையை நோக்கி) வருகின்றவனும், அளவுள்ள கோலுள்ளவனும், அழகிய தோற்றமுள்ளவனும், தும்புகளையும் அணைகயிற்றையும் நாண்கயிற்றையும் நீண்டதும் ப்ரகாசமுள்ள அநேகமயிர்களாலே நன்றாகச் சேர்த்து முறுக்கப்பட்டதுமான சாட்டையும் பின்புறத்தில் கட்டிக்கொண்டிருப்பவனுமான அந்த ஸஹதேவனை அந்த ஸபையிலுள்ள ஜனங்கள் தனித்தனியாகக் கூடிக்கொண்டு பார்த்தார்கள். வீர்யவானான அந்த ஸஹதேவனும், அரசனை நோக்கி, 'ராஜரே! என்னைப் பசுக்களுக்குத்தலைவனாக ஏற்படுத்தும். என்னால் காப்பாற்றப்பட்ட உம்முடைய பசுக்கள் தெளிவான நித்திரையுள்ளவைகளாய் இருக்கும். நான் திறமையுள்ள இடையன். (என்னால் நன்றாகப் போஷிக்கப்படும் உம்முடைய பசுக்களுக்குத்) துஷ்டமிருகங்களிடமிருந்தும்ரோகத்தினிடமிருந்தும் காட்டுத்தீயினிடமிருந்தும் திருடனிடமிருந்தும் பயம் உண்டாகாது. ராஜரே! உம்முடைய பசுக்கள் அதிகப் பாலுள்ளவைகளும் எண்ணிக்கையினால் அதிகப்பட்டவைகளும் பிணியற்றவைகளும் நல்ல புஷ்டியுள்ளவைகளுமாகும்' என்று கூறினான். அரசன், ஸஹதேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அவனைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்துப் புகழ்ந்து, 'வீர! உன்னிடத்தில் இடையர்களின் தன்மையை நான் பார்க்கவில்லை. உறுதியுள்ள உன்னுடைய சரீரமானது தைர்யத்தினால் க்ஷத்ரியனுடைய சரீரம்போலவும் குருவம்சத்தில் பிறந்தவனுடைய சரீரம்போலவும் விளங்குகிறது. உன்னுடைய சரீரமானது பாண்டித்யமில்லாததாகக் காணப்படவில்லை. நீ இந்த ராஜ்யத்தில் எனக்கு ஆலோசனைசொல்லுகிற மந்திரிஸ்தானத்தை வகித்துக்கொண்டிரு. பிருஹஸ்பதியானவர் இந்திரனுடன் கூடின தேவர்களைப்போல நீ அரசர்களோடுகூடின இந்த மத்ஸ்யதேசத்தை ஆண்டுகொண்டிரு. அழகிய வேஷமுள்ளவனே! நீ என்னுடைய எல்லாச்சேனைகளையும் காப்பாற்று; உனக்குத் தகுதியான கத்தியை எடுத்துக்கொள். சேனையை ரக்ஷிக்கிற பாரத்தைப் பொறுத்து, என்னுடைய ஸைன்யத்துக்கு நீ தலைவனாயிரு. வில்லைக் கையில் எடு' என்று மகிழ்ச்சியுற்ற மனத்தோடு கூறினான்.

விராடராஜனால் (இப்படிச்) சொல்லப்பட்டவனும் குருவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமனும் அதிபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன், மத்ஸ்யதேசத்தில் மிகச்சிறந்தவனான விராடராஜனைப் புகழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, 'ராஜரே! ஸாரமான என்னுடைய வார்த்தையைக் கேளும். நான் சிறுவன்; ஒருவித ஜாதியால் தோஷமுள்ளவன். நீதிகளில் தகுந்த ஆலோசனையுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை எனக்கு இப்பொழுது எவ்வாறு உண்டாகும்? தோஷமற்றவரே! அரசரே! நாங்கள் எங்கள் ஜாதிக்குரிய தொழில்களாலேயே ஸந்தோஷமடைகிறவர்கள். (ஆதலால்,) பசுக்களைக் காக்கும் விஷயத்தில் எனக்குக் கட்டளையிடும். நான் வைஸ்யன். எனக்கு அரிஷ்டநேமியென்று பெயர். நான் குருஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களுடைய பசுக்களைக் காக்கும் அதிகாரத்தில் இருந்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் இருக்குமிடத்தை நான் அறியவில்லை. ப்ரஜைகளுக்குத் தலைவரே! உம்மிடத்தில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பமுற்றிருக்கிறேன். பிரபுவே! இதைத் தவிர வேறுதொழிலால் ஜீவிப்பதற்கு என்னால் முடியாது. உம்மைத்தவிர வேறொருவரும் என் மனத்துக்கு விருப்பமாயில்லை' என்று சொன்னான். விராடன், 'பகைவர்களை அழிப்பவனே! நீ பிராம்மணனோ; அல்லது அரசனோ; கடல் சூழ்ந்த பூமியை ஆளும் அரசனுடைய ரூபமுடையவனாக இருக்கிறாய்; உண்மையைச்சொல். உன்னிடத்தில் இடைத்தன்மையானது பொருத்தமாயில்லை. எந்த அரசனுடைய ராஜ்யத்திலிருந்து இவ்விடம் வந்திருக்கிறாய்? எவ்விதமான சிறந்த சில்பம் உன்னிடத்திலிருக்கின்றது? நீ எவ்விடத்தில் எவ்விதமாக எப்பொழுதும் வஸிக்கப்போகிறாய்? உனக்கு இங்கு என்ன [1]வேதனம் வேண்டும்? சொல்' என்று வினவ, ஸஹதேவன், 'அரசரே! பாண்டுபுத்ரர்கள் ஐவருள்ளும் யுதிஷ்டிரராஜர் மூத்தவர். அவருக்கு எட்டுலக்ஷம் பசுக்களுடைய வர்க்கங்கள் நூறு நூறாக இருந்தன. வேறு பதினாயிரம் பசுக்களுமிருந்தன. அப்படியே இன்னும் வேறான இருபதினாயிரம் பசுக்களும் இருந்தன. அவைகளுக்கெல்லாம் நான் இடையனாக இருந்தேன். என்னைத் தந்த்ரீபாலனென்று எல்லாரும் சொல்வார்கள். (நான் இருக்குமிடத்துக்குச்) சுற்றிலும் பத்து யோஜனைதூரம்வரையில் ஓரிடத்திலாவது பசுக்களைப்பற்றியதான சென்றதும் நிகழ்வதும் வருவதும் மற்றதுமான ஒன்றும் என்னால்அறியப்படாததாக இராது. மஹாத்மாவான அந்த யுதிஷ்டிரருடைய குணங்கள் என்னால் நன்றாய் அறியப்பட்டிருந்தன. குருதேசத்தரசரான அந்தயுதிஷ்டிரரும் என்

[1] சம்பளம்.

னால் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டவரானார். என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கின்ற பசுக்கள் கணக்கிட்டு அறியமுடியாதவைகளும் மிகப்பெரியவைகளும் அதிகப்பாலுள்ளவைகளும் அநேகங்களும் கன்றுகளுள்ளவைகளும் நல்லஸ்வபாவமுள்ளவைகளுமாகின்றன. பசுக்கள் (என்னால் பாதுகாக்கப்பட்டால்) விரைவில் அதிகமாகின்றன. அப்பசுக்களிடத்தில் இப்புவியில் ஒருவிதமான ரோகமும் உண்டாகிறதில்லை. அந்த அந்த உபாயங்களால் என்னால் இஃது அறியப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகள் தாம் என்னிடத்திலுள்ள சில்பங்கள். ராஜரே! எந்தக் காளைகளுடைய மூத்திரத்தை மோந்துபார்த்து மலட்டுப்பசுவும் கன்றை ஈனுமோ, அவ்விதமான உயர்ந்த லக்ஷணமுள்ள காளைகளையும் நான் அறிவேன்' என்று மறுமொழி கூறினான்.

மத்ஸ்யதேசாதிபதியான விராடன், ஸந்தோஷத்தினால் குளிர்ந்த மனத்துடன், மாத்ரிபுத்திரனான பாண்டவனைப்பார்த்து, 'இழிவான தொழிலை உனக்கு (ஏற்படுத்த) நான் ஸம்மதிக்கவில்லை; இந்தப்பூமி முழுமையும் நீ ரக்ஷிப்பதற்குத் தகுந்தவனாயிருக்கிறாய். பிரபுவே! அல்லது, உனக்கு இப்பொழுது விருப்பமிருந்தால் இஷ்டப்படி எனது பசுக்கூட்டத்தை நீ பாதுகாத்துவா. என்னுடைய பசுக்கள் உன்னிடத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டவைகளாகட்டும். இடையர்களிடமுள்ள பசுக்களை உனக்கு நான் தருகிறேன். ஒவ்வொரு நிறத்திலும் தனித்தனியாக லக்ஷக்கணக்கான பசுக்கூட்டங்கள் இருக்கின்றன. உன்னால் விரும்பப்பட்ட வரத்தை நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய பசுக்கள் உன்னிடத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டவைகளாகட்டும்' என்று சொன்னான்.

மஹாத்மாவும் பாண்டுபுத்ரனுமான ஸஹதேவன், இவ்வாறு விராடனோடு சேர்க்கைபெற்று இஷ்டப்படி பசுக்களுக்கு ரக்ஷகனாக இருக்கும் நிலைமையை அடைந்து, அஸ்தகிரியில் பிரவேசித்திருக்கின்ற ஸூர்யன்போல, அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்துகொண்டுவஸித்தான். பழுதற்ற பராக்ரமமுள்ள பாண்டவர்கள், கடலால்சூழப்பட்ட பூமியை ஆள்வதற்கு முயற்சியுள்ளவர்களாக, உள்ளபடி அஜ்ஞாதவாஸத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தபடியே இவ்விதமாக விராடனிடத்தில் வஸித்து வந்தார்கள்.

பதினொன்காவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதியானவள் ஸைரந்த்ரீ வேஷந்தரித்து ஸுதேஷ்ணையினுடைய அரண்மனையில் வஸித்தது.)

பிறகு, அழகிய கூந்தலையுடையவளும் பார்க்கத்தகுந்தவளும் சுத்தமான சிரிப்புடையவளும் பருத்த வட்டமான கொங்கைகளை உடையவளும் மங்களமுள்ளவளும் கறுத்தநிறமுடையவளும் க்ருஷ்ணையென்கிற பெயருடையவளும் பயந்தவளுமான அந்த த்ரௌபதியானவள், ம்ருதுவான பின்னல் மயிர்களை உயரத்தூக்கிமுடிந்து வலப்பக்கத்தில் மறைத்துக்கொண்டும், அதிகமாக அழுக்கடைந்ததும் பெரிதுமான ஒருவஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொண்டும், ஸைரந்த்ரியினுடைய வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டும் விராடநகரத்தில் புகுந்து, துயரத்தை அடைந்தவள்போலச் [1]சென்றாள். அவளைப் பார்ப்பதற்காக அங்குஉள்ள புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும், நான்குபக்கத்திலிருந்தும் ஓடிவந்து அவளைப் பார்த்து, 'பெண்ணே! நீ யார்? எதைச் செய்யவிரும்புகிறாய்?' என்று வினவினார்கள். ராஜேந்திரரே! அந்த த்ரௌபதியானவள், அவர்களைநோக்கி, '(ஓ! நகரவாஸிகளே!) வந்திருக்கின்ற நான் ஸைரந்த்ரீ; என்னைக் காப்பாற்றுகிறவளுக்கு ஊழியத்தைச் செய்யவிரும்புகிறேன்' என்று மறுமொழிகூறினாள். அந்த த்ரௌபதியினுடைய ரூபத்தினாலும் வேஷத்தினாலும் இன்சொல்லாலும் சோற்றுக்காக வந்திருக்கிறவளாக அவளை ஜனங்கள் நம்பவில்லை; கேகயராஜகுமாரியும் விராடராஜனுடைய மனத்துக்கு இனிய மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையானவள், உப்பரிகையிலிருந்து நான்கு பக்கத்திலும் பார்க்கின்றவள் தற்செயலாக த்ரௌபதியைக் கண்டாள். விராடனுடைய மனைவியான அந்த ஸுதேஷ்ணாதேவியானவள், அவ்விதரூபத்தையுடையவளும் நாதனற்றவளும் ஒற்றைவஸ்திரத்தை உடுத்தவளும் ஸ்திரீகளாலும் புருஷர்களாலும் நான்கு பக்கத்திலும் சூழப்பட்டவளுமான அவளைக்கண்டு, காருண்யத்தினால் உண்டான பரபரப்புடன், 'அவளிடத்தினின்று ஜனங்களை விலக்கி, நீங்களெல்லாரும் அவளை இங்கே அழைத்துவாருங்கள். பதிவ்ரதையான அந்தப்பெண்ணைப் பார்த்தபொழுதே என்மனம் நடுங்குகிறது. ஆதலால், உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் அந்தப்பெண்ணை விரைவாக

---

1 'ஸைரந்த்ரீவேஷ ஸம்யுதா' என்பது, கூறியது கூறலால், விடப்பட்டது.

இங்கு அழைத்துவந்து (எனக்குக்) காண்பியுங்கள்' என்றுசொல்லி, தன்பக்கத்திலுள்ளவர்களான ஸ்திரீகளையும் அவளை அழைத்துவருவதில் விருப்பமுள்ளவர்களான முதியஸ்திரீகளையும் அனுப்பினாள்.

அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த ஸ்திரீகள், ஒருங்குசேர்ந்து, திரௌபதியினுடைய அருகில்சென்று அவளை அழைத்துவந்து அவளைப்பார்த்து எல்லாவிதத்தாலும் மதுரமான அக்ஷரங்களுடன் கூடின வாக்யத்தை உரைக்கலானார்கள். 'ஏ! கல்யாணி! உப்பரிகையிலிருக்கின்ற ஸுதேஷ்ணாதேவி உன்னைப்பார்க்க எண்ணங்கொண்டு உனக்காக எங்களை அனுப்பினாள். அவளைப்பார்க்க உனக்கு இஷ்டமிருந்தால், எங்களால் நீ பாதுகாக்கப்பட்டவளாக உன்னிஷ்டப்படி இப்பொழுது வா' என்று சொன்னார்கள். (பிறர்களுடைய) சொற்களின் பொருள்களை அறிவதில் திறமையுள்ள த்ரௌபதி, அவர்களுடைய அவ்விதமான வார்த்தையைக்கேட்டு, தன்னால் விரும்பப்பட்ட கார்யத்தினுடைய அதிக லாபத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்து, அரண்மனையைநோக்கி வந்தாள். த்ரௌபதியானவள், எந்தவிடத்தில் பிரதான ராஜஸ்திரீ இருக்கிறாளோ அந்த ராஜமாளிகையை அடைந்து, கீர்த்தியுள்ளவளும் ராஜபத்னியுமான ஸுதேஷ்ணையை வந்தடைந்தாள். கறுத்த நீண்ட கண்களையுடையவளும் நாணமுள்ளவளும் இளங்கொடிபோல நடுக்கமுற்றவளும் அழகிய இடையுள்ளவளும் மங்களமுள்ளவளும் எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவளுமான அந்தத்ரௌபதியானவள், கறுத்த நிறமுடையவைகளும் மெல்லியவைகளும் நீண்டவைகளும் சுருண்டுமென்மையாயிருக்கின்ற நுனிகளையுடையவைகளும் அழகியவைகளுமான கூந்தல்களை உயரஎடுத்து முடித்துக்கட்டி வலப்பக்கத்தில் மறைத்துக்கொண்டு, விராடனுடைய அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து எதிரில்சென்று, ரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட விரிப்புடன் கூடின பொற்பீடத்திலிருப்பவளும் சிவந்ததும் மெல்லியதுமான ஆடையுடுத்தவளும் மேகத்திலுள்ள மின்னல்கொடிபோன்றவளும் பற்பலநிறங்களுள்ள (ரத்னகாந்திகளால்) விசித்ரமாயிருப்பவளும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் அழகிய புருவங்களும் கூந்தல்களும் இடையுமுள்ளவளும் கூனர்களுக்கும் குள்ளர்களுக்கும் மத்தியிலிருப்பவளும் யாகத்தில் அனேக புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியிலுள்ள யாகமேடைபோன்றவளும் எல்லா அலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் ஐஸ்வர்யமுள்ளவளும் அனேக ராஜபுத்ரிகளால் சூழப்பட்டவளும் ராஜமஹிஷியுமான ஸுதேஷ்ணையைக் கண்டாள். அந்த உத்தமஸ்திரீகளெல்லாரும் திரௌ

பதியைப் பார்த்து மனவருத்தமடைந்து ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாக எழுந்திருந்து நான்குபக்கத்திலும் (திரௌபதியைவந்து) சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அவர்களெல்லாரும், (தேவ லோகத்தில் இருந்து) வந்திருக்கின்ற தேவியான இந்திராணியைப்போல அந்த த்ரௌபதியைப் பார்த்தார்கள். மறைந்திருக்கின்ற கணுக்கால்களை உடையவளும், உத்தமமான [1] இடையையுடையவளும், சிவந்தும் நீண்டுமிருக்கின்ற கண்களையுடையவளும், எல்லாவிதத்திலும் மேன்மை பெற்றவளும், தோஷமற்ற அங்கங்களையுடையவளும், வணங்கின சரீரத்தையுடையவளும், அழகியஇடையையுடையவளும், அதிக குறுமையும் நெடுமையுமில்லாதவளும், அனேகம் புற்களால் அடர்ந்த காட்டிலுள்ள பெண்மான்போன்றவளும், இகழத்தகாதவளும், அழகிய கூந்தலையுடையவளும், மான்போன்ற விழியையுடையவளும், பயந்திருக்கின்ற பெண்மான்போன்றவளும், கூட்டத்திலிருந்து தவறியிருக்கின்ற பெண்யானைபோன்றவளும், லக்ஷ்மிதேவிபோன்றவளும், அகன்ற கண்களையுடையவளும், கீர்த்திபொருந்திய வித்தை போன்றவளும், நக்ஷத்ரங்களுள் ரோஹிணிபோன்றவளும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிஜ்வாலைபோன்றவளும், ருத்ரபத்னியாகிய பார்வதி போன்றவளும், மஹாநதியினுடைய கரைபோன்றவளும், நாககன்னிகைகளுள் சுவைபோன்றவளும், பெண்மான்களுள் கின்னரிபோன்றவளும், கங்கையைப்போல் பரிசுத்தமான அங்கங்களுடையவளும், சரத்காலத்தைச் சேர்ந்த ராத்ரிபோன்றவளும், உலகத்தில் (இவ்விதமான ஸ்வரூபமுடையவள் என்று) எண்ணத்தகாதவளும், இளாதேவிபோல் உத்தமமானகீர்த்தியைப் பெற்றவளும், ஸாவித்ரியைப்போல (எவ்விதத்திலும்) அவமதிக்கத்தகாதவளும், பிரம்மதேஜஸோடு கூடியவளும், ஸீதையைப்போலப் பதிவ்ரதையும் அருந்ததிபோல் சுத்தமானவளும், பிரியமுள்ளவளுமான அந்த த்ரௌபதியை ஸுதேஷ்ணையானவள் ஆச்சர்யத்தினால் மலர்ந்த கண்களையுடையவளாகப் பின்வருமாறு கேட்கலானாள்.

'தோஷமற்ற எல்லா அங்கங்களையுமுடையவளே! நீ யார்? நீ எவ்விடத்தினின்று இங்கே வந்திருக்கிறாய்? நீ எவனைச்சார்ந்தவள்? விசாலமான கண்களையுடையவளே! நான் உனக்கு எதைச் செய்யக் கடவேன்? மறைந்திருக்கின்ற கணுக்கால்களையுடையவளும், (நீண்டும் குறுகியுமில்லாமல்) ஸமமான இரண்டுதொடைகளையுடையவளும் (சப்தம், புத்தி, நாபி இம்) மூன்றிலும் ஆழ்ந்தவளும், (மூக்கு,

---

1 மூலம் வேறு.

இரண்டுகண்கள், காதுகள், நகங்கள், ஸ்தனங்கள், பிடரி இந்த) ஆறு தளிலும் உன்னதமாயிருப்பவளும், சிவந்திருக்கின்ற (உள்ளங்கை உள்ளங்கால், கடைக்கண், உதடு, நா, நகம் இந்த) ஐந்து இடங்களி லும் பளபளப்புள்ளவளும், ஹம்ஸம்போலத் தழுதழுத்த குரலுடன் பேசுபவளும், அழகிய கூந்தலையுடையவளும், அழகிய குரலுடைய வளும் யௌவனத்தின் மத்தியிலிருப்பவளும், பருத்திருக்கின்ற 1 கொங்கைகள் உள்ளவளும், குடிலமான இமைமயிர்களுள்ள கண் களையுடையவளும், கோவைப்பழம்போன்றஉதட்டையுடையவளும், மெலிந்த இடையுள்ளவளும், சங்குபோன்ற கழுத்தையுடையவளும், மறைந்திருக்கின்ற நரம்புகளையுடையவளும், பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான முகத்தை யுடையவளும், விலாஸங்களுடன் கூடியவளுமான நீ, அஸுரஸ்திரீயோ? கின்னரியோ? கந்தர்வஸ்திரீயோ? வனதேவ தையோ? அப்ஸரஸ்திரீயோ? நாககன்னிகையோ? தூர்ரையோ? அலம்புஸையோ? மிஸ்ரகேசியோ? புண்டரீகையோ? மாலினி யோ? நீ யார்?' அந்த அந்த லக்ஷணத்துடன் கூடின காம்பீர தேசத்தில் பிறந்த பெண்குதிரையைப்போல விளங்குகிறாய். நீ இந்திராணியோ? ருத்ரபத்னியோ? ஸ்வதையோ? ரதிதேவியோ? ஏ! தேவி! தேவர்களுள் பிரஸித்திபெற்றவளான எந்தத் தேவஸ்திரீ, இங்கு வந்திருக்கின்றாய்? சொல். உன்னுடைய ரூபமானது, பூஷ ணங்களால் விடுபட்டிருந்தாலும், ஒப்பற்றதாகவிளங்குகிறது. லோக கர்த்தாவான பிரம்மதேவர் உன்னைப்படைத்துவிட்டு (வேறு ஸ்திரீ களைப் படைப்பதினின்று) ஒழிந்திருப்பாரென்று நான் எண்ணு கிறேன். உன்னைப்பார்த்து ஸ்திரீகளே திருப்திபெறுகிறார்களில்லை. புருஷர்களுக்கு எவ்வாறு ஆசையுண்டாகாமலிருக்கும்? தளிர்களா லும் புஷ்பங்களாலும் பூங்கொத்துக்களாலும் நான்குபக்கத்தி லும் நிறைந்த வனதேவதைகளும் உன்னுடைய ரூபத்தின் நிறை வினால் வியப்புற்று உன்னையே பார்க்கின்றார்கள். ஏ! கல்யாணி! அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளும் மிருகங்களும் பக்ஷிக்கூட்டங் களும் புருஷர்களும் எல்லாரும் மிக்க வியப்புற்று உன்னையே பார்க் கின்றார்கள். மூவுலகங்களிலும் உன்னைப்போன்ற ஒரு ஸுந்தரியான வள் இதற்குமுந்திப் பார்க்கப்படவுமில்லை; கேட்கப்படவுமில்லை. நீ அழகிய கணனுள்ளவளாயிருக்கிறாய்' என்றுகூற, த்ரௌபதியான வள் (பின்வருமாறு) மறுமொழி கூறலானாள்.

'நான் தேவஸ்திரீயுமல்லேன்; கந்தர்வஸ்திரீயுமல்லேன்; யக்ஷ ஸ்திரீயுமல்லேன்; கின்னரஸ்திரீயுமல்லேன்; நான் ஸைரந்த்ரிஜாதி

1 ஒருசொல் விடபட்டது.

யைச் சேர்ந்தவள்; காட்டிலுள்ள கிழங்குகளையும் பழங்களையும் உண்பவள். என் கணவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நான் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் (ஒருவனால்) கூந்தலில் பற்றி இழுக்கப்பட்டு, பயந்துகொண்டு கானகம் சென்றேன். அழகிய புருவங்களை உடையவளே! நான் ஓரிடத்திலும் நிலையற்றவளாகவும் காட்டிலுள்ள கிழங்குகனிகளைப் பக்ஷிக்கின்றவளாகவும் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் அந்தக்காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்து உன்னருகில் வந்தடைந்தேன். நான் அழகாக்க் கூந்தலைப்பின்னவும் விசித்ரமான மணிகளைக் கோக்கவும் அறிவேன்; மல்லிகைகளையும் கருநெய்தல்களையும் தாமரைப் பூக்களையும் சேர்த்து மாலைகளைத்தொடுக்க அறிவேன்; சிந்துவாரக புஷ்பங்களாலும் ஜாதிபுஷ்பங்களாலும் தலையலங்காரங்களை ஒழுங்காகச் செய்வேன்; கஸ்தூரியினாலும் காரகில் சாந்தினாலும் பத்ரலேகனத்தையும் செய்வேன்; சிறந்த சந்தனத்தைச் சேர்ப்பேன்; பற்பலவிதமும் மிக்க மங்களகரமுமான மாலைகளையும்தொடுப்பேன்; கிருஷ்ணனுக்கு ப்ரியமுள்ள பார்யையான ஸத்யபாமையை நான் ஆராதித்தேன்; அவ்வாறே, பாண்டவர்களின் பார்யையும் ஸ்த்ரீகளுள் உத்தமியுமான த்ரௌபதியையும் ஆராதித்தேன். அழகிய புருவங்களையுடையவளான அந்த த்ரௌபதிதேவியினால் எனக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைக்கொடுத்து மிகவும் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டேன். த்ரௌபதிதேவியானவள் எனக்கு மாலினி என்று தானே பெயரிட்டாள். தாமரைப்பூவிதழ்போன்ற கண்ணையுடையவளான அந்தக்ருஷ்ணையானவள் எனக்கு உயிருக்கொப்பான தோழி. மங்களகரமான முகமுள்ளவளே! நான் ஓரிடத்திலாவது நெடுங்காலம் வஸிப்பதற்கு விரும்பமாட்டேன். இதுதான் எங்களுடைய வ்ரதம். இப்படிப்பட்ட இந்தச் செய்கையானது எங்களுடைய குலதர்மம். எவன் எங்களுடைய பொருளையும் தேசத்தையும் ஆடையையும் கவர்வனோ, அவன் விஷயத்திலும் எங்களால் கோபம் பாராட்டத்தக்கதில்லை. (ஏனென்றால்,) எங்களுடைய குரு மிக்க கோபமுள்ளவர். அப்படிப்பட்ட நான் பர்த்தாக்களுடைய சோகத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடையவளும் பர்த்தாக்களோடுஸமானமாக விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவளுமாயிருந்து எவ்விடத்தில் ஸூர்ய அஸ்தமனமாகிறதோ அவ்விடத்தையே இருப்பிடமாகக்கொண்டு செல்லமுடியாத காடுகளிலும், தீர்த்தங்களிலும், தடாகங்களிலும், பற்பலவிதமானவைகளும் மனத்துக்கு இனியவைகளுமான மலைகளிலும், ஸமுத்ரகாமிகளான நதிகளிலும், பிரவேசிக்கமுடியாத பூமியிலும் ஸஞ்சரிக்கிறேன். இனிய சொல்லையுடையவளே! என்னுடைய

பதிகள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குங்கால், வீரர்களைப் பதியாகக் கொண்டவளும் தேவியுமான நான் தெய்வச்செயலால் குழந்தைகளை விட்டுப்பிரிக்கப்பட்டபொழுது, உன்னுடையபர்த்தாவினுடைய நன்னடக்கையைக் கந்தமாதனபர்வதத்திலிருந்தே கேட்டிருக்கிறேன். பிராம்மணர்களிடமிருந்து மஹிமையைக் கேட்டு அந்தக் கந்தமாதன பர்வதத்தினின்றே உன்னை அடைவதற்கு நான் விருப்பமுற்றேன். ஆதலால், நான் இவ்விடம்வந்தேன். எனக்குத் தர்மராஜனும் வாயுவும் இந்திரனும் அவ்வாறே அச்வினீதேவர்களும் குருக்கள். அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் என்னை ஒரு புருஷனாவது அவமதிக்கச் சக்தியுள்ளவனாகான்' என்று கூறினாள். திரௌபதியானவள் இவ்வாறு அந்த ஸுதேஷ்ணையைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஸுதேஷ்ணாதேவியானவள், ஸ்திரீகளுள் சிறந்த த்ரௌபதியைப்பார்த்து வியப்புற்று, 'கல்யாணி! உன்னை நான் போஷிக்கமாட்டேன். எனக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாயிருக்கின்றது; இந்த ராஜா உன்னைப்பார்த்தால் (உன்னிடத்தில்) கெட்ட எண்ணம் கொள்வார். (ஆதலால்,) நீ இந்த அரண்மனையில் வஸிப்பதற்குத் தகுந்தவளல்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன். அழகிய இடையுள்ளவளே! இங்கு வஸிப்பதில் இவ்வித தோஷமிருக்கிறது. பயந்தவளே! நீ எவ்விதம் எண்ணுகிறாய்? சிறந்த ஒளிபொருந்தியவளே! ராஜக்ருஹத்திலும் என்னுடைய க்ருஹத்திலுமிருக்கிற ஸ்திரீகளெல்லாரும் உன் ஒருத்தியையே ஆச்சர்யத்தோடு பார்க்கின்றார்கள். என்னுடைய வாஸஸ்தானத்தில் ஸமீபத்திலிருக்கிற இந்த மரங்களையும் நீ பார். உன்னைப் பார்த்து இந்த மரங்களும் வணங்குகின்றன. நீ எந்தப் புருஷனைத்தான் ஆவலுள்ளவனாகச் செய்யமாட்டாய்? நீ மனிதர்களுக்குரிய ரூபத்தை மீறினதும் ஆச்சர்யகரமும் உத்தமமுமான ரூபத்தைத் தரிக்கிறாய். இகழத்தகாத அங்கங்களுடையவளே! உன்னுடைய ரூபத்தை விலங்குஜாதியில் சேர்ந்தவைகளும் ஆச்சர்யத்துடன் உற்றுப்பார்க்கின்றன. (அவ்வாறிருக்க;) பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் உன்னை ஆச்சர்யத்துடன் பார்ப்பார்களென்பதில் ஸம்சயமென்ன இருக்கின்றது? அழகிய இடையையுடையவளே! [1] விராடராஜர் உன்னுடைய உத்தமமான சரீரத்தைப் பார்த்து, என்னை விட்டுவிட்டு முழுமனத்துடனும் உன்னையே அடைவார். நீண்ட கண்களையுடையவளே! தோஷமற்ற அங்கங்களையுடையவளான நீ மனமகிழ்ந்து

---

[1] இங்கு ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

எந்த மனிதனைப் பார்ப்பாயோ அவன் காமனுக்கு வசப்பட்டவனு வான். நல்ல மங்களஸ்நானஞ்செய்து அலங்காரங்களை அணிந்து, எந்த மனிதனை நீ பார்ப்பாயோ அவனுக்கு வாட்டமாவது துக்கமா வது ஆலஸ்யமாவது தோல்வியாவது உண்டாகாது. தோஷமற்ற எல்லா அங்கங்களையுமுடையவளே! நீ நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு எவனை அடைவாயோ அவனுக்குச் சோகமாவது மனக்கொதிப்பா வது கோபமாவது உண்டாகாது. நான் பொய் சொல்லவில்லை. அழ கிய புருவங்களையுடையவளே! உத்தமியான நீ எவனுக்கு உடன் பட்டு மடியின்மீது ஏறினவளாவாயோ அவனுக்குப் பிணியும் மூப்பும் பசியும் தாகமும் உண்டாகா. தகுந்த உன்னுடைய இருகைகளாலும் எவனை நீ கட்டி அணைவாயோ அவன் மரித்தவனானாலும் பிழைத்து விடுவானென்பது என்னுடைய எண்ணம். எவனுக்கு நீ மனைவியா வையோ, ஸந்தோஷத்தோடு எவனைக் கட்டிக்கொள்வாயோ அவன் எல்லாத்தேவர்களுள்ளும் மஹேந்திரன்போல மேன்மைபெற்று வாழ் வான். அழகிய தொடைகளையுடையவளே! ஒரு மனிதன் ஒரு மரத் தின்மீது ஏறி அந்த மரத்தையே வெட்டுவதுபோல் ராஜக்ருஹத் தில் நீ எனக்கு ஆவாய். அழகியபுருவங்களையுடையவளே! பெண் நண் டானது எவ்வாறு கர்ப்பத்தைத் தனக்கு ம்ருத்யுவாகத் தேடிக்கொள் ளுகிறதோ, அவ்வாறே, உன்னுடைய சேர்க்கையை நான் எண்ணுகி றேன். ஸைரந்திரி! உன்னைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எவ்வி தத்தாலும் நான் உன்னை அவமதிக்கவில்லை. கல்யாணி! என் கண் வருடைய சீலத்தினிடமிருந்து உண்டான பயத்தினால், நீ என்னி டம் வஸிப்பதை நான் விரும்பவில்லை' என்றாள்.

த்ரௌபதி, '(தேவி!) நான் விராடராஜராலாவது வேறொருவ ராலாவது தேவகந்தர்வ யக்ஷர்களாலாவது கெட்ட எண்ணத்துடன் பார்ப்பதற்கு முடியாதவள். நற்குலத்தில் பிறந்தவர்களும் நல்ல விரதமுள்ளவர்களும் தேவாதிதேவர்களுக்குப் புத்ரர்களும் ஸூர்ய னுக்கும் அக்னிக்கும் ஒப்பான காந்தியுடையவர்களுமான ஐந்து கந்தர்வர்கள் என்னைக் காக்கின்றார்கள். கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள எந்த மனிதன் கெட்ட எண்ணத்துடன் என்னைத் தொடுவனோ அவன் அந்த இரவிலேயே உலக்கைகளால் அடிக்கப்பட்டு விரைவாக விழு வான். அகன்ற கண்களையுடையவளே! எவன் கெட்ட எண்ணமுள் ளவனாகி என்னைப் பார்த்துப் பேசுவனோ அந்த மனிதனுக்குப் பந் துக்கள் பூர்ணமாக நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் ஆயி ரக்கோடிக் கணக்காகவும் இருந்தாலும், அவன் உன் முன்னிலையிலே யே மாண்டுபோவான். அப்படிப்பட்ட மனிதனை என்றும் முப்பது

வயதுப் பருவநிலையைப்பெற்ற தேவர்களாவது அஸுரர்களாவது பன்னகர்களாவது அந்தக் கந்தர்வராஜர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கமாட்டார்கள் ; ஸம்சயமில்லை. ஸுதேஷ்ணையே ! நீ என்னை ஸ்வஜனங்களுள்ளாவது பந்துக்களுள்ளாவது ஒருத்தியாக எண்ணி என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வை. நான் மனிதர்களால் பார்க்கத்தக்கவளல்லேன். என்னுடைய நடக்கை இவ்விதமானதன்று. எவன் எனக்கு எச்சிலைக் கொடுக்கமாட்டானோ, எவன் என்னைத் தன்கால்களைக் கழுவும்படி செய்யமாட்டானோ அந்த மனிதனுடைய அருகில் வாஸம் செய்வதினால் என்னுடைய கணவர்களான கந்தர்வர்கள் ப்ரீதியடைவார்கள். எந்த மனிதன் மற்ற ஸாமான்ய ஸ்திரீகளைப்போல என்னை விரும்புவனோ அந்த மனிதன் அன்றிரவிலேயே வேறு சரீரத்தில் பிரவேசிப்பான். ராஜபத்னீ ! நான் ஒருவராலும் (நல்லொழுக்கத்தினின்று) தவறச்செய்வதற்கு முடியாதவள். (துஷ்டர்களுக்குத்) துன்பத்தை விளைவிக்கும் தன்மையுடையவர்களும் பலசாலிகளுமான அப்படிப்பட்ட கந்தர்வர்கள் எனக்கு ப்ராணநாதர்கள். இவ்வாறு (கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு) வஸித்துவருகின்ற என் விஷயத்தில் உனக்குப் பயமே வேண்டாம்' என்று மறுமொழி கூறினாள்.

ஸைரந்த்ரி இப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்ட ஸுதேஷ்ணையானவள், 'கல்யாணி ! உன் ஒழுக்கம் இவ்விதம் இருக்குமானால் நீ என்னிடத்தில் இங்கு வாஸஞ்செய். பெண்ணே ! எந்தப் புருஷன் தான் போஜனஞ்செய்த மிகுதியை உனக்குக் கொடுப்பான் ? புத்திமானான எந்த மனிதன் லக்ஷ்மியைப்போன்ற உன்னைப் பார்த்துக் கால்களை நீட்டுவான் ? இவ்வாறு ஆசாரத்தால் நிறைந்தவளும் இவ்விதமாகத் தேவர்களைக் கதியாகவுடையவளுமான நீ பிராம்மணர்களுக்கு ஸாவித்ரிபோலப் பிராணிகளுக்கு ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாயிருக்கிறாய். கல்யாணி ! தேவதைபோல் பூஜிக்கப்பட்டவளாகவும் உத்தமமான தேஜஸுள்ளவளாகவும் என்னிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளாகவும் வாஸஞ்செய். பெண்ணே ! ஸர்வாபீஷ்டங்களாலும் நிரம்ப ஸந்தோஷமுள்ளவளாகவும் மனக்கலக்கமற்றவளாகவும் ஸுகமாக வாசம்செய். எனக்கு உன்னிடத்தில் அன்பிருக்கிறது' என்று சொன்னாள். ஸுதேஷ்ணையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த த்ரௌபதியானவள் மிக்க ப்ரீதியுடையவளாகவும் அழகிய சிரிப்புடையவளாகவும் சந்தேகமற்றவளாகவும் விராடனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஸுகமாகப் பிரவேசித்தாள். ஜனமேஜய மஹாராஜரே ! பணிவிடை செய்யப் படத்தகுந்தவளான த்ரௌபதியானவள், ஸுதேஷ்ணைக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டு மிகுந்த கஷ்டத்துடன் (அங்கு) வாஸஞ்செய்தாள்.

இவ்வாறு பாண்டவர்கள், ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வாஸஞ்செய்யக் கருதி, அடக்கப்பட்ட மனத்துடனும் சாம்பலில் மறைந்திருக்கின்ற அக்னிபோல மூடப்பட்ட தேஜஸுடனும் விராடனிடத்தில் வஸித்தார்கள். அவ்வாறே, மங்களஸ்வரூபிணியான கிருஷ்ணையும் அந்தப் புரத்தை அடைந்து வாஸஞ்செய்தாள்" என்று கூறினர்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸமயபாலனபர்வம்.

(பாண்டவர்கள் தங்களுடைய செய்கைகளால் விராடனைச் சந்தோஷிக்கச் செய்ததும், பீமன் மறாமல்லனைக் கொன்றதும்.)

ஜனமேஜயர், "இப்படி விராடநகரத்தில் வஸிப்பவர்களும் உண்மையான பராக்ரமமுள்ளவர்களும் புருஷோத்தமர்களுமான பாண்டவர்கள் அதற்குமேல் என்னசெய்தார்கள்?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர். "இங்ஙனம் அந்த விராடநகரத்தில் மறைந்து வாஸஞ் செய்கின்றவர்களும் குருகுலத்தில் உதித்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் விராடராஜன் திருப்தி அடையும்படி எந்தக் கார்யத்தைச் செய்தார்களென்பதைக் கேளும். வேந்தரே! ஸபைத்தலைவரான யுதிஷ்டிரர் ஸபையிலுள்ளவர்களுக்கும், அவ்வாறே, புத்ரர்களையுடைய விராடனுக்கும் அன்புடையராயிருந்தார். சூதின் ரஹஸ்யத்தை நன்கறிந்தவரும் பாண்டுபுத்ரருமான அந்த யுதிஷ்டிரர் கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட பக்ஷிகளைப் போலச் சூதினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற விராடன்முதலான ஸபையிலுள்ளவர்களைத் தம் இஷ்டப்படி சூதுவிளையாடச்செய்தார். புருஷஶ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் (சூதாட்டத்தில்) பொருள்களை ஜயித்து விராடனுக்குத் தெரியாமல் ஸஹோதரர்களுக்கு யதேஷ்டமாகக் கொடுத்துவந்தார். பீமஸேனனும் மத்ஸ்யராஜனால் கொடுக்கப்பட்ட மாம்ஸங்களையும் பற்பல பணியாரங்களையும் விற்பவன்போல ப்ராதாக்களுக்குக் கொடுத்துவந்தான். அர்ஜுனன் அந்தப்புரத்தில் கிடைத்த பழையவஸ்திரங்களை விற்பவன்போலப் பாண்டவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துவந்தான். நகுலனும் குதிரைகளுக்குத் தகுந்தகாரியத்தைச் செய்து, ஸந்தோஷமடைந்த அந்த விராடராஜனிடத்திலிருந்து பொருளைப்பெற்றுப் பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்துவந்தான். பாண்டு

புத்ரனான ஸஹதேவனும் இடையர்களுடைய வேஷத்தைத் தரித்துத் தயிரையும் பாலையும் நெய்யையும் பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்து வந்தான். துக்கிக்கத்தக்க நிலைமையையுடையவளும் கோபமுள்ளவளுமான த்ரௌபதியும், பிராதாக்களான அந்தப் பாண்டவர்களனைவர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பிறர்களால் அறியப்படாமல் வஸித்து வந்தாள். மஹாரதர்களான அவர்கள் அப்பொழுது ஒருவர்க்கொருவர் இவ்வாறு உபகாரஞ்செய்துகொண்டு மறுபடியும் கர்ப்பத்தில் வஸிப்பவர்கள் போல (மிக்க கஷ்டத்தோடு) விராடநகரத்தில் வஸித்து வந்தார்கள். வேந்தரே! பாண்டுபுத்ரர்கள் அப்பொழுது திருதராஷ்டிரகுமாரனான துர்யோதனனிடத்தில் உண்டாயிருக்கின்ற பயத்தினால் மனக்கவலையுற்றுக் கிருஷ்ணையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மறைந்து வாஸஞ்செய்து வந்தார்கள்.

பிறகு, நான்காவதுமாஸத்தில் மத்ஸ்யதேசத்தில் புருஷர்களுக்கு மிகவும் பிரியமாயுள்ளதும் ஸம்ருத்தியுள்ளதுமான சங்கரமஹோத்ஸவமானது வந்தது. அரசரே! அந்த மஹோத்ஸவத்தில், பருத்த தேகமுள்ளவர்களும் அதிகவீர்யமுள்ளவர்களும் காலகேயர்களென்கிற அஸுரர்கள் போன்றவர்களும் வீர்யத்தினால் அதிக மதங்கொண்டவர்களும் பலத்தினால் மேலாயிருப்பவர்களும் ராஜாவினால் ஸம்மானஞ்செய்யப்பட்டவர்களும் சிங்கம்போன்ற தோளையும் இடையையும் கழுத்தையுமுடையவர்களும் நல்ல சுத்தஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் உதாரமான மனத்தையுடையவர்களும் அடிக்கடி ரங்கஸ்தலத்தில் அரசனுடைய ஸந்நிதானத்தில் (சண்டைசெய்து) ஜயித்தவர்களுமான மல்லர்கள், ஆயிரக்கணக்காக நான்கு திக்குக்களிலுமிருந்தும் அந்த விராடநகரத்துக்கு வந்தார்கள். அந்த மல்லர்களுள் ஒருவன், மிக்க வல்லமையுள்ளவனாயிருந்தான். அவன் அங்குள்ள மல்லர்களனைவர்களையும் சண்டைக்கு அழைத்தான். அங்கு நிற்கும் அவன், கர்ஜனஞ்செய்து கம்பீரமாக நடந்து (தனது கர்வந்தோன்றத்) துள்ளுகிறவனாக் காணப்பட்டான். அந்த மல்லர்களனைவர்களும் மனஞ்சலித்துப் புத்தியையிழந்து தலைகுனிந்து பயமுற்று (துக்கத்தினால்) மனமழிந்தவர்களானார்கள். மனவருத்தங்கொண்ட இன்னும் சில மல்லர்கள் உயிரை இழப்பதை விரும்பினார்கள். சிலர் பூமியில் புக விரும்பினார்கள். சிலர் ஆகாயத்தில் செல்வதற்கு எழுந்தார்கள். விராடராஜனுடைய அந்த மல்லர்களனைவரும் மல்லராஜனால் அடிக்கப்பட்டுப் பயந்தவர்களும் அமைதியுள்ளவர்களும் துன்பமுற்ற அங்கங்களையுடையவர்களும் சப்தமற்றவர்களும் சஞ்சலமானபார்வையுடையவர்

களும் கர்வத்தையும் ஒளியையும் இழந்தவர்களுமாகி ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்துவிட்டார்கள். மல்லராஜன், அந்த மல்லர்கள் பயந்திருப்பதைக் கண்டு, (அரசனை நோக்கி,) "ஓ! வேந்தரே! (இவ்விடம்) வந்திருக்கிற என்னை அகண்டபூமண்டலத்தில் சிங்கக்கூட்டங்களோடும் புலிக்கூட்டங்களோடும் சேர்ந்து விளையாடுகின்ற மல்லராஜன் என்று அறியும்' என்று சொன்னான்.

விராடன், பலமும் கொழுப்புமுள்ள மல்லராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பயந்திருக்கின்ற அந்த மல்லர்களைப் பார்த்து, '(ஓ! மல்லர்களே!) இந்த மல்லனோடு எந்தமனிதன் சண்டைசெய்வதற்கு வல்லமையுள்ளவன்?' என்று வினவினான். ஓ! மன்னரே! விராடன் இவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்ட அந்த மல்லர்களெல்லாரும் பேசாமலிருந்துவிட்டார்கள். பிறகு, அரசன் கோபமடைந்து, 'இந்த மல்லர்களுக்கு விட்டிருக்கின்ற மானியக்ராமங்களையும் ஏற்பட்டிருக்கிற சம்பளங்களையும் நான் நிறுத்திவிடப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், விராடராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, 'மஹாராஜரே! முன்பு நான் யுதிஷ்டிரரிடத்தில் பார்த்த ஒரு மல்லனிருக்கிறான். ராஜரே! அவன் இந்த மல்லனோடு போர் புரிவதற்கு வல்லமைபொருந்தியவன். அரசரே! யுதிஷ்டிரருடைய பட்டணத்தில் நான் முற்காலத்தில் பார்த்த அந்த மல்லன் இப்பொழுது உம்முடைய மடைப்பள்ளியில் வஸிக்கின்றான்' என்றார். யுதிஷ்டிரருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, விராடராஜன், 'இப்பொழுது இந்த மல்லனோடு போர்புரிவதற்கு அவனும் விரைவாக அழைக்கப்படலாம்' என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னான். விராடனால் அழைக்கப்பட்டு அவ்வாறு (மல்லயுத்தத்தின் பொருட்டு) ஏவப்பட்ட பீமஸேனன், (அரசனைப்பார்த்து,) 'ஓ! அரசரே! நான் (மல்லனோடு) போர்புரிவதற்கு வல்லமையுள்ளவன். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! ராஜேந்திரரே! உம்முடைய பிரபாவத்தினாலும் ஐஶ்வர்யத்தினாலும் வல்லமையினாலும் கட்டளையினாலும் இந்த மல்லனோடு போர்புரிவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அரசரே! [1] உம்முடைய ஐஶ்வர்யத்தினாலும் மஹாதேவருடைய பக்தியினாலும் நான் இந்த மல்லனைக் கீழேதள்ளுவேன்'' என்றுசொன்னான். (ராஜாவினால்) ஏவப்பட்ட வீரனான பீமஸேனன் இரண்டுகைகளினாலும் புழுதியை எடுத்துப் பூசிக்கொண்டு மல்லனை யுத்தத்துக்கழைத்து, ஜனக்கூட்டங்களு

[1] இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

ஜையுத்தத்தில் போர்புரிவதற்காக ஆயத்தமாக நின்றான். பீமன் மத்தகஜம்போலப் பகைமல்லனோடு போர்புரிவதற்கு ஆரம்பித்தான். பிறகு, மத்ஸ்யராஜன் சமையற்காரனை வலலனோடு அந்த மல்லனைப் போர்புரியும்படி செய்தான். அப்பொழுது, பீமன், (விராடனால்) தூண்டப்பட்டவனாகி அவனைப்பார்த்து, 'ராஜரே! நான் (யுத்தஞ்செய்யச்) சக்தியற்றவனாயிருந்தாலும் ராஜாவான உங்கள் கட்டளையை மறுப்பதற்குக் கூடாதவனாயிருக்கிறேன்' என்று வருத்தத்தோடு (மல்லயுத்தஞ்செய்வதில்) மனத்தைச் செலுத்தினவன்போலப் பாராட்டினான். பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டனான அந்தப் பீமஸேனன், புலிபோல மெதுவாகப் பதுங்கிஸஞ்சரித்து விராடராஜனை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து விசாலமான யுத்தரங்கத்தில் பிரவேசித்தான். பிறகு, குந்திபுத்ரன் அங்கிருக்கும் ஜனங்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து கச்சையை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டான். பிறகு, பீமன், மல்லர்களுள் பிரஸித்தமான பராக்ரமமுள்ளவனும் விருத்ராஸுரனுக்கொப்பானவனுமான ஜீமூதனென்கிற அந்தமல்லனை அவ்விடத்தில் சண்டைக்கு அழைத்தான். பிறகு, பீமன் அந்தமல்லனைக் கக்ஷத்தில் பிடித்துக்கொண்டு ஸிம்ஹம்போல மிகவும் கர்ஜித்தான். அவ்விருவர்களும் அதிக உத்ஸாகத்துடன் கூடியவர்கள். அவ்விருவர்களும், பருத்தகழுத்துள்ளவைகளும் அறுபது வயதுசென்றவைகளுமான இரண்டு மதயானைகளைப்போல் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவர்கள். பிறகு, நரஸ்ரேஷ்டர்களும் வீரர்களும் மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சியுள்ளவர்களும் ஒருவனை மற்றொருவன் ஜயிப்பதில் விருப்பமுற்றவர்களும் பலத்தினால் மிகுந்த ஸந்தோஷமுடையவர்களும் புருஷர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய பலத்தை மீறியிருக்கின்ற பலமுடையவர்களும் ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் துன்பத்தை விளைவிக்கக்கூடிய சமயத்தை எதிர்பார்க்கின்றவர்களும் பரஸ்பரம் ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அவ்விருவர்களும் பற்பலவிதமான 1 க்ருத 2 ப்ரதிக்ருதங்களாலும் பலத்தினால் அதிகரித்திருக்கின்ற கைகளாலும் 3 ஸந்நிபாதம், 4 அவதூதம், 5 ப்ரமாதம், 6 உன்மதனம், 7 க்ஷேபணம், 8 முஷ்டி, 9 வராஹோத்தூதம், 10 நிஸ்வனம் இவைகளாலும் உள்ளங்கை அறைதல்களாலும் 11 வஜ்ரநிபாதங்களாலும் அவ்வாறே 12 ப்ரஸ்ருஷ்டைகளாலும் 13 சலாகாபாதங்களாலும் 14 நகபாதங்களாலும் பயங்கரமான 15 பாதோத்தூதங்களாலும் முழங்கால் இடிகளாலும் 16 அச்மநிர்க்கோஷங்களாலும் தலை இடிகளாலும் ஒருவரோடொருவர் மல்லயுத

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, மல்லயுத்தத்தின் வகைகளும் செய்கைகளும்.

தஞ்செய்தார்கள். உத்ஸவத்தில் வந்திருக்கின்ற சூரர்களுடைய கூட்டத்துக்கு எதிரில் ஆயுதமில்லாமலே புஜபலத்தாலும் தேகபலத்தாலும் மனோபலத்தாலும் அந்த யுத்தமானது கோரமாக நடந்தது. ராஜரே! விருதாஸுரனும் இந்திரனும்போன்ற பலசாலிகளான அவ்விருவர்களுடைய யுத்தத்தில் எல்லாஜனங்களும் பெருங்கூச்சலுடனும் சிங்கநாதத்துடனும் எழுந்திருந்து நின்று மிகக்களிப்புற்றார்கள். அவ்விருவர்களும் [1]ப்ரகர்ஷண [2]ஆகர்ஷணங்களில் [3]அப்யாகர்ஷ [4]விகர்ஷணங்களால் பரஸ்பரம் இழுத்தார்கள்; முழங்கால்களால் இடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு, அகன்ற மார்பும் நீண்டகைகளுமுடையவர்களும் கைச்சண்டையில் ஸமர்த்தர்களுமான அவ்விருவர்களும் மிக ஆரவாரித்து ஒருவரையொருவர் உறுக்கி இருப்புமயமான பரிகாயுதங்கள் போன்றகைகளால கட்டி இறுக்கினார்கள். பிறகு, பீமன் வேகத்தோடு மேலே கிளம்பி அந்தமல்லனைக் கக்ஷத்தில் பிடித்தான்; கையினால், அவனை விலாப்பக்கத்தில் பிடித்து வீழ்த்தினான். சத்ருக்களைக் கொல்லுகின்ற பீமன், அந்தமல்லனை இருகைகளாலும் மேலே தூக்கி அவனைப்பார்த்து அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு புலியானது யானையை இழுப்பதுபோல இழுத்தான். சிறந்த கைகளுள்ளவனும் வீர்யமுள்ளவனுமான பீமன் அந்த மல்லனைத் தூக்கிச் சுழற்றினான். பிறகு, அங்குள்ள மல்லர்களும் மத்ஸ்யதேசத்திலுள்ள ஜனங்களும் அதிக ஆச்சர்யத்தையடைந்தார்கள். மிக்க தோள்வலிமையடைந்த விருகோதரன், பலத்தை இழந்தவனும் ப்ரஜ்ஞையற்றவனுமான அந்த மல்லனை நூறுதடவை சுழற்றிப் பூமியில் போட்டுத் தேய்த்தான. உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஜீமூதனென்கிற அந்தமல்லவீரன் கொல்லப்பட்டவுடனே, விராடராஜன் பந்துக்களோடு அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்; பெரிய மனமுள்ள விராடராஜன் மிக்க ஸந்தோஷத்தினால் அந்தப்பெரிய அரங்கத்தில் வல்லனுக்குக் குபேரனைப்போல அதிகமான பொருளைக் கொடுத்தான். இவ்வாறு அந்தப் பீமன் அநேக மல்லர்களையும் மிக்க பலமுள்ளவர்களான அநேக புருஷர்களையும் கொன்று மத்ஸ்யராஜனுக்கு அதிகப்ரீதியை உண்டுபண்ணினான். விராடன் எப்பொழுது இந்தப்பீமனோடு (சண்டைபோடுவதற்கு) ஸமானனான ஒருமனிதன் அங்கு இல்லையோ அப்பொழுது புலிகளோடும் சிங்கங்களோடும் யானைகளோடும் பீமனைப் போர்புரியச்செய்தான். அந்தப் பீமன் விராடனால் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களையும் விசித்திரமான பலவிதமான பொருள்களை அங்குள்ள மனிதர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தன் இருப்பிடம் சென்றான். அந்த விருகோதரன் மறுபடி

1. 2. 3. 4. மல்லயுத்தத்தில் [illegible]

யும் அந்தப்புரத்தை அடைந்து ஸ்திரீகளுடைய மத்தியில் விராடனுடைய மஹாபலமுள்ள யானைகளோடும் சிங்கங்களோடும் போர்புரிந்தான். பாண்டுகுமாரனான அர்ஜுனனும், பாட்டினாலும் ஆட்டத்தினாலும் விராடனையும் அந்தப்புர ஸ்திரீகளெல்லாரையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தான். நகுலன் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவைகளும் வேகமுள்ளவைகளும் ஆங்காங்கு ஒன்றுகூட்டப்பட்டவைகளுமான குதிரைகளால் ராஜஶ்ரேஷ்டனான விராடராஜனை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். விராடராஜன் ப்ரீதியுடன் அந்தநகுலனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கபொருள்களை மிகுதியாகக்கொடுத்தான். புருஷஶ்ரேஷ்டனான விராடன், ஸஹதேவனால் நன்றாகப்பழக்கப்பட்டவைகளும் அவனுக்கு நான்குபக்கத்திலும் இருக்கின்றவைகளுமான எருதுகளைக்கண்டு அவனுக்குப் பற்பல பொருள்களைக் கொடுத்தான். ராஜரே! திரௌபதியானவள் வருத்தமுற்றவர்களும் மஹாரதர்களுமான அவர்களனைவர்களையுங் கண்டு அதிக ஸந்தோஷமில்லாத மனத்தையுடையவளாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இவ்வாறு, அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அந்த விராடராஜனுக்கு அப்பொழுது ஊழியங்களைச்செய்துகொண்டு மறைந்து அந்த விராடநகரத்தில் வாஸஞ் செய்துவந்தார்கள்.

ஸமயபாலனபர்வம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம்.

(கீசகன், திரௌபதியின்மீது தனக்குள்ள காதலை ஸுதேஷ்ணைக்கும் த்ரௌபதிக்கும் தெரிவித்தது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜரே! மஹாரதர்களான பார்த்தர்கள் மத்ஸ்யராஜனுடைய நகரத்தில் அப்பொழுது மறைந்து வஸித்துவருங்கால், பத்துமாஸங்கள் சென்றன. பணிவிடை செய்யப்படத் தக்கவளான திரௌபதியும் ஸுதேஷ்ணைக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு மிகுந்த கஷ்டத்தோடு வஸித்துவந்தாள். அவ்வாறு ஸுதேஷ்ணையினுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கின்ற பாஞ்சாலியானவள், அந்த ஸுதேஷ்ணாதேவியையும் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளையும் ஸந்தோஷமடையும்படி செய்தாள். அந்த வர்ஷமானது அனேகமாகச் சென்றபோது, மஹாபலசாலியும் விராடனுக்கு ஸேனாபதியுமான கீசகனென்பவன் த்ரௌபதியைக்கண்டான். தேவகன்னிகைபோல விளங்குகின்றவளும் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற தேவதைபோன்றவளுமான அவளைக்கண்டு கீசகன் மன்மதபாணங்களால்

பீடிக்கப்பட்டு அவளை விரும்பினான். காமாக்னியினால் மிகவும் வாட்டப்பட்டவனும் ஸேனாபதியுமான அவன், ஸுதேஷ்ணையிடம் வந்து அட்டஹாஸத்துடன் பின்வருமாறு வசனிக்கலானான்.

'இந்த விராடனுடைய அரண்மனையில் மங்களமுள்ளவளான இந்த ராஜஸ்திரீ இதற்குமுன் என்னால் ஒருபொழுதும் பார்க்கப்பட்டதில்லை. நல்ல வாஸனையுடன் உண்டாக்கப்பட்ட கள்ளானது மதிமயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல இந்தப்பெண் ரூபத்தினால் எனக்கு அதிக மதிமயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறாள். ஓ! மங்களமுள்ளவளே! தேவதையினுடைய ரூபம்போன்ற ரூபமுடையவளும் மனத்துக்கு இன்பமுள்ளவளுமான இவள் யார்? மங்களஸ்வரூபியே! இவள் எவனைச் சார்ந்தவள்? எவ்விடமிருந்து இங்கு வந்திருக்கின்றாள்? எனக்குச் சொல். என்னை மனங்கலங்கச்செய்து தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறாள். இவ்விஷயத்தில் வேறுமருந்து இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை. ஆச்சர்யம்! மங்களமுள்ளவளான உன்னுடைய இந்த வேலைக்காரியானவள் புதியரூபமுடையவளாக எனக்குத் தோன்றுகிறாள். இவள் நிலைமைக்குத் தகாததான தொழிலையன்றோ உன்னிடத்தில் செய்துவருகிறாள்? இவள் என்னையும் என்னிடத்திலுள்ள பொருள்களையும் ஆளட்டும். அதிகமான யானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்களுமுள்ளதும் மஹிமையுள்ள ஜனங்களால் நிறைந்ததும் ஐம்வர்யமுள்ளதும் பற்பலவிதமான பானபோஜனங்களையுடையதும் மனத்துக்கு இன்பமானதும் பொன்மயமான நானாவித பூஷணங்களுள்ளதும் பெரிதுமான என்னுடைய வீட்டை இவள் விளங்கச்செய்யட்டும்' என்றான். பிறகு, கீசகன், ஸுதேஷ்ணாதேவியினிடத்தில் விடைபெற்று, ராஜபுத்ரியான திரௌபதியினிடம் வந்து, காட்டில் ஒரு நரியானது பெண்சிங்கக்குட்டியைப் பார்த்துப் பேசுவதுபோல, அப்பொழுது அவளை நல்வார்த்தைகளால் மனச் சமாதானமடையச்செய்துகொண்டு, பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

'கல்யாணி! நீ யார்? எவனைச் சார்ந்தவள்? சிறந்த முகமுள்ளவளே! நீ எவ்விடமிருந்து விராடநகரத்தை வந்தடைந்தாய்? மங்களமுள்ளவளே! உண்மையை உரைப்பாய். உன்னுடைய ரூபமானது சிறந்தது; அவ்வாறே, காந்தியும் சிறப்புள்ளது; மென்மைத்தன்மையும் ஸர்வோத்தமமானது; உன்னுடைய அழுக்கற்ற முகமானது காந்தியினால் சந்திரன்போல விளங்குகிறது. அழகிய புருவங்களையுடையவளே! உன்னுடைய இருகண்களும், அதிக விஸ்தாரமுள்ளவைகளும் தாமரைப் பூவிதழ்களுக்கொப்பானவைகளும் மங்கள

கரங்களுமாயிருக்கின்றன. அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவளே உன்னுடைய வசனமானது கோகிலத்தினுடைய சப்ததத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது. அழகிய இடையையுடையவளே! இகழத்தகாதவளே! உன்னைப்போன்ற இவ்வித ரூபமுள்ள வேறொரு ஸ்திரீயைப் பூமண்டலத்தில் நான் இதற்கு முன் பார்த்ததில்லை. அழகிய இடையை உடையவளே! நீ யார்? தாமரையை வாஸஸ்தானமாகக்கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியோ? நீ ஐஸ்வர்யாபிமானி தேவதையோ? ஹ்ரீயோ? ஸ்ரீயோ? கீர்த்தியோ? அல்லது காந்தியோ? சிறந்த முகமுள்ளவளே! இவர்களுள் நீ யார்? நீ மன்மதனுடைய அங்கத்தில் விளையாடுகின்றவளும் அதிக ரூபமுள்ளவளுமான ரதிதேவியோ? அழகிய புருவங்களையுடையவளே! சந்திரனுடைய சிறந்த ஒளிபோல நீ அதிகமாக விளங்குகிறாய். நிலவுபோல மனத்துக்கு இன்பந்தரத்தக்க கொஞ்சம் மலர்த்தப்பட்டிருக்கிற இமைமலர்களுடன் கூடியதும் மேலும் மங்களகரமானதும் திவ்யமான கிரணங்களால் சூழப்பட்டதும் சிறந்த காந்தியினால் மனத்துக்கு இன்பமாயிருக்கின்றதும் ஒப்பற்ற ஒளியுள்ளதுமான உன்னுடைய முகசந்திரனைக்கண்டு இவ்வுலகமனைத்திலும் எந்தமனிதன்தான் காமனுக்கு வசப்படாமலிருப்பான்? அழகிய புருவங்களையுடையவளே! உன்னுடைய இரண்டு கொங்கைகளும், ஹாரத்தை அணிதற்குத் தகுந்தவைகளும் மிக்க மங்களகரங்களும் அழகியவைகளும் காந்தியுள்ளவைகளும் பருத்தவைகளும் வட்டமானவைகளும் இடைவெளியற்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! தாமரைமொட்டுக்கள்போன்ற உன்னுடைய இரண்டு ஸ்தனங்களும் மன்மதனுடைய கொறடாக்கள் போல என்னைத் துன்பத்துக்கு ஆளாக்குகின்றன. மெல்லிய இடையையுடையவளே! உன்னுடைய இந்த இடையானது (மூன்று) மடிப்பினால் அழகியதும் ஸ்தனபாரத்தினால் அதிகமாக வளைக்கப்பட்டதும் நுனிக்கையினால் பிடித்து அளக்கத்தக்கதுமாயிருக்கிறது. கோபமுள்ளவளே! நதியிலுள்ள மணற்குன்றுக்கு ஒப்பான உன்னுடைய அழகிய ஜகனத்தைக்கண்டே அஸாத்யமான காமநோயானது என்னைக் கவருகிறது. உன்னுடன் சேர்க்கை பெறுவதிலுள்ள எண்ணத்தினால் வளர்கின்ற இந்தக்காமாக்னியானது தயையில்லாமல் காட்டுத்தீப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டு என்னை எரிக்கின்றது. உத்தமமான இடையையுடையவளே! (என்னிடத்தில்) ஜ்வலிக்கின்ற காமத்தீயை உன்னுடைய தேகத்தைக்கொடுப்பதாகிற மழையுடன் கூடின உன் சேர்க்கையாகிற மேகத்தினால் தணித்துவிடு! சந்திரனுக்கு நிகரான முகத்தையுடையவளே! நீண்ட கண்களையுடையவளே!

என் மனத்துக்கு [1] உன்மாதத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் உன்னிடம் சேருவதிலுள்ள ஆசையினல் தீட்டப்பட்டவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான மன்மதனுடைய பாணக்கூட்டங்கள் என்னுடைய இந்த மனத்தைப் பிளந்து உட்செல்லுகின்றவைகளும் தயையற்றவைகளும் வேகமுள்ளவைகளும் உக்ரமும் அதிபயங்கரமும் அளவில்லாத உன்மாதத்தினுடைய தொடக்கத்துக்குக் காரணமும் எனக்கு ப்ரீதியையும் சித்தப்ரமத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. நீ இப்பொழுது உன் தேகத்தை எனக்குக் கொடுப்பதினுலும் ஸம்போகங்களாலும் என்னை (இந்த ஆபத்தினின்று) கரையேற்றுவதற்குத் தகுந்தவள். விலாஸங்களையுடையவளே! விசித்ரமான மாலைகளை அணிந்தவளும் உடைகளைத் தரித்தவளும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமாகி என்னுடன் சேர்ந்து வேண்டியவரையில் காமஸுகத்தை அனுபவி. செருக்கிய நடையுள்ளவளே! ஸுகத்தை அனுபவிப்பதற்கே தகுந்தவளான நீ ஸுகத்தை இழந்து இவ்விடத்தில் கஷ்டத்துடன் வஸிப்பதற்குத் தகுந்தவளல்லை. என்னிடத்தினின்று நீ சிறந்த ஸுகத்தை அடை. ருசியுள்ளவைகளும் அம்ருதம் போன்றவைகளும் பற்பலவகைப்பட்டவைகளும் மனத்திற்கு இன்பந்தரத்தக்கவைகளுமான குடிக்கத்தக்க வஸ்துக்களைக் குடிக்கின்றவளும் ஸுகமாக ரமிக்கின்றவளுமாக இருந்து பற்பலவிதமான போகோபசாரங்களையும் நிகரற்ற ஸெளபாக்யத்தையும் அனுபவி. மஹாபாக்யமுள்ளவளே! சிறந்ததும் மங்களகரமுமான போகங்களோடு பானம் பண்ணக்கூடியதைக் குடி. தோஷமற்றவளே! கோபமுள்ளவளே! ஶ்ரேஷ்டமான இந்த உன்னுடைய ரூபமானது நாயகனல் அனுபவிக்கப்படாமலிருப்பதனுல் இப்பொழுது பயனற்றதாயிருக்கிறது. ஸுந்தரி! மங்களஸ்வரூபிணியும் சிறந்தவளுமான நீ, சூட்டிக்கொள்ளப்படாத உத்தமமும் சுபமுமான பூமாலைபோல விளங்காமலிருக்கிருய். அழகிய சிரிப்புடையவளே! எனக்கு இதற்கு முன்னுள்ளவர்களான மனைவிகளை விட்டுவிடுகிறேன். அவர்கள் உனக்கு அடிமையாகட்டும். ஸுந்தரி! நானும்உனக்கு அடிமைபோலிருக்கிறேன். உத்தமமான முகமுள்ளவளே! நான் எப்பொழுதும் உனக்கு வசப்பட்டவனுக இருப்பேன்' என்று கூறினன்.

---

[1] சித்தப்ரமம.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதியானவள் தன்மீது ஆசைவைத்த கீசகனைக் கடுஞ் சொற்களால் மறுத்தது.)

துராத்மாவான கீசகனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவளும் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளும் ஸைரந்த்ரிவேஷத்தைத் தரித்தவளுமான த்ரௌபதியானவள், அந்தக் கீசகனைப் பார்த்து, 'ஏ! ஸூதபுத்ரரே! வேண்டத்தகாதவளும் ஹீனஜாதியில் பிறந்தவளும் வேலைக்காரியும் அருவருக்கத்தக்கவளும் கூந்தல் பின்னுகிறவளுமான என்னை நீர் ஆசைப்படுகிறீர். நான் பிறருடைய மனைவியாயிருக்கிறேன். உமக்கு மங்களமுண்டாகும். இது உமக்குத் தகாது. மனிதர்களுக்கு மனைவிகள் அன்புக்கு விஷயமாயிருப்பார்கள். தர்மத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப்பாரும். பரதாரங்களிடத்தில் புத்தியானது ஒருபொழுதும் எவ்விதத்தாலும் உம்மால் செலுத்தத்தக்கதன்று. அகார்யத்தை விட்டுவிடுவதுதான் ஸத்புருஷர்களுடைய விரதம். வீணான பேராசையுள்ளவனும் பாவத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியவனும் புத்திமயக்கத்தை அடைந்தவனுமான மனிதன் கோரமான அபகீர்த்தியையும் மிக்கபயத்தையும் அடைவான்' என்று மறுமொழி கூறினாள்.

ஸைரந்த்ரியினால் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டவனும் காமத்தால் மயக்கமுற்றவனும் மிக்க கெட்டபுத்தியுடையவனும் பொறிகளை அடக்காதவனுமான அந்தக் கீசகன், பரதாரங்களைத் தீண்டும் விஷயத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடியவைகளும் அனேகங்களும் உயிரைப் போக்கக்கூடியவைகளும் எல்லா உலகத்தாராலும் நிந்திக்கத்தக்கவைகளுமான தோஷங்களை அறிந்தவனாயிருந்தும் மிகவும் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு த்ரௌபதியைப்பார்த்து, 'ச்ரேஷ்டமான இடையையுடையவளே! சிறந்த முகமுடையவளே! அழகான சிரிப்பையுடையவளே! உன்னிமித்தமாக மன்மதாவேசம் கொண்டிருக்கின்ற என்னை இவ்வாறு நிராகரிப்பதற்கு நீ தகுந்தவள் அல்லை. பயந்தவளே! கறுத்த கடைக்கண்களையுடையவளே! நீ, உன் வசப்பட்டவனும் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றவனுமான என்னை நிராகரித்துவிட்டு, பிறகு, நிச்சயமாகப் பச்சாத்தாபத்தை அடையப்போகிறாய். அழகிய புருவங்களையுடையவளே! அழகிய இடையையுடையவளே! நான் இந்த ராஜ்யம் அனைத்துக்கும் பிரபு

வும் (ஜனங்களை) அடக்கி ஆள்பவனும் புவியில் வீர்யத்தில் ஒப்பற்றவனுமாயிருக்கிறேன். ரூபத்திலும் யௌவனத்திலும் ஸௌபாக்யத்திலும் மங்களகரமானவைகளும் சிறந்தவைகளுமாயிருக்கின்ற போகங்களாலும் இப்பூமண்டலத்தில் எனக்கு நிகரான மனிதன் வேறொருவனுமில்லை. கல்யாணி! விரும்பக்கூடிய எல்லாப் பொருள்களாலும் நிறைந்தவைகளும் நிகரில்லாதவைகளுமான போகங்கள் அனுபவிக்கத்தக்கனவாயிருக்கும்போது ஏன் அடிமைத்தொழில் செய்வதில் பற்றுள்ளவளாயிருக்கிறாய்? சுபமான முகத்தையுடையவளே! என்னால் இந்தராஜ்யம் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நீயே தலைவி. ச்ரேஷ்டமான இடையையுடையவளே! என்னை நீ ப்ரீதியுடன் அடைவாய்; ச்ரேஷ்டமான போகங்களை அனுபவிப்பாயாக' என்றான். கீசகன் இவ்வாறு அமங்களமான வார்த்தை சொல்லியதைக் கேட்ட அந்தப் பதிவ்ரதையான த்ரௌபதியானவள், அவனுடைய அவ்விதமான வார்த்தையை நிந்தித்து அவனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு உரைக்கலானாள்.

'ஓ! ஸூதபுத்ர! மதிமயக்கங்கொள்ளாதே; இப்பொழுது உயிரை விடாதே. நீ, என்னைக் கோரஸ்வரூபமுள்ள ஐந்துபுருஷர்களால் எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவளாக அறிந்துகொள். நான் உன்னால் அடையத்தக்கவளல்லேன். எனக்குக் கந்தர்வர்கள் பிராணநாதர்கள். அந்தக் கந்தர்வர்கள் கோபங்கொண்டால் உன்னைக் கொல்வார்கள். இவ்விதம் செய்யாதே; வீணாக நாசமடையாதே. நீ புருஷர்களாலே நடப்பதற்கு அரியவழியில் செல்வதற்கு விரும்புகிறாய். மந்தபுத்தியுள்ள நீ, புத்தியில்லாத ஒரு சிறுவன் நதியினுடைய ஒரு கரையினின்று மற்றொருகரையில் தாண்ட விரும்புவதுபோல இக்கார்யத்தைச் செய்ய விரும்புகிறாய். நீ (இவ்விதமான கெட்டகார்யத்தைச் செய்துவிட்டுப்) பூமிக்குள் நுழைந்தாலும் ஆகாயத்தில் பறந்தாலும் கடலின் அக்கரைக்கு ஓடினாலும் அந்தக் கந்தர்வர்களிடமிருந்து உனக்கு விடுதலை உண்டாகாது. ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களான தேவகுமாரர்கள் பகைவர்களை நாசஞ்செய்யும் தன்மையுடையவர்கள். கீசக! நீ, நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதன் [1] காளராத்ரியை விரும்புவதுபோல, என்னை இப்பொழுது பிடிவாதத்துடன் ஏன் வேண்டுகிறாய்? தாயினுடைய மடியில் படுத்திருக்கும் சிசுவானது சந்திரனைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவது போல, நீ ஏன் என்னைக் கைப்பற்ற விரும்புகிறாய்? கீசக!

---

1 பிரளயகாலத்து இரவு.

அவர்களுடைய பிராணநாயகியான என்னை வேண்டுகிற உனக்குப் பூமண்டலத்திலாவது அல்லது ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போன இடத்திலாவது ரக்ஷிக்கிறமனிதன் ஒருவனும் ஏற்படமாட்டான். சுபத்தை விரும்பும் புத்தியானது உனக்கு இல்லை. (பரதாரத்தினிடம் பற்றில்லாமலிருப்பதென்னும்) அந்தச் சுபமான புத்தியிருந்தால், உனக்கு உயிர்வாழ்தல் கூடும்' என்றாள்.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கீசகன் த்ரௌபதியைத் தன்னிடம் அனுப்பும்படி ஸுதேஷ்ணையை வேண்டியதும், ஸுதேஷ்ணை த்ரௌபதியைக் கபடமாகக் கீசகனிடம் அனுப்பியதும்.)

பாஞ்சாலியினால் நிராகரிக்கப்பட்டவனும் காமத்தால்மதிமயக்கங்கொண்டவனுமான கீசகன், ராஜமாளிகையில் நுழைந்து தன் ஸஹோதரியினுடைய எதிரில் நின்றான். எல்லையைக்கடந்ததும் கோரமுள்ளதுமான காமத்தினால் சுவரப்பட்டவனும் காற்றினால் அலைக்கப்பட்ட கடல்போல மோகத்தினால் கெடுக்கப்பட்டவனும் அதிகதுக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டவனுமான அந்தக் கீசகன், அழகியகூந்தல் நுனியையுடையவளும் பிரியஸஹோதரியுமான ஸுதேஷ்ணையைப் பார்த்துத் தன் தலையில் இருகைகளையும் குவித்துக்கொண்டு அவளுடைய இரண்டுகால்களிலும் (வணங்கி) அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு விளக்கமில்லாததும் மருதுவுமான இனியசொல்லை அடிக்கடி குரல் தளர்ச்சியடையச் சொல்லலானான். 'ஸுதேஷ்ணையே! ஸைரந்த்ரியானவள் விருப்பத்துடன் என்னைச் சேரத்தக்க உபாயத்தைச் சீக்கிரம்செய். நான் இப்பொழுது உயிரைவிடாமலிருக்கவேண்டும். தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ள இந்த ஸைரந்த்ரியானவள் தெளிந்தமனத்துடனே இனியாவது என்னை விரும்பாமல் போவாளானால் நான் யமனுடைய வீட்டை அடைவேன்' என்று சொன்னான்.

கறுத்தகண்களையுடைய ஸுதேஷ்ணை ப்ரியஸஹோதரனான அந்தக் கீசகனைக் கட்டிக்கொண்டு பிராதாவினுடைய உயிரைக் காப்பதற்காக அவனுக்குத் தேறுதல்சொல்லி, 'கீசக! அழகிய இடையையுடையவளான அந்த ஸைரந்த்ரி என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறாள்.

நான் அவளுக்கு அபயம் கொடுத்திருக்கிறேன். அவள் நல்லொழுக்கம் உள்ளவள். உனக்கு க்ஷேமமுண்டு. நான் அவளை இப்பொழுது (இவ்விதம்) சொல்வதற்குப் போகிறேன். அவளோ பிறரால் கெட்ட எண்ணத்தோடு தொடுதற்கு முடியாதவள். அவளை ஐந்து கந்தர்வர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்களாம்; ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களாம். அவள் முதலில் (என்னுடன்) சேர்க்கை பெறுங்காலத்தில் இவ்விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறாள். யானைத் துதிக்கைபோன்ற தொடைகளை உடைய அந்த ஸைரந்த்ரி என்னிடம் உண்மையாக அவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறாள். மஹாத்மாக்களான அந்தக் கந்தர்வர்கள் கோபித்துக்கொள்வார்களானால் உன்னுடைய பிராணனை நாசஞ்செய்வார்களல்லரோ? ராஜாவும் இவ்விடத்தில் இவளைப்பார்த்து மோகமடைந்தார்; அரசர் என்னால் உண்மைமொழிகளைச் சொல்லி வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டார். அவரும் இவளை எப்பொழுதும் பார்த்து மனத்தினால் மாத்திரம் புகழ்கிறார். உயிரைப்போக்குகின்றவர்களும் சிறந்தவர்களுமான கந்தர்வர்களுடைய பயத்தினால் அரசர் மனத்தினாலும் இவளை நினைக்கிறதில்லை. மிக்க மனோதைரியமுள்ளவர்களும் கருடனுக்கும் வாயுவுக்கும் ஒப்பான தேஜஸுள்ளவர்களுமான அந்தக் கந்தர்வர்கள் கோபித்தால் ஸூர்யன் யுகாந்தகாலங்களில் மூவுலகங்களையும் கொளுத்துவதுபோலக் கொளுத்துவார்கள். ஸைரந்திரியினால் அந்தக் கந்தர்வர்களுடைய இந்த மிக்கபலமானது என்னிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரஹஸ்யமான இந்த வரலாற்றை நான் பந்து ஆகையால் நேசத்தினால் உன்னிடத்திலும் சொல்லுகிறேன். எவ்விதத்தாலும் அடையத்தகாத கெட்ட கதியை நீ அடைய வேண்டாம். பலசாலிகளான அந்தக் கந்தர்வர்கள் உன்னுடைய குலத்துக்கும் தனத்துக்கும் கெடுதியை உண்டுபண்ணுவார்கள். ஆதலால், உனக்கு ப்ராணன்மீது விருப்பமிருந்தால் இவளிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. எனக்கு ப்ரியத்தைச்செய்ய விரும்பினால் இவளை நினையாதே. இவளிடம் நீ செல்லாதே' என்று கூறினாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் கெட்ட எண்ணமுடையவனுமான கீசகன், ஸஹோதரியைப்பார்த்து, '(ஏ! ஸுதேஷ்ணையே!) நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் பதினாயிரக்கணக்காகவும் கந்தர்வர்களை நான் ஒருவனாகவே கொல்வேன். ஐந்து கந்தர்வர்களைப் பற்றி என்ன ஆலோசனை இருக்கிறது? ஸ்திரீகளுக்குரிய முக்கியமான ரஹஸ்யத்தை நீ அறியவில்லை. புத்ரனாலும் பேரனாலும் மனவுறுதியுள்ள ஸஹோதரனாலும் ஏகாந்தத்தில் பலவித வாஸனைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனைப் பார்த்தால் பதிவ்ரதைகளாய்

இருந்தாலும் ஸ்திரீகளுடைய [1] மனமானது வேறுபடுகின்றதென்று நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். (ஆதலால்,) 'சந்தனத்தால் பூசப்பட்ட அங்கங்களுடையவனும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான என்னைப்பார்த்து ஸைரந்த்ரியானவள் மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டு என் வசப்படுவாள். நான் உயிரோடிருப்பது உனக்கு விருப்பமானால் அப்படிப்பட்ட நீ இவளைப் பார்த்து இவ்விஷயத்தைச் சொல்' என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸுதேஷ்ணையானவள், சோகத்தால் மிகப்பிடிக்கப்பட்டும் அவனுடைய துர்த்தசையைக்கண்டு மிகுந்த மனவருத்தமடைந்தும், 'இவன் பாதாளத்தில் விழுகிறான்; பிதற்றிக்கொண்டு வடவாமுகாக்னியில் விழுகிறான். அந்தோ! துக்கம்; அந்தோ! கஷ்டம்; அந்தோ! பாபம்' என்று அழுதாள். (மறுபடியும் ஸுதேஷ்ணையானவள், கீசகனைப்பார்த்து) 'உன்னிமித்தமாக என்னுடைய ஸஹோதரர்களும் ஸ்நேஹிதர்களும் நசிக்கப்போகிறார்கள். நீ இவ்வாறு துன்பப்படுங்காலத்தில் என்னால் எது செய்யத் தக்கது? நீ நன்மையை அறிகிறாயில்லை; காமத்தையே அனுஸரிக்கிறாய். பாவி! இவ்வாறு காமத்தினால் புத்திமயக்கங்கொண்டு இருப்பதால் நிச்சயம் நீ ஆயுள் இழந்தவனே. மனிதர்களுள் இழிவானவனே! செய்யத்தகாதபாவத்தில் என்னை நீ ஏவுகிறாய். மேலும், 'ஒருவன் பாவத்தைச் செய்கிறான். அதனால், அவனுடைய ஜாதியே கெடுக்கப்படுகிறது' என்று நிபுணர்களான உத்தமபுருஷர்களால் முந்தியே இவ்விஷயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நீ யமதர்மராஜனுடைய தேசத்தை அடைந்துவிட்டாய். இதில் ஐயமில்லை. தோஷமற்ற இந்த உறவினர்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்யப்போகிறாய். விஷயங்களை அறிந்தவளான நான், பிராதாவினிடத்திலுள்ள அன்பினால் (தெரியாதவள்போல) செய்யப்போகிறேனென்னும் இதுதான் எனக்கு மிகுந்த துக்ககரமான விஷயம். குலம் நாசத்தையடைந்த பிறகு, நீ ஸந்தோஷமுள்ளவனாயிரு. நீ இவ்விடத்தினின்று விரைவாக மங்களகரமான உன்னுடைய வீட்டையே அடை. ஏதோ ஒரு கார்யத்தை உத்தேசித்து மத்யத்தையும் அன்னத்தையும் ஆயத்தஞ்செய். அன்னமும் மத்யமும் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டவுடன், எனக்கு ஒருவனை அனுப்பு. மத்யத்தையும் அன்னத்தையுங் கொண்டுவருவதற்காக அவளை நான் உன்னிடம் அனுப்புவேன். பிறகு, உன்னிடம் அனுப்பப்பட்டவளும் தடையற்றவளுமான அவளை ஜனங்களில்லாத இடத்தில் உன் நல்வார்த்தையைப் பொறுப்

---

1 மூலத்தில் வேறுவிதமாயிருக்கிறது.

பாளானால் கிரம்ப்படி நன்மொழிகளால் அவள் மனத்துக்கு ஸமாதானத்தை உண்டுபண்ணு. இவையனைத்தும் தற்காலத்தில் செய்யத்தக்கவை. இவ்விஷயத்தில் இனி ஸம்பவிக்கக் கூடியதைத் தொடர்ச்சியாக ஆலோசனை செய்' என்று சொன்னாள்.

ஸுதேஷ்ணையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கீசகன், காலனால் தூண்டப்பட்டு விரைவாக ராஜக்ருஹத்திலிருந்து தன் வீடு நோக்கிச்சென்றான்; தன்வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்து மத்யத்தையும் நேர்த்தியான அன்னத்தையும் வெள்ளாடு செம்மறியாட்டிறைச்சிகளையும் பலவிதமான மிருகங்களின் மாம்ஸங்களையும் மிகுதியாக நன்கு பக்குவஞ் செய்வித்தான். கீசகன், அப்பொழுது திறமையுள்ள சமையற்காரர்களைக்கொண்டு பற்பலவிதங்களும அனேகங்களும் (ருசியினால்) ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவைகளுமான பக்ஷணங்களையும் அன்னபானங்களோடு நன்றாகப் பக்குவம் செய்வித்தான். மூடாத்மாவான கீசகன், விரைவாகப் பசுப்போலக் காலபாசத்தினால் கழுத்தில் சுற்றப்பட்டு, ஸமீபத்தில் வந்திருக்கின்ற மரணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. சார்யம் வருவிக்கப்பெற்றும் உணவு நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்டும் ஸித்தமானவுடன், கீசகன், மறுபடியும் ஸுதேஷ்ணையிடம் வந்து, 'ஸுதேஷ்ணையே! பலவிதமான மத்யமும் மாம்ஸமும் பலவிதமான பக்ஷணங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸைரந்த்ரியானவள் ஏதாவது ஒரு கார்யத்தினால் எவ்வாறு என் வீட்டுக்குவருவளோ அவ்வாறு அவளிடத்தில் சொல். இப்பொழுது எனக்கு விருப்பத்தைச்செய்வதற்காக நீ அதிக வேகத்தைப் பாராட்டு. நான் 'எனக்கு ஸைரந்த்ரியினுடைய சேர்க்கையையாவது மரணத்தையாவது கொடும்' என்று விருஷபக்கொடியையுடையவரான தேவரைச் சரணமடைகிறேன்' என்னும் வசனத்தைச் சொன்னான். அந்த ஸுதேஷ்ணையானவள், அவனைப்பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, '(கீசக!) நீ உன்னுடைய வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போ. இதோ நானும் ஸைரந்த்ரியை மத்யத்தை வாங்கி வருவதற்காக விரைவாகக் கட்டளையிடுகிறேன்' என்றாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் பாவத்தில் மனமுள்ளவனும் அதிக வேகமுள்ளவனுமான கீசகன் ஸைரந்த்ரியை அடைந்திருக்கிற மனத்தையுடையவனாகவே மறுபடியும் விரைவாகத் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். அவன் விரைவாகத் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தானென்பதை அறிந்து, ஸுதேஷ்ணையானவள், பிறகு, ஸைரந்த்ரியை அழைத்து, 'ஸைரந்தரி! என்னுடைய ப்ரீதிக்காக நீ கீசகன் வீட்டுக்குப்போ; அழகிய இடையையுடையவளே! விலாஸமுடையவளே! எனக்குத் தாகமாய்

இருக்கிறது. மத்யத்தை வாங்கிவா' என்ற வாக்கியத்தைச் சொன்னாள். ஸுதேஷ்ணையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜகுமாரியான அந்தத் திரௌபதியானவள், சோகத்தினால் மிகவும் வாட்டமுற்றுப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, '(அம்மா!) நான் அங்கே போகமாட்டேன். கல்யாணி! காமத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவனான ஸூத புத்ரன் என்னை விரும்புகிறானல்லவோ? ராஜபுத்ரி! நான் அவன் வீட்டுக்குப் போகமாட்டேன். அம்மா! அவன் வெட்கமில்லாமல் இருக்கிறானென்பதை நீயே அறிந்திருக்கிறாய். மங்களமுள்ளவளே! 'நான இங்கு வஸிக்குங்காலத்தில் வேறு புருஷனை அடையமாட்டேன' என்கிற சபதமானது (உன்னிடம்) முதலில வந்துசேருங் காலத்தில் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அழகிய கூந்தல் நுனியை உடையவளே! கீசகனோ மூடன்; மனமதனால கர்வமுள்ளவன. அவன் இங்கு இருக்கும்பொழுதே என்னைக்கண்டு அவமதிக்க முயல்கிறான. பந்துக்களில்லாமல் அவன் இருப்பிடத்தை அடைந்திருக்கின்ற என்னை எவவாறு ஸகிப்பான்? ஏ! ராஜபுத்ரி! அனேக வேலைக்காரர்கள் உனக்கு ஸ்வாதீனர்களாயிருக்கின்றார்கள். கைகேயி! வேறொருத்தியை அனுப்பு. நீ இந்த ஸமயத்தில் என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டும். தேவி! பயத்தினால்நடுக்கமுற்ற நான் கீசகனுடைய இருப்பிடத்தை அணுகமாட்டேன்; செய்ய மிகக்கடினமான வேறு எந்த எந்தக்காரியமிருந்தாலும் அதை அதை நான் செய்கிறேன்' என்று கேட்டுக்கொண்டாள். பாஞ்சாலியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவளும் கேகயராஜகுமாரியுமான விராடனுடைய பத்னியானவள், தெய்வவசத்தால் கோபங்கொண்டு மறுபடியும் அவளைப்பார்த்து, 'நான் உன்னை வற்புறுத்துகிறேன். நீயே கீசகனிடம் போ; உன்னைப்போல வேறு வேலைக்காரி எனக்கு இல்லை. நீயே மிகவும் விரைவாகச் செல். அவசியம் நீயேபோகவேண்டும்; எதற்காக என்னோடு வாதாடுகிறாய்? சீக்கிரம் போ; விரைவுபண்ணு; எனக்கு ப்ரியமான கார்யத்தைச் செய். என் ப்ராதாவானவன் இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளவனல்லன். நீ ஏன் ஸந்தேகப்படுகிறாய்?' என்றுசொல்லித தனக்குள்ள பிரபுத்வத்தினால் அவளைப் போகும்படி வலிநது கட்டளையிட்டு, அவளிடததில், 'நல்ல வாஸனையுள்ளதும் நன்றாக இறக்கப்பட்டதுமான மத்யத்தைக் கொண்டுவா' என்று கட்டளையிட்டு, மூடியுள்ளதான ஒரு பொற்பாத்திரத்தைக் கொடுத்தாள். அந்த த்ருபதகுமாரியானவள், ஸந்தேகமடைந்து நடுக்கமுற்று அழுது கொண்டு, தேவதைகளுக்கும் தன் மாமனார்களுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து, 'நான் பார்த்தர்களைத்தவிர வேறொரு புருஷனையும் அறியா

மலிருப்பது ஸத்யமாயிருந்தால் அந்த ஸத்யத்தினால் கீசகன் என்னைக் கண்டு தனக்கு வசப்படுத்தாமலிருக்கவேண்டும். நான் பாண்டு புத்ரர்கள் ஐவர்களையுந்தவிர வேறொரு புருஷனையும் அடையாமல் இருப்பது ஸத்யமானால் அந்த ஸத்யத்தினால் கீசகன் என்னைக்கண்டு தன் வசப்படுத்தாமலிருக்கவேண்டும்' என்று இவ்விதம் கூறினாள்.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி ஸூர்யன் முதலானதேவர்களை ப்ரார்த்தித்ததும், கீசகன் அவளை வேண்டினதும், அவள் மறுத்ததும், அவன் அவளை உதைத்ததும், ஸூர்யனால் அனுப்பப்பட்ட ராக்ஷஸன் கீசகனைக் கீழே தள்ளியதும், கீசகனைக் கொல்லநினைத்த பீமன் யுதிஷ்டிரரால் தடுக்கப்பட்டதும்.)

அழகிய இடையுள்ள த்ரௌபதியானவள், தர்மராஜனையும் இந்திரனையும் ஸூர்யனையும் வாயுவையும் அச்வினீதேவர்களையும் குபேரனையும் வருணனையும் யமனையும் ருத்ரரையும் அக்னியையும் பகனையும் விஷ்ணுவையும் ஸுப்ரம்மண்யரையும் பூஷாவையும் ஸாவித்ரியுடன் கூடின பிரம்மதேவரையும் ஸ்தோத்ரஞ்செய்தாள். மான்குட்டியின் கண்போன்ற கண்ணையுடையவளும் அழகிய இடையையுடையவளும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவளும் மனுஷ்யபலத்தை இழந்தவளுமான அந்த த்ரௌபதியானவள், அப்பொழுது ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஸூர்யனை மந்திரங்களால் ஸ்தோத்ரம்செய்தாள். மெல்லிய இடையையுடையவளான த்ரௌபதியினுடைய அந்த வ்ருத்தாந்தம் அனைத்தையும் ஸூர்யன் தெரிந்துகொண்டான்; பிறகு, அவளை ரக்ஷிப்பதற்காக ஒரு ராக்ஷஸனை மறைந்திருக்கும்படி ஏவினான். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸனும் புகழ்பெற்றவளான அந்த த்ரௌபதியை எல்லா நிலைமைகளிலும் விட்டு விலகாமலிருந்தான். அழகிய கூந்தல்நுனியையுடைய அந்த த்ரௌபதியானவள், அடிக்கடி விரைகின்றவளாகவும் பரவசையாகவும் காலவிளம்பம் செய்பவளாகவும் கீசகனுடைய வீட்டைக்குறித்துப் புறப்பட்டாள். கீசகன், பெண்மான் போலப்பயந்தவளும் (தனக்குமுன்) வருகின்றவளுமான அந்தக் க்ருஷ்ணையைக் கண்டு, (நதியின்) கரையிலிருக்கிறவன் ஓடத்தைக் கண்டு எழுந்திருப்பதுபோல, ஆஸனத்தினின்று விரைவாக எழுந்திருந்தான். காமத்தினால் விருத்தியடைந்தவனும் துராத்மாவும்

தன்னைத்தான் புகழ்ந்துகொள்பவனும் மூடனுமான அந்தக் கீசகன் தன் வீட்டில் வந்திருக்கின்றவளும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளுமான அந்த த்ரௌபதியைப் பார்த்து, 'அழகிய கூந்தல் நுனியையுடையவளே! உனக்கு நல்வரவா? இன்று இரவு எனக்கு நல்லவிடிவாகவிடிந்தது. சுபமுடையவளே! நெடுங்காலங்கழித்து என்னுடைய வீட்டிற்குத் தலைவியாக நீ வந்துசேர்ந்தாய். என்னிடத்தில் ப்ரீதியைப் பாராட்டு. என்னை உன் வசப்படுத்திக்கொள். உனக்காகவே என்னால் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்ற போகங்களை நீ ஏற்றுக்கொள். முழுவதும் ரத்னமயமாயிருக்கிற மாலையையும் ஸ்வர்ணமயமான குண்டலங்களையும் ஆடைகளையும் சந்தனத்தையும் மாலையையும் வாஸனைப்புகையினால் சுத்தமாயிருக்கிற மத்யத்தையும் பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்களம். விருப்பப்படி விளையாடிக்கொண்டிரு. தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளே! இனிய காட்சியையுடையவளே! ப்ரீதியினால் என்மீது கருணைபுரிவாயாக. வெண்மையும் மென்மையுமாயிருக்கிற உறையுள்ள சயனம் நன்றாக விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன்மீதேறி என்னோடு சேர்ந்து இவ்விதமான உத்தம மத்யத்தைக் குடி. அகன்ற கண்களையுடையவளே! என்னை அன்புடன் அடை. நான் உனக்குத் தகுந்த கணவனாயிருக்கிறேன்; உத்தமமான [1] அங்கத்தையுடையவளே! மஹாமேருவை ஸூர்யனுடைய ஒளி அடைவதுபோல நீ என்னை வந்து அடை' என்றான்.

அந்த வீட்டில் வந்திருக்கின்றவளும் கீசகனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டவளும் சிறந்த அழகுள்ளவளுமான அந்த த்ரௌபதியானவள், கெட்ட ஒழுக்கமுள்ளவனான அந்தக் கீசகனைப் பார்த்து, '(ஏ! கீசக!) இவ்விதமான வார்த்தையைச் சொல்வதற்கு நீ தகுந்தவனல்லை. நாய்மாம்ஸத்தைப் பக்குவஞ்செய்து உண்பவனான புலையனால் பிராம்மணஸ்திரீ தொடத்தகாதவள்போல நான் உன்னால் தொடத்தக்கவளல்லேன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! பிறர்மனைவியைப் புணருகின்றவர்களும் (உலகத்திலுள்ள) வரம்பைக் கடந்தவர்களும் புழுப்போல அசுபங்களுக்கு ஆதாரமானவர்களுமான அனேக மனிதர்கள் செல்லுகிறதும் யாரும்செல்லுதற்கு அரிதான வழியுள்ளதுமான நரகத்தை அடைவதற்கு விரும்புகிறாய். ஸுதேஷ்ணையானவள் என்னை மத்யம் கொண்டுவருவதற்காக உனது வீட்டுக்கு அனுப்பினாள். உன்னுடைய உடன்பிறந்தாள் தாகித்திருக்கிறாள். (கொடுத்தால்) அவளுக்கு மத்யத்தைக் கொண்டுபோவேன். கேகய ராஜகுமாரி

1 மூலம் வேறு.

யின் ஸுதேஷ்ணையானவள் தாகம்மேலிட்டு என்னை விரைவாக மத்யம் வாங்கிவரும்படி கட்டளையிட்டாள். ஸூதபுத்திர! ஆதலால், மத்யம் சீக்கிரம் என்னிடம் கொடுக்கப்படலாம்; நான் போகிறேன்' என்று கூறினாள். கீசகன், 'கல்யாணி! ராஜபுத்ரியான (ஸுதேஷ்ணைக்கு) இந்த மத்யத்தை வேறு ஸ்திரீகள் கொண்டுபோவார்கள். கல்யாணி! நீ எதற்காகச் செல்லவேண்டும்? எனக்காக நீ இங்கே வந்திருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்.

ஸூதபுத்ரன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, (த்ரௌபதியினுடைய) வலக்கையைப் பிடித்தான். அந்த த்ரௌபதியானவள், கையைஉதறிக் கொண்டு பாத்ரத்தைப் பூமியில்போட்டுவிட்டு ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் இருக்கிற ஸபையைச் சரணமடைவதற்காக ஓடிவந்தாள். ஸூத புத்ரனான கீசகன் விரைவாக ஓடுகின்ற அந்தப் பாஞ்சாலியைத் தலைமயிரில பிடித்துப் பூமியில் தள்ளி ஸபையிலுள்ள மஹாத்மாவான விராடராஜனும் மூத்தோர்களான பிராம்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே காலால் உதைத்தான். காலால் உதைக்கப்பட்ட அந்த த்ரௌபதியினுடைய முகத்தினின்று இரத்தம் பெருகியது. பாரதரே! பிறகு, ஸூர்யனால் ஏவப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸன் விரைவாகக் காற்றுவேகத்தினால் கீசகனைத் தூரத்தில் விலக்கித் தள்ளினான். ராக்ஷஸனுடைய பலத்தினால் விலக்கித் தள்ளப்பட்ட அந்தக் கீசகன், அப்பொழுது சுழற்சியடைந்து கைகால்-அசைவற்று வேரோடு அறுத்துத் தள்ளப்பட்ட மரம்போல் பூமியில் விழுந்தான். அவனைக்கண்டு அந்தச் சபையிலுள்ளவர்கள் நான்குபக்கத்திலும் கூக்குரலிட்டார்கள். அவர்கள், 'ஸூதபுத்ர! கீசக! நீ இளமைப்பருவத்திலிருப்பவளும் எளிமையுடையவளும் பந்துக்களை இழந்தவளுமான இந்தப்பெண்ணை ஏன் கொல்லுகிறாய்? இது தகாதகாரியம்' என்றும் சொன்னார்கள். அந்தஸபையில் பிராத்தாக்களான அந்தப்பார்த்தர்கள், அவ்வாறு கீசகனால் காலால் உதைக்கப்படுகின்ற க்ருஷ்ணையைப் பார்த்துப் பொறாதவர்களானார்கள். அவளைக்கண்டு, பீமஸேனனுக்குக் கோபத்தால் கண்ணீர் பெருகியது; உஷ்ணமான பெருமூச்சு உண்டாயிற்று; இரண்டுகண்களும் மேலே தூக்கப்பட்ட இமைகளுள்ளனவாயின. வெயர்வையுடையதும் பயங்கரமுமான புருவநெறித்தலானது நெற்றியில் தோன்றியது. மிக்க மனோதைரியமுள்ள பீமன் துராத்மாவான அந்தக்கீசகனைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு அப்போது கோபத்தால் பற்களால் பற்களைக் கடித்தான்; மறுபடியும் கோபத்தினால் தூண்டப்

பட்டு ஆஸனத்தினின்று விரைவாக எழுந்திருந்து (கீசகனைக் கொல்லுவதற்காக) நீண்ட ஒரு மரத்தையும் பார்த்து அரசனையும் பார்த்தான். அந்த யுதிஷ்டிரர், துராத்மாவான கீசகனுடைய வதத்தில் விருப்பமுற்ற அந்தப் பீமனை முகக்குறியினாலேயே தடுத்துவிட்டார். குந்திபுத்ரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், கோபாவேசமுள்ளவனும் புத்திசாலியுமான அந்தப் பீமஸேனனுக்கு மெல்லக் குறிப்பித்தார்.

அப்பொழுது கங்கரென்னும் பெயர்பெற்ற யுதிஷ்டிரர், 'சமையற்கார! நீ ஸாஹஸம் செய்யாதே. இந்த மரமானது கனிகளுடன் கூடியிருக்கிறது. இந்த மரத்தில் உலர்ந்த விறகுகளில்லை. சில உபயோகமில்லாத விறகுகள் இருக்கின்றன. உனக்கு விறகு வேண்டுமானால் நகரத்தைவிட்டு வெளியில்சென்று மரத்தை வேரோடு பிடுங்கித்தள்ளு. உனக்கு ப்ரமமுண்டாகாது. ஒரு பச்சைமரத்தினுடைய குளிர்ந்த நிழலை அடைந்த மனிதன் (அந்தமரத்தினால்) தான் முந்தி அடைந்த உபகாரத்தை நினைத்து அதன் இலைவிஷயத்தில் கூட த்ரோஹம் செய்யக்கூடாது. சமையற்கார! உன் கோபத்திற்கு இது ஸாமயமன்று; சபலப்படாதே. இந்த மரமானது பூர்ணமாகவில்லை. இரண்டுபக்ஷங்களால் குறைவுபட்டிருக்கின்றது. பலசாலிகளுக்கு இது பெரிதான காரியமன்று' என்று அப்பொழுது தடுத்துச் சொல்லினர். பிறகு, தர்மராஜர், அத்தருணத்தில் விராடராஜன் அறிந்துகொள்வானென்கிற பயத்தினால், தம் கைக் கட்டைவிரலால் காற்கட்டைவிரலை அழுத்தி அந்தப் பீமஸேனனைத் தடுத்தார். பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனும் தைர்யமுள்ளவனுமான பீமஸேனனோ, அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, வேகத்துடன் உண்டான கோபத்தை வலிந்து அடக்கினான். பிராதாவினுடைய இங்கிதங்களை அறிந்த அந்த விருகோதரன் சும்மா இருந்துவிட்டான். பீமனுடைய ஆடம்பரத்தையும் அந்தத் தர்மராஜருடைய செய்கையையும் பார்த்து அந்த த்ரௌபதியானவள் கோபத்தினால் அடிக்கடி அதிகமாக அழுதாள். சிவந்தும் நீண்டுமிருக்கின்ற கணகளையுடையவளும் அழகிய இடையையுடையவளும் த்ருபதபுத்ரியுமான கிருஷ்ணையானவள், கீசகனால் பின் தொடரப்படுவதனால் ஸபையின் வாயிலை நாடி, அழுதுகொண்டே, பயங்கரமான கண்ணால் எரிக்கிறவள்போல, தைன்யமுற்ற மனத்தையுடையவர்களான அந்தப் பர்த்தாக்களைப் பார்த்து, தன்னுடைய மனத்திலிருக்கிற கோபத்தைக்காட்டக்கூடிய அங்கவிகாரத்தை மறைத்து, தர்மத்துடன்கூடின பிரதிஜ்ஞையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சொல்லலானாள்.

'ப்ரியர்களிடத்திலும் கொல்லத்தக்கவர்களிடத்திலும் ஸமபுத்

தியைப் பாராட்டுகின்றவர்களும், பிரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களும், அளவற்ற தேஜஸையுடையவர்களும், தர்மத்திலும் ஸத்யத்திலும் நிலைபெற்றவர்களும், தம்முடைய குடிகளிடத்திலும் தமபுத்ரர்களிடத்திலும் வேற்றுமை பாராட்டாதவர்களுமான அரசர்களுக்குக் காரிய ரக்ஷணமானது எப்பொழுதும் செய்யத்தக்கது. விவாதம் நேர்ந்திருக்கும் ஸமயங்களில் தர்மாஸனத்தில வீற்றிருக்கின்றவனும் பக்ஷபாதமின்றிக் காரியத்தைப் பரிசீலனம் செய்பவனுமான அரசனால் இரண்டு உலகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றன. அரசரே! தர்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிற நீர் நிரபராதியான என்னைக் காப்பாற்றும். மஹாராஜரே! நீர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, நிரபராதியான நான் துராத்மாவான கீசகனால் தாஸி போலக் காலால் உதைக்கப்பட்டேன். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! உமக்கு எதிரிலேயே நான் பூமியில் தேய்க்கப்பட்டேன். குற்றமற்றவளும் இரக்கப்படத்தக்கவளும் ஸ்திரீயுமான என்னை நீர் காப்பாற்றும். நரேஶ்வரரே! கீசகனிடத்தில் பயந்தவளான என்னைக் காப்பாற்றும். தர்மத்தைக் கைதவறவிடாதீர். மத்ஸ்யதேசாதிபரே! தகப்பன் தன் வயிற்றிற்பிறந்த பிள்ளைகளைக் காப்பதுபோல ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றும். மதிமயக்கங்கொண்டவனும் அதர்மமாகக் கார்யங்களைச் செய்கிறவனும் துராத்மாவுமான அரசனைப் பகைவர்கள் சீக்கிரம் தம் வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். நீர் மத்ஸ்யராஜாக்களுடைய குலத்தில் பிறந்தவரன்றோ? அவர்களுக்கு ஸத்தியமே முக்கியமானது. தர்மத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட குலத்தில் அன்றோ இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ள நீர் பிறந்திருக்கிறீர்? நராதிபரே! ஆதலால், (எனக்கு) ரக்ஷகராவதற்காக உம்மை நான் கூவி அழைக்கிறேன். ஓ! ராஜேந்திரரே! பாபியான கீசகனிடத்தினின்று என்னை இப்பொழுது நீர் பாதுகாக்கவேண்டும். புருஷாதமனான கீசகன் என்னை இந்த ஸமயத்தில் நாதனற்றவள் என்றறிந்து உதைக்கிறான். இழிந்தவனான இந்தக்கீசகன் தர்மத்தையே நினைக்கவில்லை. அகார்யங்களைச் செய்யாமலும் கார்யங்களைத் தவறாமல் செய்துகொண்டும் பிரஜைகளிடங்களில் நன்னடக்கையுள்ளவர்களாயிருக்கிற மன்னர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். கார்யாகார்யவிசேஷங்களை அறிந்திருந்தும் தமது இச்சைப்படி குடிகளிடங்களில் பாவத்தைச்செய்கிற மன்னர்கள் தலைகீழாக நரகத்தில் விழுகிறார்கள். அரசர்கள் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தைச் சரியாகச் செய்வதனால் எவ்விதமான தர்மத்தை அடைகிறார்களோ அவ்விதமான தர்மத்தை யாகங்களாலும் தானங்களாலும் குருசுஶ்ரூஷையினாலும் அடைகிறதில்லை. மேலும்,

முற்காலத்தில் பிரம்மதேவர், (தர்மவிஷயமான ஸம்சயநிவ்ருத்திக்காக) வினவிய இந்திரனுக்கு, உலகத்தில் கார்யம் அகார்யம் இரண்டும் எவ்விதம் பிரதானமாயினவென்பதையும் பின்னும் தர்மாதர்மங்கள் இரண்டும் க்ரியைகள் அக்ரியைகள் இரண்டும் புண்யபாபங்களை அடைவிப்பதில் எவ்வாறு தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் உரைத்து, (மறுபடியும் மஹேந்த்ரனைப்பார்த்து), 'முற்காலத்தில் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தபொழுது (அந்த ப்ரஜைகளைப் பார்த்து), 'மனுஷ்யர்களே! (கார்யம் அகார்யம், தர்மம் அதர்மம், க்ரியை அக்ரியை என இம்) மூன்று இரட்டைகளும் பூமியில் உங்களால் நன்றாக அனுஷ்டிக்கத்தக்கவை' என்பது என்னால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமான நல்லொழுக்கத்திலும் தீயொழுக்கத்திலும் மனிதன் கர்மங்களாலுண்டான பலனையடைகிறான். நல்ல கார்யத்தைச் செய்பவன் நன்மையை அடைகிறான். பாபத்தைச்செய்பவன் பாபத்தையடைகிறான். அவ்விதமான நல்வினை தீவினைகளால் ஸ்வர்க்கநரகங்களுடைய ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகிறான். ஒரு மனிதன் அஜ்ஞானத்தினால் நல்லசெய்கையையோ கெட்டசெய்கையையோ செய்து மரணமடைந்து தன்புத்தியினால் பச்சாத்தாபமுற்று வருத்தமடைகிறான்' என்று மறுமொழி கூறினார். இவ்வாறு சிறந்தவசனத்தைக் கூறி ப்ரம்மதேவர் இந்திரனை அனுப்பினார். இந்திரனும் ப்ரம்மதேவரிடத்திலிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவராஜ்யபரிபாலனம் செய்துவந்தான். ராஜேந்திரரே! 1 பரமேஷ்டியான பிரம்மாவினால் தேவராஜனுக்கு உரைக்கப்பட்டதுபோல நீரும் கார்யாகார்யங்களில் நிலைபெற்றிரும்' என்று கூறினாள்.

இருபதாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கீசகனைச் சிக்ஷியாமையால் த்ரௌபதி விராடனை இகழ்ந்ததும், விராடன் த்ரௌபதியை ஸமாதானம் செய்ததும், கந்தர்வர்கள் கீசகனைக்கொல்வரென்று த்ரௌபதி ஸுதேஷ்ணைக்குச் சொல்லியதும்.)

இவ்வாறு பாஞ்சாலி புலம்புகையில், பலத்தினால் கர்வமடைந்திருந்த கீசகனை அவ்விடத்தில் சிக்ஷிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனும் மத்ஸ்யதேசத்தார்களுள் உத்தமனுமான விராடராஜன் கீசகனை நல்வார்த்தையினாலேயே தடுத்தான். இகழத்தகாதவளும் தேவகன்னி

1 உத்தமமான ஸ்தானத்தில் இருப்பவர்.

க்கை போன்றவளும் கெட்டகாரியத்தைச் செய்தவனான கீசகன் விஷயத்தில் செலுத்தத்தக்க ராஜநீதிகளுடைய முறைகளை அறிந்தவளுமான பாஞ்சாலராஜகுமாரியானவள், குற்றஞ்செய்தவனும் மத்ஸ்யராஜரினால் குற்றத்துக்குத் தகுந்த தண்டனையினால் சிக்ஷிக்கப்படாதவனுமான கீசகனைக்கண்டு, உத்தமமான தர்மத்தை நினைத்து, ராஜாவைப் பார்த்து மறுபடியும் சொல்லத் தொடங்கினாள். சிறந்த இடையையுடைய பாஞ்சாலியானவள், அந்த ஸபையில் ராஜாவை அநுஸரிப்பதில் நோக்கமுடைய ஸபையிலுள்ளவர்களனைவர்களையும் அபராதியான கீசகனையும் பார்த்து, துக்கத்தினால் கவரப்பட்டமனத்துடன் விராடனைநோக்கி, 'ராஜரே! நீர் கீசகன் விஷயத்தில் அரசன் போல ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. திருடர்களுடைய ஸ்வபாவம் போன்ற உம்முடைய ஸ்வபாவமானது ஸர்துக்களிடங்களில் நிலைபெற்றிராது. கீசகனும் தனக்குரியதர்மத்தில் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. மத்ஸ்யராஜரும் தமக்குரியதர்மத்தில் எவ்விதத்தாலும் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. இவரை உபாஸிப்பவர்களான இந்த ஸபையிலுள்ளவர்களும் தர்மத்தை அறிந்தவர்களல்லர். கீசகன் தர்மத்தை அறியவில்லை. அவ்வாறே, அரசனுடைய வேலைக்காரர்களும் தர்மத்தை அறியவில்லை. அரசரும் நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிக்கிறரில்லை. மந்திரிகளும் அறிகிறார்களில்லை. அரசரே! ராஜஸபையில் விராடரான உம்மை நான் நிந்திக்கவில்லை. மத்ஸ்யதேசத்து அரசரே! உமக்கு அருகில் இந்தக் கீசகனால் நான் உதைக்கப்படத்தக்கவளல்லேன். தர்மத்தைமீறி நடந்தவனான கீசகனை ஸபையிலுள்ளோர்கள் பார்க்கட்டும். விராடராஜரே! குற்றமற்றவளும் நாதனற்றவளுமான என்னைப்பாரும். துஷ்டரிடத்தில் நல்லவார்த்தை பயன்படாது. துஷ்டரிடத்தில் தண்டனையை விதிக்கவேண்டும். தண்டிக்கத்தகாதவர்களைத் தண்டிப்பவனும் தண்டிக்கத்தக்கவர்களைத் தண்டியாதவனுமான அரசன் உலகத்தில் ராஜா என்கிற சொல்லுக்கு உரியவனாகமாட்டான். பூமியை ஆளுகின்றவன், துயரமுற்றவர்கள் குருடர்கள் தரித்திரர்கள் சக்தியற்றவர்கள் நொண்டிகள் கூனர்கள் புத்தியீனர்கள் முதலான மனுஷ்யர்களையும், நாதனற்றவர்களும் பாலர்களும் முதியவர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்களையும், துஷ்டர்களாலும் திருடர்களாலும் அவமதிக்கப்பட்டவர்களையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். அரசன் நாதனற்றவர்களுக்கு நாதனாகவும், தகப்பனில்லாதவர்களுக்குத் தகப்பனாகவும், தாயில்லாதவர்களுக்குத் தாயாகவும், குருவில்லாதவர்களுக்குக் குருவாகவும் இருக்கவேண்டும். கதியற்றவர்களுக்குஅரசனே கதி. மனிதர்களுக்கு அரசனே முக்கியமான

ஆதாரம். உத்தமனான அரசன், துஷ்டர்களின் வேறுமனிதர்களால் தொடப்பட்டவளும் பதிவ்ரதையும் நாதன் நீங்கினவளுமான ஒரு ஸ்திரீயைத் தன் பெண்போல விசேஷமாகப் பாதுகாக்கவேண்டும். ராஜரே! இவ்வளவுகாலம்வரையில் உம்முடைய அரண்மனையில் உமது பெண்ணைக்காட்டிலும் மேலாக வஸித்துவந்த நான் கீசகனால் உதைக்கப்பட்டேன். என்னைப் பாரும்' என்று புலம்பினாள். விராடன், '(ஸைரந்த்ரி!) என் கண்ணுக்குப் புலப்படாத இடத்தில் உங்களிருவர்களுக்கும் நடந்த சண்டையை நானறியேன். காரியங்களுடைய தத்வத்தை அறியாமலிருக்கிற எனக்கு எவ்வாறு அமங்களம் உண்டாகும்?' என்று கூறினான்.

த்ரௌபதி, 'எவர்களுடைய விரோதியானவன் காலால் பூமியைத் தொட்டுக்கொண்டு உறங்குகிறானில்லையோ அவர்களுடைய மஹிமைதங்கிய மனைவியான என்னை ஸூதபுத்ரன் காலால் உதைத்தான். எவர்கள் (பிறர்களுக்கே) கொடுப்பார்களோ, எவர்கள் (பிறரிடமிருந்து) இரக்கமாட்டார்களோ, எவர்கள் பிராம்மணர்களிடங்களிலும் வேதங்களிடங்களிலும் விச்வாஸமுள்ளவர்களோ, எவர்கள் ஸத்யவாதிகளோ, எவர்களுடைய நாணொலியானது துந்துபிவாத்தியத்தின் சப்தம்போல அதிகமாகக் கேட்கப்படுமோ அவர்களுடைய பிரியமுள்ள மனைவியான என்னை ஸூதபுத்ரன் காலால் உதைத்தான். எவர்கள் தேஜஸ்விகளும் பொறுமையுள்ளவர்களும் பலசாலிகளும் கௌரவமுள்ளவர்களும் பெரிய வில்லுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் சூரர்களும் கர்வமுள்ளவர்களும் ஆண்மையைச் சிறப்பாகக்கொண்டவர்களுமாய் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய சிறந்த மனைவியான என்னை ஸூதபுத்ரன் காலால் உதைத்தான். மஹாபலசாலிகளான எவர்கள் கோபங்கொண்டால் இவ்வுலகமனைத்தையும் அழிப்பார்களோ, அவர்களுடைய மனத்துக்கினிய மனைவியான என்னை ஸூதபுத்ரன் காலால் உதைத்தான். வீர்யத்திலும் ஸத்தியத்திலும் பலத்திலும் இந்திரியங்களை அடக்குவதிலும் எவர்களுக்கு நிகரானவன் ஒருவனுமில்லையோ அவர்களுடைய மனத்துக்கினிய மனைவியான என்னை ஸூதபுத்ரன் காலால் உதைத்தான். தன முதலானவைகளால் பூமியில் எவர்களுக்கு ஒப்பானமனிதன் ஒருவனுமில்லையோ அவர்களுடைய மனத்துக்கினிய மனைவியான என்னை ஸூதபுத்ரன் காலால் உதைத்தான். வேந்தரே! பூமிக்கு நாதராயிருப்பவரே! பிரஜைகளுக்கு நன்மையைப் பயப்பதில் விருப்பமுள்ளவரான நீர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, உம்முடைய எதிரில், அந்தக் கீசகனால் இப்பொழுது அதிகமாக நான் அடிக்கப்பட்டேன். எவர்

கள், தம்மைச் சரணமாக வந்து அடைந்தவர்களுக்குச் சரணமாகின்றார்களோ அதிக பலமுள்ள அவர்கள், இப்பொழுது உலகத்தில் எங்கு மறைந்து ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள்? பலசாலிகளும் அதிக தேஜஸை யுடையவர்களுமான அவர்கள், ஸூதபுத்ரனால் துன்பமடைகின்றவளும் கற்புடையவளுமான காதலியைப் பார்த்து, சக்தியற்றவர்கள் போல, எவ்வாறு பொறுக்கின்றார்கள்? அவர்களுடைய கோபம் எங்கே? அவர்களுடைய அவ்வித வீர்யமும் பலமும் எங்கே? அவர்கள் துராத்மாவான கீசகனால் துன்புறுத்தப்படுகின்ற தங்களுடைய மனைவியை (இந்த ஆபத்தினின்று மீட்டுக்) கைப்பற்றுவதற்கு விரும்புகிறார்களில்லையே! குற்றமற்றவளும் துன்பஞ்செய்யப்படுகின்றவளுமான என்னை எவன் பார்த்துப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட தர்மதூஷகனான விராடன்விஷயத்தில் நான் தான் என்னசெய்ய முடியும்? எவன் ஸபையில் வீற்றிருக்கும் பொழுது தர்மம் அதர்மத்தால் அடிக்கப்படுமோ, அந்தத் தர்மமானது எவர்களால் அவ்வித அதர்மத்தினிடத்திலிருந்து விலக்கப்படவில்லையோ அவனும் அச்சபையிலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் அடிக்கப்படுகிறார்கள். எந்த ஸபையில், எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, தர்மம் அதர்மத்தினாலும் ஸத்யம் அஸத்யத்தினாலும் அடிக்கப்படுகின்றனவோ அந்த ஸபையிலுள்ள எல்லாரும் அடிக்கப்படுகிறார்கள்' என்று கூறினாள்.

பிறகு, அந்த ஸபையிலுள்ளவர்களனைவர்களும், அந்தஸைரந்திரியினுடைய உருக்கமான அந்தப் புலம்பலைக்கேட்டு, அவளைக்கொண்டாடினார்கள்; 'நல்லது! நல்லது!' என்றும் சொன்னார்கள்; கீசகனையும் நிந்தித்தார்கள். சிலர் கிருஷ்ணையைப் புகழ்ந்தார்கள். சிலர் கீசகனை நிந்தித்தார்கள். சிலர் அரசனை நிந்தித்தார்கள். சிலமனிதர்கள் அந்த ஸுதேஷ்ணாதேவியை நிந்தித்தார்கள். ஸபையிலிருந்தவர்கள், 'எந்த மனிதனுக்கு அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுடையவளும் நீண்ட கண்களையுடையவளுமான இவள் பார்யையோ அவனன்றோ பெரும்பேறுபெற்றவன். அவன் ஒருபொழுதும் துன்பத்துக்கு ஆளாகான். எவளுடைய சரீரமானது மங்களகரமாகவும் புஷ்டியுள்ளதாகவுமிருக்கிறதோ, எவளுடைய முகம் தாமரைமலரையும், நடை அன்னப்பறவையையும், சிரிப்பு குருக்கத்திப்பூவையும் கீழ்ப்படுத்துகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட இவள் காலாலுதைக்கப்படத் தக்கவளல்லள். எவளுடைய முப்பத்திரண்டு பற்களும் வெண்மை நிறமுள்ளவைகளும் சதைப்பற்றுள்ளவைகளுமாயிருக்கின்றனவோ கூந்தல்கள் பளபளப்பாயும் மெதுவாயுமிருக்கின்றனவோ அப்படிப்

பட்ட இவள் காலால் உதைக்கப்படத் தக்கவளல்லள். எவளுடைய உள்ளங்கையில் (ரேகைவடிவங்களான) தாமரைமலரும் சக்ரமும் கொடியும் சங்கும் உப்பரிகையும் சுறுமீனும் இருக்கின்றனவோ அவ்விதமான இவள் காலுதையை அடையத் தகுந்தவளல்லள். எவளுக்கு வலமாகச்சுழன்ற நான்கு [1] ரோமாவர்த்தங்கள இருக்கின்றனவோ, எவளுக்குச் சரீரமானது (குறுகியும் உயர்ந்துமில்லாமல்) ஸமமாகவும் மங்களகரமாகவும் பளபளப்பாகவும் இருக்கிறதோ அவள் காலுதையை அடையததகுந்தவளல்லள். இடைவெளியில்லாத கைகால்களையுடையவளும் இடைவெளியில்லாத பற்களையுடையவளுமாக எவள் இருக்கிறளோ தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளான அந்தப்பெண்ணானவள் எவ்வாறு காலுதையை அடையத்தகுந்தவளாவள்? லக்ஷணங்களுள்ளவளும் பூர்ணசந்திரனுக்கொப்பான முகமுள்ளவளும் சிறந்த அழகுள்ளவளும் அழகிய முகமுள்ளவளுமான அப்படிப்பட்ட இவள் காலாலுதைபடுதற்குத் தகாதவள். தேவஸ்திரீபோல் அழகில் சிறந்தவளும், இந்திரனுடைய தேவிபோல மங்களகரியும், ரூபத்தினுடைய ஒற்றுமையினால் அப்ஸரஸ்திரீ போன்றவளுமான இவள் காலால் உதைபடத் தகுந்தவளல்லள்' என்று அங்கு ஸபையிலுள்ளவர்கள் கிருஷ்ணையைப்பார்த்துப் புகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது, ஒரு விஷயத்தைச்சொல்ல எண்ணங்கொண்டிருக்கின்ற யுதிஷ்டிரரைப்பார்தது, அழகிய இடையையுடையவளான அந்த த்ரௌபதியானவள், பெருமூச்சுவிட்டுத் தலைகுனிந்து பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் நின்றாள். யுதிஷ்டிரருடைய நெற்றியில் கோபத்தால் வேர்வையுண்டாயிற்று. பிறகு, ஸந்யாஸிவேஷந் தரித்த தர்மபுத்ரர், ஸைரந்த்ரிவேஷந்தரித்திருக்கின்ற தமக்கு ப்ரியமஹிஷியான கிருஷ்ணையைப்பார்த்து, அங்கு அரசனுடைய பக்கத்தில் (சிலவாக்கியங்களை) உரைக்கலானார்.

'ஏ! ஸைரந்த்ரீ! நீ பயப்படாதே. தர்மசீலரும் பரலோகபயமுள்ளவரும் ஸத்யத்திலும் தர்மமார்க்கத்திலும் நிலைபெற்றவருமான இந்த விராடராஜர் உன்னை ரக்ஷியாதகாரணத்தால்; நீ ஸுதேஷ்ணையினுடைய வாஸஸ்தானத்தைக் குறித்துச் செல். வீரபத்னிகள் பர்த்தாவை அனுஸரித்துத் துன்பத்தை அடைவிக்கப்படுகிறார்கள். பதிசுஶ்ரூஷையினால் துன்பமடைந்திருக்கின்ற ஸதிரீகள் நிச்சயமாகப் பதிலோகத்தை ஜயிக்கிறார்கள். உன் கணவர்கள் கோபத்துக்கு இதுகாலமன்றென நினைக்கிறார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்.

---

1 மயிர்ச்சுழிகள்.

ஆதலால், ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியையுடையவர்களான கந்தர்வர்கள் உன்னைப்பாதுகாப்பதற்கு எதிரில் விரைவாக ஓடிவருகிறார்களில்லை. அழகிய கூந்தல் நுனியையுடையவளே! தர்மசாஸ்திரத்தை அனுஸரித்துக் குலஸ்திரீகளுடைய தர்மமானது எவ்வாறு காணப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட மோக்ஷதர்மங்களை ஆச்ரயித்திருக்கின்ற கதைகளை நீ கேட்டிருக்கலாம். ஸ்திரீகளுக்கு ஒருவித யஜ்ஞமுமில்லை; ச்ராத்தமுமில்லை; உபவாஸமுமில்லை; பர்த்தாவினிடத்தில் செய்யப்படுகிற சுச்ரூஷையே ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஸ்திரீகளை இளமைப்பருவத்தில் பிதா ரக்ஷிக்கிறான்; யௌவனகாலத்தில் பர்த்தா ரக்ஷிக்கிறான்; மூப்புக்காலத்தில் புத்ரன்பாதுகாக்கிறான். ஸ்திரீகள் (ஒருபொழுதும்) ஸ்வாதந்த்ரியம் பெறுவதற்குத் தகுந்தவர்களல்லர். பயந்தவளே! மனைவிகள், பக்தவர்களால் அநேக க்லேசங்களால் அவமதிக்கப்பட்டாலும், பர்த்தாவிடத்திலிருந்து உண்டாகிற பயத்தினால் ஒருபொழுதும் கோபம் பாராட்டுகிறதில்லை. (பர்த்தாவைத்தவிர) வேறிடத்தில் மனத்தைவைக்காதவர்களும் சுத்தர்களுமான ஸ்திரீகள் புண்யலோகத்தை நிச்சயம் ஜயிக்கிறார்கள். உன்னுடைய பதிகள் நிச்சயமாகக் கோபம் பாராட்டுவதற்குத் தகுந்தகாலமென்று நினைக்கவில்லை: கோபங்கொண்டவர்களான உன்னுடைய பர்த்தாக்களை இந்திரன்கூட எதிர்க்கமாட்டான். ஆதலால், [1] காமரூபிகளான கந்தர்வர்கள் உன்னை அடையவில்லை. நீண்ட கண்ணையுடையவளே! உன்னால் ஏதாவது ஒரு சபதமானது செய்யப்பட்டிருந்தால் அதை நீ நினைத்துக்கொள். பொறுமையை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவளே! பொறுமையானது ஸர்வோத்தமமான தர்மம். பொறுமையே தர்மம். பொறுமையே ஸத்யம். பொறுமையே தானம். பொறுமையே தவம். பொறுமையுள்ளவர்களுக்கு இவ்வுலகம் உண்டு. பொறுமையுள்ளவர்களுக்குப் பரலோகமுமுண்டு. [2] இரண்டுபாகங்களையுடையதும் [3] பன்னிரண்டு அங்கங்களையுடையதும் [4] இருபத்துநான்கு பிரிவுகளையுடையதும் [5] முந்நூற்றறுபத்தாறு ஆரக்கால்களையுடையதுமான (ஸம்வத்ஸரசக்ரமானது) ஒரு மாஸத்தினால் குறைவுள்ளதாக இருக்கையில் எவன்தான் பொறுமையில்லாமல் இருப்பான்? ஓ! ஸைரந்த்ரி! நீ போ. கந்தர்வர்கள்

---

1 தங்களிஷ்டப்படி ரூபத்தைத் தரிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்.

2 தக்ஷிணாயனம்; உத்தராயணம்; 3 பன்னிரண்டு மாஸங்கள்.

4 இருபத்துநான்கு பக்ஷங்கள். 5 வேறுபாடம். முந்நூற்றறுபத்தாறு பகல் இரவுகள்; ஆதிபர்வம் 64-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

உனக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யப்போகிறார்கள். என்னால் உனக்கு அப்ரியமான கார்யஞ் செய்யப்பட்டதோ (அவனைக்கொன்று) அவர்கள் உன் துக்கத்தைப் போக்கப்போகின்றார்கள்' என்றார்.

இவ்வாறு சொல்லியும், நிற்கின்ற அவளைப்பார்த்து, பின்னும் தர்மபுத்ரர், 'கல்யாணி! ராஜஸபையில் சொக்கட்டானாடுகின்றவர்களுக்கு நீ இடையூற்றை உண்டுபண்ணுகிறாய். அழகிய இடையை யுடையவளே! ஆதலால், நீ நட்டுவஸதிரீபோல எனக்குத்தோன்று கிறாய்' என்று கூறினார். பர்த்தாவினால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட அவள், தர்மபுத்ரரை நன்றாகப் பார்த்து, 'கற்றறிந்தவரே! உம்மால் உண்மை கூறப்பட்டது. எவர்களுள் மூத்தவன் சூதாடுவதில்ஸாமர்த்தியமுடையவனோ அவர்களுள் ஒரு நட்டுவனுடைய நட்டுவச்சியாக என்னை நீர் அறிந்துகொள்ளும்' என்று சொன்னாள். [1] சிறந்த இடையுள்ளவளும் யானைத்துதிக்கைபோன்ற தொடைகளுள்ளவளும் மான்குட்டியின் கண்கள்போன்ற கண்களுள்ளவளும் இடைவெளி யில்லாத கொங்கைகளுள்ளவளும் புழுதியால் பூசப்பட்ட எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவளும் கறுத்தமேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுள்ளவளுமான த்ரௌபதியானவள், இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, பர்த்தாவின்கட்டளையை அறிந்து, அழகிய தன் முகத்தைத் துடைத்து, ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்டனவும் அவிழ்த்து விடப்பட்டனவுமான தலைமயிர்களை ஒன்றுசேர்த்துக்கொண்டு (ஸபையினின்றும்) நீங்கிப் பெண்யானைபோலப் புறப்பட்டாள். எவள்நிமித்தம் பாண்டவர்கள் உயிரையும்விடுவார்களோ அந்த க்ருஷ்ணையை அவ்வித நிலைமையை அடைந்தவளாகக் கண்டும், தர்மிஷ்டர்களான அவர்கள், பொறுமையுடன், பெரியகடலானது கரையைக் கடவாதது போல ப்ரதிஜ்ஞையைக் கடவாதிருந்தார்கள். பிறகு, அழகிய எல்லா அங்கங்களையுமுடையவளான அவள் அதிகமாக நடுக்கமுற்று ஸுதேஷ்ணையினுடைய இருப்பிடத்தை அடைந்து அழுதுகொண்டே அவளுக்கு எதிரில்நின்றாள். விராடபத்னியானவள், அவளைப்பார்த்து, கபடமாக, 'ஸைரந்த்ரி! தாமரைமலருக்கொப்பானதும் அழகியபற்களும், உதடுகளும் கண்களும் மூக்குமுடையதும் பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான ஒளிபொருந்தியதும் கோவைப்பழம்போன்ற உதடுகளையுடையதும் கறுத்த இரண்டு கருவிழிகளால் மிக்க அழகிய காந்தி பொருந்தியதுமான உன்னுடைய முகமானது, அழுகின்ற உன்னால் துடைக்கப்பட்டு கண்ணீரோடு கூடியதாக நேரான கண்களால் ஏன் ஜலத்தை வடிக்கின்றது? அழகிய இடையையுடையவளே! எவன்

[1] மூலம் வேறு.

உன்னைத் துன்பஞ்செய்தான்? கல்யாணி! நீ ஏன் புலம்புகிறாய்? புத்ரர்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூடிய மனைவிகளினின்றும் எவன் பிரிவை அடைகிறான்? அரசர் இப்பொழுது கோபங்கொண்டு எவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்போகிறார்? சொல். உனக்கு எவ்விதமான செய்கை பிரியமானது? யாரை நான் விடவேண்டும்? யாரை நான் கொல்லவேண்டும்?' என்று வினவினாள்.

கிருஷ்ணையானவள் அவளைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, 'தெரிந்திருந்தும் ஏன் என்னைக் கேட்கிறாய்? ப்ராதாவான கீசகனிடம் நீயே என்னை அனுப்பிவிட்டு ஏன் இவ்வாறு பிதற்றுகிறாய்? கீசகன், மத்யத்தை வாங்கிவருவதற்காக இவ்விடமிருந்து போயிருக்கின்ற என்னை, அரசர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்தஸபையில், ஜனங்களில்லாத காட்டில் அடிப்பதுபோல அடித்தான்' என்று கூறினாள். ஸுதேஷ்ணை, 'அழகிய தந்தங்களும் உதடுகளுமுடையவளே! எவன் தர்மத்தையுடையவளான உன்னை உல்லங்கனஞ்செய்தானோ, எவன் காமத்தினால் கவரப்பட்ட மனமுள்ளவனாகக் கிடைக்கத்தகாதவளான உன்னை அவமதிக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட அந்தக் கீசகன் எனக்கு ஸஹோதரனாயிருந்தாலும் நீ விரும்பினால் அவனைக் கொல்விப்பேன்; நிச்சயம்' என்றாள். த்ரௌபதி, '(ஓ! ஸுதேஷ்ணையே!) எவர்களுக்கு அந்தக்கீசகன் அபராதத்தைச்செய்தானோ அவர்கள் இப்பொழுதே அவனைக்கொல்லப்போகிறார்கள். இன்றைக்கோ, அல்லது நாளைக்கோ, அவன் பரலோகத்தை அடையப்போகிறான் என்று எண்ணுகிறேன். நீ சீக்கிரமாக இப்பொழுதே உன் ப்ராதாவான கீசகனுக்கு ஜீவச்ராத்தம் கொடு. அவனை மிக்க களிப்புள்ளவனாகச் செய். அவன் உயிரைத் தரிக்கப் போகிறதில்லையென்று நான் எண்ணுகிறேன். என்னுடைய கணவர்களும் தார்மிகர்களுமான அந்த ஐவர்களுள் ஒருவர் எவராலும் எவ்விதத்திலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்; பூமியில் வலிமையில் நிகரில்லாதவர். அவர் கோபித்துக்கொள்வாரானால் இந்த ஓர் இரவிலேயே இவ்வுலகமனைத்தையும் மனிதர்களற்றதாகச் செய்வார். காமரூபியான அந்தக் கந்தர்வர் இதுவரையில் கோபங்கொள்ளவில்லை. கீசகன் என்னைக் காலால் உதைத்ததை அவர் அறியும்க்ஷணத்திலேயே, கெட்ட எண்ணமுடையவனும் பாவியுமான கீசகன் புத்ரர்களுடனும் ஸகோதரர்களுடனும் பந்துக்களுடனும்சேர்ந்து, பாவத்தொழிலைச் செய்தவன்போல, நிச்சயமாக நாசமடையப்போகிறான். மேலும், ஸமர்த்தர்களான புருஷச்ரேஷ்டர்களால், 'ஒருவன் காலபாசத்துக்கு வசப்பட்டுப் பாபத்தைச் செய்கிறான். இழிவான அவனுடைய அவ்வித

அபராதத்தினால் அவனுடையவம்சமே அழிந்துவிடுகிறது' என்று இவ்விஷயம்முந்தியே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது' எனமொழிந்தாள்.

ஸைரந்த்ரியானவள், ஸுதேஷ்ணையைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் துக்கத்தால் மதிமயக்கங்கொண்டு, கீசகனைக் கொல்வதற்கு வ்ரததீக்ஷையை அடைந்தாள். திரௌபதியானவள், ஸ்திரீகளால் வேண்டப்பட்டவளாயிருந்தும் ஸுதேஷ்ணையினால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவளாயிருந்தும், ஸ்நானமும் செய்யவில்லை; போஜனமும் செய்யவில்லை; புழுதியையும் துடைக்கவில்லை; ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட முகத்தையுடையவளாகவும் கசக்கப்பட்டகண்களையுடையவளாகவுமேயிருந்தாள். அவ்வாறு, துக்கத்தால் மிகுந்த தாபத்தை அடைந்தவளும் மிக அழுதுகொண்டிருப்பவளுமான அந்த த்ரௌபதியைப்பார்த்து எல்லாஸ்திரீகளும் ஸம்பவிக்கப்போகின்ற கீசகனுடைய வதத்தை மனத்தினுள் புகழ்ந்தார்கள்" என்று சொல்லினார்.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.
கீசகவத பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கீசகனுடைய உத்பத்திமுதலான வரலாறு.)

ஜனமேஜயர், "(வைசம்பாயனரே!) பதிவ்ரதையும் மஹாபாக்யமுள்ளவளும் ஸ்திரீகளுள் உத்தமியுமான திரௌபதியானவள் கீசகனால் காலாலுதைக்கப்பட்டு அதிகதுக்கத்தை அடைந்துவிட்டாள். அந்தோ! அவள், முன்பு பலாத்காரமாக அபஹரிக்கப்பட்டபொழுது, தன்கணவர்களுடைய ஸஹோதரியும் மங்களகரியுமான துச்சலையை நினைத்து ஸிந்துராஜனைச் சபியாமலிருந்தாள். மஹாபாக்யவதியான க்ருஷ்ணையானவள் துராத்மாவான கீசகனால் பிடிக்கப்பட்டும் காலால் உதைக்கப்பட்டுமிருந்தும் ஏன் அந்தஸமயத்தில் அவனைச் சபியாமலிருந்தாள்? தேஜஸினுடைய ராசியாயிருப்பவளும் தர்மங்களை அறிந்தவளும் உண்மையைப் பேசுகின்றவளுமான அந்தத் தேவியானவள் கூந்தலில்தொட்டு இழுக்கப்பட்டபோது சக்தியற்றவள்போல ஏன் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தாள்? உத்தமரே! இதற்குக்காரணம் சிறிதாயிராது. நான் இதனைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். க்ருஷ்ணையினுடைய துயரமானது என் மனத்துக்கு மிக்க வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. முனிவரே! அந்தத் துஷ்டனான கீசகன், எவனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவன்? மத்ஸ்யராஜனுடைய மைத்துனனான கீசகன் எவ்வாறு பலத்தால் மேன்மைபெற்றவனா

னுன்? ஸூதபுத்ரனுன கீசகனுல் உதைக்கப்பட்ட அந்த அன்புடைய மனைவியைப் பார்த்துங்கூட அந்தவீரர்கள் ஏன் கலங்காமல் இருந்தார்கள்? அவனைப்பற்றி என்னசெய்தார்கள்?'' என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானுர்.

"ராஜரே! உம்மால் வினவப்பட்ட இந்தக்கேள்வியானது குருவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் கீர்த்தியைப் பெருக்ச்செய்யக்கூடியது. நான், இவையெல்லாவற்றையும் இப்பொழுது விரிவாகச்சொல்லப்போகிறேன். ராஜரே! பிராம்மணஸ்திரீயினிடத்தில் க்ஷத்ரியனுக்குப் பிறந்தவன் ஸூதனென்று சொல்லப்படுகிருன். பிரதிலோம [1] ஸாங்கர்யத்தினுலுண்டாகிறவர்களுள் அவன் ஒருவனே த்விஜன் என்று சொல்லப்படுகிருன். இருபிறப்புடையவர்களுக்குரிய செய்கையுள்ளவனுன அவனை ரதகாரனென்றும் க்ஷத்ரியனைக்காட்டிலும் கீழானவன் என்றும் வைஸ்யனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்றும் சொல்லுகிருர்கள். முன்பு ராஜாக்களால் ஸூதனோடு ஸம்பந்தம்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விதமான பிரதிலோமஸாங்கர்யத்தினுல்(ஸூதஜாதியைச் சேர்ந்தவனுல்) 'ராஜா' என்கிற பெயரானது அடையப்படவில்லை. அரசரே! முற்காலத்தில் ஸூதவம்சத்தில் பிறந்தவனுல் எந்தத்தேசமானது உண்மையாக அடையப்பட்டதோ அந்தத்தேசமானது ஸூதர்களுடைய பெயரினுல் ஸூததேசமென்று பெயர்பெற்றது. ராஜபுத்ரியினிடத்தில்பிறந்தவனும் கேகயனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான ஓர் அரசன் அந்த ஸூதர்களுக்குத் தலைவனுனுன். அவன் ஸாரத்யத்தில் ஒப்பற்றவனுனுன். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரே! பாரதரே! அவனுக்கு மாலவியினிடத்தில் அப்பொழுது கீசகர்களென்று பிரஸித்திபெற்ற நூற்றுருபுத்திரர்கள் உண்டானுர்கள். பிரபுவே! பலத்தினுல் சிறந்தவனும் எல்லாரையும் ஜயித்தவனும் பலத்தினுல் அடங்காத மதங்கொண்டவனுமான கீசகனென்பவன் அவர்களுள் மூத்தவன். அந்தக் கீசகனுள்பட நூற்றுறுபிள்ளைகள். குருகுலத்தில் பிறந்தவரே! (அந்த) மாலவிக்கே இளையஸஹோதரி ஒருத்தி இருந்தாள். அவளிடத்தில் கேகயராஜனுக்கு ஸுதேஷ்ணை என்கிற ஒருபெண் உண்டானுள். அவளைக் கேகயராஜன் மத்ஸ்யராஜனுன விராடனுக்கு ஸந்தோஷத்தோடு கொடுத்தான். கோஸலராஜகுமாரியும் ஸ்வேதனுக்குத் தாயுமான ஸுரதையானவள் விண்ணுலகமேகிய பின் ஸ்வேதனும் காணுமற்போக, சங்கனும் மாமனுடைய வீட்டை அடையவே, விராடராஜன் ஸுதேஷ்ணையை மனைவியாக அடைந்து துயரத்தை அகற்றினுன்.

1 கலப்பு. அனுசாஸனபர்வம் ௩உ௬-ம் பக்கம் பார்க்க.

மஹாராஜரே! கேகயராஜ்குமாரியான ஸுதேஷ்ணாதேவியும் குலத்தினுடைய அபிவிருத்திக்காக விராடராஜனிடத்தினின்று உத்தரனையும் உத்தரையையும் பெற்றாள். ராஜரே! கீசகன் சிறியதாயின் பெண்ணும் இகழத்தகாதவளுமான அந்தஸுதேஷ்ணைக்கு எப்பொழுதும் அன்புடன் பணிவிடை செய்துகொண்டு விராடனிடத்தில் ஸுகமாக வஸித்துவந்தான். பராக்ரமசாலிகளான அந்தக் கீசகனுடைய ஸஹோதரர்களனைவர்களும் அந்தக் கீசகனை அனுஸரித்து மிக்க ஸந்தோஷத்தோடு விராடனுடைய படைகளையும் பொக்கசத்தையும் வ்ருத்திசெய்தார்கள். ராஜரே! காலேயர்களென்னும் பெயர் பெற்ற அந்தத் தைத்யர்கள் பூமியில் பெரும்பான்மையாக ப்ரஸித்தி பெற்ற கீசகர்களாகத் தோன்றினார்கள். (அந்த அஸுரர்களுள்) பாணனென்பவன் ஜ்யேஷ்டனாயிருந்தான். அவனே எல்லா அஸ்திரங்களையுமுடையவனும் பலசாலியும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் (நீதி) வரம்பைக் கடந்தவனும் மனிதர்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுப்பவனுமான கீசகனாகத் தோன்றினான். பலத்தினால் அதிகபலங்கொண்ட அந்தக்கீசகனை (த்துணையாக)ப்பெற்று, விராடராஜன், முற்காலத்தில் இந்திரன் அசுரர்களைஜயித்ததுபோலப் பகைவர்களனைவர்களையும் ஜயித்தான். அவன் மேகலம், த்ரிகர்த்தம், தசார்ணம், கசேருகம், மாலவம், யவனம், ஸிலிந்தம், காசி, கோஸலம், கரதம், நிஷித்தம், சிவம், முசுலகம், புளிந்தம், களிங்கம், தங்கணம், பரதங்கணம் என்கிற நாடுகளை ஜயித்தான். பற்பல தேசாதிபதிகளான மற்றும் அனேகசூரர்களும் கீசகனால் யுத்தத்தில் முறிய அடிக்கப்பட்டுப் பத்துத்திக்குக்களிலும் ஓடிவிட்டார்கள். விராடன், இவ்விதமான வீர்யமுள்ளவனும் பலத்தில் பதினாயிரம் யானைக்கொப்பானவனுமான அந்தக் கீசகனை அந்தத் தருணத்தில் தன்னுடைய ஸேனாதிபதியாக நியமித்தான். தசரதகுமாரரான ராமருக்கொப்பான விராடராஜனுடைய பத்துஸஹோதரர்களும் அதிகபலசாலிகளான அந்தக் கீசகர்களை அனுஸரித்துவந்தார்கள். பயங்கரனான அந்தக் கீசகன் இவ்விதமான வலிமையுடையவன். மற்றக்கீசகர்களும் அவ்விதமான வலிமையுடையவர்களாகவே இருந்தார்கள். அரசனுடைய மைத்துனர்களும் மிக்கவலிமையுள்ளவர்களுமான அந்தக் கீசகர்கள் விராடனுக்கு நன்மையை உண்டாக்குவதில் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். இவ்விதமாகக் கீசகனுடைய பராக்ரமம் முழுதும் உமக்குச் சொன்னேன். த்ரௌபதியானவள், அந்தக் கீசகனைச் சபியாததற்குக் காரணத்தையும் சொல்லுகிறேன்; என்னிடத்தினின்று கேளும்.

ரிஷிகள் கோபத்தினின்றும் தவத்தைப் பாதுகாக்கிறார்கள்; சபிக்கிறதில்லை. அதை உள்ளபடி அறிந்த த்ரௌபதியானவள் அவனைச் சபிக்கவில்லை. 'பொறுமையே தர்மம். பொறுமையே தானம். பொறுமையே யாகம். பொறுமையே தவம். பொறுமையே ஸத்யம். பொறுமையே நல்லொழுக்கம். எல்லாம் பொறுமையே' என்று வேதம் கூறுகிறது. பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே இவ்வுலகம். பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே பரலோகம். இவையனைத்தும் அறிந்தவளான அந்தத்ரௌபதியானவள் பொறுமையைக் கைக்கொண்டாள். பரத குலத்தில் உதித்தவரே! விசாலமான கண்களையுடையவளும் பதி விரதையுமான அந்த த்ரௌபதியானவள், வல்லமையுள்ளவளாயிருந்தும், பொறுமையுள்ளவர்களும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களுமான தன் கணவர்களுடையகருத்தையறிந்து அந்தக் கீசகனைச் சபியாமலிருந்தாள். அந்தப் பாண்டவர்களனைவர்களும் துக்கமுற்றவளான த்ரௌபதியைக்கண்டு வெட்கமடைந்து அப்பொழுது கோபத் தீயினால் எரிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு, கரையினால் பெருங்கடல் தடுக்கப்படுவதுபோலத் தர்மபுத்ரரால் தடுக்கப்பட்டவனும் சிறந்த கைகளுள்ளவனுமான பீமன் கீசகனைக் கொல்லக்கருதிக் கோபத்தை மனத்தினுலடக்கி இடைவிடாமல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அப்பொழுது மடைப்பள்ளியில் அன்றிரவு அதிகவருத்தத்தோடு படுத்திருந்தான்.

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதி இரவில் பீமனை அடைந்து கீசகனைக்கொல்லும்படி வற்புறுத்தியதும், யுதிஷ்டிரர்முதலானவர்களைக் குறித்துத் துக்கித்ததும்.)

பிறகு, ஸூதபுத்ரனால் உதைக்கப்பட்டவளும் ராஜகுமாரியும் மிகுந்துன்பத்தையடைந்தவளும் கோபமுள்ளவளும் த்ருபதராஜ குமாரியுமாகிய அந்த க்ருஷ்ணையானவள், ஸூதபுத்ரனுடைய நாசத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு அப்பொழுது தன் இருப்பிடத்துக்கு வந்துசேர்ந்தாள். மெல்லிய இடையையுடையவளான அந்தக்ருஷ்ணையானவள், முறைப்படி சுத்தி செய்துகொண்டும் தன் அங்கங்களையும் இரண்டு ஆடைகளையும் ஜலத்தால் நன்றாக அலம்பிக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும், அவ்விததுக்கத்தினுடைய முடி

வைச் சிந்தித்தாள். அந்த த்ரௌபதியானவள், 'நான் என்னசெய்வேன்? நான் எவ்விடம்செல்வேன்? என்னுடைய காரியம் எவ்வாறு நிறைவேறும்? பீமஸேனரைத்தவிர வேறுஒருவர் இப்பொழுது என் மனத்தினால் விரும்பப்பட்டிருக்கிற விருப்பத்தை நிறைவேற்றமாட்டார்' என்று இவ்வாறு ஆலோசித்து, மனத்தினால் அந்தப்பீமனை அடைந்தாள். இரவில் ஊரடங்கி நிச்சப்தமாயிருக்கையில், மனத்தில் அதிக துக்கத்தையுடையவளும் நல்ல மனத்தையுடையவளும் நாதனையுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான அந்தத்ரௌபதியானவள் தன் நாதனை விரும்பிக்கொண்டு தன்படுக்கையை விட்டுவிட்டு வேகமாகச் சென்றாள். வெண்ணிறமுள்ள சிரிப்புடையவளான அந்தப் பாஞ்சாலியானவள், மடைப்பள்ளியிற் சென்று, பெண்யானையானது பெரிய ஆண்யானையை அடைவதுபோலப் பீமஸேனனை அடைந்தாள். [1]முழுமையும் வெண்மைநிறமுள்ளதும் காட்டில்வளர்ந்ததும் மூன்று வயதுள்ளதுமான ஒரு பசுவானது கானகத்தில் பெருகிவருகின்ற மலையருவியினருகில் உறங்குகின்ற பெரிதான ஒருவிருஷபத்தை விருப்பத்துடன் அடைவதுபோலவும், பெண்சிங்கமானது நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஆண்சிங்கத்தை அடைவதுபோலவும், பாஞ்சாலியானவள் பீமஸேனனை அடைந்து, கோமதிநதிக்கரையில் மிகவளர்ந்திருக்கின்ற ஸாலவ்ருக்ஷத்தைப் பூத்திருக்கின்ற ஒரு கொடி சுற்றுவதுபோல, தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தன் பதியான அவனை நீட்டப்பட்ட தன் இருகைகளாலும் நன்றாகக் கட்டிக்கொண்டாள். வேறொரு மஹாலக்ஷ்மிபோன்ற த்ரௌபதியானவள், ஸமுத்திரத்தில் யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிற விஷ்ணுவை எழுப்புவதுபோல, நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிற மஹோத்ஸாஹத்துடன்கூடிய தன்னுடைய கணவனை இரண்டுகைகளாலும் தொட்டுஎழுப்பினாள். இந்திராணியானவள் தேவராஜனையும், பார்வதியானவள் சங்கரரையும், ஸாவித்ரியானவள் பிரம்மதேவரையும், தேவஸேனையானவள் ஸுப்ரம்மண்யரையும், பெண் யானையானது ஆண்யானையையும், மஹாலக்ஷ்மியானவள் தாமோதரரையும் எழுப்புவதுபோல, ஆசைப்படத்தக்க உருவமுடையவளான திரௌபதியானவள், வெண்பட்டினால் வெளுத்திருக்கின்ற படுக்கையில் படுத்திருப்பவனும் வ்ருஷபத்தினுடைய கண்போன்ற கண்களையுடையவனும் திக்குயானைபோன்ற வடிவமுள்ளவனுமான பீமனை எழுப்பினாள். வீணைபோன்ற இனிமையான சொல்லையுடைய பாஞ்சாலி

1 'ஸர்வஸ்வேதா' என்பது மூலம்; 'பெண் கொக்கு' என்பது பழைய உரை.

யானவள், குருகுலத்தில் உதித்தவனை பாண்டுநந்தனனைப்பார்த்து, (பின்வருமாறு) காந்தாரமென்னும் ஸ்வரத்துடன் வசனிக்கலானாள். 'பீமஸேனரே! எழுந்திரும்; எழுந்திரும்; மரித்தவர்போல ஏன் படுத்துறங்குகிறீர்? உம்முடைய மனைவியைத்தொட்டும் ஜீவித்திருக்கிற பாவியான கீசகன் சாகவில்லையன்றோ? அப்படிப்பட்ட பாவியும் எனக்குப் பகைவனும் ஸேனாபதியுமான கீசகன் அவ்விதமான (கெட்ட) செய்கையைச் செய்து உயிரோடிருக்கையில் இப்பொழுது நீர் எப்படி உறங்குகிறீர்?' என்றாள்.

ஸுகமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குருச்ரேஷ்டனான அந்த விருகோதரன், அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டு, அங்குசங்களால் (குத்தப்பட்ட) பெரிய யானைபோல உணர்ச்சியை அடைந்தான். அளவிடமுடியாத மனோதைர்யத்தையுடையவனான அந்தப்பீமன், எந்தப் படுக்கையில் படுத்துறங்குகையில் எழுப்பப்பட்டானோ மேல்விரிப்புடன்கூடின அந்தக்கட்டிலில் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தான். ஒருவராலும் அவமதிக்கமுடியாதவனும் குருகுலத்தில் உதித்தவனுமான பீமன் பாஞ்சாலராஜனுடைய குலத்தைவிருத்தியடையச்செய்கின்றவளும் ராஜபுத்ரியும் ப்ரியமஹிஷியுமான அந்தப் பாஞ்சாலியைத் தன் பக்கத்தில் உட்காரச்செய்து, (பின்வருமாறு) வினவினான். 'என்னகார்யத்துக்காக அதிவேகத்துடன் என் பக்கத்துக்கு வந்தாய்? இயற்கையான உன் (மேனியிலுள்ள) நிறமானது காணப்படவில்லை. நீ இளைத்தவளாகவும் காணப்படுகிறாய். வெளிப்படையானாலும் அல்லது மறைவானாலும், எல்லாவற்றையும் நீ சொல்லவேண்டும். நான் எல்லாவற்றையும் அறியும்படி முழுதும் சொல். ஸுகமோ துக்கமோ, சுபமோ அசுபமோ, செய்யத்தகாத காரியமாயிருந்தாலும், (அப்படிப்பட்ட) கார்யம் என்னால் செய்யப்பட்டுவிட்டதென்றே நீ நிச்சயமாக எண்ணிக்கொள். கிருஷ்ணையே! எல்லாக் காரியங்களிலும் நானே உன்னால் நம்பத்தகுந்தவன். நான் ஆபத்துக்களில் உன்னை அடிக்கடி விடுவிக்கிறேன். நீ எந்தக்காரியம் சொல்ல விரும்புகிறாயோ அதனை உன்னிஷ்டப்படி சீக்கிரம் சொல்லிவிட்டு வேறொருவருக்கும் தெரியாமல் உன் படுக்கைக்கே செல்' என்று கூறினான்.

அந்த த்ரௌபதியானவள், லஜ்ஜையை அடைந்து பயந்து தலைகுனிந்து கண்ணீரினால் கெடுக்கப்பட்ட கண்களையுடையவளாகி யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லாமலிருந்தாள். பிறகு, பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் சிறந்த பலமுடையவனும் பாண்டவர்க

ருள் முக்யனென்று எண்ணப்பட்டவனுமான பீமஸேனன், 'ஸுந்தரீ! அன்புடையவளே! யானைபோன்ற நடையுள்ளவளே! யான் உனக்கு என்னவிருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும்? சொல்' என்று வினவ, திரௌபதியானவள், 'பீமஸேனரே! எவளுக்கு யுதிஷ்டிரர் பர்த்தாவோ அவளுக்குத் துக்கப்படாமலிருப்பது எவ்வாறு ஸம்பவிக்கும்? நீர் துக்கங்களனைத்தையும் அறிந்துகொண்டே என் என்னைக் கேட்கிறீர்? பிராதிகாமியானவன் என்னை அக்காலத்தில் தாஸி என்று சொல்லி ஸபைக்கு அழைத்துவந்தது என்னுடைய மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கிறது. (மேலும்) ஹஸ்தினுபட்டணத்தில் நான் வீட்டுக்கு விலக்காயிருக்கும் ஸமயத்தில் துச்சாஸனனால் மயிரில் பிடித்து ராஜஸபையில் (பலாத்காரமாக) இழுக்கப்பட்டேன். சிறந்த கைகளுள்ளவரே! பகைவர்களை வாட்டுகின்றவரே! அந்த ஸபையில் கர்ணன் முதலான க்ஷத்ரியர்களாலும் துர்யோதனனாலும் மாமனார்களான பீஷ்மராலும் புத்திசாலியான விதுரராலும் த்ரோணராலும் க்ருபராலும் பார்க்கப்பட்டேன். பாண்டவரே! நீர் உயிரோடிருக்கும் பொழுதே அப்படிப்பட்ட நான் மாமனார்களுடைய மத்தியிலும் பிராதாக்களுடைய மத்தியிலும் மயிரில் பிடித்து ஸபையிலிழுக்கப்பட்டேன். பிறகு, விடப்பட்டு, [1] ராஜ்யத்திலிருந்து காட்டையுமடைந்தேன். அப்படிப்பட்ட நான் வழிநடையினால் மெலிந்து அரணயத்தில் கஷ்டத்துடன் வஸித்தேன்; ஜடாஸுரனால் நேர்ந்த துன்பத்தினால் மிகவும் அதிகமான பயத்தையும் அடைந்தேன். பிரபுவே! த்ரௌபதியான என்னைத்தவிர என்னைப்போன்ற வேறு எந்த ராஜபுத்ரி அதிகதுக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு ஜீவித்திருப்பாள்? வனவாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில் துராத்மாவான ஸைந்தவனால் நான் கவரப்பட்டேன். இரண்டாவதான இந்தவிபத்தை எவள் பொறுப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவளாவாள்? பாண்டு குமாரரான நீர் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே, நான் மேடுபள்ளமாயிருக்கின்றவைகளும் பிரவேசிக்கமுடியாதவைகளும் துஷ்டமிருகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றவைகளுமான இடங்களில் இரண்டு கால்களாலும் அலைந்து திரிந்தேன்; அவ்விடங்களில் வனத்திலுண்டான கிழங்குகனிகளை ஆகாரமாகக்கொண்டு பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் வாஸஞ்செய்து பதின்மூன்றுவதுவர்ஷத்தில் ஸுதேஷ்ணைக்கு ஊழியஞ்செய்பவளாக இந்த நகரத்தை வந்தடைந்தேன். ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் பிரதானமாகக்கொண்டு நான் அங்கஸ்திரீயை உபாஸிக்கிறேன். பாண்டவரே! நீர் ஜீவித்திருக்கும்போது, நான் விராடராஜனுக்கு நாள்தோறும்

[1] இங்கு ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

[1] கோசீர்ஷகத்தையும், [2] பத்மகத்தையும், [3] ஹரிஸ்யாமகத்தையும், சந்தனத்தையும் அரைக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நான் உமது நிமித்தமாக (அனுபவிக்கும்) அனேக துக்கங்களை ஆலோசிக்கவில்லை; மத்ஸ்ய ராஜனுக்கு முன்னிலையில் சூதாடியான அந்தக் கங்கர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே, கீசகனால் காலாலுதைக்கப்பட்டேன். பாண்டவரே! இவ்வாறு பலவிதமான துக்கங்களால் வருத்தப்படுகிற என்னைப்போன்ற எந்த ஸ்திரீதான் உயிரோடிருப்பாள்? குந்திபுத்ரரே! என்னை நீர் அறியவில்லை. நான் உயிரோடிருப்பதால் யாது பயன்? நான் த்ருபதராஜனுடைய புத்ரி; த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய இளைய ஸஹோதரி; அக்னிகுண்டத்தினின்றும் பிறந்தவள். பூமியில் ஒருபொழுதும் நான் ஸஞ்சரிக்கமாட்டேனே; கீசகனை நீர் கொல்லாவிட்டால் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டாவது ஜலத்தில் விழுந்தாவது உயிரைவிடுவேன்; விஷத்தைக் கலக்கிக் குடிப்பேன்; அல்லது, நெருப்பிலாவது விழுவேன். நான் மரத்தின்மீதேறியாவது கீழேவிழுந்து உயிரைவிடுவேன். கத்தியினாலாவது தேகத்தைப் பிளந்துகொள்வேன். நான் உயிரோடிருப்பதனால் யாது பயன்? பாரதரே! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! விராடராஜனுக்கு ஸேனாபதியும் அவனுக்கு மைத்துனனும் அதிக கெட்ட புத்தியுடையவனுமான கீசகன், ஸைரந்த்ரீவேஷத்தோடு ராஜக்ருஹத்தில் வஸிக்கின்ற என்னைக் கெட்டஎண்ணத்துடன் நாள்தோறும், 'நீ எனக்கு மனைவியாய் விடு' என்று சொல்லுகிறான். பகைவர்களை அழிப்பவரே! கொல்லத் தக்கவனான அவனால் இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்ற என்னுடைய மன்மானது பரிபாக காலத்தினால் பழுத்தபழம்போலப் பிளக்கப் படுகிறது. குந்திபுத்ரரே! நீர் எனக்கு ரக்ஷகராகவேண்டும். பகைவர்களை வருத்துகிறவரே! முயற்சியற்றவரும் கோபமில்லாதவரும் வீர்யமற்றவருமான யுதிஷ்டிரரிடம் நான் செல்லமாட்டேன். இப்படிப்பட்ட புத்ரரை ஒருத்தியும் உண்டுபண்ணியிருக்கவேண்டாம். பாண்டவரே! அதிக பலமுள்ளவரே! உம்முடைய கோபத்தையும் பலத்தையும் வீர்யத்தையும் நான் நன்றாக அறிவேன். ஆதலால், உம்முடைய முன்னிலையில் நான் புலம்புகிறேன். புருஷர்களிற் சிறந்தவரே! பாண்டவரே! அறுபதுவயது சென்றதும் மதங்கொண்டதும் யூதபதியுமாகிய ஒரு யானையானது பூமியில் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற வில்வமரத்தைக் கால்களால் மிதித்து நாசஞ்செய்வது

---

1 வாஸனைச் சந்தனம்.

2 தாமரைமலரின் வாஸனைபோன்ற வாஸனையுள்ள சந்தனம்.

மாங்கனியின் வாஸனைபோன்ற வாஸனையுள்ள சந்தனம்.

போல அவனுடைய தலையைப் பூமியில் தள்ளி இடக்காலினால் துகைக்கும். அந்தக் கீசகன் இரவுவிடிந்து காலையில் எழுந்து உதிக்கின்ற ஸூர்யனைப் பார்ப்பானாயின், நான் ஜீவித்திருக்க விரும்பேன். பரத குலத்திலுதித்தவரே! நீர் இப்பொழுது கீசகனுடைய வதத்தை ப்ரதிஜ்ஞை செய்யாமற்போனால் என்னுடைய பிராணன்மீதும் அர்ஜுனருடைய ஸுக்ருதத்தின்மீதும் யுதிஷ்டிரருடைய பாதங்களின் மீதும் நகுலஸஹதேவர்களுடைய உயிர்வாழ்க்கையின்மீதும் ஆணையிடப்பட்டிருக்கிறீர். எவருடைய செய்கையினால் முடிவற்றதான இவ்வித துக்கத்தை நான் அடைந்தேனோ அப்படிப்பட்ட கெட்ட சூதாடினவரும் மூத்த தமையனாருமான யுதிஷ்டிரரை நீர் நிந்தனை செய்யும். எவர்களுக்கு மிகவும் முதன்மையான ஜ்யேஷ்டன் குலத்தைக் கெடுப்பவனாயிருப்பானோ, பயந்தபுத்தியையுடைய அவர்களும் அந்த மூத்தோனையே அனுஸரிப்பார்கள். புத்ரர்களோடும் பசுக்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூடின ராஜ்யத்தை எவன்தான் இழந்துவிட்டு மான்தோல் உடுத்துப் பெருங்காட்டில் புகுவான்? எவரிடத்திலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான [1] பொருள்களையும் மிகச்சிறந்த மற்றத் தனத்தையும் காலையிலும் மாலையிலும் (பந்தயம்வைத்துச்) சூதாடினாலும் பதினாயிரம் வருஷம் சூதாடலாமோ, [2] தங்கமும் [3] ஹிரண்யமும் ஆடைகளும் வாகனங்களும் காளைகளும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் குதிரைக்கூட்டங்களும் கோவேறுகழுதைக் கூட்டங்களும் ஒரு காலத்தும் குறைவடையாவோ அப்படிப்பட்ட அந்த யுதிஷ்டிரர் சூதாட்டத்தின்வாயிலாக ஐஸ்வர்யத்தினிடத்தினின்று கீழேதள்ளப்பட்டு மூடர்போலத் தம் செய்கைகளை நினைத்துக்கொண்டு பேசாமலிருக்கிறார். முற்காலத்தில் செல்லுகையில, பதினாயிரம் யானைகளும் குதிரைகளும் பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்த அவர் இப்பொழுது சூதாட்டத்தினால் ஜீவிக்கிறார். அவ்வாறே, இந்திரப்ரஸ்தத்தில் ராஜாவாயிருந்த எந்த யுதிஷ்டிரரை அளவற்ற காந்தியுள்ள லக்ஷம்ஸ்திரீகள் உபாஸித்தார்களோ, எவருடைய மடைப்பள்ளியில் எப்பொழுதும் அநேக ஆயிரக்கணக்கான வேலைக்காரிகள் பாத்ரங்களைக்கையில்கொண்டு இரவும்பகலும் அதிதிகளுக்குப் போஜனம்செய்வித்தார்களோ, எவர் நாள்தோறும் காலையில் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்வர்ணங்களைத் தானம்செய்துகொண்டிருந்தாரோ, அப்படிப்பட்ட இந்தத் தர்மராஜர் சூதாட்டத்தினாலுண்டான பெரிய அனர்த்தத்தினால் கவரப்பட்டுக்கொணடிருக்கிறார். (கேளீக்ருஹத்தில) கண்வளர்கின்ற இவரை, காலையில், நன்கு சுத்தம்பண்ணப்பட்ட

1 'நிஷ்கார்' என்பது மூலம். 2, 3 பொன்னின வகை.

ரத்நங்களுள்ள காதணிகளையணிந்தவர்களும் நல்ல குரலுள்ளவர்களு மான அனேக [1] ஸூதர்களும் [2] மாகதர்களும் உபாஸித்தார்கள். ஆயிரம் வாலகில்யர்களும், ஜலத்தில்வஸித்துக்கொண்டு (கடும் தவம் புரிகின்றவர்களான) ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகளும், [3] கற்களால் தானி யத்தைத் தேய்த்து உண்பவர்களான ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகளும், வாயுபக்ஷணமுள்ளவர்களான ஆயிரம் ரிஷிகளும் ஆயிரம் ரிஷிபத்நிக ளும், ஆயிரம் பிரம்மசாரிகளும, ஆயிரம் மௌனிகளும், ஆயிரம் க்ரு ஹஸ்தர்களும், [4] ஹம்ஸர்களும், [5] பரமஹம்ஸர்களும், யோகிகளும், பிராம்மணர்களும், [6] குடீசகர்களும், [7] பரிவ்ராட்டுக்களும், இன்னும் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றவர்களும், (ஸுகதுக்கங்களில்) ஸமபா வனையுள்ளவர்களும், அனேகர்களான ஊர்த்வரேதஸுகளும், நான்கு வேதங்களையும் அறிந்தவர்களும் சிக்ஷை மீமாம்ஸை இவைகளின் கரையைக் கண்டவர்களுமான பிராம்மணர்களும், [8] க்ரமபாடிகளான விப்ரர்களும், ஸாமங்களை அத்யயனஞ் செய்கின்றவர்களும், ஆயிரக் கணக்கான ரிஷிகளும், தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையுமுடைய வர்களும், எல்லா விருப்பங்களுடனும் எவருடைய ஸபையைவந்த டைந்து எப்பொழுதும் ஸபையோர்களாயிருந்தார்களோ, எந்த யுதிஷ்டிரர் கருணையினுல் தம்ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லாக்குருடர்களை யும் வயதுசென்றவர்களையும் நாதனற்றவர்களையும் துக்கமடைந்தவர் களையும்அன்னத்தைவிரும்புகின்றவர்களையும் எப்பொழுதும்போஷித் தாரோ அப்படிப்பட்ட யுதிஷ்டிரர், மத்ஸ்யராஜனுடைய வாஸஸ்தா னத்தை அடைந்து, 'கங்கர்' என்கிற பெயர் பூண்டு (அந்தமாத்ஸ் யனுக்குப்) பரிசாரகராக (அவனுடைய) ஸபையில் வணக்கமுள்ள வராயிருக்கிறூர். இந்திரப்ரஸ்தத்தில் வஸிக்குங்காலத்தில் மற்ற அரசர்களெல்லாரும் எவருக்குக் கப்பமகொடுக்கிறவர்களாஞர்களோ அவர் அன்யர்களிடத்திலிருந்து (தம்முடைய) ஜீவனத்தை விரும்பு கிறூர். பூமியில் பிரஸித்திபெற்ற அரசர்கள் எவருக்கு வசப்பட்டி ருந்தார்களோ அந்த யுதிஷ்டிரர் இப்பொழுது அன்னிய அரசர்க ளுக்கு வசப்பட்டுப் பரவசராயிருக்கிறூர். எந்த யுதிஷ்டிரர் ஸூர்யன் தேஜஸினுல் பூமி முழுவதையும் மூடுவதுபோல (த்தம்முடைய பிர தாபத்தினுல்) பூமண்டல முழுவதையும் அடைந்து விளங்கினுரோ அந்த யுதிஷ்டிரர் இப்பொழுது விராடராஜனுடைய ஸபையிலுள்ள

---

1 பௌராணிகர்கள். 2 வம்சாவளியைக் கீர்த்தனம்செய்பவர்கள். ஆதிபர்வம் 354, 67-8-ம்பக்கங்களின் குறிப்புக்களைப்பார்க்க.

3 அநுசாஸனபர்வம் 710-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க. 4 5, 6, 7 துற விகளின் வகைகள். 8 வேதம் ஓதுவதின் ஒருமுறையைக் கற்றவர்.

வராயிருக்கிறார். பாண்டவரே! எந்த யுதிஷ்டிரராஜரைச் சிறந்த ரிஷிகள் ஸபையில் உபாஸித்தார்களோ பாண்டுபுத்ரரான அந்த யுதிஷ்டிரர் இப்பொழுது வேறொருவனை உபாஸிக்கிறார்; பாரும். தோஷமற்றவரும் மஹாபுத்தியுள்ளவரும் ஜீவிப்பதற்காக மறைந்திருக்கின்றவரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து எவனுக்குத்தான் துயரம் உண்டாகாது? பாதருடைய வம்சத்திலுதித்தவரே! ஸபையில்வீற்றிருக்கும் எவரை முன்பு பூமிமுழுதும் உபாஸித்ததோ பாதகுலத்திலுதித்த அவர் இப்பொழுது வேறொருவனை உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கிறார்; பாரும். பீமஸேனரே! இவ்வாறு பலவிதத்துக்கங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றவளும் நாதனற்றவள்போல இருப்பவளும் சோகமாகிற கடலினுடைய மத்தியிலிருப்பவளுமான என்னை நீர் ஏன் பார்க்கவில்லை? பாரதரே! உம்மிடத்தில் நான் சொல்லப்போகிற இது எனக்கு மிக்க துக்கத்தைக் கொடுக்கிறதாயிருக்கிறது. என்னிடத்தில் உம்மால் அஸூயை பாராட்டத்தக்கதன்று. நான் இந்த விஷயத்தைத் துக்கத்தால் சொல்லுகிறேன். நீர் (விராடராஜனுடைய) அரண்மனையில், கேகய ராஜகுமாரியான ஸுதேஷ்ணை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, புலிகளோடும் எருமைக்கடாக்களோடும் யானைகளோடும் எப்பொழுதும் யுத்தஞ் செய்கிறீர். அப்பொழுது எனக்கு மயக்கமுண்டாகிறது. என்னுடைய நிலைமையைப் பார்த்து அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் நகைக்கிறார்கள். பிறகு, கைகேயியானவள் எழுந்திருந்து மயக்கத்தினால் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டவள் போன்றவளும தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளுமான என்னைப் பார்த்து அப்பொழுது அழகிய மந்தஹாஸத்துடன் அங்குள்ள எல்லாஸ்த்ரீகளையும் நோக்கி, 'ஏ! பரிசாரிகைகளே! ஸைரந்திரியானவள், ஓரிடத்தில் வஸிப்பதினாலுண்டான ஸ்நேஹத்தினால், யுத்தஞ்செய்கின்றவனும் மஹா வீர்யமுடையவனுமான இந்த வலலனைப்பார்த்து மிகவருந்துகிறாள். ஸைரந்த்ரி நல்ல ரூபமுடையவள். வலலனும் ஸுந்தரன். ஸ்திரீகளுடைய மனமானது அறிவதற்கு அரிதானது. இவ்விருவர்களும் (ஒருவருக்கு ஒருவர்) இசைந்தவர்களென்று நான் எண்ணுகிறேன். ஸைரந்தரியானவள் ப்ரியனான வலலன் (மிருகங்களோடு சண்டைசெய்துகொண்டு) ஸமீபத்தில் வஸிக்கும்காலத்தில் உருக்கமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள். இந்த ராஜக்ருஹத்தில் இவ்விருவர்களும ஒரே ஸமயத்தில் (வந்துசேர்ந்து) வாஸஞ்செய்துவருகின்றார்கள்' என்று சொல்லுகிறாள். இவ்விதமான சொற்களைச்சொல்லி அந்த ஸுதேஷ்ணையானவள் என்னைப்பற்றித் தினந்தோறும் பேசுகிறாள். கோபித்

துக்கொள்வேனேயாகில் என்னைப்பார்த்து உமது விஷயத்தில் என்னிடத்தில் ஸந்தேஹம் கொள்ளுகிறுள்' என்று கூறினுள்.

அவள் அவ்வாறு சொல்லுங்காலத்தில் புயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன் கோபத்தினுல சிவந்த கண்களுடன் ஒருவார்த்தையும் சொல்லவில்லை. திரௌபதியானவள், பீமன் கோபங்கொண்டானென்பதை அறிந்து திரும்பவும் (அவனைப்பார்த்து,) 'யுதிஷ்டிரரால் உண்டுபண்ணப்பட்ட துக்கத்தில் முழுகினவளான நான் இனிப் பிழைததிருப்பதற்கு விருப்பவில்லை. ஒப்பற்ற ரதிகராயிருந்து எல்லாத்தேவர்களையும் மனிதர்களையும ஜயித்தவரும் யௌவனமுடையவருமான அந்த அர்ஜுனர், (அலி) வேஷத்தால் மறைந்துகொண்டு விராடராஜனுடைய கன்னிகைகளுக்கு நர்த்தனம் கற்பிக்கின்றவராகவும் அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்கிறவராகவும இருக்கிருர். அளவிடமுடியாத பலத்தையுடையவரும் காண்டவவனத்தில் அக்னியை த்ருப்தியடையச்செய்தவரும் ப்ருதையின் குமாரருமான அர்ஜுனர், கிணற்றிலுள்ள நெருப்புப்போல அந்தப்புரத்தை அடைந்து, பிரகாசமற்றிருக்கிருர். எந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டரிடத்திலிருந்து எப்பொழுதுமே பகைவர்களுக்குப் பயமுண்டோ அந்தத் தனஞ்சயர் உலகத்தார்களால் இகழப்பட்ட வேஷத்தோடிருக்கிருர். எவருடைய நாணொலியைக் கேட்டுப் பகைவர்கள் நடுக்கமுற்ருர்களோ அந்த அர்ஜுனர் பேடிவடிவத்தை அடைந்தவரும் நர்த்தனத்துடன் பாடுகிறவருமாயிருப்பதைக் கண்டு என்மனமானது நல்ல நிலைமையை அடையவில்லை. ஸ்திரீகள் அவருடைய சானஸ்வரத்தினுல் ஸந்தோஷமடைந்து (அவரையே) நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ருர்கள். எவருடைய முடியில் ஸூர்யனுக்கொப்பான கிரீடம் விளங்கியதோ அந்தத் தனஞ்சயர் இப்பொழுது பின்னலால் விகாரமாக்கப்பட்டிருக்கின்ற நுனிமயிர்களுடன் கூடியவராயிருக்கிருர். திவ்யாஸ்திரங்களனைத்தும் நிலைபெற்றிருக்கின்ற மஹாபுருஷரும் எல்லா வித்தைகளுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கின்றவருமான எவர் குண்டலங்களைத் தரித்துவந்தாரோ, பூமியில் தேஜஸினுல் ஒப்பற்றவரான எவரை, பேரலைகள் கரையைத் தாண்டாததுபோல, ஆயிரக்கணக்கான அரசர்கள் யுத்தகளத்தில் மீறிநடக்கமாட்டார்களோ, யௌவனமுடையவரான அந்த அர்ஜுனர் பேடிவடிவத்தால் மறைக்கப்பட்டு, விராடராஜனுடைய கன்னிகைகளுக்கு நர்த்தனம் கற்பிக்கின்றவரும் அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்கின்றவருமாயிருககிருர். பீமஸேனரே! எவருடைய தேரொலியினுல் பர்வதங்களோடும் காடுகளோடும் இடைவெளியோடும் ஸ்தாவரங்களோடும் ஜங்கமங்களோடும்கூடியிருக்கின்ற

பூமி நடுங்கியதோ, சிறந்தவில்லுள்ளவரான எவர் பிறந்தவுடனே குந்திதேவிக்கு அன்பானது பெருகியதோ உம்முடைய இளைய ஸஹோதரரான அந்த அர்ஜுனர் இப்பொழுது என்னைக்குறித்துத் துக்கமடையவில்லை. அலங்காரங்களாலும் நாற்புறமும்புரண்டுகொண்டிருக்கின்ற குண்டலங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சங்கு வளையைக் கையிலணிந்துகொண்டும் வருகின்ற அவரைக்கண்டு என்மனம் வாடுகிறது. பின்னலாகத்திரிக்கப்பட்ட நுனிமயிருள்ளவரும் கன்னிகைகளால் சூழப்பட்டவரும் முன்பு பயங்கரமான வில்லைக் கையிலேந்தியவருமான அர்ஜுனரைக்கண்டு என்மனமானது துக்கத்தை அடைகிறது. தேவதையினுடைய ரூபம்போன்ற ரூபத்தையுடையவரும் பெண்யானைகளால் நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்துமறைக்கப்பட்ட ஆண் யானைபோலக் கன்னிகைகளால் நான்குபக்கத்திலும் சூழப்பட்டு ஸங்கீதகோஷ்டியின் மத்தியிலிருந்து அந்தச்சபையில்வந்திருக்கின்ற மத்ஸ்யதேசாதிபதியான விராடனை (க்கீர்த்தனங்களால்) பாடுகின்றவருமான இந்தப் பார்த்தரை நான் பார்க்கும்பொழுது என் மனமானது மயக்கத்தையடைகிறது. சிறந்தவரான குந்திதேவியார், தன்குசயர் ஆபத்தையடைந்திருப்பதையும், கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக் கொண்டவரும் குருகுலத்திலுதித்தவருமான அஜாதசத்ரு (ஆபத்தில்) முழுகியிருப்பதையும் அறியவில்லையென்பது நிச்சயம். பகைவர்களனைவர்களையும் அழிக்கும்திறமையுள்ளவரும் அளவிடமுடியாத பௌருஷமுள்ளவருமான பார்த்தர் ஒரு ரதத்தை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஐந்த்ரம், வாருணம், வாயவ்யம், ப்ராம்மம், ஆக்னேயம், வைஷ்ணவம் என்கிற திவ்யாஸ்த்ரங்களால் அக்னியைத் திருப்தியடையசெய்யப் பகைவர்களனைவர்களையும் ஜயித்தார். பாரதரே! வாஸுதேவரைத் துணையாகக்கொண்ட எந்த அர்ஜுனர் ஒரு ரதத்தைத் துணையாகக்கொண்டு கௌபேரம், வைஷ்ணவம், சைவம் ஆகிய அஸ்த்ரங்களையும் மற்ற அஸ்த்ரங்களையும் அஸ்த்ரவீர்யத்தையும் காண்பித்துக்கொண்டும் திவ்யமான காந்தர்வம், வாயவ்யம், வைஷ்ணவம், ப்ராம்மம், பாசுபதம், ஸ்தூணாகர்ணம் என்கிற அஸ்திரங்களையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டும் கோரரூபமுடையவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் இந்திரனுக்கு விரோதிகளுமான பௌலோமர்களையும் காலகேயர்களையும் நிவாதகவசர்களையும் ஜயித்தாரோ அப்படிப்பட்ட பார்த்தர், கிணற்றிலிட்ட நெருப்புப்போல், அந்தப்புரத்தை அடைந்து பிரகாசமற்றிருக்கிறார். அதிகமானபலமும் பராக்ரமமுமுடையவரும் கடுந்தவம்புரிந்து சூலபாணியான சங்கரரை யுத்தத்தினால் ஸந்தோஷிக்கச்செய்தவரும் பசுக்கொட்டில்களில் பெரியகாளை

போலக் கன்னிமாடத்தை அடைந்திருக்கின்றவரும் ஸ்திரீவேஷத்தினால் விகாரத்தையடைந்தவருமான பார்த்தரைக்கண்டு என் மனம் குந்திதேவியை நாடுகிறது. எவர் எப்பொழுதும் ரூபம் அஸ்திரம் மேதை இம்மூன்றையுமுடையவரோ அந்த நகுலர் விராடனுடைய குதிரைகளைக் கட்டுகிறார். காலத்தினுடைய வேறுபாட்டைப்பாரும்! ராஜகன்னிகைகளும் தாஸிகளும் வைஸ்யகன்னிகைகளும் சிறப்புள்ள எல்லா ஸ்திரீகளும் எந்தத் தாமக்ரந்திக்கு வசப்பட்டிருந்தார்களோ, விராடனை அடைந்து குதிரைகளைக் காண்பித்துக்கொண்டு ஸேவகத்தொழிலில் இருக்கின்றவரும் தர்மராஜர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே வேகத்தோடு குதிரைகளை நடைகளில் பழக்குகின்றவருமான எந்தத் தாமக்ரந்தியைப் பார்ப்பதற்கு ஜனக்கூட்டங்கள் நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்திருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட நகுலரைக் கண்டு நான் துக்கிக்கிறேன்; புலம்பவும் புலம்புகிறேன். பார்த்தரே! பகைவர்களை வாட்டுபவரே! 'அவ்விதமாகவே யுத்தஞ்செய்கிறவர்களுள் உத்தமரும் இளையவருமான ஸஹதேவரைக் கண்டாவது ஸுகமுள்ளவளாயிருக்கிறேன்' என்று நீர் என்னை எண்ணுகிறீரா? என்ன? பாண்டவரே! பசுக்களிடங்களில் இடையன்வேலை பார்ப்பவரும் கன்றின்தோலிலும் பூமியிலும் படுப்பவருமான அந்த ஸஹதேவரைக்கண்டு துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும் கவரப்பட்ட அங்கங்களையுடையவளாக நான் வெண்ணிறம் அடைந்தேன். மஹாபாக்யமுள்ளவரே! உண்மையான பராக்ரமத்தையுடைய ஸஹதேவர் எந்தக் காரணத்தினால் இவ்விதமான துன்பத்தை அடைந்தாரோ அப்படிப்பட்ட பாவமானது அவருக்கிருப்பதாக நான் அவருடைய சரித்திரங்களை அடிக்கடி ஆலோசித்தும் காண்கிறேனில்லை. பரதஸ்ரேஷ்டரே! பசுக்களின் மத்தியில் பெருங்காளைபோல மத்ஸ்யராஜனால் பசுக்களிடத்தில் (ரக்ஷகராக) ஏற்படுத்தப்பட்டவரும் மிகுந்த கோபமுள்ளவரும் சிவந்தக்கண்களையுடையவரும் கோபாலர்களுக்கு முன்செல்பவரும் விராடனை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கின்றவருமான உம்முடைய பிரியமான தம்பியைக்கண்டு நான் துக்கத்தையடைகிறேன். என்மனத்தில் கொதிப்புண்டாகிறது. மாமியாரான குந்திதேவியார், வீரரான ஸஹதேவரைக் குறித்து, 'பாஞ்சாலி! இந்த ஸஹதேவன் மஹாவம்சத்தில் பிறந்தவன்; நீதிமான; [1] சீலமுடையவன்; அகார்யத்தில் வெட்கமடைகிறவன்; உத்தமன்; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன்; என்னுடைய ப்ரீதிக்குப்பாத்ரமாயிருப்பவன். அப்படிப்பட்ட

1 வேறுபாடம்.

இந்த ஸஹதேவன் அரண்யங்களில் ராத்ரிகாலங்களிலும் உன்னால் பாதுகாக்கப்படத்தக்கவன்' என்று எப்பொழுதும் என்னிடம் புகழ்ந்திருக்கிறார். மேலும், புத்ரரிடத்தில் அதிக அன்புள்ளவரான குந்திதேவியார், அங்குநின்று அழுதுகொண்டே, மஹாரண்யவாஸத்தைக் குறித்துப்புறப்பட்ட ஸஹதேவரைக் கட்டிக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, 'பாஞ்சாலி! இவன், மென்மையுள்ளவன்; சூரன், அரசனை அனுஸரித்திருப்பவன். ஜ்யேஷ்டனைப் பூஜிக்கின்றவனும் வீர்யமுடையவனுமான இந்த ஸஹதேவனை நீயே நேராகப் போஜனம் செய்யும்படி செய்' என்று இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார். பாண்டவரே! பசுக்களிடங்களில் இடையன்வேஷம் பூண்டிருக்கின்ற வரும் யுத்தஞ் செய்கிறவர்களுள் உத்தமருமான அப்படிப்பட்ட ஸஹதேவரைப் பார்த்து நான் உயிரோடிருப்பேனோ? யுதிஷ்டிரர் நிமித்தம் இவ்வாறு அனேக துன்பங்களை அடைந்தேன். பரதகுலத்திலுதித்தவரே! பின்னும், நாள்தோறும் வ்ருத்தியடைந்திருக்கின்ற துக்கங்களைக் கேளும். குந்திபுத்ரரே! அந்தத் துக்கங்கள் என்னிடத்தில் நாள்தோறும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. மற்றத் துக்கங்களையும் சொல்லுவேன். நீங்கள் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே பற்பல துக்கங்கள் என் சரீரத்தை வறளும்படி செய்கின்றன. அதைக்காட்டிலும் மிகுந்த துக்கம் என்ன இருக்கிறது? ஒரு பர்த்தாவையுடைய ஸ்திரீ ஸுகமாகவே இருக்கிறாள். எனக்கு ஐந்துகணவர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும், என்னுடைய துயரமானது முடிவற்றதாயிருக்கிறது.

இருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி, தன் வைபவத்தை நினைக்கும்படிசெய்து கீசகனைக் கொல்லும்படி பீமனை வற்புறுத்தியது.)

நான், சூதாடியான யுதிஷ்டிரர்நிமித்தம் ஸைரந்த்ரிவேஷத்தோடு அந்தப்புரத்தில் வஸித்துக்கொண்டு ஸுதேஷ்ணைக்கு வசப்பட்டிருக்கிறேன். பகைவர்களை வாட்டுகின்றவரே! ராஜகுமாரியான என்னுடைய நிலைமையின் கடுமையான மாறுட்டத்தைப் பாரும். நான் காலத்தை எதிர்பார்த்து எல்லாத் துக்கங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மனிதர்களுடைய விபவங்களும் துயரங்களும் நிலையற்றனவென்றெண்ணி மீண்டும் பர்த்தாக்களுக்கு நேரக்கூடிய அபிவிருத்தியை எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். ஐஸ்வர்யங்களும் வ்யஸ

னங்களும் சக்ரம்போலச் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றனவென்று நினைத்து மீண்டும் பார்த்தாக்களுக்கு வரக்கூடிய மேம்பாட்டை எதிர் பார்த்திருக்கின்றேன். ஒரு மனிதனுக்கு எது தோல்விக்குக் காரண மோ அதுவே வெற்றிக்குக் காரணமாகிறதென்று எண்ணி, (வரக் கூடிய நன்மையை) எதிர்பார்த்திருக்கின்றேன். 'காலவசத்தால், பிற ருக்குக் கொடுத்துவந்த புருஷர்கள பிறரிடமிருந்து யாசிக்கின்றவர் களும், (பிறரை) அடித்தவர்கள் பிறரால் அடிக்கப்படுகின்றவர்களும், (பிறரைத்) தள்ளினவர்கள் பிறரால் தள்ளப்படுகின்றவர்களுமாகின்ற னர்' என்று கேட்டிருக்கிறேன். 'தெய்வத்துக்குச் செய்வதற்கரி தானது ஒன்றுமில்லை; அதனைத் தாண்டிச்செல்வதும் மிக்க அஸாத் தியமே'[1] என்றெண்ணி மறுபடியும் நல்ல அத்ருஷ்டத்தினுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். எந்த இடத்தில் முந்தி ஜலமிருந் ததோ அந்தவிடத்தில் மறுபடியும் ஜலம் நிற்கிறதில்லையென்கிற மாறுபாட்டை எண்ணிக்கொண்டு மீண்டும் அபிவ்ருத்தியை எதிர் பார்த்திருக்கிறேன். நன்றாக முயற்சி செய்யப்பட்டிருந்தாலும் எவ னுடைய பிரயோஜனம் தெய்வத்தால் அழிக்கப்படுகிறதோ விவேக முள்ள அவன் தெய்வம் அனுகூலமாவதற்காக எப்பொழுதும் முயற்சி செய்யவேண்டும். இப்பொழுது சொல்லிய என்னுடைய வசனத் துக்கு யாது பயனுளது? துக்கமுடையவளான என்னைக்கேளும். கேளாமலிருந்தாலும் நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். நான் பாண்டு புத்ரர்களுக்குப் பட்டமஹிஷியும் த்ருபதமஹாராஜருக்குப் புத்ரியு மாயிருந்தும் இவ்விதமான நிலைமையை அடைந்திருக்கிறேன். என் னைத்தவிர வேறு எந்த ஸ்திரீ உயிரோடிருக்க விரும்புவாள்? பகை வர்களை அடக்குகிறவரே! பாரதரே! என்னுடைய சோகமானது கௌரவர்களனைவர்களையும் விட்டுவிட்டுப் பாஞ்சாலர்களையும் பாண்ட வர்களையும் வந்து அடைந்திருக்கிறது. நான் ப்ராதாக்களாலும் மாம னர்களாலும் அனேக புத்ரர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறேன். இப் படி[2] பந்துக்களோடுகூடிய எந்தஸ்திரீ தான் இவ்வாறு துக்கத்தை அனுபவிப்பாள்? பரதஶ்ரேஷ்டரே! நிச்சயமாக நான் இளமைத் தன்மையினால் பிரம்மதேவருக்கு அப்ரியமான காரியம் செய்திருக்க வேண்டும். (ஆகையினால்தான்,) அவருடைய பிரபாவத்தினால் (இப் படிப்பட்ட) கெட்டநிலைமையை அடைந்திருக்கிறேன். பாண்டவரே! என்னுடைய நிறமும் விகாரமும் எவ்விதமாயிருக்கின்றன என்பதைப்

---

1 'என்று தெய்வத்தைப்புகழும் சாஸ்த்ரததை நம்புகிறேன' என்பது பழைய உரை. 2 'மேன்மைபொருந்திய' என்பது பழைய உரை.

பாரும். இவ்விதமான நிறமும் விகாரமும், முன் நேர்ந்த மிக்க கஷ்டமான அப்படிப்பட்ட வனவாஸத்திலும் உண்டாகவில்லை. பீமஸேனரே! பார்த்தரே! முற்காலத்தில் நான் எவ்விதமான ஸுகத்தை அனுபவித்தேனென்பதை நீரே அறிந்திருக்கிறீர். அவ்விதமான நான் இப்பொழுது அடிமைப்பட்டிருக்கிறேன்; என் மனத்துக்கு ஆறுதலுண்டாகவில்லை. பயங்கரமான வில்லையேந்திய குந்திபுத்ரரான தனஞ்சயர் அந்த மஹாஸபையில் தணிந்த நெருப்புப்போல (வீர்யமற்றவராக) இருந்தவிஷயத்தையும் தெய்விகமென்றே நான் எண்ணுகிறேன். பார்த்தரே! பிராணிகளுடைய கதியானது மனிதர்களால் அறிவதற்குஸாத்யமாகாது. எதிர்பாராமல் உங்களுக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற இந்த ஆபத்தைப் பாரும். இந்திரனுக்கொப்பான நீங்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த முகத்தையுடையவளும் சிறந்தவளும் நல்லவளுமான நான் தாழ்ந்தவர்களான வேறு பெண்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பகைவர்களுடைய கர்வத்தை அழிப்பவரே! பாண்டுநந்தனரே! நீங்களும் பாஞ்சாலர்களும் உயிரோடிருக்கும்பொழுது நான் அடையத்தகாததான என்னுடைய நிலைமையை நீர் பாரும். ஸமுத்ரம்வரையிலுள்ள பூமண்டலம் எவளுக்கு வசப்பட்டிருந்ததோ அப்படிப்பட்ட பாஞ்சாலியானவள் இப்பொழுது ஸுதேஷ்ணைக்கு வசப்பட்டிருக்கிறாள். எவளுக்கு முந்திச்செல்லுகின்றவர்களும் பின்தொடர்ந்துவருகின்றவர்களுமிருந்தார்களோ அப்படிப்பட்டநான் இப்பொழுது ஸுதேஷ்ணைக்கு முந்தியும் பிந்தியும் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். குந்திபுத்ரரே! என்னால் பொறுக்கக்கூடாததான மற்றொரு துக்கத்தையும் கேளும். குந்திதேவிக்கல்லாது என்தேகத்துக்காகக்கூடச் சந்தனமுதலானவற்றை ஒருகாலமும் அரைத்தவளல்லாத நான் இப்பொழுது (ஸுதேஷ்ணைக்குச்) சந்தனத்தை அரைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். குந்திபுத்ரரே! என் கைகளைப் பாரும். இதற்குமுன் என் கைகள் இவ்விதமிருந்ததில்லை' என்று சொல்லிவிட்டு, தழும்பேறியிருக்கிற இருகரங்களையும் பீமஸேனனுக்குக் காண்பித்தாள். 'குந்திதேவிக்காவது உங்களுக்காவது ஒருபொழுதும் பயப்படாதநான், இப்பொழுது, 'சந்தனமானது என்னால் நன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ, இல்லையோ, விராடமஹாராஜன் என்னை என்ன சொல்லப்போகிறானோ' என்று நடுங்கிக்கொண்டு அவனுடைய முன்னிலையில் கிங்கரியாக நிற்கின்றேன். வேறு ஒருவரால் சேர்க்கப்பட்ட சந்தனமானது விராடராஜனுக்கு விருப்பமாய் இல்லையாம்' என்று சொன்னாள்.

கோபமுள்ளவளான அந்தக்ருஷ்ணையானவள், தன்னுடைய துக்கங்களைப் பீமஸேனனிடத்தில்சொல்லி அவனுடைய மார்பைத் தழுவிக்கொண்டு மெதுவாக அழுதாள். அவள் பீமஸேனனுடைய [1] மார்புடன் (தன்மார்பைச்) சேர்த்துக்கொண்டு அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுப் பாஷ்பத்தினால் (தடுக்கப்பட்டதும்) மதுரமுமான வாக்கினால் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள். 'பாண்டவரே! பீமஸேனரே! பாக்யமற்றவளான நான் மரிக்கவேண்டியதருணத்தில் உயிரோடிருக்கிற காரணத்தினால், முற்காலத்தில் தேவதைகள்விஷயத்தில் நான் பெரிய பாபம் செய்திருக்கவேண்டும். கீசகனை நீர் கொல்லாவிட்டால் நான் என் சரீரத்தை விட்டுவிடுவேன்; விஷத்தைக் கலக்கிக் குடிப்பேன்; அல்லது, நெருப்பில் புகுவேன். நான் பாக்யமற்றவள்; புண்யமற்றவள்; எப்பொழுதுமே துக்கத்தை அநுபவிப்பவள்; மனத்துக்கு ஆறுதலில்லாதவள். பாவத்தில் முழுகியிருக்கின்றவளான எனக்கு உயிரால் யாது பயன்?' என்றுசொல்லி, தழும்புபட்ட இரண்டுகைகளையும் அவனுக்குக் காண்பித்தாள்: பகைவர்களைக்கொல்லுகிறவனான விருகோதரன் நடுக்கமுற்றிருக்கின்ற அவளுடைய [2] பருத்தனவும் தழும்பேறினவுமான இருகரங்களையும் முகத்தில் ஒத்திக்கொண்டு அழுதான். வீர்யமுடையவனான குந்திபுத்ரன், அவளுடைய இருகரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீரையும் துடைத்து அதிகதுக்கத்தால் வருந்தி; பின்வருமாறு உரைக்கலானான்:

இருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.
கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதிக்கும் பீமனுக்கும் ஸம்வாதமும், திரௌபதி கீசகனைக் கொல்வதற்கு வற்புறுத்தியதும்.)

பீமஸேனன், அந்தப் பாஞ்சாலியைத் தேறுதலடையச்செய்து, வசனிக்கலானான். 'கல்யாணி! [3] நேர்த்தியான இடையையுடையவளே! கேள். ஸபையில் வந்திருக்கின்ற உன்னைப்பார்த்து அந்த ஸமயத்தில் கோபத்தினால் நான் மத்ஸ்யதேசத்தார்களுக்குப் பெரிய நாசத்தைச்செய்யக்கருதி ஆலோசித்தேன். நான் ஒருமரத்தை

---

1 'ஹ்ருதயத்தை நடுக்கமுறச் செய்துகொண்டு' என்பது பழைய உரை. 2 'இளைத்தனவும்' என்பது வேறுபாடம்.

3 'வராரோஹே' என்பது மூலம். இதற்கு, 'சிறந்தவளே!' என்றும் பொருளுண்டு.

உற்றுப்பார்த்தேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். அந்தஸமயத்தில் என்னைத் தர்மராஜர் கடைக்கண்ணால் தடுத்தார். அதனை அறிந்து நான் தலைகுனிந்துகொண்டு சும்மா மடைப்பள்ளிவந்து சேர்ந்தேன். பெண்ணே! இப்பொழுது யான் சொல்லப்போகிற என்னுடைய வேறொரு பிரதிஜ்ஞையைக் கேள். உன்னுடைய இந்த இரண்டு கைகளும் முன்பு சிவப்பு நிறமுடையனவாயிருந்து இப்பொழுது தழும்பேறினவாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் என்னுடைய புஜபலத்தையும் பல்குனனுடைய காண்டீவத்தையும் நிந்திக்கவேண்டும். விராடனுடைய சபையில் முந்தியே (கீசகன் முதலான பாபிகளுக்கு) பெரிதான துன்பத்தை உண்டுபண்ணாமலிருந்தேனென்பது இப்பொழுது என்னை எரிக்கிறது. அதனை இப்பொழுது செய்கிறேன். அந்த ஸமயத்தில் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர் என்னைப்பார்த்தார். அதற்கு ஒருகாரணம் எனக்குத்தோன்றியது. அவருடைய அவ்விதமான கருத்தை அறிந்து நான் அவருடைய ஆணையில் கட்டுப்பட்டு நின்றுவிட்டேன். கல்யாணி! ராஜ்யத்தினின்று வெளிப்பட்டதும், கௌரவர்களைக் கொல்லாமலிருந்ததும், துர்யோதனன் கர்ணன் ஸௌபலனுடைய புத்ரனான சகுனி பாபியான துச்சாஸனன் இவர்களுடைய தலையை இடறாமலிருந்ததும், மார்பில் அடிக்கப்பட்ட முளைபோல என்னை வருத்துகின்றன. சிறந்த இடையையுடையவளே! மேலும், என்னுடைய மற்றொரு வார்த்தையை நீ நினைக்கிறாயா? கிருஷ்ணையே! (முன்பு ஒரு ஸமயத்தில்) பரிசுத்தமான ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில் நாம் ஒன்றுசேர்ந்து புறப்பட்டுப் போனோம். அப்பொழுது, நான், எல்லாத் துயரங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு, 'பாஞ்சாலி! நான் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரையும் தனஞ்சயனையும் மாத்ரிபுத்ரர்களும் பிராதாக்களுமான நகுல ஸஹதேவர்களையும் அநுஸரிக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னேன். கிருஷ்ணையே! இவ்விதமான நிச்சயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிரரையும் நிந்தித்தேன். அப்பொழுது (அகார்யத்தில்) லஜ்ஜையுள்ளவரும் தர்மநந்தனரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர், என்னுடைய கொடிய வார்த்தையைக்கேட்டு, சிறந்தபொருளுள்ள வார்த்தையைச்சொல்லி, தௌம்ய முனிவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, பிராதாக்களனைவர்களையும் ஸமாதானம் அடையச்செய்தார்.

ஏ! ராஜபத்னி! உலகங்களிலுள்ள எல்லாச் சாஸ்திரங்களாலும் எடுத்துக் கூறப்பட்ட குணங்களுள்ளவளான நீ துயரமடையாதே. பூமியில் ஒப்பற்றதான ஸத்யம் நம்மால ஒன்றுசேர்ந்து காப்பாற்றத்தக்கது. நாங்கள் மனத்தேறுதலை அடைவிக்கப்படும்போது

நீயும் மனத்தேறுதலை அடைவிக்கப்படுவாய். அழகிய இடையை உடையவளே! விசாலமான புத்தியையுடையவளே! தர்மத்தைவிடாதே. கோபத்தை விட்டுவிடு. கல்யாணி! யுதிஷ்டிரமஹாராஜர், உன்னிடத்தினின்று இப்படிப்பட்ட நிந்தையை முழுதும் கேட்பாராளுல் உயிரை விட்டுவிடுவர். அழகிய இடையையுடையவளே! தனஞ்சயனுவது நகுலஸஹதேவர்களாவது கேட்பார்களானல்,அவர்களும் உயிரை விட்டுவிடுவார்கள். அழகியஇடையையுடையவளே! இவர்கள் லோகாந்தரத்தையடைந்தால் நான் உயிரோடிருப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனுகப் போகிறதில்லை. பாஞ்சாலி! கௌரவமுடையவளே! நான் உனக்குச் சொல்லும் தர்மத்தைக் கேள். வைதேஹி என்கிற ஜனகருடைய புத்ரியான ஸீதையானவள் பெரியகாட்டில் வஸிக்கின்ற தன்னுடைய கணவரைப்பின்தொடர்ந்து சென்றுளென்பதை நீ கேட்டிருக்கிறுயன்றே? பெருங்காட்டில் வஸித்தவளும் ராமருக்கு இனிய மனைவியும் அழகிய இடையையுடையவளுமான அந்த ஸீதையானவள் ராவணனல் அபஹரிக்கப்பட்டும் ராக்ஷஸிகளால் பயமுறுத்தப்பட்டும் மிகுந்த துயரத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு ராமரையே அனுஸரித்திருந்தாள். பயந்தஸ்வபாவமுடையவளே! அவ்வாறே லோபாமுத்ரையும், ரிஷிகளுள் சிறந்தவரும் மஹிமையுள்ளவரும் தன் பர்த்தாவுமான அகஸ்தியரைப் பின்தொடர்ந்து வனத்தையே அடைந்தாள். பதிவ்ரதையும் சர்யாதியினுடைய புத்ரியுமான ஸுகன்னியென்கிற உத்தமஸ்திரீயும் புற்றுயிருந்த ப்ருகுவினுடையபுத்ரரான ச்யவனரை வனத்தில் அனுஸரித்திருந்தாள். முற்காலத்தில் உலகத்தில் ரூபத்தால் நிகரில்லாத நாளாயனியென்கிற இந்திரஸேனையும் ஆயிரம் பிராயமுள்ள கிழவரான பர்த்தாவை அனுஸரித்திருந்தாள். கிருஷ்ணையே! முற்காலத்தில் தமயந்தியும் நளமஹாராஜனையே வனமத்தியில்அனுஸரித்துச் சென்றுள். அவ்வாறே, நீயும் கணவர்களை அனுஸரித்தாய். கல்யாணி! (முற்கூறப்பட்ட) இந்த ஸ்திரீகள் ரூபவதிகளென்றும் பதிவ்ரதைகளென்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோலவே நீயும் எல்லாக் குணங்களோடும் சேர்ந்திருக்கிறுய். இகழத்தகாதவளே! நீ வெகுகாலம் பொறுக்கவேண்டாம்; முப்பதுநாள்மாத்ரமே பொறுக்கவேண்டும். பதின்மூன்றுவது வர்ஷம் நிறைந்தவுடன், நீ அரசர்களுடைய பட்டமஹிஷியாவாய். நான் உண்மையாக உனக்குச் சபதம் செய்கிறேன். அது இவ்வாறே ஆகப்போகிறது; வேறுவிதமாகாது. கோபமுள்ளவளே! எல்லா உத்தமஸ்திரீகளுக்கும் பிரமாணமாய் இருத்தலை நீ செய்யத்தக்கவள். கோபமுள்ளவளே! எல்லா மன்னர்களுடையதலையிலும் இருக்கப்போகிறுய். பர்த்தாக்களிடத்தில் இருக்

கிற பக்தியினாலும் நல்ல நடக்கையினாலும் அடைவதற்கரியனவான போகங்களையடையப்போகிறாய். நம்முடைய பிரதிஜ்ஞையானது நிறைவேறினபிறகு, பெரியபோகங்களை அடைவாய். (பிறகு, இவை எல்லாம்) குருபக்தியினாலுண்டுபண்ணப்பட்டன என்பதை அறிந்து, அரசர்களுடையமுடியில் நிலைபெற்றவளாயிருக்கப்போகிறாய்' என்று (தேறுதல்) சொன்னான்.

த்ரௌபதி, 'குந்திபுத்ரரே! உருக்கத்துடன் புலம்புகிற நான் அரசனை நிந்திக்கவில்லை. துக்கங்களைப் பொறுக்கச் சக்தியற்ற என்னால் கண்ணீர் சொரியப்பட்டது. கௌந்தேயரே! விராடராஜனுடைய மைத்துனனும் ஸூதபுத்ரனும் போஜனென்று சொல்லப்பட்டவனும் த்ரிகர்த்ததேசத்தில் பிறந்தவனும், தர்மத்தைவிட்டு விலகினவனும் கொடிய தன்மையுடையவனும் எல்லாவிஷயங்களிலும் ஸமர்த்தனும் துஷ்ட எண்ணமுள்ளவனுமான கீசகன், விநயமற்றவனும் மிகக் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமாகி, என்னை அநாதை என்றெண்ணிக்கொண்டு, 'கல்யாணி! நீ எனக்கு மனைவியாவாய்' என்று தினந்தோறும் சொல்லுகிறானென்கிற துக்கம் எனக்கு ஸகிக்கமுடியாததென்று நீர் அறியும். மஹாபலமுள்ள பீமஸேனரே! போன காரியத்தைச் சொல்வதினால் யாதுபயன்? இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கின்ற காரியத்துக்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்யும். பீமஸேனரே! கைகேயியானவள் என்னுடைய ரூபத்தினின்று உண்டான பயத்தால் ஸந்தேஹமுள்ளவளாகி, 'அரசர் எவ்வாறு இவளை அடையாமல் இருப்பர்?' என்று எப்பொழுதுமே மனவருத்தமடைந்துகொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய அந்த எண்ணத்தை அறிந்தும், கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் பொய்யில் நோக்கமுள்ளவனுமான கீசகன் திரும்பவும் என்னை விரும்புகிறான். பீமஸேனரே! அவனை நோக்கிக் கோபங்கொண்டவளான நான் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, 'கீசக! காமத்தால் மதிமயக்கமுற்ற உன் ஸ்வரூபத்தை நீ பாதுகாத்துக்கொள். நான் ஐந்து கந்தர்வர்களுடைய பிரியமான பார்யை; பட்டமஹிஷி. ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களும் ஸாஹஸகார்யத்தைச் செய்கின்றவர்களுமான அந்தச் சூரர்கள் உன்னைக்கொல்வார்கள்' என்று கூறினேன். இவ்வாறு சொல்லியும், அவன் கெட்ட எண்ணத்துடன் (என்னைப்பார்த்து,) 'ஸைரந்த்ரி! சுத்தமான மந்தஹாஸத்தையுடையவளே! கந்தர்வர்களுக்கு நான் பயப்படமாட்டேன். யுத்தத்தில் ஒன்றுகூடியிருக்கின்ற நூறு கந்தர்வர்களையும் ஆயிரம் கந்தர்வர்களையும் நான் கொல்வேன். பயந்தவளே! எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணு' என்று மறுமொழி கூறினான். இவ்

வாறு சொல்லப்பட்ட நான், காமாதுரனான அந்த ஸூதனைப்பார்த்து மறுபடியும், 'கீசக! கீர்த்திசாலிகளான அந்தக் கந்தர்வர்களுக்கு நீ எதிராளி அல்லை. தர்மத்தில் எப்பொழுதும் நான் நிலைபெற்றிருக்கிறேன். குலமும் சீலமுமுடைய நான், கொல்லத்தக்கவனான உன்னைப்பற்றி யாதொன்றையும் (செய்ய) விரும்புகிறேனில்லை. அதனால், நீ உயிரோடிருக்கிறாய்' என்றேன். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான அந்தக் கீசகன், கலகலவென்று நகைத்துக்கொண்டு, நல்ல வழியில் நிற்கவில்லை; தர்மத்தையுமனுஷ்டிக்கவில்லை. பாபபுத்தியுள்ளவனும் பாபத்தைச்செய்பவனும் காமராஜனுக்கு வசப்பட்டவனும் விநயமில்லாதவனும் துஷ்டஸ்வபாவம் உடையவனுமான அந்தக் கீசகன் அடிக்கடி என்னால் நிராகரிக்கப்பட்டான். அவன் என்னைப் பார்க்குந்தோறும் என்னை ஹிம்ஸிப்பானானல் அப்பொழுதே உயிரை விட்டுவிடுவேன். அப்படி நான் உயிரைவிடுவேனானல் தர்மத்தில் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிற உங்களுடைய பெரிய தர்மமே அழிந்துபோய்விடும். அஜ்ஞாதவாஸ பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பாற்றுகிற உங்களுக்கு மனைவியில்லாமல்போய் விடுவாள். 'மனைவி ரக்ஷிக்கப்பட்டால் ஸந்ததி ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது. ஸந்ததி ரக்ஷிக்கப்பட்டால் ஆத்மா ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது' என்று வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அறிந்த ப்ராம்மணர்கள்சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். க்ஷத்ரியனுக்குத் திருடர்களைக் கொல்வதைக் காட்டிலும் வேறு தர்மம் எப்பொழுதும் இல்லை. மஹாபலமுடையவரே! பீமஸேனரே! தர்மராஜரும் நீரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, கீசகன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவந்தான். பீமஸேனரே! (முன்பு) அந்த ஜடாஸுரனிடத்தினின்றும் உம்மால் நான் பாதுகாக்கப்பட்டேன். அவ்வாறே, ஜயத்ரதனையும் நீர் ஸஹோதரர்களுடன் சேர்ந்து ஜயித்தீர். பாரதரே! கீசகன் ராஜாவினுடைய ப்ரீதிக்குரியவனாயிருப்பதால் எனக்குச் சோகத்தை விளைவிக்கிறான். (இவ்விதமாக) என்னை அவமதிக்கிற இந்தப்பாவியையும் நீர் ஸம்ஹாரஞ்செய்யும். பரதகுலத்திலுதித்தவரே! என்னுடைய பலதுன்பங்களுக்கு நிமித்தமாயிருப்பவனும் காமத்தினால் தாபம் அடைந்திருப்பவனுமான அந்தக் கீசகனை கல்லில் குடத்தைப்போட்டு உடைப்பதுபோல நாசஞ்செய்துவிடும். அவன் பிழைத்திருக்கும் பொழுது நாளைக் காலையில் ஸூர்யோதயமாகுமானல் நான் விஷத்தைக்கலந்துகுடிப்பேன். (ஒருபொழுதும்) கீசகனுக்கு வசப்படமாட்டேன். பீமஸேனரே! உம்முடைய முன்னிலையில் உயிரை

விடுவது எனக்கு நன்மையைப் பயக்கக்கூடியது' என்று கிருஷ்ணை யானவள் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பீமனுடைய மார்பில் சாய்ந்து மிக அழுதாள். பீமனும் அவளைக் கட்டி அணைந்து அதிக நல்வார்த்தையைச் சொல்லி ஸமாதானஞ்செய்து இரண்டு கடைவாய்களையும் நாவினால் நக்கிக்கொண்டு மனத்தினால் கீசகனை நாடினான். கோபமுள்ளவனான பீமன் மிக்க துன்பமுற்றவளும் அழகிய இடையுள்ளவளுமான துருபதராஜ குமாரியைத் தகுந்த காரணங்களோடும் உண்மைப் பொருள்களோடும்கூடின வசனங்களால் பலவாறாக ஸமாதானஞ் செய்து, கண்ணீரால்நிறைந்த அவளுடைய முகத்தைத் தன்கையினால் துடைத்து, துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளான அவளைநோக்கிச் சொல்லலானான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.
கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதியானவள், பீமன் சொற்படி, கீசகனை வஞ்சனையால் ஓரிடத்தில் வரும்படி திட்டஞ்செய்து, அதைப் பீமனிடம் தெரிவித்தது.)

'கல்யாணி! பயந்தவளே! நீ எவ்விதஞ் சொல்லுகிறாயோ அவ்விதமே செய்யப்போகிறேன்; இப்பொழுதே பந்துக்களோடு கூட இந்தக்கீசகனைக் கொல்லப்போகிறேன். யாஜ்ஞஸேனி! சுத்தமான சிரிப்பையுடையவளே! துக்கத்தையும் சோகத்தையும் விலக்கி விட்டு, நாளைக்காலையில், இந்தக் கீசகனுடன் இரவில் (சேருவதாக) ஸங்கேதத்தைச் செய். மத்ஸ்யராஜனால் இந்தவிடத்தில ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற நடனசாலையில் பகலில் கன்னிகைகள் நர்த்தனம் செய்கின்றார்கள்; அவ்வாறே, இரவில் வீடுபோய்ச் சேருகின்றார்கள். பயந்தஸ்வபாவமுடையவளே! அந்த நடனசாலையில் நன்றாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றதும் உறுதியானதும் அங்கமுள்ளதுமான ஒரு கட்டில் இருக்கிறது. அதன்மீது உன்னைப் பார்ப்பதினாலுண்டாயிருக்கின்ற காமத்தினால் கலங்கின பொறிகளையுடைய அந்தக் கீசகனுக்கு முன்னமே இறந்துபோன (அவனுடைய) [1] பாட்டன்மார்களைக் காட்டப்போகிறேன். மங்களகரமான முகமுள்ளவளே! ஸூதபுத்ரனோடு ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்துகின்ற உன்னைப் பிறர் பாராவண்ணம் அவனுக்கு ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்து. கல்யாணி! அந்தக் கீசகன் (எனக்கு) அருகிலிருப்பவனாகும்படி செய். ஸூதபுத்ர

---

1 'கொல்லப்போகிறேன்' என்பது கருத்து.

னுடைய ஸங்கேதத்தை (ஒருவருக்கும்) தெரியாதபடி ஏற்படுத்து. பயந்தவளே! ராஜபுத்ரி! நம்மிருவர்களுடைய சேர்க்கையையும் ஒரு மனிதனும் அறியாவண்ணம் கீசகனுடைய விநாசத்தின்பொருட்டு (ஸங்கேத ஸ்தானத்தை) ஏற்படுத்து' என்று சொன்னான். அங்கு அவ்விருவர்களும் பேசிக்கொண்டு துக்கத்தினால் கண்ணீரைச் சொரிந்து இரவின் மிச்சத்தில் மிகக்கொடியவனான கீசகனை மனத்தினால் நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பீமனால் அப்பொழுது கீசகவதமானது பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டவுடன், த்ரௌபதியானவள் மீண்டும் ஸுதேஷ்ணையின அந்தப்புரம் சேர்ந்தாள்.

அந்த இரவானது விடிந்தவுடன், கீசகன் காலையில் எழுந்திருந்து அரசனுடைய அரண்மனையை வந்தடைந்து த்ரௌபதியைப்பார்த்து 'ஸைரந்த்ரி! அரசன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே உன்னைக் கீழே தள்ளிக் காலாலுதைத்தேன். அப்பொழுது பலசாலியான என்னால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட நீ ரக்ஷகனாக ஒருவனையும் அடைந்தாய் இல்லை. இந்த விராடன் பெயரினால்மாத்திரம் மத்ஸ்யதேசத்தார்களுக்கு அரசன் என்று சொல்லப்படுகிறான். மத்ஸ்யதேசத்தார்களுக்கு ஸேனாபதியாயிருக்கின்ற நானல்லவோ அரசன். பயந்தவளே! நீ [1] என்னை ஸுகமாக வந்தடை. நான் உனக்குத் தாஸனாய் இருக்கிறேன். பயந்தவளே! நான் உன்னைவிட்டு நெடுங்காலம் ஜீவிப்பதற்கு விரும்பவில்லை; அழகிய இடையையுடையவளே! உனக்கு ஒவ்வொரு தினத்திலும் நூறு [2] பொன்னாணயங்களைக் கொடுக்கிறேன்; மேலும், நூறு வேலைக்காரிகளையும் நூறு அடிமைக்காரர்களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்; பெண் கோவேறுகழுதை பூட்டின ரதங்களையும் கொடுக்கிறேன். நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்க்கை உண்டாகட்டும். நல்ல திறமையுள்ள ஆயிரம் வேலைக்காரர்களையும் ஆயிரம் கடாமாடுகளையும் ஆயிரம் அந்தப்புரங்களையும் ஆயிரம்ஸ்வர்ணக் குவியல்களையும் அரசர்க்குரிய எல்லா உடைகளையும் உனக்குக் கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான். த்ரௌபதி, 'கீசக! நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை உண்மையாக நம்பு. என்னுடன் நீ சேருவதை உன்னுடைய தோழனாவது ஸஹோதரனாவது (ஒருவரும்) அறியக்கூடாது. லோகாபவாதத்தில் நான் பயந்தவள். கீர்த்தி பெற்றவர்களான கந்தர்வர்களுக்குத் தெரிந்தால் அனர்த்தம் விளையும். பெரிதான அபகீர்த்தியும் உண்டாகும். இதை நீ ப்ரதிஜ்ஞை செய். அதற்குப் பிறகு, நான் உனக்கு வசப்படுவேன்' என்று கூறி

---

1 வேறுபாடம். 2 'நிஷ்கம்' என்பது மூலம். அது, நூற்றெட்டுப் பலம் நிறையுள்ள ஸ்வர்ணம என்பர்.

ளுள். கீசகன், 'அழகிய இடையையுடையவளே! இதை நீ சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். வாழைமரம்போன்ற தொடையையுடையவளே! ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்போன்ற தேஜஸையுடையவர்களான கந்தர்வர்கள் உன்னைப் பாராதபடி, உன்னுடன் சேருவதற்காக மன்மதமதமுள்ள, நான் ஒருவனுகவே ஒருவருமில்லாத உன்னுடைய க்ருஹத்துக்குவருகிறேன்' என்று மொழிந்தான். த்ரௌபதி, 'மத்ஸ்யராஜனுல் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற இந்த நடனசாலையில் பெண்கள் பகலில் நர்த்தனம் செய்கின்றார்கள்; இரவில் தங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுகின்றார்கள். (இன்று) இரவில் அந்த இடம் போய்ச் சேர். கந்தர்வர்கள் அதை அறியார்கள். அவ்விடத்தில் (சென்று நாம் ஸுகத்தை அனுபவிப்போமானுல்) குற்றமுண்டாகாது; ஸம்சயமில்லை. நீ இரவில் தனியே ஸங்கேதஸ்தானமான நாட்டியசாலைக்குவந்து சேரவேண்டும். அவ்விடத்தில் நான் உனக்கு உடன்பட்டவளாவேன்; இதில்ஸம்சயமில்லை' என்று சொன்னுள். கீசகன், 'கல்யாணி! பயந்தவளே! நீ சொல்லுகிறபடியே செய்வேன். பெண்ணே! நான் ஒருவனுக்வே நர்த்தனசாலைக்குவருவேன். அழகிய இடையையுடையவளே! (உன்னுடன்) சேருவதின்பொருட்டு என்னுடைய புண்யத்தின்மீது சபதம் செய்கிறேன். உத்தம தேககாந்தியையுடையவளே! கந்தர்வர்கள் உன்னை அறியாவண்ணமே நான் செய்வேன்; ஸத்யமாக உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து உனக்குப் பயம் வேண்டாம். இன்றைத்தினத்தில் உன்னுடன் சேருவதற்காக நான் (என்னை) விசித்ரமான அழகிய ஆடைகளால் அலங்கரித்துக் கொள்வேன்; உன்னையும் அலங்கரிப்பேன்; நீ என்னை விடாதபடி உன்னேடு ரமிப்பேன்' என்று கூறினுன். த்ரௌபதி, 'ஸூத! கீசக! அவ்விதமானுல், பிறந்ததுமுதல் உன்னுல் அனுபவிக்கப்பட்டிராத ஸுகத்தை நானும் உனக்குக் காண்பிக்கப்போகிறேன்' என்று சொன்னுள்.

வேந்தரே! அந்தவிஷயத்தைப்பற்றி வார்த்தைமட்டும் சொல்லுகிற திரௌபதிக்கும் கீசகனுக்கும் க்ஷணமாத்ரகாலமானது ஒரு மாஸத்துக்கு ஸமமாயிற்று. பிறகு, மூடனுன கீசகன் தன்வீட்டுக்குச்சென்று மிக்க ஆனந்தத்தில் முழுகினுன். அவன், ஸைரந்த்ரி வேஷந்தரித்திருக்கின்ற அந்தத்ரௌபதியைத் தனக்கு ம்ருத்யுவென்று தெரிந்து கொண்டானில்லை. காமத்தால் மோஹித்திருக்கின்ற அவன் வாஸனைப்பொருள்களிலும் ஆபரணங்களிலும் மாலைகளிலும் விசேஷ ப்ரீதியுடன் அப்பொழுது தன்தேகத்தை விரைவில் அலங்கரித்துக்கொண்டான். நீண்டகண்களையுடையவளான அந்த

த்ரௌபதியையே இடைவிடாமல் த்யானம்செய்பவனும் அவ்வித மான (சரீராலங்கார) கார்யத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறவனுமான அந்தக்கீசகனுக்குக் காலமானது நீண்டதுபோலாகியது. அவியுங் காலத்தில திரியை (மிகுதியின்றி) எரிக்கப்போகின்ற தீபத்துக்கு அதிகமான காந்தியுண்டாவதுபோலச் செல்வத்தை இழக்கப்போகிற வனான கீசகனுக்கு அதிக ஒளியானது உண்டாகியது. காமத்தால் மயக்கமுற்றவனான கீசகன் அந்த த்ரௌபதியினிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அழகிய முகமுடையவளான அவளை நினைத்துக்கொண்டு தனக்கு வரும் நாசத்தை அறியவில்லை. கல்யாணியான த்ரௌபதி யானவள், பிறகு, மடைப்பள்ளியை அடைந்து குருகுலத்திலுதித்த வனும் (தனக்குக்) கணவனுமான பீமஸேனனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்துநின்றாள். அழகிய கூந்தல்நுனியையுடையவளான அந்த த்ரௌபதியானவள், அவனைப்பார்த்து, 'பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவரே! நீங்கள் சொல்லியவண்ணமே நடனசாலையில் என்னோடு கீசகன் சேருவதென்பது ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. சிறந்தகைகளை யுடையவரே! கீசகன் காலத்தால நிச்சயமாகக் கட்டப்பட்டவனா கவும் காமத்தினால் பலாத்காரமாகத் தூண்டப்பட்டவனாகவும் இர வில் ஒருவனாகவே ஒருவருமில்லாத நடனசாலையை வந்து அடையப் போகிறான். அந்தக்கீசகனை நீர் நாசஞ்செய்யும். குந்திபுத்ரரே! பாண்டவரே! நீர் நர்த்தனசாலையை அடைந்து, ஸூதபுத்ரனும் மதத்தினால் இறுமாப்புடையவனுமான அந்தக் கீசகனை உயிரிழக்கச் செய்யும். கர்வங்கொண்டவனான அந்த ஸூதபுத்ரன் கந்தர்வர்களை அவமதிக்கிறான். பகைவர்களைக் கொல்பவர்களுள் சிறந்தவரே! நீர், யானையானது தாமரைத்தண்டைக் களைவதுபோல அவனைக் களைந்து எறிந்துவிடும். பாரதரே! துக்கத்தினால் சூழப்பட்ட என்னுடைய கண்ணீரைத் துடையும். பாஹுவீர்யத்துக்குத்தக்க பராக்ரமத்தை இப்பொழுது வெளிப்படுத்தும். உமக்கு மங்களத்தையும் உம் முடைய குலத்துக்குக் கௌரவத்தையும் நீர் உண்டுபண்ணும்' என்று கூறினாள்.

பீமன், 'சிறந்தவளே! உனக்கு நல்வரவா? நேர்த்தியான காந்தியையுடையவளே! நீ எனக்கு ப்ரியத்தை தெரிவித்தலால், நான் இந்த விஷயத்தில் வேறு ஒருதுணையையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சுத்த மான சிரிப்புடையவளே! (முற்காலத்தில) ஹிடிம்பனைக்கொன்றத னால் எவ்விதமான ப்ரீதி எனக்கு உண்டாயிற்றோ அவ்விதமான ப்ரீ தியானது கீசகனோடு நேரிடப்போகிற சேர்க்கையில் உன்னால் எனக்கு வெளியிடப்பட்டுவிட்டது. ப்ராதாக்களையும் புத்ரர்களையும்

ஸத்யத்தையும் முன்னிட்டு நான் உன்னிடத்தில் சபதம்செய்கிறேன்;
விருத்ராஸுரனைத் தேவராஜன் கொன்றதுபோலக் கீசகனைக்கொல்லப்
போகிறேன்; கேசவர் கேசியைக் கொன்றதுபோலப் பலாத்காரமாகக்
கொல்லப்போகிறேன்; ரஹஸ்யமாகவாவது வெளிப்படையாகவாவது
கீசகனை நாசம்பண்ணப்போகிறேன். கல்யாணி! காமத்தினால் ஆக்ரமிக்
கப்பட்டிருக்கிற மனத்துடன் அடைவதற்கரிய உன்னை விரும்புகிறவ
னும் மன்மதவிகாரத்தை உடையவனுமான கீசகனை நான் கொல்
வேன். ஒருகால், மத்ஸ்யதேசத்தார்கள் என்னால் கீசகன் கொல்லப்
பட்டானென்பதைத் தெரிந்துகொள்வார்களாயின், அப்பொழுது
அவர்களுக்கு இருப்பிடமான இந்த இடத்தை மனுஷ்யர்களற்ற
தாகச் செய்வேன். பெண்ணே! துர்யோதனன், மதஸ்யதேசத்தார்
கள் என்னால் கொல்லப்பட்டார்களென்பதைத் தெரிந்துகொள்வானா
னால் அப்பொழுது அவனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களோடும் பந்துக்
களோடும் கொன்று கௌரவர்களுடைய ராஜ்யமனைத்தையும் நான்
கைப்பற்றுவேன்; நான் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரை அனுஸரித்
திருப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனல்லேன். குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர்
ஸத்யத்தை வேண்டியமட்டிலும் உபாஸிக்கட்டும். வணக்கமுள்ள
வர்களும் (தர்மத்தை) அனுஷ்டிப்பவர்களுமான மற்றவர்களும் இஷ்
டப்படி தர்மத்தை உபாஸிக்கட்டும். இவ்விதமான துன்பத்தை
அடைந்திருக்கின்ற உன்னை உபேக்ஷிப்பதற்கு நான் பொறேன்.
பாஞ்சாலி! கீசகனுடைய வதத்தினால் மீண்டும் நீ ஸுகமுடைய
வளாயிரு' என்றான். த்ரௌபதி, 'பீமஸேனரே! சிறந்தகைகளுள்
ளவரே! உம்மால் செய்யப்படுகிற கீசகவதத்தை நகரத்திலுள்ளவர்
கள் அறிவார்களாகில் நான் ஜீவிப்பதற்கு முடியாது. பிரபுவே! என்
நிமித்தமாக ராஜாவான யுதிஷ்டிரர், ஸத்யத்தினின்று எவ்வாறு வில
காமலிருப்பாரோ அவ்வாறு, கீசகனை இரவில் ஒருவருக்குந்தெரியா
மல் கொன்றுவிடும். (இவ்விஷயம் கௌரவர்களால்) அறியப்பட்டால்
புத்திசாலியும் குந்திபுத்ரரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் இளைய
ஸஹோதரர்களால் சூழப்பட்டு மறுபடியும் கானகம் செல்லவேண்டிய
தாகும். பாரதரே! தர்மத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்ட தமயனை
எவன்தான் மீறிநடப்பான்? பீமஸேனரே! (இந்தவரலாறு) அறியப்
படுவதில் நான் பயப்படுகிறேன். நீர், உம்முடைய பரபரப்பை நன்றாக
வெளியிடக்கூடாது. குருகுலத்திலுதித்தவரே! சிறந்தபலமுடைய
வரே! பகைவர்களை அடிப்பவரே! ஸூதபுத்ரன் உம்மால் கொல்லப்
பட்டானென்பதை ஒருவரும் அறியாதபடி செய்யும். சத்ருக்களைச்
சிக்ஷிப்பவரே! நீர் ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் புலப்படாமலிருந்து

கொண்டு அந்தக் கீசகனுடைய உயிரைப் போக்கும்' என்று சொன்னாள்.

இருபத்தாறுவது அத்யாயம்.
கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கீசகன், பீமனை த்ரௌபதியேனநினைந்து அவனுடன்பேசியதும், பீமன் அவனைக்கொன்றதும், உபகீசகர்கள் அங்குவந்ததும்.)

பீமன், 'கல்யாணி! பயந்தவளே! நீ சொல்லுகிறவிதமே செய்வேன். நான் இருள் மிகுந்த இரவில் ஒருவராலும் காணப்படாமல், கிடைத்தற்கரிய உன்னை விரும்புகின்ற துராத்மாவான அந்தக் கீசகனுடைய குண்டலங்களையணிந்த அந்தத்தலையை, யானையானது பில்வத்தை ஆக்ரமித்து நாசஞ்செய்வதுபோல நாசஞ்செய்வேன். பாஞ்சாலி! தர்மராஜனுடைய புத்ரரான யுதிஷ்டிரரைப்பற்றி நான் சொல்லியது, கோபத்தினாலன்றி வேறில்லை. எவன் ராஜாவான யுதிஷ்டிரரை அநுஸரியாமலிருப்பான்?' என்று சொல்லினன். மிக்க தோள்வலியுள்ளவனும் ஆண்மையுள்ளவனும் அச்சந்தரும் வன்மையுள்ளவனும் பாண்டவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவனுமான பீமஸேனன், அவ்விடத்தில் (திரௌபதியைப் பார்த்து) இவ்வாறுரைத்துவிட்டு, நடுநிசியில் எழுந்திருந்து, அப்பொழுதே வெண்ணிறமுள்ளதும் மெல்லியதுமான ஒரு வஸ்திரத்தைத்தரித்து, திரௌபதி தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவர, நடனசாலையிருக்கின்றவிடம் சென்றான். அந்தப் பீமன் இருளடர்ந்த இரவில் முந்தியே சென்று ஸிம்மமானது மறைந்திருந்து மானை எதிர்பார்ப்பதுபோலக் கீசகனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கீசகனோ அன்றிரவில் ஸ்நானஞ்செய்து நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு, திறந்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தலைவாயிலையுடைய ஸங்கேதஸ்தலமும் ஒருவருமில்லாததுமான நடனசாலையை விரைவாகவந்தடைந்தான். காமத்தினால் மதிமயக்கமுற்ற கீசகன், அந்த ஸைரந்த்ரி ஸங்கேதஸ்தலத்திலிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு அவள் குறிப்பிட்டுச்சொல்லிய இடமாகிய நர்த்தனசாலையையே விரைவாகவந்தடைந்தான். பிறகு, மூடனான கீசகன், நட்னசாலையில்புகுந்து, அவ்விடத்திலுள்ள கட்டிலில் முந்தியேவந்துபடுத்திருக்கின்றவனும் மதங்கொண்டவனும் நிகரில்லாதபிரதாபமுள்ளவனும் கிருஷ்ணையை அவமதித்ததனால் உண்டான கோபத்தினால்அதிகமாக ஜ்வலிக்கின்றவனும் புருஷச்ரேஷ்டனும் தனக்கு ம்ருத்யுவுமான அந்தப் பீமனைக்

கையினால் தொட்டான். கீசகன், காலனால் தூண்டப்பட்டு ஏகாந்தத்தில் பீமனை அடைந்து, ஆனந்தத்தால் மனமும் புத்தியும் கலக்கமுற்று, மந்தஹாஸஞ் செய்துகொண்டு, (திரௌபதி என்கிற எண்ணத்தினால் பின்வருமாறு) ஸம்பாஷிக்கலானான்.

'கல்யாணி! சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! என்னால் உனக்காக மிகுதியான பொருள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். நீ தானாகவே வந்த காரணத்தினால், என் வீட்டிலுள்ள ஸ்த்ரீகள் என்னைப்பார்த்து, 'நீ பலசாலி; அழகுடையவன்; உனக்குச் சரியான புருஷன் வேறொருவனும் இல்லை' என்று எப்பொழுதும் புகழ்கின்றார்கள். தாமரைப்பூப் போன்ற கண்களையுடையவளே! நான் அழகுள்ளவன்; (மங்கள) ஸ்நானஞ்செய்திருக்கின்றேன்; அதிகமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஸ்திரீகளை வசப்படுத்தக்கூடிய தன்மை என்னிடமிருப்பதால் நான் எப்பொழுதுமே ஸ்திரீகளுக்கு ப்ரியன்; இனிய காட்சியுடையவன்; ஸௌந்தர்யத்தினுடைய பயனை அடைந்தேன்' என்றான். பீமன், 'தெய்வாதீனமாக நீ அழகாயிருக்கிறாய். பாக்யத்தினால் உன்னை நீ புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். இவ்விதகுணமும் ரூபமும் சீலமுமுள்ள ஒருபெண் இதற்குமுன் உன்னாலும் பார்க்கப்பட்டிருக்கமாட்டாள். ஸூதபுத்ர! இப்பொழுது நீ என்னைப்பார். நீ அறிந்துகொள்வாய். இந்தப் பெண்ணானவள் எவ்வித குணங்களோடு கூடியிருக்கிறாளென்பதை ஒரு முகூர்த்தத்தில் நீயே பார்க்கப்போகிறாய். காமத்தினால் ரமிக்கப்போகிறாய். நீ விரைவாக (என்னைத்) தொடுவாய். இப்படிப்பட்ட ஸ்பர்சமானது இதற்குமுன் ஒருபொழுதும் உன்னாலனுபவிக்கப்பட்டிராது. சாதுர்யமுடையவனான நீ ஸ்பர்சத்தையறிகிறாய். நீ காமசாஸ்த்ரமுறைகளில் ஸமர்த்தன்; இவ்வுலகில் ஸ்திரீகளுக்குப் ப்ரீதியையுண்டுபண்ணுகிறவன் உனக்கு நிகராக வேறு ஒரு புருஷனுமில்லையான்' என்று கூறினான். சிறந்தகைகளுள்ளவனும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் குந்திபுத்ரனுமான பீமன், அந்தக் கீசகனைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி விரைவாக எழுந்திருந்து அட்டஹாஸஞ்செய்து, 'உன் ஸஹோதரியானவள், ஸிம்மத்தினால் இழுக்கப்படுகின்ற பெரிய யானைபோல என்னால் பூமியில் இழுக்கப்படுகின்றவனும் மலைபோன்றவனும் பாபியுமான உன்னைப்பார்க்கப்போகிறாள். நீ கொல்லப்பட்டபிறகு ஸைரந்த்ரியானவள் தடையற்றவளாக ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாள். ஸைரந்த்ரியினுடைய கணவர்களும் எப்பொழுதும் ஸுகமாகவே ஸஞ்சரிக்கப்போகிறார்கள்' என்றுகூறி, பிறகு, மாலைகளையணிந்தனவும் நல்லவாஸனைபொருந்தினவுமான (அவனு

னுடைய) தலைமயிர்களைப்பற்றி இழுத்தான். கீசகனைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனும் அதிக பலமுள்ளவனுமான பீமன், மாம்ஸத்தில் விருப்பமுள்ள ஒரு ஸிம்மமானது அலபமிருகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு விளங்குவதுபோல விளங்கினான். மயிர்களில் பிடிக்கப்பட்டவனும் பலசாலிகளுள் சிறந்த பலவானுமான அந்தக்கீசகன், தன்மயிர்களை வேகமாக விடுவித்துக்கொண்டு பாண்டவனைக் கைகளில் பிடித்தான். வஸந்தகாலத்தில் ஒரு பெண்யானை நிமித்தமாகப் பலமுள்ள இரண்டு ஆண்யானைகளுக்குச் சண்டை நேர்ந்ததுபோல, கோபங்கொண்டவர்களும் ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களுமான அவ்விருவர்களுக்கும் கைச்சண்டை நடந்தது. முற்காலத்தில் பிராதாக்களும் வானரஸ்ரேஷ்டர்களுமான வாலிஸுக்ரீவர்கள் இருவருக்கும் யுத்தம் நேர்ந்ததுபோல, கீசகர்களுள் தலைவனான பிரதானகீசகனுக்கும் மனிதர்களுள் உத்தமனான பீமனுக்கும் பாஹுயுத்தம் நடந்தது. பீமனும் கீசகனும் புலிகள்போலக் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் கருடனும் ஸர்ப்பமும்போல முயற்சியுள்ளவர்களும் ஸமமான முயற்சியுள்ளவர்களும் ஸமமான கோபமுள்ளவர்களுமாகி (ச்சற்றுநேரம் சண்டைசெய்து) கீழே விழுந்தார்கள். மிக்க மதங்கொண்ட யானைகள்போலவும் புற்றை முட்டுகின்ற காளைகள்போலவும் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் ஒத்த வன்மையுள்ளவர்களுமான அவ்விருவர்களும் (சண்டையிட்டுப்) பூமியில் விழுந்தார்கள். பலவானான கீசகன் சிறிது தளர்ச்சியடைந்தவனும் கோபத்தால் தலைகுனிந்து நிற்பவனுமான பீமனை முழங்கால்களால் இடித்துப் பூமியில் தள்ளினான். பிறகு, பலசாலியான கீசகனால் கீழே தள்ளப்பட்ட பீமஸேனனோ தடியினால் அடிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போல வேகத்தோடு கிளம்பினான். பலத்தினால் மிக்க மதங்கொண்ட பீமனும் கீசகனுமாகிய அவ்விருவர்களும் ஜயிக்கும் விஷயத்தில் மாறுபாடடைந்து சப்தமின்றி ஒருவரையொருவர் பற்றி இழுத்தார்கள். அதனால், அப்பொழுது சிறந்த அந்த நடனசாலையானது அதிக நடுக்கமுற்றது. அவ்விருவர்களும் கோபத்துக்குடன் பட்டவர்களாக ஒருவரோடொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். பலசாலியான கீசகன், பீமஸேனனால் இரண்டு உள்ளங்கைகளாலும் மார்பில் அறையப்பட்டு ரோஷத்தினால் சிவந்த கண்களுள்ளவனாகி ஓரடியினின்று மற்றோரடி நகராமலிருந்தான். கீசகன், மிக்கவலிமை அமைந்த அந்தப் பீமஸேனனுடைய வேகத்தைச் சிறிதுகாலமே பொறுக்கச் சக்தியுள்ளவனானான். வரவர, அவன் பீமஸேனனால் பலக்குறைவு அடையும்படி செய்யப்பட்டான். மஹாபலசாலியான

பீமஸேனன், கீசகன் (பலத்தால்) குறைவுபட்டானென்பதையறிந்து பிரஜ்ஞையற்றவனான அவனை வேகத்தோடு இழுத்து மார்பில் அடித்தான். ஜயசாலிகளுள் சிறந்தவனான விருகோதரன் கோப மூண்டு மறுபடியும் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அப்பொழுது அந்தக் கீசகனைத் தலைமயிர்களில் தானே கெட்டியாகப் பிடித்தான். புலி யானது இறைச்சிக்காக மிருகயூதபதியைப் பிடிப்பதுபோல, மஹா பலசாலியான பீமன், கீசகனைப்பிடித்துக்கொண்டு விளங்கினான். அதிகபலமுள்ளவனும் பலத்தினால் இறுமாப்புடையவனும் (ஒருவரா லும்) அவமதிக்கமுடியாதவனுமான கீசகன், பலசாலியான பாண்ட வனோடு அந்த நாட்டியசாலையில் மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்து பீம ஸேனனால் முஷ்டியினால் தலையில் நன்றாக அடிக்கப்பட்டான். கீசகன், சுழலுகின்ற சிவந்த கண்களுடன் உயிரையிழந்து பூமியில்விழுந் தான். பிறகு, பீமன் அந்தக்கீசகனுடைய அங்கங்களனைத்தையும நசுக்கி அவனுடைய முகத்தையும் இரண்டு கைகளையும் இரண்டு கால் களையும் தலையையும் குண்டலங்களுடன்கூடின கழுத்தையும் அவன உடலில் புகும்படி செய்தான். அந்தப் பீமன், ஒடிக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களையுமுடைய அந்தக்கீசகனைத் தசைஉருண்டையாகச் செய் தான். அவ்விடத்தில, மஹாபலசாலியான பீமஸேனன், கைகளை ஒன்றோடொன்று தேய்ப்பதனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அக்நியைத் தானே ஜ்வலிக்கசசெய்து, க்ருஷ்ணைக்கு அவனைக் காண்பித்தான். மஹாதேஜஸையுடையவனான பீமஸேனன், ஸ்திரீகளுள் உத்தமி யான த்ரௌபதியைப்பார்த்து, 'பாஞ்சாலி! உன்னிடத்தில் மிக்க ஆசைகொண்டவனும் பாபியும் பரதாரகமனம் பண்ணுகின்றவனு மான இவனை வந்துபார். காமுகனான இந்தக் கீசகன் என்னால கொல்லப்பட்டுவிட்டான். அழகிய கூந்தல்நுனியையுடையவளே! பயந்த தன்மையையுடையவளே! கல்யாணி! நல்லொழுக்கமுள்ள வளான உன்னை விரும்புகிறவர்கள், பூமியில் உன்னைத்தள்ளிக் காலால் உதைத்த இந்தக் கீசகன் விழுந்துகிடப்பதுபோலவே விழுந்துகிடப பார்கள்' என்றுகூறினான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமன், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது கந்தர்வனால் கீசகன் கொல்லப்பட்டான் என்பதை மற்றவர்களுக்கு அறிவிப்பதின்பொருட்டு மஹாயுத்தத்தி னின்று நீங்கினான். அந்தப்பீமன் கீசகனை அவ்வாறுகொன்று கோபத் துக்குப் பரிஹாரத்தைத்தேடி த்ரௌபதியினிடத்திலிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு, விரைவாக மடைப்பள்ளிக்குச் சென்றான். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன் ஸ்நானஞ்செய்து சந்தனம் பூசிக் கொண்டு மனோரதத்தைநிரப்பிப் படுக்கையில ஸுகமாகப் படுத்

திருந்தான். பிறகு, ஸ்திரீகளுள் உத்தமியும் த்ருபதராஜகுமாரியு மான கிருஷ்ணையானவள் எப்பொழுது பீமன் கீசகனைக் கொன்று விட்டு மடைப்பள்ளியைப் போய்ச்சேர்ந்தானென்று எண்ணினளோ அப்பொழுது ஸந்தோஷத்தை யடைந்து பயத்தைவிட்டு ஸபைக்காவ லாளிகளைப் பார்த்து, 'என்னுடைய பதிகளான கந்தர்வர்களால் கீசகன் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறான். பிறனுடைய மனைவியிடத்தில் உண்டான காமத்தினால் மிக்க தாபத்தையடைந்த இந்தக் கீசகனை வந்துபாருங்கள்' என்று கூறினாள். அவளுடைய அந்த வார்த்தை யைக் கேட்டு நாட்டியசாலையைக் காக்கின்றவர்களனைவர்களும் குறைக் கொள்ளியை எடுத்துக்கொண்டு விரைவாக அவ்விடம் வந்துசேர்ந் தார்கள். கீசகனுடைய ஸஹோதரர்கள் அந்தக்கீசகன் கொல்லப் பட்டானென்பதை த்ரௌபதியிடமிருந்து கேட்டு, அந்த நடன சாலைக்குச் சென்று, பூமியில் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றவனும் உயிரை இழந்தவனும் ரக்தத்தால் மிகவும் நனைக்கப்பட்டவனுமான கீசகனைக் கண்டார்கள். கால்களும் கைகளும் தலையும் அற்றிருக்கிற அந்தக் கீசகனைக்கண்டு அவர்கள் வியப்புற்றார்கள். அப்பொழுது அந்த உப கீசகர்கள், 'இவனுக்குக் கழுத்து எங்கே? கால்கள் எங்கே? கைகள் எங்கே? தலை எங்கே? கண் எங்கே?' என்று கந்தர்வனால் கொல்லப் பட்டிருக்கின்ற கீசகனைப் பரிசோதித்தார்கள். பிறகு, எல்லாரும் (கந்தர்வர்களால்) செய்யப்பட்டிருக்கிற அமானுஷ்யமான செய்கையை யும் கொல்லப்பட்டிருக்கிற அந்தக் கீசகனையுங்கண்டு அதிகமான ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள்.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உபகீசகர்களின் வதம்)

அந்த ஸமயத்தில் அந்தக் கீசகனுடைய பந்துக்களனைவர்களும் அங்குவந்து அவனைப்பார்த்துப் புலம்பிக்கொண்டு நாலுபக்கத்திலும் சூழ்ந்துநின்றார்கள். அவர்களனைவர்களும் அவ்வாறு முறிக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களுடனுங்கூடியவனும் (ஜலத்தினின்று) கரையில் எடுத்து விடப்பட்ட ஆமைபோன்றவனுமான கீசகனைக்கண்டு மயிர்க் கூச்சம் உள்ளவர்களும் மிகப்பயந்தவர்களுமானார்கள். அவர்கள், மஹேந்திரனால் கொல்லப்பட்ட அஸுரன்போலப் பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்டவனும் பலத்தினால் மிகவும் மதங்கொண்டவனும் ஒரு வராலும ஜயிக்கமுடியாதவனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமாயிருந்த கீசக

னாவன் கந்தர்வனால் கொல்லப்பட்டானென்பதைக்கேட்டு அவளை அடக்கஞ்செய்வதில் விருப்பங்கொண்டு, (நகரத்துக்கு) வெளியில் கொண்டுபோகத் தொடங்கினார்கள். பிறகு, அந்த ஸூதபுத்ரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஸமீபத்தில் ஸ்தம்பத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பவளும் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளுமான க்ருஷ்ணையைக் கண்டார்கள். அங்குவந்திருந்த உபகீசகர்களுள் ஒருவன், மற்றவர்களைப்பார்த்துச் சிரிப்பவன்போலவும் கோபத்தினால் கண்ணால் (பிறர்களைக்) கொளுத்துகிறவன்போலவும் அப்பொழுது, 'எவள் நிமித்தமாகக் கீசகன் கொல்லப்பட்டானோ அப்படிப்பட்ட இந்தத் துஷ்டஸ்திரீயானவள் சீக்கிரமாகக் கொல்லப்படலாம். இல்லாவிட்டால், இவளைக் கொல்லவேண்டாம்; காமியான இந்தக்கீசகனுடனே இவள் கொளுத்தப்படட்டும். உயிரையிழந்தவனாயிருந்தாலும் ஸூதபுத்ரனான கீசனுக்கு எல்லாவிதத்தினாலும் நம்மால் பிரியமான காரியமானது செய்யத்தக்கது. இவளோ கெட்டநடையுள்ளவள்; என்னுடைய ப்ராதாவுக்குப் பகையாயிருப்பவள். எவள்நிமித்தமாக என்னுடைய பிராதா மரணமடைந்தானோ அப்படிப்பட்ட இவள் ஜீவித்திருக்கத்தக்கவள் அல்லள். ஸூதர்களே! அரசனிடத்தில் தெரிவித்து அனுமதிபெற்றுக்கீசகனுடன்கூடவே இவள் எரிக்கப்படவேண்டும். கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் கீசகனுக்கு இது ப்ரியமாகும்' என்று சொன்னான். பிறகு ஸூதர்கள், விராடனிடம்சென்று அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு, ('ராஜரே!) கீசகன், காமரூபிகளான கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டு விழுந்துகிடக்கிறான்; ஸைரந்த்ரியினால் இரவில் உயிரை இழக்கும்படி செய்யப்பட்டான். அவளை இவனோடு கூடவே எரிக்கப்போகிறோம். வீரரே! உம்மால் நாங்கள் கௌரவப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றோம். ஆதலால், (இவ்வாறுசெய்வதற்கு) அனுமதிகொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். ஜனாதிபனான விராடராஜன், ஸூதர்களுடைய பராக்ரமத்தை அறிந்து, ஸைரந்த்ரியை ஸூதபுத்ரனோடு கொளுத்த அனுமதிகொடுத்தான். பிறகு, அரசனுடைய அனுமதியைப் பெற்றவர்களான அந்தக்கீசகனுடைய பந்துக்களெல்லாரும் கீசகனைப்பார்த்து நான்குபக்கத்திலும் நின்றுகொண்டு புலம்பினார்கள். அந்த ஸூதர்களும் கீசகனோடு க்ருஷ்ணையை (ஆஸந்தியில்) ஏற்றி மயிர்களிலும் கால்களிலும்கட்டி [1] அவளை உத்தேசித்து 'மிக்க தைரியமுள்ள இந்தக்கீசகன் இவள் நிமித்தமாகக் கொல்லப்பட்டதனால் இவள் கீசகனுடைய வழியை அடையட்டும். ஸுந்தரியான இவள், (ஒருவராலும்) தடுக்கமுடியாத பராக்ரமத்துடன்கூடிய

1 ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

னும் உயிரையிழந்தவனுமான கீசகனுடனே 'ஸ்வர்க்கலோகம் போகட்டும்' என்ற வசனங்களைச் சொன்னார்கள். சிறந்த கீர்த்தியை உடையவளும் உத்தரமான மனத்தையுடையவளும் மங்களமான அங்கங்களுள்ளவளும் மிகச்சிறந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளுமான அந்த க்ருஷ்ணையானவள், துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனும் உயிரையிழந்தவனுமான அந்தக்கீசகனோடு சேர்த்து ஆஸந்தியில் துஷ்டர்களான உபகீசகர்களால் கட்டப்பட்டுப் பரவசமாய் உறுதியான அந்த ஆஸனத்தில் தொங்கிக்கொண்டு அழுதாள். பிறகு, ஸூதபுத்ரர்களால் பலாத்காரமாகக் கட்டிக்கொண்டு போகப்படுகின்றவளும் அழகிய இடையை உடையவளும் இகழப்படாதவளும் நாதர்களையுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான அந்தக்க்ருஷ்ணையானவள் நாதனை விரும்பிக்கொண்டு உரக்க அலறினாள். மரித்தவனோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட அங்கத்தை உடையவளும் அப்பொழுது உயிரோடிருப்பதில் ஆசையற்றவளுமான அந்தத் திரௌபதியானவள் ஸ்மசானத்துக்கு எதிரில் கொண்டுபோகப்பட்டவளாகிப் பெண்யானைபோல அலறினாள்.

திரௌபதி, 'ஜயன் ஜயேசன் விஜயன் ஜயத்ஸேனன் ஜயத்பலன் என்கிற இவர்கள் என்னுடைய வாக்கியத்தைஅறியவேண்டும். ஸூதபுதரர்கள் என்னைக்கொண்டுபோகின்றார்கள். எவர்களுடைய பெரிதான நாணொலியானது துந்துபி வாத்தியத்தினுடைய முழக்கம் போலக் கேட்கப்படுகிறதோ அவர்கள் என்னுடைய வார்த்தையை அறியட்டும். ஸூதபுத்ரர்கள் என்னைக் கொண்டுபோகிறார்கள். எவர்களுடைய நாணொலியும் கையுறையின் சப்தமும் இடிமுழக்கம்போல் இருக்கின்றனவோ, யுத்தத்தில் பலசாலிகளான எவர்களுடைய பயங்கரமான சப்தமானது பெரிதாகக்கேட்கப்படுகிறதோ, பலசாலிகளான எந்தக் கந்தர்வர்களுடைய ரதத்தின் ஓசையானது மிக உரக்கக்கேட்கப்படுகிறதோ அவர்கள் என்னுடைய வசனத்தையறியட்டும். ஸூதபுத்ரர்கள் என்னைக்கொண்டுபோகிறார்கள். எவர்களுடைய வீர்யமானது ஒப்பற்றதோ, எவர்களுடைய பலமும் கீர்த்தியும் இந்திரனுடைய பலம்போலவும் கீர்த்திபோலவும் இருக்கின்றனவோ ராஜஸிம்மங்கள்போலச் சிறப்புற்றவர்களான அவர்கள் என்னை அதிக் துக்கமுள்ளவளென்று அறியட்டும்' என்று சொன்னாள்.

இவ்வாறு தீனமான இந்த க்ருஷ்ணையினுடைய புலம்பல் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், பீமன் ஆலோசியாமல் படுக்கையினின்று எழுந்திருந்தான். அவன், 'ஸைரந்த்ரீ! உன்னால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளை நான் கேட்கிறேன். ஆதலால், உனக்கு ஸூதபுத்ரர்களிடத்திலிருந்து பயம் ஒருபொழுதுமுண்டாகவேண்டாம்' என்று

கூறினன். நீண்டகைகளையுடைய அந்தப் பீமஸேனன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுக் (கீசகர்களை) கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் வளர்ச்சியடைந்தான். பிறகு, அவன் (சண்டைக்கு) ஆயத்தமாகி வஸ்திரத்தைச்சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு வாயில்களில்லாத இடங்களில் தாண்டிக்கொண்டு அப்பொழுது வெளியில சென்றான். அந்தப் பீமன் மதில்களைத்தாண்டி வேகமாக மரங்களின்மீது ஏறி அந்தக்கீசகர்கள் சென்றுகொண்டிருக்கும் இடுகாட்டுக்கு எதிராகச் சென்றான். அப்பொழுது அந்தப் பீமன் பிரகாரத்தைத் தாண்டி உத்தமமான பட்டணத்திலிருந்து வெளிபட்டு வேகத்தோடு (எல்லாவற்றையும்) தாண்டிக்கொண்டே ஸூதர்களுக்கு எதிரில் வந்துசேர்ந்தான். மஹாபலசாலியான அவன், சிதையின் பக்கத்தையடைந்து, அவ்விடத்தில் இருக்கின்ற ஒரு பனை அளவுள்ளதும் பருத்த அடியினையுடையதும் மேலே உலர்ந்திருப்பதுமான ஒருமரத்தைக் கண்டான். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளபீமன் யானைபோல அம்மரத்தினருகிற்சென்று இரண்டு கைகளாலுந்தழுவி அம்மரத்தை (வேரோடு) பெயர்த்தான்; பிறகு, அம்மரத்தைப் பத்துபாகம் நீளம் இலையில்லாமல் செய்தான். பருத்த உருவமுள்ள அந்த மரத்தை உயரத்தூக்கிப் பிடித்துச் சுழற்றிக்கொண்டு காலதண்டத்தைக் கையில்கொண்ட யமன்போல வேகத்தோடு ஸூதர்களுக்கு எதிரில வந்து தோன்றினன். அவனுடைய தொடைகளின வேகத்தினால் ஆலமரங்களும் அரசமரங்களும் பலாசமரங்களும் முறிக்கப்பட்டுப் பிறகு பூமியில் விழுந்துகிடந்தன. ஸிம்மம்போல கோபங்கொண்டு வந்திருக்கின்ற அந்தக் கந்தர்வனைக்கண்டு அப்பொழுது, ஸூதர்கள் வ்யஸனத்தாலும் பயத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு மிகப்பயந்தார்கள். மூத்தோனாகிய கீசகனைத் தகனம்செய்யக் கருதிய உபகீசகர்கள், யமன்போலக் கோபங்கொண்ட பீமனைக்கண்டு கந்தர்வனென்கிற பயத்தினால் கவலையடைந்து, துயரத்தாலும் பயத்தாலும் மதிமயங்கி, அப்பொழுது ஒருவரையொருவர் பார்த்து, 'பலசாலியான கந்தர்வன் கோபத்துடன் ஒரு மரத்தைத்தூக்கிக்கொண்டு வருகின்றான். கந்தர்வர்கள் நல்ல ஊக்கமுடையவர்கள்; மஹாபாக்யசாலிகள்; ஸூர்யனுடைய காந்திபோன்ற காந்தியுடையவர்கள். நமக்குப் பெரிதான பயம் வந்துவிட்டது. ஸைரந்த்ரியைச் சீக்கிரமாக (அவிழ்த்து) விட்டுவிடுவோம்' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு, அவர்கள் பீமஸேனனால் சுழற்றப்படுகின்ற மரத்தைப்பார்த்து நடுக்கமுற்று த்ரௌபதியைவிட்டுவிட்டு நகரத்தைநோக்கி ஓடினார்கள். பிறகு, பீமன், ஓடுகின்ற அவர்களை வஜ்ராயுதத்தை ஏந்திய இந்திரன் அஸுரர்களைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்து, தாண்டிக்குதித்து ஓடி,

அவர்களுக்கு எதிரில் நின்றான். அவர்கள் அவனைப்பார்த்துப் பயத்தினால் மனக்கலக்கமுற்று அசைவற்று நின்றார்கள்; அந்த வ்ருகோதரன் நூற்றுக்கணக்கான அந்தக்கீசகர்களைப் பார்த்து, வஜ்ராயுதமுள்ள இந்திரன் தானவர்களை நாசஞ்செய்ததுபோல, ஒரே அடியினால் பத்துப் பேர்களையும் ஏழு பேர்களையும் இருபது பேர்களையும் பதினெட்டுப்பேர்களையும் ஐமபதுபேர்களையும் கொன்றான். ராஜேந்திரரே! வாயுபுத்ரனும் பலசாலியும் வாயுவின வேகத்துக்கு ஒப்பான வேகமுள்ளவனும் தைர்யலக்ஷ்மியையுடையவனுமான பீமன் நூற்றைந்து ஸூதர்களையும் மிச்சமின்றி மாததினாலேயே (அடித்து) யமனுடைய வீட்டுக்கு அனுப்பினான். சிறந்த கைகளுள்ளவனும் மஹா பலசாலியுமான பீமஸேனன் அவர்களைக்கொன்றுவிட்டு அப்பொழுது க்ருஷ்ணையைக்கட்டியிருந்து விடுவித்துத் தேறுதலடையச்செய்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனான அந்தவ்ருகோதரன் பயந்தவளும் கண்ணீரால் நிறைந்த முகமுள்ளவளுமான பாஞ்சாலியை (ஆபத்தினின்று) ரக்ஷித்தது மென்மையான சொல்லால் வசனிக்கலானான்.

'யாஜ்ஞஸேனி! பதிவ்ரதாதர்மத்தில் நிலைபெற்றவளான நீ துயரமடையாதே. பாதிவ்ரத்யத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற ஸ்திரீயானவள் எப்பொழுதும் தன்னுடைய விரதத்தைக்காப்பாற்ற வேண்டும். பதிவ்ரதையும் கணவனிடத்தில் அன்புள்ளவளும தேவராதருடைய மனைவியுமான சிரோமணி என்பவள் முன்னொருகாலத்தில் தன் கணவனுடைய வேஷத்தைத் தரித்த் ஒரு ராக்ஷஸனால் கவரப்பட்டாள். அந்த ராக்ஷஸன் ஒரு குளககரையில் அவளைக்கீழே இரக்கிவிட்டு பர்த்தாவினுடைய ரூபத்தை விட்டுவிட்டு அதிபயங்கரனான ராக்ஷஸனுக்கத தோன்றி, ஸாம தான பேதங்களாலும் அவள உடன்படாதிருந்தபொழுது, அவன் அவளை [1] நிர்ப்பந்தஞ் செய்யத் தொடங்கினான். பிறகு, அவள் அப்பொழுது தைர்யத்தைக் கைக்கொண்டு (அந்த ராக்ஷஸனுககு) இடங்கொடுக்கவில்லை. பிறகு, அவன் கத்தியை உருவிக்கொண்டு பதிவ்ரதையான அவளைப் பயமுறுத்தினான். க்ருஷ்ணையே! கற்பையே முதன்மையாகக்கொண்டவளான அந்த ஸாத்வியும் பயத்தை நீக்கி, உயிரை விடுவதில் நல்ல நிச்சயம் உடையவளாகி, 'என்னுடைய பர்த்தா என்னால் பரதேவதையாக ஆராதிக்கப்பட்டிருப்பாரானால், பெரியோர்கள் என்னால் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டிருப்பார்களானால் அந்தஸத்யத்தினால் என்னுடைய [2] சரீரத்தில் சிலபாகம் இப்பொழுது கற்பாறையாகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞை செயதாள்.

1, 2 மூலம் வேறு.

இவ்வாறு, அவளால் பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டவுடனே, அவளு டைய [1] அங்கமானது அவ்விதமான கற்பாறையாகியது. நாபிக்கும் முழங்காலுக்கும் நடுவிலுள்ள இடம் முழுவதுமே கல்லாய்விட்டது. பிறகு, அந்த ராக்ஷஸன் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவளுடைய தலையை வேகமாக அறுத்தான். அவள் பார்வதிக்கு நகமும்சதை யும்போல (இணைபிரியாத) ஜயை என்கிற ஸகியானாள். ஆதலால், கற்புள்ளவளுக்குத் துக்கம் அல்பம்; ஸுகம் அதிகம். பயந்த ஸ்வ பாவமுடையவளே! உன்னைத் துன்புறுத்துகிறவர்கள் இவ்விதமாகவே கொல்லப்படுவார்கள். கிருஷ்ணையே! நீ நகரத்துக்குப் போ; உனக்குப் பயமில்லை. நீ வேறு வழியினால் ஸுதேஷ்ணையினுடைய இருப்பிடத்திற்கு விரைவாகச் செல். நான் வேறு வழியினால் விராட னுடைய மடைப்பள்ளிக்குச் செல்லுகிறேன். இரவில் இவ்வாறு நாமிருந்தோமென்பதை ஜனங்கள் அறியாவண்ணம் நாம் நடந்து கொள்ளவேண்டும்' என்று சொன்னான்.

பீமனால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்ட பதிவ்ரதையான அந்த க்ருஷ்ணையானவள் நகரத்தில் பிரவேசித்தாள். நல்ல லக்ஷணங்க ளுள்ள அவள், செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச்செய்துவிட்டு, நஹு ஷன் சபிக்கப்பட்டபிறகு இந்திராணியானவள் ஸ்வர்க்கத்தில் பிர வேசித்ததுபோல, ஸுதேஷ்ணையினுடைய அந்தப்புரத்தில் பிரவே சித்தாள். அளவுகடந்த வீர்யத்தையுடையவனும் சிறந்த பலமுள்ள வனும் பகைவர்களைத் துகைக்கிறவனும் தர்மநந்தனருக்கு இளைய ஸஹோதரனும் பகைவர்களை ஜயித்தவனும் கம்பீரஸ்வபாவமுடைய வனுமான பீமனும், ராமர் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதுபோல எல்லாக் கீசகர்களையும் அவ்விடத்தில் மிச்சமின்றிக் கொன்றுவிட்டு, பிறகு, பட்டணத்தில் பிரவேசித்தான். பாரதரே! அந்தப் பீமனால் அவ்வி டத்தில் கொல்லப்பட்ட நூற்றைந்து கீசகர்களும், வெட்டப்பட்டுச் சாய்ந்துகிடக்கின்ற மரங்களுள்ள பெரிய காடுபோலச் சாய்ந்துகிடந் தார்கள். ராஜரே! இவ்வாறு அந்த நூற்றைந்து உபகீசகர்களும் ஸேனாபதியான அந்தப் பிரதானகீசகனும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக நூற்றாறு கீசகர்களும் மாண்டார்கள். கீசகனுடைய பந்துக்கள் கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து உண்டானபயத்தினால் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவ்விடத்தில் பயத்தினால் அந்த ஸைரந்த்ரியைப்பார்ப் பதற்கும் சக்தியற்றவர்களானார்கள். விராடநகரத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் ஒன்றுகூடி, கொல்லப்பட்டிருக்கிற அந்த நூற்றைந்து ஸூதபுத்ரர்களையும் காலையில் கண்டார்கள். பாரதரே! பெரிதான

[1] மூலம் வேறு.

அந்த ஆச்சர்யத்தை நகரத்திலுள்ள புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் பார்த்து அதிகமான ஆச்சர்யத்தை அடைந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

இருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.
கீசகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸுதேஷ்ணை த்ரௌபதியை ஊரைவிட்டுப் போகச்சொல்லியதும், அவள் ஒருமாதம் வஸிக்க அனுமதி பெற்றதும்.)

பாரதரே! பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்ட ஸூதர்களைக்கண்டு, அந்தப்பட்டணத்திலிருக்கிற ஜனங்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து விராடராஜனிடம்சென்று, 'ராஜரே! நூற்றுக்குமேலான ஸூதபுத்ரர்களும் கந்தர்வனால் கொல்லப்பட்டார்கள். வஜ்ரத்தினால் பிளக்கப்பட்ட மலையினுடைய பெரிய கொடுமுடிகள்போல் ஸூதபுத்ரர்கள் பூமியில் சிதறிக்கிடக்கின்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அந்த ஸைரந்த்ரியும் விடுபட்டு மறுபடியும் உம்முடைய அரண்மனைக்கு வருகிறாள். ஓ! அரசரே! உம்முடைய நகரமுழுவதும் ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதாகும். ஸைரந்த்ரியோ அவ்விதமான ரூபமுள்ளவள். கந்தர்வர்களும் மிக்க பலசாலிகள். புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகளுடன் சேர்வதில் விருப்பமுண்டாவது இயற்கை; ஸம்சயமில்லை. ராஜரே! ஸைரந்த்ரியினுடைய தோஷத்தினால் உம்முடைய இந்தப்பட்டணமானது விநாசத்தை அடையாதபடி விரைவாக நன்கு செய்யப்படவேண்டும். ஸர்வாங்கஸுந்தரியும் ரூபலாவண்யங்களால் விளங்குகின்றவளும் மங்களாகரியுமான ஸ்திரீயைக் கண்ணால் இமையாமல் பார்க்கின்ற புருஷர்களுடைய மனத்துக்கும் கண்ணுக்கும் தடையிராது. ஆதலால், பூமியில் ரூபத்தால் ஒப்பற்றவளான அந்த ஸைரந்த்ரியை எந்தப்புருஷன் பார்த்துக் காமனுக்கு வசப்படுவனோ அந்த மூடன் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்படுகிறான். இவளை அரண்மனையினின்று வெளியில் ஓட்டிவிடும்; முக்யமாகப் பட்டணத்திலிருந்தே ஓட்டிவிடும். காலன் ஸைரந்த்ரியினிடத்தில் பிரவேசித்து இந்தப்பட்டணத்தை அழிக்கிறானென்பது நிச்சயம்' என்று விஜ்ஞாபனம்செய்தார்கள். அவர்களுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுச் சேனைத்தலைவனான விராடன், 'இந்தக் கீசகர்களுக்கு அபரக்ரியையானது நடத்தப்படட்டும். நன்றாக மூட்டப்பட்டிருக்கிற ஒரே அக்னியில் வாசனைப்பொருள்களை எங்குஞ்சேர்த்து அந்தக்கீசகர்களனைவர்

...ப்படலாம' என்று ஆஜ்ஞாபித்தான். அரசன் இவ்வாறுசொல்லி அதிக மனக்கவலையுற்று மங்களகரமான அந்தப் புரத்தை அடைந்து தன் பட்டமஹிஷியான ஸுதேஷ்ணையைப் பார்த்து மிகுந்த பயத்துடன் (பினவருமாறு) உரைக்கலானான்:

'(ஸுதேஷ்ணையே!) ஸைரந்த்ரி இவ்விடம் வந்தால் அவளைப் பார்த்து நான் கட்டளையிட்டதாகவே நீ சொல்லவேண்டும். (எவ்வாறெனில்) 'ஏ! ஸைரந்த்ரி! உனக்கு மங்களம். இப்பொழுது உன் இஷ்டப்படி (வெளியில்) சென்று ஸஞ்சாரம்செய். ஸைரந்த்ரி! ராஜாவானவர் கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து நேரக்கூடிய அவமானத்தில் பயப்படுகிறார். கந்தர்வர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னிடத்தில் அவர் நேரில்சொல்வதற்கு விரும்பவில்லை. உன்னிடம் ஸ்திரீகள் சொல்லுவதில் குற்றமில்லை. ஆதலால், நான் உன்னிடத்தில் (இவ்விஷயத்தைச்) சொல்லலானேன்' என்பது' என்றான். அந்த ராஜகிங்கரர்களெல்லாரும் நன்றாக மூட்டப்பட்டிருக்கிற ஓரே அக்னியில் எல்லாக்கீசகர்களையும் ஸர்வவிதமான ஸம்ஸ்காரங்களோடும் தகனஞ் செய்தார்கள்.

பிறகு, பீமஸேனனால் ஸூதபுத்ரர்களைக்கொன்று விடுவிக்கப்பட்ட திரௌபதியானவள் பயத்தினின்றுவிடுபட்டவளாகி நகரத்தை நோக்கிச்சென்றாள். புலியினால் பயமுறுத்தப்பட்ட பெண்மான் போலப் பயமுறுத்தப்பட்டவளும் உத்தமமான மனோபாவமுள்ளவளும் யௌவனமுடையவளுமான திரௌபதியானவள் (தன்னுடைய) அங்கங்களையும்ஆடையையும் நன்றாகஅலம்பிக்கொண்டு நகரத்தில் ப்ரவேசித்தாள். ராஜரே! அவளைக்கண்டு கந்தர்வர்களிடமுள்ள பயத்தினால் (அங்குள்ள) புருஷர்கள் பத்துத்திக்குக்களிலும் ஓடினார்கள். சிலர் கண்ணை மூடிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறே, மற்றஜனங்கள் மயக்கமடைந்து கைகளால் கண்களைமூடிக்கொண்டு ஓடினார்கள். அவ்வாறே, (சில ஜனங்கள்,) 'அந்த ஸைரந்த்ரியைப் பாரர்தேயுங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு தீனஸ்வரூபத்துடன் அலறினார்கள். (மற்றும் சிலர்,) 'ஸௌந்தர்யத்தினால் விளங்கும் இவளை இப்பொழுது பார்ப்பவன் கீசகர்கள்போல நாசம்செய்யப்பட்டு இந்த இடத்தில் இறக்கவேண்டிவரும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு பயத்தினால் நிலைதவறிய மனத்துடன் கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து உண்டானபயத்தால் மயக்கத்தை அடைந்தார்கள். அரசரே! பிறகு, பாஞ்சாலியானவள் சமையற்கட்டிடத்தினுடைய வாயிலில் மதங்கொண்ட பெரிய யானைபோல வீற்றிருக்கும் பீமஸேனனைக்கண்டு பரிஹாஸத்துடன் குறிப்புக்களோடு மெல்லப்பின்வருமாறு சொல்லலானாள்: 'எவரால்

நான் (ஆபத்தினிடமிருந்து) விடுவிக்கப்பட்டேனோ அந்தக் கந்தர்வ ராஜருக்குவந்தனம்; தோஷமற்றவளும நாதனில்லாதவளாக வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கின்றவளும் கீசகர்களிடத்திலிருந்து பயந்தவளுமான என்னைரக்ஷித்த கந்தர்வருக்குவந்தனம்' என்றாள். பீமன், 'எந்தப்புருஷர்கள் [1] உனக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவர்களாக இவ்வுலகில் ஸஞ்சரிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நீ வசப்பட்டவளாகஇஷ்டப்படிஸஞ்சரித்துக்கொண்டிரு. எந்தப்புருஷர்கள்(உனக்கு) ஸ்வாதீனப்பட்டவர்களாக இவ்வுலகில் ஸஞ்சரிக்கிறார்களோ அவர்கள் இனி அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுக் கடனில்லாதவர்களாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கட்டும்' என்றான். அவ்விருவர்களுடைய அந்த வார்த்தையையும் கேட்டு மற்ற ஜனங்கள் (அதன் கருத்தை) அறியவில்லை. பிறகு, பாஞ்சாலராஜகுமாரியும் (வேறிடத்திற்குச்) சென்றாள். பிறகு, அவள் நடனசாலையில் விராடராஜனுடைய பெண்களுக்கு நடனம் கற்பிக்கின்றவனும் சிறந்த கைகளுள்ளவனுமான தனஞ்சயனைக் கண்டாள். பிறகு, அந்தக்கன்னியர்கள் அர்ஜுனனுடன் நடனசாலையிலிருந்து வெளியில்வந்து, வருகின்றவளும் துன்பமடைந்தவளும் குற்றமற்றவளுமான திரௌபதியைக் கண்டார்கள். கன்னியர்கள், 'ஸைரந்த்ரி! நீ பாக்யத்தால் ஆபத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டாய்; பாக்யத்தினால் மீண்டு (இங்கு) வந்தாய். குற்றமற்றவளான உன்னைத் துன்பப்படுத்தினஸூதர்களும் உன் பாக்யத்தால் கொல்லப்பட்டார்கள்' என்றுசொன்னார்கள். பிருஹன்னளை, 'ஸைரந்த்ரி! எவ்விதம் நீ விடுவிக்கப்பட்டாய்? அந்தப்பாபிகள் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்கள்? உன் வரலாற்றை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். உள்ளபடி நீ உரைப்பாயாக' என்றுவினவ, ஸைரந்த்ரி, 'ப்ருஹன்னளையே! ஸைரந்த்ரியினால் உனக்கு இப்பொழுது என்ன கார்யமிருக்கின்றது? கல்யாணி! நீ எப்பொழுதும் ஸுகமாகக் கன்யாமாடத்தில் மகிழ்ந்திருக்கிறாய். ஸைரந்த்ரியடைகிறதுக்கத்தை நீ அடைகிறாயில்லை; நீ ஸுகமாக இங்கே இருக்கிறாய். அவ்விதமான துக்கம் உன்னால் அடையப்படவில்லை. ஆதலால், துக்கமடைந்திருக்கின்ற என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு இம்மாதிரியாக வினவுகிறாய்' என்றுசொல்ல, பிருஹன்னளை, 'கல்யாணி! இந்தப்ருஹன்னளையும் விலங்கு ஜாதியில்பிறந்த ஒரு ஜந்துவைப்போல முடிவில்லாத துக்கத்தை அடைந்திருக்கிறாள். இவளை நீ அறியவில்லை. பெண்ணே! உன்னுடன் நான் வாஸம்செய்திருக்கிறேன். நீயும் எல்லாருடனும்சேர்ந்து வாஸஞ்செய்திருக்கிறாய். உன்னைக்காட்டிலும்

[1] 'யஸ்யா:' என்பது மூலம்.

மிக்க கஷ்டத்துடன நான் வஸித்துவருகிறேன். அழகிய இடையை யுடையவளே! நீ துயரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது யார்தாம் (அப்படிப்பட்டஉன்) துக்கத்தை (மனத்தில்) எண்ணுமலிருப்பார்? ஒருவராலும் ஒருவருடைய மனமானது முழுதும் ஒரு ஸமயத்திலும் அறியமுடியாதென்பது நிச்சயம். அதனுல் என்னை நீ அறியவில்லை' என்முள்.

பிறகு, திரௌபதியானவள் பெண்களோடுகூடவே அந்த ராஜ கிருஹத்தில நுழைந்து அஸூயையற்றவளாக ஸுதேஷ்ணையிடம் சென்முள். அவளைநோக்கி, ராஜபத்நியானவள் விராடனுடையசொற் படி, 'ஸைரந்த்ரி! நீ எங்கே போகவேண்டுமென்று விரும்புகிறு யோ அவ்விடம் விரைவாகச்செல். ஸைரந்த்ரி! அரசர் கந்தர்வர் களிடத்தினின்று அனர்த்தம் நேரிடுமென்று பயப்படுகிருர். நீயும் யௌவனமுடையவள்; அழகியபுருவங்களுள்ளவள்; ஸௌந்தர்யத் திஞல் பூமியில் நிகரில்லாதவள். கல்யாணி! புருஷர்களுடையமன மும் ஸ்பர்சத்திஞல் உண்டாகிற ஸுகத்தில் பற்றுள்ளது. ஆதலால், உன்னிடத்திலிருந்து எனக்கும் தேசத்துக்கும் நகரத்துக்கும் பய முண்டாயிருக்கிறது. நீ இஷ்டப்படி ஸுகமாயிருக்கத்தக்க இடத் தைக்குறித்து இப்பொழுதே (இந்த) நகரத்தினின்று போய்விடு. கல்யாணி! உன்நிமித்தமாக என்னுடைய பந்துக்கள் அனைவர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். என்னுடைய பிராதாக்களை நீ கொன்றகாரணத் தால் உன்னுடையபுத்தி கொடிது. ஆகையால், கந்தர்வராஜர்களிடத் திலிருந்து இப்பொழுது பயம் உண்டாகிறது. ஸைரந்த்ரி! (உனக்கு) இவ்வுலகில் எவ்வாறு க்ஷேமமுண்டாகுமோ அவ்வாறு இஷ்டப்படி செல்' என்முள். ஸுதேஷ்ணையினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ஸைரந்த்ரியானவள், 'கோபமுள்ளவளே! முப்பதுநாள் வரையில் அரசர் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கட்டும். (அதற்குள்) அந்தக் கந்தர் வர்கள் கார்யஸித்தி அடைவார்கள்; ஸம்சயமில்லை. பிறகு, என் னைத் தங்களிடம் அழைத்துக்கொள்வார்கள்; உனக்கு ப்ரியத்தை யும் செய்வார்கள். நிச்சயமாகவே அரசர் பந்துக்களோடுகூட நன்மை யை அடைவார். கல்யாணி! அந்தக் கந்தர்வர்கள் அரசரால் உதவி செய்யப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் நன்றியறிவுள்ளவர்களும் நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் பலத்திஞல் அதிககர்வமுள்ளவர்களும் பிரத்யுபகாரஞ் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாயிருக்கின்முர்கள். நான் (மிச்சமான முப்பதுநாள் வரையில் இங்கு வஸிக்க) விரும்பு கிறேன். நீ தடைசொல்லாதே. (நான் இங்குவஸிப்பதால் சுபமோ அசுபமோ) எதுவருமென்பதை ஆலோசனைசெய். அந்த (முப்பது)

நாள் வரையில் என்னைக்காப்பாற்று. அதனால் உனக்கு நன்மை உண்டாகும்' என்றுகூறினாள். அந்த ஸைரந்த்ரியினுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு, கேகயராஜகுமாரியான ஸுதேஷ்ணையானவள் பிராதாக்களுக்குநேர்ந்த விபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் துக்கத்தினால் மதிமயங்கித் துன்பத்துடன் திரௌபதியைப் பார்த்து, 'கல்யாணி, நீ இஷ்டப்படி வாஸஞ்செய். உன்னை நான் சரணமடைந்தேன். என்னுடைய பர்த்தாவையும் விசேஷிதது புத்ரர்களையும் நீ காப்பாற்று' என்றுசொன்னாள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! ஸுதேஷ்ணையானவள் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, (விராடராஜனிடம்வந்து,) '(மஹாராஜரே!) பயந்தவளான இந்த ஸைரந்த்ரியானவள் இந்த முப்பதுநாள் (இவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்து) க்ருதக்ருத்யையாகட்டும். நான் (அதுவரையில் இவ்விடத்தில் இவளை) வஸித்து வரும்படி செய்கிறேன்' என்று அரசனிடம் எல்லாவிஷயத்தையும் தெரிவித்தாள்.

கீசகவத பர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம்.

(பாண்டவர்களைத்தேடி விராடநகரம் சென்ற சாரர்கள் ஹஸ்தினபுரம் சென்று துர்யோதனனிடத்தில் தாங்கள் பாண்டவர்களை அறியவில்லையென்பதையும் கீசகவதத்தையும் தெரிவித்தது.)

கீசகன் கொல்லப்பட்டவுடன், பகைவீரர்களைக்கொல்லும் திறமையுடைய விராடராஜன், மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் மிக்கசோகத்தை அடைந்தான். ராஜரே! அந்தநகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஸாமான்யஜனங்கள், ஸஹோதரர்களோடுகூடின கீசகனுடைய கோரமான வதத்தைக்கேட்டு, இது மஹாபயங்கரமென்று எண்ணி ஆச்சர்யமடைந்து, 'வீர்யமுடையவனும் ராஜாவுக்கு நண்பனும் கொழுப்பினால் அதிககர்வம்கொண்டவனும் யுத்தத்தில அட்டஹாஸம் செய்பவனும் பலசாலியும் யுத்தத்தில் ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவனுமான கீசகனென்பவன் பகைவர்களை நாசஞ்செய்கின்றவனும் பெண்போகமதேடுகிறவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமாயிருந்தான். அவன் ஸைரந்த்ரிநிமித்தம் கந்தர்வர்களால் இரவில் கொல்லப்பட்டானும்' என்று எல்லா இடங்களிலும் பேசிக்கொண்டார்கள். மஹாராஜரே! கீசகன் கொல்லப்பட்டவுடன், அந்த அந்தத்தேசங்களி

லுள்ள மனிதர்கள் வியப்புற்று இவ்வாறு கீசகனுடைய விநாசத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பிறகு, துர்யோதனனால் வெளிநாடுகளில (பாண்டவர்களைத்தேடுவதற்காக) அனுப்பப்பட்டிருந்த சாரர்களெல்லாரும் (துர்யோதனனுடைய) கட்டளைப்படி ஸங்கேதத்தைச்செய்துகொண்டு அனேக தேசங்களிலும கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும்தேடி, பிறகு, தாம சொல்லிக்கொண்டபடி (ஒருவரை ஒருவர்) பார்த்துக்கொண்டு ஹஸ்தினபட்டணத்துக்குத்திரும்பினார்கள். அவர்கள் ஹஸ்தினபட்டணத்தை வந்தடைந்து அங்கு பகைவர்களை அடக்குபவனும், குருவம்சத்திலுதித்தவனும், திருதராஷ்டிர குமாரனும், துரோணர் கர்ணன் கிருபர் மஹாத்மாவான பீஷ்மர் இவர்களோடும் ஸஹோதரர்களோடும் மஹாரதர்களான திரிகர்த்தர்களோடுமசேர்ந்திருக்கினறவனுமான துர்யோதன மஹாராஜனைக்கண்டு தலையால் பூமியில்வணங்கி, 'ஜயமடைவீராக' என்ற ஆசீர்வாதத்தால் (அவனை) மேன்மைப்படுத்தி, பிறகு, ஸூர்யனுக்கு ஸமமும ஸவர்ணமயமும் உத்தமமுமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும் தேவாகளால இந்திரன் போற்றப்படுவதுபோல மந்திரிகளால் போற்றப்படுகிறவனும் கற்றறிந்தவர்களாலும் பாடகர்களாலும் கவிகளாலும் ஸ்துதிபாடகர்களாலும் பரிவாரங்களுடன் கூடின அனேக மன்னர்களாலும் வணங்கப்பட்டவனும் ஸபையின் நடுவில வீற்றிருப்பவனுமான அவனைப்பார்த்து, 'ஓ! மனுஷ்யேந்திரரே! ஜனங்களிலலாததும் துஷ்ட மிருகங்களால் சூழப்பட்டதும் பற்பல வண்டுகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் கொடிகளாலும் செடிகளாலும் (அடர்ந்ததும்) உள்ளேபுகமுடியாததும் பற்பலபுதர்களால் சூழப்பட்டதுமானஅநதப்பெரிய அரணயததில அந்தப்பாண்டவர்களைத்தேடுவதின்பொருட்டுஎப்போதும் நாங்கள் பெரியமுயற்சியைச்செய்தோம். அதிக உறுதியான வல்லமையுள்ள பாண்டவர்கள் சென்ற வழியை நாங்களறியோம். ஆஸ்ரமங்களிலும் காடுகளிலும் உயர்நதமலைகளின் சிகரங்களிலும் பற்பல தேசங்களிலும் ஜனங்கள் நிறைந்திருககினற தேசங்களிலும் நாற்சந்திகளும் பட்டணங்களிலும் நாங்கள் (பார்த்தர்களுடைய) அடிவைப்பைத் தேடினோம. நரேந்திரரே! விரைவாக (ஓடி) ஒளிந்தவர்களான பாண்டவர்களை நாங்கள அறியவில்லை. மனிதரிற் சிறந்தவரே! முழுதும் காணாமற்போனதினால அவர்கள் நாசமடைந்திருக்கவேண்டும். உமக்கு மங்களம். மலையினுச்சியிலிருக்கும் புதாகளிலும் குகைகளினிடையிலும் தாழ்வரைகளிலும நதிகளிலும் மலையருவிகளிலும் மடுக்களிலும் தடாகங்களிலும் செல்லுதற்கரிய காடுகளிலும் கிராமங்களிலும் பூந்தோட்டங்களிலும் யானைகளின் அரு

கிலும் புலிகளின் அருகிலும் சிங்கங்களின் ஸமீபத்திலும் சரபங்களின் மத்தியிலும் நாங்கள் தேடினோம். அவர்களுடைய கதியானது (எவ்விதத்தினாலும்) அறியமுடியாததாயிருக்கிறது. ரதிகர்களுள் உத்தமரே! மனுஷ்யேந்திரரே! வழியில் (பாண்டவர்களின்) ரதங்களின் கதியை(அறியவிரும்பிக்) கொஞ்சகாலம் நாங்கள் அவர்களுடையதேர்ப்பாகர்களை அனுஸரித்தோம். பகைவர்களை வாட்டுபவரே! நாங்கள் முறைப்படி தேடிப்பார்த்து உண்மையாக விஷயங்களை அறிந்துகொண்டோம். ஸாரதிகள்பார்த்தர்களின்றி த்வாரகைக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். ராஜேந்திரரே! அந்தத்வாரகையில் கிருஷ்ணையும் இல்லை; மஹாவ்ரதமுள்ள பாண்டவர்களுமில்லை. நரோத்தமரே! உண்மையை உரைத்தோம். பாண்டவர்களை இப்புவியில் நாங்கள் காணவில்லை. பகைவர்களை வாட்டுபவரே! நீர் ஸுகமாக இரும். அவர்கள் நசித்துவிட்டார்கள். நீர் ஸ்வஸ்தமாகஇரும். எல்லாவிதத்தினாலும் அவர்கள் நசித்துவிட்டார்கள். பரதர்களிற் சிறந்தவரே! உமக்கு வந்தனம். மலைகள் வனங்கள் காடுகள் தேசங்கள் நகரங்கள் கிராமங்கள் பட்டணங்கள் இவற்றையுடைய பூமி முழுவதும் மிச்சமின்றி எல்லா இடத்திலும் நாங்கள் தேடினோம். பாண்டவர்களைக் காணவில்லை. மனுஷ்யேந்திரரே! மறுபடியும் (எங்களுக்குக்) கட்டளையிடும். வேந்தரே! இதற்குமேல் பாண்டவர்களைத் தேடும் விஷயத்தில் மறுபடியும் நாங்கள் என்ன செய்யக்கடவோம்? வீரரே! பிரியமும் மங்களகரமுமான எங்களுடைய இந்த வார்த்தையையும் கேளும். அரசரே! பரதவம்சத்தில் உதித்தவரே! மத்ஸ்யராஜனைச் சேர்ந்தவனும் ஸூதஜாதியில் பிறந்தவனும் மிக்கபலசாலியும் த்ரிகர்த்தர்களைப் பெரும்பாலும் பலத்தினால் நாசம் செய்தவனுமான கீசகன் இரவில் கந்தர்வர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டுக் கிடக்கிறான். நராதிபரே! விராடராஜனுக்கு மைத்துனனும் ஸேனாபதியும் கம்பீரமான புத்தியுடையவனும் ஸுதேஷ்ணைக்கு இளையஸஹோதரனும் கொடியவனும் சூரனும் வீரனும் துன்பமற்றவனும் ஊக்கமுடையவனும் மஹாவீர்யமுள்ளவனும் நீதியும் பலமுமுள்ளவனும் யுத்தம் செய்யும் முறைகளை அறிந்தவனும் பகைவர்களுடைய வீர்யத்தை நாசஞ்செய்பவனும் சிங்கத்துக்கொப்பான வன்மையுள்ளவனும் குடிகளைக் காப்பதிலும் பகைவர்களைப் பிடிப்பதிலும் வல்லவனும் பெரும்போரில் பகைவர்களை வென்றவனும் மிகக்கொடியவனும் கௌரவத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டவனும் ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய மனங்களை ஆனந்தப்படுத்துகின்றவனும் தைர்யமும் நன்றாகப்பேசும் திறமையும் யுத்தத்தில் விருப்பமும் புண்ணியச்செய்கைகளுமுள்ள

வனும் பொருளின்பங்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவனும் மனிதர்களுள் உத்தமனும் (பகைவர்களுடைய பெருமையைப்) பொறுதவனும் கொடியநெஞ்சமுள்ளவனுமான அந்தக்கீசகன் ஸஹோதரர்களோடு ஸ்திரீநிமித்தமாக நடுநிசியில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான்; இவனுடைய ஸ்நேஹிதர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; யுத்தவீரர்களும் ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டார்கள். கந்தர்வர்களுக்கு மனைவியும் அழகிய இடையுள்ளவளுமான ஸைரந்த்ரி என்கிற ஒரு ஸ்திரீ இருக்கிறாள். கொழுப்பும் கெட்ட எண்ணமுமுள்ளவனும் பலசாலியுமான அந்தக் கீசகன் அவளை விரும்பினான். அந்தக் கீசகன் அனேக பந்துக்களுடன் இரவில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான் என்னும் விருத்தாந்தத்தை நாங்கள் கேட்டோம்; ராஜேந்திரரே! ஆகையால், இதுமுதல் பாண்டவர்களைத் தேடும்பொருட்டுச் சாரர்களை எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதற்காக நீர் அனுப்பவேண்டுமென்பது எங்களுடைய எண்ணம். நராதிபரே! துஷ்டாத்மாவான கீசகன் தம்பிமார்களுடன் இரவில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான். இவ்வளவுமட்டில் நாங்கள் கேள்விப்பற்றோம். உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். குருகுலத்திலுதித்தவரே! செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்த நீர், இந்தப் பிரியத்தையும் பகைவர்களுடைய அவமானத்தையும் கேட்டு, இனிச் செய்யத்தக்கதை உடனே செய்யும்' என்று சொன்னார்கள்.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனாதிகள் பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்கு ஆலோசனை செய்தது.)

பிறகு, துர்யோதனமஹாராஜன், அப்பொழுது அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு நெடுநேரம் மனத்தில்சிந்தித்து ஸபையிலிருக்கின்றவர்களைப் பார்த்து இவ்விதமான வார்த்தையைச்சொல்லலானான். '(ஸபையோர்களே!) கார்யத்தின் கதியானது உண்மையாக அறிவதற்கு முடியாததன்றோ? ஆதலால், நீங்கள் எல்லாரும் நன்றாக ஆராய்ந்து பாருங்கள். பாண்டவர்கள் எங்கே போயிருப்பார்கள்? அவர்களுக்கு அஜ்ஞாதவாஸகாலமாக ஏற்பட்ட இந்தப்பதின்மூன்றாவது வர்ஷத்தில் அனேகமாகக்காலம் சென்றுவிட்டது; கொஞ்சம் மிகுதியிருக்கிறது. இந்த ஸமயத்தில் அந்தப் பாண்டவர்கள் இந்த வர்ஷத்தின் மிகுதியையும் தாண்டிவிடுவார்களானால் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினவர்களும் ஸத்யத்தையும் விரதத்தையும் ப்ரதான

மாகக் கொண்டவர்களுமான அவர்கள் அனைவரும், மதப்பெருக்குடைய சிறந்தயானைகள்போலவும் ஸர்ப்பங்கள்போலவும், நிச்சயமாகக் கௌரவர்களைக் குறித்து, (தங்களால் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற) துக்கத்தினால் அதிக கோபமுடையவர்களாவார்கள். புருஷர்களிற் சிறந்த பாண்டவர்கள், ஸமர்த்தர்களும் கற்றறிந்தவர்களும் வல்லமையுடையவர்களும் நன்றாக மறைந்திருக்கின்றவர்களுமான சாரர்களால் நன்றாக உபயோகப்பட்டிருக்கிற (உபாயத்துடன் கூடின) ஊகத்தினாலறியத் தக்கவர்கள். கஷ்டமான நிலைமையை அடைந்திருக்கின்ற பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தில் அறியப்படுவார்களாயின், கோபத்தையடக்கிக்கொண்டு, பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிற காலம் முடிவதற்குள்ளாகவே மறுபடியும் கானகத்தில் செல்லுவார்கள். ஆதலால், (நம்முடைய) ராஜ்யமானது நாசமற்றதும் குறைவற்றதும் இரண்டாவது அரசனில்லாததும் கவலையற்றதும் பகைவர்கள் அற்றதுமாக நெடுங்காலம் நிலைபெற்றிருக்கத்தக்க உபாயத்தை விரைவாகத் தேடுங்கள்' என்றான்.

அதிக வ்யஸனமுற்றவனான துர்யோதனன் இவ்விதமான வார்த்தையைச் சொன்னவுடன், கர்ணன், ஸத்யமும் தர்மமும் அர்த்தமும் உள்ள வாக்கியத்தை (ப்பின்வருமாறு) உரைக்கலானான். 'பரதகுலத்தில் உதித்தவனே! மறுபடியும் இவர்கள் போகவேண்டாம். வேறு சாரர்கள் போகட்டும். சுறுசுறுப்புள்ளவர்களும் யோக்யர்களும் ஸாமர்த்தியமுடையவர்களும் மறைந்து ஸஞ்சரிக்குந் தன்மையுடையவர்களுமான சாரர்கள், வளப்பமுள்ளவைகளும் கிராமங்களால் நிறைந்தவைகளுமான பலதேசங்களில் ஸஞ்சரிக்கட்டும். ராஜனே! அவ்விடங்களிலுள்ளனவும் மனத்தைக் கவர்வனவுமான ஸபைகளிலும் ராஜதானிகளிலும் தீர்த்தங்களிலும் பற்பலவிதமான [1] ஆகரங்களிலும் ஸித்தவேஷமும் பிராம்மணவேஷமும் தரித்து, மறைந்து ஸஞ்சரிப்பவர்களான பாண்டவர்களைத் தேடவேண்டும். ஓ! மனுஷ்யேந்த்ர! நல்ல நிபுணர்களும் அதை அறிந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் அவ்விதமாகத் தேடுகின்றதையே ப்ரதான கார்யமாகக் கொண்டவர்களுமான பற்பல சாரர்களால், நல்ல நீதியுடன் கூடின ஊஹத்தால், பாண்டவர்கள் நதிகளுடைய (ஸமீபத்திலுள்ள) புதர்களிலும் தீர்த்தங்களிலும் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் ரம்யமான ஆச்ரமங்களிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் தேடத்தக்கவர்கள்' என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனான துரியோதன

---

1 ரத்னங்களுண்டாகும் இடம்.

னுக்கு உடன்பிறந்த தம்பியும் அண்ணனை அவனுக்கு ப்ரியத்தையும் ஹிதத்தையும் செய்வதில் அதிகப்பற்றுள்ளவனுமான துச்சாஸனன் அந்த ஸபையில் தன் தமையனை துர்யோதனனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான் :

'மனுஷ்யர்களுக்கு நாதரே! மன்னரே! நமக்கு நம்பிக்கையுள்ள சாரர்கள் நாம் கொடுக்கும் வெகுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்குச் செல்லட்டும். ராஜேந்திரரே! கர்ணன் பார்க்கச்சொன்ன இடமனைத்தும் நன்றாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும். குறிப்பிட்டபடி, சாரர்களனைவரும் தேடவேண்டிய இடங்களில் தேடட்டும். பசுக்கள் மூக்குக்களால் (முகர்ந்து) அறிகின்றன. பிராம்மணோத்தமர்கள் வேதங்களாலேயே அறிகிறார்கள்: மன்னர்கள் சாரர்களால் அறிகிறார்கள். மற்ற ஜனங்கள் இரண்டு கண்களாலும் பார்க்கிறார்கள். கீழ்ச்சொல்லப்பட்டபடி, வேவுகாரர்கள் மறுபடியும் மறுபடியும் தேடட்டும். இவர்களும் இன்னும் மற்றபலரும் தேசங்களிலும் நகரங்களிலும் தேடட்டும். அவர்களுடையகதியாவது வாஸஸ்தலமாவது வரலாறாவது (ஒன்றும்) அறியப்படவில்லை. அவர்கள் நன்றாக மறைந்துகொண்டிருக்கிறார்களோ; அல்லது, ஸமுத்திரத்தின் அக்கரையை அடைந்திருக்கின்றார்களோ; சூரர்கள் என்கிற எண்ணமுள்ளவர்களான அவர்கள் மஹாரண்யத்தில் துஷ்ட மிருகங்களால் தின்னப்பட்டார்களோ; சிறந்த த்வீபத்தையாவது அடைந்தார்களோ; மதத்தை இழந்தவர்களான அவர்கள் ஆசையற்றவர்களாக மலைகளிலும் நுழைதற்கரிய காடுகளிலும் (ஸஞ்சரிக்கையில்) ராக்ஷஸர்களால் பக்ஷிக்கப்பட்டார்களோ; அல்லது, அனேக வர்ஷங்கள் ஆபத்தையடைந்து நாசமடைந்து விட்டார்களோ. அரசரே! ஆதலால், நீர் உம்முடைய மனத்தைக் கவலையற்றதாகச்செய்து அடக்கிச் செய்யக்கருதிய கார்யத்தை அதிக ஊக்கத்துடன்செய்யும்' என்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்யாயம்.
கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரோணர் துர்யோதனனை நோக்கிப் பாண்டவர்கள் அழிந்திராரென்று சொல்லி அவர்களைத் தேடுவதற்கு ஏற்பாட்டைச் செய்ததும், பீஷ்மர் பாண்டவர்கள் வஸிக்கும் இடத்துக்குரிய லக்ஷணங்களையும் அவர்கள் எவ்விதத்தினாலும் ஜயிக்கத்தகாதவர்கள் என்பதையும் கூறி அவர்களோடு ஸந்தியைச் செய்வது அவஶ்யம் என்றதும்.)

பிறகு, ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களைக் கண்டறிந்தவரான த்ரோணர் ஸபையின் நடுவில் (துர்யோதனன் முதலானவர்களைப் பார்த்து,) 'அவ்விதமான மஹிமையையுடையவர்கள் நாசத்தையும் அவமானத்தையும் அடையமாட்டார்கள். சூரர்களும் நல்ல வித்யாப்யாசஞ் செய்தவர்களும் புத்திசாலிகளும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் தர்மங்களை அறிந்தவர்களும் ஸத்யஸந்தர்களும் மஹாத்மாக்களும் பிராதாக்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், நீதி தர்மம் அர்த்தம் இவைகளுடைய தத்துவத்தை அறிந்தவனும் தந்தைபோலவே மனத்தை அடக்கினவனும் தர்மத்திலிருப்பவனும் ஸத்யத்தில் உத்ஸாஹமுள்ளவனும் மூத்தவனும் மேலோர்களை வணங்குகின்றவனும் அன்புள்ளஸ்னேஹாதரனும் பெருமையுள்ளவனும் ஸ்னேஹாதரர்களைவரையும் அனுஸரித்திருப்பவனும் அஜாதசத்ருவுமான யுதிஷ்டிரனை அனுசரித்திருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு, (தனக்கு) ஸ்வாதீனப்பட்டவர்களும் (தைர்யத்தினால் ஆபத்துக்காலங்களிலும்) அசைவற்றிருப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான அவர்களுக்கு நீதியில் சிறப்புற்றவனும் கற்றறிந்தவனுமான யுதிஷ்டிரன் ஏன் நன்மையையுண்டு பண்ணமாட்டான்? ஆதலால், முயற்சியுடன் கவனித்துப்பாருங்கள். இன்னும் ஸமயம் தாண்டவில்லை. அவர்கள் நாசத்தை அடையமாட்டார்களென்பது எனனுடைய உறுதியான எண்ணம். செய்யவேண்டிய கார்யமானது விளம்பமின்றிச் சீக்கிரம் ஆலோசிக்கப்படலாம்; நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யப்படவேண்டும். இவர்களுடைய வாஸஸ்தானமும் நன்கு ஆலோசிக்கப்படவேண்டும். எல்லாக்காரியங்களிலும் தைர்யத்தினால் நிலைதவறாத மனத்தையுடையவர்களான பாண்டுபுத்ரர்களுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை அறியத்தக்க நீதியைச் செலுத்தவேண்டும். எல்லாவித உபாயங்களாலும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்கு நீ முயற்சி செய். தேவதைகளால் எப்பொழுதும் காக்கத்தக்கவர்களான அந்தச் சூரர்கள் (எவ்விதத்தாலும்) அறிய

முடியாதவர்கள். சுத்தஸ்வரூபமுள்ளவனும் ஸத்யஸந்தனும் உத்தம மான நீதியையுடையவனும் சுத்தனும் ஒளிக்குவியல்களால் நான்கு பக்கங்களிலும் நிறைந்தவனுமான பார்த்தன், மனிதர்களைக் கண் ணால் கொளுத்தினாலும் கொளுத்துவான். ஆதலால் முயற்சிசெய்ய வேண்டும். பிராம்மணர்களாலும் சாரர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் நிபுணர்களான தவசிகளாலும் மறுபடியும் நாம் தேடுவோம். மனு ஷ்யேந்திர! மறைந்து வாஸஞ்செய்கின்ற பாண்டவர்கள், தேடுவதில் தேர்ச்சியடைந்தவர்களும் பயமில்லாதவர்களும் அதை அறிந்தவர் களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் அந்தத் தேடுகிற கார்யம் ஒன்றையே முக்கியமாகவுடையவர்களுமான பற்பல சாரர்களால் தேடத்தக்கவர்கள்' என்று கூறினார்.

பிறகு, சிறந்தபுத்தியையுடையவரும் பரதகுலத்தில் உதித்தவர் களுக்குப் பாட்டனாரும் சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றறிந்தவரும் தேசகாலங்களையறிந்தவரும் நீதியையுடையவரும் விசாலமான புத்தி யையுடையவரும் சந்தனுவினுடைய குமாரருமான தேவவிரதர், மஹாத்மாவான ஆசார்யருடைய அந்த வாக்கியம் சொல்லிமுடிந்த வுடன், காரணங்களோடும் அர்த்தத்துடனும் கூடிய இவ்விதமான வார்த்தையை உரைக்கலானார். அவர் தர்மங்களையறிந்தவனும் பாண்டுமஹாராஜனுடைய புதல்வனுமான யுதிஷ்டிரன்விஷயத்தில் நன்றாக இசைந்ததும் தர்மத்துடன்கூடியதும் எக்காலத்திலும்மாற்ற முடியாததும் எப்பொழுதுமே அயோக்யர்களடைவதற்கரியதும் எக் காலத்திலும் ஸாதுக்களால் ஸம்மதித்துப் பூஜிக்கப்பட்டதுமான ஒரு வார்த்தையை அந்தஸபையில் சொல்லத் தொடங்கினார்:

'எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் பிராம்மணருமான நம் முடைய ஆசார்யர் சொன்னது (ஸரியே.) சாஸ்திரஞானமும் நல்ல ஒழுக்கமுமுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் நாசத்தை அடையமாட் டார்கள். எல்லா லக்ஷணங்களுமுள்ளவர்களும் நல்ல ஒழுக்கமுள்ள வர்களும் பெரியோர்களுடைய வரையறையில் கட்டுப்பட்டவர்களும ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் முதன்மையாகக்கொண்டவர்களும் ஸமயத்தை அறிந்தவர்களும் ஸமயத்தைப் பாதுகாக்கின்றவர்களும நல்ல நியமமுள்ளவர்களும் ஸாதுக்களுக்குரிய கார்யபாரத்தைத் வஹிக் கின்றவர்களுமான அந்தப் பார்த்தர்கள் துன்பமடையமாட்டார்கள். தவத்தினாலும் தம்முடைய வீர்யத்தினாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்கள் நாசமடையமாட்டார்களென்பது என்னுடைய நிச்சய மான எண்ணம். அவர்கள் எப்பொழுதும் க்ஷத்ரியதர்மத்தில் நிலை பெற்றவர்கள்; எப்பொழுதுமே கேசவனையனுஸரித்தவர்கள்; அதிக

வீரபுருஷர்கள்; மஹாத்மாக்கள்; மஹாபலசாலிகள். அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களைத் தேடும்விஷயத்தில் நான் (உனக்குப்) புத்தியை நன்கு சொல்வேன்; கேள். நன்றாக நீதியைச்செலுத்துகிறவனுடைய நீதியானது பிறரால் அறிவதற்கு அருமையானது. அந்தப்பாண்டவர்களை நினைத்து நம்மால இப்பொழுது செய்யத்தக்கதைப் புத்தியினால நிச்சயிப்பதற்காக நான் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். அதை நீ அறிந்துகொள். ஐயனே! பெரியோர்களுடைய கட்டளையில் கட்டுப்பட்டு நிற்பவனும ஸத்யத்தைத் தவறவிடாமலிருப்பவனுமான அந்த யுதிஷ்டிரனுடைய இந்த நீதியானது எவ்விதத்தினாலும் நன்றாகச் சொல்லத்தக்கதன்று. மேலும், என்னால் அது சொல்லத் தக்கதன்று. (ஏனென்றால்,) எனக்குக் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் ஸமானர்கள். பாண்டுபுத்ரர்களுடைய இருப்பிடத்தை ஆலோசித்து நான் சொல்லுகிறேன். வீணான அதிகப் புலம்பலால யாது பயன்? எங்கு தர்மமோ அங்கு ஜயம். ஏவப்பட்டு ஸபையின நடுவில் (விஷயத்தை எடுத்து) உரைக்க எண்ணங்கொண்ட (ஒரு மனிதன்) இவ்வுலகில் தர்மத்தை அடையும் விருப்பத்துடன் எல்லாவிதத்தினாலும் தக்கமொழியையே சொலலவேணடும. மன்னவ! மற்ற ஜனங்கள் எண்ணினபடி நான் எண்ணவில்லை. பாண்டுபுத்ரர்களுடைய இருப்பிடத்தைக் கேள். வீரர்களான பிராதாக்களோடும க்ருஷ்ணையோடும் கூடியவனும் மிக்க கீர்த்தியையுடையவனுமான அந்த மஹாராஜன் ஏன் தன்னுடைய ப்ரயோஸைத் தேடிக்கொள்பவனாக மாட்டான்? 'பாண்டவன் ராஜ்யத்தில் விருப்பமுற்றவர்களான உங்களால் முன்பு பட்டணத்தில் வஞ்சிக்கப்பட்டான்; எப்பொழுதும் துன்பத்திற்கும் உட்படுத்தப்பட்டான்' என்கிற விஷயம் உள்ளபடி உன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், இயற்கையாகவே நீதியில் மஹாஸமர்த்தனான அந்தயுதிஷ்டிரமஹாராஜன் இப்பொழுதுமறைந்து வாஸஞ்செய்கிறான். இந்தஒருவருஷகாலம் நன்றாகமறைந்து ஸர்வோத்தமமான அஜ்ஞாதவாஸத்தைச்செய்துவிட்டு நல்லகாலம் உதிக்கும் தருணத்தில் சீக்கிரம்வரப்போகிறான். பகைவர்களை வாட்டுபவனே! ஸஹோதரர்களோடும் திரௌபதியோடும் சேர்ந்திருக்கின்ற பாண்டவ வீரனை நீ பார்க்கப்போகிறாய். சிறந்த கைகளுள்ளவனே! நமக்கு ஸுகமுண்டாகும்படி (கார்யத்தைச்) செய். பலசாலிகளுள் சிறந்த ராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரன் மறைந்துவாஸஞ் செய்கிற விடத்தில் மனிதர்கள் ஆசையினாலும் மோஹத்தினாலும் விடுபட்டவர்களாயிருப்பார்கள். மஹாராஜனே! க்ஷத்திரியரிற் சிறந்தவனே! பட்டணமோ, அல்லது, தேசமோ ராஜாவான யுதிஷ்டிரன் வஸிக்கிற

இடத்தில் மனோவ்யாதிகளும் பிணியும் உண்டாகா. தானசீலனும் [1] பெருங்கொடையுடையவனும், அமைதியுள்ளவனும் (அகார்யத்தில்) வெட்கமுள்ளவனும் அன்பும உண்மையுமான வாக்கையுடையவனும், சூரனும் தர்மசீலனும் புலன்களை வென்றவனும் மனக்களிப்புடையவனும் புஷ்டியுள்ளவனும் பரிசுத்தனும் ஸமர்த்தனும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரன் இருக்கிற இடத்தில் ஜனங்கள் அஸூயையையும் பொறுமையும் அஹங்காரமும் மாத்ஸர்யமுமுள்ளவர்களாயிரார்கள்; தாமாகத் தர்மத்தை அனுஸரிப்பார்கள்; அதிகமான வேத ஒலிகளும் புண்யசப்தங்களும் கேட்கப்படும்; அதிகதக்ஷிணைகளுள்ள அனேக யாகங்களும் நடக்கும்; மழைக்கடவுள் எப்பொழுதும் அவ்விடத்தில் மழையை நன்றாகப்பொழிந்துகொண்டிருக்கும்; ஸம்சயமில்லை; பூமியானது பயிர்களால்நிறைந்தும் நோயில்லாமலுமிருக்கும்; தான்யங்கள் ரஸமுள்ளவைகளும் பழங்கள் குணமுள்ளவைகளும் பூமாலைகள் வாஸனையுள்ளவைகளும் வாக்கானது மங்களகரமான சப்தத்துடன் கூடியதுமாயிருக்கும். ராஜாவான யுதிஷ்டிரனிருக்கிற இடத்தில் காற்றும் இனிமையுடையதாகவீசும்; அங்குள்ள ஜனங்கள் ரோகமற்றவர்களாக இருப்பார்கள்; கொலையும் சிறையிலடைத்தலும் இரா. ராஜாவான யுதிஷ்டிரன் இருக்கிற இடத்தில் திருடர்களும் தண்டனைகளும் ஹிம்ஸைகளும நிச்சயமாக உண்டாகா; சக்தியற்றவர்களும் துஷ்டர்களுமிருக்கமாட்டார்கள். அந்த இடத்தில் பயமும் வந்து அணுகாது; நல்ல ஸித்தாந்தமானது விரோதமின்றி விளங்கும்; அவ்வாறே, பசுக்கள் அதிகப்பாலுள்ளவைகளும் நல்லபுஷ்டியுள்ளவைகளும் நல்லகறவையுடையவைகளும் ஆகும்; பாலும் தயிரும் நெய்யும், ரஸமும் ஹிதமுமுள்ளவைகளாகின்றன; தீர்த்தங்களும் தெளிந்திருக்கும்; எல்லாப்பொருள்களும் மங்களகரமாகின்றன. ராஜாவானயுதிஷ்டிரன் இருக்கிற தேசத்தில் சிறந்த குணமுள்ளபானங்களும் பற்பலவித உணவுகளும் கிடைக்கும். ராஜாவானயுதிஷ்டிரன் இருக்கிறவிடத்தில் ரஸங்களும் ஸ்பர்சங்களும் கந்தங்களும் சப்தங்களும் குணமுள்ளவைகளாயிருக்கும்; பார்க்கத்தக்க பொருள்கள் இனியகாட்சியுள்ளவைகளாயிருக்கும். ஐயா! இந்தப் பதின்மூன்றுவது வர்ஷத்தில் பாண்டவர்கள் வஸிக்கிற தேசத்தில் தர்மங்கள் பிரம்மக்ஷத்ரியவைஶ்யர்களனைவர்களாலும் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டவைகளும் தத்தம் குணங்களோடுகூடியவைகளுமாகும். அந்த இடத்தில் ஜனங்கள் மிக்க ப்ரீதியுள்ளவர்களும் ஸந்தோஷம்

---

1 'வதாந்ய:' என்பது மூலம்; 'ப்ரியமாய்ப்பேசுகிறவன்' என்பது பழையஉரை.

உள்ளவர்களும் சுத்தர்களும் குறைவில்லாதவர்களும் தேவதைகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் அதிகமான ஸத்காரங்களைச் செய்பவர்களும் எல்லா ப்ராணிகளிடங்களிலும அனபுடையவர்களுமாயிருப்பார்கள். அப்பா! யுதிஷ்டிரன் இருக்கிற இடத்தில், ஜனங்கள், இஷ்டமான வஸ்துக்களைத் தானம்செய்வதில் அதிக உத்ஸாஹமும் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே பற்றும் வெளிப்படையானபேச்சும் மேன்மேல் அதிகமான மங்களங்களும் நல்லகாந்தியும் நலலவிருப்பமும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமும் ஐஶ்வர்யமுமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ராஜாவானயுதிஷ்டிரன் இருக்கிற இடமானது நித்யோத்ஸவங்களால் மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளதும் எப்பொழுதும் மனக்களிப்புற்றதும் செல்வத்தினுல் சூழப்பட்டதுமாயிருக்கும்: தர்மங்களை அறிந்தவனை அந்தயுதிஷ்டிரன், ஸர்வஜ்ஞர்களான த்விஜாதிகளாலும் அறிய முடியாதவன். அப்பா, அவ்வாறிருக்க, அல்பமனிதர்களால் பார்த்தன் ஓரிடத்தில் எவ்வாறு அறியப்படுவான்? யுதிஷ்டிரனிடத்தில் ஸத்யமும் உத்ஸாஹமும் தானமும் அதிகமான சாந்தியும் நிலையான பொறுமையும் வெட்கமும் செல்வமும் கீர்த்தியும் உத்தமமான தேஜஸும் தயையும் கபடமின்மையும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆதலால், நான் உங்களிடத்தில் சொல்லியபடி பார்த்தர்களுடையவாஸஸ்தானத்தையும் அங்கு அவர்களுடைய உத்தமமான கதியையும் ஆலோசிக்க வேண்டும். வேறுவிதமாகச் சொல்வதற்கு நான் சக்தியுள்ளவனல்லேன். குருகுலத்திலுதித்தவனே! நான் சொன்ன விஷயத்தை நீ நம்புவாயாகில் இவ்விதமான இந்த விஷயத்தை, நன்றாக ஆலோசித்து நீ நல்லதென்று எண்ணுகிறதைக் காலதாமதமின்றிச் செய். ஐயனே! நான் உனக்கு உரைத்தது நம்முடைய குலத்துக்குத் தகுதியுள்ளதன்றோ!' என்றார்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் ஊஹத்தினுல் பாண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் இருக்கலாமென்றெண்ணி ஸுசர்மாவை அனுப்பியதும், ஸுசர்மா விராட நகரத்தின் தென்பாகத்திலுள்ள பசுக்களைப் பிடித்ததும்.)

பிறகு, சரத்வானுடைய குமாரரான கிருபர், அப்பொழுது (துர்யோதனனைப்பார்த்து), '(ராஜனே!) பிராயமுதிர்ந்தவரான பீஷ்மரால் பாண்டவர்களைப்பற்றி யுக்தியுள்ளதும் காலத்திற்குத் தகுந்ததுமானவார்த்தைசொல்லப்பட்டது. தர்மார்த்தங்களோடு கூடியதும்

மிக்க சேர்த்தியானதும் முழுதும் உண்மையானதும் (தகுந்த) காரணங்களோடு கூடியதுமான பீஷ்மருடைய வசனமானது அந்த (ப்பாண்டவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும்) விஷயத்தில் பொருந்தமானது. என்னுடைய வார்த்தையையும் கேள். அவ்விடத்தில் அவர்களுடைய கதியும் இருப்பிடமும் நன்றாக ஆலோசிக்கப்படவேண்டும். இப்பொழுது (நமக்கு) ஹிதமாயிருக்கக்கூடிய நீதியானது அவ்விஷயத்தில் செலுத்தப்படவேண்டும். ஐயனே! பகைவன் அல்பனாயிருந்தாலும் மேன்மையுடைய எண்ணுபவனால் உபேக்ஷிக்கப்படத் தக்கவனல்லன். சூரர்களும் கற்றறிந்தவர்களும் பலசாலிகளுமான பாண்டவர்கள் உபேக்ஷிக்கப்படத் தகாதவர்களென்பதில் யாது ஸந்தேஹம்? ஆதலால், கானகம் சென்ற மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடாமல் மறைந்திருக்கையில் நல்ல காலமும் உண்டாயிருக்கும்பொழுது தன் நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் தன் பலம் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது. பாண்டவர்களுக்கு வ்ருத்தியடையுங்காலம் வந்துவிட்டது; ஸம்சயமில்லை. மஹாத்மாக்களான பார்த்தர்கள், பிரதிஜ்ஞைசெய்த காலம் கழிந்தபிறகு, மஹாபலசாலிகளும் பெரிய உத்ஸாஹமுள்ளவர்களுமாவார்கள். பாண்டவர்கள் அளவு கடந்த வல்லமையுள்ளவர்களல்லரோ? ஆதலால், அவர்களுக்கு அபிவ்ருத்திகாலமானது வந்திருக்கும் தருணத்தில், நாம் அவர்களோடு நன்றாகப் போர்புரியும்படி சேனையும் பொக்கசமும் நீதியும் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். நீ, மேன்மைக்குக் காரணமாக எண்ணுவதும் பலசாலிகளும் துர்ப்பலர்களுமான எல்லா மித்ரர்களிடங்களிலும் நிச்சயமாக இருப்பதுமான உன்னுடைய பலத்தை அறிந்துகொள். பாரத! பயனுள்ளதும் பயனற்றதும், நடுத்தரமுமான பலத்தை அறிந்து தன்னாட்டிலும் பிறர் நாடுகளிலும் தனபலம் அறியவேண்டும். அவ்வாறே, பகைவர்களோடு ஸாமதானபேததண்டங்களாலும் கப்பங்கட்டுதலாலும் அதிக வெறுப்போடாயினும் விருப்போடாயினும் ஸந்திசெய்துகொள்வோம். பலஹீனர்களான பகைவர்களை நியாயத்தினால் அடக்கிப் பலத்தினால் (அவர்களை) வணங்கும்படி செய்து மித்ரர்களையும் ஸமாதானப்படுத்திச் சேனையையும் ஸுகமாக இருக்கிறதாவென்று விசாரிக்கவேண்டும். உன்னுடைய பொக்கசத்தினாலும் சேனையினாலும் நன்றாக வ்ருத்தியடைந்திருக்கின்ற நீ நல்ல ஸித்தியைப் பெறுவாய். எதிர்த்துவருகிற பலசாலிகளான வேறு பகைவர்களோடும் தமது பலத்தினாலும் வாஹனத்தினாலும் குறைவுபட்டிருக்கின்ற பாண்டவர்களோடும் நீ போர்புரிவாய். மனுஷ்யேந்திர! இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் நீ நன்கு நிச்சயித்து, தகுந்த

காலத்தில் நியாயத்தையனுஸரித்து நடந்துகொள்வாயாக. (இவ்விதம் செய்தால்) வெகு காலம் ஸுகத்தை அடைவாய்' என்றுகூறினர்.

பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் கர்ணன் துச்சாஸனன் முதலானவர்களும் இவ்வாறு சொல்லியபின், துர்யோதனன், மஹாத்மாக்களான அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஒரு முகூர்த்த காலம் ஆலோசித்து மந்திரிகளைப்பார்த்து, '(ஓ! மந்திரிகளே!) ஜனங்களால் நிறைந்த ஸபையில் ஸல்லாபங்கள் நடக்கும் தருணத்தில் நான் இதை முன்னம் கேட்டிருக்கிறேன். தீரர்களும் சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுமான பிராஜ்ஞர்களுடைய புத்தி நிச்சயத்தையும் ஸமர்த்தர்களுடைய ஸாராஸாரங்களையும் நீதியாகிறகண்ணுல் நான் அறிந்திருக்கிறேன். தைத்யர்களோடும் மநுஷ்யர்களோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் கூடின மண்ணுலகில் இக்காலத்தில் தோள்வலியிலும் ஆண்மையிலும் தைர்யத்திலும் சரீரபலத்திலும் இந்திரனுக்கு ஒப்பான நான்கு புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் பூமியில் பலத்தில் (எல்லா)ப்ராணிகளிலும சிறப்புடையவர்கள். பலத்தில அவர்களுக்கு ஒப்பு ஒருவரும் இல்லை. அவர்கள எப்பொழுதும் ஒத்த மனோபலமும் நிறைந்த தேகபலமும் ஆண்மையுமுடையவர்கள். (அவர்கள் யாவரெனின்,) பலதேவரும் பீமனும் வீர்யசாலியான மத்ரராஜனும் நாலாமவனை கீசகனும் ஆவர். அவர்களைக்காட்டிலும் ஐந்தாவது மனிதனை நாம் கேட்டதில்லை. இவர்கள, ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமையில்லாத பலமுடையவர்கள்; ஒருவரையொருவர்வெல்வதில் விருப்பமுற்றவர்கள்; மல்லயுத்தததில விருப்பமுள்ளவர்கள்; எப்பொழுதுமே கோபங்கொண்ட மனமுள்ளவர்கள். அந்த நம்பிக்கையினால், என் மனத்தில் (எப்பொழுதும்) புகுந்திருக்கின்ற விருகோதரனை நானறிவேன். பாண்டவர்கள் உயிருடனிருக்கிறார்களென்பது வெளிப்படை. அவர்களுள் பீமஸேனனே கீசகனைக கொன்றவனென்று நான் எண்ணுகிறேன்; ஸைரந்த்ரியை த்ரௌபதியென்று நினைக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் ஆலோசனை செய்யத்தக்கதில்லை. க்ருஷ்ணையினிமித்தமாகப் பீமஸேனனால் கந்தர்வர்களென்கிற வ்யாஜத்தினால் மஹாபலசாலியான கீசகன் இரவில் கொல்லப்பட்டிருப்பானென்று ஸந்தேஹிக்கிறேன். பீமஸேனனைத் தவிர வேறு எவன் ஆயுதமின்றிப் பலத்தினால் கீசகனைக் கொல்வதற்கும், அவவிதமே கைவன்மையால் (அவனுடைய) எல்லா அங்கங்களையும் பொடியாக்குவதற்கும், அவ்வாறே அடிப்பதற்கும் தோலையும் மாம்ஸத்தையும் எலும்பையும் விரைவாகப் பொடிபண்ணுவதற்கும் சக்தியுள்ளவனுவான்? இது,

வேறு உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு (மறைந்து வாஸஞ்செய்கின்ற) பீமனுடைய செய்கையே. நிச்சயமாக க்ருஷ்ணையினிமித்தம் ஸூத புத்ரர்கள் கந்தர்வனென்கிற வ்யாஜத்தினால் பீமஸேனனால் இரவில் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள்; ஐயமில்லை. பிதாமஹரால் தேசத்திற்கும் ஜனங்களுக்கும் உரைக்கப்பட்ட குணங்களை மத்ஸ்யதேசத்தில் பலவாறு நான் கேட்டிருக்கிறேன். மனத்தைக் கவர்வதான விராட நகரமென்னும் பட்டணத்தில் பாண்டவர்கள் மறைந்து வாஸஞ்செய்கிறார்களென்று எண்ணுகிறேன். (ஆதலால்,) அந்தப்பட்டணத்தைக் குறித்து யாத்திரையானது செய்யப்படலாம். நாம் மத்ஸ்யதேசத்திற்குச் செல்வோம்; பசுக்கூட்டத்தையும் கைப்பற்றுவோம். பசுக்கூட்டமானது (நம்மால்) கவரப்பட்டால் அந்தப் பாண்டவர்களும் நிச்சயம் போர்புரிய வருவார்கள். குறித்தகாலம் முடிவடையுமுன் பாண்டவர்களை நாம் பார்த்தால் மறுபடியும் வேறு பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் கானகத்தில் ப்ரவேசிப்பார்கள். ஆதலால், இவ்விரண்டினுள் ஒன்று கிடைத்தாலும் நமக்கு லாபமாகும்; இவ்விஷயத்தில் நம்முடைய பொக்கசம் வளர்ச்சியடையும்; பகைவர்க்கும் நாசமுண்டாகும். 'முன்பு யுதிஷ்டிரரால் போஷிக்கப்பட்டவன் துர்யோதனனை எவ்வாறு அடைவான்?' என்கிற இந்தவார்த்தையையும் இந்த விராடன் என் விஷயத்தில் அவமதிப்புடன் சொல்லுகிறான். ஆதலால், இஃது அவச்யம் செய்யத்தக்கது. அந்த மத்ஸ்யதேசத்தை குறித்துப் படையெடுக்கவேண்டும். உங்களனைவர்களுக்கும் ப்ரியமாய் இருக்குமாயின், இது சரியான உபாயமென்று நான் எண்ணுகிறேன்' என்று கூறினான்.

பிறகு, த்ரிகர்த்ததேசத்திற்கு ராஜனும் தேர்க்கூட்டங்களைக் காப்பவனும் பலசாலியுமான ஸுசர்மாவானவன் விரைவாகக் கர்ணனுடனும் துச்சாஸனனுடனும் முந்தியே பேசிக்கொண்டு அந்த ஸமயத்துக்குரிய இவ்விதமான வார்த்தையைச் சொல்லலானான். 'ப்ரபுவே! முன்னமே மத்ஸ்யதேசத்தார்களாலும் ஸால்வதேசத்தார்களாலும் கேகயர்களாலும் அடிக்கடி வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். மத்ஸ்யராஜனைச் சேர்ந்தவனும் ஸூதஜாதியில் பிறந்தவனும் பலசாலியுமான கீசகனாலும் அடிக்கடி பந்துக்களோடுகூடின நான் பலாத்காரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றுசொல்லி, அந்த ஸுசர்மாவானவன் கர்ணனை நன்றாகப்பார்த்து, பிறகு, துர்யோதனனைநோக்கி, 'ராஜனே! மத்ஸ்யராஜனால் என்னுடைய தேசமானது அடிக்கடி ஹிம்ஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பலத்தினால் அதிக கர்வங்கொண்டவனான கீசகன் முன்பு அவனுக்கு முக்யனாயிருந்தான். கோபமுள்ள

வனும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவனும பகைவர்களை வெல்லு கின்றவனும் ப்ரஸித்தமான பலமும் ஆண்மையுமுள்ளவனும் பாபங்க ளைச செய்பவனும கொடிய செய்கையையுடையவனுமான அந்தக் கீசகன் அந்த விராடநகரத்தில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான். ராஜனே! அவன் கொல்லப்பட்டபிறகு, விராடன் கொழுபபுக்குலைந் தவனும் ஆதாரமற்றவனும் உத்ஸாஹததை இழந்தவனுமாயிருபபா னென்பது என்னுடைய எண்ணம். தோஷமற்றவனே! உனக்கு விருப்பமிருந்தால் அந்தமத்ஸ்யதேசத்தில் படையெடுப்பது எனககு ஸம்மதம். எல்லாக கௌரவர்களுக்கும் மஹாதமாவான கர்ணனுக் கும் இது பெரிதும் மிக முக்யமுமான கார்யமாயிருக்கலாமென்று நான் நினைக்கிறேன். தனதான்யங்களால் நிறைந்த அந்த விராட னுடைய ராஜ்யத்தைக குறிதது நாம் படையெடுத்துச் செல்வோம. அவனிடத்திலுள்ள பற்பல ரத்னங்களையும பொருள்களையும் நாம் கொள்ளையிடுவோம்; அவனுடைய ஊர்களையும் தேசங்களையும் துண்டு துணடாகபபங்கிட்டு ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்வோம். காக்ஷிக்கினி யவனே! அல்லது, பலத்தினால் (அந்தப்) பட்டணத்தைத் துன்பப் படுத்தி அநேகமும் பற்பலவிதமுமான ஆயிரக்கணக்கான பசுக்க ளைக் கவர்வோம். ராஜனே! கௌரவர்களோடும் த்ரிகர்ததர்களோ டும் மற்ற எல்லா மஹாரதர்களோடும் சேர்ந்து அவனுடைய பசுக்க ளைக கவர்வோம்; அல்லது, அவனுடன் ஸந்தியைச்செய்துகொண்டு அவனுடைய ஆண்மையை அடக்குவோம்; அவனுடைய சேனை எல்லாவற்றையும் கொன்று அவனை வசப்படும்படியாகவே செய்து கொள்வோம். அவனை நீதியினால் வசப்படுத்திக்கொண்டு நாம் சுக மாக வஸிப்போம். உங்களுக்கும் பலத்தில் விருத்தியுண்டாகும்; ஸந்தேகமில்லை' என்றான்.

அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் கர்ணன், ராஜாவை நோக்கி, '(அரசனே!) ஸுசர்மாவினால் ஸமயோசிதமான இவ்வித நல்லவார்த்தை சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், சேனையை ஒன்று சேர்ததுக்கொண்டு விரைவாகப் புறப்படுவோம். இது உனக்கு விருப்பமாயிருப்பதுபோல எனக்கும் விருப்பமாயிருக்கிறது. நீ எண்ணுகிறவண்ணம் ஸைன்யங்களைப் பகுததுக்கொண்டு செல்லு வோம். அறிவுள்ளவரும் குலத்திலுள்ளவர்களுள் பிராயமுதிர்ந்த வரும் நம் அனைவர்களுக்கும் பிதாமஹருமான பீஷ்மரும் ஆசார்ய ரான த்ரோணரும் சற்றறிந்தவரான க்ருபரும் ஸுபலனுடையகுமார னை சகுனியுமாகிய அவர்களனைவரும் எண்ணுகிறபடி படையெடுத் துச் செல்ல விதிக்கலாம். ராஜனே! நாம் ஆலோசித்தகாரியத்தை

நிறைவேற்றுவதற்காக விரைந்துசெல்வோம். பொருளும் வலிமையும் ஆண்மையும் குறைந்த பாண்டவர்களால் நமக்கு என்னகாரியம் ஆக வேண்டும்? அவர்கள் முற்றிலுமே காணுமற்போய்விட்டார்களோ; அல்லது, யமனுடைய வீட்டை அடைந்துவிட்டார்களோ. பாரத! ஆதலால், நீ பெரிதான சதுரங்கபலத்தால் சூழப்பட்டு எல்லா ஸைந்யத்துடனும் செல்வாய். அந்த விராடனுடைய பலவிதமான பசுக்களையும் தனங்களையும் கைக்கொள்வோம்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, துர்யோதனமஹாராஜன் ஸூர்யகுமாரனான அந்தக் கர்ணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, உடனே (தன்னுடைய) கட்டளையில் எப்பொழுதும் கட்டுப்பட்டிருப்பவனான துச்சாஸனனைநோக்கி தானே விரைவாகக் கட்டளையிடலானான். '(துச்சாஸனா!) பெரியோர்களோடு நன்றாக ஆலோசித்து விரைவில் சேனையைத் திரட்டு. நாம் எல்லாக் கௌரவர்களோடும் சேர்ந்து உத்தேசித்தபடி (மத்ஸ்ய தேசம்) செல்வோம். மஹாரதனும் முந்தியே (மத்ஸ்யர்களுடன் போர்புரிவதில்) மிக்க முயற்சியுள்ளவனுமான ஸுசர்மாவோ ப்ரஸித்திபெற்ற பலமும் பௌருஷமுமுள்ள எல்லா த்ரிகர்த்தர்களோடும் உத்தேசித்தபடி விராடநகரமென்னும் தேசத்தைக் குறித்துச் செல்லட்டும். நாம் வேறொரு தினத்தில் செல்வதினால், அதிகமாக நிறைந்ததும் (தனதான்யங்களோடு) நன்றாகச் சேர்க்கை பெற்றதுமான மத்ஸ்யராஜனுடைய தேசத்தைக்குறித்துப் பின்புறத்திலேயே செல்வோம். ஸுசர்மாவினால் மத்ஸ்யராஜனுடைய கோதனமானது கவரப்படும்பொழுது விராடன் படைகளையழைத்துக்கொண்டு த்ரிகர்த்தர்களோடு போர்புரிவான். கௌரவர்கள் மறுநாள் அந்த விராடநகரத்தில் பசுக்களைப் பிடிக்கட்டும். அப்பொழுது பசுக்கள் நிமித்தமாகப்பாண்டவர்கள் கௌரவர்களோடு போர்புரிவார்கள். (ஆதலால்) உத்தேசித்தபடி த்ரிகர்த்தர்கள் விராடநகரத்தினுடைய ஸமீபத்தில் அவ்வாறு சென்று விரைவாகப் பசுமந்தையை அடைந்து பெரிய கோதனத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளட்டும். நாம் சேனையை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொண்டு அழகும் குணமுமுள்ள லக்ஷக்கணக்கான இந்த விராடனுடைய பசுக்களைப் பிடிப்போம்' என்று கூறினான். போர்த்தகுதியும் கொடிகளும் பலத்தால்மேன்மையும் பழிக்குப்பழி தீர்ப்பதில் விருப்பமும் பசுக்களிடத்தில் பேராசையும் மிக்கபலமுமுள்ள அந்த ரதிகர்களனைவர்களும் உத்தேசித்தபடி மத்ஸ்யராஜனுடைய தேசத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, ஸுசர்மாவானவன் க்ருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமிதினத்தில் (விராடனுடைய) பசுக்களைக் கவர்ந்தான். மன்னரே! மறுதினத்தில் மஹாவீர்யமுள்ளவர்களான

கௌரவர்களெல்லாரும் [1] ஒருங்குகூடி மாத்ஸ்யர்களுடைய தேசத்தின்ஓரிடத்தில் க்ருஷ்ணபக்ஷம் நவமிதிதியில் ஆயிரக்கணக்கான பசுக்கூட்டங்களைப் பிடித்தார்கள்.

முப்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோபாலர்கள் ஸுசர்மா பசுக்களைக் கவர்ந்ததை விராடனிடத்தில் தெரிவித்ததும், விராடன் முதலானவர்கள் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டதும், யுதிஷ்டிரர் தங்கள் யுத்தஸாமர்த்தியத்தை விராடனுக்குத் தெரிவித்துத் தாமும் ப்ராதாக்களோடு புறப்பட்டதும்.)

மஹாராஜரே! பிறகு, அளவற்றதேஜஸுள்ளவர்களும் கபடமான வேஷங்களைத் தரித்தவர்களும் மஹாத்மாக்களும் விராடநகரத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு அந்தவிராடராஜனுக்கு ஊழியங்களைச் செய்பவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அஜ்ஞாத வாஸ காலமானது அவ்விடத்திலேயே நன்றாகக் கழிந்துவிட்டது. கீசகன் கொல்லப்பட்டபிறகு, பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான விராடராஜன், குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடத்தில் அதிகமான கௌரவத்தைப் பாராட்டினன். பரதகுலத்தில் பிறந்தவீர! பிறகு, அந்தப் பதின்மூன்றுவது வர்ஷத்தின் முடிவில் ஸுசர்மாவினுல் (விராடனுடைய) ஏராளமான கோதனமானது விரைவாக அபஹரிக்கப்பட்டது. பிறகு, பெரிதானசப்தமுண்டாகியது. புழுதியும் ஆகாயத்தை அளாவியது. சங்கங்களின் சப்தமும் துந்துபிகளின் கோஷமும் பேரிகளுடையபேரொலியும் முழங்கின. பசுக்களுடையதும் குதிரைகளுடையதும் ரதங்களுடையதும் யானைகளுடையதும் காலாட்களுடையதுமான சப்தமுமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு, அந்த த்ரிகர்த்தர்கள் படையெடுத்துவந்து மத்ஸ்யராஜனுடைய பசுக்கூட்டத்தைக் கவரும்பொழுது கோபாலர்கள் தடுத்தார்கள். பாரதரே! பிறகு, அனேக த்ரிகர்த்தர்கள் பசுக்கூட்டத்தை ஏராளமாகக் கைப்பற்றி விரைவாகச்செல்லுகின்ற குதிரைகளாலும் தேர்க்கூட்டங்களாலும் நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்து யுத்தத்தில் (தாங்களே) வெற்றிபெறுவோம் என்பதில் தைர்யங்கொண்டு கோபாலர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தார்கள். பசுக்களுடைய கூட்டத்தில் பற்றுதலுடையவர்களான அந்தக்கோபாலர்கள், ப்ராஸங்களையும் தோமரங்களையும் கையில்

---

1 இங்கு ஒருபதம் விடப்பட்டது.

கொண்டவர்களான அனேக வீரர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாலும், பலத்தினால் த்ரிகர்த்த வீரர்களை எதிர்த்துத் தடுத்தார்கள். பசுரக்ஷகர்கள், கோடாலிகளாலும் உலக்கைகளாலும் பிண்டிபாலங்களாலும் முத்கரங்களாலும் பலவிதமான துன்புறுத்தலாலும் நான்குபுறத்திலும் குதிரைகளை வருத்தினார்கள். (கோபாலர்களால்) துன்புறுத்தப்படுகின்றவர்களும் மிக்க கோபங்கொண்டவர்களும் தேரின் மீதேறிப் போர்புரிகின்றவர்களுமான அந்த த்ரிகர்த்தர்கள் அம்பு மழைகளைப் பொழிந்து பலத்தினால் கோபாலர்களை ஓடச்செய்தார்கள். ராஜரே! பிறகு, கோபாலர்கள் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டுப் புறங்காட்டி ஓடும்பொழுது யௌவனமுண்டையவர்களும் மிகப் பயந்தவர்களுமான சில கோபாலர்கள் பெருமூச்செறிந்து, புழுதிபடிந்த மேனியையுடையவர்களாய் அதிவேகத்தோடு விராடநகரத்தை வந்தடைந்தார்கள். (அந்தப்) பசுக்காப்பவர்களான மனிதர்கள் விராடநகரத்தைஅடைந்து, பாண்டவர்களோடு ஸபையில் வீற்றிருப்பவனும், சூரர்களும் குண்டலங்களையும் தோள்வளைகளையும் அணிந்தவர்களுமான யுத்தவீரர்களால் சூழப்பட்டவனும், ஸாதுக்களோடும் பண்டிதர்களோடும் கூடியவனும், ராஜஸ்ரேஷ்டனும், மந்திரிகளால் சூழப்பட்டவனுமான விராடராஜனைச் சீக்கிரம்கண்டு, 'ராஜேந்த்ரரே! பந்துக்களோடு கூடின எங்களை யுத்தத்தில் ஜயித்து அவமதித்து உம்முடைய அறுபதினாயிரம் பசுக்களை த்ரிகர்த்தர்கள் ஓட்டிக்கொண்டு செல்லுகின்றார்கள். அவைகளைத் திருப்பும். உமது பசுக்கள் அழிந்துபோகவேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள்.

அந்தக கோபாலர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பகைவர்களை அடக்குபவனான அந்த விராடராஜன், ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டதும் காலாட்களாலும் கொடிமரங்களாலும் அடர்ந்ததுமான மாத்ஸ்யர்களுடைய பெரிய சேனையை (யுத்தத்துக்காக) ஒருங்குசேர்த்தான். பிறகு, அரசர்களும், அரசகுமாரர்களும், காந்தியுள்ளவைகளும் காற்று நுழையவும் இடமில்லாதவைகளும் நன்றாகத் தரிக்கத்தக்கவைகளுமான கவசங்களைத் தனித்தனியாகத் தரித்துக்கொண்டார்கள். பொற்கவசமணிந்த குதிரைகளைத் தனித்தனியாக ரதங்களில் பூட்டினார்கள். சூரர்கள் நாண்கயிறுகளை இழுத்து விற்களில் கட்டினார்கள். விராடனுக்கு அன்புள்ள தம்பியான சதானீகன் உறுதியுள்ளதும் இரும்பினாற்செய்து உள்ளும்புறமும் புடம்போட்ட பொன்னால் மூடப்பட்டதுமான கவசத்தை அணிந்துகொண்டான். சதானீகனுடைய இளையஸஹோதரனான மதிராக்ஷன் எல்லாப்பாரத்தையும் பொறுக்கக்

கூடியதும் உறுதியுள்ளதும் பொன்மயமுமான கவசத்தை அணிந்து கொண்டான். மேற்புறத்தில் நூறு தாமரைப் புஷ்பங்களும் நூறு செங்கழுநீர் மலர்களும் ப்ரகாசிக்கின்றதும் மெருகிட்ட தங்கமயமான ஓரமுள்ளதுமான கவசத்தை ஸூர்யதத்தன் அணிந்துகொண்டான். வீரனும் விராடனுடைய மூத்தகுமாரனுமான சங்கனெனவன் உறுதியுள்ளதும் இரும்பினுற்செய்து பொன்னுல்மூடி அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வெண்ணிறமுள்ளதுமான கவசத்தை அணிந்துகொண்டான். மத்ஸ்யதேசத்துக்கு ராஜாவான விராடனும் நூறு ஸூர்யப்ரதிமையுள்ளதும் நூறு சுழிகளையுடையதும் நூறு புள்ளிகளுள்ளதும் நூறு கண்களால் நிறைந்ததும் பிளக்கமுடியாததுமான கவசத்தை அணிந்தான். பிறகு, மஹாபலசாலிகளும் தேவதைகள் போன்றவர்களும் (பகைவர்களை) அடக்குந் திறமையுள்ளவர்களுமான யுத்தவீரர்கள் போர்புரிய எண்ணங்கொண்டு தங்கள் தங்களுக்குரிய பற்பலவிதமான கவசங்களைப் பூட்டிக்கொண்டார்கள். மஹாரதர்கள் துணைக் கருவிகளோடு கூடியவைகளும் ப்ரகாசமுள்ளவைகளுமான பெரிய தேர்களில் பொற்கவசங்களால் மூடப்பட்ட குதிரைகளைத் தனித்தனியாகப் பூட்டினார்கள். ஸூர்யசந்த்ரர்களுக்கு ஒப்பானதும் ரத்னங்களாலும் தங்கத்தாலும நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதுமான மத்ஸ்யராஜனுடைய ரதத்தில் மிகவும் பெரிய கொடியானது தூக்கிக் கட்டப்பட்டது. சூரர்களான க்ஷத்ரியர்கள் பற்பல வடிவமுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும் பொன்மயமான மாலைகளுள்ளவைகளுமான கொடிகளை அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி ரதங்களில தூக்கிக் கட்டினார்கள். (இவ்வாறு) ரதங்கள ஸித்தம் செய்யப்படும்பொழுது, கங்கர், விராடராஜனைப் பார்த்து, '(ராஜரே!) என்னால தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களுக்கு ஸாதனமான அஸ்த்ரமானது ரிஷிஸ்ரேஷ்டரிடத்தினின்று அடையப்பட்டிருக்கின்றது. நான் கவசம் பூண்டு ரதத்தின்மீதேறிப் பசுக்களிருக்கும் இடத்தைக் குறித்துப் புறப்படுகிறேன். தோஷமற்றவரே! பலசாலியான இந்த வலலனும் சூரனைக் காணப்படுகிறுன். பசுரக்ஷகனை தந்த்ரீபாலனை யும் அச்வரக்ஷகனை தாமக்ரந்தியையும் ரதங்களில் ஏறும்படிசெய்யும். பசுக்களின் நிமித்தமாக (த்ரிகர்த்தவீரர்கள்) ஒருபொழுதும் இவருடன் போர்புரியமாட்டார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம்' என்றார். பிறகு, மத்ஸ்யதேசத்துராஜாவான விராடன், இளைய ஸஹோதரனை சதாநீகனைப்பார்த்து, '(சதாநீக!) கங்கர், சமையற்காரனை வலலன், வீர்யமுடையவனை தாமக்ரந்தி, பசுக்களைக்காப்பவனை தந்த்ரீபாலன் இவர்கள் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களும் சூரர்களும்

மிக்கவீரபுருஷர்களும் சிறந்தகஜராஜனுக்கு ஒப்பானவர்களுமாயிருத்தலால், இவர்கள் யுத்தஞ்செய்வார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம். இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. இவர்களுக்கும் த்வஜங்களும் பதாகைகளுமுள்ள தேர்கள் கொடுக்கப்படலாம். (இவர்களும்) விசித்ரமும் உறுதியுள்ளனவும் லேசாயிருக்கின்றனவுமான கவசங்களைச் சரீரங்களில் பூண்டுகொள்ளட்டும். இவர்களுக்கு ஆயுதங்களும் கொடுக்கவேண்டும். இவர்கள் ஒருபொழுதும் யுத்தம்செய்யாமலிருக்க மாட்டார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம்' என்று சொன்னான்.

ராஜரே! அந்தச்சதாநீகன் ராஜாவினுடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு க்ஷணத்தில்வேகங்கொண்டு பார்த்தர்களான ஸஹதேவனுக்கும் யுதிஷ்டிரராஜருக்கும் பீமனுக்கும் நகுலனுக்கும் ரதங்களைக்கொடுத்தான். அரசனால் விரைவாகக் கட்டளையிடப்பட்ட ஸாரதிகள் ராஜபக்தியைமுன்னிட்டவர்களாகி ரதங்களைக்கண்டு விரைவாகக் குதிரைகளைப்பூட்டினார்கள். விராடன் சிறந்த செய்கையுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்தனவும் விசித்ரமானவையும் புதியனவும் உறுதியுள்ளனவுமான கவசங்களை அந்த மஹாரதர்கள் சரீரங்களில்பூட்டிக்கொண்டு கவசமுள்ளவர்களானார்கள். ராஜச்ரேஷ்டரே! வேகமுள்ளவர்களும் மறைக்கப்பட்ட உருவமுள்ளவர்களும் எல்லாச்சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தர்களும் மஹாரதர்களும் குருபுங்கவர்களும் சூரர்களும் உண்மையான வன்மையுள்ளவர்களும் பாண்டுகுமாரர்களுமான நான்கு ப்ராதாக்களும் கவசமணிந்து உத்ஸாஹத்துடன் ஸ்வர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களின்மீதேறி ஒருங்குசேர்ந்து விராடனுக்குப் பின்னேசென்றார்கள். அந்தவீரர்கள் நீண்டனவும் உறுதியுள்ளனவுமான வில்லின்நாண்களைத் தங்கள் வன்மைக்குத்தக்கபடி இழுத்து விற்களில் பூட்டினார்கள். பிறகு, நல்ல ஆடைகளையுடுத்தவர்களும் சந்தனங்களால்பூசப்பட்டவர்களுமான அந்தவீரர்களெல்லாரும் அரசனால்ஏவப்பட்டுக் குதிரைகளை விரையஓட்டினார்கள். பொன்னாபரணங்களால் மறைக்கப்பட்டவைகளும் பருத்தவைகளும் (பாரத்தை) நன்குபொறுக்கும் தன்மைபொருந்தியவைகளுமான அந்தக் குதிரைகள் தூண்டப்பட்டுப் பக்ஷிகளுடைய வரிசைகள் போலக் காணப்பட்டன. பயங்கரமானவடிவமுள்ளவைகளும் மதப்பெருக்குள்ளகன்னத்தையும் முகத்தையுமுடையவைகளும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களானவீரர்களால் நன்கு ஏறப்பட்டவைகளும் சிறந்த யானைமாவுத்தர்களால் ஏறப்பட்டவைகளும் நல்லதந்தங்களையுடையவைகளும் அறுபதுவயதுசென்றவைகளும் மழைபொழிகின்ற மேகங்கள்போன்றவைகளுமான பெரியயானைகள் நகர்ந்துபோகின்ற

மேலகள்போலப் பின்புறத்தில் ராஜாவைத் தொடர்ந்து சென்றன. உறுதியான ஆயுதங்களையுடைய ஜனங்களால் சூழப்பட்டதும் ரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் சூழப்பட்டதுமான விராடனுடைய அந்தச் சேனையினுடைய முன்னணியானது அப்பொழுது இந்த்ரனுடையசேனைபோல விளங்கியது. மஹாராஜரே! வேந்தரே! பசுக்களுடைய ஸ்தானத்தை அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் செல்லுகின்ற அந்தவிராடனை அப்பொழுது மத்ஸ்யதேசத்தினர்களும் ஸமர்த்தர்களும் மேன்மைபெற்றவர்களுமான இருபதினாயிரம்வையாயர்களும் ராஜபுருஷர்களும் எண்ணூயிரம் ரதங்களும் ஆயிரம்யானைகளும் இருபதினாயிரம்குதிரைகளும் விரைவாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். பரதகுலத்திலுதித்தவரே! விராடனுடைய அந்தச்சேனையானது வஸந்தகாலத்தில் அதிகபுஷ்பங்களால் நிறைந்ததும் விசித்ரமுமான கானகம்போல அதிகமாக விளங்கியது.

முப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விராடன் சேனைக்கும் ஸுசர்மாவின் சேனைக்கும் யுத்தமும், யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களால் கொல்லப்பட்டவர்களின் தொகையும், விராடனுக்கும் ஸுசர்மாவுக்கும் யுத்தமும்.)

சூரர்களும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற சேனையுடையவர்களும் (பகைவர்களை) வெல்லும் தன்மையுடையவர்களுமான மாத்ஸ்யர்கள் பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு ஸூர்யாஸ்தமனஸமயத்தில் த்ரிகர்த்தர்களை அடைந்தார்கள். பசுக்களிடத்தில் அதிக ஆவல் உள்ளவர்களும் மிக்க பலமுள்ளவர்களும நன்றாக அடிப்பவர்களுமான அந்த த்ரிகர்த்தர்களும் மாத்ஸ்யர்களும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிற சேனையுடன்கூடி ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். பயங்கரமாயிருப்பவைகளும் தோமரங்களாலும் அங்குசங்களாலும் தூண்டப்பட்டவைகளும் ஸாமர்த்தியமும் தலைமையுமுள்ள யானை மாவுத்தர்களால் ஏறப்பட்டவைகளும் மதங்கொண்டவைகளுமான யானைகளும் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப் போர்புரிந்தன. ராஜரே! பரஸ்பரம் அடித்துக்கொள்ளுகின்ற அவ்விருதிறத்து வீரர்களுக்கும் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் தருணத்தில் கோரமானதும் நெருங்கியதும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டுபண்ணுகினறதும யமனுடைய நாட்டை வ்ருத்திபண்ணுகின்றதும் காலாட்களும் ரதங்களும் சிறந்த

யானைகளும் குதிரைவீரர்களும் நிறைந்த சேனையின் பெருக்கமுள்ளதும் தேவாஸுரர்களின் யுத்தம்போன்றதுமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. (அந்தச்சேனைகள்) ஒன்றையொன்று எதிர்த்து அடித்துக் கொள்ளுகையில், பூமியிலுள்ள புழுதியானது உயரக்கிளம்பிற்று; ஒன்றும்அறியப்படவில்லை. பறவைகளும் சேனையிலுண்டான புழுதியால் மூடப்பட்டுப் பூமியில்விழுந்தன. அதிவேகமாகச் செல்லுகின்ற அம்புகளால் ஸூர்யனும் மறைக்கப்பட்டான். ஆகாயமானது மின்மினிப்பூச்சிகளோடு கூடியதுபோலாயிற்று. கர்ஜிக்கின்றவர்களும் இடமாகவும் வலமாகவும் அம்புகளை எய்கின்றவர்களுமான உலகிற் சிறந்த வீரர்களுடைய பொன்மயமான பின்புறத்துடன் கூடின விற்கள் மின்னல்கள்போல அசைந்துகொண்டிருந்தன. தேர்கள் தேர்களோடு சேர்க்கைபெற்றன. காலாட்கள் காலாட்களோடு சேர்ந்தார்கள்: குதிரை வீரர்கள் குதிரை வீரர்களோடு சேர்ந்தார்கள். மஹாகஜங்கள் மஹாகஜங்களோடு சேர்ந்தன. யுத்தவீரர்கள் ரணகளத்தில் அதிக கோபங்கொண்டு கத்திகளாலும் பட்டஸங்களாலும் சக்திகளாலும் தோமரங்களாலும் ஒருவரையொருவர் கொன்றார்கள். பரிகாயுதங்களைக் கையில்கொண்ட சூரர்களான யுத்தவீரர்கள் அதிக கோபங்கொண்டவர்களும் உத்ஸாஹமுள்ளவர்களும் ரணகளத்தில் ஒருவரையொருவர் கொல்லுகிறவர்களுமாகிப் (பகைவர்களை) புறங்காட்டி ஓடும்படி செய்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். (அந்த யுத்தகளத்தில்) அறுக்கப்பட்ட தலைகள், சிவந்திருக்கின்ற கீழ்மேல் உதடுகளுள்ளவைகளும் நல்லமூக்குள்ளவைகளும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிற மீசையுள்ளவைகளும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் புழுதியினால் காந்தியற்றனவாகச் செய்யப்பட்ட குண்டலங்களுள்ளவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அந்தமஹாயுத்தத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் வீரர்களால் அறுக்கப்பட்டிருக்கின்ற க்ஷத்ரியர்களுடைய சரீரங்கள் ஆச்சாமரங்களுடைய அடிக்கட்டைகள்போலக் காணப்பட்டன. அந்த யுத்தபூமியானது, ஸர்ப்பங்களுடைய உடல் போன்றவைகளும் சந்தனங்களால் பூசப்பட்டவைகளுமான கைகளாலும் குண்டலங்களுடன்கூடின தலைகளாலும் நான்குபக்கங்களிலும் வ்யாபிக்கப்பட்டது. அந்தயுத்தபூமியானது மெல்லியவையும் பொன்னால் அழகுசெய்யப்பட்டவையுமான இரண்டு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற நல்ல யௌவனமுள்ள ஒருஸ்த்ரீபோல விளங்கியது. அதிகமாகப் பெருகுகின்ற ரக்தத்தினால பூமியிலிருந்துண்டான புழுதி தணிந்தது. ஸைன்யமானது கோரமான மதிமயக்கத்தை அடைந்து வரம்புகடந்திருந்தது. அப்பொழுது தர்மாத்மாவும்

பாண்டுநந்தனருமான யுதிஷ்டிரரும் ஸஹோதரர்களோடு அணிவகுத்துக்கொண்டு விராடனுடனசேர்ந்து (பகைவர்களோடு) போர்புரிந்தார். யுதிஷ்டிரர் தமதுபடையை ராசாளிப்பக்ஷிபோல் ஆக்கிக்கொண்டு (அந்தப் பக்ஷிக்குத் தாம்) முகமாயிருந்தார ; நகுலஸஹதேவர்கள் இரண்டு சிறகுகளானார்கள் ; விருகோதரன் வாலாயிருந்தான். அந்த யுத்தத்தில் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர் ஆயிரமரதிகர்களைக் கொன்றார். சஸ்தரங்களைத் தரித்த எல்லா வீரர்களுள்ளும் சிறந்தவனும் மிக்க கோபங்கொண்டவனும் வீரனுமான பீமஸேனனே இரண்டாயிரம் ரதிகர்களைப் பரலோகத்துக்கு அனுப்பினான் நகுலனை முந்நூறு ரதிகர்களைக் கொன்றான். ஸஹதேவன் நானூறு ரதிகர்களைக கொன்றான். சதானீகன் நூறுபேர்களைக கொன்றான். மதிராக்ஷன் நானூறுபோகளைக் கொன்றான். சிறந்த பலமுள்ள சதானீகனும் மதிராக்ஷனும மிகக்களிப்புற்ற த்ரிகர்த்தர்களுடைய பெரும்படையில் நுழைந்து மிக்க பரபரப்புடன (எதிரிகளோடு) மயிர்பிடிததுச சண்டைசெய்தார்கள் ; தேராளிகளோடு தேராளிகளாக நின்றும் சண்டைசெய்தார்கள். தரிகர்த்தர்களுடைய பெரும்படையில் நுழைந்தவர்களான அவ்விருவர்களையுங்கண்டு ஸூர்யதத்தனும வலலனும் (அவர்களைப்) பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். பெரிதான வில்லையேந்தியவனும் மஹாபலசாலியும் விராடபுத்ரனுமான சங்கன் யுத்தத்தில் சூரர்களை ஸம்ஹரித்துக்கொண்டு (த்ரிகர்த்தர்களுடைய) பெரும்படையில் புகுந்தான். அந்த யுத்தத்தில், ரதிகர்களுள் சிறந்தவனுன அந்த விராடன், ஐந்நூறு ரதிகர்களையும் நூறு யானைகளையும் அவ்வாறே ஆயிரம் குதிரைகளையுங்கொன்று ஒற்றைத்தேருடன் பற்பலவிதமான யுத்தகதிகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு, பொன்மயமான ரதத்துடன்கூடின தரிகர்த்ததேசாதிபதியான ஸுசர்மாவை யுத்தத்தில் எதிர்ததான். பெரியவில்லுள்ளவர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான அவ்விருவர்களும், பசுக்களின் நடுவில் இரண்டு காளைகள்போல ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு அந்த ரணகளத்தில் போர்புரிந்தார்கள். மிகுந்த கோபங்கொண்டவர்களும் பொறுமையற்றவர்களும் அஸ்த்ரங்களில் பயிற்சியுள்ளவர்களுமான ராஜஸ்ரேஷ்டர்களிருவர்களும் கூர்மையுள்ள பாணங்களாலும் கத்திகளாலும் சக்திகளாலும் கோடாலிகளாலும் ப்ரகாசித்தார்கள். பிறகு, ரதிகர்களான இருவர்களும் ரதங்களுடன் (யுத்தத்துக்காக) ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து இரணடு மேகங்கள் மழைத்தாரைகளைப் பொழிவதுபோல நான்குபக்கத்திலும் விரைவாகப்பாணங்களைப் பொழிந்தார்கள். அஸ்த்ரவித்தையில்

பயிற்சியுள்ளவர்களான அவ்விருவர்களும், அதிக கோபங்கொண்டு, இரண்டு யானைகள் தந்தங்களால் ஒன்றையொன்று பிளப்பதுபோல, கூர்மையுள்ள பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் யுத்தத்தில் பிளந்தார்கள். மத்ஸ்யராஜன் ஸுசர்மாவைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் அடித்து அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் ஐவைந்துபாணங்களால் அடித்தான; இரண்டு பாணங்களால் ஸாரதியையும் மூன்று பாணங்களால் கொடியையும் அடித்தான. அவ்வாறே, யுத்தத்தில் கொடிய மதங்கொண்டவனும உத்தமமான அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவனுமான ஸுசர்மாவும மத்ஸ்யராஜனைக் கூர்மையுள்ள ஐம்பது பாணங்களால் அடித்தான். ராஜேந்திரரே! அப்பொழுது, பெரிய யுத்தத்தில் அவ்விருவர்களுடைய ஸைன்யங்களனைத்தும, இரவின முன்னேரத்தில் புழுதியால் சூழப்பட்டமையால் ஒன்றையொன்று அறிந்துகொள்ளவில்லை.

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸுசர்மா விராடனைப்பிடித்ததும், பீமன் விராடனை விடுவித்து ஸுசர்மாவைப்பிடித்ததும், யுதிஷ்டிரர் கருணையினுல் ஸுசர்மாவை விடுவித்ததும்.)

பரதவம்சத்தில் உதித்தவரே! உலகமனைத்தும் இருளாலும் புழுதியினாலும் மூடப்பட்டிருக்குங்கால் அணிவகுக்கப்பட்டசேனைகளை உடையவர்களும பகைவர்களைக்கொல்லுந்தன்மையுள்ளவர்களுமான அந்த (இருதிறத்துவீரர்களும்) ஒரு [1]முஹூர்த்தகாலம் யுத்தம செய்யாமல் இருந்தார்கள். பிறகு, இருளை விலக்கிக்கொண்டும்-ராத்ரியை நிர்மலமாகச்செய்துகொண்டும் க்ஷத்ரியர்களை யுத்தத்தில் காண்பித்துக்கொண்டும் சந்த்ரன் உதித்தான். வெளிச்சம உண்டானபின், அந்த யுத்தவீரர்களுக்கு ஒருவரைபொருவர் பார்த்துக்கொண்டு செய்யும்படியான கொடும்போர் பின்பும் விளைந்தது. அவ்வாறே, அந்த வீரர்களுடைய நெருங்கின அந்தச்சேனைகள கோபங்கொண்டு கதாயுதங்களாலும் பட்டாக்கத்திகளாலும கோடாலிகளாலும கூரியநுனிகளுள்ளனவும நன்றாகச்சாணைபிடிக்கப்பட்டிருக்கிற முனையுள்ளனவுமான ஈட்டிகளாலும ஒன்றையொன்று எதிர்த்து அடித்துக்கொண்டன. த்ரிகர்த்த தேசாதிபதியும் ராஜாவுமான ஸுசர்மாவானவன், (தன) சேனையினுல மத்ஸ்யராஜனுடைய எல்லாசசேனையையும அடித்து

1 'சந்தரன உதிக்குமவரையில்' எனபது பழையஉரை.

ஜயித்து மத்ஸ்யர்களை நசுக்கி, பிறகு, பலசாலியான விராடனை எதிர்த்து ஓடினன். அவ்விருவர்களும், மதங்கொண்ட இரண்டு காளைகளைப்போலவும் மதத்தினால் அடங்காத இரண்டுயானைகளைப்போலவும் யானைகளைப் பற்றி இழுக்குந்தன்மையுள்ள இரண்டு சிங்கங்களைப் போலவும் அதிக மதங்கொண்ட இந்திரனும் வ்ருத்ரனும்போலவும் போர்புரிந்தார்கள். இருவர்களும் ஸமமான பலமும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவர்கள். இருவர்களும் ஸமமான பராக்ரமம் உடையவர்கள். இருவர்களும் ஸமமாகவே அஸ்த்ரங்களை ப்ரயோகிப்பவர்கள் இருவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்கள். அவ்விருவர்களும் தனியாகத் தேரில்கட்டியிருக்கின்ற குதிரைகளையும் இருவர்களுடைய புறங்காப்பவரையும் ஸாரதிகளையுங்கொன்று ஸமமானவில்லைப்பிடித்துக்கொண்டு அதிகக் கொழுப்புள்ள க்ருஷ்ணகமஸர்கள்போல இருந்தார்கள். பிறகு, த்ரிகர்த்ததேசாதிபதியான ஸுசர்மாவானவன் ஸுவர்மா என்கிற ஸஹோதரனுடன் நாற்புறத்திலும் தேர்க்கூட்டத்தோடு மத்ஸ்யராஜனை எதிர்த்துவந்தான். பிறகு, க்ஷத்ரியர்சிறந்தவர்களான அவ்விரண்டு ஸஹோதரர்களும் மிகுந்தகோபங்கொண்டு கதாயுதத்தைக் கையில்கொண்டு தேர்களிலிருந்து இறங்கி வேகமாக (விராடனை) எதிர்த்துவந்தார்கள். பிறகு, பகைவீரர்களை நாசஞ்செய்பவனும் பலசாலியும் வீர்யமுள்ளவனும் கதாயுதமுள்ளவனுமான ஸுசர்மாவானவன் தேரிழந்த மத்ஸ்யராஜனை உயிரோடுபிடித்தான். பயத்தைச் செய்யுந்தன்மையுள்ள ஸுசர்மாவானவன் ஒரு காமுகன் யுவதியைத் துன்புறுத்துவதுபோல அந்த மத்ஸ்யராஜனைத் துன்புறுத்தித் தன் தேரில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு சென்றான். ரதத்தையிழந்த மிகுந்த பலசாலியான அந்தவிராடன் பிடிக்கப்பட்டவுடனே, அந்தஸைன்ய முழுவதும் தோல்வியடைந்து உத்ஸாஹத்தையும் ஆசையையும் இழந்ததாகியது. யுத்தத்தில் த்ரிகர்த்தர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட மத்ஸ்யர்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் மூலைத்திசைகளிலும் பயந்து ஓடினார்கள் ; நடந்தும் சென்றார்கள்.

அந்த மத்ஸ்யர்கள், (த்ரிகர்த்தர்களால் அவ்விதமாக) ஓட்டப்படுமளவில், தர்மாத்மாவும் குந்தியின் புதல்வருமான யுதிஷ்டிரர், பகைவர்களை அடக்குகிறவனான பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'சிறந்த ஸ்கந்தங்களுள்ளவனே! மத்ஸ்யராஜன் (த்ரிகர்த்தராஜனான) ஸுசர்மாவினால் பிடிக்கப்பட்டுவிட்டான். அவனை நீ விடுவிக்கவேண்டும். அவன் சத்துருக்களுக்கு வசப்படவேண்டாம். பீமஸேன! நீண்ட கைகளுள்ளவனே! ஸுசர்மாவினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறவனும் நமக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான விராடராஜனைக்காப்

பாற்று. விரைவாக விடுவி நாம எலலாரும ஸர்வாபீஷ்டங்களாலும் நனருகப பூஜிககபபட்டு (இனிடததில) ஸுகமாகவஸிததுவநதோம. பீமஸேனு! அபபடிபபட்ட வாஸநதுககுக கைமமாறுனது உனனுல செய்யததககது' எனறு சொனனு அநத யுததததின மததியில அவவாறு சொலலுகினற அநத யுதிஷ்டிரரைப பார்தது, (பகைவர்களால) அவமதிககத தகாதவனும மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன, 'ராஜரே! உமமுடைய கட்டளையினுல நான இவனைப பாதுகாககிறேன யுததததில பகைவர்களுடைய பலததோடு ஒபபிடககூடாததான என்னுடைய தோளவலிமையை ஆதாரமாககொணடு எதிராளிகளோடு போர்புரிகிற எனனுடைய மிகப பெரிதான இநதசசெயகையைப பாரும. ராஜரே! நீர் உடனபிறநதார்களோடு ஏகாநதமான ஸதலததை அடைநதிரும இதோ பெரிய கிளைகளுளளதும மலை போனறதும பூவாமற காயபபதுமான ஒருமரம இருககிறது நான இதைபபெயர்ததுப பகைவர்களை நாசம செயகிறேன' எனறுசொனனுன. மதயானைபோல மரததைப பார்ககிறவனும வீரனுமான அநத ஸஹோதரனைபபார்தது, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், 'பீம! ஸாஹஸம செயயாதே. இநதமரம இருககட்டும. பரதகுலததில உதிததவனே! வருக்ஷததைக (கையில எடுததுக) கொணடு அதிமானுஷமான காரியஙகளைச செயபவும உனனை ஜனஙகள, 'இவன பீமஸேனன' எனறு தெரிநதுகொளள வேணடாம. (ஆதலால,) நீ இநத மரததை (கையில) எடாதே, ஸிமமநாதததையும வெளியிடாதே. (இவவிதமான) செயகையினுலும ஸிமமநாதததினுலும ஜனஙகள உன்னை நிசசயமாக அறிவார்கள நீ இநதமரததை எடுததுககொணடு இநத ஸேனையை எதிர்தது ஓடாதே. மரததைப பிடிககும உனனை நிசசயமாக ஜனஙகள அறிநதுகொளவார்கள. (ஆதலால,) நீ வேறு ஆயுததததையே எடுதது மனுஷ்யர்களுககு உரியகார்யததையே செய மனிதர்களுககு உசிததானதும பிறர்களால கணடுபிடிசக முடியாததுமான ஆயுதமான விலலையாவது சகதியையாவது கததியையாவது கோடாலியையாவது எடுததுககொணடு விரைவாக விராடராஜனை விடுவிபபாயாக. மதஸயராஜனை ரக்ஷிகக எணணஙகொணடு (பகைவர்களோடு) யுததரஙகததில போர்புரியும உனககு மஹாபலசாலிகளான நகுல ஸஹதேவர்கள சகரரக்ஷகர்களாவார்கள' எனறு சொனனுர்.

பாணடுநநதனனுன பீமன ஸஹோதரருடைய வசனததை ஏறறு, மரததைவிட்டு விலலையெடுததுத தேரினமீதேறி ஜலததுடனகூடின மேகமபோலச் சரமாரிகளைப பொழிநதுகொணடு பயஙகரமான

செய்கையுள்ள அந்த ஸுசர்மாவைக்குறித்து ஓடிவந்தான். பீமன், விராடனைப் பார்த்தவுடன் ஸுசர்மாவை நோக்கி, 'நில், நில்' என்றும் சொன்னான். ரதிகர்களுள் உத்தமனான ஸுசர்மாவானவன், பின்புறத்தில் 'நில் நில' என்று சொல்லுகின்றவனும் காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பானவனுமான பீமனைப்பார்த்து மனக்கவலையுற்றான். ஸுசர்மாவானவன், 'மஹாயுத்தம் நேர்ந்துவிட்டது. இவன் என்னுடைய மிக்கசிறந்த செய்கையைப்பார்க்கட்டும்; நானும் இவனுடைய மிகச்சிறந்த செய்கையைப் பார்க்கிறேன்' என்றுசொல்லி வில்லையெடுத்துக்கொண்டு ஸஹோதரர்களுடன் திரும்பினான். அந்த ரதிகர்கள் நிமிஷத்திற்குள் பீமஸேனனோடு சேர்ந்தார்கள். பீமஸேனனால் வீரர்களுடன்கூடின தேர் யானை குதிரைகளுடையனவும் உக்கிரர்களும் வில்லாளிகளுமான சூரர்களுடையனவுமான லக்ஷக்கணக்கான கூட்டங்கள் விராடனுடைய ஸமீபத்தில் கீழே தள்ளப்பட்டன. மஹாத்மாவான பீமன் கதாயுதத்தை எடுத்து அவர்களுடைய காலாட்களைக் கொன்றான். யுத்தத்தில் கொடியமதங்கொண்ட ஸுசர்மா, அவ்விதமான அந்தயுத்தத்தைப்பார்த்து, 'மஹாபலமுள்ள (நம்முடைய) ஸைன்யத்தில் முந்திமுழுகின ஒருசத்ருவீரன் காணப்படுகிறான்; என்னுடைய சேனையில மிச்சம் என்ன இருக்கிறது?' என்று மனததினால் ஆலோசித்து அப்பொழுது காதுவரையிலிழுக்கப்பட்ட நாணையிறுள்ள வில்லுடன் தோன்றினான். ஸுசர்மா, கூரிய அம்புகளை அடிக்கடி (பீமஸேனன்மீது) விடுத்தான். பிறகு, அதிககோபமுள்ளவர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அனைவரும் த்ரிகர்த்தர்களைக் குறிப்பிட்டுத் திவ்யாஸ்த்ரத்தை விட்டுக்கொண்டு குதிரைகளை எதிரில் நடத்தினார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரிய சேனையை நோக்கித் திருப்பிவிடப்பட்ட ரதங்களுடன்கூடின அந்தப்பாண்டவர்களைக் கண்டு, விராடபுத்ரன் (பகைவரிடம) அதிக கோபம் கொண்டு மிக்க வியப்பைத தரத்தக்கதாக யுத்தம் செய்தான். த்ரிகர்த்தர்கள் எதிர்த்துவந்து ஜயத்தில் விருப்பத்துடன் போர்புரிந்தார்கள். அவர்கள்மீது அதிக கோபங்கொண்டவனும் ஆயுதம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவனும் வீரனுமான பீமஸேனன் இரண்டாயிரம் தேராளிகளைப் பரலோகத்தை அடையச்செய்தான். குந்திபுத்ரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் (அம்புகளால்) ஆயிரம வீரர்களைக் கொன்றார். நகுலனும் எழுநூறுபேர்களைப் பாணங்களால் கொன்றான். ப்ரதாபமுள்ளவனும் புருஷச்ரேஷ்டனும் பெரியவன்மை உள்ளவனுமான ஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரால் கட்டளையிடப்பட்டுப் பெரிதான த்ரிகர்த்தர்களுடைய சேனையில் புகுந்து ஸிம்மமானது

அல்பமிருகங்களைக் கலக்கமுறச் செய்வதுபோல எல்லாப்ராணிகளை யும் கலக்கமுறச்செய்து முந்நூறு சூரர்களைக் கொன்றான். பிறகு, மஹாபலமுடைய யுதிஷ்டிரராஜர் விரைவாக எதிர்த்துச்சென்று ஸுசர்மாவை அம்புகளால் நன்றாக அடித்தார். ஸுசர்மாவும் மிக்க கோபங்கொண்டு விரைவுள்ளவனாகிப் பத்துப் பாணங்களால் யுதிஷ் டிரரை அடித்து நான்குபாணங்களால் (அவருடைய) நான்குகுதிரை களையும் அடித்தான். ராஜரே! பிறகு, சுறுசுறுப்புடன் யுத்தம்செய் பவனும் குந்திபுத்ரனுமான வ்ருகோதரன் ஸுசர்மாவினிடம்சென்று அவனுடைய குதிரைகளை (அடித்துக்) கீழேதள்ளினான்; சிறந்த பாணங்களால் அவனுடைய பின்புறத்திலுள்ள இரண்டு ரக்ஷகர்களை யுங் கொன்று, பிறகு, கோபங்கொண்டு அவனுடைய ஸாரதியையும் ரதமத்தியினின்று கீழேதள்ளினான். சூரனாகவும் சக்ரரக்ஷகனாகவும் இருக்கிற சோணாச்வனென்பவன் ரதத்தையிழந்தவனான த்ரிகர்த்த ராஜனைக்கண்டு அப்பொழுது பயத்தினால் அவனைவிட்டு விலகினான். பிறகு, பலசாலியான விராடன் ஸுசர்மாவினுடைய ரதத்தினின்று துள்ளிக்குதித்து அவனுடைய கதாயுதத்தைக் எடுத்துக்கொண்டு அவனையே அடித்தான். கதாயுதத்தைக் கையில்கொண்டவனான அவன் கிழவனாயிருந்தாலும் தருணன்போல ஸஞ்சரித் தான். பயங்கரமான உருவமும வீர்யமுமுள்ள பீமனோ (தன்) தேரினின்றுதுள்ளி வேகமாய்ச்சென்று அவனுடையதேரில்குதித்து மறுபடியும் மனத்தேறுதலடைந்து யுத்தம்செய்கிற ஸுசர்மாவினு டைய தலையை, ஸிம்மமானது மலையின் உச்சியிலிருந்து குதித்துச் சிறிய மிருகத்தைப் பிடிப்பதுபோலவும் பூனையானது கோபத்தோடு மேலேபாய்ந்து எலியினுடைய தலையைப் பிடிப்பதுபோலவும் பிடித் துக்கொண்டான். சிறந்த கைகளுள்ள பீமன் கோபத்தினால் அவ னைத் தூக்கிப் பூமியில்தேய்த்து, அலறுகின்ற அவனுடைய தலையில் நன்றாக அடித்தான். பீமன், அவன் மீது முழங்காலைவைத்து அவனை முஷ்டியினால் குத்தினான். அந்த த்ரிகர்த்தராஜன், பலத்த அடியி னால் துன்பமுற்று மயக்கமடைந்தான். த்ரிகர்த்தர்களுள் மஹாரத னான அந்தவீரன் பிடிபட்டவுடன், த்ரிகர்த்தர்களுடைய ஸைன்ய முழுவதும் பயத்தால் துன்பமடைந்து தோல்வியுற்றது. பிறகு, மஹாரதர்களும் தம்முடைய தோள்வலிமையை ஆதாரமாகக்கொண் டவர்களும் (அகார்யத்தில்) வெட்கமுடையவர்களும் உத்தமமான வ்ரதமுள்ளவர்களும் மஹாத்மாக்களும் விராடனுடையதுன்பத்தைத் தீர்த்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டுபுத்ரர்களனைவர்களும் எல்லாப் பசுக்களையும் திருப்பிக்கொண்டு ஸுசர்மாவைஜயித்து (அவனுடைய)

தனத்தையும் முற்றும் எடுத்துக்கொண்டு (அரசனுக்கு) முன்னிலையில் வந்துநின்றார்கள்.

பிறகு, பீமன், 'தீயொழுக்கமுள்ள இந்த ஸுசர்மாவானவன் என்னிடத்தினின்று உயிர்பிழைப்பதற்குத் தகுந்தவனல்லன். அரசர் எப்பொழுதும் தயையுள்ளவராக இருப்பதால் என்னால் யாதுசெய்யத் தக்கது?' என்று சொன்னான். குந்திபுத்ரனான வ்ருகோதரன், தனக்கு வசப்பட்டுப் பரவசனாயிருக்கிற அந்த ஸுசர்மாவைக் கழுத்தில் பிடித்து அரசனிடம்கொண்டுவந்து, பிறகு, துடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அவனைக்கட்டி, ப்ரஜ்ஞையிழந்தவனும் புழுதிபடர்ந்தவனுமான அவனைத் தேரிலேற்றிவைத்தான். பீமனோ, ரணகளத்தின் மத்தியிலிருக்கிற யுதிஷ்டிரரை வந்தடைந்து ராஜாவான ஸுசர்மாவை (அவருக்குக்) காண்பித்தான். புருஷரிற்சிறந்த யுதிஷ்டிர மஹாராஜர், அந்த ஸுசர்மாவைப்பார்த்து நகைத்து யுத்தத்தில் விளங்குகின்ற பீமனைப்பார்த்து, '(வலல!) இந்த நராதமனை நீ விட்டுவிடு' என்று கட்டளையிட்டார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமன், மஹாபலசாலியான ஸுசர்மாவைப்பார்த்து, 'ஏ! மூடா! உனக்குப் பிழைத்திருக்க விருப்பமிருக்குமானால், சொல்லுகின்ற என்னிடமிருந்துஅதன்காரணத்தைக் கேள். வீரர்கள்கூட்டங்களிலும் ஸபைகளிலும், 'நான் (உமக்கு) அடிமையாயிருக்கிறேன்' என்று உன்னால் சொல்லத்தக்கது. இப்படிச்சொன்னால் நான் உனக்கு உயிரைக் கொடுப்பேன். இது யுத்தத்தில் ஜயம்பெற்றவனால் அனுஷ்டிக்கத் தக்க முறை' என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனான யுதிஷ்டிரர், அந்தப்பீமனைபார்த்து, 'உனக்கு நாம் ப்ரமாணமாயிருப்போமாகில் இழிவானநடக்கை உடையவனான இந்த ஸுசர்மாவை விட்டுவிடு; விட்டுவிடு. இவன் விராடராஜனுக்கு அடிமையாகிவிட்டான்' என்று அன்புள்ள வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டு, '(ஸுசர்மாவே!) நீ விடுபட்டாய்; தாஸனாகாமல் ஓடிப்போ. ஒருபொழுதும் இவ்விதம் செய்யாதே' என்று சொன்னார். (தர்மபுத்ரர்) இவ்வாறுசொல்லிய பின், ஸுசர்மாவானவன் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்தான். அவன் விடப்பட்டவுடன், ராஜாவை வந்தடைந்து நமஸ்காரம்செய்து புறப்பட்டான். பகைவர்களை வென்றவர்களும தங்கள் கைவன்மை குறையாதவர்களும் (அகார்யத்தில்) வெட்கமுடையவர்களும் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் ஸுசர்மாவை விட்டுப் போர்க்களத்தினிடையில் அன்றிரவு ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

முப்பத்தாறுவது அத்யாயம்

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரனுடைய ஏவலால் விராடன் அனுப்பியதூதர்கள் நகரத்தில் ஜயத்தைத் வெளியிட்டது.)

பிறகு, விராடன், ஸந்தோஷமடைந்து, மனிதர்களுடைய வல்லமையை மீறியிருக்கின்ற வல்லமையுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான குந்திபுத்ரர்களைத் தனத்தினாலும் வெகுமானத்தினாலும் நல்வார்த்தையினாலும் ஸ்நேஹத்தினாலும் பூஜித்தான். விராடன், 'என்னுடைய ரத்னங்கள் உங்களுடையவைகளே. அந்த எல்லா ரத்னங்களாலும் (உங்களுடைய) இஷ்டப்படி காரியங்களை இனிது செய்துகொள்ளுங்கள். பகைவர்களை நாசஞ்செய்பவர்களே.! அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கன்னிகைகளையும் பலவிதமான தனங்களையும் மற்றும் மனத்தினால் விரும்பப்பட்டவைகளையும் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். உங்களுடைய வல்லமையினால் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் நான் க்ஷேமமாக விடுவிக்கப்பட்டேன். ஆதலால், நீங்களெல்லாருமே மத்ஸ்யதேசத்துக்கு அரசர்கள்' என்று கூறினான். அந்த ஸமயத்தில் அவ்விதம்சொல்லிய அந்த விராடனைநோக்கி, குருகுலத்தில் உதித்தவர்களும், யுதிஷ்டிரை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் மிகக்களித்த மனத்துடன் தனித்தனியாக (ப்பின்வருமாறு) உரைக்கலானார்கள்.

'ராஜரே! எல்லாவிதத்தினாலும் (உம்முடைய) வார்த்தையை (நாங்கள்) கொண்டாடுகிறோம். நீர் பகைவர்களால் விடப்பட்டீரென்னும் இவ்வளவினாலேயே (நாங்கள்) இப்பொழுது ப்ரீதியுள்ளவர்களாகிறோம். நீர் பகைவரிடமிருந்து விடுபட்டீரென்னும் இந்தக் காரியமன்றோ எங்களுக்கு ஹிதமானது. எங்களுக்கு வேறொரு காரியமுமில்லை. (நாங்கள்) தனத்தைத் தேடவில்லை' என்றனர். பிறகு, சிறப்புற்ற கைகளுள்ளவனும் அரசரிற் சிறந்தவனும் மத்ஸ்யதேசத்து ராஜாவுமான விராடன், மனக்களிப்புற்றவனும் அன்பின் பெருக்கால் நிறைந்தவனும் ஸந்தோஷத்தால் தழுதழுத்தவாக்குள்ளவனுமாகி யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து மறுபடியும் கூறலானான். 'பகைவர்களை அழிப்பவரே! இங்கு வாரும். உமக்கு நான் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கிறேன். நீர் நம்முடைய மத்ஸ்யதேசத்துக்கு அரசர். நீர் மனத்தினால் விரும்புகிறதையும் நான் உமக்குக் கொடுப்பேன். நீர் எங்களுடைய எல்லாவற்றையும் அடைவதற்குத் தகுந்தவராய்

இருக்கிறீர். வ்யாக்ரபாதருடைய கோத்திரத்தில் உதித்தவரே! பிராம்மணோத்தமரே! ரத்னங்களையும் பசுக்களையும் ஸ்வர்ணத்தையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் நான் உமக்குக் கொடுக்கிறேன். எல்லாவிதத்திலும் உமக்கு வந்தனம். என்னுடைய ராஜ்யத்தையும் உடலையும் இப்பொழுது உமக்காகவென்றே நான் எண்ணுகிறேன். நமக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கிய பகைவனும் வசப்பட்டுவிட்டான்' என்றான். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், மறுபடியும் மத்ஸ்யராஜனைப்பார்த்து, 'ஓ! மத்ஸ்யதேசத்து வேந்தரே! உம்மால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற இனிய வார்த்தையைப்பற்றி நான் ஸந்தோஷிக்கிறேன். நீர் எப்பொழுதும் மெல்லிய தன்மையுடையவர்; எப்பொழுதும் ஸுமுகர்' என்று சொன்னார். விராடராஜனும், மறுபடியும் கங்கரைப்பார்த்து, 'ஓ! ப்ராம்மணோத்தமரே! சூத்ரனை வலலனுடைய செய்கைகள் ஆச்சர்யகரமாயிருக்கின்றன. யுத்தத்தில் நான் சூத்ரனை வலலனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டேன். அந்தோ! குற்றமற்றவரே! உம் நிமித்தமாகவே இவையனைத்தும் என்னால் அடையப்பட்டன. வேண்டும் வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும். உமக்கு மங்களம். உமக்கு நான் எதைச் செய்யக்கடவேன்? சொல்லும். நான் அதிகப் பிரீதியினால் உமக்குப் பலவிதமான ரத்னங்களையும் சயனங்களையும் ஆஸனங்களையும் வாஹனங்களையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கன்னிகைகளையும் யானைக்கூட்டங்களையும் குதிரைக்கூட்டங்களையும் ரதக்கூட்டங்களையும் பற்பல தேசங்களையும் கொடுக்கிறேன். என்னிடமிருந்து இவைகளை என்னிடமுள்ள அன்பினால் நீர் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அவனைப்பார்த்து, அந்த ஸமயத்தில், குருகுலத்தில் உதித்தவரான யுதிஷ்டிரர், 'ஓ! பகைவரை வாட்டுபவரே! நீர் பகைவர்களால் விடப்பட்டீரென்னும் இதுவே எனக்கு ப்ரீதி. ப்ரஸித்தரான நீர் ஸந்தோஷமுள்ளவராய் இருப்பீரானால், இப்பொழுது பட்டணத்தில் ப்ரவேசித்து மனைவி மக்களோடும் சேர்க்கைபெறும். அஃதன்றோ எனக்கு நிகரில்லாத ப்ரீதி. ராஜேந்த்ரரே! வேலைக்காரர்களோடும் ஸைந்யத்தோடும் வாஹனங்களோடும்கூடினவனும் மனிதரிற் சிறந்தவனுமான ஸுசர்மாவை விட்டுவிடும். இதைத்தான் நான் வரமாக வரிக்கிறேன்' என்று மறுமொழிகூறினார். இவ்வாறு கங்கர் சொல்லியவுடன், வேந்தரிற் சிறந்த விராடன், பிறகு கங்கரைப்பார்த்து, 'ஸுசர்மா இஷ்டப்படி போகட்டும்' என்று கூறினான். கங்கர், 'ராஜரே! ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கு ப்ரியத்தைச் சொல்வதற்காகத் தூதர்கள் விரைவாக உம்முடைய நகரத்தை அடையட்டும்; உம்முடைய ஜயத்தை ப்ரஸித்தப்

படுத்தட்டும்' என்று சொன்னார். பிறகு, மத்ஸ்யதேசாதிபதியான விராடராஜன், அவருடைய வார்த்தையினால், தூதர்களைப்பார்த்து, '(தூதர்களே!) நீங்கள் பட்டணத்தை அடைந்து யுத்தத்தில் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற விஜயத்தைச் சொல்லுங்கள். கன்னிகைகள் நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு என்னுடைய பட்டணத்திலிருந்து எதிராக வரட்டும். எல்லாவாத்யங்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற தாஸிகளும் நகரத்திலுள்ள எல்லாஜனங்களும் சீக்ரமாக எனக்கு எதிரில்வரட்டும்' என்று ஆஜ்ஞாபித்தான். இவ்வாறு சொல்லப் பட்டவர்களும் விரைவாகச் செல்லுகின்றவர்களுமான அந்தத்தூதர் கள், நடுவழியில் தங்காமல் இரவிலேயே வழிநடந்து நன்றாக ஸூர்யோதயமாகும் ஸமயத்தில் (விராட) நகரத்தில் புகுந்தார்கள். தூதர்கள் விராடநகரத்தில் விரைவாக ப்ரவேசித்து, அந்தநகரமானது தூக்கிக் கட்டப்பட்ட கொடிகளாலும் மாலைகளாலும் நிரம்பினதும் நிகரில்லாததுமாகும்படி (அரசனுடைய) மங்களகரமான விஜயத்தைக் கோஷித்தார்கள்

முப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.
கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் பீஷ்மர் முதலியோருடன் விராடநகரத்தின் வடபாகத் தில் பசுக்களைப்பிடித்ததும், பசுக்காப்போன் ஒருவன் உத்தர னிடத்தில் கௌரவர்கள் பசுக்களைக் கவர்கின்றனரென்று முறையிட்டதும்.)

மத்ஸ்யதேசாதிபதியான விராடன் அந்தப்பசுக்களைமீட்க எண் ணங்கொண்டு த்ரிகர்த்தர்களை நோக்கி (யுத்தத்துக்காகச்) சென்ற பொழுது, துர்யோதனன் மந்த்ரிகளுடன் விராடநகரத்தைக்குறித் துச் சென்றான். பீஷ்மர், த்ரோணர், கர்ணன், சிறந்த அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவரான க்ருபர், த்ரோணருடைய குமாரரான அஸ்வத்தாமா, ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனி, துச்சாஸனன், சலன், விவிம்சதி, விகர்ணன், வீர்யமுள்ளவனான சித்ரஸேனன், துஸ்ஸஹன், துர்முகன் இவர்களும் மற்ற மஹாரதர்களானவர்களும் மத்ஸ்யதேசத்தை வந் தடைந்து, விராடராஜனுடைய பசுக்காப்பவர்களை ஓட்டி, விரைவாகப் பராக்ரமத்தினால் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்தார்கள். கௌரவர்கள் லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களைக் கைப்பற்றி நான்குபக்கத்திலும் பெரிய தேர்க்கூட்டத்தால் சூழ்ந்துகொண்டு (அவற்றை) ஓட்டினார்கள். பயங்கரமான யுத்தத்தில் அந்தமஹாரதர்களால் இடைச்சேரிகளில்

கொல்லப்படுகின்ற கோபாலர்களுடைய மிகப்பெரிய சப்தமானது கிளம்பியது. அப்பொழுது பசுக்களின் தலைவனே, மிகப்பயந்து விரைவாக ரதத்தின்மேலேறிப் பீடிக்கப்பட்டவனைப்போல இரைந்து அழுதுகொண்டு நகர்த்திற்குச்சென்றான். பிறகு, அவன் பட்டணத்தில் நுழைந்து அரசனுடைய அரண்மனையைநோக்கிச்சென்று தேரினின்று கீழேஇறங்கி விரைவாக (பசுக்களின் வ்ருத்தாந்தத்தைச்) சொல்வதற்காக உட்புகுந்து பௌருஷமுள்ளவனான பூமிஞ்சயனென்கிற மத்ஸ்யராஜனுடைய குமாரனைப்பார்த்து அவனுக்குத் தேசத்திலுள்ள பசுக்கள் (கௌரவர்களால்) கவரப்படுவதை முற்றிலும் சொல்லத்தொடங்கினான்.

'தேசங்களைப் பெருக்குகின்றவனே! அந்தக் கௌரவர்கள் லக்ஷக்கணக்கானபசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோகிறார்கள். (அவர்களை ஜயித்துப்) பசுக்கூட்டங்களை மீட்பதற்காக எழுந்திரு. ராஜபுத்ரனே! ஹிதத்தைப்பெற விருப்பமுள்ள நீ நேரில் சீக்ரம் புறப்படு. மத்ஸ்யராஜர் உன்னை இப்பொழுது தாமில்லாதபட்டணத்துக்கு ரக்ஷகனாகவன்றோ ஏற்படுத்தினார்? அந்த அரசர், உன்னை ஸபையின் மத்தியில், 'என்புத்ரன் எனக்குத் தகுந்தவன்; சூரன்; என்குலத்தை அபிவிருத்தியடையச்செய்பவன்; பாணங்களிலும் அஸ்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தன்; நன்றாக யுத்தம்செய்பவன். என்னுடைய புத்ரன் எப்பொழுதுமே வீரன்; அப்படிப்பட்ட கௌரவர்களோடு யுத்தரங்கத்தில் போர்புரிவதற்கு வல்லமையுள்ளவன்' என்று புகழுகிறார். அந்த ராஜருடைய அவ்விதவார்த்தையானது உண்மையேஆகட்டும். யுத்தத்தில் ஜயம் நிச்சயம். கௌரவர்கள் நிச்சயமாக மாண்டார்கள். நீ கௌரவர்களை ஜயித்துப் பசுபதிபோலப் பசுக்களைத்திருப்பு. பயங்கரமான பாணத்தினுடைய ஒளியினால் இவர்களுடைய ஸைந்யங்களைக் கொளுத்து. நீ வில்லினின்று விடுபட்டவைகளும் தங்கமயமான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் விசித்ரமானவைகளும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற கணுக்களுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் பகைவர்களுடைய படைகளை, தலைமையானயானை மற்றயானைகளைப் பிளப்பதுபோலப் பிளந்துவிடு. நாண்கயிற்றின் இருபக்கத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கிற இரண்டு கயிறுகளாகிற [1] உபதானங்களுள்ளதும் நாண்கயிறாகிற தந்தியுள்ளதும் விற்கழியாகிற தண்டத்துடன்கூடியதும் அதிகமாக ஒலிக்கின்றதும் அம்புகளாகிற அக்ஷரங்களுடன் கூடினதுமான வில்லாகிற வீணையைச் சத்ருக்களுடைய மத்தியில் நீ வாசிப்பாயாக.

---

1 வீணையில் இருபக்கத்திலும் தந்தியைக் கட்டுவதற்குள்ள இரண்டு முளைகள்.

நகரத்திலிருந்து சீக்ரம் வெளியில் புறப்படு. ராஜபுத்ர! ஏன் சும்மா இருக்கிறாய்? வெண்ணிறமுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணமயமான கவசங்களுள்ளவைகளுமான உன்னுடைய குதிரைகள் ரதத்தில் பூட்டப்படலாம். ப்ரபுவே! அவ்வாறே, ஸ்வர்ணமயமான ஸிம்மக்கொடியை நீ தூக்கிக் கட்டு. ஸ்வர்ணமயமான கணுக்களுள்ளவைகளும் கூர்மையான முனையுடையவைகளும் கைப்பழக்கமுள்ள உன்னால் விடப்பட்டவைகளும் ராஜாக்களுடைய ஆயுளை அபஹரிக்கின்றவைகளுமான அம்புகள் ஸூர்யனை மறைக்கட்டும். நீ வஜ்ரபாணியான இந்த்ரன் அஸுரர்களை ஜயிப்பதுபோல எல்லாக்கௌரவர்களையும் யுத்தத்தில் ஜயித்துப் பெரிதான புகழ்ச்சியைப்பெற்று மீண்டும் இந்தப்பட்டணத்தில் ப்ரவேசிப்பாயாக. மத்ஸ்யராஜருக்குப் புத்ரனாகிய நீயல்லவோ தேசத்துக்கு முக்யமானகதி? தேசவாஸிகளான ஜனங்கள் எல்லாரும் இப்பொழுது கதியுள்ளவர்களாகட்டும். ஜயசாலிகளுள் சிறந்தவனான அர்ஜுனன் பாண்டுபுத்ரர்களுக்குக் கதியாய் இருப்பதுபோலவே, நீ தேசத்தில் வஸிக்கின்ற ஜனங்களுக்குக் கதியென்பது நிச்சயம்' என்று கூறினான்.

முப்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸாரதியில்லாமல் வருந்திய உத்தரனுக்கு ப்ருஹன்னளை ஸாரதியானதும், உத்தரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டதும்.)

பசுக்களுக்குத்தலைவன், அப்பொழுது, மஹாஜனங்களுக்கு எதிரிலும் மேலும் ஸ்த்ரீகளுடையமத்தியிலும் விராடபுத்ரனுக்கு நன்றாகச்சொல்லினன். அந்த இடையனால் ஸ்த்ரீகளுடையமத்தியில் தைர்யத்தை வ்ருத்திபண்ணக்கூடிய வாக்கியத்தைச் சொல்லக்கேட்ட அந்த உத்தரன், அந்தப்புரத்தில் தன்னைப்புகழ்ந்துகொண்டு, பின் வரும் வசனத்தை வெளியிடலானான். 'குதிரைகளை ஓட்டுவதில் ஸமர்த்தனான ஒருஸாரதி எனக்கு இருப்பானானால் உறுதியுள்ள வில்லையேந்தி நான் இப்பொழுது பசுக்களிருக்கும் இடத்தைப் பின் தொடர்வேன். எனக்குத் தகுந்த ஸாரதியையே நான் அறியவில்லை. (போர்புரிவதற்குப்) புறப்படுகின்ற எனக்குத் தகுந்தஸாரதியை விரைவாகப் பாருங்கள். சற்றேறக்குறைய இருபத்தெட்டுநாள் அல்லது ஒருமாஸம், நிச்சயமாகநடந்த மஹாயுத்தத்தில் என்னுடைய ஸாரதி கொல்லப்பட்டான். யுத்தத்தில் எனக்குத் தகுந்தஸாரதியை நான் அடைவேனாகில், இப்பொழுது, எடுத்துநிறுத்தப்பட்டிருக்

கின்ற பெரிய கொடியுள்ளவனுகி விரைவில் (யுத்தத்துக்குச் செல்வேன். யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் தேர்களாலும் நிறைந்த அந்தப்பகைவர்களின் படையில் நுழைந்து, சஸ்த்ரங்களுடைய ப்ரதாபத்தினுல் வீர்யமற்றவர்களான கௌரவர்களைஜயித்து, பசுக் களை மீட்டுக்கொண்டுவருவேன். ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான துர்யோதனனையும் விகர்ணனையும் [1] வைகர்த்தன னுன கர்ணனையும் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் அவர் புத்ரரையும், இந்த்ரன் அஸுரர்களை ஓட்டுவதுபோல யுத்தத்தில் ஓடும்படிசெய்து இந்த முஹூர்த்தத்திலேயே பசுக்களை மறுபடியும் மீட்டுக்கொண்டு வருவேன். கௌரவர்கள், (இந்தப்பட்டணத்தில்) ஒருவரும் இல்லை என்றறிந்து பசுக்கூட்டத்தைக் கைப்பற்றிச் செல்லுகின்றார்கள். நான் அவ்விடத்தில் இல்லாமலிருப்பதால் எதுதான் அவர்களால் செய்யமுடியாது? இருங்குகூடிய அந்தக்கௌரவர்கள் என்னுடைய வீர்யத்தை இப்பொழுது பார்க்கட்டும். பகைவர்கள், என்னை, 'இவன்நேரில் வந்திருக்கின்ற குந்திபுத்ரனை அர்ஜுனனே' என்று எண்ணப்போகிறார்கள்' என்றான்.

ஸ்திரீகளுடைய மத்தியில் தற்புகழ்ச்சியை ப்ரதானமாகக் கொண்ட தன்னை 'பீபத்ஸு' என்று எண்ணுவார்கள்'' என்கிற உத்தரனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, பாஞ்சாலியானவள் பொறுக்கவில்லை. எல்லாவிஷயங்களையும் அறிந்தவனை அர்ஜுனன், உத்தரன்சொல்லிய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அந்த ஸமயம்போன பிறகு, ஒருஸமயத்தில், த்ருபதராஜனுடைய புத்ரியும் ரூபத்தினுல் (எல்லாராலும்) கொண்டாடப்பட்டவளும் ஸத்யமும் கபடமின்மை யும் நற்குணங்களுமுடையவளும் பர்த்தாவுக்கு ப்ரியத்தையும் ஹித்த் தையும் செய்வதில விருப்பமுள்ளவளும் (தனக்கு) ப்ரியமான பார் யையும் பாஞ்சால ராஜகன்னிகையுமான க்ருஷ்ணையைப்பார்த்து அன் புடன் ரஹஸ்யத்தில் (பின்வருமாறு) கூறலானான்: 'நிர்மலமான புன்னகையுள்ளவளே! பாஞ்சாலி! நீ விரைவாக உத்தரையிடம் சென்று, 'இந்த ப்ருஹன்னளையானவள், ஸவ்யஸாசியென்று பெயர் பெற்றவனும் பாண்டு புத்ரனுமான அர்ஜுனனுக்கு முன்பு காண்டவவன நிமித்தமான சண்டையில் ஸாரதியாயிருந்தாளாம். அந்த ப்ருஹன்னளை ஸாரதியாக ஏற்படுவாளானுல் யுத்தத்தில் பெரி தான ஜயமுண்டாகும்' என்றுசொல்' என்று கூறினான். அப்பொ ழுது, அந்த அர்ஜுனனுல் தூண்டப்பட்டவளும் சுத்தமான சிரிப்பு உள்ளவளும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளும் பாஞ்சால

---

[1] கவசத்தை அறுத்துக்கொடுத்தவன்.

ராஜகுமாரியுமான அந்த க்ருஷ்ணையானவள், அப்பொழுது உத்தரை யினுடைய வாஸஸ்தானத்துக்கு வந்து, தர்மத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டவரும் ஸத்தியத்திலும் நேரானவழியிலும் நிலைபெற்றவரு மான யுதிஷ்டிரர் ராகுவினுடைய முகத்தினின்று விடுபட்ட சந்திர னைப்போல (அந்த) ப்ரதிஜ்ஞையினின்று விடுபட்டார் என்று தெரிந்து கொண்டு, தோழிகளுடைய மத்தியில் அழகியவளான உத்தரையைப் பார்த்து, மிக்க துக்கத்தைப் பொருதவளாகிப் (பின்வருமாறு) வசனிக்கலானாள்.

'(ஓ! ராஜகுமாரி!) கஜயூதபதிக்கொப்பானவனும் யௌவன முள்ளவனும் தன்னை ப்ருஹன்னளையென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற வனுமான இந்த ப்ருஹன்னளை, வில்லாளிகளுள் உத்தமனானபார்த்த னுக்கு முற்காலத்தில் அந்த (க்காண்டவவன நிமித்தம் சண்டை நேர்ந்த) ஸமயத்தில் ஸாரதியாயிருந்தாளென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்த ஸாரதியினாலேயே, வீர்யமுடையவனான அந்த அர்ஜுனன், அப்பொழுது தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் பெரிய அஸுரர்களை யும் ஸர்ப்பங்களையும் (மற்ற) எல்லா ப்ராணிகளையும் ஜயித்து அக்நிக்கு த்ருப்தியை உண்டுபண்ணினான். அவனுடைய யுத்தத்தில் இவளு டைய நிலைமையையும் சத்ருவீரர்களுடைய மத்தியில் ஏற்பட்ட (இவளுடைய) வீர்யத்தையும் நானறிவேன். வீர்யமுடையவளான இவள் அந்த அர்ஜுனனுடைய தேரின்மீதிருந்து கடிவாளங்களையும் பிடித்து வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டு (யுத்தத்துக்காகச்) சென்றாள். (இப்படிப்பட்ட) ப்ருஹன்னளையானவள் உத்தரனுக்கு ஸாரதியாய் இருப்பாளாயின் எல்லாப் பிராணிகளும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் வில்லாளிகளான எல்லாக் கௌரவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலுங்கூட உன்னுடைய பசுக்கூட்டத்தை ஒருபோதும் அபஹரிப்பதற்குச்சக்தி உள்ளவர்களாகார்கள். பாண்டவர்களுடைய அரண்மனையில் ஸஞ் சரித்த நான், மஹாத்மாவான அந்த அர்ஜுனனுக்கு வில்வித்தையில் சிறந்த சிஷ்யையாகவுமிருந்த இவளை முன்பு நன்றாகப் பார்த்திருக் கிறேன். அந்த அர்ஜுனனும் முன்பு இவளுடைய உதவியினால் காண் டவவனத்தையும் எரித்தான். அப்பொழுது அர்ஜுனனுடைய சிறந்த குதிரைகள் இவளால் (கடிவாளம்) பிடித்து நடத்தப்பட்டன. பார்த் தன் இந்த ஸாரதியினால் எல்லாப்ராணிகளையும் இந்த்ரப்ரஸ்தத்தில் எல்லாவிதத்திலும் ஜயித்தான். இப்படிப்பட்ட ஸாரதி (எங்கும்) இல்லை' என்றாள். பிறகு, உத்தரையானவள், ஸைரந்த்ரியுடன் ஸஹோதரனுடைய (ஸமீபத்தை வந்தடைந்து,) 'வீரா! ஸாரத்யம் செய்வதில் இந்தப்ருஹன்னளையை நீ விரைவாக வேண்டிக்கொள்.

இவள் ஸாரத்யம் செய்வதிலும் நர்த்தனம்செய்வதிலும் பாடுவதிலும் வாத்யம் வாசிப்பதிலும் பயிற்சியடைந்திருக்கிறாள். பெரிய அறிவு உள்ளவளான ஸைரந்த்ரியானவள் ப்ருஹந்நளையை (இவ்வாறு) புகழ்ந்து கூறுகிறாள்' என்றுசொன்னாள். உத்தரன், 'ஏ! ஸைரந்த்ரி! என்னுடைய வ்ரதத்தை நீ அறிகிறாயன்றோ? நான் நபும்ஸகனாக இருக்கும் மனிதனோடு பேசமாட்டேன். கல்யாணி! அவ்விதமான நான் ப்ருஹந்நளையைப் பார்த்து, 'நீ என்னுடைய குதிரைகளை நடத்து' என்று நேரில் சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான். ஸைரந்த்ரி, '(ராஜபுத்ர!) பயம் நேர்ந்திருக்குங்காலத்தில் வ்ரதமும் வ்ரதமில்லாமையுமில்லை. கற்றறிந்தவன் துக்கத்தைத் தாண்டத்தகுந்த கார்யத்தைச்செய்வதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும். இவ்வாறு, தர்மத்தை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். ஆதலால், ப்ருஹந்நளை (உன்னால்) சொல்லத்தக்கவள். ஓ! வீர! அழகிய இடையுள்ளவளும் இளமைப்பருவத்தில் இருக்கின்றவளுமான உன்னுடைய இந்தஇளையஸஹோதரியினுடைய வார்த்தைப்படி ப்ருஹந்நளை செய்வாள்; ஸம்சயமில்லை. உனக்கு அவள் ஸாரதியாயிருப்பாளாகில் நீ கௌரவர்கள் அனைவர்களையும் ஜயித்துநிச்சயமாகப் பசுக்களையும் மீட்டுக்கொண்டுவருவாய்; ஸம்சயம் இல்லை' என்று கூறினாள். ஸைரந்த்ரி இவ்வாறு உரைக்கக்கேட்ட அந்த உத்தரன், ஸஹோதரியைப் பார்த்து, 'தோஷமற்றஅங்கங்களுள்ளவளே! நீ போ; அந்த ப்ருஹந்நளையை அழைத்துவா' என்றான். பொன்மாலைகளை அணிந்தவளும் புகழ் பெற்றவளும் அழகிய புருவங்களுள்ளவளும் மங்களகரமான முகத்தையுடையவளும் ஸ்வர்ணத்தினாலும் வஜ்ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் தமையனால் ஏவப்பட்டவளுமான அந்த உத்தரையானவள் ஸஹோதரனுடைய ஆஜ்ஞையைக் கேட்டு விரைவாக ஓடினாள். ப்ராதாவினால் கட்டளை இடப்பட்டவளும் வஜ்ரங்களாலும் முத்துக்களாலும் மணிகளாலும் ஸ்வர்ணத்தாலுமிழைக்கப்பட்ட குண்டலங்களை உடையவளும் ம்ருதுவாக அடிவைத்துநடப்பவளும் வலமாகச் சுழன்றிருக்கின்ற மயிர்ச் சுழிகளோடு கூடின சரீரமுள்ளவளும் மயில்தோகைபோல அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் தாமரைமலர்போன்ற முகமும் தாமரையிதழ்போல அகன்ற கண்களும் மெலிந்ததேகமும் ஸமமான அங்கங்களும் ம்ருதுவாயும் கம்பீரமாயுமிருக்கின்ற பார்வையும் விலாஸங்களும் வளைந்தஇமைமயிர்களுமுள்ளவளுமான அந்த மத்ஸ்ய ராஜகுமாரியானவள், மின்னலானது மேகத்தை அடைவது

போல நடனசாலையை வந்தடைந்தாள். யானைத்துதிக்கை போல இசைந்த தொடைகளுடையவளும் தோஷமற்றவளும் 1 வேதிபோல மெலிந்த இடையுள்ளவளும்சிறந்த மாலைகளை அணிந்தவளும் சுபத்தைச் செய்பவளுமான அந்தஉத்தரையானவள், ஒரு பெண்யானையானது ஓர் ஆண்யானையை அடைவதுபோலப்பார்த்தனை அடைந்து நின்றாள். (தன்னருகில்) வந்தவளும் நீண்டும் சிவந்துமிருக்கின்ற கண்களுள்ளவளுமான அந்த உத்தரையைப்பார்த்து, பார்த்தன், 'அழகிய சரீரமுள்ளவளே! ஸ்வர்ணமாலையணிந்தவளான நீ ஏன் இங்குவந்தாய்? அழகியபுருவமுள்ளவளே! கொஞ்சம் அவசரப்படுகிறாய். ஸுந்தரீ! ஏன் உன் முகம் தெளிவில்லாமல் இருக்கிறது? அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! சீக்ரமாக எனக்குச்சொல்' என்று வினவினான். வஜ்ரங்களாலும் வைடூர்யங்களாலும் செய்யப்பட்ட குண்டலங்களுள்ளவளும் மலர்ந்த தாமரை கருநெய்தல் இவைகளுடைய இதழ்களின் வாஸனைபோன்ற வாஸனையுடையவளும் நனகு ப்ரகாசிக்கின்ற சந்திரனுக்கொப்பான முகமுள்ளவளுமான அந்த ராஜகுமாரியானவள் பார்த்தனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

'ப்ருஹன்னளையே! கௌரவர்கள் என்பிதாவினுடைய தனத்தையும் லக்ஷம் பசுக்களையும் கவர்ந்து கொண்டுபோகின்றார்கள். நீ என் ஸஹோதரனுடைய குதிரைகளை நடத்து. பகைவர்கள் பசுக்களை வெகுதூரம் கொண்டுபோகின்றார்கள். ப்ருஹன்னளையே! ஸைரந்த்ரியானவள், ரதத்தில்பூட்டிய குதிரைகளை நடத்தும்விஷயத்தில் மிக்க பழக்கமுள்ளவளென்று உன்னைச் சொல்லுகிறாள். அப்படிப்பட்ட ஸாரத்யத்தில் என்னால் வரிக்கப்பட்ட நீ போகாயாகில் நான் பிராணனை விட்டுவிடுவேன். இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஸம்சயமில்லை' என்று கூறினாள். ராஜபுத்ரியினால் அவ்வாறு ஏவப்பட்டவனும் அன்புநிறைந்த மனமுள்ளவனும் புருஷரிற் சிறந்தவனும் குந்தியினுடைய குமாரனுமாகிய தனஞ்சயன், அழகிய முகமுள்ளவளும் வெண்ணிறமுள்ள பற்களையுடையவளும் சுத்தமான புன்சிரிப்புள்ளவளுமான உத்தரையைப்பார்த்து, 'அழகிய மந்தஹாஸமுள்ளவளே! நீ விரும்புமிடத்திற்கு நான் செல்வேன். நன்றாகஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பில் நான் பிரவேசிக்கவேண்டுமானாலும் செய்வேன். சிறந்த சரீரமுள்ளவளே! நீ பிழைத்திருக்கவேண்டுமென்பதை நான் விரும்புகிறேன். ஓ! ஸுந்தரீ! இப்பொழுது நான் உனக்கு எந்தப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டும்? அன்புள்ளவளே! என்நிமித்தமாக நீ மஹா

1 நடுகுறுகிய ஒருவகையான மேடை; 'இடைகுறுகிய ஒருவகைக் குளவி' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்புக்களின் கருத்து.

பயங்கரமான யமனுடைய வைவஸ்வதபட்டணத்தைப் பார்க்கவேண்டாம்' என்று மங்களகரமும் கம்பீரமுமான வாக்கினால்மொழிந்தான். கௌரவவீரர்களுள் சிறந்தவனும் ப்ருஹன்னளையின் ரூபத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகமுள்ளவனுமான அர்ஜுனன், விலாஸமுடையவளும் வெண்மையான தந்தங்களுள்ளவளும் நிர்மலமான மந்தஹாஸமுள்ளவளுமான உத்தரையைப் பார்த்து இவ்வளவுமட்டும் சொல்லிவிட்டு விராடபுத்ரனுடைய ஸமீபத்துக்கு வந்தான். அவ்வாறு நடந்துவருகின்றவனும் சிறந்த ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் அதிக காந்தியையுடையவனும் கஜயூதபதிக்கொப்பானவனும் கஜராஜனுடைய துதிக்கைபோன்ற கைகளுள்ளவனும் தாமரைமலர் போல அகன்றகண்களும் கதவுபோன்றமார்பும் உயர்ந்த தோள்களுமுள்ளவனும் பகைவர்களை நாசஞ்செய்கின்றவனும் மஹாபலசாலியும் யானைபோல (எல்லாவற்றையும்) அழிப்பவனுமான அந்தப்பார்த்தனை விராடபுத்ரனான உத்தரன் நல்வரவுகூறி, பிறகு, (அந்த) ப்ருஹன்னளையைப் பசுக்களிருக்கும் இடத்தையடைவிக்க எண்ணங்கொண்டு (அவனுடன்) ஸல்லாபம்செய்தான். விரைந்துவருகின்றவனும் மதங்கொண்ட யானைபோன்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனை அகன்ற கண்களையுடையவளான உத்தரையானவள் ஆண்யானையைப் பெண்யானை பின்தொடர்வதுபோலப் பின்தொடர்ந்தாள்.

ராஜபுத்ரன், தூரத்திலிருந்தேபார்த்து, '(ஓ! ப்ருஹன்னளையே!) பார்த்தன், ஸாரதியான உன்னால் காண்டவவனத்தில் அக்னியை த்ருப்தி அடைவித்தானும். குந்திபுத்ரனான தனஞ்சயன் பூமி அனைத்தையும் (உன்னுடைய உதவியால்) ஜயித்தானும். ஸைரந்திரியானவள் இவ்வாறு என்னிடத்தில் உன்னைப்பற்றிச் சொன்னாள். அவள் பாண்டவர்களை அறிந்திருக்கிறாளாம். வீரனும் ப்ரஸித்தமான வன்மையுள்ளவனுமான மாதலியானவன் தேவேந்திரனுக்கு ஸாரதி; பரசுராமருக்கு ஸுமஹன் ஸாரதி; தாருகன் (க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்த) விஷ்ணுவுக்கு ஸாரதி; ஸுமந்த்ரர் தசரதபுத்ரரான ஸ்ரீ ராகவருக்கு ஸாரதி; அவ்வாறே, அருணன் ஸூர்யனுக்குஸாரதி; (இவ்வாறு) ஸாரத்யத்தில் ப்ரஸித்திபெற்றவர்களான எல்லாரும் ப்ருஹன்னளைக்கு ஒப்பானவர்களல்லர்' என்று ஸைரந்த்ரி எனக்குச் சொன்னாள். ஆதலால், உன்னை அழைக்கிறேன். ப்ருஹன்னளையே! அழைக்கப்பட்டவளான நீ என்னுடன் சேர்ந்து யுத்தத்துக்காகப் புறப்படு. பசுக்கள் கௌரவர்களால் கவரப்பட்டு வெகுதூரத்தில் செல்லுகின்றன' என்றான். அவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ப்ருஹன்னளையானவள், ராஜபுத்ரனைப்பார்த்து, '(ஓ! ராஜகுமார!) யுத்த

முனையில் ஸாரத்யம்செய்வதற்கு எனக்கு வல்லமை ஏது? நாட்டிய மாடுவேன்; பாட்டைப்பாடுவேன்; பற்பலவிதமான வாத்யங்களையும் வர்சிப்பேன்; உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்; எனக்கு ஸாரத்யம் செய்வதில் வல்லமையில்லை' என்று மறுமொழி கூறினாள். உத்தரன், '(ப்ருஹன்னளையே!) நீ ஆடுகிறவளாகவாவது பாடுகிறவளாகவாவது இரு. நீ ஒளிபொருந்தின கவசத்தை விரைவாக அணிந்து கொள். இப்பொழுது என்னிடம் உன்னுடைய செய்கையையும் வல்லமையையும் மாதர்கள் அடிக்கடி புகழ்ந்துசொல்லுகிறார்கள்' என்றான். ராஜபுத்ரர்களுள் சிறந்தவனான உத்தரன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது புன்னகை செய்து அர்ஜுனனைக் கொண்டாடினான்.

பிறகு, விராடபுத்ரனான உத்தரன், பகைவீரர்களை அழிப்பவனான ப்ருஹன்னளையின்பொருட்டு நூறு கண்களுள்ளதும் தங்கத்தால் விசித்ரமாயிருப்பதும் ஒளிபொருந்தியதுமான கவசத்தை எடுத்து அப்பொழுது நேரில்கொடுத்தான். அப்பொழுது, வீர்யம் உடையவனான அர்ஜுனன், மத்ஸ்யராஜகுமாரனான உத்தரனுடைய கட்டளையால் அந்தக் கவசத்தை அணிவதற்கு விருப்பமில்லாதவன் போலப்பெற்றுக்கொண்டான். பாண்டவன், 'ஓ! ராஜபுத்ர! (எனக்கு) யுத்தத்தில் சௌர்யமுமிருந்து பகைவர்களைக் கொல்வதும் ஸாத்யமானால், நீ செல்லுகிறவிடத்துக்கு நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருகிறேன்' என்றான். பிறகு, எல்லாமறிந்தவனும் சத்ருக்களைச் சிக்ஷிப்பவனுமான அந்தப்பாண்டவன் உத்தரைக்கெதிரில்பரிஹாஸத்திற்கிடமான அனேக கார்யங்களைச்செய்யலானான். (கவசத்தை) வாங்கிய அந்த அர்ஜுனனைப்பற்றி (அங்குள்ள) பெண்கள் சிரித்தார்கள். பகைவர்களை அழிப்பவனும் உத்தமவீரனுமான அர்ஜுனன் கவசத்தைத் தலைகீழாக அணிந்து கொண்டான். பிறகு, தலைகீழாக இருக்கிற கவசத்தைக் குறுக்காக இருக்கும்படிசெய்து பிறகு நேராக இழுத்தான். உண்மையான வன்மையுள்ளவனும் எல்லாக் கௌரவர்களுள்ளும் உத்தமவீரனும் மிக்க வீர்யமுள்ளவனுமான ஸாரதியான தனஞ்சயன், நன்றாகஅறிந்தவனாக இருந்தாலும் அறியாதவன் போலக் கவசத்தை மறுபடியும் உயரத்தூக்கி உதறிப் பூட்டிக் கொண்டான். அந்த அர்ஜுனன் இவ்விதமான அனேக கார்யங்களைச் செய்யுங்கால் (அங்குள்ள) அதிக யௌவனமதமுள்ள பெண்கள் பரிஹஸித்தார்கள். அவ்விதம் (பரிஹஸிக்கத்தக்க கார்யங்களைச்) செய்துகொண்டிருந்தாலும் பகைவர்களை அழிப்பவனான தனஞ்சயனை உத்தரன் பரிஹாஸம்செய்யவேயில்லை. ராஜபுத்ரனான உத்தரன்,

ஸ்வர்ணத்தால் அழகானதும் மங்கள்கரமானதும், அக்னியில் காய்ச்சப் பட்டதுபோல ஒளிவீசுவதும் மிக ஜ்வலிக்கின்றதும் ஆயிரம் கிரணங்களுள்ளதுமான கவசத்தை அந்த ப்ருஹன்னளைக்குத் தானே நன்றாகக கட்டிவிட்டான். பிறகு, அர்ஜுனன் நன்றாகப்பார்த்துப் பொற்கவசங்களால் மூடப்பட்டிருக்கிற குதிரைகளை அந்த உத்தர னுடைய தேரில் விரைவாகப்பூட்டினன். பொன்னாலாகிய சுட்டிகளை மத்தியில்கொண்ட கழுததுக்கயிற்றைப் பூஷணமாகக்கொண்டதும் ஸ்வர்ணமயமுமான ஸிம்மத்தையும் ரதத்தில் எடுத்துக்கட்டினன். அவன், அந்தத்தேரின்மத்தியில் விசித்ரமான விற்களேயும் அழகிய அனேக பாணங்களேயும் ஆயுதங்களேயும் (எடுத்து) வைத்தான். வீரனைஉத்தரன், அந்தத் தேரின்மீதேறி, ப்ருஹன்னளாஸாரதி யுடன், (யுக்தத்துக்காகச்) செல்லத்தொடங்கினன்.

பிறகு, உத்தரையும் மற்றப் பெண்களும் தோழிகளும், அப்பொழுது, (ப்ருஹன்னளையைப்பார்த்து), 'ப்ருஹன்னளையே! யுத்தத்துக்கு வந்திருக்கின்ற பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் தலைவரா கக்கொண்ட கௌரவர்களைஜயித்து எங்களுக்காக அழகிய வஸ்த்ரங் களேயும் பாவைகளுக்காக மெல்லிய வஸ்திரங்களேயும் பலவிதரத்னங் களேயும் கொண்டுவா' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, குருநந்தனனை பார்த்தன், ஒருங்குசேர்ந்து சொல்லுகின்ற அந்தக்கன்னியர்களைப் பார்த்துச்சிரித்துக்கொண்டு, மேகம்போலவும் துந்துபிவாத்யம்போல வும் (கம்பீரமான கண்ட) த்வனியுடன், '(கன்னியர்களே!) இந்த உத்தரன் யுத்தத்தில் மஹாரதர்களை ஜயிப்பானகில் அப்பொழுது மெல்லிய வஸ்த்ரங்களேயும் ஆபரணங்களேயும் கொண்டுவருவேன்' என்று மறுமொழி கூறினன். பிறகு, வீரனை உத்தரன், அதிக மஹிமைபொருந்தியதும் தங்கத்தினலும் வைடூர்யத்தினலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மங்களகரமுமான கவசத்தை அணிந்து தனஞ்சயனை ஸாரதியாகக்கொண்டு உத்தமமான ரதத்தில் ஏறிச் சென்றான். அப்பொழுது, சிறந்த ரதத்தில் வீற்றிருக்கின்ற அந்த உத்தரனையும் ப்ருஹன்னளையையும்பார்த்து மஹாஜனங்களும் ஸ்த்ரீ களும் பெண்களும் நல்லவ்ரதமுள்ள ப்ராம்மணர்களும் வலமாகவந்து மங்களம் உண்டாகவேண்டுமென்று தேவதா ப்ரார்த்தனையுடன், 'ப்ருஹன்னளையே! முன்பு காண்டவவனத்தை எரித்தகாலத்தில், காளைபோல நடக்கிற அர்ஜுனனுக்கு உண்டானதுபோன்ற மங்கள மானது, உத்தரனோடு யுத்தகளத்தில் கௌரவர்களை எதிர்க்கிற உனக்கு இப்பொழுது உண்டாகட்டும்' என்று வாழ்த்தினர்கள்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தரன் கௌரவஸேனையைக் கண்டு பயந்தோட, அர்ஜுனன் அவனைத்தேற்றித் தேரிலேற்றி ஆயுதங்களை யெடுத்து வருவதற்காக வன்னிமரத்தினிடம் சென்றது.)

அந்த விராடகுமாரன், பயமற்றவனாகப் பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, தேர்ப்பாகனைப் பார்த்து, 'அந்தக் கௌரவர்கள் சென்றிருக்கிற இடத்தைக்குறித்துப்போ. நான், (நம்மை) ஜயிக்க விரும்பி ஒன்றுசேர்ந்து வந்திருக்கின்ற எல்லாக்கௌரவர்களையும் தோல்வி அடையச்செய்து இந்தப்பசுக்களையும் சீக்ரமாகத் திருப்பிக் கொண்டு மீண்டும் பட்டணத்துக்கு வருவேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, பாண்டுநந்தனன் அவ்விதமான நல்ல குதிரைகளை ஓட்டினான். மனிதரிற் சிறந்தவனான தனஞ்சயனால் ஓட்டப்பட்டவைகளும் காற்றின்வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவைகளும் பொன்மாலைகளை அணிந்தவைகளுமான அந்தக்குதிரைகள் ஆகாயத்தை எல்லாப் பக்கத்திலும் கீறுகின்றவைகள்போல (ரதத்தை) இழுத்துச் சென்றன. பிறகு, சிறிதுதூரம் சென்று மத்ஸ்யராஜகுமாரனான உத்தரனும் தனஞ்சயனும் பயமில்லாமல் பலசாலிகளான கௌரவர் களுடைய சேனையைப் பார்த்தார்கள். சூரர்களான அவ்விருவர்களும், ஸ்மசானத்துக்கு அருகில் சென்று, கௌரவர்களையும், நான்குபக்கத் திலும் பரவியதும் கடல்போன்றதும் ஆகாயத்தில் பறக்கிறது போன்றதும் அனேக மரங்களால் அடர்ந்த காடுபோன்றதுமான அந்தக் கௌரவர்களுடைய பெரிய சேனையையும் கண்டார்கள். குருவம்சத்தில் உதித்தவர்களுள் உத்தமரே! செல்லுகின்ற—அந்தச் சேனையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும் ப்ராணிகளுடைய கண்களைக் கெடுக்கின்றதும் பூமியிலிருந்து உண்டாகின்றதுமான புழுதியானது ஆகாயத்தை அளாவுகின்றதாகக் காணப்பட்டது. பிறகு, யானை களாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் நெருங்கியதும் கர்ணனாலும் துர்யோதனனாலும் க்ருபராலும் பீஷ்மராலும் த்ரோணராலும் பெரிதான வில்லைப் பிடித்தவரும் புத்திசாலியுமான த்ரோணபுத்ர ராலும் காக்கப்பட்டதுமான அந்த (க்கௌரவ) சேனையைப்பார்த்து மயிர்க்கூச்சமடைந்தவனும் பயத்தினால் மனத்தளர்ச்சியடைந்தவனும் நடுக்கமுற்ற சரீரமுள்ளவனுமான விராடராஜகுமாரன், அப்பொழுது தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு, பார்த்தனைப் பார்த்துச் சொல்லலானான்:

'(ப்ருஹன்னளேயே!) கௌரவர்களோடு போர்புரிவதற்கு நான் திறமையுள்ளவனல்லேன். என்மீது உண்டாயிருக்கின்ற மயிர்க் கூச்சத்தைப் பார். அநேக மஹாவீரர்களுள்ளதும் மிகவும் உக்ர மாயிருக்கின்றதும் தேவர்களாலும் அணுகமுடியாததும் பயங்கர முமான கௌரவசேனையை எதிர்த்துப் போர்புரிவதற்கு நான் சக்தி யற்றவனுயிருக்கிறேன். அச்சத்தைச் செய்யும் விற்களுள்ள பாரத சேனையில் செல்வதற்கு நான் விரும்பவில்லை. (இந்தக்கௌரவ சேனையானது) இந்த்ரனுடன்கூடின தேவர்களாலும் அணுக முடியாதது. மனிதர்களால் அணுகமுடியாததென்பதில் யாது ஸந்தேஹம்? தேர்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நெருங் கியதும் காலாட்களாலும் கொடிமரங்களாலும் நான்குபக்கத்திலும் அடர்ந்திருக்கின்றதுமான பகைவர்களுடைய படையைப் பார்த்தே என்மனம் மிக்க துன்பமடைந்திருக்கின்றது. எந்த யுத்தத்தில் தைரியமுள்ளவர்களும் பெரிய வில்லையுடையவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பருத்த மதயானைபோன்றவர்களும் (ரதத்தில்) கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கொடிகளையும் கொடிமரங்களையுமுடையவர் களும் சிறந்த யுத்தமுறையையுடையவர்களும் பெரியவில்லாளிகளும் எல்லாக் கார்யங்களிலும் நிச்சயமுடையவர்களுமான த்ரோணரும் பீஷ்மரும் க்ருபரும் கர்ணனும் விவிம்சதியும் அஸ்வத்தாமாவும் விகர்ணனும் ஸோமதத்தனும் பாஹ்லிகனும ராஜாவான துர்யோ தனனும் உத்தமவீரனான துர்மர்ஷணனுமாகிய அனைவரும் இருக் கின்றார்களோ அந்த யுத்தத்தில் அந்தச் சூரர்களை ஜயிப்பதற்கு நான் புத்திகெட்டுவங்தேன். வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற ஸைன்யமுள்ளவர்களும் (பகைவர்களை) மிகவும் வருத்துகின்ற வர்களுமான கௌரவர்களனைவர்களையும் பார்த்தே (எனக்கு) மயிர்கள் சிலிர்த்தன. என் மனம் மயக்கமடைகின்றது' என்று சொன்னான். உறுதியான விற்களுள்ள கௌரவர்களுடைய பெரிய சேனையைக்கண்டு மூடனான அவன், திரும்பவும், '(ப்ருஹன்ன ளையே!) என்னுடைய பிதாவானவர் ஜனங்களில்லாத பட்டணத் தில் என்னை வைத்துவிட்டு எல்லாஸைன்யத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு த்ரிகர்த்தர்களை நோக்கிச் சென்றுவிட்டார். எனக்கு இவ்விடத்தில் படைத்தலைவர்கள் இல்லை. ஸஹாயமில்லாதவனும் பாலனும் அஸ்தரவித்தையில் ஶ்ரமப்படாதவனுமான நான் அஸ்த்ர வித்தையில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற அனேக வீரர்களைஎதிர்த்துப் போர்புரிவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகமாட்டேன். ப்ருஹன்னளேயே! (ரதத்தைத) திருப்பு' என்று புலம்பினான்.

உலகங்களனைத்திலும் மஹாரதனான பீபத்ஸுவானவன், அவ்விடத்தில் அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தஉத்தரனைப்பார்த்து நன்கு சிரித்து, '(ராஜபுத்ர!) நீ பயத்தினால் இளைத்த உருவமுடையவனாயிருக்கிறாய். எதிரிகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை வளரச்செய்கிறாய். போர்க்களத்தில் பகைவர்களால் இப்பொழுது ஒருகார்யமும் செய்யப்படவில்லை. நீ தானாகவே என்னைப்பார்த்து, '(ப்ருஹன்னளையே!) கௌரவர்களிருக்குமிடத்தைக் குறித்து, என்னை நீ நடத்திக் கொண்டுபோ' என்று முன்பு சொல்லியிருக்கிறாய். (ஆதலால்,) அப்படிப்பட்ட நான் அநேகமான இந்தக்கொடிகளிருக்கின்றவிடத்தில் உன்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கிறேன். சிறந்த கைகளை உடையவனே! போக்யவஸ்துவினிடத்தில் ஆசையுள்ளவர்களும் [1] ஆததாயிகளுமான கௌரவர்களுக்கு நடுவில் உன்னைக்கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன். சத்ருக்களைச் சிக்ஷிப்பவனே! ஸமுத்ரம் போலக் கம்பீரமாயிருக்கின்ற கௌரவஸைன்யத்தைப்பார்த்து நீ மனவருத்தமடையாதே. புருஷர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஸ்த்ரீகளின்பக்கத்தில் சபதஞ்செய்து தற்புகழ்ச்சிசெய்து கொண்டு (நகரத்தினின்று) வெளிப்பட்டுவந்து இவ்விடத்தில் ஏன் யுத்தம்செய்யவில்லை? சொல், அவ்வாறு, ஸ்த்ரீகளிடத்திலும் புருஷர்களிடத்திலும் ஆண்மையைப்பற்றி ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து தேரின் மீதேறி (நகரத்தைவிட்டு) வெளியில்புறப்பட்டுவந்து (இப்பொழுது) ஏன் யுத்தம்செய்யாமலிருக்கிறாய்? நீ (பகைவர்களைவென்று) பசுக்களை மீட்காமல் நகரத்துக்குத்திரும்பிப்போனால் வீரர்களானபுருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஒன்றுசேர்ந்து உன்னைப்பரிஹாஸஞ்செய்வார்கள். நானும் ஸைரந்த்ரியினால் ஸாரத்யம் செய்வதில் புகழப்பெற்றிருக்கிறேன். '(ஆகையால்,) நான் பசுக்களை மீட்காமல் பட்டணத்தைக் குறித்துப்போவதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். ஸைரந்த்ரியினுடைய ஸ்தோத்திரத்தினாலும் உன்னுடைய வசனத்தினாலும் தூண்டப்பட்டிருக்கின்றநான் இந்தக் கௌரவர்களோடு எவ்விதம் போர்புரியாமலிருப்பேன்? நீ உறுதியுள்ளவனாகஇரு' என்று மறுமொழிகூறினான். உத்தரன், 'ப்ருஹன்னளையே! கௌரவர்களனைவர்களும் மாத்ஸ்யர்களுடைய பொருள்களை இஷ்டப்படி கொண்டு போகட்டும். என்னை ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் பரிஹாஸஞ்செய்யட்டும். யுத்தத்தினால் எனக்குப் பயனில்லை. என்னுடையபசுக்

[1] நெருப்பைவைப்பவன், விஷமிடுபவன், சஸ்த்ரங்களைக் கையில் கொண்டிருப்பவன், தனங்களைக் கொள்ளையடிப்பவன், க்ஷேத்ரங்களை அபஹரிப்பவன், மனைவியை அபஹரிப்பவன்.

களும் போகட்டும். ப்ருஹன்னளையே! நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நகரத்தில் புகுவேன்' என்றான். குண்டலங்களணிந்தவனும் பயந்தவனுமான உத்தரன் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு மிகப் பயந்து மானத்தை இழந்து அம்பையும்வில்லையும் எறிந்துவிட்டு ரதத்தினின்று கிழேகுதித்து ஓடினான். அர்ஜுனன், 'ஏ! (உத்தர!) யுத்தத்தைவிட்டு ஓடுதலானது க்ஷத்ரியனுக்குரிய தர்மமென்று சூரர்கள் எண்ணவில்லை; யுத்தத்தில் மரணம்நேருவது மேன்மை; பயந்துஓடுவது மேன்மையன்று' என்றான். குருகுலத்தில் தோன்றிய அந்ததனஞ்சயன், இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, சிறந்த தேரினின்று கிழேதுள்ளிக்குதித்து, நீண்டபின்னலையும் நன்கு சிவந்த இரண்டு ஆடைகளையும் அசையும்படி செய்துகொண்டு, ஓடுகின்ற அந்த ராஜகுமாரனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினான். ஓடுகின்றவனும் காலடிவைப்புக்களால் பூமியை அழுந்தும்படி செய்கின்றவனும் பின்னலை ஆட்டிக்கொண்டு ஓடுகின்றவனும் பெண்வேஷம் பூண்டவனுமான அவனைப்பார்த்து அப்பொழுது அர்ஜுனனென்று அறியாத சில ஸைனிகர்கள் நகைத்தார்கள். வேகமாக ஓடுகின்ற அவனைக்கண்டு, கௌரவர்கள், 'தொடக்கத்தில், உத்தமமான ரதத்தை விட்டுவிட்டுத் தடையற்று ஓடுகின்ற இவன் யார்? சாம்பலால் மறைக்கப்பட்ட நெருப்புப்போல வேஷத்தால் மூடப்பட்டிருக்கின்ற இவன் யார்? இவனுடைய ரூபமானது கொஞ்சம் புருஷனுடைய உருவம்போலவும் கொஞ்சம் ஸ்த்ரீயினுடைய உருவம்போலவும் இருக்கிறது' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு ஸைனிகர்களும் சொன்னார்கள். அவர்களைப்பார்த்து, கௌரவபாண்டவர்களுக்கு ஆசார்யரும் புத்தியில் சுக்ரனுக்கும் ப்ருஹஸ்பதிக்கும் ஒப்பானவருமான த்ரோணர் பின்வருமாறு உரைக்கலானார்:

'(இந்த)விசாரத்தினால் உங்களுக்கு என்னபயன்? பின்தொடரப்பட்டிருக்கின்ற இவனால்தான் உங்களுக்கு என்னபயன்? பயந்து ஓடுகின்றவனைப் பின்தொடர்ந்து பின்னல்அசையப் பயமின்றி ஓடுகிறவன் ஒரு புருஷச்ரேஷ்டனாக விளங்குகிறான். இவனுடையரூபமானது அர்ஜுனனுடைய ரூபம்போலிருக்கிறது; நபும்ஸகவேஷத்தைத் தரிக்கிறான். ஸ்திரீவேஷத்தால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு இருக்கின்ற இவன் ரூபத்தினால் பார்த்தனுக்கு ஸமானனாயிருக்கிறான். இவனுடைய தலையும் கழுத்தும் அந்தப்பார்த்தனுடையவே. இவனுடைய பரிகாயுதம்போன்ற இரண்டு கைகளும் அந்த அர்ஜுனனுடையகைகளே. இவனுடைய வன்மையும் அந்த அர்ஜுனனுடை

யதே. ஆதலால், தனஞ்சயனைக்காட்டிலும் இவன் வேறானவனல்லன். தேவர்களுள் தேவேந்திரன் போல மனுஷ்யர்களுள் தனஞ்சயன் சிறந்தவன். உலகத்தில் தனஞ்சயனைத் தவிர வேறு எவன், நம்மை ஒருவனாக எதிர்த்து வருவான்?' என்று சொன்னார்.

த்ரோணர் இவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்ட புத்திசாலியான கர்ணன், (கௌரவர்களைப்பார்த்து,) 'விராடனுடைய புத்ரனொருவன் சூன்யமானபட்டணத்தில் வஸித்திருந்தான். அப்படிப்பட்ட இவன் வாலிபத்தன்மையால் அலியை ஸாரதியாகக்கொண்டு நகரத்தை விட்டு வெளியில் புறப்பட்டுவிட்டான்; ஆண்மையால் வெளிப்பட்டவனல்லன். (அவனைத் தொடர்ந்து) ஓடுகின்றவனை வேறுவேஷத்தினால் மறைக்கப்பட்ட அர்ஜுனனென்றே நீங்கள் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அந்த மாத்ஸ்யர்கள் எல்லோருமே யுத்தத்தில் நம்மை எதிர்த்துவருவதற்குச் சக்தியற்றவர்கள். (அவ்வாறு இருக்க,) அவர்களுள் ஒருவன் எவ்வாறு கௌரவர்களனைவர்களையும் எதிர்த்துப் போர்புரிய வருவான்? உத்தரன் ஸாரதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நகரத்தினின்று வெளியில் புறப்பட்டுவிட்டான. அவன் நம்முடைய த்வஜத்தைப் பார்த்து இப்பொழுது பயந்து ஓடுகிறான் என்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். க்ருபர், 'ஓடுகின்ற அந்தத் தனஞ்சயன் உத்தரனையே பிடிக்கவிரும்புகின்றான்; நிச்சயம். இப்பொழுது இவன் உத்தரனை ஸாரதியாகச் செய்துகொண்டு தான் போர்புரிவதற்கு விரும்புகிறான்' என்று கூறினார். இவ்வாறு வீரர்களான அந்தக் கௌரவர்கள் எல்லாரும் தனித்தனியாக ஆலோசித்தும் அர்ஜுனனென்று நிச்சயிப்பதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். துர்யோதனன், சேனையிலிருக்கின்ற சிறந்த ரதிகர்களைப்பார்த்து, 'அர்ஜுனனோ, வாஸுதேவனோ, ராமனோ, ப்ரத்யும்னனோ, அவர்களே நம்மை யுத்தத்தில் எதிர்த்துவருவதற்குச் சக்தியுள்ளவர்கள் ஆகார்கள். (அவ்வாறிருக்க,) வேறொருவன் நபும்ஸகவேஷத்தோடு பசுக்களிருக்குமிடத்தைக் குறித்து வருவானாகில், (அவன்மீது) கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்து (அவனைப்) பூமியில் தள்ளுவேன். அந்த மத்ஸ்யதேசத்தார்களுள் ஒருவன் எவ்வாறு கௌரவர்கள் அனைவர்களோடும் போர்புரிவான்?' என்று கூறினான்.

அவ்வாறு, வேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அந்தப்பார்ண்டவனைக் கண்டு அந்த ஸைன்யத்திலுள்ளவர்கள் அவனை அர்ஜுனன் என்றாவது அல்லனென்றாவது நிச்சயிக்கவில்லை. கௌரவர்களனைவர்களும், இவ்வாறு அடிக்கடி ஊகித்துப்பார்த்து, "பகைவர்களை உறுதியாக அடிப்பவனும் மஹாபலமுள்ளவனும் இந்த்ரனுக்கு ஒப்

பான வன்மையுள்ளவனுமான தனஞ்சயன் இப்பொழுது போர்புரிய வரின் நமது ஸைன்யமனைத்தும (உயிரோடிருப்பது) ஸந்தேகந்தான்' என்று எண்ணினார்கள். அந்தஸமயத்தில் தனஞ்சயனைக்காட்டிலும் வேறு ஒருவனென்றும் அவனை நிச்சயிக்கவில்லை. அர்ஜுனனே ஓடுகின்ற உத்தரனை நூறுகாலடி தூரம் பின்தொடர்ந்து ஓடி விரைவாக (அவனை)க் கூந்தலில் பிடித்தான. 'ப்ருஹன்னளேயே! என்னைப் பிடியாதே; பிடியாதே. உனக்கு மங்களம். நான் உனக்கு அடிமை' என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவாக ஓடுகின்ற விராடபுத்ரனை, பலசாலியும் பகைவர்களைச் சிக்ஷிப்பவனுமான பீபத்ஸுவானவன் விரைவாகப்பிடித்தான். அர்ஜுனனால் பிடிக்கப்பட்ட அவன் துன்பத்தை அடைந்தவன்போல அதிக உறுக்கமாக மிகவும் புலம்பினான்; மிகுதியான பொருளைக் கொடுப்பதாகவும் சொன்னான. உத்தரன், 'ப்ருஹன்னளேயே! தங்கம், ரத்னங்கள், முத்துக்கள் இவைகளுள் எதையெதை நீ விரும்புகிறாயோ, அதையதை எல்லாம் உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன; யானைகளையும குதிரைகளையும் தேர்களையும் பசுக்களையும் நனகு அலங்கரிக்கப்பட்ட பெண்களையும் சுத்தமான பொன்னையும் சிறந்த வெள்ளியையும் நூறு பொன்னாணயத்தையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். என்னை நீ விட்டுவிடு. நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அறுபது கன்னியர்களையும் ஒரு க்ராமத்தையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அதிக எளிமையையும் மனத்தளர்ச்சியையும் பயத்தினால் நடுக்கத்தையும் அடைந்த என்னை நீ விட்டுவிடு; தங்கக்கட்டு உள்ளவைகளும் அதிகமான ஒளிபொருந்தியவைகளுமான எட்டு வைடூர்ய ரத்னங்களையும் ஸ்வர்ணமயமான தண்டங்களால் இசைக்கப்பட்டதும் குதிரைகளோடு கூடியதுமான தேரையும் மதங்கொண்ட பத்து யானைகளையும் உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன். ப்ருஹன்னளேயே! என்னை நீ விட்டுவிடு. ஓ! அலியே! இப்பொழுது என் தாயாரைப் பார்ப்பதற்கு நான் பட்டணத்தைக் குறித்துச் செல்லுகிறேன். நான் ஒருவனே என் தாயாருக்குப் பிள்ளை; ஆதலால், நான் என்னசொல்வேன்? இவ்விதமான காலத்தில் விதியானது என்னை உன்வசமாக்குகிறது. நான மத்ஸ்யராஜாவான விராடனுடைய செல்வக்குமாரன்; சிறுவன்; அவரால் நன்கு போஷிக்கப்பட்டவனும் இருக்கிறேன்; நான் தாயின்பக்கத்தில் படுத்திருப்பவன்; காற்று வெய்யில்களுடைய ஸ்பர்சத்தை அடையாதவன். சிறுவருடைய சண்டையையும பாராதவன். இப்படிப்பட்ட நான் எங்கே! அப்படிப்பட்ட கௌரவர்கள் எங்கே! ப்ருஹன்னளேயே! தாயாருடைய பக்கத்தில் நான போய்ச்சேருகிறேன். என்னை நீ விட்டு

விடு. கௌரவர்களுடைய சேனை ஊழிக்காலத்து ஸமுத்ரம்போல்க் காணப்படுகிறது. யௌவன கர்வமுள்ள நான் ஸ்திரீகளுடைய மத்தியில் அறிவின்மையால் வீரயத்தினாலும் சௌர்யத்தினாலும் நிறைந்த வார்த்தையைச் சொன்னேன். எவன் கௌரவர்களை ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனாவான்? நீ என்னை விடாமல் அங்குகொண்டுபோனால் உனக்கு எதிரில் நான் உயிரை இழப்பேன்' என்று புலம்பினான்.

புருஷரிற்சிறந்த அர்ஜுனன், இப்படிச்சொல்லிப் புலம்புகின்றவனும் அறிவற்றவனுமான அந்த உத்தரனைப் பலாத்காரமாகரதத்துக்கு அருகில் கொண்டுவந்தான். பிறகு, பார்த்தன், பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் அறிவற்றவனுமான அவனைப்பார்த்து, ('உத்தர!) நான் கௌரவர்களோடு போர்புரியப் போகிறேன். என்னுடைய குதிரைகளை நீ அடக்கிநடத்து' என்று எனனை அழைத்து வந்து (இப்பொழுது) ஏன் ஓடுவதில் நோக்கமுள்ளவனாய்? கௌரவர்களோடு யுத்தம் செய். உனக்கு ஜயமுண்டாகும். ராஜாவோ, ராஜபுத்ரனோ, நான் ஸாரதியாயிருந்து உத்தமமான குதிரைகளை அடக்கி நடத்துகிற யுத்தத்தில் அவனுக்கு நிச்சயமாக ஜயமுண்டாகும். உத்தர! ஸாரதியான என்னுடன் சேர்ந்து எல்லாவிதத்தாலும் கௌரவர்களுடன் சண்டை செய். வென்று புகழ்பெற்ற இந்தப் பூமி முழுவதையும் ஆளுவாய். அல்லது கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய். ஓடுவது உனக்கு நன்மையைக் கொடாது. இப்பொழுது எல்லாக் கௌரவர்களையும் வென்று ஜயத்தையும் அடையும் வண்ணம் நான் முயற்சி செய்யப்போகிறேன். இந்த விஷயத்தில் நான் உனக்கு ஸகாயனாக எண்ணத்தக்கவன். பகைவர்களை அழிப்பவனே! பகைவர்களோடு போர்புரிவதற்கு நீ சக்தியற்றவனாயின் இங்கே வா; பகைவர்களோடு போர்புரிகின்ற என்னுடைய குதிரைகளை நீ நடத்து. நீ என்னுடைய தோள்வலியால் காக்கப்பெற்று (ஒருவராலும்) அவமதிக்கத்தகாததும் கோரஸ்வரூபமுடையதும் கோரரூபிகளான்மஹாரதர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றதுமான இந்தத் தேர்ப்படையில் புகுவாயாக. ராஜபுத்ரர்களுள் சிறந்தவனே! நீ பயப்படாதே. பகைவர்களை வாட்டுபவனே! நீ க்ஷத்ரியனல்லனோ? நான் அந்தக் கௌரவர்களோடு போர்புரியப்போகிறேன். உன்னுடைய பசுக்களை மீட்டுக்கொண்டு வரப்போகிறேன். மனிதரிற்சிறந்தவனே! பகைவர்களால் அவமதிக்க முடியாததும் நெருங்க முடியாததுமான இந்தத் தேர்ப்படையில் நீ நுழையவேண்டும். நீ எனக்கு ஸாரதியாயிரு. நான் கௌரவர்களோடு யுத்தம்செய்யப் போகிறேன்; யுத்தத்தில் உக்ரஸ்வரூபிகளான சூரர்களை யமலோகத

திக்கு அனுப்பப்போகிறேன்' என்று கூறினான். (மாற்றார்களால்) வெல்லற்கரியவனும் பரதஸ்ரேஷ்டனுமான பீபத்ஸுவானவன், பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற விராடபுத்ரனான அந்த உத்தரனை இவ்வாறுசொல்லி ஸமாதானபடுத்தினான். பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனான பார்த்தன், இங்கும் அங்கும் சுற்றிவருகின்றவனும் (யுத்தமசெய்வதில்) விருப்பமில்லாதவனும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனுமான உத்தரனை ரதத்தினமீது ஏற்றிவைத்தான். (எதிரிகளின்) செல்வத்தை ஜயித்த அர்ஜுனன், அழுகின்ற உத்தரனைத் தேற்றித் தேரின்மீதேற்றிவைத்து அவனை ஸாரதியாக ஏற்படுத்திககொண்டு காண்டீவமென்கிற வில்லை எடுப்பதற்காக அந்த வன்னிமரத்தைநோககிச சென்றான்.

நாற்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனனுடைய ஏவலால் உத்தரன் வன்னிமரத்தின் மீதேறி வில்லை எடுத்தது)

உத்தரனைத்தேரில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு வன்னிமரத்துக்கு எதிராகச் செல்லுகினறவனும் நபும்ஸகவேஷத்தோடு தேரிலிருப்பவனும் தேராளிகளுள் சிறந்தவனுமான அந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு சூரர்களும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களுமான கௌரவசேனையில் உள்ள த்ரோணர் பீஷ்மர் முதலானவர்கள், தனஞ்சயனிடத்தில் இருந்து உண்டான பயத்தினால் மனநடுக்கமுற்றார்கள். உத்ஸாஹத்தை இழந்தவர்களான அவர்களையும் அத்புதமான உத்பாதஙகளையும் பார்த்து ஆசார்யரும் சஸ்த்ரதாரிகளுள சிறந்தவருமான த்ரோணர் சொல்லலானார்: '(வீரர்களே!) கொடியவைகளும் கொடிய ஒலியுள்ளவைகளுமான பேய்ககாற்றுக்கள் வீசுகின்றன. ஆகாயம் சாம்பல் மழைபோன்ற இருளால் மூடப்பட்டுவிட்டது. மேகங்கள விகாரமான நிறமுள்ளவைகளும் ஆச்சர்யகரமான காட்சியுள்ளவைகளுமாகக் காணப்படுகின்றன. ப்லவிதமான சஸ்த்ரங்கள் உறைகளினின்றும் (தாமே) வெளியில் நழுவுகின்றன. ஒளியுடன்கூடின திசைகளில் கொடிய உருவமுள்ளனவாக இதோ நரிகள் ஊளையிடுகின்றன. குதிரைகளும் கண்ணீர் சொரிகின்றன. அசையாத கொடிகளும் அசைகின்றன. இவ்விடத்தில் காணப்படும் பலநிமித்தங்களையும் (ஆலோசிக்குங்கால்) ஸமீபத்தில் யுத்தம் நேரப்போகிறது. நீங்கள்

ஸன்னத்தமாயிருங்கள்; ராஜாவையும் காபபாற்றுங்கள; சேனையை யும் வரிசைப்படுத்துங்கள்; அனர்த்தத்தை எதிர்பார்த்திருங்கள்; பசுக்கூட்டத்தையும் ரக்ஷியுங்கள். வீரனும் மஹாவில்லாளியும எல்லாச் சஸ்த்ரதாரிகளுள்ளும சிறந்தவனுமான பார்த்தன் இதோ நபுமஸகவேஷத்தோடு வந்துவிட்டான். இவவிஷயத்தில ஸந்தேகம இல்லை' என்று இவ்வளவுமட்டில்சொல்லிவிட்டுப் பீஷ்மரைப்பார்த்து வசனிக்கலானார்: 'ஓ! கங்காபுத்ரரே! லங்கேமவரனுடைய வனத் துக்குச் சத்ருவைக் கொடியாகக்கொண்டவனும் ஒரு மாதத்தினுடைய பெயரையுடையவனும் மலைகளுக்கு விரோதியினுடைய புத்ரனும் நடையினால் 'தேவராஜன்போன்றவனும் ஒரு ஸமயத்தில் பெண் போன்றவனுமான (இந்தப் புருஷன் பார்க்கப்படலாம்)' என்கிற ஒரு வசனத்தை ஆசார்யர் அப்பொழுது சொன்னார். வேந்தரே! த்ரோணர் குறிப்புடன் இவவிதம் சொலலிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தார். கங்காபுத்ரரான பீஷ்மர், த்ரோணருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, குறிப்புடன் (துர்யோதனனைப் பார்த்து,) 'மனிதரிற் சிறந்தவனே! நாம நம்முடைய தேசத்தைத் தாண்டி வேறு தேசத்தை வந்து அடைந்துவிட்டோம். நம்மால ஸபையில் சொல்லப்பட்ட ஸமயமும் சென்றுவிட்டது. சத்ருக்களிடத்திலிருந்து பயம பாராட்டத்தக்க தன்று. ஸந்தேகத்தை விட்டுவிடு' என்று சொன்னார். ஹிதத்தைச் செய்யும் தன்மையுள்ள தேவவ்ரதரால் இவ்விதமான வார்த்தை சொல்லப்பட்டவுடன், த்ரோணர் துர்யோதனனைப் பார்த்துக் குறிப் புடன் (பினவருமாறு) உரைக்கலானார்:

'பெரிதான வில்லையுடையவனும் ஆயுதமபிடித்தவர் அனைவருள் ளும் சிறந்தவனும் வீரனுமான பார்த்தன் இதோ நபுமஸகரூபத் தோடு வந்துவிட்டான். இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. இந்தப பார்த்தனே வன்மையுமுள்ளவன்; இடக்கையினாலும் பாணங்களை விடுப்பவன்; பகைவர்களை வாட்டுபவன. அரசர்களை ஜயிக்கின்ற கௌரவர்கள் இவனால் கொல்லப்படடவர்களாவார்கள. ராஜனே! எவன பிறந்தவுடன் பூமிமுழுவதும் நிரம்ப ஆறுதலுள்ளதாகியதோ எவனால் த்ருபதராஜனைப் பராக்ரமத்தால் கட்டி எனக்குத் தக்ஷிணை கொடுக்கப்பட்டதோ, எவனால் முற்காலததில் ஸ்வயமவரஸபையில ஆகாயத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த லக்ஷ்யத்தை அடித்து அரசர்களையும ஜயித்துப் பாஞ்சாலியானவள் அடையபபட்டாளோ, எவனால் காண் டவ்வனத்தில் தேவாஸுரர்களை ஜயித்து அதனிபகவான் நன்கு திருப்திசெய்விக்கப்பட்டாரோ, எவனால் யாதவர்களைஜயித்து ஸுபத் ரையானவள் விவாஹம் செய்யப்பட்டாளோ, எவனால த்ரிபுரத்திற்

குச் சத்ருவும் மன்மதனை நாசஞ் செய்தவருமான திரிபுராரியானவர் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டாரோ, எவனால் தேவலோகத்தையடைந்து யுத்தத்தில் இந்திரனை ஜயித்தவர்களும் காற்றும் நுழைதற்கரிய கவசமுள்ளவர்களும் தனுவினுடைய குலத்தில் தோன்றியவர்களுமான மூன்றுகோடி அஸுரர்களும் ஹிரண்யபுரத்தில் வஸித்த காலகேயர்களும் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ, எவனால் அந்தக் காட்டில் சித்ரஸேனனால் கட்டப்பட்டிருந்த நீ விடுவிக்கப்பட்டாயோ, எவனால் மேரு பர்வதத்தினுடைய வடபாகம் சென்று ஏராளமான பொருள்களைக் கொண்டுவந்து எல்லா அரசர்களையும் வென்று தர்மபுத்ரர் ராஜஸூய யாகம் செய்விக்கப்பெற்றாரோ, எவனிடத்தில் சௌரியமும் வீரியமும் ப்ரதாபமும் தைர்யமும் பராக்ரமமும் ஔதார்யமும் காம்பீர்யமும் ஐச்வர்யமும் (அகார்யத்தில்) வெட்கமும் தானமும் ஜீவகாருண்யமும் கபடமின்மையும் இருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பார்த்தன் இதோ வந்துவிட்டான்; ஸம்சயமில்லை இவன் எல்லாத் தேவக் கூட்டங்களையும் கூட வெல்லாமல் திரும்பமாட்டான். சூரனை இவன் காட்டில் (உன்னால்) துன்பப்படுத்தப்பட்டான்; இந்திரனாலும், (வில்வித்தை) கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றான். இவன் (இப்பொழுது) ரோஷத்துடன் போர்புரியப் போகிறான். இவ்விஷயத்தில் ஐயமில்லை. குருகுலத்தில் உதித்தவனே! இவனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்யத்தக்க மற்றொரு வீரனை நான் காணவில்லை. வேடவேஷத்தால் மறைந்தவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீ மஹாதேவரும் இமயமலையில் பார்த்தனால் யுத்தத்தில் மனக்களிப்படையும்படி செய்விக்கப்பட்டாரென்று கேள்வி' என்றார்.

கர்ணன், இவ்வாறு சொல்லுகிற த்ரோணரைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, '(ஆசாரியரே!) எப்பொழுதுமே நீர் பல்குனனுடைய குணங்களை எங்களிடம் புகழ்ந்து பேசுகிறீர். அர்ஜுனன் என்னையும் துர்யோதனனையும்விட வித்தையினால் நிறைந்தவனல்லன்' என்று கூறினான். துர்யோதனன், 'ராதாபுத்ர! இவன் பார்த்தனாய் இருப்பானாகில் என்னுடைய காரியம் நிறைவேறினதாகும். இங்குப் பாண்டவர்கள் அறியப்பட்டால் மறுபடியும் வேறு பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் காட்டில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அப்படியின்றி, தேவதைகளுள் தலைவனான வேறொருவன் பேடி வடிவத்துடன் இங்குவந்திருப்பானாயின், நல்ல கூர்மையுள்ள பாணங்களால் இவனைப் பூமியில் வீழ்த்துவேன்' என்மொழிந்தான். பகைவர்களை வாட்டுபவனும் த்ருதராஷ்டிர புத்ரனுமான அந்தத் துர்யோதனன் அவ்விதமான வார்த்தையைச் சொல்லுகையில், பீஷ்மரும் த்ரோணரும் க்ருபரும்

த்ரோணபுத்ரரும் (துர்யோதனனுடைய) அவ்விதமான ஆண்மை யைக் கொண்டாடினார்கள்.

பார்த்தன், அந்த வன்னிமரத்தினருகிற் சென்று, பிதாவினால் ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவனும் யுத்தங்களை அறியாதவனுமான விராடபுத்ரனைப் பார்த்து, '[1] பூமிஞ்சய! விராடபுத்ர! (இங்கு) வா; நான் உன்னை ஏவுகிறேன். நீ பெரிதான (இந்த) வன்னிமரத்தின் மீது ஏறி விரைவாகக் காண்டீவம் என்கிற வில்லை எடுத்துக்கொண்டு வா. இங்கு இருக்கின்ற உன்னுடைய இந்த விற்கள் என்னுடைய பலத்தைத் தாங்குவதற்கு சக்தியுள்ளவைகளல்ல; பெரிதான பாரத்தை [2] வஹிப்பதற்காவது யானையை நன்றாக அடிப்பதற்காவது இந்த் யுத்தத்தில் பகைவர்களை வெல்லப்போகின்ற என்னுடைய கையினால் இழுப்பதைத் தாங்குவதற்காவது திறமையுள்ளவையல்ல. அவைகளால் இந்த யுத்தகளத்தில் ஜயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கார்யத்தைச் செய்வதற்கு நான் விரும்பவில்லை. நீண்ட கைகளையுடையவனே! மஹாபலமுள்ளவனே! உன்னுடைய இந்த ஆயுதங்களெல்லாம் மிக மெலிந்தவைகள்; சிறியவைகள்; உறுதியற்றவைகள். பூமிஞ்சய! ஆதலால், இலைகளால் அடர்ந்திருக்கின்ற இந்த வன்னிமரத்தின்மீது ஏறு. இதில் பாண்டுபுத்ரர்களான யுதிஷ்டிரருடையதும் பீமனுடையதும் பீபத்ஸுவினுடையதும், அவ்வாறே, நகுலஸஹதேவர்களுடையதுமான விற்களும் கொடிகளும், அம்புகளும், சூரர்களுக்குரிய திவ்யமான கவசங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மஹாவீர்யமுள்ளதும் ஒன்றாக இருந்தாலும் லக்ஷம் விற்களுக்கு ஒப்பானதும் ராஜ்யங்களை வ்ருத்திபண்ணுகின்றதும் அதிகமாக (யுத்த) ச்ரமத்தைப் பொறுக்கின்றதும் பனைமரம் போன்றதும் பெரியதும் ஆயுதங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்ததும் பகைவரை வரையும் நாசஞ்செய்கின்றதும் பொன்னால் சித்ரவேலை செய்யப்பட்டு இருக்கின்றதும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றதும் பளபளப்புள்ளதும் நீண்டதும் காயமில்லாததும் பெரிதான (யுத்த) பாரத்தைப் பொறுப்பதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளதும் நல்ல காட்சியுள்ளதும் [3] வருணனால் தரிக்கப்பட்டிருந்ததுமான பார்த்தனுடைய காண்டீவம் என்கிற வில்லும் இவ்விடத்திலேயே இருக்கின்றது. அதைப் போன்றவைகளும் பலமுள்ளவைகளும் உறுதியுள்ளவைகளும் ப்ரஸித்திபெற்றவைகளும் மேன்மைபெற்றவைகளும் பார்ப்பதற்கு மிகஅரியவைகளுமான யுதிஷ்டிரர், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலஸஹ

---

1 உத்தரனுக்கு மற்றொரு பெயர். 2 வேறுபாடம்.

3 'பயங்கரமானதும்' என்பது வேறுபாடம்.

தேவர் ஆகிய இவர்களுடைய எல்லா ஆயுதங்களும் இவ்விடத்திலேயேயிருக்கின்றன' என்று கூறினான். உத்தரன், 'இந்த வன்னி மரத்தில் முற்காலத்தில் (மரித்தவனுடைய) சரீரமன்றோ கட்டப்பட்டு உலர்ந்திருக்கிறது. ராஜபுத்ரனாகிய நான் அதை எவ்வாறு கையினால் தொடுவேன்? ஓ! ப்ருஹன்னளேயே! என்னை இவ்விதமான கார்யத்தைச் செய்யும்படி செய்யாதே. எவ்விதம் (இந்தக் கார்யம்) செய்வதற்கு இயலும்? நீ உன் புத்தியினால் எவ்வாறு நினைக்கிறாய்? க்ஷத்ரியஜாதியில் பிறந்தவனும் மஹிமையுடையவனும் ராஜபுத்ரனும் மந்த்ரங்களையும் யஜ்ஞங்களையும் அறிந்தவனுமான என்னால் இவ்விதமான (சவமானது) தொடத்தக்கதன்று. ஓ! ப்ருஹன்னளேயே! இந்தச் சரீரத்தைத் தொட்டவனும் சவத்தை தூக்கினவன்போல அசுத்தனுமாயிருக்கும் என்னை எவ்வாறு நீ வ்யவஹரிக்கத் தக்கவனாகச் செய்வாய்?' என்று சொன்னான். பிறகு, பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிப்பவனும் சூரனுமானபார்த்தன், [1] மத்ஸ்ய ராஜர்களுடைய வம்சத்தில் புத்ரனாக உதித்தவனும் ஸாமர்த்யம் உடையவனுமான அவனைப்பார்த்து, 'பேசாதிரு! நான் உன்னை ஜாதியினாலும் குலத்தினாலும் சிறந்தவன் என்றறிவேன். பகைவரை வாட்டுபவனே! (அப்படிப்பட்ட) உன்னைப் பாவத்தொழிலைச் செய் என்று எவ்வாறு நான் சொல்வேன்? வேந்தரிற் சிறந்தவனே! நீ வ்யவஹரிக்கத் தக்கவனும் சுத்தனுமாவாய், இவைகள் விற்கள். இதில் (மரித்தவனுடைய) சரீரமில்லை: நீ பயப்படாதே. ராஜபுத்ர! மத்ஸ்யராஜாவினுடைய குலத்தில் புத்ரனாகப் பிறந்தவனும் சிறந்த மனமுள்ளவனுமான உன்னை நான் எவ்வாறு நிந்திக்கத்தக்க தொழிலைச் செய்யும்படி செய்வேன்?' என்றான். பார்த்தனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் குண்டலங்களை அணிந்தவனுமான அந்த விராடபுத்ரன் அப்பொழுதுபரவசனாகி ரதத்தினின்று கீழேகுதித்து வன்னிமரத்தின்மீது ஏறினான். பகைவரை அழிப்பவனான தனஞ்சயன், ரதத்திலிருந்துகொண்டு அவனைப்பார்த்து, '(உத்தர!) மரத்தின் உச்சியிலிருந்து இந்தவிற்களைத் தாமதமின்றிக் கீழே இறக்கு' என்று கட்டளையிட்டான். அந்த உத்தரன், அகன்ற மார்புடையவர்களான வீரர்களுடைய மிகச்சிறந்த விற்களையெடுத்து நான்கு பக்கத்திலும் சுற்றப்பட்டிருக்கிற இலைகளையும் எடுத்துவிட்டு அருகில் கொண்டுவந்தான். (அர்ஜுனன்,) 'உத்தர! இவைகளுக்கு நாற்புறத்திலும் சுற்றப்பட்டிருப்பதை முழுவதும் தாமதமின்றி

[1] ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

அவிழ்த்துவிடு' என்று சொன்னான். பகைவர்களை வாட்டுபவனான உத்தரன், அவைகளுடைய கட்டுக்களை அவிழ்த்து, அவற்றுள் நான்கு வேறு விற்களோடு காண்டீவத்தைக் கண்டான். அவிழ்த்து விடப்பட்டவைகளும் ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுள்ளவைகளுமான அந்த விற்களுடைய சிறந்த காந்திகள் உதயமாகுங்காலங்களில் க்ருஹங்களின் காந்திகள் வெளிப்படுவனபோல வெளிப்பட்டன. சீறுகின்ற ஸர்ப்பங்களுடைய ரூபம்போன்ற அவைகளுடைய ரூபத்தைக்கண்டு, அந்த உத்தரன், அப்பொழுது மயிர்க்கூச்சலும் பயத்தினால் மனக்கலக்கமும் அதிகநடுக்கமுற்ற தேகமுமுள்ளவனானான். ராஜபுத்ரனான உத்தரன் அர்ஜுனனால் தேறுதல் செய்யப்பட்டுக் கொஞ்சம் தைர்யத்தை அடைந்தான். அவன் (கண்களை) மூடிப் பிறகு திறந்ததும், (அவ்வாயுதங்களைத்) தொட்டுதொட்டு அடிக்கடி அவைகளைப்பார்க்கவும் தொடவும் பழகினான். அப்பொழுது (அர்ஜுனனால்) நன்மொழி கூறப்பட்ட உத்தரன் க்ஷணத்திற்குள் தேறுதலடைந்தவனானான். மன்னரே! விராடபுதரன் காந்தியுள்ளவைகளும், பெரியவைகளுமான அந்த விற்களைதொட்டு, அர்ஜுனனைப் பார்த்து பின்வருமாறு வசனிக்கலானான்.

நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தரன், பாண்டவர்களின் ஆயுதங்களைக் கண்டு வியப்புற்று அவைகளைக் குறித்து வினவியது.)

'ஓ! ஸாரதியே! இது தேவஸம்பந்தம் பெற்றதோ? ஸர்ப்பமோ? அல்லது வில்லோ? இதில் தர்ப்பாக்னிபோல ஜ்வலிக்கின்றவைகளும் காந்தியுள்ளவைகளும் பெரியவைகளும் தங்கமயமானவைகளும் நூறு இதழ்களுள்ளவைகளுமான தாமரைப்புஷ்பங்கள் தனித்தனியாக விளங்குகின்றன. இதில் நான்குபக்கத்திலும் ரத்னங்களோடு சேர்க்கப்பட்ட பொன்மயமான பொட்டுக்களும் ஒளிவிடுகின்றன; பின்புறத்தில் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சந்த்ரப்ரபைகளும் ஸூர்யப்ரபைகளும் பொற்றாமரை மலர்களும் தனித்தனியாக விளங்குகின்றன. ஆச்சர்யப்படத்தக்க ரூபமுள்ளதும் பயங்கரமானதும் அச்சந்தரும் தோற்றமுள்ளதும் கருநெய்தலுக்கு ஒப்பானதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்த வில்லானது யாருடையது? *****கொம்புகளுள்ள பொன்மயமான எருதுகளைப் பின்புறத்திலுடையதும் மணிகளாலும் பொன்னாலும்

அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஒருபனை உயரமுள்ளதும் நல்ல நிறமுள்ள பொன்மயமான பத்துக்குரங்கு (ப்ரதிமை) களுள்ளதுமான இந்த வில்லானது யாருடையது? வளைத்தற்கரியதும் மிக நீண்டதும் நல்லரூபமுள்ளதும் (பிறரால்) அவமதிக்கமுடியாததும் ஆச்சர்யகரமுமான இப்படிப்பட்ட இந்தவில்லானது யாருடையது? ஸாரதியே! முழுவதும் கவசம்பூட்டப்பட்டவைகளும் சந்த்ரஸூர்யர்கள் போல மாசற்ற ஒளியும் நல்லரூபமும் பார்க்க மிக்க அழகும் குசாக்னிக்கு ஒப்பான காந்தியுமுள்ளவைகளுமான அன்னப்பறவைகள் பின்புறத்தையடைந்திருப்பதும் சார்ங்கத்திற்கும் காண்டீவத்திற்கும் ஒப்பானதுமான இந்தவில் யாருடையது? ஸ்வர்ணமயமான சரீரமுள்ளதும் மின்னற்கூட்டத்திற்கு ஒப்பானதும் நீலக்கற்களால் இழைக்கப்பட்டதும் த்வாரமில்லாத்தும் பொன்மயமும் நான்காவதுமான ஒரு வில் விளங்குகின்றது. ஸ்வர்ணமயமான இந்த வில்லினுடைய பின்புறத்தில் கவசத்தால்மூடப்பட்ட மீன்கள் இருக்கின்றன; ஸாரதியே! படமெடுத்த ஸர்ப்பம்போல உயர்ந்திருக்கின்றதும் சிறந்ததும் உறுதியாயிருப்பதினால் வளைக்கமுடியாததும் இந்த்ரதனுஸூக்கு ஒப்பானதும் திவ்யமுமான இந்தவில்லானது யாருடையது? இதில் பொன்மயமான ஆயிரம் சிறிய ம்ருகப்ரதிமைகளும் பதிநான்கு புலிகளும் ஸூர்யபிம்பங்கள் போன்ற அநேகஞ்சுட்டிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொன்மயமான மயில்களும் விளங்குகின்றன. ஸ்வர்ணத்தால் விசித்திரமான அங்கத்துடன் கூடின இந்த ஐந்தாவதான வில் யாருடையது? இறகுகள் கட்டப்பட்டவைகளும் கூரிய முகத்தின் நுனியுள்ளவைகளும் பொன்மயமான அம்பறாத்தூணியில் போடப்பட்டவைகளுமான இந்த ஆயிரம்க்ஷூரங்களும் நாராசங்களும் யாருடையன? மஞ்சள்நிறமும் கூர்மையும் ஸர்ப்பங்களுக்கு ஸமமான ஸ்பர்சமுமுள்ளவைகளும் தீட்டப்பட்டவைகளும் உறுதியாயிருக்கின்றவைகளும் (லக்ஷ்யங்களில்) நேராகப்போகின்றவைகளுமான இந்த ஐந்நூறுபாணங்களும் யாருடையவை? கழுகு சிறகுகளின் பாகங்களால் வேகமுள்ளனவாகச் செய்யப்பட்டவைகளும் பெரியவைகளுமான இந்த விபாடங்கள் யாருடையவை? கூர்மையான முனையுள்ளவைகளும் பன்றியினுடைய காதுகள்போன்ற முட்களுள்ளவைகளும் அழகியவைகளுமான இந்த அம்புகள் யாருடையவை? வஜ்ராயுதத்துக்கும் இடிக்கும் ஸமமான ஸ்பர்சமுள்ளவைகளும் அக்னிஜ்வாலைபோன்ற தேஜஸுள்ளவைகளும் பொன்மயமான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் கூரியமுனையுள்ளவைகளுமான இந்த எழுநூறு பாணங்களும் யாருடையவை? மாட்டுத்

தோலால் செய்யப்பட்ட உறையில் போடப்பட்டதும் நீண்டதுமான இந்தப்பாணம் யாருடையது? உறுதியும் பளபளப்பும் அழகும் உள்ள இந்தத் தண்டம் ஒளிவிடுகின்றதே, இது யாருடையது? புலித்தோலால் உறைபோடப்பட்டதும் அதிக ஒளிபொருந்தியதும் திவ்யமுமான இந்தச் சங்கமானது யாருடையது? புலி அடையாள மிட்டிருக்கிற இந்த ஐந்து கத்திகளும் எதற்காக இருக்கின்றன? அழுக்கற்றதும் புலித்தோலால் மூடப்பட்டதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? கருநெய்தலுக்கு ஒப்பான நிறமுள்ளதும் பெரிதும் மஹிமைபொருந்தியதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? ஸிம்மத் தோலாலும் காளைத்தோலாலும் உறைபோடப்பட்டதும் கூரியமுனை உள்ளதும் மிக்கப்பளபளப்புள்ளதும் பெரிதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? உறையின்மீது அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஐந்து ஸூர்யப்ரதிமைகள் காணப்படுகின்றதும் கொம்பினால் செய்யப்பட்ட பிடியினால் மனத்தைக் கவர்வதும் பெரிதுமான இந்தக் கத்தி யாருடையது? புள்ளிமான் தோலால் செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் எண்ணெயிட்டுத் தீட்டப்பட்டதும் நன்றாகச் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றதும் அளவுடனும் நிறத்துடனும் கூடியதும் பெரிதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? இதனால் ஒரு யானை அடிக்கப்படுமானால் அது உயிரோடிராது. ப்ருஹந்நளையே! நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். நீ (எனக்கு இவைகளை) முறையாகவுரைப்பாயாக. பெரியனவான இவையனைத்தையும் பார்த்து எனக்கு அதிகமான ஆச்சர்யம் உண்டாகிவிட்டது' என்று கூறினான்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், உத்தரனைநோக்கி ஆயுதங்களைத் தனித்தனி குறிப்பிட்டு அந்தந்த ஆயுதங்களுக்கு உரியவர்களைக் கூறியது.)

உத்தரன் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பார்த்தனானவன், பயந்தவனும் (ப்ராண) ஸந்தேஹத்தை அடைந்தவனுமான விராடபுத்ரனை மெல்லியமொழியால் நம்பிக்கையுண்டாயவனாகச்செய்து (பின்வருமாறு) சொல்லலானான். '(உத்தர!) உன்னால் முதலில் கேட்கப்பட்டதும் சத்ருசேனைகளுடைய அங்கங்களை அடிக்கின்றதும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றதும் காண்டீவமென்று ப்ரஸித்திபெற்றதுமான இந்தவில்லானது பார்த்தனுடையது. பிளக்கமுடியாததும் அச்சமற்றதும் ஒளி உள்ளதும் ஆச்சர்யகரமானதும் முறிக்கமுடியாததும் வெடிப்பில்லா

த்தும் எல்லா ஆயுதங்களுள்ளும் சிறந்ததும் பொன்மயமானதும் நாடுகளைப் பெருகச்செய்கின்றதும் அநேகவர்ஷகாலமாகத் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கின்றதுமான இந்தவில்லானது லக்ஷம் ஆயுதங்களுக்கு ஒப்பானது. இதனால் பார்த்தன் போர்க்களத்தில் தேவாஸுரர்கள் அனைவரையும் எதிர்த்துத் தாங்கினான். இதை, பூர்வகாலத்தில் ப்ரம்மதேவர் ஆயிரம் வர்ஷகாலம் வைத்திருந்தார்; உமாபதியானவர் அறுபத்துநான்கு வர்ஷம் வைத்திருந்தார்; இந்த்ரன் எண்பத்தைந்து வர்ஷம் தாங்கி இருந்தான்; சந்த்ரன் ஐயாயிரம் வர்ஷம் தரித்திருந்தான்; அவ்வாறே, வருணன் நூறுவர்ஷம் தரித்திருந்தான்; அந்த வருணனிடத்தினின்று அக்னியானவன் மங்களகரமான அந்த வில்லை அன்புடன் பெற்றுத் தான் தரித்துவந்தான். மதயஸ்தனை அக்னியினால் (இந்தக்) காண்டீவமானது பார்த்தனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. குந்திபுத்ரனை அர்ஜுனன அறுபத்தைந்து வர்ஷகாலம் தரிக்கப்போகிறான். இவ்விதமான வீர்யமுள்ளதும் மஹாவேகம் உள்ளதும் உத்தமமும் கருநெய்தல்போன்றதுமான இந்த வில்லானது மஹாத்மாவும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரருடையது. இதில் புறத்தில் பொன்மயமான புள்ளிகளும நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஸித்திபெற்றதும் பொற்கட்டுள்ளதும் உறுதியுள்ளதுமான இந்த வில்லானது பீமஸேனனுடையது. பின்புறத்தில் பொன்மயமான ஆயிரம் சிறிய ம்ருகப்ரதிமைகளும், பதினான்கு புலிகளும் கொம்புள்ளவைகளும் பொன்னால் செய்யப்பட்டவைகளுமான காலைகளுமுள்ளதும் பகைவர்களை வாட்டுபவனை பீமன் கீழ்த் திசை அனைத்தையும் வென்றதும் பின்புறத்தில் குசாக்னிபோல ஒளிர்கின்ற தனித்தனியான (ரேகைகள்) ப்ரகாசிக்கின்றதும் தேவர்களிடங்களிலும் மனுஷ்யர்களிடங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் ப்ரஸித்திபெற்றதும் ஒரு பனைமர அளவுள்ளதும் ரத்னங்களாலும பொன்னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உத்தமமுமான இந்த வில்லானது பீமனுடையது. பொன்மயமும் அநேக கண்களால் நிறைந்த தோகைகளை அலங்காரமாகக் கொண்டவைகளுமான மயில்கள் இருக்கின்றதும் வளைக்கமுடியாததும் பருத்தும் நீண்டுமிருப்பதும் நல்ல உருவமுள்ளதும் (ஒருவராலும்) அவமதிக்க முடியாததுமான இந்தவில்லானது புத்திசாலியும் மாத்ரீபுத்ரனுமான நகுலனுடையது. இந்த வில்லை ஒத்ததும் வியப்பைத்தருவதுமான மற்றொரு வில்லானது இளைய ஸஹோதரனை ஸஹதேவனுடையது. மஞ்சள் நிறமுள்ள இந்த வில்லானது குருகுலத்தில் உதித்தவரும் மஹாத்மாவுமான யுதிஷ்

டிர ராஜருடையது. மலைகளைப் பிளக்கின்றவைகளும் நல்ல காந்தி உடையவைகளும் மிகப்பெரிய உடலுள்ளவைகளும் கூர்மையான முனையுள்ளவைகளும் மிக்க உறுதியுள்ளவைகளுமான இந்த அம்புகள் பீமஸேனனுடையவை. பீமனால் இந்த அம்புகள் யானைகளைத் தடுப்பதற்காகத் தொடுக்கப்படுகின்றன. பொன்மயமான கோல்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்று அழகியவைகளும் காலதண்டத்துக்கு ஒப்பானவைகளும் மங்களகரமாயிருப்பவைகளும் வஜ்ராயுதத்திற்கும் இடிக்கும் ஸமமான ஒளிபொருந்தியவைகளுமான இந்த அம்புகள் நகுலனுடையவை. ஜ்வலிக்கின்றவைகளும ஒத்தமுனை உள்ளவைகளும் நன்கு செய்யப்பட்டிருக்கின்றவைகளும நீ, கேட்பவைகளும் கூர்மையான முனையுள்ளவைகளுமான வராஹகர்ணங்கள் என்கிற இந்த அம்புகள் ஸஹதேவனுடையவை. நீண்டதும் பசுவின் தோலாற்செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் மஹாகோரமானதும் எல்லாப்பாரங்களையும் பொறுக்கின்றதும் பெரிதுமான இந்தக் கத்தியானது பார்த்தனுடையது. புலித்தோலால்செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் மாசற்றதுமான இந்தக்கத்தியானது புத்திசாலியும் குந்திபுத்ரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரருடையது. புலித்தோலால் செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் ஐந்து புலிப்ரதிமைகளை அடையாளமாகக் கொண்டதும் மதமிகுந்த யானைகளுடைய கழுத்துக்களை வெட்டுவதில் பழக்கமுடையதுமான இந்தக் கத்தியானது பீமனுடையது. கருநெய்தலுக்கொப்பான ஒளி பொருந்தியதும் ஸிம்மத்தினுடைய தோலால் மூடப்பட்டதும் கூரியமுனையுள்ளதும் மிக அழுக்கற்றதுமான இந்தக் கத்தியானது புத்திமானான பார்த்தனுடையது. பார்க்க அழகியதும் மிக்ககூர்மையான முனையுள்ளதும பகைவர்களுடைய சேனைகளை எதிரில நாசஞ்செய்கின்றதுமான இந்தக் கத்தியானது புத்திசாலியும் குந்திபுத்ரனுமான அர்ஜுனனுடையது. புள்ளிமான் தோலால்செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் அழகிய பிடியுள்ளதும் நெருப்புப்போன்ற ஒளிபொருந்தியதுமான இந்தக் கத்தியானது நகுலனுடையது. மஞ்சள் நிறமுடையதும விசித்ரமாயிருக்கின்றதும் மணிகள் இழைக்கப்பட்ட பிடியுள்ளதும பாரத்தைப் பொறுக்கக்கூடியதும் நன்றாக உறைபோடப்பட்டதுமான இந்தக்கத்தியானது ஸஹதேவனுடையது. பகைவர்கள் அனைவர்களையும் அழிக்கின்ற இந்தப்பெருந்தடியானது பீமனுடையது' என்று கூறினான்." அர்ஜுனன், ஆயுதங்களையும் தூணீரங்களையும் ஒப்பற்ற ஒளிபொருந்திய கத்திகளையும் தனித்தனியாகப் பகுத்து, உள்ளபடி விரைவாக உத்தரனுக்குக் கூறினான்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனுக்குத் தான் அர்ஜுனனென்றும் கங்கர் முதலியோர் யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களென்றும் கூறியதும். தன்னுடைய பத்துப்பெயர்களையும் அவற்றின் பொருளையும் சொல்லியதும்.)

மூடாத்மாவான விராடபுத்ரன், இந்த ஸமயத்திலும் அவனைப் பார்த்தனென்று தெரிந்துகொள்ளாமல், மறுபடியும் எதிரில் வினவலானான். 'மஹாத்மாக்களும் மிக்க சுறுசுறுப்புள்ளவர்களுமான இந்தப்பார்த்தர்களுடைய ஆயுதங்கள் பொன்னால் அழகியவைகளும் மனத்துக்கு இனியவைகளுமாக விளங்குகின்றன. எவர்களுடைய இந்த ஆயுதங்கள் ப்ரகாசமுள்ளவைகளாக ஒளியினால் ஜ்வலிக்கின்றனவோ சூரர்களும் யுத்தங்களில் (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களெங்கே? தர்மமறிந்தவர்களும் பந்துக்களிடத்தில் நேசமுள்ளவர்களுமான அவர்கள் எந்ததேசத்தில் வஸிக்கின்றனர்? தர்மராஜரும் குந்திபுத்ரரும் தர்மசீலரும் தர்மாத்மாவும் சிறந்த தர்மமுள்ளவரும் தர்மத்தைப் பகுத்து அறிந்தவரும் நல்ல புத்தியுடையவரும் தர்மத்துக்குத் தலைவராயிருப்பவரும் தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதற்காகவே பிறந்தவரும் தர்மங்களை அறிந்தவரும் தர்மத்தை உருவமாகக்கொண்டவரும் தர்மத்தில் நிலைபெற்றவரும் தர்மத்தைச்செய்பவரும் தர்மத்தைக் காப்பவரும் தர்மத்தை நன்கு அநுஷ்டிப்பவரும் ஸத்யத்திற்கும் கபடமின்மைக்கும் பொறுமைக்கும் ஆதாரமானவரும் தயையுள்ளவரும் தர்மத்தைத் தலைமையாகக்கொண்டவரும் தர்மதேவதையினுடைய புத்ரருமான யுதிஷ்டிரர் எங்கே இருக்கிறார்? என்னுடைய அம்மான்மார்களான பீமஸேனர் அர்ஜுனர் யுத்தத்தில் எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்களான நகுல ஸஹதேவர்கள் ஆகிய இவர்கள் எல்லாரும் எங்கிருக்கின்றார்கள்? மஹாத்மாக்களும் எல்லாச் சத்ருக்களையும் அழிப்பவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் அனைவரும் சூதாட்டத்தினால் நாட்டைத்தோற்றுக் கானகம் சென்றார்களென்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். பாஞ்சால ராஜகுமாரியான த்ரௌபதியும் ஸ்திரீகளுள் சிறப்புற்றவளென்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த க்ருஷ்ணையும் அப்பொழுது பாசங்களால் ஜயிக்கப்பட்டு அவர்களையே பின்தொடர்ந்து கானகம் சென்றாள். அவர்கள் தர்மமாகக் கிடைத்த ராஜ்யத்தை இழந்து கானகம் சென்றார்

களென்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். பருஹன்னளையே! தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களான அவர்கள் எங்கே? எந்த இடத்தில் வஸிக்கின்றார்கள்? பாண்டவர்களை நீ அறிவாயாகில் உண்மையைச் சொல். கல்யாணி! மஹாத்மாக்களான அவர்களுடைய சஸ்திரங்களும் அஸ்த்ரங்களும் யாதுகாரணம்பற்றி இங்கு வந்தன? உன்னால் எவ்வாறு அறியப்பட்டன? அவ்விதத்தை எனக்குக் கூறுவாயாக' என்று வினவினன்.

பிறகு, வெண்மையான குதிரைகளையுடையவனும் குந்திபுத்ரனுமான பீபத்ஸுவானவன், சிரித்து, ராஜகுமாரனை அந்த உத்தரனைப் பார்த்து, 'வேந்தரிற்சிறந்தவனே! என் வார்த்தையைக் கேள். நீ பயப்படாதே. நான் உனக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறேன். ராஜபுத்ர! இவ்விஷயத்தில் இன்னும் நீ பயப்படத்தகுந்தவனல்லன். நாங்களே வனவாஸத்தினுடைய கரையைக்கண்டவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள். பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் சென்ற பிறகு, அஜ்ஞாதவாஸஞ் செய்வதற்காக இங்கு வாஸஞ்செய்து வருகிறோம். உத்தர! ஆதலால், ஸந்தேஹமில்லாத மனத்துடன் ஸாவதானமாகக்கேள். நான் ப்ரஸித்திபெற்ற அர்ஜுனன். கங்கனென்பவர் யுதிஷ்டிரர். உன் பிதாவுக்கு ருசியான ஆஹாரங்களைப் பக்குவஞ்செய்கின்ற வலலனே பீமஸேனன். குதிரைகளைக்கட்டுகிறவன் நகுலன். பசுக்களைக்காப்பவன் ஸஹதேவன். எவளுக்காகக் கெட்ட ஒழுக்கமுள்ள கீசகன் யுத்தத்தில் உடன்பிறந்தாரோடு பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்டானோ, அந்த ஸைரந்த்ரியை த்ரௌபதி என்று அறி' என்றான். ஜிஷ்ணுவினுடைய இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, உத்தரன், வியப்பால் மலர்ந்த கண்களையுடையவனாகி இமைகொட்டாமல் பார்த்தனைப் பார்த்துக்கொண்டு, மெதுவாக, 'பார்த்தனுக்குப் பத்துப்பெயர்கள் உண்டென்று கதைகளில் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவற்றை நீ எனக்குச் சொன்னால் நீ சொன்ன எல்லாவற்றையுமே நம்புவேன்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன், 'விராடபுத்ர! அப்படியானால் என்னுடைய அந்தப் பத்துப்பெயர்களையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். முன்பு உன்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கின்ற அந்தப்பெயர்களை நீ கேட்பாயாக. பொன்னுலகத்திற்குத் தலைவரும் ஐச்வர்யமுள்ளவருமான மஹேந்த்ரா எனக்கு விண்ணுலகில் அர்ஜுனன், பல்குனன், ஜிஷ்ணு, கிரீடி, ச்வேதவாஹனன், பீபத்ஸு, விஜயன், பார்த்தன், ஸவ்யஸாசி, தனஞ்சயன் என்கிற இந்தப் பெயர்களை ஏற்படுத்தினார். தேவச்ரேஷ்டர்கள் அவற்றை நிலைபெறச்செய்தனர்' என்று சொன்னான்.

உத்தரன், 'தோஷமற்றவனே! உலகத்தில் பரஸித்திபெற்றுப் பாண்டவனிடத்தில் வழங்கிவருகின்ற பத்துப்பெயர்களும் குணத்தினால் அமைந்திருப்பவைகளாக என்னால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. ஸாரதியே! யாதுகாரணத்தினால் நீ விஜயன் என்று பெயர்பெற்றாய்? எந்தக்காரணத்தினால் ஸ்வேதவாஹனன் என்று பெயர்பூண்டாய்? எந்த நிமித்தத்தினால் ஸவ்யஸாசி, ஜிஷ்ணு, பீபத்ஸு, அர்ஜுனன், பல்குனன், பார்த்தன், கிரீடி என்று பெயர்பெற்றாய்? பருஹன்னளையே! எக்காரணத்தினால் தனஞ்சயன் என்று பரஸித்திபெற்றாய்? விரைவாகச் சொல்வாயாக. வீரனான அந்த அர்ஜுனனுடைய பெயர்களுக்குரிய முக்கிய காரணங்களை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பருஹன்னளாய! சஞ்சலமான என்னுடைய மனமானது உன்விஷயத்தில் நீ அர்ஜுனனோ அல்லனோ என்று இங்குமங்குமாகத் தடுமாற்றமுற்றிருக்கிறது (உண்மையை) விரைவாகச்சொல்' என்று வினவ, அர்ஜுனன் கூறலானான்.

'(உத்தர!) எல்லாத் தேசங்களையும்ஜயித்து எல்லாப்பக்கங்களிலிருந்தும் தனங்களைக் கொள்ளையிட்டுக்கொண்டுவந்து அந்தத் தனத்தின் நடுவில் நின்றதினால் என்னைத் தனஞ்சயனென்று சொல்லுகிறார்கள். யுத்தத்தில் மிக்க மதங்கொண்டவர்களை யுத்தத்தில் நான் எதிர்த்துவெல்லாமல் திரும்பாத காரணத்தினால் என்னை விஜயன் என்று சொல்லுகிறார்கள். பகைவர்களுடன் போர் புரிகின்ற என்னுடைய ரதத்தில் பொன்மயமான கவசமுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் என்னை ஸ்வேதவாஹனனென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். யுத்தத்தின் மத்தியில் தேரிலிருக்கின்ற என்னுடையதலையில் ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஒப்பானதும் (யாராலும்) உடைக்க அருமையானதும் அழகியதும் விசித்ரமாயிருக்கின்றதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் இந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்டதும் (ஒருவராலும்) கவரமுடியாததுமான முடியானது ஸூர்யன்போல் விளங்குகிறது அதனால், என்னைக் கிரீடி என்று சொல்லுகிறார்கள். போர்புரிகின்ற யான் ஒருகாலும் அருவருக்கத்தக்க கார்யத்தைச் செய்கிறதில்லை அதனால், தேவர்களுள்ளும் மனிதர்களுள்ளும் என்னை பீபத்ஸு என்று அறிகிறார்கள். போரில் என்னுடைய இருகைகளும் காண்டீவத்தை இழுக்கும் விஷயத்தில் ஒத்தசெய்கையுள்ளவைகளாகவும் பகைவர்களின் படையை அழிப்பவைகளாகவும் இருக்கின்றன. அவ்விரண்டு கைகளுள் இடக்கையானது (வலக்கையைவிட) மேலாயிருக்கிறது.

அதனால், எனனை ஸவ்யஸாசி என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னுடைய (தேகத்தின்) நிறமானது கடல்சூழ்ந்தபூமியில் (பிறரால்) அடைவதற்கு அருமையானதும் (எனக்கே) இசைந்ததுமாயிருக்கிறது. அவ்வாறு, சுத்தனாகவும் சிறந்தரூபமுள்ளவனாகவுமிருப்பதினால் என்னை அர்ஜுனன் என்று (ஜனங்கள்) அறிகிறார்கள். நான் இமயமலையின் மேற்பக்கத்தில் பகலில் உத்தரபல்குனிபூர்வபல்குனி நக்ஷத்ரங்களின் ஸந்தியில் பிறந்தவனாதலால், என்னைப் பல்குனன் என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னுடைய தமையனார் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, என்னுடைய உடலில் காயத்தை உண்டு பண்ணுகிறவனுடைய அல்லது ஒருஸமயம் யுதிஷ்டிரருடைய தேகத்தில் உதிரத்தைக்காண்பிக்கிறவனுடைய குலத்தை நான் அவமதிப்பேன்; ஐயமில்லை. அவர்களைவர்களோடும் நான் போர்புரிவேன். எனக்கு அவர்களிடமிருந்து அவமானம் நேரிடாது. அக்காரணத்தினால் தேவர்களுள்ளும் மனிதர்களுள்ளும் நான் ஜிஷ்ணுவென்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறேன். என்னுடைய தாயானவள் ப்ருதை என்று பெயருடையவள். ஆதலால், எனனைப் பார்த்தன் என்று சொல்லுவார்கள். நான் முன்பு காண்டவவனத்தில் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கந்தர்வர்களையும் பிசாசங்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் போரில்வென்று அக்னிக்கு த்ருப்தியைச்செய்தேன. சார்ங்கமென்னும் வில்லைத்தரித்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனோடுசேர்ந்து நான் அக்நியை த்ருப்தியடையச்செய்து (தேவராஜனோடு போர்புரிந்தஸ்ரமத்தினால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில்விழுந்துவிட்டேன்.) பூமியில் மூர்ச்சையினால் விழுந்திருக்கின்ற என்னைப்பார்த்து விண்ணுலகில் வஸிப்பவர்களும் தேவரில் மேம்பட்டவர்களுமான ப்ரம்மதேவரும் மஹேஸ்வரரும் வந்தார்கள். வரங்கொடுப்பவர்களான அந்தத் தேவர்களைக்கண்டு திரும்ப அறிவையடைந்து எழுந்திருந்தேன். முடியினால் பூமியில் வணங்கிய என்னை, சிறப்புற்றவர்களும் வரங்கொடுப்பவர்களுமான அந்த இரண்டுதேவர்களும் (ஆசீர்வதித்தார்கள்). என்னுடைய வீர்யத்தினாலும் செபகையினாலும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்களுமான அவ்விருவர்களும் அப்பொழுது ப்ரீதியினால் எனக்கு, 'க்ருஷ்ணன்' என்று பதினோராவது பெயரையும் வைத்தார்கள். எல்லாத்தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவர்களான அவ்விருவர்களும் தாங்களாகவே மறுபடியும் என்னைப்பார்த்து, 'அப்பா! பாண்டுநந்தன! நீ விரும்பும்வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, நான் அவர்களிடமிருந்து திவ்யமானவைகளும் உறுதியுள்ளவைகளுமான ப்ரம்மாஸ்

திரம் பாசுபதம் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாத ஸ்தூணாகர்ணம் ஐந்தரம் வாருணம் ஆக்னேயம் வாயவ்யம் வைஷ்ணவம் என்கிற அஸ்த்ரங்களைப்பெற்றேன். பிறகு, நான் மாதலியைப் பாகனாகக்கொண்டு இந்த்ரனுடைய தேரிலேறி (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவர்களும் தேவர்களாலும் பிளக்கமுடியாத கவசமுள்ளவர்களும் வரத்தினால் கர்வமடைந்தவர்களுமான நிவாதகவசர்களென்கிற பெரிய அஸுரர்களை மறுபடியும் போரில்வென்றேன். போரில் புறங்காட்டாதவர்களான மூன்றுகோடி அஸுரர்களை நான் ஒருவனாகவே போரில் வென்று மறுபடியும் தேவர்களை மகிழச்செய்தேன். பிறகு, இந்த்ர பகவான் எனக்குக் கிரீடத்தைத் தாமாகக்கொடுத்தார். தேவர்களும் பகைவர்களுடைய படைகளைத் தடுக்குந்திறமையுள்ள சங்கத்தைக் கொடுத்தார்கள். நான், கடலுக்கு அக்கரையில் ஹிரண்யபுரத்தில் வாஸஞ்செய்கின்ற அறுபதினாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்று போரில் வெற்றிபெற்றேன். நான் பரபரப்பில்லாதவனாக நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்ற பகைவர்களினிடையில் தேரில் நின்றுகொண்டு (பகைவர்களால்) அவமதிக்க முடியாதவனானேன். எனக்கு மயக்கத்தினால் திசைகளில் தடுமாற்றமுண்டாகிறதில்லை. அப்பனே! கந்தர்வர்களால் சண்டையில் ஜயிக்கப்பட்டுக் கந்தர்வராஜனால் ஸஹோதரர்களுடன் அபஹரிக்கப்பட்ட துர்யோதனனைப் பதினாலாயிரம் கந்தர்வர்களைக்கொன்று நான்விடுவித்தேன். என்னுடைய இந்தப்பெயர்களை நாள்தோறும் சொல்லுபவனை (துஷ்ட) ப்ராணிகள் பார்க்கமாட்டா. பகைவர்கள் அவனைத் துன்பஞ்செய்யமாட்டார்கள். சிறந்த கைகளுள்ளவனே! (பிறரால்) மிகவும் பொறுக்கமுடியாத என்னுடையவீர்யத்தை இப்பொழுது பார். நீ பயப்படாதே. ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற இந்தக்கௌரவர்களை நீ பயமில்லாமல் பார். துர்யோதனனும் கர்ணனும் க்ருபரும் பாட்டனாரான பீஷ்மரும் த்ரோணபுத்ரரும் த்ரோணரும் நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே நான் எல்லாக்கௌரவர்களையும் வென்று உன்னுடைய பசுக்களை மீட்டுக்கொண்டுவருவேன்' என்று சொன்னான்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.
கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தரன் ப்ருஹன்னளையை அர்ஜுனனென்று அறிந்து முன்பு தான் செய்த பிழைகளைப் பொறுக்கவேண்டியதும், அர்ஜுனன் தான் பேடியுருவடைந்த காரணத்தைக்கூறி அவனை ஸாரதி யாக்கிக்கொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டதும்.)

பிறகு, அந்த விராடபுத்ரன், கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு பார்த்தனைப்பார்த்து, 'தனஞ்சயரே! பூமிஞ்சயன் என்ற பெயர்கொண்ட நான் உம்மை வணங்கினேன்' என்று அபிவாதனஞ்செய்து, 'பார்த்தரே! உம்மைப் பாக்யத்தால் நான் பார்க்கிறேன். தனஞ்சயரே!, உமக்கு நல்லவரவா? சிவந்த கண்களையுடையவரே! சிறந்த கைகளுள்ளவரே! மேலான யானையரசுக்கு ஒப்பானவரே! மனிதருள் மேலானவரே! அறியாமையாலும் அஜாக்ரதையினாலும் உம்மைப் பற்றி (இதற்குமுன்) நான்சொல்லிய என்னுடைய பிழைஎல்லாவற்றையும் மனத்தில் வைக்காமல் பொறுத்தருள்வீராக. (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத விசித்திரமான செய்கையானது உம்மால் முன்பு செய்யப்பட்ட காரணத்தால் என்னுடைய பயம் விலகிவிட்டது. உம்மிடத்தில் எனக்கு அதிகமான ப்ரீதியும் உண்டாயிருக்கிறது. உமக்கு நான் தாஸனாவேன. என்னைக்கருணையுடன் பாரும். முன்பு உமக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட என்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞை நிரம்பிவிட்டது. அர்ஜுனரே! எனக்கு மகிழ்ச்சியுமுண்டாகின்றது. போரில் அடங்காத மதமுள்ளவரே! இவ்வுலகில் தேவேந்த்ரகுமாரனுக்கு மஹாயுத்தத்தில் நான் பாகனாவேன் என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையானது முற்காலத்தில் என்னால் செய்யப்பட்டது. என்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞையானது உமக்குத் தேரோட்டுவதென்னும் காரணத்தால் நிறைவேறிவிட்டது. என் மனத்துக்கு நல்ல நிலைமையும் உண்டாயிற்று. எனக்குப் பெரும்பேறு கிடைத்தது. வீரரே! நீர் பாகனான என்னோடு பெரியதேரின்மீதேறிப் போரில் துர்யோதனனை வென்று என்னுடைய பசுக்களைத் திருப்பும்' என்று கூறினான்.

அர்ஜுனன், 'அரசகுமார! நான் ப்ரீதியடைந்தேன். உனக்கு இப்பொழுது பயமில்லை. போரில் திறமைவாய்ந்தவனே! போர்க்களத்தில் உன்னுடைய பகைவரனைவரையும் நான் துரத்தப்போகிறேன். நீ ஸுகமுள்ளவனும் பெருந்தன்மையுள்ளவனுமாயிரு. யுத்தத்தில் பகைவர்களோடு போர்புரிகின்றவனும் அச்சந்தரும் ஒலியை வெளியிடுகின்றவனுமான என்னைப் பார். காண்டீவம் என்கிற வில்லையும் தேவதத்தம் என்கிற சங்கத்தையும் பொன்னாற்செய்த

அம்புகளையும் இந்த எல்லா அம்பறாத்தூணிகளையும் என்னுடைய தேரில் விரைவாகக்கட்டு. பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு பட்டாக்கத்தியையும் கொண்டுவா. நான் கௌரவர்களோடு போர்புரிந்து உன்பசுக்களை விடுவித்து அரசனை ஸந்தோஷப்படுத்தி மீண்டும் பட்டணத்தில் புகுவேன். [1] மனோவ்யாபாரமாகிற ஆழ்ந்த அகழுள்ளதும் (என்) கைகளாகிற மதில்களும் வாயில்களுமுள்ளதும் [2] த்ரிதண்டங்களாலும் அம்பறாத்தூணிகளாலும் நெருங்கியதும் அநேகம்கொடிகளால் நிறைந்ததும் நாணொலியாகிற பெரிய ஒலியுள்ளதும் வண்டிஉருளையின் ஓசையாகிற துந்துபி வாத்யமுள்ளதும் அம்புக்கூட்டங்களாகிற மேற்கட்டுக்களால் நிறைந்ததும் ஸிம்மநாதங்களாகிற பேரொலியுள்ளதும் என்னால் காக்கப்பட்டதுமான (இந்த) தேரின்நடுவானது உனக்கு நகரமாகப்போகிறது. காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட நான் வீற்றிருக்கும் தேரானது போரில் பகைவர் படைகளால் வெல்ல இயலாதது. ஓ! விராடபுத்ர! உன்னிடத்தினின்று பயம் விலகிப்போகட்டும்' என்று கூறினான். உத்தரன், 'குந்திபுத்ரரே! அநேகமான வீண்புலம்பலால் யாது பயன்? மேலான என்மொழியைக்கேளும். இந்த்ரன் நேரில் வந்தாலும் நான் பயப்படேன். யமன் வாயு குபேரன் இவர்களிடத்தினின்றும் நூறு த்ரோணர்களிடத்தினின்றும் நூறு பீஷ்மர்களிடத்தினின்றும் நான் பயப்படேன். யுத்தத்தில் உம்மை உறுதியுடையவரென்றும் அறிகிறேன்; போரில் ஸாக்ஷாத் கேசவனுக்கும் இந்த்ரனுக்கும் ஒப்பானவரென்றும அறிகிறேன். ஆனால், நான் இவ்விஷயத்தை மாத்ரமே ஆலோசித்துப் புத்திமயக்கத்தை அடைகிறேன்; நிச்சயத்தை அடையவில்லை; ஒன்றையும் அறியவில்லை; இவ்வாறு, சிறந்த அங்கங்களும் ரூபமுமுள்ளவரும் லக்ஷணங்களால் (எல்லாரினும் மேலானவரென்று) காட்டப்பட்டவருமான உம்மை எந்த வினையின்பயனாக (இவ்விதமான) பேடி உருவம் வந்தணுகியது? கந்தர்வராஜனுக்கு ஒப்பான உம்மைப் பேடி உருவத்தோடு (பூமியில்) உலவுகின்ற சூலபாணியாகவும் தேவனான மஹேந்த்ரனாகவும் எண்ணுகிறேன்' என்று கூறினான்.

அர்ஜுனன், 'தமையனாருடைய கட்டளையினால் ஒருவருஷம் இந்த ப்ரம்மசர்யவ்ரதத்தை (நான்) அனுஷ்டிக்கிறேன். இந்த உண்மையை உனக்கு உரைக்கிறேன். சிறந்த கைகளுள்ளவனே! நான்

---

1 'அங்கங்களை உறுதியாகச் செய்தல்' என்பது பழையவுரை.

2 'ஏரகாலும் அதன் இருபுறத்திலுமுள்ள கட்டைகளும்' என்பது பழைய உரை.

பேடியலலேன்; பராதீனன்; தர்மாநுஷ்டானமுள்ளவன். உர்வசியினுடைய சாபத்தினால் உண்டான (இந்தப்) பேடிவடிவமானது (என்னை) வந்து அடைந்தது. முற்காலத்தில் நான் மூத்ததமையனுருடைய கட்டளையினால் தேவலோகம் சென்றேன். அப்பொழுது, நான ஸுதர்மையென்கிற தேவஸபையில் உர்வசியைப் பார்த்தேன். இந்த்ரனுக்கெதிரில நர்த்தனம் செய்கின்றவளும் சிறந்த ரூபமுள்ளவளும் என்னுடைய வம்சத்துக்குத் தலைவியுமான அவளை நான் இமைகொட்டாமல் பார்த்தேன். அவள் என்னுடன் கூடவிருப்பங்கொண்டு இரவில் என்படுக்கையை வந்தடைந்தாள். நான் அவளை வணங்கித் தாயைப்போல மரியாதை செய்தேன். (அப்போது,) அவள் சினந்து என்னை, 'நீ பேடியாகக் கடவாய்' என்று சபித்தாள். அதனை இந்திரன்கேட்டு, என்னைப் பார்த்து, 'பார்த்தா! நீ பயப்படவேண்டாம். இந்தப் பேடிவடிவமானது, உனக்கு வரப்போகிற அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தில் உதவியாகும்' என்று சொன்னான். மழைபொழியச் செய்பவனான இந்த்ரன் இவ்வாறு என்னை அனுக்ரஹித்து, பிறகு, (பூலோகத்துக்கு) அனுப்பினான். தோஷமற்றவனே! நான் இந்த வ்ரதத்தையடைந்து அனுபவித்துவிட்டேன். ராஜபுத்ர! நீ என்னை வ்ரதத்தை முடித்தவனென்றும் (பிரதிஜ்ஞையைத்தாண்டிக்) கரையேறினவனென்றும் அறிந்துகொள்' என்று கூறினான். உத்தரன், 'இப்பொழுது என்னுடைய ஊகமானது வீணாகவில்லை. ஆதலால், என்விஷயததில் மேலான அனுக்ரஹம் செய்யப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் பேடிரூபமுள்ளவர்களாகஇருக்கமாட்டார்கள். நான் யுத்தத்தில் உதவிபெற்றவனாகிறேன்; தேவர்களோடும் போர்புரிவேன். எனக்குண்டான அந்தப் பயம நீங்கிவிட்டது. நான் என்ன செய்யவேண்டும்? எனக்குச் சொல்லும். பகைவர்களை அழிப்பவரே! நான் உம்முடைய குதிரைகளை அடக்கி நடத்துவேன். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! நான் ஸாரத்யத்தில கற்பிக்கப்பட்டுத் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறேன். மனிதரிற்சிறந்தவரே! வாஸுதேவருக்குத் தாருகனும் இந்திரனுக்கு மாதலியும்போல ஸாரத்தியத்தில் தேர்ந்தவனென்று நீர் என்னை அறிந்துகொள்ளும். சிறந்த கைகளுள்ளவரே! மேன்மையான தேரில் கட்டப்பட்டவைகளும் போரில் வெல்வதற்கு அருமையானவைகளும் பலமுடையவைகளும் ஸ்ரமத்தைப்பொறுக்கும் தன்மையுள்ளவைகளுமான இந்தக் குதிரைகள் உமக்கே தகுதியுள்ளவைகள். எந்தக் குதிரைசெல்லும்போது பூமியில் வைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு காலடியையும் (ஜனங்கள்) பார்க்கமாட்டார்களோ, எந்தக் குதிரையானது வலப்பக்கத்து

நுகத்தடியைச் சுமக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட இந்தக் குதிரையானது ஸுக்ரீவமென்கிற குதிரைக்கு ஒப்பானது. சுமக்கும் குதிரைகளுள் சிறப்புற்றதும் மங்களகரமும் இடப்பக்கத்து நுகத்தடியைத் தாங்குகின்றதுமான இந்தக் குதிரையை வேகத்தினால் மேகபுஷ்பத்துக்கு ஸமானமென்றெண்ணுகிறேன். சிறந்த முயற்சியுள்ளதும் வலப்பக்கத்தைத் தாங்குகிறதுமான இந்தக் குதிரையானது தேஜஸினால் வலாஹகமென்கிற குதிரையினும் சிறந்த வீர்யமுள்ளதென்று எண்ணப்படுகிறது. பொன்மயமான கவசமுள்ளதும் மங்களகரமும் இடப்பக்கத்தைத் தாங்குவதுமான இந்தக் குதிரையை வேகத்தினால் சைப்யமென்கிற குதிரையிலும் அதிக பலமுள்ளதென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்தத் தேரானது போரில் வில்லாளியான உம்மையே தாங்குவதற்குத் தகுதியானது. நீரும் இந்தத் தேரின்மீதேறிக்கொண்டு தேவராஜன் அஸுரர்களோடு போர்புரிவதுபோல் எல்லாப் பகைவர்களோடும் நெருங்கிப் போர்புரிவதற்குத் தகுந்தவராயிருக்கிறீர் என்பது என்னுடைய எண்ணம்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, வீர்யமுள்ளவனும் பகைவர்களை அடிப்பவனுமான அர்ஜுனன், தேரினின்று கீழே குதித்துத் தேவர்களை வந்தனஞ்செய்து காண்டீவத்தைக் கையில் எடுத்துக் காந்தியோடு விளங்கினான். பிறகு, மிக்க தோள்வலியுள்ளவனும் பாண்டுநந்தனனுமான அர்ஜுனன், இரண்டு கைகளிலுமிருந்து சங்குவளைகளைக் கழற்றி அந்தக் கைகளில் துந்துபிவாத்யம்போல் முழங்குகின்ற இரண்டு கையுறைகளையும் பூட்டி, இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட திவ்யமான இரண்டு குண்டலங்களையும் எடுத்து அணிந்து, மனத்தைக் கவர்கின்றவையும் எண்ணெய்ப் பசையுள்ளவையும் மெல்லியவையுமான தலைமயிர்களை வெண்மையான வஸ்திரத்தினால் தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, பிறகு, கிழக்குமுகமாகநின்று சுத்தனும் அடக்கப்பட்டமனமுள்ளவனுமாகிச் சிறந்த தேரில் எல்லா அஸ்திரங்களையும் தியானஞ்செய்தான். எல்லா அஸ்த்ரங்களும் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு ராஜபுத்ரனான பார்த்தனைப் பார்த்து, 'மிக்கக்கொடையுள்ளவனே! இந்திரநந்தன! இதோ நாங்கள் பணிவிடை செய்பவராயிருக்கிறோம்' என்று கூறின. பிறகு, பார்த்தன் (அந்த அஸ்த்ரதேவதைகளை,) நமஸ்காரஞ்செய்து கையினால் தொட்டு, 'நீங்களெல்லோரும் இந்த ஸமயத்தில் என்னுடைய [1] மனத்தில் நிலைபெற்றவர்களாவீர்' என்று சொன்னான். பிறகு, அஸ்த்ரங்களைக் கையிலேந்தி மிக்க களிப்புற்ற முகமுள்ளவனு

1 'நினைத்தவுடன் வருகின்றவர்களாக' என்பது பழைய உரை.

ளுன்; விரைவாகக் காண்டீவம் என்கிற வில்லில் நாணேற்றி (நாண் கயிற்றை) இழுத்துவிட்டான். இழுத்து விடப்பட்ட அந்த வில்லினுடைய பேரொலியானது மலைகளை வெளிந்து அடிக்கின்ற பெரிய மலையினுடைய ஒலிபோலத்தோன்றியது. பூமியானது; இடிமுழக்கமுள்ளதாயிற்று. திக்குக்களில் அதிகமாகக் காற்றுவீசியது. ஆகாயத்தில் பக்ஷிகள் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்தன. பெரிய மரங்கள் நடுக்கமுற்றன. ராஜரே! கௌரவர்கள் இடியின் முழக்கம்போலவும் கருடனுடைய ஒலிபோலவும் இருக்கின்ற அவ்வொலியைக் கேட்டு மனத்தளர்ச்சியடைந்து பயந்தார்கள். பலசாலியான அர்ஜுனன், சிறந்தவில்லை இருகைகளாலும் இழுத்து, இந்திரன் பயங்கரமான இடியினுடைய ஓசையைப் பூமியில் உண்டுபண்ணுவதுபோல, (பெருத்த சப்தத்தை உண்டுபண்ணினுன்.) பெரிதான (அந்த) நாணொலியானது பேரிடியினுடைய பேரொலிபோலாகியது. பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றவனை அர்ஜுனன் சத்ருவீரர்களைப் பயமுறச்செய்துகொண்டு தேரில் நின்றான். உத்தரன், 'பாண்டவரிற் சிறந்தவரே! நீர் ஒருவராயிருந்துகொண்டு எல்லாச் சஸ்த்ரங்களிலும் அஸ்த்ரங்களிலும் கரைகண்டவர்களும் மஹாரதர்களுமான இந்தப் பலவீரர்களையும் போரில் எப்படி வெல்லப்போகிறீர்? குந்தீபுத்ரரே! துணையற்றவராயிருக்கிறீர். கௌரவர்களோ துணையுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். சிறந்த கைகளுள்ளவரே! அதனால், நான் உம்முடைய முன்னிலையிலும் பயந்தவனுயிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னுன். பார்த்தன், அப்பொழுது, சப்திக்கும்படி உரக்கச் சிரித்து (உத்தரனைப் பார்த்து), 'ஏ! வீர! நீ பயப்படாதே. கோஷயாத்திரைக் காலத்தில் மிக்க பலசாலிகளான கந்தர்வர்களோடு போர்புரிந்த எனக்கு அப்பொழுது எவன் துணையானுன்? அப்படியே, பயங்கரமானதும் தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் நிறைந்ததுமான அந்தக்காண்டவவனத்தில் போர்புரிந்த எனக்கு அப்பொழுது எவன் உதவியாயிருந்தான்? தேவராஜனுக்காக நிவாதகவசர்களோடும் மஹாபலசாலிகளான பௌலோமர்களோடும் போர்புரிந்த எனக்கு அப்பொழுது எவன் ஸஹாயனாக இருந்தான்? அப்பனே! பாஞ்சாலியினுடைய ஸ்வயம்வரத்தில் போர்க்களத்தில் அநேக அரசர்களோடு போர்புரிந்த எனக்கு அப்பொழுது எவன் ஸஹாயனாக இருந்தான்? ஆசார்யரான த்ரோணரையும் சுக்ரனையும் குபேரனையும் யமனையும் வருணனையும் அக்னியையும் க்ருபரையும் லக்ஷ்மீபதியான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் பினாகம் என்கிறவில்லைக் கையிற்கொண்ட பரமசிவனையும் அடுத்துப் பிழைக்கின்ற நான் இந்தக் கௌரவர்களோடு ஏன் போர்

புரியமாட்டேன்? என் தேரை விரைவாக ஓட்டு. உன்னுடைய மனக்கவலையானது விலகட்டும்' என்று கூறினான்.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் தேரில் ஸிம்மக்கொடியை விலக்கி வானரக்கொடியை நாட்டியதும், தன் சங்கமுழக்கத்தால் பயந்த உத்தரனைத் தேற்றியதும்.)

அர்ஜுனன், உத்தரனைத் தேர்ப்பாகனாகச் செய்துகொண்டும், வன்னிமரத்தை வலம்வந்து ஆயுதமனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டும், பிறகு, போருக்குச் செல்லத்தொடங்கி, மத்ஸ்யராஜனுடைய ஸிம்மக் கொடியையும் ப்ராதாக்களுடைய ஆயுதங்களையும் வன்னிமரத்தின் நடுவில் வைத்துவிட்டுப் புறப்பட ஆரம்பித்தான். பிறகு, பொன்மய மான வாலுள்ளதும் குரங்கின் உருவமுள்ளதும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றதும் மாயாமயமானதும் (தனக்குத்) தகுந்ததும் விச்வகர்மா வினால் அமைக்கப்பெற்றதும் அக்னியினுடைய அனுக்ரஹத்தினால் கிடைத்ததுமான த்வஜத்தை மனத்தினால் தியானஞ்செய்தான். அந்த அக்னிபகவானும் அவனுடைய எண்ணத்தையறிந்து கொடி யில் பூதங்களைச் சேர்த்துவைத்தார். (விஜயன்) தேரில் வானரக் கொடியைத் தூக்கிநிறுத்திக் காண்டீவமென்கிற வில்லை நாணேற் றிடும்படி செய்தான். (உடனே அந்தத) தேரின்மீது விசித்ரமான அங்கங்களும் அதிகபலமும் திவ்யரூபமும் மனத்துக்கு இன்பமும் உள்ள வானரமானது கொடியுடனும் அம்பறாத்தூணிகளுடனும் ஆகாயத்தினின்று விரைவாகக் குதித்தது. பிறகு, குந்திபுத்ரனும் வெள்ளைக்குதிரைகளை உடையவனுமான அந்த பீபத்ஸுவானவன், தேரின்மீதேறிக் கத்தியைத்தரித்துக் கையுறைபூண்டு விற்பிடித்துச் சிறந்த வானரக்கொடியைப் பெற்று வடக்குத்திசையை நோக்கிச் சென்றான். பகைவர்களையடக்குபவனும் பீபத்ஸு என்று பிரஸித்தி பெற்றவனுமான அந்தத்தனஞ்சயன், படையின்பக்கத்தையடைந்து, சிறந்த ஒலியுள்ளதும் சந்திரன்போன்ற உருவமுள்ளதும் சிறந்தது மான தேவதத்தம் என்கிற சங்கத்தையெடுத்து உரக்க முழங்கும்படி ஊதினான். பகைவர்களை அடக்குபவனான இந்திரகுமாரன், சந்தி ரனையும் குந்தபுஷ்பத்தையும்போன்ற வெண்ணிறமுடைய சங்கத்தை வாயில்வைத்து, காற்றினால்நிறைந்த இரண்டு கன்னங்களும் நரம்பு

களுடைய வரிசைகளால் எல்லாப் பக்கத்திலும் நிறைந்த நெற்றியும் நன்றாகச் சிவந்து, ஆழ்ந்திருக்கின்ற கண்களும் குறுகியும் பருத்து மிருக்கின்றகழுத்தும் மிக்க சேர்க்கைபெற்றிருக்கின்ற வயிறும் மார்பு முள்ளவனுகிக் குறுக்காகயிருக்கும் முகத்தினுல் விளங்கிக்கொண்டு மூவுலகத்தையும் நடுங்கச்செய்கிறவன்போலத் தனக்குள்ள நிறைந்த திறமையுடன் [1] பத்துக்காற்றுக்களாலும் நன்றாக ஊதினுன். இவனு டைய அந்தச்சங்கத்தின் ஓசையானது, காளமேகத்தினுடைய ஒலி போல உரக்கக்கேட்கப்பட்டது. இந்திரகுமாரனுன அர்ஜுனன் அந்தச்சங்கத்தினுடைய ஓசையினுலும் வில்லினுடைய ஒலியினுலும் வானரத்தினுடைய சப்தத்தினுலும் தேர் உருளேயின் ஒலியாலும் அசையும்பொருள் (எல்லாவற்றிற்கும்) கொடிய அச்சத்தை உண்டு பண்ணினுன். பார்த்தனுடைய சங்கத்தின் ஒலியால் குதிரைகள் (பயந்து) தலைகவிழ்ந்து பூமியில்விழுந்தன. உத்தரனும் மிக்கநடுக்க முற்றுத் தேரினிடையில் உட்கார்ந்தான். பகைவர்களை வாட்டுபவனுன பார்த்தன், பிறகு, தேரினிடையிலிருந்துகொண்டே குதிரைகளைக் கடிவாளங்களால் (இழுத்து) உயரத்தூக்கி மஹாமேருவின் உச்சியில் ஸூர்யன்போல விளங்கினுன். அர்ஜுனன், சங்கின் ஒலியால்நடுக்க முற்றவனும் நாணொலியினுல் மூர்ச்சையடைந்தவனுமான உத்தரனை நன்குகட்டிக்கொண்டு, 'ராஜபுத்திரர்களுள் சிறந்தவனே! நீ பயப் படாதே. பகைவர்களைவாட்டுபவனே! நீ க்ஷத்ரியனல்லனே? புருஷரிற் சிறந்தவனே! பகைவரினிடையில் என் வ்யஸனப்படுகிருய்? அணி வகுக்கப்பட்டிருக்கின்ற படைகளில் நாள்தோறும் சங்கத்வனிகளும் பேரிவாத்தியங்களுடைய ஓசைகளும் யானைகளுடைய பிளிறுதல் களும் நான்குபக்கத்திலும் உன்னுல் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நீ இந்தச்சங்கு ஒலியினுல் எவ்வாறு பயமுறுத்தப் பட்டாய்? நீ அறிவில்லாத மனிதன்போலப் பயந்து துயரமுற்ற ஸ்வ ரூபமுள்ளவனுக எப்படியாகலாம்?' என்று கூறினுன்.

உத்தரன், '(அர்ஜுனரே!) அணிவகுக்கப்பட்ட படைகளில்நிலை பெற்றவனுன நான் சங்கு ஒலிகளையும் பேரிவாத்யத்தின்ஓசைகளையும் யானைகளுடைய முழக்கங்களையும் நாள்தோறும் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்விதச்சங்கமுழக்கத்தை இதற்குமுன் நான் ஒருபொழுதும்கேட்ட தில்லை. இவ்விதமான கொடியினுருவத்தையும் நான் முன்பு பார்த்த தில்லை. (இவ்விதமான) வில்லினுடைய ஓசையையும் நான் ஓரிடத் திலும் முன்பு கேட்டதில்லை. இந்தச் சங்கொலியினுலும் வில்லினு

1 நாகன், கூர்மன், க்ருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்பன.

டைய ஓசையினாலும் த்வஜத்தில் வசிக்கின்ற அமானுஷமான பூதங்களுடைய சப்தத்தினாலும் தேருருளையினொலியினாலும் என் மனமானது அதிக மயக்கமடைகிறது. எல்லாத் திசைகளும் கலக்கமுற்றிருக்கின்றன. என் மனமானது துன்பமடைகின்றது. கொடியினால் மூடப்பட்ட திக்குக்களெல்லாம் எனக்கு விளங்கவில்லை. காண்டீவத்தினுடைய ஒலியினால் என் காதுகள் இரண்டும் செவிடுபட்டன' என்று கூறினான். மதிமயக்கங்கொண்ட அந்தவிராடகுமாரன் கொடியையும் சங்கத்தையும் வில்லையும் அர்ஜுனனையும் மறுபடியும் மறுபடியும் நன்கு பார்த்தான். அந்தப்பார்த்தன் யுத்தத்துக்கு உரித்தான ஸமயத்தை அடைந்திருக்கின்ற விராடபுத்ரனைப் பார்த்து, 'சிறந்த கைகளுள்ளவனே! நீ உறுதியாயிரு. மனத்தில் நல்ல நினைவுடனிரு. நான் சங்கத்தை மறுபடியும் ஊதப்போகிறேன். நீ தனியே தேரையடைந்து இரண்டு கால்களாலும் (தேர்த்தட்டை) மிதித்துக்கொண்டு குதிரைக் கடிவாளங்களை உறுதியாகப் பிடித்து இழுத்துக்கொள்' என்றான். அப்பொழுது, சிறந்தகைகளுள்ளவனும் பகைவர்களைத் தபிக்கச்செய்பவனுமான ஸ்வ்யஸாசியானவன், இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, பிறகு, மலைகளையும் மலைக்குகைகளையும் திக்குக்களிலுள்ள பர்வதங்களையும் பிளக்கிறவன் போலச் சங்கத்தை ஊதினான்; நாணோசையையும் கையுறையின் ஓசையையும் உண்டுபண்ணி பிராணிகளை மயக்கினான். உத்தரனும் பதுங்கிக்கொண்டு தேரின் நடுவில் உட்கார்ந்தான். மறுபடியும் தனஞ்சயன் அவனை ஸமாதானப்படுத்தினான். அந்த அர்ஜுனனுடைய சங்கத்வனியாலும் தேர் உருளையின் ஒலியாலும் காண்டீவத்தினுடைய ஓசையாலும் பூமி நடுங்கிற்று.

நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரோணர், அர்ஜுனனுடைய சங்கத்வனி முதலியவற்றால் அவனை நிச்சயித்து துர்யோதனனுக்கு அவ்விஷயத்தைத் தெரிவித்து துர்நிமித்தங்களையுங் காட்டியது.)

பிறகு, எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவரும் பகைவர்களை அடக்குகிறவரும் பரத்வாஜருடைய புத்ரருமான த்ரோணர், ராஜாவான துர்யோதனனைப்பார்த்து, '(துர்யோதன!) தேரின்பேரொலி உண்டாகின்றது. சங்கமும் உரக்க ஊதப்படுகிறது. பூமியும் நடுங்குகிறது. ஆதலால், இவன் ஸவ்யஸாசியைத் தவிர வேறு ஒருவனும்

அல்லன். அரசனே! இப்பொழுது நமக்குக்கேட்டை விளைவிக்கக் கூடிய இவ்விதமான துர்நிமித்தம் தோன்றுகிறது. பகைவரைவாட்டு பவனே! நமது சேனையில் வெற்றியை நான் காணவில்லை. சஸ்த்ரங்கள் விளங்கவில்லை. வாகனங்களும் மகிழுவில்லை. நன்றாக மூட்டப்பட் டிருக்கிற அக்னிகளும் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அவைகள் மங்களகரமாகவு மில்லை. நமக்கு (முன்னிலையில்) ம்ருகங்கள் எல்லாம் கொடிய உருவ முள்ளவைகளாக ஸூர்யனுக்கு எதிராகக் கத்துகின்றன. வலப்புற மாகச் செல்லுகின்ற பக்ஷிகளும் பெரும்பயத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. இதோ நரியானது ஊளையிட்டுக்கொண்டு சேனையின் மத்தியில் ஓடுகிறது. காடைகள் பெரிய அச்சத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கத்துகின்றன. உங்களுடைய (தேகத்திலிருக்கும்) ரோமங்களைச் சிலிர்த்திருக்கின்றனபோலக் காண்கிறேன். யானைகள் சுறுசுறுப்பு இல்லாத அங்கங்களுள்ளவைகளாகவும் அதிகத்துன்பத் தை அடைந்தவைகளாகவும் அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகின்றன; ஸ்தம்பித்தும் நிற்கின்றன. குதிரைகள் கண்ணீர்களைச்சொரிகின்றன; எப்பொழுதும் நீர்விடுவதுடன் அடிக்கடி மலத்தையுங் கழிக்கின்றன. பூமியானது ரக்தத்தால் நனைந்திருக்கிறது. திசைகளெல்லாம் மிகப் புகைவனவாய் இருக்கின்றன. ஸூர்யனும் ப்ரகாசிக்கவில்லை; அதிக மான பயத்தைத்தெரிவிக்கிறான். யானைகளும் மிகப்பயப்படுகின்றன. யுத்தவீரர்களும் அதிகமாகப் பயந்துவிட்டார்கள். உங்களுடைய ஸேனை அவமானத்தை அடைந்துவிட்டது. ஒருவனாவது யுத்தஞ் செய்வதற்கு விரும்பவில்லை. அந்த யுத்தவீரர்களனைவரும், துக்கம் நிறைந்த முகமுள்ளவர்களும் ப்ரஜ்ஞையற்றவர்களுமாகி அடிக்கடி தெற்குத்திக்கைப் பார்க்கின்றார்கள். ம்ருகங்களும் பறவைகளும் நமக்கு இடப்பக்கமாகவே செல்லுகின்றன. நன்றாக வாசிக்கப்பட்ட வாத்யமுழக்கங்களும் கம்பீரமாக ஒலிக்கவில்லை. கொடிமரங்களுடைய நுனிகளில் காக்கைகள் வந்தடைகின்றன, அது மங்களமன்று. மேகத்தினுடைய ஒலிபோலக் கம்பீரமான தேரோசையானது விரை வில் நீண்டதாகக் கேட்கப்படுகிறது. தனஞ்சயனைத்தவிர இவன் வேறு ஒருவனுமல்லன். இந்த்ரகுமாரனை அர்ஜுனனைத் தாங்கி வருகின்றதும் கனைக்கின்றதுமான குதிரைகளின் ஒலியும் தேரிலுள்ள குரங்கின் திவ்யமான பெரிய ஓசையும் கேட்கப்படுகின்றன. பார்த்த னுடைய சங்கமுழக்கத்தினால் என்னுடைய இரண்டு காதுகளும் செவிடாயின. எல்லாப்படைகளும் அதிக பயமடைந்துவிட்டன. இவன் தனஞ்சயனைத் தவிர வேறொருவனும் அல்லன். நாமனைவரும் பகைவர்களையடக்கும் அரசனான உன்னை முன்னிட்டுக்கொண்டு

பசுக்களை ஓட்டிவிட்டுப் படையை மூன்றாகப்பங்கிட்டுக் கொடிகளையும் உயரத்தூக்கிநிறுத்தி வரிசைப்படுத்தப்பட்ட சேனையுடன் பகைவர்களை அடிப்பதில் முயற்சியும் உள்ளவர்களாயிருப்போம். இந்தத் தனஞ்சயன், கூர்மையுள்ள அம்புகளால் இந்தச் சேனையை வருந்தச் செய்து 'எல்லா அரசர்களுடைய முடியிலும் இடக்காலை வைக்கப் போகிறான். இந்தப் பீபத்ஸுவானவன் தேவாஸுரர்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவன். திக்குக்களில் [1] குல்மங்கள் ஏற்படுத்தப்படலாம். நாம் முயற்சியுள்ளவர்களாக அர்ஜுனனுடன் போர்புரிவோம்' என்று கூறினார்.

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் த்ரோணரை அவமதித்துச் சேனையை உத்ஸாகப்படுத்தியது)

பிறகு, துர்யோதனராஜன், போர்க்களத்தில் பீஷ்மரையும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவரான த்ரோணரையும் மிகுந்த பலசாலியான க்ருபரையும் பார்த்து, 'ஆசார்யர்களே! இந்த விஷயமானது என்னாலும் கர்ணனாலும் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பின்னும் சொல்லுகிறேன். நான் அதைச் சொல்லித் த்ருப்தியடையவில்லை. தோல்வியை அடைவிக்கப்பட்டவர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் காட்டில் பன்னிரண்டுவர்ஷமும் தேசத்தில் (ஒருவராலும்) அறியப்படாமல் (ஒருவர்ஷமும்) வஸிக்கவேண்டுமென்பதே நம்முடைய பிரதிஜ்ஞை அன்றோ? அவர்களுக்கு அந்தப் பதின்மூன்றாவது வர்ஷம் முழுதும் நிறைவேறவில்லை. அஜ்ஞாதவாஸ ஸமயத்தில் பீபத்ஸுவானவன் நம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டான். அஜ்ஞாதவாஸகாலமானது நிறைவேறாமலிருக்கையில் பீபத்ஸுவானவன் (இங்கு) வருவானாகில் மறுபடியும் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் வனவாஸஞ்செய்யவேண்டும். அவர்கள்தாம் பேராசையினால் (அந்த பிரதிஜ்ஞாகாலத்தை) அறியவில்லையோ; நமக்குத்தான் மோகம் வந்ததோ. இவர்களுக்கேற்பட்ட (ப்ரதிஜ்ஞாகாலத்தினுடைய) குறைவையும் மிகுதியையும் பீஷ்மர் அறியத்தக்கவர். கார்யங்கள் இரண்டுபடுங்காலத்தில் எப்பொழுதும் ஸந்தேகமுண்டாகின்றது. ஒருவிதமாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்ற கார்யம் வேறுவிதமாக முடிகிறது. [2] உத்தரனைத் தேடுகின்றவர்களும் மாத்ஸ்யர்களுடைய சேனையோடு

---

[1] பிறர்களால் நுழையமுடியாத காவற்பண்டை.

[2] 'உத்தரகோக்ரஹணத்தை' என்பது பழைய உரை.

யுத்தம்செய்யவிருப்பமுள்ளவர்களுமான நமக்குப் பீபத்ஸுவானவன் வந்துவிடுவனேயாகில் இதைக்காட்டிலும் வேறு என்னகார்யம்இருக்கின்றது? பாண்டவர்களைத் தேடுவதானது த்ரிகர்த்தர்களுடைய கார்யமென்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஏனென்றால், ஸுசர்மாவானவன் மாத்ஸ்யனால் முன்பு அபகாரங்களால் துன்பஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறான். பயமடைந்தவர்களும் நடுக்கமுற்றவர்களும் காவலை விரும்புகின்றவர்களும் அபயதானத்தை வேண்டுகின்றவர்களுமான அவர்களுக்கு நம்மால் அப்பொழுது அபயமானது ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் தங்களால் முதலில் மாத்ஸ்யர்களுடைய பெரிய பசுக்கூட்டமானது, [1] அஷ்டமிதினத்தில பிற்பகலில் கைப்பற்றத்தக்கதென்று நம்மிடத்தில் நிச்சயம் செய்திருக்கிறார்கள். மத்ஸ்யராஜன் பசுக்களிருக்கும் இடத்தைக் குறித்து (போர்புரிய)ச் சென்றபிறகு, [2] நவமிதினத்தில் ஸூர்யோதயகாலத்தில் (மற்றொரு பக்கத்தில்) இந்தப் பசுக்கள் நம்மால் பிடிக்கத் தக்கவைகளென்று நிச்சயமான ஆலோசனையானது, பாண்டவர்களை அறியும்விஷயத்தில் நம் அனைவர்களாலும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஹஸ்திநபட்டணத்தில் (முந்தியே)செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோனாலும் போவார்கள்: அல்லது, தோல்வியடைவிக்கப் படுவார்கள்; அல்லது, நம்மை வஞ்சித்துவிட்டு மாத்ஸ்யனுடன் சேர்க்கைபெற்றாலும் பெறுவார்கள். அல்லது, இந்த மத்ஸ்யராஜன் தேசத்துஜனங்களோடு அந்தப்பாண்டவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு எல்லாவிதத்தினாலும் சேனையுடன்சேர்ந்து நம்முடன்போர்புரிய விரும்பினாலும் விரும்புவான். அவர்களுள் மஹாவீர்யமுள்ள தலைவனான ஒருவனே நம்மைவெல்வதற்காகத் தனித்து இங்கு வந்திருக்கலாம். அல்லது, மத்ஸ்யராஜனே நேரில் வந்திருக்கலாம். (இங்கு) வந்திருக்குமிவன் மதஸயராஜனாயிருந்தாலும் அர்ஜுனனாயிருந்தாலும் நாமனைவரும் போர்புரியவேண்டும். இவ்விதம் நாம் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்திருக்கிறோம். அவ்வாறிருக்க, இந்தத் தனஞ்சயன, (யுதததிற்கு) வந்திருக்கும்பொழுது சிறந்த ரதிகர்களும் பரபரப்புள்ள மனமுள்ளவர்களுமான பீஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர், கர்ணன், விகர்ணன், த்ரோணபுத்ரர் இவர்களெல்லோரும் ஏன் தேர்களில் (சுமமா) நிற்கின்றார்கள்? போரைககாட்டிலும வேறுகார்யத்தில் பெருமையில்லை. அவ்விதமாக மனத்தை ஸாவதானமுள்ளதாகச் செய்யுங்கள். எல்லா உலகத்தாரோடுமாவது இந்த்ரனோடுகூடிய

[1] 'ஸபதமி தினதத்ில்' என்பது வேறுபாடம்.

[2] 'அஷ்டமிதினத்தில்' என்பது வேறுபாடம்.

தேவர்களோடாவது வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலேந்திய இந்திரனோடாவது யமனோடாவது நமக்கு யுத்தம்நேரட்டும். யுத்தத்தில் பசுக்கூட்டத்தை மீட்காமல் எவன் ஹஸ்திநபட்டணம் செல்லுவான்? (என்னுடைய) பாணங்களால் அடித்துத் துரத்தப்பட்டு நுழைய முடியாத கானகத்தில்முறியஅடிக்கப்பட்டகாலாட்களுள் குதிரைகள் மீது [1] வீற்றிருந்தாலும் எவன் ஜீவித்திருப்பான்? ஆசார்யரைப் பிற்படுத்தி அவ்விதமாக நீதியானது (உங்களால்) அனுஷ்டிக்கப்படலாம். ஏனெனில், இவர் அந்தப்பாண்டவர்களுடைய கருத்தை [2] அறிவார்; அதனால், நம்மைப்பயமுறுத்துகிறார். மேலும் அர்ஜுனனிடத்தில் (இவருக்கு) மிக்க அன்பிருப்பதாக நான் காண்கிறேன். அவ்வாறிருப்பதால், (இங்கு) வருகின்ற பீபத்ஸுவைப் பார்த்துப் புகழ்கிறார். நம்முடையசேனை சிதறாதபடி நீதிசெலுத்தவேண்டும். நமது சேனையானது காட்டில் இந்தத் துன்பநிலையில் தலைவனற்றுப் பகைவருக்கு வசப்பட்டுத் தடுமாறுவண்ணம் நீதி செலுத்தப்படவேண்டும். குதிரைகளுடைய கனைத்தலைக்கேட்டுப் பகைவனிடத்தில் என்ன புகழ்ச்சியுண்டாகக்கூடும்? குதிரைகள் நின்றுகொண்டிருந்தாலும் சென்றுகொண்டிருந்தாலும் எப்பொழுதும் கனைக்கின்றன. காற்றுக்கள் எப்பொழுதும் வீசுகின்றன. இந்திரன் எப்பொழுதும் மழையைப்பொழிகிறான். அப்படியே, மேகத்தினுடைய இடிமுழக்கமானது பலதடவை கேட்கப்படுகிறது. (அவ்வாறிருக்க, எதற்காக) நீர் பாண்டவர்களிடமிருந்து எல்லாஜனங்களையும் பயமடையச்செய்து கொண்டு படையனைத்தின் முன்னிலையிலும் பொய்யாகப் பலவாறு பேசுகிறீர்? குதிரைகளைத் தேடுகிறவர்கள், அவற்றையே அடைய விரும்புதலால், எல்லா ஒலிகளையும் அக்குதிரை ஒலியாகவேகேட்பது போல, உமது இந்தச்செய்கையும் இருக்கிறது. பார்த்தனுக்கு இவ்விடத்தில் என்னகாரியம்? பகைவரிடத்துள்ள விருப்பையும் எங்களிடத்துள்ள வெறுப்பையும் கோபத்தையும் தவிர எதனால் அவன் புகழப்படுகிறான்? ஆசார்யர்கள் கருணையுள்ளவர்கள்; கற்றறிந்தவர்கள்; [3] அபாயத்தை ஊகிப்பவர்கள். இவர்கள் கொடிய பெரியயுத்தத்தில் எவ்விதத்தாலும் கேட்கத்தக்கவர்களல்லர். உப்பரிகைகளிலும் விசித்ரமான அன்னபானங்கள் நடந்துவரும் கோஷ்டிகளிலும் விசித்ரமான கதைகளைச்சொல்லும் பண்டிதர்கள், அப்படிப்பட்ட கதைகளைச் சொல்வதிலேயே ஸமர்த்தர்கள். ஜனங்களுடைய ஸபையில் வியப்பைத்தரும் அனேக காரியங்களைச்செய்வதிலும் அம்புகளையும்

1 வேறுபாடம். 2 வேறுபாடம்.

3 'அஹிமஸையில் நோக்கமுள்ளவர்கள்' என்பது வேறுபாடம்.

அஸ்த்ரங்களையும் வில்லில் தொடுப்பதிலும் பண்டிதர்கள். அவ்விதமான காரியங்களிலேயே வல்லமையுடையவர்கள். பிறருடைய குற்றங்களை அறிவதிலும் மனிதரின் ஒழுக்கங்களிலுள்ள குற்றங்களை அறிவதிலும் நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற அன்னங்களில் குற்றம் கூறுவதிலும் பண்டிதர்கள்; அந்தக் காரியங்களிலேயே திறமையுடையவர்கள். பகைவர்களுடைய குணங்களைச் சொல்வதையே இயற்கையாகக்கொண்ட பண்டிதர்களைப் பின்புறத்தில் வைத்துவிட்டு, பகைவனைக் கொல்வதற்கேற்றதான நீதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். இந்தப் பசுக்களும் போகட்டும். தாமதமின்றிப் படையை அணிவகுத்திடுங்கள். பகைவர்களோடு நாம் போர்புரியும் இடத்தில் தகுந்த ரக்ஷகர்கள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்' என்று கூறினான்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன் தன்னைப்புகழ்ந்து அர்ஜுனனை அவமதித்துப் பொய்யான ப்ரதிஜ்ஞை செய்தது.)

கர்ணன், '(இங்கிருக்கின்ற) சிரஞ்சீவிகளான அனைவரையும் பயந்தவர்களும நடுக்கமுற்றவர்களும் போரில் மனத்தைச் செலுத்தாதவர்களும் நிலைதவறினவர்களுமாக நான் காண்கிறேன். (இப்பொழுது இங்கு) வந்திருக்கும்இவன் ஜமதக்னியின் குமாரரான பரசுராமரானாலும் அல்லது பகைவர்பட்டணங்களை அழிக்கிறவனான இந்த்ரனானாலும், அல்லது வாஸுதேவனோடுகூடின ஸ்ரீபத்ஸுவானாலும், கரையானது கடலைத்தடுப்பதுபோல, நான் இவனைத் தடுப்பேன். பொன்னாலாகியகட்டுக்களும் பளபளப்பான முனையுமுள்ளவைகளும் கைதேர்ந்த என்னால் தொடுக்கப்படுபவைகளும் பார்த்தனுடைய உயிரைவாங்கும் திறமையுடையவைகளுமான அம்புகள் ஸூர்யனைமறைக்கட்டும். என்வில்லினின்று விடுபட்டவைகளும் அழுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளும் ஸர்ப்பங்கள்போலச் சீறிக்கொண்டு,செல்லுகின்றவைகளுமான பாணங்களுக்கு நிவ்ருத்தி கிடையாது. அம்புகளைக் கணுக்களில்வைத்து (இழுத்துவிடுகையில்) நாண்கயிற்றினால் நன்றாக அடிக்கப்படுகிற இருகைப்புறைக்ளின் ஒலியும் அடிக்கப்படும் இரண்டு முரசின் ஒலிபோலக்[1] கேட்கப்படுகிறது. (என்னுடைய) பாணங்களால் ஒவ்வொன்றாகவும் நான்காகவும் ஐந்தா

---

1 'கேட்கப்படலாம்' என்பது வேறுபாடம்.

கவும் ஓரிடத்தில் அறுபதாகவும் ஓரிடத்தில் நூறாகவும்[1] அடிக்கப்படப்போகின்ற மாத்ஸ்யர்களுடைய தேர்களைப்பாருங்கள். என் கையினின்று விடுபட்டவைகளும் எண்ணெயிட்டுத் தீட்டப்பட்டவைகளும் இறகுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் ஆகாயமானது மின்மினிப் பூச்சிகளோடுகூடியதுபோல விளங்கட்டும். அந்த அர்ஜுனனுடைய வானரமானது என்னால் பல்லமென்கிற பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டுப் பயங்கரமானசப்தங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு கொடியின் நுனியிலிருந்து இப்பொழுதே பூமியில்விழட்டும். பகைவர் தேரில் இருப்பவைகளும் என்னால் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டுத் திக்குக்களில் ஓடுகின்றவைகளுமான பூதங்களுடைய ஒலியானது ஆகாயத்தை அளாவட்டும். கோபங்கொண்டவனான என்னால் விடப்பட்ட அஸ்த்ரமானது இந்தப்பூமியையும் கொளுத்தும். போர்முகத்தில் ஒருவனாயிருக்கின்ற பார்த்தனைக் கொளுத்துவதில் ஐயமென்ன? பதின்மூன்றுவர்ஷகாலம் மனத்தை அடக்கியிருப்பவனும் யுத்தத்தில் மிக்க பற்றுள்ளவனுமான பீபத்ஸுவானவன் என்னிடத்தில் (தன்வலியைக்) காண்பிக்கப்போகிறான். குந்திபுத்ரனான அர்ஜுனன் குணசாலியான ப்ராம்மணன்போல (ப்ராணதானங்களுக்குப்) பாத்ரனாயிருக்கிறான். அவன் என்னால் கொடுக்கப்படும்சரமாலையை [2]ஸ்வதையைப்போலப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும். பெரிய வில்லாளியான இந்த அர்ஜுனனும் மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவன். நானும் புருஷஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனிலும் ஒருபொழுதும் குறைந்தவனல்லேன். என்னுடைய கையினின்று விடுபட்டவைகளும் அழுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளும் அக்னிஜ்வாலை போன்ற ஒளியுள்ளவைகளும் (பகைவர்களைக்குறித்துச்) செல்லுகின்றவைகளுமான பாணங்களுக்குத் திரும்பிவருதல் இல்லை. இங்குமங்குமாக விடப்பட்டவைகளும் அழுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளுமான அம்புகளுடைய நெருங்கின ஒலியானது, பாடுகின்ற வண்டுகளுடைய ஒலிபோலக் கேட்கப்படட்டும். வானத்தினிடையில் உலவுகின்றவைகளும் கழுகிறகுகள் பூட்டப்பட்டவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால்இப்பொழுது விட்டிற்பூச்சிகளுடைய நிழல்போன்றநிழலானது காணப்படட்டும். இப்பொழுது என்னுடையவில்லினால் விடப்பட்டவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் உயிர்நிலைகளில் செல்லுகின்றவைகளுமான அம்புகள் புற்றில்பாம்புகள் நுழைவதுபோல அர்ஜுனனுடைய தேகத்தில் நுழையட்டும். (அடியில் கட்டப்பட்டிருக்கிற)

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது. 2 பிதிருணவு.

மயில்தோகைகளால விளங்குகின்றவைகளும் [1]ஒன்றின்பின்ஒன்றாகத் தொடர்ந்து செல்லுகின்ற மயில்கள் போன்றவைகளும் தொடர்ச்சியாக விழுந்துகொண்டிருக்கின்றவைகளுமான அம்புகளுடைய ஒலியானது (மாலைபோல இடைவெளியில்லாமல் தொடர்ந்து) செல்லுகின்ற பக்ஷிகளுடைய சப்தம்போல (அனைவராலும் கேட்கப்படலாம்.) 'யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைக்கொன்று (உனக்கு ஜயத்தைக் கொடுப்பேன்' என்று)' அக்காலத்தில் துர்யோதனனிடத்தில் என்னால் செய்யப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையாகிய கடனிலிருந்து இப்பொழுது நான் விடுபடப்போகிறேன். இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதம்போன்ற ஸ்பரிசமுள்ளவனும் மஹேந்த்ரனுக்கு ஒப்பான வன்மையுள்ளவனுமான பார்த்தனைக் கொள்ளிக்கட்டைகளால் யானையைத் துன்புறுத்துவதுபோல நான் துன்புறுத்தப்போகிறேன். அம்புக்கூட்டங்களாகிற மிக்க ஜ்வாலையுள்ளதும் கத்திகளையும் சக்திகளையும் கதாயுதங்களையும் விறகாகக்கொண்டதும் படைகளை எரிக்கின்றதுமான அர்ஜுனனாகிற நெருப்பைத் தணிக்கப்போகிறேன். உலகத்திலுள்ள ரதிகர்களைககாட்டிலும் அதிரதனும் படையாளிகளான எல்லா வீரர்களுள்ளும் சிறந்தவனும் பரவசனாயிருக்கின்றவனுமான பார்த்தனை, கருடன் பாம்பைப்பிடிப்பதுபோல (நான்) கவர்ந்துகொள்ளப்போகிறேன். (மேனியில்வந்து) விழுகின்றவைகளும் பற்பலவிதமுமான என்னுடைய க்ஷுரத்ரகங்களாலும பல்லங்களாலும் மதிமயக்கமுற்ற குந்தீபுத்ரன் செய்யவேண்டியவிஷயத்தை அறியாமற்போகட்டும். நான் இப்பொழுது அம்புகளால் பார்த்தனுடைய தலையை அறுத்துத் துர்யோதனனுடைய மனத்தில நெடுங்காலமாயிருக்கின்ற துக்கத்தை வேரோடு களையபபோகிறேன். இப்பொழுது என்வில்லினின்று விடுபட்டவைகளும் அழுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளுமான பல்லங்களால் கொலலப்பட்ட குதிரைகளையுடையவனும் தேரையிழந்தவனும் ஆண்மையில் நிலைத்திருப்பவனும் பாம்புபோலப் பெருமூச்சுவிடுகிறவனுமான பார்த்தனைக கௌரவர்கள் பார்க்கட்டும். ரிஷிச்ரேஷ்டரான ஜமதக்னியின் குமாரரிடமிருந்து என்னால் திவ்யாஸ்தரம் அடையப்பட்டிருக்கிறது. அதனையும் வீர்யத்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு இந்த்ரனோடும் போர்புரிவேன். கொடிநுனியிலிருக்கும் வானரமானது என்னால் பல்லத்தினால் அடிக்கப்பட்டு அச்சத்தைச்செய்யும் ஓசைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டு இப்பொழுதே பூமியில் விழட்டும். பகைவரைவாட்டுபவர்களான கௌரவர்கள் பசுக்களைப்பிடித்துக்கொண்டு இஷ்டப்படி போகட்டும்.

1 'சிறகுமுளைத்த மயில்கள்போன்றவைகளும' என்றும பொருளுண்டு.

அல்லது, தேர்க்ளிலிருந்துகொண்டு என்னுடைய போரைப் பார்க்கட்டும்' என்று கூறினன்.

நாற்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(க்ருபர், அர்ஜுனனைப்புகழ்ந்து கர்ணனையிகழ்ந்து அர்ஜுனன் ஒருவராலும் தனித்து வெல்லமுடியாதவனாதலின் எல்லாரும் சேர்ந்து படையெடுத்துச்செல்லும்படி நிச்சயித்தது.)

அந்தக்கர்ணனுடைய அவ்விதமான வார்த்தையைக்கேட்டு, நீதி நூல்களில் வல்லவரும் குருவீரர்களுக்கு ஆசார்யரும் சரத்வானுடைய புத்ரருமான க்ருபர், (கர்ணனைப்பார்த்து,) 'ஏ! ராதேய! எப்பொழுதுமே உனக்குப் போரில் மிக்க கொடியபுத்தியிருக்கிறது. அர்த்தங்களுடைய ஸ்வபாவத்தை நீ அறியவில்லை. (அவற்றின்) பயனையும் நீ யோசிக்கவில்லை. சாஸ்த்ரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆலோசிக்கப்பட்டநீதிகள் அனேகமுண்டு. அவற்றுள், யுத்தமானது கொடும்பாவமென்று முற்காலத்து வழக்கத்தை அறிந்தவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள். தேசகாலத்தோடுகூடிய யுத்தம் வெற்றியைக் கொடுக்கும். அதுவே, காலவேறுபாட்டோடு கூடியிருந்தால் இவ்வுலகில் கேட்டைவிளைவிக்கும். தகுந்த இடத்திலும் தகுந்த காலத்திலும் வெளியிடப்பட்ட விக்ரமமானது மங்களத்தின்பொருட்டாகும். (தேசகாலங்களுடைய) ஒற்றுமையினால் மேன்மேலும் காரியம் செய்யப்படவேண்டும். [1] ரதஞ்செய்பவனுடைய அதிக ப்ரமத்தினால் ஸாதிக்கத்தக்க கார்யத்தை, பண்டிதர்கள் (வெற்றியைக் கொடுக்கக் கூடியதென்று) நம்பமாட்டார்களல்லரோ? (தற்கால நிலைமையை) ஆலோசிக்குங்கால், பார்த்தனோடு போர்புரிவதற்காக நெருங்குவது நமக்குத் தகுந்ததன்று. ஏனெனில், (இந்த அர்ஜுனன்) ஒருவனாகவே போரில் பகைவர்களைஎதிர்த்து அடிப்பதற்கு வல்லமை பொருந்தியவன். (இவன்) ஒருவனாகவே (முன்பு) கௌரவர்களைக் காப்பாற்றினன்; ஒருவனாகவே அக்னியைத் த்ருப்தி அடையும்படி செய்தான்; ஒருவனாகவே ஐந்து வர்ஷகாலம் ப்ரம்மசர்யத்தை

1 'பண்டிதர்கள், 'என்னால் செய்யப்பட்ட இந்த ரதம் மிகவும் உறுதியானது. இதனால் தேவர்களையும் ஜயிக்கலாம்' எனனும் ரதகாரனுடைய வார்த்தையைநம்பி தேசகாலங்களைக் கவனியாமல் போருக்கு முயற்சி செய்யார்கள். அதுபோல உனது வார்த்தையைநம்பி நாங்கள் எவ்வாறு யுத்தம் செய்யலாம்?' என்பது பழையஉரை.

அனுஷ்டித்தான்; ஒருவனாகவே ஸுபத்ரையை (ரதத்தின்) மீதேற்றி வைத்துக்கொண்டு கண்ணனை த்வந்த்வயுத்தத்துக்கு அழைத்தான்; (ஒருவனாகவே) வனவாஸஸமயத்தில் ஸைந்தவனை ஜயித்து, பிறகு, க்ருஷ்ணையை மீட்டுக்கொண்டு வந்தான்; ஒருவனாகவே ஐந்துவர்ஷ காலம் இந்த்ரனிடத்திலிருந்து அஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக்கொண்டான்; ஒருவனாகவே பகைவர்களைவென்று கௌரவர்களுக்குப் புகழை உண்டுபண்ணினான். பகைவரை அடக்குபவனான அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே கந்தர்வராஜாவான சித்ரஸேனனையும் எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாத அவனுடைய சேனையையும் போரில் பலத்தினால் வென்றான். (இந்தப்) பார்த்தன் ஸ்வயம்வரத்தில் க்ஷத்ரியர்களை ஜயித்துச் செல்வமுள்ள பாஞ்சாலியை அடைந்து அவளை எடுத்துக் கொண்டு சென்றான். நீ அப்பொழுது எவ்விடம் சென்றிருந்தாய்? அவ்வாறே, தேவர்களாலும் கொல்லத்தகாதவர்களான நிவாதகவசர்களும் காலகேயர்களென்கிற அஸுரர்களும் ஒருவனாலேயே யுத்தத்தில் (அடிக்கத்) தள்ளப்பட்டார்கள். ஏ! கர்ண! அந்தப் பாண்டவர்களுள் ஒவ்வொருவராலும் மன்னர்கள் ஸ்வாதீனப் படுத்தப்பட்டதுபோல நீ ஒருவனாக இவ்வுலகில் முனபு எந்தக் கார்யத்தைச் செய்திருக்கிறாய்? இந்த்ரனும் யுத்தத்தில் பார்த்தனோடு போர்புரிவதற்குத் தகுந்தவனல்லன். அந்தப் பார்த்தனோடு யுத்தம் செய்ய விரும்புகிறவனுக்கு மருந்து செய்யத்தக்கது. நீ கோபங் கொண்டிருக்கின்ற பாம்பின்பல்லை வலக்கையைத்தூக்கி ஆட்காட்டி விரலால் பிடுங்கியெடுப்பதற்கு விரும்புகிறாய்! அல்லது, மதங்கொண்டு காட்டில் தனித்து ஸஞ்சரிக்கின்ற ஒரு யானையின்மீது அங்குச மில்லாமலே ஏறிப் பட்டணம்செல்ல விரும்புகிறாய். நீ நெய்யினால் நனைக்கப்பட்டவனும் மெல்லிய ஆடையை உடுத்தவனுமாகி, நன்றாக மூட்டப்பட்டு நெய்யினாலும் இறைச்சியினாலும் ஊனீராலும் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அக்னியின்நடுவில் செல்ல விரும்புகிறாய். கர்ண! [1] எவன் சரீரத்தைக் (கயிறுகளால்) கட்டிக்கொண்டும் அவ்வாறே கழுத்தில் கல்லைக்கட்டிக்கொணடும் இருகைகளாலும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவான்? அதில் ஆண்மையேது? கர்ண! அஸ்த்ரப்பயிற்சி யில்லாதவனும் மிக்க பலமற்றவனுமான எவன் அஸ்த்ரத்தில் பயிற்சியுள்ளவனும் சிறந்தபலசாலியுமான அப்படிப்பட்ட பார்த்த னுடன் போர்புரியவிரும்புவனோ அவன் கெட்டபுத்தியையுடையவன். நம்மாலேயே இப்புவியில் பதின்மூன்றுவர்ஷகாலம் துன்பமுறும்படி செய்யப்பட்ட பார்த்தன் கட்டவிருந்துவிடப்பட்ட ஸிம்மம்போல

[1] வேறுபாடம்.

நம்மை மிச்சம்வைக்கப்போகிறதில்லை. கிணற்றில்மறைக்கப்பட்ட நெருப்புப்போலத் தனி இடத்தில் வாஸஞ்செய்யும் பார்த்தனை யறியாமையால் எதிர்த்துச்சென்று மிக்க பயத்தை அடைந்து விட்டோம். பஞ்சுக்குவியலில் இட்ட நெருப்பை ஒருவன் எவ்வாறு அவிப்பான்? போரில் கொடிய மதங்கொண்டவனும் (போருக்கு) வந்திருக்கின்றவனுமான பார்த்தனை நாம் (எல்லோருஞ்) சேர்ந்து (எதிர்த்துப்)போர்புரிவோம். நாம் முயற்சியும் வன்மையு முள்ளவர்களும படையை அணிவகுத்துக் கொண்டவர்களும் (பகைவனை) அடிக்கும் தன்மை உள்ளவர்களுமாகி, யுத்தத்தின்பொருட்டு ஸன்னத்தனாக வந்திருக்கின்ற இந்த்ரகுமாரனை பார்த்தனை (எதிர்ப்போம.) வஜ்ரபாணியான மஹேந்த்ரனை அஸுரர்கள் சூழ்ந்து கொள்வது போல, தேராளிகளிற் சிறந்த அர்ஜுனனைத் தேராளிகளாகிய (நாம்) அறுவரும் முயற்சியுடன் தகைந்து நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்து கொள்வோம். கர்ண! த்ரோணர், துர்யோதனன், பீஷ்மர், நீ, த்ரோணபுத்ரன, நான் ஆகிய எல்லாரும் பார்த்தனை (எதிர்த்துப்) போர்புரிவோம். நீ ஸாஹஸமசெய்யாதே. நாம் ஒன்றுசேராமல் யுத்தத்தில் பார்த்தனை வெல்லப்போகிறதில்லை. போரில் நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்தே பார்த்தனை வெல்வோம்' என்று கூறினர்.

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன் க்ருபரை நிந்தித்ததும், அஶ்வத்தாமா கர்ணனையும் துர்யோதனனையும் நிந்தித்ததும்.)

அரசரே! போர்வீரர்களுள் தலைவனான கர்ணன் க்ருபருடைய வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு ப்ராம்மணரான க்ருபரை நிந்தித்து மறுபடியும் (பின்வருமாறு) வசனிக்கலானான். 'ஆசாரியர் பயத்தினால் பகைவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டுகிறாரென்று நான் நினைக்கிறேன். பயந்திருப்பவர் போர்புரியவேண்டாம். நான் போர் புரிகிறேன். ஐயா! பலஹீனரான உமக்கு, வாருணம் ஆக்னேயம யாம்யம் வாயவ்யம் என்கிற அஸ்த்ரங்களும் ப்ரம்மசிரஸ் என்கிற அஸ்த்ரமும்வீண். (உம்மாலும்) மகாரதர்களாயிருக்கின்ற [1] தகப்பன் [2] பிள்ளைகளாலும் மித்ரனுக்குச் செய்யவேண்டியதான இந்தக்கார்யம் செய்யப்பட்டது. எஜமானனுடைய சோறும் உங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டது. நீங்கள் இஷ்டப்படி போகலாம். நீர் நாள்

1, 2 த்ரோணர் அஶ்வத்தாமா என்று கருத்து.

தோறும் பிச்சையெடும்; யாகங்கள் நடக்குமிடம் செல்லும்; ஶ்ராத்த போஜனங்களைச் சாப்பிடும்; இப்பொழுது யுத்தத்தினால் எங்களைப் பயப்படுத்தாதீர். பரசுராமரிடமிருந்து அப்யஸித்ததும் என்னால் விடப்பட்டதுமான அஸ்த்ரமானது இந்தப்பூமியையும் கொளுத்தும்; பாண்டுபுத்ரர்களுள் ஒருவனான இந்த அர்ஜுனனை யுத்தத்தில் கொளுத்துமென்பதில் ஸம்சயமென்ன? மாத்ஸ்யர்கள் பாண்டவனைச் சார்ந்து பலமுள்ளவர்களும் பகைவர்களுடைய படையை அழிப்பவர்களுமான கீசகர்களுடைய வழியை வந்தடையப்போகிறார்கள். அவர்களை நான் கொல்லப்போகிறேன். நீர் வீட்டுக்குப்போகலாம். வேதமோதுகின்றவர்களும் பிறரிடத்தில் நேசித்துப் பேசுகின்றவர்களுமான (உங்களுக்கு இங்கு) என்னகார்யம்?' என்று கூறினான். பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரும் ப்ரதாபமுள்ளவருமான அஶ்வத்தாமா, அவனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, துர்யோதனனையும் பார்த்துச் சொல்லலானார்.

'கர்ண! நாம் இன்னும் பசுக்களை ஜயிக்கவில்லை; வேறு எல்லையையும் அடையவில்லை;- ஹஸ்தினாபட்டணத்தையும் அடையவில்லை. நீயோ புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். ப்ராம்மணோத்தமர்கள் அனேகதர்ம சாஸ்த்ரங்களைப்படித்திருக்கிறார்கள். அவைகளில் அரசனைச் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கலாமென்பதைப் பார்த்ததுண்டா? பெரிய சண்டைகளைச்செய்து(பகைவர்களை)வென்று மிகுதியாகப்பொருளையடைந்து பூமிமுழுதையும் ஜயித்தும் இவ்வுலகில் கற்றறிந்தவர்கள் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதில்லை. அக்னி வாயினாற் சொல்லாமலே (பதார்த்தங்களைப்) பக்குவம் செய்கிறான். ஸூர்யன் பேசாமலே ப்ரகாசிக்கின்றான். பூமி சராசரங்களுள்ள உலகங்களைப் பேசாமலே தாங்குகிறது. செல்வமடையத்தக்கனவும் கேட்டை அடைவியாதனவும் நான்கு வர்ணங்களுக்கும் உரியனவுமானசெய்கைகள் மஹரிஷிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; ப்ராம்மணன், வேதமோதி, தான் யாகம் செய்யலாம்; யாகம் செய்விக்கலாம். க்ஷத்ரியன், பொருளைத் தேடிவந்து, தான்மாத்திரமே யாகம் செய்யலாம்; யாகம் செய்விக்கக் கூடாது. வைஶ்யன் பொருள்களைப்பெற்று வேளாண்மைத் தொழில் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் நாள்தோறும் [1] நீர்நொச்சியின்செய்கையை அடைந்து நமஸ்காரத்தாலும் கட்டளையைச் செய்வதாலும் மூன்றுவர்ணங்களுக்கும் பணிவிடைசெய்யவேண்டும். பெரும்பாக்யமுள்ளவர்கள் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய முறைப்படி நடந்து இந்தப் பூமியையும் பெற்று மிக்க பெரிய யாகங்களையும்

---

1 ஜலத்தைக் கண்டவுடன் வணங்குவது நீர்நொச்சியின் செய்கை.

செய்கின்றார்கள். ஸூத! கீழ்க்குறித்த ஜாதிகளுள் உன்னுடையது எந்த ஜாதி? என்ன மந்த்ரங்கள்? எந்தக் கர்மங்கள்? ராஜனுக்கு (நன்மையை)ச் சொல்லுகின்றவன், (அரசனிடத்தினின்று) போகங்களைப் பெறுகின்றவன், (அரசனை) அடக்கி ஆள்பவனென்னும் ஜாதிகளுள், உன்னுடையது எந்த ஜாதி?' என்றார்.

அச்வத்தாமா, கௌரவஸபையில் துர்யோதனனையும் கர்ணனையும் நன்குபார்த்து, மிக்ககோபங்கொண்டு துர்யோதனனை அதட்டினார். 'எந்தக்ஷத்ரியன் சூதாட்டத்தால் ராஜ்யத்தைப்பெற்று ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்குத் தகுந்தவனாவான்? இந்தத்ருதராஷ்டிர புத்ரன் அவ்வாறு கொடுந்தன்மையுள்ளவன்; தயையிலலாதவன். அவ்வாறு, பொருள்களைப்பெற்றுப் பக்ஷிவேட்டையாடுகிறவேடன் போலக் கபடத்தோடும் வஞ்சனையுள்ள உபாயங்களோடும் ஸஞ்சரிப்பவனை எந்தப்புத்திசாலிதான் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளுவான்? உன்னால் பொருள்கவரப்பட்ட தனஞ்சயனையாவது நகுலனையாவது ஸஹதேவனையாவது நீ எந்த[1] த்வைரதயுத்தத்தில் ஜயித்தாய்? எந்த யுத்தத்தில் யுதிஷ்டிரனும் பலசாலிகளுள்சிறந்த பீமனும் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள்? எந்தயுத்தத்தில் முன்பு இந்த்ரப்ரஸ்தமானது உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டது? இழிவானகார்யங்களைச் செய்பவனே! அவ்வாறே, ஒற்றை ஆடையுடுத்தவளும் வீட்டுக்கு விலக்காயிருந்தவளும் ஸபையை அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டவளுமான க்ருஷ்ணையை நீ ஜயித்தயுத்தம் எது? பொருளாசைகொண்ட நீ, வாஸனையைவிரும்புகிறவன் சந்தனமரத்தை அறுப்பதுபோல, இழிவான செய்கையைக் கைக்கொண்டு இந்தப்பாண்டவர்களின் பெரியவேரை அறுத்துவிட்டாய். அதைப்பற்றி விதுரர் என்ன சொன்னார்? மனுஷ்யர்களுக்கும் புழு எறும்புமுதலான மற்றப்ராணிகளுக்குங்கூடச் சக்திக்குத்தக்கபடி கோபமிருப்பதைக் காண்கிறோம். (ஆகையால்,) த்ரௌபதியினுடைய துன்பத்தைப் பாண்டவன் பொறுக்கத்தக்கவனல்லன. தார்த்தராஷ்ட்ரர்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டுத் தனஞ்சயன் தோன்றிவிட்டான். நீ பண்டிதனாயிருந்தும் ஆசார்யரை அவமதிக்க விரும்புகிறாய். வைரத்தை முடிக்கவந்தவனான ஜிஷ்ணுவானவன் நம்மில் (ஒருவரையும்) மிச்சம்வைக்கப்போகிறதில்லை. புத்திசாலியான பாண்டுபுத்ரனோடு இவ்வுலகில் தேவர்களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸுரர்களாவது ராக்ஷஸர்களாவது பயத்தினால் போர்புரியமாட்டார்கள். (அர்ஜுனன்) ஒருவனாயிருந்தாலும் கோபங்கொண்டு யுத்தத்தில் எவனெவனை எதிர்ப்பனோ அவனவனைக் கருடன்

---

1 இரண்டுதேராளிகள் எதிர்த்துச்செய்யும் யுத்தம்.

வேகத்தால் மரத்தை ஒடிப்பதுபோல நாசஞ்செய்து (வைரத்தி னுடைய) முடிவை அடைவான். உன்னைக் காட்டிலும் வீர்யத்தினால் மேலானவனும் வில்லில் தேவராஜனுக்கும் யுத்தத்தில் வாஸுதேவ ருக்கும் ஒப்பானவனுமான அந்தப்பார்த்தனை எவன் பூஜிக்கமாட் டான்? தேவனைத் தெய்வசக்தியினாலும் மனுஷ்யனை மனுஷ்ய சக்தியினாலும் (எதிர்த்துப்) போர்புரிபவனும் அஸ்த்ரத்தை அஸ்த் ரத்தால் நாசஞ்செய்பவனுமான அர்ஜுனனுக்கு ஒப்பானமனிதன் எவன்? சிஷ்யன் புத்ரனைக்காட்டிலும் குறைந்தவனல்லனென்று தர்மசாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்தக் காரணத்தினாலும், த்ரோணருக்குப் பாண்டவன் அன்புக்குரியவனா யிருக்கிறான். நீ சூதாடினதுபோலவும் இந்த்ரப்ரஸ்தத்தைக் கவர்ந் ததுபோலவும் த்ரௌபதியை ஸபைக்கு இழுத்துவந்ததுபோலவும், பாண்டவனோடு யுத்தம்செய். உனக்கு அம்மானும் கற்றறிந்தவனும் க்ஷத்ரியதர்மங்களை நன்கு அறிந்தவனும் கெட்டசூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக் கொண்டவனும் காந்தாரதேசாதிபதியுமான இந்தச் சகுனியும் இப்பொழுது போர்புரியட்டும். காண்டீவமானது பாச் சிகைகளை எறியாது;-[1] க்ருதத்தையும் [2] த்வாபரத்தையும் எறியாது; ஜ்வலிக்கின்றவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான அந்தஅந்த அம்பு களைக் காண்டீவம் ப்ரயோகிக்கிறது. காண்டீவத்தினின்று விடுபட்ட வைகளும் கழுகிறகு கட்டியவைகளும் நன்கு சாணைபிடிக்கப்பட்ட வைகளும் மலைகளையும் பிளக்கின்றவைகளுமான அம்புகள் (லக்ஷ்யங் களை அடியாமல்) நடுவில் நில்லா. அந்தகன் வாயு ம்ருத்யு அவ்வாறே வடவைத்தீ இவர்கள் ஒருஸமயம் மிகுதிவைத்தாலும் வைப்பார்கள். தனஞ்சயன் கோபங்கொண்டால் மிச்சம் வைக்கமாட்டான், நீ ஸபையில் மாமனுடன் சேர்ந்து சூதாடினதுபோலவே போரில் ஸுபலனுடைய புத்ரனை சகுனியினால் நன்கு காக்கப்பட்டுப் (பார்த் தனோடு) போர்புரிவாயாக. [3] ஆசார்யர் 'இஷ்டப்படி யுத்தம் செய்யட்டும். நான் தனஞ்சயனோடு போர்புரியேன். பசுக்களிருக்கும் இடத்தைக்குறித்து மத்ஸ்யராஜன் வந்தால் அவன் நம்மால் போர் புரியத்தக்கவன்' என்று கூறினார்.

---

1 பாச்சிகையின் நாலு எண்ணுள்ள பக்கம்.

2 பாச்சிகையின் இரண்டு எண்ணுள்ள பக்கம்.

3 (உனது) 'யுத்தவீரர்கள்' என்பது வேறுபாடம்.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் துர்யோதனனைக்கண்டித்ததும், கோபங்கொண்ட அஸ்வத்தாமாவை ஸமாதானம்செய்ததும், துர்யோதனனும் கர்ணனும் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் பொறுக்கும்படி வேண்டியதும்.)

பிறகு, சந்தனுகுமாரரான பீஷ்மர், அந்தக்கௌரவஸபையில் துர்யோதனனைப்பார்த்து, அறம்பொருள்களுள்ளதும் க்ஷேமத்தையும் நன்மையையும் பயக்கத்தக்கதுமான இவ்வித வார்த்தையை உரைக்கலானார். 'த்ரோணரும், (விஷயங்களை) நன்றாக அறிந்திருக்கிறார். க்ருபரும் (விஷயங்களை) நன்றாக அறிந்திருக்கிறார். ஆசார்யபுத்ரரான அஸ்வத்தாமாவும் இயற்கையானதும் நிச்சயமுள்ளதுமான (வார்த்தையை) நன்குசொல்லுகிறார். கர்ணனே க்ஷத்ரியதாமத்தினால் மாத்திரம் போர்புரியவிரும்புகிறான். அறிவுள்ளமனிதன் ஆசார்யரை அவமதிக்கக்கூடாது. தேசகாலங்களை நன்றாக ஆலோசித்து யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடையஎண்ணம். எவனுக்குஸூர்யன் போன்றவர்களும் (பகைவர்களை) அடிக்கும்தன்மையுள்ளவர்களுமான ஐந்துபகைவர்கள் இருக்கிறார்களோ அறிவுள்ள அவன் அவர்களுக்கு அபிவ்ருத்தி நேர்ந்திருக்கும் காலத்தில் எவ்வாறு புத்திமயக்கம் கொள்ளமாட்டான்? தர்மத்தை அறிந்தவர்களாயிருந்தாலும், தம் கார்யத்தில் எல்லா ஜனங்களும் புத்திமயக்கம் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையினால், அரசன் செய்யத்தக்கதின் உண்மையை அறிகிறதில்லை. துர்யோதனனும், துர்ப்புத்தியுடையவனாகி, தனஞ்சயனை நேரில்பார்த்தும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. புத்திஹீனனான அவன் கோபத்துக்கு உடன்பட்டவனாகி (அந்த அர்ஜுனனுடையவாஸனையை) முகரவில்லை' என்றார். புத்திமான்களுள் சிறந்தவரும் பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் மேலானவருமான பீஷ்மர், ராஜாவைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும் த்ரோணபுத்ரரைப்பார்த்து, கைகூப்பி, நல்ல வார்த்தையுடன், (பின்வருமாறு) சொல்லலானார். 'கர்ணன் தேஜஸைப் பெருகச்செய்வதற்காக உடமையைப்பற்றிச் சொல்லியவார்த்தையை ஆசார்யபுத்ரரான (நீர்) பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பெரியகார்யம் நேர்ந்திருக்கிறது. குந்தீபுத்ரனான அர்ஜுனன் (யுத்தத்துக்கு) வந்திருத்தலால், விரோதமுண்டாக்குவதற்கு இதுகாலமன்று. உம்மாலும் ஆசார்யராலும் க்ருபராலும் எல்லாம் பொறுக்கத்தக்கது. ஆதித்யனிடத்தில் ஒளி நிலைபெற்றிருப்பதுபோல வேதங்களிடத்தில்

அஸ்த்ரபாண்டித்யம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. சந்திரனிடத்தில் காந்தி எவ்விதத்தாலும் குறைவற்றதாயிருப்பதுபோல உங்களிடத்தில் ப்ராம்மண்யமும் ப்ரம்மாஸ்த்ரமும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஒருவனிடத்தில் நான்குவேதங்கள் காணப்படுகின்றன; ஒருவனிடத்தில் க்ஷத்ரியதேஜஸ் காணப்படுகிறது. பாரதர்களுக்கு ஆசார்யரும் புத்ரனுடன் கூடினவருமான த்ரோணரைத் தவிர வேறொருவரிடத்திலாவது இந்த இரண்டும் முழுதும் இருப்பதாக நாம் கேட்டதில்லை என்பது என்னுடைய எண்ணம். வேதாந்தங்களும் புராணங்களும் பழமையான இதிஹாஸமும் (த்ரோணரிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன.) பரசுராமரைத் தவிர வேறு எவன் த்ரோணரைக்காட்டிலும் மேலானவனுயிருக்கிறான்? பிரம்மாஸ்த்ரமும் வேதங்களும் இவரைத்தவிர வேறொருவரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஆசார்ய புத்ரர் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். கலகத்துக்கு இது ஸமயம் அன்று. (இங்கு) வந்திருக்கின்ற இந்த்ரகுமாரனுடன் நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து போர்புரிவோம். வித்வான்களால் இவ்வுலகில் ஸைன்யத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட வ்யஸனங்களுள், கலகமானது முக்கியமென்றும் மிகக்கொடியது என்றும் கற்றறிந்தவர்கள் எண்ணுகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

அஸ்வத்தாமா, 'புருஷரிற் சிறந்தவரே! நீதி தவறாததான எங்களுடைய இந்த (வார்த்தை) இவ்வாறு நிந்திக்கத்தக்கதன்று. ஆனால், கோபத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட ஆசார்யர் (அர்ஜுனனுடைய) குணங்களைச் சொன்னார். பகைவனுயிருந்தாலும் (அவனிடத்திலிருக்கிற) குணங்கள் கொள்ளத்தக்கன. ஆசார்யனுயிருந்தாலும் (அவனிடத்திலுள்ள) தோஷங்கள் உரைக்கத்தக்கன. எல்லாவிதத்தாலும் எவ்விதமுயற்சியினாலும் புத்ரன்விஷயத்திலும் சிஷ்யன்விஷயத்திலும் ஹிதத்தையே சொல்லவேண்டும். இந்த ஆசார்யர் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இவரிடத்தில் பொறுமையை வேண்டுங்கள். ஆசார்யர் பேதிக்கப்படாமலிருந்தால் [1] மிச்சமுள்ள கார்யம் நிறைவேறினதாகும்' என்றார். பரதகுலத்திற்பிறந்தவரே! பிறகு, துர்யோதனன், கர்ணனோடும பீஷ்மரோடும் சேர்ந்து த்ரோணரையும் மஹாபலசாலியான க்ருபரையும் (பிழைகளைப்) பொறுக்கும்படி வேண்டினான். த்ரோணர், 'முதலில் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மர் சொல்லிய இந்த வார்த்தையினாலேயே நான் கோபம்தணிந்தேன். இந்தஸமயத்தில் மேல் ஆகவேண்டிய கார்யம்செய்யலாம். பார்த்தனைவன் துர்யோதனனை யுத்தத்தில் ஸாஹஸத்தினாலோ மோகத்

1 வேறுபாடம்-

தினுலோ அணுகாதபடி (நாம்) செய்யவேண்டும். வனவாஸகாலமானது நிறைவேருமலிருந்தால் தனஞ்சயன் (தன்னை வெளியில்) காண்பியான். தன் செல்வத்தை அடையாதவனுன (இந்த அர்ஜுனன்) இப்பொழுது அப்படிப்பட்ட (நம்முடைய அக்ரமத்தைப்) பொறுக்கவில்லை. இந்த அர்ஜுனன் துர்யோதனனை எவ்விதத்தாலும் அணுகாமலும் (கௌரவ) சேனையையும் தோற்கச்செய்யாமலுமிருக்கும்வண்ணம் முறைசெய்யவேண்டும். கங்காபுத்ரரே! துர்யோதனனுலும் முன்பு இவ்விதமான மொழி உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நினைத்து உள்ளபடி நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கூறினுர்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், பல காரணங்களால் பாண்டவர்களுடன் ஸந்தி செய்வது நல்லதென்றதும், துர்யோதனன் மறுத்ததும், யுத்தஞ்செய்ய ஸித்தமாகிப் படைகளை வகுத்ததும்.)

பீஷ்மர், '[1] கலைகளும் காஷ்டைகளும் முஹூர்த்தங்களுமொன்று சேர்ந்து தினங்களாகின்றன. பக்ஷங்களும் மாஸங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் க்ரஹங்களும் ருதுக்களும் சேர்க்கப்பட்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகின்றன. இவ்வாறன காலத்தின் பிரிவினுல் காலசக்ரம் நடைபெற்றுவருகிறது. அவைகளுடைய காலாதிக்யத்தாலும் ஜ்யோதி க்ரஹங்களுடைய மாறுபாட்டினுலும் ஐந்தாவது ஐந்தாவது வர்ஷத்தில் இரண்டு மாஸகாலங்கள் அதிமாஸங்களாக ஏற்படுகின்றன. இந்தப் பதின்மூன்று வர்ஷங்களுக்கும் ஐந்துமாஸங்களும் பன்னிரண்டு நாட்களும் அதிகமாகின்றனவென்பது என்னுடைய எண்ணம். நேற்றைக்கே (பாண்டவர்களால் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருந்த வனவாஸகாலமானது) முடிந்துவிட்டது. அக்காரணத்தினுல்தான் பீபத்ஸுவானவன் இங்குவந்தான். இந்தப் பாண்டவர்களால் எவை எவை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டனவோ அவை அவைஎல்லாம் உள்ளபடி அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. இவ்விஷயத்தை இவ்வண்ணம் நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொண்டபிறகு, பீபத்ஸுவானவன் (யுத்தத்துக்கு) வந்திருக்கிருன். (பாண்டவர்கள்) ஐவரும் மஹாத்மாக்கள். எல்லாரும் அறம்பொருள்களை அறிந்தவர்கள். யுதிஷ்டிர மஹாராஜனைத் தலைவனுக்க் கொண்டவர்கள் தர்மத்தினின்று எவ்வாறு தவறுவார்கள்? தர்மபுத்ரன் காமத்தினுலாவது க்ரோதத்தினுலாவது பேராசையினு

---

1 காலத்தின் அளவு.

லாவது காமக்ரோதங்களாலுண்டாகும் பயத்தினாலாவது ஸ்நேகத்தினாலாவது மோகத்தினாலாவது தர்மத்தைத் தாண்டமாட்டான். குந்தீ புத்ரர்கள் ஆசையற்றவர்கள்; ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்தவர்கள். அவர்கள் அதர்மத்தினால் அல்பமான நாட்டை விரும்பமாட்டார்கள். அந்தக் கௌரவநந்தனர்கள் அப்பொழுதே பராக்ரமத்தைவெளிப்படுத்த விரும்பினார்கள்; ஆனால், தர்மபாசத்தில் கட்டுப்பட்டு க்ஷத்ரிய வ்ரதத்தினின்று தவறாமலிருந்தனர். பொய் என்று ப்ரஸித்திபெற்றது (அந்தத் தர்மநந்தனனிடத்தில்) அவமானத்தை அடையும். பார்த்தர்கள் மரணத்தையடைந்தாலும் அடைவார்களேயல்லாமல் பொய்யை எவ்விதத்திலும் சொல்லமாட்டார்கள். புருஷரில் மேம்பட்டவர்கள் ஸமயம் நேர்ந்தால் வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலேந்திய மஹேந்த்ரனால் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தாலும் தம்பொருள்களை விடமாட்டார்கள். பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வீர்யமுடையவர்களல்லரோ? நாம் படையாளிகளினுள் சிறந்த அர்ஜுனனைப் போரில் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்வோம். ஆதலால், இந்த ஸமயத்தில் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுவதும் உலகத்தில் ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமான காரியம் விரைவில் செய்யப்படலாம். உங்களுடைய பொருளானது பகைவரை அடையவேண்டாம். குருகுலத்தில் பிறந்தவனே! போரில் எப்பொழுதும் வெற்றியே உண்டாகுமென்று நான் ஒருபொழுதும் எண்ணமாட்டேன். ராஜேந்த்ர! தனஞ்சயனும் வந்துவிட்டான். போர் தொடங்கப்படுமாயின், உயிரோடிருப்பதோ மரணமோ வெற்றியோ தோல்வியோ அவஸ்யம் ஒருவனை அடையும். இஃது ஐயமின்றிக் காணப்படுகிறது. ராஜேந்த்ரனே! ஆகையால், போருக்கு ஏற்றகாரியமாவது [1] தர்மத்துடன்கூடின காரியமாவது விரைவாகச் செய்யப்படவேண்டும். தனஞ்சயன் வந்துவிட்டான். பார்த்தன் ஒருவனாகவே யுத்தத்தில் அம்புகளால் பூமியை எரித்துவிடுவான். உடன்பிறந்தவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு யுத்தத்தில் கௌரவர்களை எரித்துவிடுவானென்பதில் யாது ஸந்தேகம்? கௌரவர்களுள் மேன்மைபெற்றவனே! ஆதலால், நீ விரும்பினால் ஸந்தியைச் செய்துகொள்' என்றுகூறினார். துர்யோதனன், 'பிதாமஹரே! பிரபுவே! நான் நாட்டையோ க்ராமத்தையோ சேனையையோ ஏவலாளர்களையோ அல்லது சிறிதுபொருளையோ (எதையும்) பாண்டவர்களுக்குக்கொடுக்க

1 'பாண்டவர்களுடன் சண்டைசெய்யாமல் நேசித்து அவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பது தர்மத்துடன்கூடின காரியம்' என்பது பழைய உரை.

மாட்டேன். போருக்குவேண்டிய கார்யமனைத்தும் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படலாம்' என்றுசொன்னான். பீஷ்மருடைய சொல்லும்அவ்வாறே துர்யோதனனுடைய சொல்லும் ஓய்ந்தவுடன், அந்தணர்களிற்சிறந்த த்ரோணரும் காலத்திற்கேற்றதும் பொருள்மாறுபடாததும் போருக்குத் தக்கதும் அறத்துடன் சேர்ந்ததுமான சொல்லைச்சொல்லலானார்.

'துர்யோதன! மறுபடியும் நீ சொல்லப்படத்தக்கவனாயிருக்கிறாய். உலகத்தில் உனக்கு நிகர் யார்? உனக்கு விருப்பமிருந்தால் இந்தவிஷயத்தில் என்னுடைய ஆலோசனையையும்கேள். குருநந்தன! எல்லாவிதத்திலும் என்னால் நன்மையேசொல்லத்தக்கது. அரசன், படையில் நாலிலொரு பாகத்தை அழைத்துக்கொண்டு விரைவாகச் செல்லட்டும். பிறகு, (படையின்) மற்றொரு நாலிலொரு பாகமானது பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு போகட்டும். நாங்கள் பாதிப்படையுடன் பாண்டவனை எதிர்த்துப் போர்புரிகிறோம்: நானும் பீஷ்மரும் கர்ணனும் அஸ்வத்தாமாவும் க்ருபரும் (யுத்தத்தில்) துணிவுடன் வந்திருக்கின்ற பீபத்ஸுவை எதிர்த்துப்போர்புரிகிறோம். இவ்வாறு செய்தால் அரசன் நன்கு பாதுகாக்கப்படுவான்; அனைர்யத்தை அடையத் தகுந்தவனல்லன். மத்ஸ்யராஜன் மீண்டுவந்தாலும் அல்லது இந்த்ரனேவந்தாலும் கரையானது கடலைத்தடுப்பதுபோல நான் தடுப்பேன்' என்றார். மஹாத்மாவான த்ரோணர்சொல்லிய அந்தச் சொல் அவர்களுக்கு விருப்பமாய் இருந்தது. கௌரவர்களுக்கு அரசனான துர்யோதனன் அவ்வாறே உடனே செய்தான். பீஷ்மர் ராஜாவையும் பிறகு பசுக்கூட்டத்தையும் அனுப்பிவிட்டு, சேனைக்குத் தலைவர்களை ஏற்படுத்தி அணிவகுக்கத் தொடங்கினார். த்ரோணருடைய வாக்யம் முடிந்தவுடன், சிறந்த புத்தியையுடைய பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

'ஆசார்யரே! நீர் மத்தியில் நில்லும். அஸ்வத்தாமா இடப்பக்கத்திலிருக்கட்டும். சரத்வானுடைய குமாரரும் சிறந்தபுத்தியை உடையவருமான க்ருபர் வலப்பக்கத்தைப் பாதுகாக்கட்டும். பகைவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவர்களும சிறந்த வலிமையுடையவர்களுமான மஹாவீர்யமுள்ள விகர்ணனும் பகைவரைவாட்டுபவனான துர்முகனும் ஸுபலபுத்ரனான சகுனியும் மஹாபலசாலியான துஸ்ஸஹனும் த்ரோணருடைய பக்கத்தைப் பாதுகாக்கட்டும். ஸூதபுத்ரனான கர்ணனே கவசமணிந்து முதலில் நிற்கட்டும். நான் படையனைத்தையும் பாதுகாத்துக்கொண்டு பின்புறத்தில் நிற்பேன். சூரர்களும் பெரியவில்லாளிகளும் மிக்கபலசாலிகளுமான எல்லாமஹாரதர்களும் யுத்தத்தில் வந்திருக்கின்ற பாண்டவஸ்ரேஷ்டனை முயற்சியுடன்

(எதிர்த்துப்) போர்புரியட்டும்' என்று கூறினர். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரான பீஷ்மர் பகைவர்களுடைய படைகளால் உடைக்க அருமையான வஜ்ரகர்ப்பம், வ்ரீஹிமுகம், பத்மம், சந்த்ரார்த்த மண்டலம் என்னும் வ்யூகங்களை ஏற்படுத்தி அந்தப்படைவகுப்பின் பின்புறத்தில் ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பொன்மய மான பனைக்கொடியைத் தூக்கிக்கட்டித் தேரில் நின்றுகொண்டு விளங்கினர்.

ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்த்ரன் தேவர்களுடன் விமானமேறி அர்ஜுனனுக்கும் கௌரவர் களுக்கும் நடக்கும் சண்டையைப் பார்க்கவந்தது.)

பிறகு, பச்சைநிறமான குதிரைகளையுடைய மஹேந்த்ரன் ஸுதர்சனம் என்கிற விமானத்தில் எல்லாத் தேவர்களையும் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு பாண்டவனிருக்குமிடம் வந்துசேர்ந்தான். நடுவில் ஆயிரம் தூண்வரிசைகள் நாட்டப்பெற்றதும் ஸூர்யனுடையமார்க் கத்தில் இருப்பதுமான அந்த விமானத்தில் நிர்மலமான ஒரு பெரிய ஸபை நிலைபெற்றிருந்தது. அந்தவிமானத்தில் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ருத்ரர்களும் அச்வினீதேவர்களும் மருத்துக்களின் கூட்டங்களும் விளங்கினர்கள். பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! அந்த விமானத்தில் வெண்ணிறமுள்ளவைகளும் பொன்னாலும் படிகத்தா லும் செய்யப்பட்டவைகளுமான சக்ரங்களும், வியப்பைத்தரத்தக்க வைகளும் சிறந்த உருவமுடையவைகளும் மணிகளாலும் ரத்னங் களாலும் விசித்ரங்களாக இருக்கின்றவைகளும் தனித்தனியாகப் பற்பல ரூபமுள்ளவைகளும் நல்லகாந்தியுடையவைகளும் மங்களத் தைச் செய்பவைகளுமான குடைகளும் ஆகாயத்தில்சேர்ந்து காணப் பட்டன. அக்னி, இந்திரன், ஸோமன், யமன், வருணன், தாதா, விதாதா, ஸூர்யன், குபேரன், ருத்ரன், விஷ்ணு, ஸவிதா, அவ் வாறே, மற்றத்தேவர்களாகிய இவர்களுடைய பொன்மயமான மாலைகளும், தேவலோகத்துப் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பல விதமான சிறந்த மாலைகளும் வியப்பைத்தருவனவாயிருந்தன. ராஜரே! சிறந்த மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தவிமானத்தில் திவ்யவாஸனையுள்ள தேவருலகத்துமாலைகள் விளங்கின. திவ்யமான காற்றும் (புஷ்பங்களுடைய) வாஸனையைக் கவர்ந்துகொண்டு நான்கு பக்கத்திலும் வீசியது. பரதகுலத்திற்பிறந்த மஹாராஜரே! அதில்

மலர்களைத் தாங்கிக்கொண்டு (ஆறு) ருதுக்களும் ஏழு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களும் ஏழு மஹரிஷிகளும் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கின்ற தேவரிஷிகளும் இந்த்ரனை உபாஸித்துக்கொண்டிருந்தனர். எல்லாத்தேவர்களும் இந்த்ரனோடுகூடியிருந்தார்கள். அதில் சேறுவது புழுதியாவது எவ்விதத்தாலும உண்டாகவில்லை. அதில் ஆதித்யனும் கொடுமை இல்லாமல் சிறிது ப்ரகாசித்தான். அதில் திவ்யகந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு காற்று எதிரில்வீசியது. ஆகாசமும் எல்லாத்திக்குக்களும் அழகுடன் காணப்பட்டன. அச்சமயத்தில் தேவர்கள் நாற்புறத்திலும் ஒளிர்கின்றதும் விரும்பியபடி செல்லுந்தன்மை உள்ளதுமான அந்தத் திவ்ய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மாசற்ற ஆகாயத்தில் நின்றார்கள். அந்தவிமானத்தில் தேவலோகவாஸிகளான ராஜரிஷிகளும் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜனமேஜயரே! அப்பொழுது, அரசனான ஶ்வேதன், வஸுமனஸ், பத்ரன், ப்ரதர்சனன், க்ருகன், யயாதி, நஹுஷன், மாந்தாதா, பரதன், குரு, அஷ்டகன், சிபி, அப்படிப்பட்ட ராஜாவான புரூரவன், டம்போத்பவன், கார்த்தவீர்யார்ஜுனன், ஸகரன், திலீபன், கேரளன், பூரு, சர்யாதி, ஸோமகன், ஹரிச்சந்திரன், தேஜஸ்வியான ரகு, தசரதன்; ராஜரிஷியான பகீரதன், சாமரங்களாலும் விசிறிகளாலும் விளங்குகின்றவனும் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட குடையுள்ளவனும் ராஜஸூய யாகத்தாலுண்டான காந்தியினால் சூழப்பட்டவனுமான பாண்டுமஹாராஜன், ஆகிய இவர்களனைவர்களும் புண்யசீலர்களும் சுத்தமான விரதமுள்ளவர்களும் கீர்த்திசாலிகளும் மஹாவீர்யமுள்ளவர்களுமான மற்றும் அனேக ராஜரிஷிகளும் அந்தவிமானத்திலேயே ஆகாயத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். அப்ஸரஸுகளுடைய எல்லாக்கூட்டங்களும் எல்லாக் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யக்ஷர்களும் கருடர்களும் பன்னகர்களும் இந்த்ரனை முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் கணநாதர்களோடு கூடினவர்களுமான எல்லாத்தேவர்களும் அந்த யுத்தத்தைப்பார்க்க விருப்பங்கொண்டு அந்த விமானத்தில் ஏறியிருந்தார்கள். இவ்வாறு, தேவலோகவாஸிகள் விமானத்திலேறி, ஒருவனான அர்ஜுனனுக்கும் அனேகர்களான கௌரவர்களுக்கும் நடக்கப்போகிற யுத்தத்தைப் பார்க்கவிரும்பி ஆகாயத்தில் ஒழுங்காக நின்றார்கள்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனைத் துர்யோதனன் இருக்குமிடத்துக்குத் தேரைச் செலுத்த ஏவி த்ரோணர் முதலியோரை அம்புகளால் வணங்கியதும், த்ரோணர் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்ததும்.)

மஹாரதர்களான கௌரவவீரர்களால் படைகள் அவ்வாறு அணிவகுக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது, அர்ஜுனன் தேர்ரொலியினால் (போர்க்களத்தை) எதிரொலியிடச்செய்து விரைவாக (கௌரவர்களுடைய) ஸமீபத்தில் வந்தான். அந்தக்கௌரவர்கள் (அர்ஜுனனுடைய) கொடியின் நுனியைக்கண்டார்கள்; தேரின் ஒலியையும் அடிக்கடி மிகவும் இழுத்துவிடப்படுகிற காண்டீவத்தின் ஒலியையும் கேட்டார்கள். வெண்ணிறமுள்ள குதிரைகளையுடையவனும் பாண்டுபுத்ரனுமான பார்த்தன் மூன்றுக்ரோசதூரம் சென்று பகைப்படையின் முன்னணியைக்கண்டு விராடபுத்ரனைநோக்கிச் சொல்லலானான்.

'(உத்தர!) இந்தத் தேர்ப்படையில் ராஜாவான துர்யோதனன் நிற்கின்றதை நான் காணவில்லை. கௌரவர்கள் தென்பக்கத்திலிருக்கின்ற சேனையின் ஒருபிரிவை அழைத்துக்கொண்டு வடக்குமுகமாகச் செல்லுகின்றார்கள். பெரியவில்லாளிகளால் காக்கப்பட்ட இந்தத் தேர்ப்படையை விட்டுவிட்டுப் பசுக்களைவளைந்துகொண்டு எதிரில் செல்லு. நான் பகைவனைப் பார்க்கப்போகிறேன். பசுக்களைவளைத்துக்கொண்டு முன்னிலையில்சென்று பசுக்களையும் விரைவாகத்திருப்பு. ப்ரபுவே! இந்தக் கௌரவர்கள் வேகத்துடன் பசுக்களைத் திருப்பிக்கொண்டு போவதற்குள்ளாகவே உன்னுடைய பசுக்கள் எல்லாவற்றையும் நான் திருப்புவேன்' என்றான்.

(பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவனான பார்த்தன் விராடபுத்ரனைப்பார்த்துப் போர்க்களத்தில் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, இடப்பக்கத்திலுள்ள சேனையின் ஒரு பாகத்தையடைந்து குதிரைகளை விரைந்தோட்டினான். பிறகு, பார்த்தன் முதலில் ஆசார்யரான த்ரோணரையும் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரையும் க்ருபரையும் முறையே இரண்டு இரண்டு பாணங்களால் நமஸ்கரித்தான். த்ரோணரையும் க்ருபரையும் பீஷ்மரையும் பாணங்களால் அபிவாதனம் செய்தான். பிறகு, அவையனைத்தையும் பார்த்து, த்ரோணர், (பின்வருமாறு) கூறலானார். '(இங்கு யுத்தத்துக்காக) வந்திருப்பவனும் மஹாரதனும் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அர்ஜுனனைப் பார்த்து ஒருவனாவது யுத்தஞ்செய்வதற்கு விரும்பமாட்டான். (விரும்பினால்)

தன்னுடைய உயிரானது பாதுகாக்கப்பட்டதாகாது. இவன் யுத்தத்தில் (பகைவர்களால்) ஜயிக்கமுடியாதவன்; வீரன்; சூரன். இதோ பார்த்தனுடைய கொடி நுனியானது தூரத்தில் காணப்படுகிறது. (அதிலிருக்கின்ற) வானரமும், மின்னலும் இடிமுழக்கமுமுள்ள மேகம்போல அதிகமாகக் கூச்சலிடுகிறது. அர்ஜுனன் காண்டீவமென்கிற வில்லை நாணொலியிடும்படி செய்து தேரின்மீது ஏறி வருகின்றான். இந்த்ரகுமாரனான அர்ஜுனனைச் சுமக்கின்றவைகளும் கனைக்கின்றவைகளுமான குதிரைகளுண்டாய ஒலியும் மேகத்தினுடைய முழக்கம்போன்ற தேரினொலியும் மிக்கபயங்கரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. தேஜஸுண்டாயவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனும் அநேக ரதிகர்களை (அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களால யுத்தகளத்தைவிட்டு) ஓட்டுகின்றவனுமான இந்த்ரகுமாரன் இதோ ரதத்திலிருந்துகொண்டு பூமியைப் பிளக்கிறவன்போல வருகின்றான். பகைவர்களை அடிப்பவனும் செல்வமுள்ளவனும் பெருங்கொடை உடையவனும் தைர்யம் உள்ளவனுமான இந்தப்பாண்டவன் நமது தேர்ப்படையைக்கண்டு கௌரவிக்கிறான். இதோ இரண்டு பாணங்கள்வந்து என்னுடைய இரண்டு கால்களையும அடைந்தன. விசித்ரமான கட்டுக்களுள்ள இரண்டுபாணங்கள் என்னுடைய தேரின் நுனியில் நாட்டப்பட்டன. இதோ வேறிரண்டு பாணங்கள் இருபக்கத்திலும் என் காதோரங்களில் நன்கு க்ஷேமத்தைக் கேட்பதுபோலத் தொட்டுக்கொண்டு சென்றுவிட்டன. நம்மால் வெகுநாளைக்குமுந்திப் பார்க்கப்பட்டவனும் தர்மங்களையறிந்தவனும் பந்துக்களிடங்களில் ப்ரியமுள்ளவனும் ப்ரதாபசாலியுமான பாண்டுபுத்ரன் காந்தியினால் அதிகமாக விளங்குகின்றான். பகைவர்களைத் தண்டிப்பவனான பார்த்தன் வனத்தில் வாஸஞ்செய்து (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத கார்யத்தையும் செய்து என்னைப் பூஜித்து அபிவாதனஞ்செய்கிறான். கோபத்தால் நிரம்பினவனும துக்கத்தால் மிகத் தூண்டப்பட்டவனுமான இந்தப் பார்த்தன் ஒருவனாகவே இப்பொழுது இந்தப்பாரதசேனையை நிச்சயமாக நாசஞ்செய்யப்போகிறான். கிரீடியானவன், பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம வனவாஸஞ்செய்து, பந்துக்களால் அறியப்படாமல் பதின்மூன்றாவதுவர்ஷம் அஜ்ஞாதவாஸமும் செய்துவிட்டு, ரதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு, ஸூர்யன் இரவினுண்டான இருளைவிலக்கி விளங்குவதுபோல, விளங்குகிறான். தேரிலேறினவனும் அம்புகளும் அழகிய மாலையும் அம்பறாத்தூணியும் சங்கமும் கொடியும் கவசமும் கத்தியும் வில்லுமுள்ளவனுமான இந்தக் கிரீடியானவன் யஜ்ஞங்களில்

நெய்யினால் ஹோமம்பண்ணப்பட்ட அக்னிபோல விளங்குகிறான்' என்று சொன்னார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் படையில் துர்யோதனனைக்காணமல் பசுக்களுக்கு எதிரில்வந்ததும், பீஷ்மர் தம் படையுடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்ததும், அர்ஜுனன் பசுக்களைத் திருப்பியதும்.)

பகைவர்கள், ஸமீபத்தில்வருகின்ற பாண்டுகுமாரனை அர்ஜுனனைப் பார்த்து, எரிக்கின்ற ஸூர்யனைப்போன்ற அவனை உற்று நோக்கத் திறமையற்றவர்களாயினர். அந்தப்பார்த்தன், அந்தத் தேர்ப்படையைக் கண்டு ஸாரதியைப்பார்த்து, 'பகைவரை அடக்குபவனே! சேனைக்கு ஓரம்பு விழுந்தூரத்தில் குதிரைகளைநிறுத்து. இந்தப்படை வகுப்பில் எனக்குப் பகைவனை துர்யோதனனைப் பார்ப்பேன். செந்நிறமுடையதும் வைடூர்யங்களால் இழைக்கப்பட்டதும் உயர்ந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் தூரத்தில் உயரத்தூக்கிக்கட்டப்பட்டதுமான அவனுடைய கொடியை மட்டும் நான் பார்க்கிறேன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் அதிக கர்வங்கொண்டவனுமான துர்யோதனனை இப்பொழுது நான் பார்த்தால், ஈசுவரன் ஸஹாயமாக இருந்தாலும், அவனை யமனிடத்தில் அனுப்புவேன். மிக்க இறுமாப்புள்ளவனை அவனைக்கண்டால் மற்றவரனைவரையும் அலக்ஷியம்செய்துவிட்டு ஸிம்மமானது அல்ப ம்ருகத்தின்மீது குதிப்பதுபோல அவனுடைய தலையில்குதிப்பேன். காண்டீவத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட அம்புகளால அவனையே இப்பொழுது கொல்வேன். அவன் கொல்லப்பட்டால் அனைவரும் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டவர்களே ஆவார்கள். சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறவனும் கௌரவர்களுள் பாபியுமான துர்யோதனனையும் சகுனியையும் நான் அம்புகளால் அடக்கப்போகிறேன். இவ்விடத்தில் அரசனை நான் காணவில்லை. இச்சேனையானது அனுபவிக்கத்தக்க பொருளை இழந்ததாயிருக்கின்றது. இந்த ஸமயத்தில் பயமற்றவனை நான் ராஜாவைக்குறித்தே வெளிப்படையாக எதிர்த்துச் செல்லுகிறேன். ஆசார்யரான த்ரோணரும சேனையின்மத்தியில் இருக்கிறார். அச்வத்தாமாவும் அவரை அடுத்திருக்கின்றார், பெரிய வில்லுள்ளவர்களான க்ருபரும் கர்ணனும் எதிரில்நிற்கின்றார்கள். போரில் திறமையுள்ளவர்களான பூரிச்ரவஸும ஸோமதத்தனும்

பாஹ்லீகனும் ஜயத்ரதனும் ஸேனையினுடைய வலப்பக்கத்தை அடைந்து நிற்கின்றார்கள். ஸால்வராஜனும் த்யுமத்ஸேனனும் வ்ருஷஸேனனும் சகுனியும் தசார்ணனும் காளிங்கனும்இடப்பக்கத்தில் நிற்கின்றார்கள். கௌரவர்களுள் தலைமைபெற்றவரும் எல்லா வீரர்களுள்ளும் சிறந்த பலமுள்ளவரும் எங்களுக்குப் பாட்டனுருமான பீஷ்மர் கவசத்தையணிந்து (கௌரவசேனைகளின்) பின்பக்கத்தில் பாதிப்படையுடன் நிற்கின்றார். துர்யோதனனைமாத்திரம் நான் காணவில்லை. ராஜாவான அவன் எங்கேயிருக்கிறானோ? இந்தத்தேர்ப் படையைவிட்டுத் துர்யோதனனிருக்குமிடத்திற்குச்செல். அவனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பப்போகிறேன். அவன் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறான். அரசனிருக்குமிடமாகிய பசுக்களுடைய கூட்டத்தைநோக்கி நான்குபக்கத்திலும் வளைத்துக்கொண்டு செல்' என்று கூறினன்.

(பகைவர்களால்) வெல்லக்கூடாத பார்த்தன், அப்பொழுது போர்க்களத்தில் விராடபுத்ரனைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, திவ்யமானவில்லை (கையினால்) தொட்டு உருவிக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான். பிறகு, கௌரவர்களினிடையில், பகைவரை வாட்டுபவரான பீஷ்மர், (அவர்களைப்பார்த்து,) '(வீரர்களே!) தர்மங்களை அறிந்தவனும் உறவினர்களிடத்தில் அன்புள்ளவனுமான இந்த அர்ஜுனன் நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு நம்மால் பார்க்கப்பட்டான். (இங்கு) வந்திருக்கின்ற இந்த்ரகுமாரன் ஒளியினால் அதிகமாக விளங்குகிறான். இந்தப்பார்த்தன், துர்யோதனனை (அவனால்செய்யப்பட்ட) வஞ்சனையை நினைத்துக்கொண்டு தேடுகிறான். இந்த்ரகுமாரனுன அர்ஜுனன் படையை நன்றாகப்பார்த்து இந்தத் துர்யோதனனைப் பிடிக்கும்விஷயத்தில் விரைவுபண்ணுகிறான்; ஸிம்மமானது ம்ருகத்தைப் பார்ப்பதுபோல (த்துர்யோதனனைக்) கவர்வதற்காகப் பார்க்கிறான். இந்தப்பீபத்ஸுவானவன் அரசனை எதிர்க்காமல் நிற்க மாட்டான். வேகத்தோடு (துர்யோதனனை) லக்ஷ்யம்வைத்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற இந்தஅர்ஜுனனை (நாமெல்லோரும்) பின்தொடர்வோம். யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டவனான இந்த அர்ஜுனனோடு [1] மஹாதேவரென்னும் தேவரையும் தேவகீபுத்ரரான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானையும் பரத்வாஜருடைய குமாரரும் மஹாரதரும் புத்ரரோடு கூடியவருமான ஆசார்யரையும் தவிர வேறெவனும் தனித்து நின்று போர்புரியமாட்டான். பசுக்கள் நமக்கு என்ன செய்யப்போகின்றன? அவ்வாறே, அதிகமான செல்வமும் என்ன செய்யப்போகின்றது?

1 'இந்திரனையும்' என்பது வேறுபாடம்.

துர்யோதனன் பார்த்தனிடத்தில் அகப்பட்டு உயிரையிழக்கப்போகிறான்' என்றவாக்யத்தைக் கூறினார். குருகுலத்திற்பிறந்தவரான பீஷ்மர், போர்க்களத்தில் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது துர்யோதனனைக் காப்பதற்காகச் சேனையுடன் பார்த்தனைப் பின் தொடர்ந்தார். பார்த்தன், [1] மூன்றுக்ரோசதூரம் சென்று விராடபுத்ரனைப் பார்த்து, 'பகைவர்களை அடக்குபவனே! இந்தக் கௌரவ சேனைக்கு ஓரம்புவிழும் அளவுள்ள தூரத்தில் குதிரைகளைநிறுத்து. ஸாரதியே! இதோ பசுக்களுடைய முன்பக்கம் என்னால் பார்க்கப் பட்டுவிட்டது. (குதிரைகளை) மெல்லநடத்து. பசுக்களை விலக்கிக் கொண்டு சேனைக்கு வடபுறமாகச்செல். பசுக்களுடைய கூட்டத்தை ஓட்டிக்கொண்டு இப்பொழுது துர்யோதனனோடு போர்புரியப் போகிறேன். பசுக்கள், பாதுகாப்பவர்களற்றவைகளாகி, விரைவாகச் செல்லுகின்றன. (அவைகளை) நீ விடுவிக்கவேண்டும். ஓ! வீரனே! அவ்விடத்திற்சென்று இடையர்களுள்ள பசுக்களை நீ விடுவிக்கவேண்டும். உத்தர! சேனையை விட்டுவிலகிக் கிழக்குமுகமாகச்செல். அதிரதர்களான இந்தக்கௌரவர்கள் எல்லாரும், போரில், மஹேந்த்ரனுடைய பராக்ரமத்தை அனேகர்கள் பார்ப்பதுபோல என்னுடைய வீர்யத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்க்கட்டும்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, தேர்ாளிகளுட்சிறந்த அந்த அர்ஜுனன் தன்னுடைய பெயரை (எல்லோரும்) கேட்கும்படிசெய்து கூர்மையுள்ளவைகளும் தீட்டப்பட்ட நுனியுள்ளவைகளும் பகைவர்களைக்கொல்லுபவைகளுமான அம்புகளை (ப்பகைவர்மீது) தொடுத்தான். விட்டிற் பூச்சிகளால (நிறைந்த) ஆகாயம்போலவும் மழைத்தாரைகளால் நிறைந்த மலை போலவும் கிரீடியினால்விடப்பட்ட அம்புகளால் ஆகாயமானது இடைவெளியற்றதாகியது. அம்புகளால் பொழியப்படுகின்றவர்களும் துர்யோதனனைச் சார்ந்தவர்களுமான அந்தப் போர்வீரர்கள் பார்த்தனால் விடப்பட்ட அம்புகளால் பசுக்களைப் பார்க்கவேயில்லை: பார்த்தனுடைய அம்புகளால் நான்குபக்கத்திலும் வருத்தப்படுகின்ற மிகுதியான அந்தச்சேனையும (அம்புகளால்) மூடப்பட்டுப் பூமியையாவது ஆகாயத்தையாவது திக்குக்களையாவது பார்க்கவில்லை. அர்ஜுனனோ அப்பொழுது ஸந்தோஷத்துடன் தன்னுடைய வீர்யத்தைக்காட்டிக் கொண்டு காண்டீவத்தினின்று வெளிப்படுகின்ற அம்புகளால் (கௌரவ) சேனைகளைத் துன்பமுறும்படி செய்தான். அவர்களுக்கு ஓடுவதிலாவது எதிர்த்துவருவதிலாவது புத்தியுண்டாகவில்லை. அவர்கள்

[1] வேறுபாடம்.

பார்த்தனுடைய சுருசுருப்பையே புகழ்ந்து வியப்படைந்தார்கள். பிறகு, பார்த்தன், சந்த்ரன்போலவெளுத்ததும், ஈடவிலுண்டானதும் கௌரவ சேனைகளுக்குப் பயத்தையும் பகைவர்களுக்கு மயிர்க் கூச்சத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றதுமான சங்கத்தை ஊதினன்; நாணொலியையும் கைபுறையின் ஓசையையும் உண்டுபண்ணி ப்ராணி களை மயக்கினன். பசுக்கள், அந்தச் சங்கத்தினுடைய ஓசையினாலும் வில்லினுடைய ஓசையினாலும் கொடியிலிருக்கின்ற மனிதவியல்பற்ற பூதங்களுடைய ஒலியினாலும் ஆகாயத்திலிருக்கின்ற தேவர்களு டையதும் (பூமியிலிருக்கின்ற) மனிதர்களுடையதுமான சப்தத்தி னாலும் பயந்து, கன்றுகளுடன் கதறிக்கொண்டும் வாலை மேலேதூக்கி விசிறிக்கொண்டும் தெற்குத்திக்கைநோக்கித் திரும்பிவிட்டன. பிறகு, சூரனும் பகைவர்கூட்டங்களை அழிப்பவனுமான அந்தப் பீபத்ஸுவானவன் போர்க்களத்தில் இடையர்களைப்பார்த்து, 'பசுக் களை ஓட்டிக்கொண்டு செல்லுங்கள்' என்று ஏவினன். பாண்டு நந்தனனை பீபத்ஸுவானவன், உத்தரனைப் பார்த்து, '(உத்தர!) பசுக்களின் முன்பக்கத்தைப் பார். பசுக்களையும் சீக்ரமாகத் திருப்பு. ராஜபுத்ர! இந்தக் கௌரவர்கள் விரைந்து திரும்புவதற்குள்ளாக இந்தப் பசுக்களுக்கும் படைகளுக்கும் வடபுறமாகச் செல். கௌர வர்கள் எல்லோரும் என்னுடைய வீர்யத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்க்கட்டும்' என்று அவனுக்கு உத்ஸாஹமுண்டாகும்படி கூறினன்.

அந்தக் கௌரவர்கள், ஸமீபத்தில் வருகின்ற அர்ஜுனனைப் பார்த்து யுத்தத்தில் லாபம் கிடைத்ததுபோல எண்ணித்தேர்களோடு விரைவாக எதிர்த்துவந்தார்கள். நன்குவிளங்குகின்ற பெரிய யானைப் படையினாலும் குதிரைப்படையினாலும் ஈட்டிகளையும் கததிகளையும் கையில்கொண்டவர்களும் தூக்கிப்பிடித்த விற்களும் பாணங்களும் (மற்ற) ஆயுதங்களுமுள்ளவர்களுமான யுத்தவீரர்களாலும் (நிறைந் திருக்கின்ற) ஆததாயிகளான கௌரவர்களுடைய அந்தப்படைகள், ஆகாயத்தில் மின்னலுடன்கூடின மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விளங்கின. திருப்பப்பட்ட தேர்களுள்ள அந்தப் படைகளைப் பார்த்ததும், பார்த்தனும் காற்றுப்போல (அதி வேகமுள்ளவனாகி) அம்புகளால் கோரமான (அந்தக்கௌரவ) ஸேனா முகத்தை (அடித்து) நடுக்கமுறும்படி செய்தான். அந்தப் பகைவர் படையைச் சிறந்தவில்லினால் விரைவாகவிலக்கிவிட்டுப் பசுக்களையும் மீட்டுக்கொண்டு துர்யோதனனைக்குறித்து எதிர்த்துச் செல்லுகின்ற அர்ஜுனனை, சிறந்த கௌரவவீரர்கள் விரைவாக எதிர்த்து வந்தார் கள். பிறகு, பசுக்கள் மத்ஸ்யதேசத்தைக் குறித்து வேகமாக

ஓடுகையில், எல்லா இடையர்களும் கிரீடியை அன்புள்ளவனாகக்கண்டு பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு திரும்பி மத்ஸ்யதேசத்தைநோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஐம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனுக்கு த்ரோணர்முதலியோருடைய கொடி அடையாளத்தால் அவர்கள் பெயரைக் குறிப்பிட்டு வல்லமையையும் கூறியது.)

பாரதரே! பிறகு, வில்லாளிகளும் கோரரூபிகளும் ரதிகர்களுமான மூவாயிரம் கௌரவவீரர்கள் அர்ஜுனனை நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். கர்ணன், ஆயிரம்தேர்களோடு தனஞ்சயனை எதிர்த்தான். சந்தனுபுத்ரரும் புத்திசாலியுமான பீஷ்மர் ஆயிரம் ரதிகர்கள் தம்மைத் தொடர்ந்துவர அர்ஜுனனை எதிர்த்தார். அவ்வாறே, ஆயிரம் தேர்களாலும் உடன்பிறந்தவர்களாலும் சூழப்பட்ட துர்யோதனன் புகழினாலும் செல்வத்தினாலும் விளங்கிக்கொண்டு பின்பக்கத்தில் நின்றான். காலாட்படைகள் குதிரைகளோடு இடைவெளிகளில் நின்றன. தோமரங்களாலும் அங்குசங்களாலும் ஏவப்பட்டவைகளும் அச்சந்தரும் வடிவமுள்ளவைகளுமான யானைகளும் இருந்தன. மஹாத்மாக்களுடைய விஸ்தாரமான அந்தப் படைகளைக்கண்டு பாண்டவன் விராடபுத்ரனான உத்தரனைப்பார்த்துச் சொல்லலானான்.

'நுனியில் பொன்யாகவேதி காணப்படும் கொடியும் சிவப்புக் குதிரைகள் பூட்டிய ரதமுமுள்ள இவர் த்ரோணர். இவர் ஆசார்யர்; ஸமர்த்தர்; சிறந்தபுத்தியுள்ளவர்; வேதங்களையறிந்தவர்; சூரர்களுள் மிகச்சிறந்தவர்; யுத்தத்தில் நிகரில்லாதவர்; தூரத்திலிருந்து லக்ஷ்யத்தை அடிக்கும் திறமையுள்ளவர்; மஹாரதர்; (என் விஷயத்தில்) அதிக க்ருபையுடையவர்; மஹாவீரர். இவரை ப்ரதக்ஷிணம்செய். இவரிடத்திலேயே இந்த ஸநாதனதர்மமானது விரோதமின்றியிருக்கின்றது. உத்ஸாஹமுள்ளவனான என்னுடைய மேனியில் த்ரோணர் (அம்புதொடுத்து) அடிப்பாரானால், பிறகு, இவரை நான்அடிப்பேன். வேறுவிதமாக எனக்கு எண்ணமில்லை. ஸாரதியே! பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு முக்கிய ஆசார்யரும் மஹாத்மாவுமான அந்தப் பிராம்மணரோடு போர்புரியும்போது என்னுடைய (ரதத்தை) மெல்ல நடத்து. எல்லாத்திக்குக்களிலும் சிங்கத்தினுடைய வால் விளங்கு

கின்ற த்வஜத்தின் நுனியையுடையவர் பாரதர்களுடைய ஆசார்ய ருக்குப் புத்ரரான அஸ்வத்தாமா. எவரிடத்தில் பாலஸூர்யனுக்கு ஒப்பான ஒளியுள்ள கொடியின் நுனி காணப்படுகிறதோ அந்த அஸ்வத்தாமா எல்லாஸைன்யங்களாலும் இந்த்ரனோடுகூடின தேவர் களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர். ஸாரதியே! அவருடன் நான் போர் புரியுங்கால் தேரை மெதுவாக நடத்து. எவருடைய கொடியின் நுனியில் பொன்மயமான காளையானது எதிராக விளங்குகிறதோ அவர் மஹாரதரும் சிறந்த ஆசார்யர்களுள் முக்யருமான க்ருபர். இவர் வீர்யத்தில் த்ரோணருக்கு ஸமமானவர்; என்னுடைய பிதா வுக்குச் சிறந்த நண்பர். ஸாரதியே! இவரோடு நான் போர்புரியுங் காலத்தில் (தேரை) மெதுவாக நடத்து. எவனுடைய கொடியானது பொன்மயமான சங்குகளோடுகூடி யானைகட்டும் கச்சையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மின்னற்கூட்டங்களுக்கு ஒப்பாக ரதத்தின்மீது தூரத்தில் விளங்குகிறதோ இவன் வைகர்த்தனனான கர்ணன்; வில் லாளிகளுக்கு உபமானமாயிருப்பவன்; எம்மிடத்தில் எப்பொழுதும் உறுதியான பகைமையுள்ளவன்; எப்பொழுதும் க்ரூரமாகப்பேசு பவன்; எவனுடைய ஆஸ்ரயபலத்தினாலேயே துர்யோதனன் சகுனி யுடன் சேர்ந்துகொண்டு ராஜ்யத்தினின்று எம்மை விலக்கி இப்பொ ழுதும் மறுபடியும் எம்முடன் போர் புரியப்போகிறானோ, எவ்விதத் தாலும் ஜயிக்கமுடியாத இவன் நாள்தோறும் என்னுடன்கூட வைரம் பாராட்டுகிறான். மஹாரதனான இந்தக் கர்ணன், ஜமதக்னியி னுடைய குமாரரான பரசுராமருடைய சிஷ்யன்; எல்லா அஸ்த்ரங் களிலும் ஸமர்த்தன்; எல்லாச் சஸ்த்ரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவன்; யுத்தத்தில் ஒப்பற்ற வீர்யமுள்ளவன்; (பகைவர்களைப்) பலமாக அடிப்பவன்; சிறந்த பராக்ரமமுடையவன்; ஸூதபந்துவான இவனு டன் நான் இப்பொழுது போர் புரியப்போகிறேன். பலிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் நடந்தயுத்தம்போல எங்களிருவருக்கும் நடக்கப் போகிற யுத்தத்தை நீ பார்ப்பாய். ஸாரதியே! சூரனும் ஸூத புத்ரனும் வில்லாளியுமான அந்த மஹாரதனோடு போர்புரிகின்ற என்னுடைய (தேரை) விரைவாக நடத்து. எவனுடைய ரதத்தின் மத்தியில் மணிமயமான அரவக்கொடியானது இருக்கிறதோ இவன் குருகுலத்தில் பிறந்தவனும் கீர்த்தியினால் சூழப்பட்டவனுமான துர்யோதனன். இவன் லக்ஷ்யத்தைத் தவறாதவன்; நன்றாக அடிப் பவன்; சுறுசுறுப்புள்ள கையுடையவன்; சிறந்த ப்ராதபமுடையவன். ஸாரதியே! இவனுடன் போர்புரிகிற என்னுடைய (தேரை) விரை வாக நடத்து. ஐந்துமட்டைகளோடும் வைடூர்யக்கல் மயமான மரக்

தோடும் வெளுத்ததும் பளபளப்புள்ளதுமான பனைமரக்கொடியினால் விளங்கிக்கொண்டும், கைகளுக்கு உறைபோட்டுக்கொண்டும், பெரிய வில்லைப்பிடித்தும் தம்சேனையை உத்ஸாஹப்படுத்திக்கொண்டும் நிற்கிறாரே, இவர்தாம் முன்னர் பரசுராமரோடு எதிர்நின்று யுத்தஞ் செய்து தோல்வியடையாதவரும் விரைவாகவும் எளிதாகவும் அடிப்பவரும் கைவேகமும் பராக்ரமமுமுள்ளவரும் சந்தனுபுத்ரரும் எங்களெல்லாருக்கும் பிதாமஹருமான பீஷ்மர்; எல்லா ஸைநிகர்களுள்ளும் ஆயுதம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவர்; ஜயலக்ஷ்மியோடுகூடியவர்; துர்யோதனனுக்கு வசப்பட்டு (அவனை) அனுஸரித்திருப்பவர். இவர், பிறகு (நம்மால்) எதிர்க்கத்தக்கவர்; இவர் எனக்கு இடையூற்றை உண்டுபண்ணமாட்டார்' என்று சொன்னான். பார்த்தன், உத்தரனிடத்தில் இவர்களைப்பற்றி உருவத்தினாலும் அடையாளங்களாலும் இவ்வாறு விரைவுடன்சொல்லி, மறுபடியும் யுத்தத்திற்காக வேகம் பாராட்டினான்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், பீஷ்மர் முதலியோருடன் போர்புரிந்து கர்ணனை அவமதித்தது.)

பிறகு, வீர்யமுடையவரான அஸ்வத்தாமா, அவ்விடத்தில் பகைவர்களை அடக்குபவனும் ஸூதபுத்ரனுமான கர்ணனைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, 'ஏ! கர்ண! நீ ஸபைநடுவில், 'போரில் எனக்கு ஒப்பானவன் ஒருவனுமில்லை' என்று பலவாறு பொருத்தமில்லாமல் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாயே; அதற்கு இதோ ஸமயம் வந்துவிட்டது. இதோ அர்ஜுனன் யமன்போலக் கோபங்கொண்டு எல்லாப்ராணிகளையும் அழிப்பவனாய் யுத்தமுனையின் மத்தியில் சிங்கம்போல வந்து நிற்கிறான். நீ சூரனாயிருந்தால், போரில் [1] அச்சமின்றி (உன் வல்லமையைக்) காண்பி; வியப்பைத்தரத்தக்க செயலையுள்ள பார்த்தனோடு போர்க்களத்தில் (போர்புரிவதற்கு) நீ திறமையற்றவனாயிருந்தால் புத்திசாலியான துர்யோதனனோடு மறுபடியும் சண்டையை அடைந்து அம்மானையும் அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து ஸுகமாக ஆலோசனைசெய்' என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்ட கர்ணன், கோபத்தினால் இரண்டுகண்களையும் புரட்டிவிழித்துக் கௌரவர்களுக்கெதிரில்

---

1 வேறுபாடம்.

த்ரோணபுத்ரரைப்பார்த்து, 'பீபத்ஸுவினிடத்தினின்றும் தேவகி புத்ரனை கிருஷ்ணனிடத்தினின்றும் எல்லாப்பாண்டவர்களிடத்தினின்றும் நான் பயப்படமாட்டேன். நான் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஸரித்தவன். பலத்தினால் மேலானவர்களும், தனுர்வேதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிழைக்கின்றவர்களும், கர்ஜிக்கின்றவர்களுமான புருஷர்களுக்குக் கர்வம்உண்டாகிறது; ஸ்வரமும் கீழ்ப்படாது. அதிகவேகமுள்ள அர்ஜுனனோடுகலந்து போர்புரிகின்ற என்னை ஆசார்யபுத்ரர் பார்க்கலாம்; ஜயம் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது' என்று கூறினான். குந்திபுத்ரனும் வெணணிறமுள்ள குதிரைகளையுடையவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனுமான பீபத்ஸுவானவன், பிறகு, அட்டஹாஸம்செய்து திவ்யாஸ்த்ரத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எதிர்த்துச்சென்றான். மஹாராஜரே! அப்பொழுது, மந்தபுத்தியுள்ளவனும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரனும் ராஜாவுமான அந்தத் துர்யோதனன், மனவலிமையுள்ள கர்ணனைப்பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, 'கர்ண! அந்த மத்ஸ்யராஜனுடைய அரண்மனையில் அர்ஜுனன் வாஸம் செய்துகொண்டிருப்பதாக நாம் அறியோம். அதனால், மாத்ஸ்யர்களுடைய மிகுதியான இந்தப்பசுக்கூட்டத்தைக் கைப்பற்றினோம். இவ்விதமானால் மிகுதியான பசுக்கூட்டத்தை விட்டுவிட்டு (நகரத்துக்குச்) சென்றுவிடுவோம். இம்மையிலும் மறுமையிலும் (நமக்கு) அபகீர்த்தி உண்டாகாமலிருக்கட்டும். இல்லையேல், க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய செய்கையானது யுத்தத்தைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை. ஆதலால், பார்த்தனோடு சண்டைசெய்வோம். ஓடவேண்டாம்' என்று சொன்னான். அந்தத் துர்யோதனராஜன், இவ்வளவுமட்டிலும் சொல்லிவிட்டு, (பார்த்தனை) எதிர்த்துச் செல்வதில் விருப்பங்கொண்டான்.

அப்பொழுது, விலலாளிகளான பதினாயிரம்வீரர்கள், விட்டிற்பூச்சிகள் நெருப்பை எதிர்த்துச்செல்வதுபோல அர்ஜுனனை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது, கவசம்பூண்டவைகளும் காலாட்களால் நிறைந்தவைகளுமான குதிரைகளும், தோமரங்களையும் அங்குசங்களையும் கையில்கொண்டவர்களும மிக்கமுயற்சியுள்ளவர்களும் யானைபழக்குவதில் திறமையுள்ளவர்களுமான மாவுத்தர்களால் ஏறப்பட்டவைகளும் பயங்கரமான உருவத்தையுடையவைகளுமான யானைகளும் எதிர்த்துசசெனறன. மிக்ககோபங்கொண்டவர்களும் விற்களையும் ஆயுதங்களையும் கையில் எடுத்தவர்களும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களுமான த்ரோணரும், பீஷ்மரும், கர்ணனும்,

வீர்யமுடையவனான துர்யோதனனும், தோள்வலிமையுள்ளவரும் தனுர்வேதத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டவருமான அச்வத்தாமாவு மாகிய ஐவரும் வேகத்துடன் பார்த்தனை எதிர்த்துச்சென்று அவனை நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு, மழைக்காலத்து மேகங்கள் போல அம்புகளையும் நன்கு தொடுத்தார்கள். அவர்கள் தனஞ்சயனை லாபம்போல எண்ணிப் பத்துத்திசைகளையும் எதிரொலியிடும்படி செய்து அம்புக்கூட்டங்களைப் பொழிந்துகொண்டு எதிர்த்தனர். பிறகு, குந்தீபுத்ரனும் வெண்ணிறமுள்ள குதிரைகளையுடையவனு மான பீபத்ஸுவானவன் அட்டஹாஸம்செய்து திவ்யாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு ரதிகச்ரேஷ்டர்களை எதிர்த்தான்; ஸூர்யன் கிரணங்களால் பூமியைமறைப்பதுபோலக் காண்டீவத்தினின்று விடுபட்ட அம்புகளால் திக்குக்களை மூடினான். ப்ரயோகிக்கப்பட்ட கூர்மையுள்ள அம்புகளால் தேர்கள் குதிரைகள் கொடிகள் கவசம் அணிந்த வீரர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய (உடலில்) இரண்டுஅங்குல இடங்கூட (அடிக்கப்படாமல்) இல்லை. பார்த்தனுடைய அத்ருஷ்ட விசேஷத்தாலும் உத்தரனுடைய குதிரைகளின் பழக்கத்திறமை யாலும் அஸ்த்ரங்களுடைய தடையற்ற ஸஞ்சாரத்தாலும் கொடி காண்டீவம் இரண்டினுடைய திவ்யமான மாயாசக்தியினாலும் அந்த ரத்தினுடையகதியானது, மனோகதிபோல இங்குமங்கும் ஸஞ்சரிப் பதில், தூரத்திலோ அல்லது பக்கத்திலோ, செல்ல முடியாததும் மேடுபள்ளமுமானயிடத்திலோ பள்ளத்திலோ ஸமமான தரையிலோ (எவ்விடத்திலும்) தடைப்படவில்லை. யுத்தங்களில் அந்தத் தேரி னுடைய அவ்விதமான கதிவிசேஷங்களையும் அவ்வாறே பார்த்த னுடைய மிக்க வியப்பைச்செய்யும் வீர்யத்தையும் அவ்விதமான பலத்தையுங்கண்டு, கற்றறிந்த பகைவர்கள் பயந்து நடுங்கி ரதங் களையும் திருப்பிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தார்கள். காலாக்னிபோல ப்ரஜைகளைக் கொளுத்துகின்ற பீபத்ஸுவை எரிகிற நெருப்பைப் போலப் பகைவர்கள் பார்ப்பதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட அந்தஸைன்யங்கள், ஸூர்யனுடையகிரணங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்ட நெருங்கியமேகங்கள் போல விளங்கின. (வஸந்த காலமானது) நிறைக்கப்பட்ட நல்ல புஷ்பங்களால் அசோகமரங்கள் அடர்ந்தகாடுகளைச் சிவக்கச்செய்வது போலப் பார்த்தன் நெருங்கியிருக்கின்ற (கௌரவர்களுடைய) படையை ரக்தத்தால் சிவப்பாகச்செய்தான். காற்றானது, ஆயிரக் கணக்காக அர்ஜுனனுடைய அம்புகளால் அறுக்கப்பட்ட பற்பல விதமான குடைகளையும் கொடித்துணிகளையும் ஆகாயத்திலெடுத்துக்

கொண்டு சென்றது. அர்ஜுனனுடைய பலத்தைக்கண்டு பயந்து அவனால் அறுக்கப்பட்ட நுகங்களுடன் அவ்விடத்தை விட்டுத் தேரினின்று பத்துத்திக்குக்களிலும் ஓடிய குதிரைகள் கூர்மையான அம்புகளால் அறுக்கப்பட்ட முன்கால்களையுடையவைகளாகித் தலைகளால் முதலில் பூமியில்விழுந்தன; (பிறகு,) பின்புறங்களால் பூமியை அடைந்தன. அவ்வாறே, சிறந்த யானைகள் (மற்ற) யானைகளைக் கண்களிலும் மூக்குக்களிலும் தந்தங்களிலும் தந்தக்கட்டுக்களிலும் மற்ற மர்மஸ்தானங்களிலும் அடித்துக் கொன்றன. உயிரையிழந்த கௌரவர்களுடையவும் யானைகளுடையவும் சரீரங்களால் போர்க்களமானது, மேகங்களால் ஆகாயம்மூடப்படுவதுபோல,க்ஷணத்துக்குள் மூடப்பட்டது. சிறந்த கைகளுள்ள அர்ஜுனன் அட்டஹாஸஞ் செய்துகொண்டு வடவைத்தீயினின்று உண்டாயிருக்கின்ற காலாக்னி போலத் திவ்யாஸ்த்ரங்களால் சூழப்பட்டு ஜ்வலித்தான். யுகாந்த காலத்தில் உக்ரமான ஜ்வாலைகளுள்ள நெருப்பானது காலத்தினால் பக்குவமாயிருக்கின்ற ஸ்தாவரஜங்கம வடிவமான உலகம் அனைத்தையும் மிச்சமின்றி எரிப்பதுபோலப் பார்த்தன் (கௌரவசேனையை) எரித்தான்.

அந்த அர்ஜுனன் அஸ்த்ரதேஜஸுகளினாலும் வில்லினுடைய ஒலியினாலும் அத்ருஷ்டத்தினாலும் வீர்யத்தினாலும் துர்யோதனனுடைய அந்தச்சேனையிலுள்ள பகைவர்களுடைய யுத்தத்திலுள்ள வல்லமையை, இராக்காலமானது பெரும்பான்மையாக உயிருள்ளவைகளுடைய செய்கையை ஒடுக்குவதுபோல, ஒடுக்கி அடக்கினான். அவன்பகைவர்களை விரைவாக மீறிச்சென்றான். அவர்களும்(அவனை) விரைவாக எதிர்த்தார்கள். ஸமீபத்தில் விரைந்து வருகின்றதும் உறுதியுள்ளதும் வீணாகாததும் மனிதர்களுடைய அஸ்த்ரத்தினும் மேற்பட்டிருக்கின்றதுமான இவனுடைய அஸ்த்ரத்தையும் மனித இயற்கைக்குமேம்பட்ட விக்ரமத்தையும்பார்த்து அந்தக்கௌரவர்கள் பயந்தார்கள். பக்ஷிகளுடைய இறகுகளால் நான்கு பக்கத்திலும் கட்டப் பட்டவைகளும் ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற பறவைகள் போன்றவைகளும் (பகைவர்களுடைய) உதிரத்தையும் உயிரையும் உறிஞ்சுகின்றவைகளுமான அர்ஜுனனுடைய அம்புகளால் ஆகாயம் நாற்புறத்திலும் மூடப்பட்டது. காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனால் விடப்பட்டஅம்புகள் ஆகாயத்தில் கருடனுடைய வேகம்போன்ற வேகத்தை உடையவைகளாகப் (பறந்துசென்று) பகைவர்களுடைய மர்மஸ்தானங்களில் பாய்ந்தன. பிறகு, கவசங்களும் ஸாரதியும் குதிரைகளுடைய ஸ்வர்ணாலங்காரங்

களும் ஸூர்யனுக்கொப்பான கிரீடமும் (ரதத்தின்மீதுள்ள) புலித்தோலும் ரதத்தினுடைய எல்லா அவயவங்களும் பனியினால் ப்ராணிகள் மூடப்படுவதுபோலப் பகைவர்களுடைய அம்புகளால் மூடப்பட்டவைகளாக விளங்கின. ஒருதடவைகூட அந்த ரதத்தைப் பகைவர்கள் (எதிர்த்துத்தாக்கச்) சக்தியுள்ளவர்களாகவில்லை; (அதனோடு) பழகுவதற்கு எவ்விதம் சக்தியுள்ளவர்களாவார்கள்? கௌரவர்களால் பழகப்படாத அந்தத் தேரானது அவர்களை எதிர்த்து வந்தது, அந்த அர்ஜுனனுடைய பாணங்கள் சத்ருக்களுடைய சரீரங்களில் தடைப்படாததுபோல, [1]இரண்டுவிதமாக வகுக்கப்பட்டு இருக்கின்ற படைகளில் அவனுடையதேரும் தடைப்படவில்லை. தேராளியான அந்த அர்ஜுனன், பெருங்காட்டில் மிக்கவேகத்தோடு விளையாடுகின்ற பாம்புபோல, அந்தப் பகைவர் படையில் நுழைந்து அதைக் கலக்கினான். எப்பொழுதும் அளவுக்குமீறி (அம்புகளைத்) தொடுக்கின்ற கிரீடியினுடைய எல்லாவொலியையுங் காட்டிலும் அதிகமான வில்லினுடைய ஒலியானது ப்ராணிகளால் கேட்கப்பட்டது. அந்தப் போர்க்களத்தில் அப்பொழுது வெளியற்ற அம்புகளால் நன்றாக அறுக்கப்பட்ட யானைகள் ஸூர்யகிரணங்களால் [2]சூழப்பட்ட மேகங்கள்போலக் காணப்பட்டன. எல்லாத்திசைகளிலும் சுழன்றுவருகின்றவனும் இடமாகவும் வலமாகவும் (அம்புகளைத்) தொடுக்கின்றவனுமான அர்ஜுனனுடைய வில்லானது போர்க்களத்தில் எப்பொழுதும் வட்டமாகவே காணப்பட்டது. உருவமில்லாத வஸ்துக்களில் கண்கள் ஒருபொழுதும் செல்லாததுபோலக் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அந்த அர்ஜுனனுடையபாணங்கள் லக்ஷ்யமல்லாதவைகளில் விழவில்லை. யுத்தகளத்தில் அர்ஜுனனுடைய தேரின்வழியானது, ஒரேஸமயத்தில் காட்டையழிக்கும் ஆயிரம் பெரிய யானைகளின் (வழிபோல) மிகவும் கோரமாயிருந்தது. பார்த்தனாலேயே துன்பமடைந்த பகைவர்கள், 'பார்த்தனுக்கு ஜயத்தை விரும்புவதால் இந்த்ரனே எல்லாத்தேவர்களுடனும் சேர்ந்து நம்மைக் கொல்லுகிறானென்பது நிச்சயம்' என்று எண்ணினார்கள். "போரில் பகைவர்களை அதிகமாகக் கொல்லுகின்ற ஸவ்யஸாசியை (கௌரவர்கள்) அர்ஜுன உருவத்தோடு ப்ரஜைகளைப்பக்ஷிக்கின்ற காலனைப்போல எண்ணினார்கள். கௌரவ ஸேனாவீரர்களுடைய சரீரங்கள் பார்த்தனால் அடிக்கப்படாமலிருந்தாலும் பார்த்தனுடைய செய்கையைக் கண்டமாத்திரத்தில் பார்த்தனாலடிக்கப்பட்டவைகள் போலக் கீழேவிழுந்தன. கௌரவர்களுடைய தலைகள், காலவேறுபாட்டினால்

1 'பகைவர்களின் படைகளில்' என்பது வேறுபாடம். 2 வேறுபாடம்.

ஓஷதிகளுடைய சிரங்கள் வணங்குவதுபோல அர்ஜுனனிடத்தில் இருந்து உண்டானபயத்தினால் வணங்கின. அர்ஜுனன், கோபத்தினால், (பகைவர்படைகளைப் போரினின்று) புறங்காட்டி ஓடுகின்றவைகளும் கோபமுள்ளவைகளுமாகச்செய்தான். ஓரிடத்தில் பிளக்கப்பட்ட கௌரவசேனையின்முன்னணிகள் உதிரப்பெருக்கினால்பூமியை மிகச்சிவந்த நிறமுடையதாகச் செய்தன. ரக்தத்தோடுகூடியவைகளும் காற்றினால் தூற்றப்பட்டவைகளுமான புழுதிகளாலும்அந்தக் காற்றினாலேயே தூற்றிவிடப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ரக்தத்துளிகளாலும் (பூசப்பட்டவர்களும்) ரக்தத்தால் நனைந்திருக்கின்ற ஆபுதங்களால் அடிக்கப்பட்டவர்களும் ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவர்களும் ரக்தங்களில் அமிழ்ந்தவர்களுமான அந்தவீரர்கள் கிரீடியினால்கொல்லப்பட்டார்கள். அந்த ஸமயத்தில் ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் மிகவும் சிவந்தவைகளாயின. அந்தக்ஷணத்தில் ஆகாசமானது ஸந்த்யாகாலத்து மேகம்போலச் சிவந்ததாயிற்று. ஸூர்யன்கூட அஸ்தகிரியையடைந்து திரும்பினாலும் திரும்புவான்; பாண்டவன் பகைவனை வெல்லாமல் திரும்பமாட்டான். எப்பொழுதும் வீண் பேச்சுக்களைப் பேசுவதில் ஸமர்த்தர்கள், பகைவனை வெல்லாமல் திரும்புவார்கள். ஸபலமான ஆண்மையுள்ள அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் சௌர்ய முடையவர்களும் ஆண்மையில் நிலைபெற்றவர்களும் விற்களைப்பிடித்தவர்களுமான அவர்களனைவர்களையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களால் எதிர்த்தான். அந்த அர்ஜுனனே த்ரோணர்மீது எழுபத்து மூன்று நாராசங்களை விடுத்தான்; சகுனியை எண்பது பாணங்களாலும் அச்வத்தாமாவை ஏழு பாணங்களாலும் துஸ்ஸஹனைப் பத்துப் பாணங்களாலும் அடித்தான்; துச்சாஸனனைப் பன்னிரண்டு பாணங்களாலும் சரத்வானுடைய குமாரரான க்ருபரை மூன்றுபாணங்களாலும் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரை அறுபதுபாணங்களாலும் நடுமார்பில் அடித்தான். இந்த்ரகுமாரனான அந்த அர்ஜுனன், பகைவரினிடையில், கர்ணனை, துவைந்ததும் கூர்மையுள்ளதுமான கர்ணி என்கிற சிறந்தபாணத்தினால் அடித்தான். உறுதியான வில்லுள்ள அர்ஜுனனால் விடப்பட்ட கூரியஅந்தஅம்பானது கவசத்தையணிந்த கர்ணனை நன்றாகப் பிளந்துவிட்டுப் பூமியையும் பிளந்துகொண்டு சென்றது. பிறகு, பகைவர்களை அடக்குபவனான அர்ஜுனன் அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் நான்கு க்ஷுரங்களால் கொன்று ஸாரதியினுடைய தலையையும் சரீரத்தினின்று அறுத்துத்தள்ளினான்; அர்த்தசந்த்ரபாணத்தினால் அவன்கையிலிருந்த வில்லையும் வெட்டினான். சிறந்த பாக்யமுள்ளவனும் எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் கரை

கண்டவனுமான அந்தக் கர்ணன் குதிரைகளும் ஸாரதியும் கொல்லப் பட்டு ரதத்தை இழந்து அடிக்கப்பட்டபொழுது, படையானது தோல்வியடைந்தது.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், விகர்ணன் முதலானவர்களைவென்று கர்ணனுடைய இளையஸஹோதரனைக் கொன்றதும், கர்ணன் தோற்று ஓடியதும்.)

(அர்ஜுனனால்) நன்றாக அடிக்கப்பட்ட அந்தப்படைமுழுவதும், அவ்வாறு (பெருகுகின்ற) பெருவெள்ளம்போல ஆரவாரித்து, பெருங்கடலான்து கரையையடைந்து நிற்பதுபோலப் பீஷ்மரை அடைந்து நின்றது. பகைவர்களை வாட்டுபவரும் தோள்வலிமை யுள்ளவரும் யுத்தங்களில் (பகைவர்களால்) வெல்லப்படாதவரும் யுத்தஞ்செய்யும் விதத்தை நன்றாக அறிந்தவருமான காங்கேயர் அப்படைகள் எல்லாவற்றையும் ஸமாதானப்படுத்தி, பிறகு, அணி வகுத்துத் தேர்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்த தும் பகைவர்படைகளால் உடைக்கமுடியாததும் சூரர்களால் நன்றா கப் பாதுகாக்கப்பட்டதுமான (அந்தக் கௌரவசேனையை யுத்தத் துக்காக) ஒன்றுசேர்த்தார். ஆசார்யராலும் துர்யோதனனாலும் ஸூத புத்ரனாலும் க்ருபராலும் பீஷ்மராலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளும் கொல்லத்தகாதவைபோலிருப்பவைகளும் (பகைவர்களால்) நெருங்க முடியாதவைகளும் தேர்களாலும் குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் வ்யர்பிக்கப்பட்டவைகளும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டவைகளும் பெரிய கொடிகளுள்ளவைகளுமான அந்தக் கௌரவர்களுடைய படைகளைக் கண்டு, பகைவரை அழிப்பவனும் கிரீடம் தரித்தவனும் காண்டீ வத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அர்ஜுனன், பிறகு விராட புத்ரனை அழைத்து, 'உத்தர! நீ முயற்சியுடன் கடிவாளங்களை நன்றாக இழுத்துப்பிடித்துக் குதிரைகளையடக்கி நன்கு கவனித்து வேகமாகநடத்து. பகைவனான இந்தக்கர்ணனைப் போர்புரிவதற்காக வரிக்கிறேன். தேரின்மீது (நாட்டப்பட்டிருக்கின்ற) ஸ்தம்பத்தில் பார்க்க அழகியதும் பலவாறு விசித்ரமானதும் புரளுகின்றதும் நெருப்பைப்போல ஒளிருகின்றதுமான யானைகட்டும் சங்கிலி காணப் படுகிற இதுதான் கர்ணனுடைய சிறந்தபடை. பொன்னால்செய்யப் பட்ட மேல்விரிப்பும் வார்களுமுள்ள இந்த வெள்ளைக்குதிரைகளை இந்தப்படையோடு விரைவில் சேரும்படிசெய். அவ்விடத்தில் (என்

னுடைய) வேகத்தை முழுதும் காண்பிப்பேன். இந்தத் தேர்வீரர்களுடைய கூட்டத்தை அடைவாயாக. யானையானது யானையுடன் சண்டைசெய்வதற்கு விரும்புவதுபோல, ஸூதபுத்ரன், என்னுடன் சண்டைசெய்ய எப்பொழுதும் விரும்புகிறான். நீ, என்னை, துர்யோதனனை அடுத்து இருத்தலாலுண்டான இறுமாப்புடைய அந்த ஸூதபுத்ரனையே அடையும்படிசெய். இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தினால் வ்ருத்ரனைததள்ளியதுபோல நான் அவனைத் தேரின் நடுவில் தள்ளுவேன்' என்று கூறினான்.

பிறகு, அந்த விராடகுமாரன் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் பெரியவைகளும் பொன்னால்செய்த வார்களுள்ளவைகளுமான அந்தக் குதிரைகளால் தேராளிகளுடைய அந்தப்படையை நாசஞ்செய்துகொண்டு யுத்தபூமியின் மத்தியில் பாண்டவனை நடத்தினான். அதிக தேஜஸுடன்வருகின்ற அந்த அர்ஜுனனைக் கண்டு, அந்தத் தேர்வீரர்களுடைய கூட்டங்கள், எதிர்த்து ஓடிவந்து, புலியினால் கவரப்பட்ட காளையைப்போன்ற ஸௌர்யகுமாரனைப் போரில் பாதுகாத்தன. யௌவனமுள்ளவர்களான சித்ராங்கதன், வீரனான சித்ரரதன், ஸங்க்ராமஜித், துஸ்ஸஹன், சித்ரஸேனன், விவிம்சதி, துர்முகன், துர்ஜயன், விகர்ணன், துச்சாஸனன், சகுனி, சோணன், நிஷேதன் ஆகிய இவர்கள் அதிவேகமாக அந்தக்கர்ணனை அனுஸரித்தார்கள். மிக்கபலமுள்ள அந்த ராஜபுத்ரர்களும், ஸஹோதரர்களோடுகூடி, கர்ணன் பார்த்தனை அடைந்துவிட்டானென்பதைப் பார்த்து, விற்களை எடுத்துக்கொண்டுசென்று அம்புகளுடைய ஜ்வாலைகளைப் போர்க்களத்தில் தனஞ்சயன்மீது நான்குபக்கத்திலுமிறைத்தார்கள். பார்த்தன் வில்லில் நாண்கயிறுகளாகிற அநேக தந்திஉள்ளதும் [1] ப்ராஸங்களாகிற உடுவீணைகளுள்ளதும் அம்புக்கூட்டங்களாகிற வீணைவாசிக்குங் கோலுள்ளதும் கைந்நுனியாகிற யந்த்ரமுள்ளதும் உறுதியுள்ள வில்லாகிற தண்டமுள்ளதுமான வீணையை அந்தப்பகைவருடைய ஸமீபத்தில விரைவாக வாசித்தான். அவ்விதமான நெருங்கினயுத்தம் தொடங்கியிருக்குங்காலத்தில், கௌரவர்களுள் அதிகசூரனான விகர்ணன் தேரின்மீதிருந்து பயங்கரமான [2] விபாடங்களைவர்ஷித்துக்கொண்டுவந்து பீமனுடைய இளையஸஹோதரனும் அதிரதனுமான அர்ஜுனனைத் தாக்கினான். பிறகு, அர்ஜுனன் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறுதியான நாண்பூட்டியதுமான விகர்ணனுடைய வில்லை அறுத்து அவன் கொடியையும் அடித்துக் கீழேதள்ளினான். அறுக்கப்பட்ட கொடி

1 ஈட்டிகள். 2 'ஸ்தூலதண்டம் என்கிற பாணம்' என்பது பழைய உரை.

உள்ள அந்த விகர்ணனும் (போர்க்களத்தைவிட்டு) விரைவாக ஓடி விட்டான். பகைவர்களுடைய கூட்டத்தைத் துன்புறுத்துகின்றவனும் மனிதரால் செய்யமுடியாத செய்கைகளைச் செய்கின்றவனுமான அந்தப்பார்த்தனைப் பங்கயைப் பொறுதவனுன சத்ருந்தபன், கூர்மாகமென்கிற பாணத்தால் அடித்தான். அதிரதனும் ராஜாவுமான அந்தச் சத்ருந்தபனுல் அடிக்கப்பட்ட அந்தத் தனஞ்சயன் பகைவர்களுடைய படையில் புகுந்து சத்ருந்தபனை ஐந்துபாணங்களால் விரைவாக அடித்துப் பிறகு அவனுடைய ஸாரதியைப்பத்துப் பாணங்களால் கொன்றான். வேந்தரே! பிறகு, பரதச்ரேஷ்டனை அர்ஜுனனுல் சரீரத்திலுள்ள கவசத்தைப்பிளந்துகொண்டு செல்லுகின்ற அம்பினுல் அடிக்கப்பட்ட அந்தச்சத்ருந்தபன் உயிரையிழந்து காற்றினுல் முறிக்கப்பட்ட மரமானது மர உச்சியினின்று விழுவது போலப் போர்க்களத்தில் விழுந்தான். தேராளிகளுள் சிறந்தவனும் உத்தமவீரனுமான அர்ஜுனனுல் போரில் தோல்வியடைந்த தேராளிகளில் சிறந்த அந்தவீரர்கள், காற்றடிக்கும்போது காற்றிலகப்பட்டு மிகவும் நடுக்கமுற்ற பெருங்காடுகள்போல, நடுங்கினுர்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களும் யௌவனமுள்ளவர்களும் நல்ல வேஷமுள்ளவர்களும் தனங்களை (ப்பிறருக்கு)க் கொடுக்கும் தன்மையுள்ளவர்களும் இந்த்ரனுக்கு ஒப்பான வீர்யமுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் இந்த்ரகுமாரனுல் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டவர்களும் பொன்னுலும் எஃகினுலும் செய்யப்பட்டகவசத்தால் கட்டப்பட்டவர்களும் இமயமலையைச்சேர்ந்த காட்டில் நன்றாகவளர்ந்த யானைகள்போன்றவர்களுமான போர்வீரர்கள் பார்த்தனுல் அடிக்கப்பட்டு யுத்தபூமியில் படுத்துத் தீர்க்கநித்ரைசெய்தார்கள்.[1] புருஷரிற்சிறந்தவனும் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அந்த அர்ஜுனன் அவ்விதம் போரில் பகைவர்களைக்கொன்று முதிர்வேனிற்காலத்தின் முடிவில் காட்டை எரிக்கின்ற நெருப்புப்போலப்போர்க்களத்தில் திசைகளிலும்மூலைத் திசைகளிலும் ஸஞ்சரித்தான். (காற்றானது) வஸந்தகாலத்தில் சருகுகளைக் கீழே உதிர்த்துவிட்டுப்புழுதியை ஆகாயத்திலிறைத்துக்கொண்டு உலாவுவதுபோல, அதிரதனை கிரீடியானவன், பகைவர்மீது (அம்புகளை) இறைத்துக்கொண்டு ஒருதேருடன் போர்க்களத்தில் ஸஞ்சாரஞ்செய்தான். பிறகு, கிரீடத்தைத் தரித்தவனும் தீரத்தன்மையுள்ளவனுமான அர்ஜுனன், கர்ணனுக்கு உடன்பிறந்தவனும் தேரில் (பூட்டப்பட்ட) சிவப்புக் குதிரைகளுள்ளவனுமான ஸங்க்ராமஜித்தினுடைய குதிரைகளைக்கொன்று ஓரம்பினுல் (அவனு

1 இறந்தனர் என்பது பொருள்.

டைய) தலையையும் அறுத்தான். ப்ராதா கொல்லப்பட்டவுடனே, வீர்யமும் மதமும் ப்ரதாபமுமுள்ளவனும ஸூதபுத்ரனுமான கர்ணன் இரண்டு தந்தங்களையும் ஆயுதமாகக்கொண்டு மஹாபலமுள்ள கஜராஜாவானது ஸிம்மத்தை எதிர்ப்பதுபோல(அர்ஜுனனை)எதிர்த்து வந்தான். ஸூர்யகுமாரனான அந்தககர்ணன் பாண்டுபுத்ரனான பார்த்தனைப் பன்னிரண்டு பாணங்களால் அடித்து, (அவனுடைய) குதிரைகளையெல்லாம் அங்கங்களில் அம்புகளாலடித்து, (அவனுடைய ஸாரதியான) விராடபுத்ரனையும அடிததான. எல்லாவிதத்திலும் நிறைந்திருக்கின்ற தேஜஸ்ஸுள்ளவனும் பெரியவில்லாளியும் வீரனுமான கிரீடியானவன போரில் எதிர்ததுவருகின்ற அந்த வைகர்த்தனனை (அம்புகளால) மூடிப் பகைவாகளுடைய கூட்டங்களையும் தடுததான். பிறகு, மனத்தினால் எண்ணமுடியாத மஹிமையுள்ள கிரீடியானவன், கர்ணனுடைய முன்னிலையில் ஸஞ்சரிப்பவர்களையும் பின்புறத்தைக் காப்பவர்களையும் கொன்று சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு கருடன் ஸர்ப்பத்தை எதிர்த்து அருகில வருவதுபோல (க்கர்ணனை) அருகில் எதிர்த்துவந்தான். கௌரவர்கள், எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் பகைவரெல்லாருடைய (பராக்ரமத்தையும்) நேர் நின்று தாங்கும் திறமை உடையவர்களுமான அந்தக் கர்ணனையும் பார்த்தனையும யுத்தத்தில் பார்க்க விருப்பமுற்று யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு நின்றார்கள். பாண்டவன், வெளிப்படையாக வ்ருத்தியடைந்த கோபமுள்ளவனும் குற்றவாளியுமான கர்ணனைக் கோபத்துடன் பார்த்து, மேகமானது பெருமழையால் (பூமியை) மறைப்பதுபோல ஒரு நொடியில் அவனைக் குதிரையோடும தேரோடும ஸாரதியோடும் பாணங்களால் மூடினான். பிறகு, கிரீடியினால் பாணங்களால்மூடப்பட்ட கர்ணனுடைய தேரைப்பார்த்து, குதிரைகளையும் தேர்களையும் யானைகளையுமுடையவர்களும், பீஷ்மரை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களுமான பரதஸ்ரேஷ்டர்களைச் சேர்ந்த யுத்தவீரர்கள் ஆரவாரஞ்செய்தார்கள. பிறகு, மஹாரதமாவான அந்தக் கர்ணனும் அர்ஜுனனுடைய கைகளால விடபபட்ட அந்த அம்புகளை அம்புககூட்டங்களால விரைவாகத திருப்பியடித்துவிட்டு, வில்லுடனும் பாணத்துடனும்கூடி, பொறிகளுடனகூடின நெருப்புப்போல விளங்கினான். பிறகு, கர்ஜனைகளாலும தோள தட்டுதலகளாலும ஸிம்மநாதங்களாலும கர்ணனைக் கொண்டாடுகின்ற கௌரவர்களுடைய கைகளுடன் கைகள் கொட்டுகிற ஒலியானது, சங்கங்களாலும பேரிகளாலும்

பணவங்களாலும் நெருங்கியதாகத் தோன்றியது. பிறகு, கர்ணன், நான்குபக்கத்திலும் வாலைச் சுழற்றுகின்ற பெருங்கொடியை உடையவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனும் கௌரவர்களுள் மிகச்சிறப்புற்றவனும் காண்டீவத்தினால் மிக்க ஓசையையுண்டுபண்ணுகிறவனுமான கிரீடியைப் பார்த்துக் கர்ஜித்தான். குந்திபுத்ரனை கிரீடியும் கர்ணனைக் குதிரைகளோடும் கொடியோடும் ரதத்தோடும் ஸாரதியோடும் கூடத் துன்பமுறும்படிசெய்து ஸந்தோஷத்தினால் விரைவாகப் பிதாமஹரையும் த்ரோண க்ருபர்களையும் பார்த்து ஸிம்மநாதஞ்செய்தான். கர்ணன் வேகமுள்ள கூர்மையான அநேக அம்புக்கூட்டங்களை யுத்தத்தில் பார்த்தன்மேல் பொழிந்தான். அர்ஜுனனும் கர்ணனைக் கூர்மையுள்ள அம்புக்கூட்டங்களால் நன்றாக மூடினான். பழுதுபடாத சரமாரிகளைப் பொழிகின்றவர்களும் அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்களுமான அவ்விருவர்களுக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. ஜனங்கள் ஒரு நொடிப்பொழுதில் (அவ்விருவரையும்) ராஹுவினிடத்தினின்று விடுபட்ட சந்த்ர ஸூர்யர்களைப்போல (ச்சரக்கூட்டினின்றும் விடுபட்டவர்களாக)க் கண்டார்கள். பார்த்தனால் கொல்லப்பட்டவர்களும் யௌவனமுள்ளவர்களும் அழகிய தலைமயிர்களையுடையவர்களும் தங்கத்தினாலும் எஃகினாலும்செய்யப்பட்ட கவசமணிந்த சரீரமுள்ளவர்களுமான தேர்வீரர்கள் இமயமலைச்சாரலில் வெட்டப்பட்ட மரங்கள்போல யுத்தபூமியில் (விழுந்து) மரித்தார்கள். காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அந்த அர்ஜுனன், யுத்தத்தில் அவ்விதமாகப் பகைவர்களைக்கொன்று அவர்களை ஊதினான்; வெய்யில்காலத்து முடிவில் அக்னியானது காட்டைக் கொளுத்துவதுபோல யுத்தத்தில் (பகைவர்களை எரித்துக்கொண்டு) மூலைத்திசைகளிலும் திசைகளிலும் ஸஞ்சரித்தான். காற்றானது வஸந்தகாலத்தில் உலர்ந்தஇலைகளை இறைப்பதுபோல, அதிரதனானகிரீடியானவன், பகைவர்களை ஊதிக்கொண்டு போர்க்களத்தில் தேரோடு ஸஞ்சரித்தான். அழகிய கிரீடத்தையணிந்த அர்ஜுனன், இந்திரன் யுத்தத்தில் பகைவர்களை ஓட்டுவதுபோல அந்த வீரர்களான ரதிகர்களுடைய கூட்டத்தை ஓடும்படிசெய்து சிறந்த பாணங்களால் அநேக சத்ருக்கூட்டங்களைமூடினான். சூரனும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவனுமான கிரீடியானவன், அப்பொழுது, கர்ணனைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு சொல்லலானான்.

'கர்ண! 'யுத்தத்தில் எனக்கு ஸமானன் ஒருவனும் இல்லை' என்று ஸபையின் நடுவில் பலவாறாகப் பொருத்தமில்லாமல் நீ பேசுகிறாயல்லையோ? அதற்கு (ஸமயம்) இப்பொழுது வந்துவிட்டது.

ஸபையில ஆணமையை அதிகமாகப பேசி, முக்யமான தாமததை விட்டுவிட்டு, நீ செய்யவிரும்புகிற கார்யம உன்னால் செய்யததகாதது என்று நினைககிறேன. ராதாபுதர! உன்னால முன்பு, 'எனக்கு ஸமானன் ஒருவனுமிலலை' என்று சொலலப்பட்ட வார்த்தையைக கௌரவாகளுடைய மததியில என்னுடன எதிாதது உணமையாகச செய. உன்னால அப்பொழுது ஸபையில துன்பப்படுததப்பட்டவளான பாஞ்சாலியைப்பார்த்திருந்த (என்னிடததினின்று) இப்பொழுது அந்தச செயகையின பலனைத தனியே அனுபவிப்பாயாக. கெட்டபுததியுடையவனே! ராதாபுதர! தாமபாசததால் கட்டுப் பட்டிருந்த என்னால உன்னுடைய எந்தப் பாவச்செயகையானது பொறுககப்பட்டதோ அந்தப் பாவச்செய்கையினுடைய பலனையனுபவிப்பாயாக. காண! இங்கே வா. இப்பொழுது என்னோடு இந்த இடததில யுததஞ்செய. அந்தக கௌரவாகளைவரும் ஸைனிகர்களுடன கூட (நமமிருவருடைய யுத்தத்தையும்) பார்ததுக்கொண்டு இருககட்டும். ராதாபுதர! இப்பொழுதுதான் நீ என்னுடைய யுததததினின்றும ஓடினாய். உன்னுடைய இளையஸஹோதரனே கொலலப் பட்டு விட்டான. நீ என்னகாரணததினால உயிரோடிருககிறாய? உன்னைததவிர வேறு எந்த மனிதன் உடன்பிறந்தவனைப பறி கொடுததுப் போாககளததையும்விட்டு ஓடி ஸாதுககளிடம் (தன்னை ஆண்மையில்) நிலைபெற்றவனென்று இவவிதம சொல்லிககொள்வான?' என்றான்.

கர்ணன், 'பார்த்த! வாக்கினால் சொல்லுகிறதை நீ செய்கையினால் அனுஷ்டிததுக காட்டு. பூமியில் செயகையினால் ஒப்பிலலாத என்னைககாட்டிலும நீ வாக்கினாலமாததிரம விசேஷிததவன். பார்தத! உன்னுடைய அவவிதமான பராக்ரமததைக காணாததினால, முன்பு நீ பொறுமையுடனிருந்தது திறமையில்லாமையாலென்று எண்ணினோம. தர்மபாசததால கட்டுப்பட்டு முன்பு நீ பொறுத்திருந்தது போலவே இப்பொழுதும கட்டுப்பட்டிருககையில கட்டுப்படாதவன என்று எண்ணுகிறாய. நீ பரதிஜ்ஞைசெபதபடி வனததில் வாஸம செய்யவில்லை. துன்பமுற்றவனான நீ பொருளிலுள்ள பேராசையினால் ப்ரதிஜ்ஞாகாலத்தைக் குறைப்பதற்கு விரும்புகிறாய. பார்தத! இந்தரன நேரில்வந்து உனக்காகப போாபுரிந்தாலும பராக்ரமததைக் காணபிக்கப்போகின்ற எனக்குக்கொஞ்சமேனும் வருததம கிடையாது. ஓ! அர்ஜுனா! நீ விருமபியது இதோ விரைவில வந்துவிட்டது. என்னுடன் நீ போர் புரிவாயாகில இந்தச சணடையில உன்னுடைய பலத்தை நான் பார்ப்பேன்' என்று கூறினான்.

கர்ணன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டும் கவசங்களைப் பிளக்கின்ற அம்புகளை எய்துகொண்டும் (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவனான பீபத்ஸுவை எதிர்த்துச் சென்றான். மஹாரதனான பார்த்தன் விருப்பத்துடன் அந்தப்பாணங்களை ஏற்றுக்கொண்டான். பீபத்ஸுவானவன் காண்டீவமென்கிற வில்லை நாணொலிசெய்து மழையைப் பொழிகின்ற மேகம்போலப் பெரிதான சரமாரியோடு எதிர்த்துச் சென்று யுத்தத்தில் கர்ணனைக் கொல்லவிரும்பி (அவன்மீது) அநேக பாணங்களை விடுத்தான். வாயுவின் வேகத்தை மலை தாங்குவது போல அந்தப் பாணங்களைக் கர்ணன் ஏற்றுக்கொண்டு தாங்கினான். அம்புக்கூட்டங்களை இடைவெளியில்லாமல் ஆகாயமுழுமையும் சொரிகின்றவர்களான அவ்விருவர்களுக்கும் தேவாஸுரர்களுடைய யுத்தம் போலப் பெரிதானயுத்தம் நடந்தது. பயங்கரமான வடிவமுள்ள மேகமண்டலங்கள் நான்குபக்கங்களிலும் உயர்க்கிளம்பின. கர்ணனுக்கும் பார்த்தனுக்கும் யுத்தம் நேர்ந்திருக்கும்போது பூமியிலுள்ள புழுதியானது பறந்தது; ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கவில்லை; காற்றும் வீசவில்லை; அம்புகளால் நன்கு மூடப்பட்ட ஆகாயமானது ஒரே நிழல்போலாகியது; காண்டீவத்தினுடைய ஒலியும் அவ்வாறே கர்ணனுடைய வில்லின் ஒலியும் எரிக்கப்படுகின்ற மூங்கில்களுடைய ஒலிபோல அதிபயங்கரமாகத் தோன்றின. அர்ஜுனனே குதிரைகளையும் யானைகளையும் தேர்களையும் நாசம்செய்துகொண்டு அந்த ஸைன்யத்தைக் கொந்தளிக்கச் செய்தான்; பலமுறை கர்ணனையும் அடித்தான். பிறகு, சிறந்த கைகளுள்ள பார்த்தன் கர்ணனுடைய வில்லை அறுத்தான். அறுக்கப்பட்ட வில்லையுடையவனான கர்ணன், பிறகு, வேகத்துடன் சக்தியாயுதத்தை எறிந்தான். பார்த்தன் போர்க்களத்தில் அந்தச் சக்தியாயுதத்தைக் கூர்மையுள்ள அம்புகளால் துணித்தான். பிறகு, பார்த்தன், கர்ணனைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவர்களையெல்லாம் காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டபாணங்களால் யமனுடையவீட்டுக்கு அனுப்பினான். பார்த்தனுடைய பாணங்கள் போகிறவழியில் அடிக்கப்பட்டவைகளும் பொன்மயமான கச்சைகளுள்ளவைகளும் அம்புக்கூட்டங்களால் ஆச்சர்யகரமானவைகளும் அக்னித்திரளால் வ்யாபிக்கப்பட்ட மலைகள்போன்றவைகளுமான யானை அரசுகள் பூமிமுழுதையும் மறைத்துக்கொண்டு விழுந்தன. ஸூர்யகுமாரனான கர்ணன், முதலில், சத்ருக்களுடைய சேனைகளை நாசம் செய்பவைகளும் அமானுஷங்களுமான கார்யங்களைச்செய்கின்ற அந்தப் பார்த்தனைப் பொறாமல் (பாணங்களுக்கு) இலக்காகச் செய்தான். பிறகு, கர்ணன் (நாண்கயிற்றினின்று) இழுத்துவிடப்

பட்ட நான்குபாணங்களால் தனஞ்சயனுடைய குதிரைகளையும் ஆறு பாணங்களால் ஸாரதியையும் பத்துப்பாணங்களால் (மறுபடியும்) குதிரைகளையும் அறுபது பாணங்களால் பார்த்தனையும் மூன்று பாணங்களால் அவனுடைய கொடியையும் அடித்தான். பொறிகளால் ப்ரகாசிக்கின்றதும் பயங்கரமான சப்தமுள்ளதும் கோபமாகிற விறகுள்ளதும் கொடிகளாகிற நுனியுள்ளதும் பாணங்களாகிற ஜ்வாலைகளுள்ளதும் அஸ்த்ரங்களின் காற்றாகிற பயங்கரமான காற்று உள்ளதுமான கர்ணனாகிய நெருப்பானது பார்த்தனாகிற உலர்ந்த காட்டைக் கொளுத்த எண்ணங்கொண்டதுபோல ப்ரகாசித்தது. தன்னுடைய தேருருளைகள் சங்கம் இவைகளுடைய சப்தமாகிற பயங்கரமான இடிமுழக்கமுள்ளதும் அசைந்துகொண்டிருக்கிற கொடித்துணிகளாகிற ப்ரகாசிக்கின்ற பயங்கரமான மின்னல்களுள்ளதும் சஸ்திரங்களும் பாணங்களுமாகிற நீர்த்தாரைகளுள்ளதுமான பார்த்தனாகிற மேகமானது கர்ணனாகிற நெருப்பை நன்றாகத்தணித்தது. அந்தக் கர்ணனால் யுத்தத்தில் மிகவும் அடிக்கப்பட்டவனும் கௌரவர்களுள்சிறந்தவனும் ஜயசீலனும் காண்டீவத்தை வில்லாகக் கொண்டவனுமான கிரீடியானவன், தூங்கும்போது எழுப்பப்பட்ட ஸிம்மம்போல (க்கோபங்கொண்டு) கர்ணனைக் கொல்வதின்பொருட்டு அதிகவிரைவை அடைந்தான். ஆச்சர்யகரமானவீர்யமும் செய்கையுமுள்ள அந்தக்கிரீடியானவன் கிரணஸமூஹங்களுள்ள ஸூர்யன் இந்த உலகங்களைத் தபிக்கச் செய்வதுபோலப் பாணசமூஹங்களால் கர்ணனுடைய ரதத்தை நன்றாகத் தபிக்கச்செய்துகொண்டு போர்க்களத்தில் ப்ரம்மாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தான். யானையால் அடிக்கப்பட்ட யானைத்தலைவன்போன்ற அந்த அர்ஜுனன் கூர்மையுள்ள அம்புகளைத தூணீரத்தினின்றெடுத்து வில்லைக் காதுவரையில் இழுத்துப் பிறகு பாணங்களால் ஸூதபுத்ரனை அடித்தான். பிறகு, அந்தப் பார்த்தன் பகவானான மஹேந்த்ரன் வஜ்ராயுதங்களால் பர்வதத்தைப் பிளப்பதுபோல அந்தக்கர்ணனுடைய இரண்டுகைகளையும் தலையையும் நெற்றியையும் கழுத்தையும் மார்பையும் தோள்களையும் கைகளுடைய நடுவையும் யுத்தத்தில் (பாணங்களால்) பிளந்தான். பலசாலியான அந்த வைகர்த்தனன் பார்த்தனால் விடப்பட்ட பாணங்களைப் பொறாமல் யானையினால் ஜயிக்கப்பட்ட யானை போலப் பார்த்தனுடைய பாணங்களால் தபிக்கச்செய்து வெல்லப் பட்டு யுத்தகளத்தைவிட்டு ஓடினான்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் த்ரோணருடன் யுத்தம்செய்ததும், இடையில் அஸ்வத்தாமா வந்ததும், த்ரோணர் தோற்றேடியதும்.)

பார்த்தன், ஸூர்யகுமாரனை கர்ணன் ஜயிக்கப்பட்டதைக் கண்டு, விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, 'ராஜகுமாரா! நீ உறுதியாயிரு. யுத்தத்தில் நமக்கு ஜயம். சத்ருக்களுக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டாகக் கூடியதான சங்கத்தைத் தைர்யத்துடனும் பரபரப்பில்லாமலும் மார்பும் கண்களும் [1] கலங்காமலிருக்கும்படியும் ஊதப்போகிறேன். நீ யுத்தகளத்தில் என்னுடைய ஆசார்யரான த்ரோணரிருக்கிறவிடத்திற்கு விரைவாகச் செல்' என்று கூறினன். அவ்வாறு போர்க்களத்தில் விளையாடுகின்ற அர்ஜுனனுக்குப் பலமும் ஆண்மையும் தேஜஸும் சுறுசுறுப்பும் பெருகின. அந்த ஆச்சர்யத்தைப்பார்த்து உத்தரனைப் பயம் அணுகியது. உத்தரன், 'கூர்மையுள்ள அம்புக் கூட்டங்களை விடுகின்ற உம்முடைய திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் உமது பராக்ரமத்தைப்யுங்கண்டு என்மனம் மிக்க மயக்கமுற்றிருக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! என்மனமானது பயத்தால் இரண்டுபட்டிருக்கிறது. முன் பார்த்திராத உம்முடைய காண்டீவத்தின் சப்தத்தையும் வில்லை மிக இழுக்கின்ற உம்முடைய தோள்வலிமையையும் த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்தில் விஷ்ணுவினுடைய தேஜஸ்போன்ற (ஒருவராலும்) அவமதிக்கமுடியாத உம்முடைய தேஜஸையும் பார்க்கிறேன்' என்றான். உத்தரன், ஆச்சர்யகரமான அந்தக் காண்டீவத்தையும் கிரீடியினால் விரைவாக விடப்படுகின்ற பாணங்களையும் பார்த்துப்பயந்து போரினிடையில் அர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'நான் உம்முடைய குதிரைகளை நடத்தச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்' என்று கூறினன். பகைவர்களைக் கொல்லுபவனும் காண்டீவத்தை வில்லாகக் கொண்டவனுமான அர்ஜுனன், அந்த உத்தரனைப் பார்த்துக் கொஞ்சம்சிரித்து, 'உத்தர! நான் துணைவனாக இருக்கும்பொழுது உனக்கு எங்கிருந்து பயமுண்டாகும்? (தைரியத்துடன்) போ. குதிரைகளைத் தட்டிக்கொடுத்துநடத்து' என்றுசொன்னான். அந்தத் தனஞ்சயனால் தேற்றப்பட்ட விராடபுத்ரன் குதிரைகளை விரைவாக நடத்தினான். மஹேந்த்ரனுக்கு ஒப்பான தனஞ்சயனும் வில்லையிழுத்து நாணொலி உண்டாக்கினான். இழிவான கார்யத்தைச் செய்யாதவனான அர்ஜுனன், மறுபடியும், உத்தரனைப் பார்த்து,

[1] 'அவ்யக்ர' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

அப்பனே! என்னை அடுத்திருக்கும் நீ போர்முனையில் பயப்பட வேண்டாம். நீ ராஜபுத்ரனுயிருக்கிறாய். உனக்கு மங்களமுண்டாக வேண்டும். பெரிதான மாத்ஸ்யராஜகுலத்தில் பிறந்தவனான நீ (இந்த) அரசர்களின் கூட்டத்தில் வ்யஸனமடையத்தக்கவனல்லை. ராஜபுத்ர! நீ அதிக தைர்யத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு போர்க்களத்தில் அரசர்களோடு போர்புரிகின்ற என்னுடைய தேரைநடத்து' என்றுசொன்னான். ஒப்பற்ற ஒளிபொருந்தியவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனும் பாண்டுவின் மைந்தனுமான பீபத்ஸு அந்த உத்தரனைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பாரத்வாஜரைக் குறித்து மறுபடியும் கூறலானான்.

'அக்னிஜ்வாலைக்கொப்பானதும் ஸ்வர்ணமயமான தண்டத்தின் மீது தூக்கிநிறுத்தப்பட்டதும் கொடித்துணிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதுமான பொன்மயமான இந்தவேதியானது காணப்படுகிற இடத்தில் என்னை நடத்திக்கொண்டுபோ, உனக்கு மங்களம். உத்தமரான த்ரோணரை எதிர்த்துப் போர்புரியப்போகிறேன். பரத்வாஜருடைய புத்ரரும் ஆசார்யரும் மஹாத்மாவுமான த்ரோணரோடு நான் யுத்தம்செய்யப்போகிறேன். செந்நிறமுள்ளவைகளும் நன்றாக (ப்பாரத்தைச்) சுமக்குந் தன்மைபொருந்தியவைகளும் எல்லாப் பழக்கங்களிலும் மிக்க தேர்ச்சியடைந்தவைகளும் ப்ரகாசிக்கின்றவைகளுமான குதிரைகள் கட்டப்பட்ட சிறந்த ரதத்தில் வீற்றிருப்பவரும், சூரரும், ஆயுதம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவரும், ப்ரகாசிக்கின்ற வைடூர்யத்துக்கு ஒப்பானவரும், சிவந்தகண்களும் இனியகாட்சியும் ஸூர்யனைப்போன்ற தேஜஸுமுள்ளவரும், பலமும் வீர்யமும் பொருந்தியவரும், உலகங்களிலுள்ள எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவரும், எல்லா உலகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் நீதியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கும் சுக்ரனுக்கும் ஒப்பானவரும், புத்திசாலிகளுள் சிறந்தவரும், லக்ஷணங்களுடனும் [1] அங்கங்களுடனும் உபாங்கங்களுடனும் கூடின நான்கு வேதங்களையும் தனுர்வேதத்தையும் ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தையும் புராணத்தையும் இதிஹாஸத்தையும் தண்டநீதியையும் மனுநூலையும் முழுதும் நன்குகற்றுத் தம்மிடம் நிலைபெறச்செய்தவரும், பொறுமையும் இந்த்ரியநிக்ரஹமும் ஸத்யமும் தேஜஸும் மென்மையும் கபடமின்மையுமான பல குணங்கள் நிலைபெற்றவரும், ப்ராம்மணர்களுள் சிறந்தவரும், எப்பொழுதும் என்னிடம் ப்ரியமுள்ளவரும், எனக்கு எப்பொழுதும் இஷ்டருமான இந்த த்ரோணருடன் நான் இப்பொழுது க்ஷத்ரியதர்மத்தை

1 விவரம், ஆதிபர்வம் ருகூ-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

முன்னிட்டு யுத்தஞ்செய்யப்போகிறேன். உத்தர! ஆகையால், இப்பொழுது என்னுடைய சிறந்த ரதத்தை ஆசார்யரிடம் கொண்டு போ. எனக்கும் அவருக்கும் (நடக்கப்போகிற) அத்புதமான மற்றொரு யுத்தத்தையும் பார்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லைக்கேட்ட உத்தரன், அந்தத்ரோணரைக் குறித்துக் குதிரைகளைத் தூண்டினான். அர்ஜுனனுடைய ரதமானது த்ரோணருடைய ரதத்தை நோக்கி வந்தது. போர்க்களத்தில் தேருடன் வேகமாக வருகின்ற பாண்டுகுமாரனை அந்தப் பார்த்தனை, த்ரோணரும், மதங்கொண்ட ஒரு யானையை மதங்கொண்ட மற்றொருயானை எதிர்ப்பதுபோல எதிர்த்தார். சிறந்த கைகளுள்ளவனை அந்தக் குந்தீ புத்ரன் பொன்மயமான தேருள்ளவரும் வேகமாய் எதிர்த்து வருகின்றவருமான அந்த ஆசார்யரைக்கண்டு, இருகைகளையும் குவித்துக் கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்:

நாங்கள், செய்ததற்கு ப்ரதிசெய்ய எண்ணி, வனத்தில் வாஸஞ்செய்தோம். யுத்தத்தில் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரே! எங்கள் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் நீர் கோபம் செய்யத்தக்கவர் அல்லீர். தோஷமற்றவரே! நான் முதலில் உம்மால் அடிக்கப்பட்டு பிறகு உம்மை அடிக்க விரும்புகிறேன். அதை நீர் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, பேரிகளும் படஹங்களும் முழங்கின. அர்ஜுனன் சங்கத்தை ஊதினான். படைமுழுவதும் பொங்குகிற கடல்போலக் கலக்கமுற்றது. பிறகு, அந்தத் துரோணர் (அர்ஜுனன்மீது) இருபதுபாணங்களை விடுத்தார். கைச்சுறுசுறுப்புள்ள பார்த்தன் அவைகளைத் தன்னிடம் வருவதற்குள்ளாகவே துண்டித்தான். பிறகு, வீர்யசாலியான த்ரோணர் ஹஸ்தலாகவத்தைக் காட்டிப் பார்த்தனுடைய தேரின்மீது ஆயிரம் பாணங்களைத்தொடுத்தார். இவ்வாறு, த்ரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. போரில் அன்னப்பறவைகளின் நிறம் போன்ற நிறமுடைய குதிரைகளோடு சேர்ந்திருக்கிற மிக்கவேகமுள்ள சிவப்புக்குதிரைகளைக்கண்டு பாமரஜனங்கள் வியப்புற்றார்கள். பகைவர்களை வாட்டுகிறவரான அந்தத் துரோணாசார்யர் பார்த்தனுடைய தேரைத் தேரினால்தாக்கி ஸந்தோஷத்துடன் அப்பொழுது பாண்டவனை எதிர்த்தார். த்ரோணர் பாண்டவன் இவர்களுடைய கொடிகள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கை பெற்றதுபோலிருப்பதைப் பார்த்துக் கௌரவர்களுடைய பெரியசேனையானது அடிக்கடி மிக்க நடுக்கமுற்றது. கொடியவைகளும் கூர்மையான முனையுள்ளவைகளும் மிக்க ஒளியுள்ளவைகளுமான பாணங்களைத்தொடுக்கின்ற ஆசார்ய

ருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் அவ்விதமான யுத்தம் நடந்தது. வீர்யத்தால் நிறைந்தவர்களும் ரதிகர்களும் வீர்யத்தை வெளிப்படுத்தினவர்களும் பலசாலிகளும் ப்ரஸித்தமான செய்கைகளுள்ளவர்களும் ஜயம் அடைவதற்காக ஶ்ரமத்தையடைந்தவர்களும் உலகத்தில் அதிரதர்களும் பகைவர்பட்டணத்தை ஜயிக்கின்றவர்களும் அம்புக்கூட்டங்களைத் தொடுக்கின்றவர்களும் ஆசார்யஶிஷ்யர்களுமான அவ்விருவீரர்களையும் பார்த்து க்ஷத்ரியர்கள் மயக்கமடைந்தார்கள். த்ரோணருக்கும்அர்ஜுனனுக்கும்நேர்ந்த த்வந்தயுத்தத்தில் மனிதர்களெல்லாரும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். (இவ்விஷயமான) வார்த்தையைச் சொல்லுகின்ற மனிதர்களுடைய அவ்விதமான பெரியசப்தமானது கேட்கப்பட்டது. அந்தயுத்தமுனையில் நிற்கின்ற ஜனங்கள், கோபங்கொண்டு நெருங்கிப் போர்புரிகின்ற மஹாரதர்களான அவ்விருவர்களையும் நன்ருகப்பார்த்து, 'போர்க்களத்தில் த்ரோணருடன் அர்ஜுனனைத் தவிர வேறு எவன் யுத்தம்செய்யத் தகுந்தவன்? அர்ஜுனன் ஆசார்யரோடு போர்புரிவதால் இந்த க்ஷத்ரியதர்மம் பயங்கரமானது' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவர்களான அவ்விருவர்களும ஒருவரையொருவர் அம்புக்கூட்டங்களால் மூடினுர்கள்; போர்க்களத்தில் உதித்திருக்கின்ற இரண்டு ப்ரளயகாலஸூர்யர்கள்போல விளங்கினுர்கள். த்ரோணர், அப்பொழுது அதிகமான கோபங்கொண்டு, ஸ்வர்ணமயமான பின்புறமுள்ளதும் (பகைவர்களால்) நெருங்க முடியாததுமான பெரியவில்லை நாணேற்றி இடும்படிசெய்து பல்குனனை எதிர்த்துப போர்புரிந்தார். அவர் அர்ஜுனனுடைய தேரைப் பாணமயமான வலைகளால் மூடி ஒளியுள்ளவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் திசைகளை நன்ருகமூடினுர். அப்பொழுது, மஹாரதனுன அர்ஜுனன் மிக்கவேகமுள்ள அநேக பாணங்களால் த்ரோணரை அடித்தான். மழைக்காலத்தில் நீருண்டமேகமானது மலையின்மேல மழைத்தாரைகளைப் பொழிவது போலப் பல்குனன் (பாணங்களை த்ரோணர்மீது) பொழிந்தான். பரத்வாஜருடைய புத்ரரான த்ரோணசார்யர் பொன்மயமானவைகளும் பற்பலவகைப்பட்டவைகளும் வில்லினின்று விடுபட்டவைகளுமான அம்புகளால் அந்த அர்ஜுனனுடைய உத்தமமான ரதத்தை நன்ருகமூடினுர். புஜபலமுள்ளவனும் அளவிடமுடியாத தைர்யமுள்ளவனுமான அர்ஜுனனும் அவ்வாறே திவ்யமானதும் சத்ருக்களைக் கொல்லுகின்றதும் சிறந்த வேகமுள்ளதாகப் படைக்கப்பட்டதும் (சத்ருஸம்ஹாரகார்யு) பாரத

துக்கு ஸாதனமாயிருக்கின்றதும் உத்தமுமான காண்டீவமென்கிற வில்லைவளைத்து அதனை நாணொலியிடும்படிசெய்து பற்பலவிதங்களும் ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்டவைகளுமான அனேக பாணங்களை ப்ரயோகித்து த்ரோணருடைய ரதத்தைமூடி விளங்கினான்; அவருடைய வில்லினின்று விடுபட்ட பாணங்களைத் தன் பாணங்களால் தடுத்தான். பார்க்க அழகியவனும் மஹாரதனுமான பார்த்தன் எல்லாத்திக்குக்களிலும் ஒரேஸமயத்தில் அஸ்த்ரங்களை ப்ரயோகித்துக் கொண்டு ரதத்துடனே எல்லாப்பக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தான். குந்திபுத்ரனான பாண்டவன் கைப்பழக்கத்தால் கொடிய பாணங்களை எடுப்பதையும் தொடுப்பதையும் விடுப்பதையும் ஜனங்கள் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் நான்குபக்கத்திலும் ஆகாயத்தைப் பாணங்களால் ஒரே நிழலுள்ளதுபோலச் செய்தான். பிறகு, பனியினால் (மூடப்பட்ட) மலைபோல (பாணங்களால் மூடப்பட்ட) த்ரோணர் கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை. ராஜரே! அனேக அம்புகளால் அர்ச்சிக்கப்பட்ட மிகச்சிறந்த பார்த்தனுடைய சரீரமானது, கிரணங்களால் மலர்ந்திருக்கும் ஸூர்யனுடைய சரீரம்போலிருந்தது. அம்புக்கூட்டங்களைத் தொடுக்கின்றவனும் மஹாத்மாவுமான அர்ஜுனனுடைய அப்படிப்பட்ட கோரமானபாணங்களை யுத்தத்தில் (சத்ருக்களை) ஜயிப்பவரான த்ரோணரும் சிதறயடித்து, ஆகாயத்தில் இருளை விலக்கி ப்ரகாசிக்கின்ற ஸூர்யன்போல விளங்கினார். அக்னிசக்ரத்துக்கு ஒப்பானதும் பயங்கரமானதும் யுத்தத்தில் வட்டவடிவமாகச் செய்யப்பட்டதும் மிகப்பெரிதும் மேகத்தினுடைய இடிமுழக்கம் போன்ற முழக்கமுள்ளதுமான வில்லையிழுத்துப் போர்க்களத்தில் அடிக்கடி பாணங்களை எய்கின்ற (அர்ஜுனனைக்) கௌரவர்கள் கண்டார்கள். பிறகு, இடிமுழக்கத்துக்கு ஒப்பான த்ரோணருடைய வில்லின் பெரியவொலியும் அப்பொழுது ஜனங்களால் எல்லாத்திக்குக்களிலும் கேட்கப்பட்டது. பரதஶ்ரேஷ்டரே! அது ஸைன்யங்களுக்கு ஆச்சர்யகரமாக இருந்தது. அளவிடமுடியாத பலமுள்ள த்ரோணர் புடம்போட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும் ப்ரகாசிக்கின்றவைகளும் அக்னிபோன்றவைகளுமான அம்புகளால திக்குகளையும் ஸூர்யனுடைய ஒளியையும்மூடினார். பிறகு, பொன்மயமான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் அழுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளும் ஆகாயத்தையடைந்து ஸஞ்சாரம் செய்கின்றவைகளுமான பாணங்களுடைய அனேககூட்டங்கள் காணப்பட்டன. த்ரோணருடைய வில்லினின்று பாணங்கள் தோன்றின. ஒன்றுபோலத் தொடர்ச்சியாக விளங்குகின்ற பெரிய பாணங்கள ஆகாயத்தில்

அன்னப்பறவைகளுடைய வரிசைகளைப்போலக்காணப்பட்டன. இவ்வாறு, பொன்னால் அழகுசெய்யப்பட்டிருக்கின்ற அனேக அம்புகளை விடுக்கின்ற அவ்விருவீரர்களும், ஆகாயத்தை எரிநக்ஷத்ரங்களால் சூழப்பட்டதுபோல்ச் செய்தார்கள். கழுகிறகுகளும் மயில்தோகைகளும் பூண்ட அவ்விருவருடைய பாணங்களும் சரத்காலத்தில் ஆகாயத்தில் (ஸஞ்சரிக்கின்ற) மதங்கொண்ட ஸாரஸபக்ஷிகளுடைய வரிசைகள்போலக் காணப்பட்டன. மிகுந்த கோபங்கொண்ட அந்த இருவருக்கும் மிகக்கொடுமையானதும் வியப்பைத் தரத்தக்கதும் மனத்தினாலெண்ண முடியாததுமான அத்புததமானது, வ்ருத்ரனுக்கும் இந்த்ரனுக்கும் நடந்ததுபோல நடந்தது. இரண்டுபெரிய யானைகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துக் கொம்புகளுடைய நுனிகளால் அடித்துக்கொள்வதுபோல அவர்கள் (காதுவரையிலும்) பூர்த்தியாக இழுத்துவிடப்படும் அம்புகளால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டார்கள். பிறகு, ஜயசாலிகளுள் உத்தமனான அர்ஜுனன் ஆசார்யமுக்யரால் விடப்பட்டவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளைக் கூர்மையான பாணங்களால் தடுத்தான். கொடிய பராக்ரமமுள்ள தனஞ்சயன் தன்னை உக்ரஸ்வரூபியாகவும இந்த்ரஸம்பந்தம் பெற்றவனாகவும வெளிக்காட்டிக்கொண்டு அனேக அம்புகளால் ஆகாயத்தை விரைவாக மூடினான். (பகைவர்களைக்) கொல்லவிருப்பமுள்ளவனும் புருஷரிற்சிறந்தவனும் பயங்கரமான காட்சியுள்ளவனுமான அர்ஜுனனை த்ரோணர் கூர்மையும் அழுந்திய கணுக்களுமுள்ள அம்புகளாலடித்தார். யுத்தத்தில் திறமையுள்ளவரும் ப்ரதாபசாலியுமான த்ரோணர் அழுந்தினகணுக்களுள்ள அம்புகளால் அர்ஜுனனோடு விளையாடிக்கொண்டு ஸந்தோஷமுள்ளவரானார். சூரர்களும் ஸக்நத்தர்களும் போரில் விளங்குகின்றவர்களுமான அவ்விருவர்களும் வகைவகையாக ப்ரம்மாஸ்த்ரமுதலான திவ்யாஸ்த்ரங்களை ப்ரயோகித்துக்கொண்டு (ஒருவரை ஒருவர்) பிளந்தார்கள். யுத்தத்தில் சூரனான அந்தப்பார்த்தன் தன்னுடைய வீர்யத்தைக் காட்டிக்கொண்டு மஹாஸ்த்ரங்களாலும் பாணங்களாலும் மஹாத்மாவான த்ரோணரை மூடினான். பார்த்தன் அஸ்த்ரங்களால் அஸ்த்ரங்களைத் தடுத்துத் த்ரோணரைமூடினான். கோபங்கொண்டவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் (ஒருவர் ஒருவருடைய பராக்ரமத்தைப்) பொறுத்தவர்களுமான அவ்விருவர்களுக்கும், மஹாபலிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் நடந்ததுபோல் ரணகளத்தில் யுத்தம் நடந்தது. பாரத்வாஜரும் அர்ஜுனனும் யுத்தத்தில மஹாஸ்த்ரங்களை வெளிபபடுத்தினார்கள். பாண்டவன் த்ரோணருடையவில்லினின்று

அடிக்கடி விடுபட்ட ஐந்த்ராஸ்த்ரத்தையும் வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையும் ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தையும் அந்தந்த அஸ்த்ரத்தால் அடிக்கடி விலக்கினன். இவ்விதம் சூரர்களும் மஹாவில்லாளிகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்ட சரங்களைத்தொடுக்கின்றவர்களுமான அவ்விருவர்களும் ஆகாயத்தைச் சரமாரிகளால் ஒரே நிழலுள்ளதாகச் செய்தார்கள். பிறகு, அர்ஜுனனால் விடப்பட்டு ப்ராணிகள்மீது விழுகின்ற பாணங்களுடைய சப்தமானது பர்வதங்களின்மீது விழுகின்ற வஜ்ராயுதங்களுடைய சப்தம்போலக் கேட்கப்பட்டது. வேந்தரே! பிறகு, ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட யானைகளும் தேர்களும் குதிரைகளும் குதிரைக்காரர்களும் பூத்திருக்கின்ற பலாசமரங்கள்போலக் காணப்பட்டார்கள். த்ரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நேர்ந்த அந்த த்வந்தயுத்தத்தில் ஸைன்யமானது தோள்வளைகளுடன் அறுத்துத் தள்ளப்பட்ட கைகளாலும், பெரியதேர்களாலும், உடைத்துத்தள்ளப்பட்டவைகளும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கவசங்களாலும், த்வஜங்களாலும், பார்த்தனுடைய பாணங்களால் நான்கு பக்கத்திலும் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் கொல்லப்பட்டவர்களுமான யுத்தவீரர்களாலும் மிகமயங்கியதாகியது. பெரிய காரியங்களுக்கு ஸாதனங்களாயிருக்கின்ற இரண்டுவிற்களையும் (அம்புதொடுப்பதால்) அதிக அசைவுள்ளனவாகச் செய்கின்ற வீரர்களான அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எரிக்கவிரும்பிச் சிறந்த அம்புகளால் மூடினார்கள். பிறகு, ' த்ரோணர் (பகைவர்களை) நன்கு அடிப்பவனும் மஹாவீர்யமுடையவனும் உறுதியான முஷ்டியையுடையவனும் (பகைவர்களால்) அணுகமுடியாதவனும் எல்லாத்தைத்யர்களையும் ஜயித்தவனும் எல்லாவீரர்களுள்ளும் மஹாரதனுமான அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போர்புரியும் காரணத்தால் செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்கிறார் ' என்று அந்த யுத்தத்தில் அவரைப் புகழ்கின்றவர்களுடைய சப்தமானது ஆகாயத்தில் தோன்றியது. அர்ஜுனனுடைய மதிமயக்கமில்லாமையையும், அஸ்திரவித்தையினுடைய அப்யாஸத்தையும், லாகவத்தையும், தூரத்திலிருப்பதையும் வீழ்த்தும் தன்மையையும் யுத்தத்தில் கண்டு த்ரோணருக்கு ஆச்சர்யமுண்டாயிற்று. மஹாத்மாக்களான அவ்விருவருக்கும் மஹாபயங்கரமானதும் உலகத்துக்குக் குழப்பத்தையுண்டுபண்ணுகின்றதும் கோரமுமான அவ்வித யுத்தமானது தொடங்கப்பட்டு நெடுநேரம் நடந்தது. பிறகு, கோபமுள்ளவனும் பரதச்ரேஷ்டனுமான பார்த்தன் திவ்யமான காண்டீவமென்கிற வில்லை, எடுத்துப் போர்க்களத்தில் இரண்டுகைகளாலும் இழுத்தான். அந்த அர்ஜுனனால்விடப்பட்ட சரமாரியானது விட்டிற்

பூச்சிகளுடைய கூட்டம்போல இருந்தது: அவனுடைய அம்புகளினிடையில் காற்றும் ஸஞ்சரிப்பதற்குச் சக்தியற்றதாகியது. அடிக்கடி அம்புகளை எடுப்பது தொடுப்பது விடுப்பதாகிய அர்ஜுனனுடைய செய்கைகளில் (ஜனங்களால்) சிறிதும் அவகாசம் காணப்படவில்லை. சுறுசுறுப்புடன் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்த்ரங்களுள்ளதும் மிக்க பயங்கரமுமான யுத்தம் நடந்துவரும்போது, பார்த்தன் மேன்மேலும் அதிசீக்ரமாக வேறு பாணங்களையும் விடுத்தான். பிறகு, அந்தப் போர்க்களத்தில் அழுந்திய கணுக்களுள்ள ஆயிரம் அம்புகள் ஒரே ஸமயத்தில் த்ரோணருடைய தேருக்கருகில் விழுந்தன. பார்த ரேறே! காண்டீவத்தைத் வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனன் பாணங்களை த்ரோணர்மீது இறைக்கவே, சேனையிலுள்ளவர்களுக்குப் பெரிதான ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. பாண்டவனுடைய அஸ்த்ர லாகவத்தை இந்த்ரனும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் அங்குவந்திருந்த மற்றவர்களும் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, ப்ராதப்சாலியும் தேர்ப்படைத் தலைவரும் ஆசார்யபுத்ரருமான அஶ்வத்தாமா, த்ரோணரை யுத்த ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராகக்கண்டு [1] பெரிதான ரதிகர்களுடைய கூட்டத்தோடு சேர்ந்து பாண்டவனை அம்புகளால் எதிர்த்துத் தடுத்தார். அவர் மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அவ்விதமான செய்கையை மனத்தினால் புகழ்ந்தார்; அப்பொழுது அவன்மீது கோபத்தையும் செய்தார். கோபங்கொண்ட அந்த அஶ்வத்தாமாவானவர் மழை பொழிகின்ற மேகம்போலப் போரில் ஆயிரம் பாணங்களை இறைத்துக்கொண்டு பார்த்தனை எதிர்த்துச் சென்றார். மஹாபாஹுவான அவர் திரும்பி த்ரோணரிருக்கும் இடத்துக்கும் வந்தார்: பார்த்தன், த்ரோணர் விலகிப்போவதற்கு இடங்கொடுத்தான். உத்தமமான பாணங்களால் கவசமும் த்வஜமும் ரதமும் உடைக்கப்பட்டவரும் அடிக்கப்பட்டவருமான அந்தத்த்ரோணர் வேகமுள்ள குதிரைகளோடு ஸமயத்தைப்பெற்று விரைவாகச் சென்றார். அப்பொழுது, த்ரோணர் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டிருக்கையில், த்ரோணபுத்ரர் வந்து காலதண்டத்தை ஏந்தியவனும் சிவந்த கண்களையுடையவனுமான யமன்போல யுத்தகளத்தில் நின்றார்.

---

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

அறுபதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் அஸ்வத்தாமாவைக்காட்டிலும் மேலானவனென்பது.)

வர்ஷிக்கின்றமேகம்போலப் பெரிய அம்புக்கூட்டங்களைப்பொழிகின்ற பார்த்தன், வாயுவேகத்தை மலை தாங்குவதுபோல் அந்த அஸ்வத்தாமாவை எதிர்த்துத்தாங்கினான். வ்ருத்ரனும் இந்திரனும்போல அம்புக்கூட்டங்களைப் பொழிகின்ற அவ்விருவருக்கும் தேவாஸுர யுத்தத்துக்கு ஒப்பான பெரிய யுத்தம் நடந்தது. அப்பொழுது, ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கவில்லை; காற்றும் வீசவில்லை; ஆகாயமுழுதும் அம்புகளால் நெருங்கியதாகச் செய்யப்பட்டு நிழல் உள்ளதுபோல் ஆகியது. இரண்டு யுத்தவீரர்களும் போர்புரியும்பொழுது எரிகின்ற மூங்கில்களுடைய சப்தம்போல அதிபயங்கரமான பெரிய சடசட என்னும் ஒலியுண்டாகியது. அரசரே! அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் அந்த அஸ்வத்தாமாவினுடைய குதிரைகளை வலிமையற்றவையாகச் செய்தான். அந்தக் குதிரைகள் மயக்கமடைந்து ஒருதிசையையும் அறியவில்லை. பிறகு, மஹாவீர்யமுள்ள அந்த த்ரோணபுத்ரர் ஸஞ்சரிக்கப போகின்ற பார்த்தனுடைய நாண்கயிற்றைச் சிறிது இடைவெளி கண்டபொழுது க்ஷுரத்தால் அறுத்தார். தேவர்கள், மனித இயற்கைக்கு மேலான அவருடைய அச்செய்கையைக்கண்டு, 'த்ரோணபுத்ரரைத் தவிர வேறு மனிதன் தனஞ்சயனை எதிர்த்து நிற்பதற்குத் திறமையுள்ளவனாகான்' என்றுபுகழ்ந்தார்கள். பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டரான த்ரோணபுத்ரர் சற்றுவிலகி மறுபடியும் வில்லை இழுத்துப் பார்த்தனைக் கழுகிறகுகள் பூண்ட அம்புகளால் மார்பில் அடித்தார். பிறகு, சிறந்தகைகளுள்ள பார்த்தன் அப்பொழுது உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு பராக்ரமததினால் காண்டீவததில் நாண்கயிற்றைப்பூட்டினான். பரதகுலததில் பிறந்தவரே! கோபங்கொண்டவனும் மதயானைபோல வருகின்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனைக் கண்டு த்ரோணபுதரர் கோபங்கொண்டு யுத்தத்துக்காக அழைத்தார். பிறகு, அவ்ரால் அர்த்தசந்த்ரபாணத்தை எடுதது அடிக்கப்பட்ட பார்த்தன் பராக்ரமத்தினால் கூர்மையுள்ளவைகளும ஸர்ப்பங்களை ஒத்தவைகளுமான அம்புகளால் அவருடைய வில்லையும் ஸாரதியையும் குதிரையையும் வெட்டிவிட்டு அவரையும் அடித்தான். தேராளிகளுட் சிறந்த அந்த அஸ்வத்தாமா வேறு தேரிலேறிக்கொண்டு மதங்கொண்ட யானையோடு மதங்கொண்ட [1] கஜயூதபதியானது

---

1 கூட்டத்துக்குத் தலைமையானது.

எதிர்த்துவருவதுபோல எதிர்த்துவந்தார். பிறகு, பூமியில் ஒப்பற்ற வீரர்களான அவ்விருவருக்குமே போர்க்களத்தினிடையில் மிகப் பெரியதும் மயிர்சிலிக்கக்கூடியதுமான போர் நேர்ந்தது. மஹாத்மாக்களும் யானைகள்போல எதிர்த்துப் போர்புரிகின்றவர்களுமான அவ்விரு வீரர்களையும் எல்லாக் கௌரவர்களும் ஆச்சர்யத்தோடு பார்த்தார்கள். வீரர்களும் ஒருவரையொருவர் ஜயிப்பதில் விருப்பமுற்றவர்களுமான அவ்விருவரும் ஸர்ப்பத்தையும் ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பையும் போன்ற அம்புகளால் அடித்துக்கொண்டார்கள். மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய அம்பறாத்தூணிகள் இரண்டும் எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் இருப்பவைகள்; தேவஸம்பந்தம்பெற்றவைகள். ஆதலால், சூரனான பார்த்தன் யுத்தகளத்தில் மலைபோல அசைவற்று நின்றான். போரில் (அம்புகளை) விரைவாக எய்கின்ற அச்வத்தாமாவினுடைய பாணங்களோ விரைவில் குறைந்தன. அதனால், அர்ஜுனன் (அச்வத்தாமாவைக் காட்டிலும்) மேலானவன் ஆனான்.

அறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் ஒரேஸமயத்தில் த்ரோணர் முதலானவர்களோடு போர் புரிந்தது.)

இந்த ஸமயத்தில், அதிகவீர்யமும் பராக்ரமமுமுள்ளவரும் சிறந்த கைகளுள்ளவரும் சஸ்த்ரதாரிகளுள் சிறந்தவரும் மஹாரதரும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவருமான க்ருபர் அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போர்புரிய அவ்விடம் வந்தனர். பிறகு, அர்ஜுனன் த்ரோணபுத்ரருடைய ரதத்தைவிட்டு ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஒப்பான ஒளிபொருந்திய க்ருபருடைய உத்தமமான ரதத்தைக் குறித்து விரைவாகவந்தான்; ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானவர்களும் யுத்தம்செய்யப் போகின்றவர்களும் மஹாரதர்களுமான அவ்விருவீரர்களும் (மழை பொழிவதற்கு) ஸந்நத்தமாயிருக்கின்ற இரண்டுவர்ஷாகாலமேகங்கள் போல விளங்கினார்கள். பரதச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனோ உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்ற காண்டீவத்தை எடுத்துச் சரமாலையினால் அடித்துக் கொண்டு எதிர்த்துச்சென்றான். அவ்வாறே, க்ருபரும் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனை எதிர்த்துச் சென்றார். பிறகு, க்ருபர் உறுதியான வில்லையெடுத்து (வைரிகளுடைய) ரக்தத்தைக் குடிக்கின்றவைகளான நாராசங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்

காகவும் பார்த்தன்மீது விடுத்தார். அவர், கார்காலத்தில் மேகம் போலச் சரமாரியைப்பொழிந்து எல்லாஸ்நேஹிதர்களையும் ஆனந்தப் படுத்திக்கொண்டு பல்குனனோடு எதிர்த்துச்சண்டைசெய்தார். அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனும் பாண்டுவின் புத்ரனுமான பார்த்தன், மிக்க உறுதியுள்ள வில்லை நன்றாக இழுத்துப் பலவகையான யுத்த மார்க்கங்களைக் காட்டிக்கொண்டு போர்க்களத்தில் ஸஞ்சரித்தான். மஹாபலசாலியும் ப்ரபுவுமான அர்ஜுனன் எல்லாத்திக்குக்களையும் மூலைத்திசைகளையும் ஆகாயத்தையும் அம்புகளால் எப்பக்கத்திலும் ஒரே நிழலுள்ளனபோலச் செய்தான். அளவிடமுடியாத பலமுள்ள அர்ஜுனன், மேலே ஸஞ்சரிக்கின்ற மேகமானது மழைத்தாரைகளால் பர்வதத்தை மூடுவதுபோல யுத்தத்தில் க்ருபரை அனேக அம்புகளால் மூடினான். யுத்தத்தில் கூர்மையுள்ளவைகளும் அக்னிஜ்வாலைக்கு ஒப்பானவைகளுமான அம்புகளாலடிக்கப்பட்டவரும் கோபம்கொண்டவருமான அந்த க்ருபர் புகையில்லாத நெருப்புப் போல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, மஹாபாஹுவான அவர், நிகரில்லாத பராக்ரமமுள்ள பார்த்தனை ஆயிரம் அம்புகளால் அடித்துப் போர்க்களத்தில் ஸிம்மநாதம்செய்தார். பிறகு, பார்த்தன் தங்கமயமான கட்டுக்களுள்ளதும் அழுந்தின கணுக்கள் உள்ளதுமான அம்பினால் யுத்தத்தில் க்ருபருடைய உத்தமமான த்வஜத்தைப் பிளந்தான். அதற்குப் பிறகு, சிறந்த தேஜஸுள்ள பார்த்தன், யுத்தத்தில் ஸூர்யனுக்கொப்பான நாராசங்களையும் மறுபடியும் அனேக பாணங்களையும் எடுத்தான். சிறந்த கைகளுள்ளவனும் க்ஷத்ரியரிற் சிறந்தவனுமான அவன் அவைகளால் அப்பொழுது க்ருபருடைய தேர்காப்பவர்களையும் யுத்தம்செய்கின்ற மஹாரதர்களையும் அடித்தான். அப்பொழுது, படையுடன் கூடினவர்களான சந்த்ரகேது, ஸுகேது, சித்ராச்வன், மணிமான், முஞ்சமௌளி, விக்ராந்தன், ஹேமவர்ணன், பயாவஹன், ஸுரதன், அதிரதன், ஸுஷேணன், அரிஷ்டன், ந்ருகேது ஆகிய இவர்கள் உயிரை இழந்துவிழுந்தார்கள். பரதகுலத்திற்பிறந்தவரே! பார்த்தன் நிமிஷத்தில் அவர்களைக்கொன்று மறுபடியும் வேறு பதின்மூன்றுபாணங்களை (வில்லில்) பூட்டினான். பிறகு, மஹாபலசாலியும் சிறந்தமஹிமை உள்ளவனும் இந்த்ரனுக்கொப்பானவனுமான பல்குனன், யுத்தத்தில் ஒரு பாணத்தினால் இந்தக்ருபருடைய (ரதத்தின்) நுகத்தையும் நான்கு பாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும் ஆறாவது பாணத்தினால் ரதத்திலிருந்த ஸாரதியின் தலையையும் மூன்று பாணங்களால் த்ரிவேணுவையும் இரண்டு பாணங்களால் அச்சுக்கட்டையையும்

ப்ன்னிரண்டாவ்தான வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பான பல்லத்தினல் அம்புகளையுடைய அவருடைய வில்லையும் அறுத்து, அட்டஹாஸம் செய்து, பதின்மூன்றாவதுபாணத்தினல் (அவருடைய) நடுமார்பில் அடித்தான். அறுக்கப்பட்ட வில்லையுடையவரும் ரதத்தை இழந்தவரும் கொல்லப்பட்ட குதிரைகளையுடையவரும் ஸாரதியை இழந்தவருமான அந்தக்ருபர், பிறகு கோபங்கொண்டு ஸூர்யனைப் போலவும் அக்னியைப்போலவும் ப்ரகாசிக்கின்ற சக்தியை எடுத்து அற்புதமான செய்கையுள்ள பார்த்தன்மீது விரைவாக விடுத்தார். அர்ஜுனன் அவ்விதமான உருவமுள்ளதும் தங்கத்தினல் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சக்தியைக்கூர்மையான அம்புகளாலும் அர்த்தசந்த்ர பாணங்களாலும் தடுத்தான்; (அவன் தன்னை நோக்கி) வருகின்றதும் பெரிய எரிநக்ஷத்திரம்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான அந்தச் சக்தியைப் பத்துப்பாணங்களால் துண்டித்தான். பார்த்தனல் அம்புகொண்டு துண்டிக்கப்பட்ட அந்தச்சக்தியானது பத்துத் துண்டுகளாகப் பூமியில் விழுந்தது. சக்தியானது அறுக்கப்பட்டவுடன், ரதத்தையிழந்தவரும் அம்புகளால் துன்பமடைந்தவரும் பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றவருமான க்ருபர் கதாயுதத்தைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்று வேகமாகத் துள்ளிக்குதித்து அளவற்ற பலமுள்ள பார்த்தன்மீது அதை விரைவாக ப்ரயோகித்தார். (அவரால்) விடப்பட்டதும் பெரிதும் அவருடைய ரூபத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தக் கதாயுதமும் அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு வேறு வழியைக் குறித்துச் சென்றது. பிறகு, வேகமும் பராக்ரமமுமுள்ள க்ருபர் கத்தியையும் ஒளிபொருந்தின கேடகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு பாண்டவனைக் கொல்வதற்கு விரும்பினர். சிறந்த ஆசார்யரும் நன்றாகக் கற்பிக்கப்பட்டவரும் சரத்வானுடைய குமாரருமான அந்த க்ருபர் கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒருவராக ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் தேவன்போல வேகத்துடன் க்ரமமாக யுத்தபூமியில் ஸஞ்சரித்தார். பிறகு, குந்திபுத்ரனை அர்ஜுனன் பத்துக்ஷுரப்ரங்களால் (அவருடைய) கத்தியையும் கேடகத்தையும் ஒரு நிமிஷத்திற்குள் துண்டு ஆக்கினன்; அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அப்பொழுது, அதிக தேஜஸுள்ள, அந்த க்ருபர், கத்தியும் கேடகமும் அழிந்ததால் வ்யஸனமடைந்த முகத்துடன் பற்களால் உதடுகளைக் கடித்து மனத்தில் பெருங்கோபத்தை அடைந்து மறுபடியும், "இருக்கட்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு, யுத்தத்தைவிட்டு விலகுவதில் முயற்சியுள்ள

வராக (சித்தம்) ஸஹோதரி புத்ரரான அஸ்வத்தாமாவினுடைய ரதத்தின்மீது விரைந்து ஏறிக்கொண்டு மறுபடியும் வில்லை எடுத்தார்.

இந்தஸமயத்தில், பீஷ்மர், பலசாலியான க்ருபர் பல்குனனால் துன்பமடைந்திருப்பதைக்கண்டு, கோபங்கொண்டு, பிறகு, த்ரோணரைப்பார்த்து, '(ஆசார்யரே!) பல்குனன் யுத்தத்தில் ஒவ்வொருவராய் (ச்சண்டைசெய்தால்) நம்மை ஜயித்துவிடுகிறான். (ஆகையால்,) நானும் [1] நீரும் கர்ணனும் அஸ்வத்தாமாவும் க்ருபரும் மற்றுமுள்ள அனேகசூரர்களும் (ஒன்றுகூடி) இந்த்ரகுமாரனைஜயிப்போம்' என்று சொன்னார். பாரதரே! பிறகு, பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலான எல்லாரதிகர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து வந்து விரைவாக அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். [2] அளவற்ற தைர்யமுள்ள அந்த அர்ஜுனன், பனியானது மலைகளை மூடுவதுபோல, சுற்றிலுமிருக்கின்ற அந்த மஹாரதர்களைப் பாணமயமான வலைகளால் மூடினான். (அப்பொழுது) கர்ஜிக்கின்ற பெரிய யானைகளாலும் கனைக்கின்ற குதிரைகளாலும் பேரிசங்கங்களுடைய கோஷங்களாலும் நெருங்கிய சப்தமுண்டாயிற்று. நூற்றுக் கணக்காகப் பார்த்தனால் விடப்பட்ட சரமாரிகள் யானைகளின் சரீரங்களையும் குதிரைகளின் சரீரங்களையும் இருப்புக் கவசங்களையும் பிளந்துவிட்டுப் பூமியில் விழுந்தன. விரைவாக அம்புகளைத் தொடுக்கின்ற பாண்டவனே சரத்காலத்தில் நடுப்பகலை அடைந்திருக்கின்ற நல்ல காந்தியையுடைய ஸூர்யன்போல ப்ரகாசித்தான். அப்பொழுது, எல்லா ரதிகர்களும், யுத்தத்தில் பார்த்தனுடைய வில்லிலிருந்து கிளம்பின அம்புகளைப் பொறுமல் மிகவும் துன்பஞ்செய்யப்பட்டு ரதங்களையிழந்து வடக்கு முகமாக ஓடினார்கள். குதிரைவீரர்களும் குதிரையின்மீது ஏறி ஓடினார்கள். காலாட்கள் பூமியில் ஓடினார்கள். பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்றவைகளும் தாம்ரத்தாலும் வெள்ளியாலும் இரும்பினாலும் செய்தவைகளுமான மஹாத்மாக்களான கௌரவர்களுடைய கவசங்களிலிருந்து பெரிய சப்தம் தோன்றியது. ப்ரஜ்ஞையை இழந்து ஸ்ரமத்தினால் சஸ்த்ரங்களை நழுவவிட்டுக் கீழே விழுகின்ற குதிரைவீரர்களுடைய சரீரங்களால் யுத்தபூமியானது மூடப்பட்டதாகியது. அர்ஜுனன் ரதத்தின் நடுவிடங்களைச் சூன்யமாகச் செய்து மனிதர்களால் யுத்தபூமியை மூடினான். வில்லைக்கையில் கொண்டவனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமானதனஞ்சயன் நடனஞ்செய்கின்றவன் போல (அங்குமிங்குமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு) யுத்தத்தில் க்ஷத்ரியர்களுடைய சிரங்களை வீழ்த்தினான். இடிமுழக்கம்போன்ற

---

1 'த்ரோணரும்' என்பது மூலம். 2 வேறு பாடம்.

காண்டீவசப்தத்தைக் கேட்டு எல்லாஸைன்யங்களும் நடுக்கமுற்றுத் தனித்தனியே பதுங்கின. குண்டலங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் தரித்தவைகளும் பொன்மயமான மாலைகளை அணிந்தவைகளுமான (வீரர்களுடைய) தலைகள் போர்முகத்தில் விழுந்தவைகளாகக் காணப்பட்டன. யுத்தபூமியானது, பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்ட சரீரங்களாலும், விற்களைப் பிடித்தவைகளும் ஹஸ்தாபரணங்களை அணிந்தவைகளுமான கைகளாலும் நன்கு மூடப்பட்டு விளங்கியது. பரதஶ்ரேஷ்டரே! யுத்தத்தில் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் தள்ளப்படுகின்ற தலைகள் ஆகாயத்தினின்று கல்மாரி விழுவதுபோல விழுந்தன. பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் அப்பொழுது தன்னை ரௌத்ரஸ்வரூபமுள்ளவனாகக் காண்பித்துக் கொண்டு யுத்தத்தில் நூறு நூறாகவும் ஆயிரம் ஆயிரமாகவும் சூரர்களைக்கொன்றான். அரண்யத்தில் பதின்மூன்று வர்ஷகாலம் அவ்வாறு தடுக்கப்பட்டிருந்த பாண்டவன் யுத்தத்தில் த்ருதராஷ்ட்ர குமாரர்கள்மீது கோபாக்னியைக் கக்கினான். ஓ! பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! அந்தக்கௌரவஸேனையை எரிக்கின்ற அந்தப்பாண்டவனுடைய பராக்ரமத்தைக் கண்டு துர்யோதனனுடைய யுத்த வீரர்கள் எல்லோரும் பொறுமையைக் கைப்பற்றினார்கள். அறுபது வயதுள்ள மதங்கொண்ட யானையானது கோரைக்காட்டையழிப்பது போல அர்ஜுனன் சஸ்த்ரதேஜஸினால் எல்லாவீரர்களையும் அடித்தான். பரதகுலத்தில் பிறந்தவரே! பிறகு, ஜயசாலிகளுள் சிறந்த அர்ஜுனன் சேனையைத் துரத்தி மஹாரதர்களையும் பயப்படும்படி செய்து நான்குபக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தான். அந்த அர்ஜுனன் போர்க்களத்தில் (பலவிதமான) கதிகளோடு ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு (பகைவர்களைக்) கொல்லுகையில், ரக்தத்தாலும் நரம்புகளாலும் நிறைந்த அலைகளுள்ள கோரமான ஒரு நதி தோன்றியது. அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் எலும்புகளாகிற பாசிக்கொத்துக்களால் நெருங்கியதும், [1] காலனால் படைக்கப்பட்டதும், பாணங்களும விற்களுமாகிற தெப்பங்களுள்ளதும், பயங்கரமானதும் மாம்ஸத்துடன்கூடின ரக்தமாகிற சேறுள்ளதும், ரதங்களாகிற தெப்பங்களுள்ளதும், நரம்புகளாகிற ஸர்ப்பங்களையுடையதும், தலைமயிர்களாகிற பாசிகொத்துக்களும் புல்தரைகளுமுள்ளதும், சிறு கத்திகளும் பெருங்கத்திகளுமாகிற மீன்களுள்ளதும், சாமரங்களும் தலைப்பாகைகளுமாகிற நுரைகளுள்ளதும், குதிரைக் கழுத்துக்களாகிற பெரிய சுழல்களுள்ளதும் தலையில்லாமுண்டங்களாகிற நீர்மனுஷ்யர்களையுடையதும்,

1 வேறுபாடம்.

காக்கை கழுகுகளின் சப்தங்களுள்ளதும் வேகமுள்ளதும், ஸாரஸ பக்ஷிகளாலும் அன்றிற்பக்ஷிகளாலும் சப்தமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டதும, ஸிம்மநாதங்களாகிற பெரியசப்தங்களுள்ளதும, சங்க தவனிகளாகிற பெரியத்வனிகளுள்ளதும், வீரர்களுடைய தலைகளாகிற தாமரைகளால்நிறைந்ததும், பாணங்களும விற்களுமாகிற பெருங்கோரைகளுள்ளதும், காலாட்களாகிற மத்ஸ்யங்களால்கலங்கியதும், யானைத்தலைகளாகிற ஆமைகளுள்ளதும், நரிகளாகிற மிருகங்களுடைய சப்ததால்நிறைந்ததும், மாம்ஸமும் மஜ்ஜையுமாகிற எங்குமநிறைந்த சேறுள்ளதும், கோரஸ்வரூபமாயிருக்கின்றதும, பிசாசங்களுடைய கூட்டங்களால்அடையப்பட்டதும, கரையில்லாததும், தடுக்கமுடியாததும், ரக்தத்தை ஜலமாககொண்டதும், நான்குபக்கத்திலும பரவியதுமான ஒரு நதியை உண்டுபண்ணினன். அரசரே! பார்த்தன் யானைகளுடைய சரீரங்களாகிற பெரியதிட்டுக்களுள்ளதும் குதிரைகளுடைய சரீரங்களாகிற பெரியகற்களுள்ளதும் பதாதிகளுடைய தேகங்களாகிற கட்டுமரங்களையுடையதும் ரதங்களுடைய கூட்டங்களாகிற பெரிய மரங்களையுடையதும் தலைமயிர்களாகிற புல்தரைகளால் மூடப்பட்டதும் மனிதர்களுக்கு மிக்க பயத்தைக்கொடுக்கக் கூடியதும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற ரக்தமாகிற ஜலத்தையுடையதும யமனுகிற கடலைக்குறித்துச் செல்லுகின்றதும் பயப்படும் மனிதர்களால் தாண்டமுடியாததும சூரர்களால் எளிதில் தாண்டக்கூடியதுமான ரக்தம்நிரம்பிய நதியை அடிக்கடி உண்டுபண்ணினன். இந்த்ரகுமாரன் இவ்விதம் பயங்கரமான ரக்தநதியை உண்டாக்கினன். பாணங்களை எடுப்பதும் வில்லில பூட்டுவதும (லக்ஷ்யங்களில்) ப்ரயோகிப்பதும் காண்டீவத்தை இழுப்பதுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய (செய்கைகளில்) கொஞ்சமேனும இடைவெளியானது காணப்படவில்லை.

அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மரும் அர்ஜுனனும் யுத்தத்திற்காக ஸந்தித்ததும், தேவர்கள் அவ்விருவரையும் புகழ்ந்ததும்.)

பார்த்தன் இவ்வாறு அந்த ஸைன்யத்தை ஓடும்படி செய்து விட்டுப் பீஷ்மருக்கருகில் வந்தான். இந்த்ரகுமாரனை அர்ஜுனன், மிகக தைர்யமுள்ள துர்யோதனனுடைய எல்லா ஸைந்யங்களும்பயந்திருக்கும்பொழுது, நான்குபாணங்களை வில்லில்பூட்டி (ப்பீஷ்மரைக)

குறித்துப் பயத்துடன் விடுத்தான்; (அவற்றுள்) இரண்டு பாணங்களால் அவரை அபிவாதனஞ்செய்தான். இரண்டுபாணங்கள் அவருடைய காதுகளின் ஸமீபம் சென்று குசலப்ரச்னம் செய்தன. அவரும், 'குந்திபுத்ரன் ஜயமடையட்டும்' என்று ஆசீர்வாதம் செய்தார். போரில் பகைவரைவெல்ல எண்ணங்கொண்டு ஸமீபத்தில் வருகின்ற புருஷச்ரேஷ்டனான தனஞ்சயனை, யுத்தத்தில் (ஸமர்த்தனென்று) உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்றவனும் சௌர்யம் வீர்யமுதலியவற்றால் பிம்பத்தினின்று எடுக்கப்பட்ட ப்ரதிபிம்பம்போலக் கர்ணனிடத்தினின்று உண்டானவனும் வைகர்த்தனனுடைய புத்ரனும் வீரனுமான வ்ருஷஸேனன் யுத்தம்செய்யவிரும்பி விரைவாக எதிர்த்தான். பிறகு, பாண்டுகுமாரனை பார்த்தன் தன்னோடு யுத்தம் செய்கின்ற அந்த வ்ருஷஸேனனுடைய கைப்பழக்கத்தையும் ஆண்மையையும் ஒருமுஹூர்த்தகாலம் பார்த்து அந்த வ்ருஷஸேனனுடைய பராக்ரமத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷித்தான். பார்த்தன் அப்பொழுது கழுகிறகு பூண்டதான ஒரு பாணத்தினுடைய நுனியினால், பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த வ்ருஷஸேனனுடைய வில்லை விரைவாக அறுத்தான்; பிறகு, ஐந்துபாணங்களால் திரும்பவும் அவனை நடுமார்பில் அடித்தான். பார்த்தனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்த வ்ருஷஸேனன் தேரினின்று துள்ளிக் குதித்து ஓடினான். (பகைவர்களை நோக்கி) வருகின்றவனும் பயங்கரமான வில்லுள்ளவனுமான பாண்டவனைத் துச்சாஸனனும் விகர்ணனும் சகுனியும் விவிம்சதியும் எல்லாப்பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பார்த்தன், யுத்தரங்கத்தில் கோபங்கொண்டு அழுந்திய கணுக்களுள்ள அம்புகளால் அவர்களுடைய (தேரிலுள்ள) நுகத்தையும் கொடியையும் வில்லையும் யுத்தத்தில் விரைவாகத் துண்டித்தான். அவர்களெல்லாரும், பார்த்தனுடைய பாணங்களால் கொடி அறுபட்டும் வில்லும் கவசமும் வெட்டுண்டும் பீடிக்கப்பட்டுப் போர்க்களத்தின் மத்தியினின்று ஓடினார்கள்.

பிறகு, பீபத்ஸுவானவன், உரக்கச்சிரித்து விராடபுத்ரனைப் பார்த்து, 'பகைவரை வருத்துபவனே! பொன்மயமானதும் உயரத் தூக்கிக்கட்டப்பட்டதுமான இந்தப் பனைமரக்கொடியை இப்பொழுது என்னை அடையும்படிசெய். இது மேகத்தினிடையிலுள்ள மின்னலைப் போல் அடிக்கடி நன்றாகப் ப்ரகாசிக்கின்றது. சந்தனுவின் குமாரரான இந்தப் பீஷ்மரிருக்குமிடத்துக்குப் போ. தெய்வத்தன்மையுள்ளவைகளும் கோரரூபமுள்ளவைகளும் ஆச்சர்யத்தை உண்டாக்கத்தக்கவைகளும் சிறியவைகளும் பெரியவைகளுமான அஸ்த்ரங்களைப் போரில்

காண்பிக்கப்போகிறேன். மத்ஸ்யராஜனே! இவர் எங்களுக்கு இளமை தொடங்கி எப்பொழுதும் போஷகராயிருப்பவர்; எப்போதும் எங்களுடையச்ரேயஸில் விருப்பமுள்ளவர்; எப்பொழுதும் எங்களுக்கு யோகக்ஷேமங்களைச்செய்பவர். இவர்மடியில் பால்யத்தில் நான் வளர்ந்தேன். ஆதலால், இவருடன் ஒழுங்காகப் போர்புரியப் போகிறேன். இவர் இரவும் பகலும் எங்களுக்கும் த்ருதராஷ்டிர குமாரர்களுக்கும் (உண்டான விரோதத்தைத்) தணிப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்' என்று கூறினன். அந்த அர்ஜுனனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அவனுடைய ஸாரதியான விராடபுத்ரன் அவனால் ஏவப்பட்டுப் பீஷ்மருடைய ரதத்தைநோக்கி ரதத்தை நடத்தினன். காற்றினல் விரைவாக எதிர்த்துத் தள்ளப்பட்ட மஹாமேகம் போன்றதும் (உத்தரனால்) தூண்டப்பட்டதும் ரதங்களில் சிறந்ததுமான அர்ஜுனனுடைய அந்த ரதத்தைக்கண்டு, கங்கையின் புதல்வரான பீஷ்மர், ஸூர்யன்போன்ற ஒளியுள்ள ரதத்தோடு அந்த ரதத்தை எதிர்த்துச்சென்றார். (தம்மை எதிர்த்து) வருகின்ற அர்ஜுனனைக்கண்டு பகைவர் பட்டணங்களை ஜயிப்பவரும் இந்தக் கௌரவர்களால் அவ்வாறு நன்குகாக்கப்பட்டவரும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரும் பிதாமஹருமான பீஷ்மர், போர்வீரர்கள் கொல்லப்படுங்கால், ஸ்வர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிறந்த வில்லையும் கூர்மையான முனையுள்ளவைகளும் மர்மஸ்தானங்களையும் தேகங்களையும் பிளக்கின்றவைகளுமான அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்வதில் விருப்பமுற்று, ஒரு வ்ருஷபமானது மற்றொரு பெரிய வ்ருஷபத்தை எதிர்ப்பதுபோல அர்ஜுனனை எதிர்த்துச்சென்றார். புருஷச்ரேஷ்டரான அந்தப் பீஷ்மர், தலையின் மேல் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட வெள்ளைக்குடையினால், ஸூர்யனைச் சிகரத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற மலைபோல ப்ரகாசித்தார். காங்கேயர் சங்கத்தை ஊதி த்ருதராஷ்ட்ர குமாரர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டு பீபத்ஸுவை வலப்பக்கமாக நெருங்கிவந்து எதிர்த்தார். பகை வீரர்களைக் கொல்லுகின்றவனும் அளவிட முடியாத வல்லமைபொருந்தியவனுமான அர்ஜுனன் (தன்னைநோக்கி) வருகின்ற அந்தப் பீஷ்மரைப்பார்த்து, (தன்வீட்டிற்கு) வந்திருக்கின்ற ப்ரியமான விருந்தினரைப்போல வரவேற்றான். வீர்யமுள்ளவனான அர்ஜுனன், யுத்தத்தில் தேவதத்தமென்கிற மஹாசங்கத்தை உரக்க ஊதினன். அப்பொழுது, பீஷ்மபாண்டவர்களுடைய அந்தச் சங்கநாதங்கள் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் எல்லாப் பக்கத்திலும் மிகவும் எதிரொலியிடும்படி செய்தன. பரதகுலத்தில்

உதித்தவரே! ஆகாயத்தில் (யுத்தத்தைப் பார்க்க) வந்திருக்கின்ற இந்த்ரனுடன்கூடின தேவர்களெல்லாரும், 'அர்ஜுனன் கௌரவர்கள் எல்லோரையும் சஸ்த்ரதேஜஸினால் துண்டாக்கிவிட்டான். யுத்தத்தில் வீரர்களும் குருஸ்ரேஷ்டர்களுமான இந்தப் பீஷ்மரும் அர்ஜுனனும் எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தர்கள்; யுத்தத்தில் எப்பொழுதுமே ஜாக்ரதையுள்ளவர்கள்; வீரர்கள். இருவரும் தேவமனுஷ்யர்களுள் தம் பராக்ரமங்களால் ப்ரஸித்திபெற்றவர்கள். இருவரும் அதிகப் பராபரப்புள்ளவர்கள். இருவரும் விளங்குகின்ற வில்லைத் தரித்தவர்கள். மனிதருட் சிறந்தவர்களும் அதிகவேகம் உள்ள இரண்டு புலிபோன்றவர்களும் ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமமான செய்கையுள்ளவர்களுமான இருவரும் (யுத்தத்துக்காக) நெருங்கிவிட்டார்கள். இருவரும் வாஸுதேவருக்கும் கார்த்தவீர்யனுக்கும் ஒப்பானவர்கள். இருவரும் ப்ரஸித்தமான செய்கையுள்ளவர்கள். இருவரும் சூரர்கள்; மஹாபலசாலிகள்; எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களுள்ளும் எல்லாச்சஸ்த்ரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவர்கள்; இவர்களின் வீர்யமானது, அக்னிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் [1] ஸோமனுக்கும் யமனுக்கும் குபேரனுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் வருணனுக்கும் ஸமமானது. எவன்தான் குந்திபுத்ரனை யுத்தத்தில் த்வந்த்வயுத்தஞ் செய்வதற்காக நெருங்குவன்? பீஷ்மரைத் தவிர (அவனை எதிர்க்கத்தக்க) க்ஷத்ரியன் பூமியில் வேறொருவனுமில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு, இந்த்ரனுடன்கூடின தேவர்கள் யுத்தகளத்தில் அர்ஜுனனை அடைந்திருக்கின்ற பீஷ்மரையும் அதிக உத்ஸாஹமுள்ள அர்ஜுனனையுங்கண்டு பூஜித்தார்கள். பிறகு, இந்த்ரனுடைய சேனைக்கொப்பான காந்தியுள்ள கௌரவர்களின் சேனையானது, பலவிதமான தூர்யவாத்யங்கள் சங்கங்கள் இவைகளுடைய சப்தங்களாலும் ஸிம்மநாதத்துடன் கூடின பற்பலவிதமான சப்தங்களாலும் குருஸ்ரேஷ்டரான பீஷ்மரைப் பூஜித்தது.

அறுபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் பீஷ்மரைத் தோற்கச் செய்தது.)

பிறகு, வீர்யசாலியான பீஷ்மர், ஜ்வலிக்கின்ற ஸர்ப்பங்கள் போன்ற அதிகவேகமுள்ள எட்டுப்பாணங்களைப் பார்த்தனுடைய

---

1 சிவன், சந்த்ரன்.

த்வஜத்தின்மீது விடுத்தார். அந்தப் பாணங்கள் பாண்டுபுத்ரனு டைய த்வஜத்தையடைந்து த்வஜத்திலிருக்கின்ற குரங்கையும் த்வஜத்தினுடைய நுனியில் வஸிக்கின்ற அந்த ப்ராணிகளையும் அடித்தன. அவர் பத்துப்பாணங்களால அவனுடைய ஸாரதியை யும் குதிரைகளையும அடித்தார். இரும்புமயமான மூன்றுபாணங் களாலேயே பார்த்தனை மார்பில் அடித்தார். பிறகு, அர்ஜுனன் கௌரவர்களுக்குப் பிதாமஹரான பீஷ்மரை கூர்மையுள்ள பாணங் களால் அடித்துப் பத்துப்பாணங்களால் (அவருடைய) கொடியையும் ஸாரதியையும் அடித்தான். பலிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் நடந்த யுத்தம் போலக் கோரமானதும் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் ஆச்சர்யகரமுமான அப்படிப்பட்ட யுத்தமானது பீஷ்மருக்குப் பார்த்தனோடு நடந்தது. மேகத்தினின்று புறப்படுகிற நீர்த்தாரைகள் போல அவ்விருவருடைய வில்லினின்றும் வெளிப்படுகின்ற பாணக் கூட்டங்களால் ஆகாசமானது இடைவெளியற்றதாகியது. கௌரவ பாண்டவர்களுடைய யுத்தத்தில் பல்லங்கள் பல்லங்களோடு அடித்துக் கொண்டு வர்ஷாகாலத்தில் மின்மினிப்பூச்சிகள்போல ஆகாயத்தில் விளங்கின. இடமாகவும் வலமாகவும் (சரங்களைத்) தொடுக்கின்ற ஜிஷ்ணுவினுடைய காண்டீவமானது யுத்தத்தில் மண்டலாகாரமாகச் செய்யப்பட்டு அக்னிசக்ரம்போலக் கோரமாகஇருந்தது. மேகமானது நீர்த்தாரைகளால் பர்வதத்தை மூடுவதுபோல அர்ஜுனன் அநேக மான சரமாரிகளால் பீஷ்மரை மூடினன். கொந்தளிக்கின்ற ஸமுத்ரம் போலக் கிளம்புகின்ற அந்தச்சரமாரியை அந்தப்பீஷ்மர் அம்புகளால் நாசஞ்செய்து அர்ஜுனனையும் தடுத்தார். பிறகு, அர்ஜுனனுடைய ரதத்தைக்குறித்துக் கூட்டம்கூட்டமாக விடப்பட்ட அவ்விதமான அம்புக்கூட்டங்கள் (பார்த்தனால்) அடிக்கப்பட்டுச் சிதறிவிழுந்தன. பிறகு, ஸ்வர்ணமயமான கூட்டுக்களும் முனைகளுமுள்ளவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் அழுந்தின கணுக்களுள்ளவைகளும் (வந்து) விழுகின்றவைகளும் பக்ஷிகளின் இறகுகளுள்ளவைகளுமான அம்பு களால் ஆகாயமானது மூடப்பட்டது. பிறகு, பாண்டவன் கொடிய அம்புக்கூட்டங்களை விடுத்தான். பீஷ்மரும் பார்த்தன்மீது அவ்வளவு சரகூட்டங்களை விடுத்தார். பரதகுலத்தில் உதித்தவரான அந்தப் பீஷ்மர், பார்த்தனைக் குதிரைகளோடும் ஸாரதியோடும் தேரோடும் கூட வத்ஸதந்தங்களால நிரப்பிப பொன்மயமான கணுக்களுள்ள பாணங்களால் எல்லாத திக்குகளையும் ஆகாயத்தையும் மூடினர். பிறகு, தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும், 'பீஷ்மர் அர்ஜுனனைத் தடுத்ததால் (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்தவரா

கிறார். பாண்டுபுத்ரனான அர்ஜுனன் பலசாலி; ஸாமர்த்திய முடையவன்; சீக்ரமாகக் கார்யங்களைச் செய்பவன். சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரையும் தேவகீபுத்ரரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணரையும் ஆசார்யர்களுள் மிகச்சிறந்தவரும் மஹாபலசாலியுமான த்ரோணரையும் தவிர வேறுள்ளவன் யுத்தத்தில் பார்த்தனுடைய வேகத்தைத் தாங்கச் சக்தியுள்ளவன்?' என்று (அவ்விருவரையும்,) 'நல்லது, நல்லது'' என்று புகழ்ந்தார்கள். மஹாபலசாலிகளும் புருஷச்ரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும் எல்லாப்ராணிகளுடைய கண்களையும் களிக்கச் செய்துகொண்டு அஸ்த்ரங்களால் அஸ்த்ரங்களைத் தடுத்து விளையாடினார்கள். மஹாத்மாக்களான அவ்விருவரும் யுத்தத்தில் ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தையும் ஐந்த்ராஸ்திரத்தையும் அதிகக்ரூரமான ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தையும் கௌபேராஸ்த்ரத்தையும் வாருணாஸ்த்ரத்தையும் யாம்யாஸ்த்ரத்தையும் வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையும் ப்ரயோகித்துக்கொண்டு விளங்கினார்கள். பிறகு, அப்பொழுது, யுத்தத்தில் அவ்விருவரையும் கண்டு ஜனங்கள் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். 'சிறந்தவைகளுள்ள பார்த்த! நல்லது; பீஷ்மரே! நல்லது;' என்றும் சொன்னார்கள். யுத்தத்தில் பீஷ்மரும் பார்த்தனும் செய்த இவ்விதமான மஹாஸ்த்ரங்களுடைய ப்ரயோகத்தை மனிதர்களுள் மற்றவன் யுத்தத்தில் வெளிப்படுத்துவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகான். எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களான அவ்விருவருக்கும் இவ்விதமாக அஸ்த்ரயுத்தம் நடந்தது.

பிறகு, ஜிஷ்ணுவானவன் அருகில்வந்து கூரியமுனையுள்ளதும் கழுகிறகுகள் பூண்டதுமான ஓர் அம்பினால், பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட (பீஷ்மருடைய) வில்லை அறுத்தான். மஹாபலசாலியும் புருஷரிற்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் போர்க்களத்தில் அடுத்தநிமிஷத்திலேயே வேறு வில்லையெடுத்து நாணேற்றிக் கோபத்துடன் தனஞ்சயன்மீது விரைவாக அனேகபாணங்களை ப்ரயோகித்தார். அர்ஜுனனும் பீஷ்மரின்மீது கூர்மையுள்ளவைகளும் நன்கு தீட்டப்பட்டவைகளுமான அனேக பாணங்களை விடுத்தான். மிக்க காந்தியுள்ள பீஷ்மரும் பாண்டவன்மீது அவ்வாறே அம்புகளை விடுத்தார். மன்னரே! திவ்யாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்களும் ஓயாமல், சரங்களைத் தொடுக்கின்றவர்களும் மிக்க தைர்யசாலிகளுமான அவ்விருவர்களுள் அப்பொழுது வேற்றுமை காணப்படவில்லை. பிறகு, அதிரதனும் கிரீடமணிந்தவனுமான குந்தீபுத்ரன் அப்பொழுது பாணங்களால் பத்துத் திக்குக்களையும் அப்படியே சூரரான பீஷ்மரையும் மறைத்

தான். அந்த வீரகோஷ்டியில் பாண்டவன் பீஷ்மரையும் பீஷ்மர் பாண்டவனையும் அதிகமாக (அடித்தார்கள்.) வேந்தரே! இவ்வுலகத்தில் அது ஆச்சர்யமாக இருந்தது. சிறந்தகைகளுள்ளவரே! பீஷ்மருடைய ரதத்தைக் காக்கின்றவர்களான சூரர்கள் பாண்டவனால் கொல்லப்பட்டு அவனுடைய ரதத்துக்கு நான்கு பக்கத்திலும் விழுந்தார்கள். பிறகு, காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் சத்ருநாசத்தைச் செய்யவிருப்பம் கொண்டவைகளும் தடையற்றவைகளும் கட்டுக்களுள்ளவைகளும் அந்தப் பார்த்தனுடைய ரதத்தினின்று வெளிப்புறப்படுகின்றவைகளும் தீட்டப்பட்டவைகளும் பொன்மயமான வஸ்த்ரங்களுள்ளவைகளுமான அர்ஜுனனுடைய பாணங்கள் ஆகாயத்தில் அன்னப்பறவைகளுடைய வரிசைகள்போலக் காணப்பட்டன. பலமாகவும் ஆச்சர்யகரமாகவும் ப்ரயோகிக்கின்ற அந்த அர்ஜுனனுடைய அவ்வித திவ்யாஸ்த்ரத்தை இந்த்ரனோடுகூடின தேவர்களெல்லோரும் ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு பார்த்தார்கள். பலவிதமும் ஆச்சர்யகரமுமான அந்த அஸ்த்ரயுத்தத்தைப் பார்த்து அதிக ப்ரீதியுள்ளவனும், ப்ரதாபசாலியுமான சித்ரஸேனனென்கிற கந்தர்வன், தேவராஜனைப்பார்த்து, '(தேவராஜரே!) பகைவர்களைப் பிளக்கின்றவைகளும் (ஒன்றோடொன்று) சேர்க்கப்பட்டதுபோல (த்தொடர்ச்சியாக)ச் செல்லுகின்றவைகளுமான இந்த அம்புகளைப் பாரும். திவ்யாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்கின்ற ஜிஷ்ணுவினுடைய ஆச்சர்யகரமான இந்த ரூபத்தைப் பாரும். இதை மனுஷ்யர்கள் நம்பமாட்டார்கள். ஏனென்னில், அவர்களிடத்தில் இவ்விதமான அஸ்த்ரம் இல்லை. தேவ ஸம்பந்தமுள்ள மஹாஸ்த்ரங்களுடைய இந்தச் சேர்க்கை ஆச்சர்யகரமானது. கௌரவஸைன்யங்கள், நடுப்பகலை அடைந்து ஆகாயத்தில் மிகத்தபிக்கின்ற ஸூர்யனைப்போலப் பாண்டவனைப் பார்ப்பதற்கும் சக்தியற்றவைகளாயிருக்கின்றன. இருவரும் ப்ரஸித்தமான செய்கையை உடையவர்கள். இருவருமே அரசர்களுள் சூரர்கள். இருவரும் விசித்ரமானசெய்கையுள்ளவர்கள். இருவரும் போரில் (ஒருவராலும்) நெருங்கமுடியாதவர்கள்' என்று புகழ்ந்தான். பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட தேவராஜனே, பார்த்தனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் நேர்ந்த யுத்தத்தைத் தேவலோகத்திலுண்டான புஷ்பவர்ஷத்தால பூஜித்தான்.

பிறகு, அச்வத்தாமாவானவர், விரைவாகவந்து கர்ணனைப் பார்த்து; 'கர்ண! 'நான் ஒருவனுக்கே ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற எல்லாப் பாண்டவர்களையும் கொல்லுவேன்' என்று ஸபையின் மத்தியில் என்முன்னிலையில் நீ சொன்னாய். அதை நீ செய்தாயில்லை.

ஓ! ஸூதபுத்ர! ஒருவனிடமிருந்தே பயந்தோடுகிறாய். விசித்ரவீர்யனுடைய பேரன்மார்களான துர்யோதனன் முதலானவர்களெல்லோரும் உன்னை ஆச்ரயித்துக் குந்திபுத்ரர்களைப் போரில் வெல்ல விரும்புகிறார்கள். (ஆதலால்,) நீ பல்குனனோடு போர்புரிவாயாக' என்று சொன்னார். அச்வத்தாமா சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு அப்பொழுது துர்யோதனன், கர்ணனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யக் கருதி, கோபத்துடன் த்ரோணபுத்ரரைப் பார்த்து, 'ப்ராம்மணோத்தமரே! ப்ரஸித்தமான செய்கை உள்ளவனான கர்ணனுடைய மானத்தைப் பங்கம்செய்யாதீர். மானபங்கம் செய்வதினாலோ அரசர்களுக்குப் பலக்குறைவுண்டாகும். சூரர்கள் தங்கள் வீர்யத்துக்குத் தக்கபடி போரில் வாயினாலும் பேசுவார்கள்; கார்யங்களையும் செய்வார்கள்; பராக்ரமத்தையும் காண்பிப்பார்கள். ஆதலால், சூரர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அந்தக் கர்ணனை நீர் நிந்திப்பது தகுதியன்று' என்று மறுமொழி கூறினான். அரசனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த த்ரோணபுத்ரர் அப்பொழுது ரோஷத்தை இழந்தவரானார். பிறகு, சந்தனுகுமாரரான பீஷ்மர், (பாணங்களை) நாண்கயிற்றிற்பூட்டி வெளிப்படையாகத் தொடுக்கின்ற ஸவ்யஸாசியின்மீது பாணங்களை எய்தார். பிறகு, பீபத்ஸுவானவன் அளவற்றபராக்ரமம் உள்ள பீஷ்மருடையவில்லைப் பெரிதானமுனையுள்ளதும் கழுகிறகுகள் கட்டியிருக்கின்றதுமான ஓர் அம்பினால் பலாத்காரமாக அறுத்தான். அதற்குப் பிறகு, குந்தீபுத்ரனான தனஞ்சயன், (யுத்தம்செய்வதற்காக) முயற்சிசெய்கின்றவரும் பராக்ரமசாலியுமான அந்தப்பீஷ்மரைப் பத்துப் பாணங்களால் நடுமார்பில் அடித்தான். சிறந்தகைகளுள்ளவரும் யுத்தத்தில (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரும் கங்காபுத்ரருமான அந்தப் பீஷ்மர் (அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால்) துன்பப்படுத்தப்பட்டு ரதத்திலுள்ள ஏர்க்காலைப் பிடித்துக்கொண்டு [1] நெடுநேரம் நின்றார். தேர்க்குதிரைகளை நடத்துகின்ற ஸாரதியானவன் சாஸ்த்ரத்தை நினைத்து மஹாரதரும் ப்ரஜ்ஞையற்றவருமான அந்தப் பீஷ்மரை ரக்ஷித்துக்கொண்டு(தேரை) வேறிடம் நடத்திச்சென்றான். பராக்ரமத்திலும் சௌர்யத்திலும் வீர்யத்திலும் ஸத்வத்திலும் பலத்திலும யுத்தத்திலும் எல்லா அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களிலும் லாகவத்திலும் தூரத்தினின்று (லக்ஷ்யங்களை) அடிக்கும் விஷயத்திலும் உலகத்தில் ஒப்பற்றவரும் பிதாவினால் அளிக்கப்பட்ட வரமுள்ளவரும் ச்ரமத்தை வென்றவரும் பகைவர்களை ஜயித்தவரும் ஆலஸ்யமற்றவரும் இளைப்பில்லாதவரும் தம்மிஷ்டப்படி மரணமடையத்

[1] வேறு பாடம.

தக்கவரும் சூரரும் பிதாவினுடைய பணிவிடையில். பற்றுள்ளவரு மான பீஷ்மர், துர்யோதனனுடைய நன்மைக்காக யுத்தகளத்தில் பார்த்தனோடு போர்புரிந்து குந்திபுத்ரனுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வ தற்காகத் தோல்வி அடைந்தவர்போலானார்.

அறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், த்ரோணர் முதலான ஐந்து மஹாரதர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்தது.)

பார்த்தன், போர்க்களத்தில் கௌரவர்கள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்பொழுதே, யுத்தத்தில் பீஷ்மரை ஜயித்து மறுபடியும் போர்புரியக்கருதி ஐந்து மஹாரதர்களைக் குறித்துச் சென்றான். அவன் இரண்டு தூணீரங்களையும் ஆராய்ந்து நாராசங்களை எடுத்துக் கொண்டு காண்டீவத்தை உருவுகின்றவனாகி மறுபடியும் கர்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான். த்ரோணபுத்ரர் (கர்ணனைப்பார்த்து,) 'கர்ண! 'யுத்தத்தில் எனக்கு நிகரானவனில்லை' என்று ஸபையின்மத்தியில் பொருத்தமில்லாத அனேக வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக் கிறாய். அதற்கு இதோ ஸமயம் வந்துவிட்டது. இதோ அர்ஜுனன், ஸர்வ ப்ராணிகளையும் நாசஞ்செய்கின்ற அந்தகன்போலக் கோபங் கொண்டு ஸமீபத்தில எதிர்த்துவந்து ஸிம்மம்போலக் கொட்டாவி விடுகிறான். நீ சூரனாக இருந்தால் ஓடாதே; நின்று பல்குனனோடு யுத்தம்செய்' என்று சொல்ல, கர்ணன், 'க்ஷத்ரியர்களுக்குரிய தர்மத்தை அனுஸரித்திருக்கின்ற யான் பீபதஸுவினிடத்தினின்று வது தேவகீபுத்ரனான க்ருஷ்ணனிடத்தினின்றாவது (இன்னும்) மற்ற எல்லாப் பாண்டவர்களிடத்தினின்றுமாவது பயப்படவில்லை. பலத்தினால் அதிகரித்தவர்களும் தனுர்வேதத்தைக்கொண்டு பிழைக் கின்றவர்களுமான சூரர்களுக்கு (ப்பகைவர்களை)ப் பார்த்தவுடன் இறுமாப்புண்டாகிறது; ஸவரமும உள்ளடங்காது. அர்ஜுனனோடு போர்க்களத்தில் நன்றாக எதிர்த்துப் போர்புரிகின்ற என்னை ஆசார்ய புத்ரர் பார்க்கட்டும். விதியோ (ஒருவராலும்) தாண்ட முடியாதது' என்று சொன்னான். அச்வத்தாமா, "கர்ண! சூரர்களுக்கு வாக்குடன் பௌருஷமும் இருக்குமாகில் என்ன தோஷம்? அதினால் இந்த உலகத்தில் குணங்களால் மேலானதென்று சொல்லப்படுகிறது. நீ பயமில்லாமல் பார்த்தனோடு யுத்தம்செய். கர்ண! 'யுத்தத்தில் பார்த்தனிடத்திலிருந்து நான பயப்படமாட்டேன்' என்பது

முதலாக நீ சொன்ன வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தி னின்று ஓடாதே' என்று கூறினர். அந்தத்தனஞ்சயனை அந்த ஐந்து ரதிகர்களும் நான்குபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு அம்புகளை மிக வர்ஷிக்கின்றவர்களும் பகைவர்களின் உயிரைப்போக்கக் கருதிய வர்களும் (யுத்தத்தை) லாபம்போல எண்ணுகின்றவர்களும் வர்ஷா கால மேகங்கள்போலச் சரக்கூட்டங்களை மிக இறைக்கின்றவர்களு மாகித் தனஞ்சயனை விரைவாக எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் விரை வாகச்சென்று எதிர்த்துநின்று-கூர்மையுள்ளவைகளும் பற்பலவகைப் பட்டவைகளும் இறகுகளுள்ளவைகளுமான அனேகபாணங்களால் தனஞ்சயனை அடித்தார்கள். பிறகு, எல்லாசஸ்த்ரதாரிகளுள்ளும் உத்தமனான பீபத்ஸுவானவன் அட்டஹாஸம்செய்து திவ்யாஸ்த் திரத்தை ப்ரயோகித்துக்கொண்டு ரதிகஸ்ரேஷ்டர்களை எதிர்த்தான். ஸூர்யன் பூமியைக் கிரணங்களால் மூடுவதுபோலத் திசைகளைக் காண்டீவத்தினின்று விடுபட்ட அம்புகளால் மூடினன். ரதங்கள் கொடிமரங்கள் யானைகள் குதிரைகள் இவைகளுடைய (தேகத்தில்) கூர்மையுள்ள பாணங்களாலடிக்கப்படாத இடம் இரண்டு அங்குலங் கூட இல்லை. பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! அமைதியை முதன்மை யாகக்கொண்ட போர்வீரரனைவரும் தங்களுடைய மனநிலைமையை அறியவில்லை. யானைகளும் குதிரைகளும்பயந்து ஓடுங்கின. மதப் பெருக்குற்றதும் அறுபதுவர்ஷம் சென்றதுமான ஒரு யானையானது நாரைக்காட்டை அழிப்பதுபோல, அர்ஜுனன் சஸ்திரங்களுடைய தேஜஸினுல் எல்லாவீரர்களையும் அழித்தான். காண்டீவத்தினு டைய சப்தத்தினுல் பூமியானது நடுங்கியது. தனஞ்சயன் தார்த்த ராஷ்டிரர்களுடைய மனங்களையும் துன்பமடையும்படி செய்தான். ஆயுதம்பிடித்தவர்களுள் மேலானவனும் வீர்யமுள்ளவனும் சூரனு மான அந்த அர்ஜுனன், பிறகு, ஸைன்யங்களுடைய மத்தியில் நுழைந்து யுத்தத்தில் ஸாரதியைநோக்கி, 'ஸாரதியே! இந்தக் குதிரைகளை இழுத்துப்பிடித்து மெல்லநடத்து. போரில் (ஒருவரா லும்) ஜயிக்கமுடியாதவரான ஆசார்யபுத்ரருடன் நான் போர்புரியப் போகிறேன். முந்தியே அவர் என்னோடு சண்டை செய்திருக்கிறர். அவர் எனக்குப் பின்புறத்திலிருக்கிறர்' என்று கூறினன். இவ் வாறு அர்ஜுனனுல் சொல்லப்பட்டவுடன், அந்த விராடபுத்ரன், வேகமுள்ளகுதிரைகளை அஸ்வத்தாமாவினுடைய ரதத்தைக்குறித்து மிக்க விரைவுடன் ஓட்டினன்.

கர்ணன், 'துன்பமுற்றவனும் அதிக வேதனையுள்ளவனுமான பீபத்ஸுவானவன் இதோ ஓடுகின்றன். அவனை அவ்விடத்திலேயே

நான் பின்தொடர்வேன். அவன் உயிரோடு விடப்படமாட்டான்' என்று சொன்னான். த்ரோணர், 'மஹாத்மாவான இந்த இந்திர குமாரன் பயத்தினால் விலகவில்லை. பயந்தவர்கள் இவ்வாறு திரும்ப மாட்டார்கள். அதிகமான வேதனையுடையவர்களும் இவ்வாறு திரும்ப மாட்டார்கள். அதிகப் பரபரப்புள்ள இவனை மறுபடியும் நீ எதிர்த்துப் போவாயாகில், மீண்டு விடுபடமாட்டாய். அவன் பல அஸ்த்ரங்களை அறிந்திருக்கிறான். தெய்வாதீனமாகத் துர்யோதனன் விடுபட்டான். தெய்வாதீனமாகப்பசுக்களும் ஓடிவிட்டன. நீயும் தெய்வாதீனமாக விடுபட்டாய். யுத்தத்தால் என்ன செய்யப்போகிறாய்? ஒரு க்ரோசதூரம் விலகிச்சென்று ஸைன்யத்தை நல்வார்த்தை சொல்வோம். அழைத்துவரப்பட்ட ஸைன்யத்தோடு மறுபடியும் பார்த்தனை எதிர்த்துச் செல்லுங்கள்' என்று கூறினார்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், உத்தரனைப் பீஷ்மர் முதலானவர்களின் பக்கத்தில் ரதத்தை நடத்தும்படி ஏவி, அவனுக்குத் தன் பராக்ரமத்தைக்கூறி துச்சாஸனன் முதலானவர்களை அவமானப்படுத்துவதற்காகப் பீஷ்மர் முதலியோருடன் போர்புரிந்தது.)

கர்ணன் தோல்வியடைந்தானென்பதைக் கண்டு, பார்த்தன், விராடபுத்ரனைநோக்கி, '(உத்தர!) இப்பொழுது என்னை(ப் பகைவர்களை) அடிக்கும திறமையுள்ள வீரர்களுடைய தேர்க்கூட்டத்தை அடையும்படி செய். எங்களனைவருக்கும் பிதாமஹரும் சந்தனுவின் புத்ரருமான பீஷ்மர் நல்யுத்தத்தை விரும்பிக் கவசம்பூண்டு ரதத்திலிருப்பதும், வஜ்ரங்களாலும் வைடூர்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பொன்மயமுமான பனைமரக்கொடியானது போர்க்களத்தில் காற்றினால் அசைவுற்று நன்கு ப்ரகாசிக்கின்றதுமான இடத்தில் (சென்று), வில்லாளிகளுடைய தேர்க்கூட்டங்களைப் பயங்கரமாக அடிப்பேன். இவர்களுடைய விற்களையும் நாண்கயிறுகளையும் கவசங்களையும் நான் அபகரிப்பேன். உத்தர! திவ்யாஸ்த்ரங்களை அற்புதமாகப் ப்ரயோகிக்கின்ற என்னை நீ பார். வர்ஷாகாலத்தில் மேகத்திலிருந்து ப்ரகாசிக்கின்ற மின்னல்போன்ற ஸ்வர்ணமயமான பின்புறமுள்ள என்னுடைய காண்டீவத்தைக் கௌரவர்கள் பார்க்கட்டும். ஸாரதியே! '(இவன்) வலப்பக்கத்தாலோ இடப்பக்கத்தாலோ எந்தப்பக்கத்தினால் (எய்கிறான்)' என்று பகைவர்களனைவரும் என்

னைப் பகுத்தறியப்போகிறதில்லை. [1] அஸ்த்ரங்களாகிற ஜலமும் குதிரைகளாகிற சுழல்களும் யானைகளாகிற முதலைகளும் ரதங்களாகிற மடுக்களுமுள்ளதும் பரலோகத்துக்கு (எல்லாரையும்) இழுத்துக்கொண்டு போகின்றதுமான நதியை நான் பெருகும்படி செய்யப்போகிறேன்; கைகளும் கால்களும் தலைகளும் முதுகுகளும் புஜங்களும் சங்கங்களுமாகிற சராசரங்களுள்ளதான கௌரவர்களுடைய கூட்டமாகிற காட்டை அழுந்தின கணுக்களுள்ள பாணங்களால் வெட்டுவேன். அம்பறுத்தூணியிலிருப்பவைகளும் அழகிய கட்டுக்களும் முனைகளுமுள்ளவைகளும் துந்துபிவாத்யம்போலச் சப்திக்கின்றவைகளுமான அம்புகள் என்னால் தொடுக்கப்பட்டுப் போரில் கௌரவர்களை எரிக்கப்போகின்றன. கொடிகளாகிறமரங்களும் அம்புகளாகிற புல்லுகளுமுள்ளதும் யானை குதிரைகளாகிற துஷ்டம்ருகங்களால் நிறைந்ததும் ரதங்களாகிற சிங்கக்கூட்டங்களோடு கூடியதும் விற்களாகிற கொடிகளாலடர்ந்ததுமான கௌரவர்களுடையகூட்டமாகிற காட்டை அஸ்த்ரதேஜஸினால் கொளுத்துவேன். ஒருவனாக இருந்துகொண்டு பாரதசேனையை யுத்தத்தில் ஜயிக்கின்ற எனக்கு, நெருப்புக்குக் காட்டில் வழிகள் ஏற்படுவதுபோல அனேகவழிகள் ஏற்படும். என்னால் சக்ரம்போலச் சுழற்றி அடிக்கப்பட்ட கௌரவசேனையை நீ ஒருவனே பார்ப்பாய். சக்ரபாணியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அஸுரர்களை ஓடும்படிசெய்வதுபோல, நான் ஒருவனாகவே இருந்துகொண்டு அந்தப் பகைவர்களை ரதங்களுடைய மத்தியினின்று பரலோகத்தின்பொருட்டு ஓடும்படிசெய்வேன். ஸமதரைகளிலும் மேடுபள்ளமுள்ள தரைகளிலும் நான் பரபரப்பில்லாமல் ரதத்திலிருந்துகொண்டு வழியைமறைத்து நிற்கும் மலையையும் பிளப்பேன்: நான், இந்த்ரனுடைய யுத்தத்தில் மாதலியை ஸாரதியாகக் கொண்டு, பலத்தினால் இறுமாப்புள்ளவர்களும் பகைவர்களும் நான்குபக்கத்திலும் ஓடுகின்றவர்களும் போர்புரிகின்றவர்களுமான எல்லா நிவாதகவசர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்றேன்; ஆயிரக்கணக்காகக் காண்டீவத்தினின்று விடுபட்ட அஸ்த்ரங்களால் நிவாதகவசர்களைக்கொன்றுவிட்டு, ஸமுத்ரத்துக்கு அக்கரையிலிருக்கின்ற சிறந்ததான ஹிரண்யபுரத்தையும் நாசஞ்செய்தேன். ஸாரதியே! உக்ரமான வில்லாளிகளான அறுபதினாயிரம் ரதிகர்களைக்கொன்றுவிட்டு யுத்தத்தில் அதிக உக்ரஸ்வரூபிகளும் கோரரூபிகளுமான பௌலோமர்கள் காலகேயர்கள் என்கிறஅஸுரர்களையும் நான் பாசுபதாஸ்த்ரத்தினால் கொன்றேன். நான் இந்திரனிடத்தினின்று உறுதியாக

---

1 ' ரக்தமாகிற ' என்பது வேறுபாடம.

(சஸ்த்ரங்களைப் பிடிக்கும்) முஷ்டியையும் ப்ரம்மதேவரிடத்தினின்று ஹஸ்தலாகவத்தையும், மனுவினிடத்தினின்று அதிக ஸாமர்த்யமுள்ளதும் ஆச்சர்யகரமுமான 1 மஹாயுத்தத்தையும் கற்றிருக்கிறேன். நான் ருத்ரரிடத்தினின்று ரௌத்ராஸ்த்ரத்தையும் வருணனிடத்தினின்று வாருணாஸ்த்ரத்தையும் ஸூர்யனிடத்தினின்று ஸௌர்யாஸ்த்ரத்தையும் யமனிடத்தினின்று யாம்யாஸ்த்ரத்தையும் அக்னியினிடத்தினின்று ஆக்னேயாஸ்த்ரத்தையும் வாயுவினிடத்தினின்று வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையும் மற்றத் தேவர்களிடங்களிலிருந்து (அனேக அஸ்த்ரங்களையும்) பெற்றிருக்கிறேன். எந்தமனிதன் என்னுடைய யுத்தத்தைப் பொறுப்பான்? இப்பொழுது காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளுமான சரக்கூட்டங்களால் வில்லாளிகளான கௌரவர்களுடையதேர்க்கூட்டங்களை நாசம்பண்ணப்போகிறேன்' என்று கூறினான்.

அந்த ஸவ்யஸாசியினால் இவ்வாறு தேறுதல் செய்யப்பட்ட விராடபுத்ரன், பயங்கரமான பீஷ்மருடையதேர்ப்படையில் குதிரைகளால் ப்ரவேசித்தான்: உக்ரனான தனஞ்சயன், அப்பொழுதே நாண்கயிற்றை இழுத்து ஒலிக்கச்செய்துகொண்டு, ரதிகர்களுள் சிறந்தவரும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரும் யுத்தத்தில் பகைவர்களை ஜயிக்க எண்ணங்கொண்டவருமான பீஷ்மரை எதிர்த்துச் சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரே! (அந்த) அர்ஜுனனைத் துச்சாஸனன் விரைவாக எதிர்த்துச் சென்றான். விசித்ரமான ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களும் யௌவனமுடையவர்களும் அழகிய குண்டலங்களை அணிந்தவர்களும் பயங்கரமான வில்லைத் தாங்கினவர்களுமான மற்றவீரர்களும் கைகளால் நாண்கயிற்றை இழுத்து ஒலியையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு அர்ஜுனனை எதிர்த்தார்கள். துச்சாஸனனும் விகர்ணனும் வ்ருஷஸேனனும் விவிம்சதியும் பயமற்றவர்களாகிப் பயங்கரமான வில்லைத்தாங்கிய பாண்டவனைச்சூழ்ந்துகொண்டார்கள்: (வில்லில் பாணங்களைப்) பூட்டிவிடுகின்றவனும் புத்திசாலியும் குந்தீபுத்ரனுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய இடவிலாப்புறத்தில் துச்சாஸனன் அறுபதுபாணங்களை ப்ரயோகித்தான்: மறுபடியும், அந்தத் துச்சாஸனன் விராடபுத்ரனை உத்தரனை ஒரு பல்லத்தால் அடித்து இரண்டாவது பல்லத்தினால் வீரனான அர்ஜுனனை நடுமார்பில் அடித்தான். ஜிஷ்ணுவானவன், அருகில்வந்து, கழுகிறகுபூண்ட க்ஷுரம் என்னும் பாணத்தினுடைய நுனியினால், பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தத் துச்சாஸனனுடைய வில்லை வெட்டினான்; பிறகு,

1 வேறுபாடம்.

அந்தத்துச்சாஸனனை ஐந்துபாணங்களால் நடுமார்பில் அடித்தான். பார்த்தனுடைய அம்புகளால் நன்றாகப்பீடிக்கப்பட்ட அந்தத்துச்சாஸனன் ரதத்தின்மத்தியைவிட்டு ஓடினான். (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாத பீபத்ஸுவானவன் எல்லாத்திசைகளிலும் ஸஞ்சரித்தான். த்ருதராஷ்ட்ர புத்ரனான விகர்ணன், பகைவீரர்களை அழிப்பவனான அந்த அர்ஜுனனைக் கூர்மையுள்ளவைகளும் கழுகிறகு கட்டப்பட்டவைகளும் சாணைக்கல்லில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் அடித்தான். பிறகு, குந்தீபுத்ரன், அழுந்திய கணுக்களுள்ள ஓர் அம்பினால் அந்த விகர்ணனையும் நெற்றியில் உளைய அடித்தான். அடிக்கப்பட்ட அந்தவிகர்ணன் பயந்து ஓடிவிட்டான். பிறகு, துஸஸஹன் விவிம்சதியுடன் பார்த்தனருகில் ஓடிவந்து போரில் (தன்) உடன்பிறந்தவனைக் காக்கக்கருதிக் கூர்மையான அம்புகளை இறைத்தான். தனஞ்சயன் பரபரப்புடன் கழுகிறகுகள் பூண்ட கூர்மையுள்ள இரண்டு பாணங்களால் ஒரேஸமயத்தில் அவ்விருவரையும் அடித்து அவ்விருவருடைய குதிரைகளையும் நாசஞ்செய்தான். கொல்லப்பட்ட குதிரைகளையுடையவர்களும் அடிக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடையவர்களுமான அந்த த்ருதராஷ்டிரபுத்ரரிருவரையும் அநுசரர்கள் எதிரில் ஓடிவந்து வேறு தேர்களில் ஏற்றி வேறு இடத்துக்குக் கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது, பார்த்தன், யுத்தத்தில் த்ருதராஷ்ட்ர குமாரர்களனைவரையும் (அவ்வாறு) ஓட்டினான்; ஓட்டிவிட்டு யுத்த பூமியை ப்ரகாசிக்கச்செய்தான். கிரீடத்தை அணிந்தவனும் குந்தீபுத்ரனும் லக்ஷ்யங்களில் தவறாமல் பாணங்களை ப்ரயோகிப்பவனும் ப்ரதாபசாலியுமான பார்த்தன், (பகைவர்களுடைய) முடிகளையும் பரிகாயுதம்போன்ற கைகளையும் அறுத்துத்தள்ளினான். மஹாவீரர்கள் ஸ்வர்ணமாலைகளுடன் நூற்றுக்கணக்காகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, யுத்தபூமியானது, தாமரைப்புஷ்பங்களுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் ஒப்பானவைகளும் வெண்ணிறமுள்ள பற்களுள்ளவைகளும், அழகியமுகமும் கண்களும் மூக்குமுள்ளவைகளும், அழகிய மகரகுண்டலங்களணிந்தவைகளுமான புருஷருடைய தலைகளால் மறைக்கப்பட்டதாக விளங்கிற்று. அழகிய மூக்குள்ளவைகளும் அழகியவைகளும் ஒளிர்கின்றவைகளுமான கண்களுள்ளவைகளும், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மீசையுள்ளவைகளும், நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், பொன்மயமான குண்டலங்களணிந்தவைகளும், அறுத்துத்தள்ளப்பட்டவைகளுமான தலைகள் அனேகங்கள் காணப்பட்டன. இவ்வாறு, அந்தக்கௌரவ சேனையானது நன்கு அடிக்

கப்பட்டு நாற்புறங்களிலும் பயந்து ஓடிவிட்டது. பிறகு, மஹாரதர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான துர்யோதனனும், கர்ணனும் ஸுபலனுடைய புத்ரனான சகுனியும் த்ரோணரும் அவர் குமாரரும் அதிரதரான க்ருபரும் அப்பொழுது ஒன்றுகூடி உறுதியான விற்களை நாணொலியிடும்படி செய்துகொண்டு அந்தப் போர்க்களத்தில் விஜயனோடு போர்புரிய வந்தார்கள்; பிறகு, அசைகின்ற கொடித்துணியுள்ளதும் ஸூர்யன்போல ப்ரகாசிக்கின்றதுமான தேருடன் மீண்டும் திரும்பிவந்து, வழியிலுள்ள வானரக்கொடி உடையவனைக் கண்டார்கள். மஹாவில்லாளிகளான அவர்கள், மிகுந்த கோபங்கொண்டு தனஞ்சயனைச் சூழ்ந்துநின்று மஹாமேகங்கள் மலையின் மீது பொழிவதுபோல (அவன்மீது) மஹாஸ்த்ரங்களை நான்குபக்கத்திலும் பொழிந்தார்கள். மஹாவீர்யமுடையவர்களான அவர்கள் சரத்கால மேகங்கள்போல அம்புக்கூட்டங்களை மிகப்பொழிந்து கிரீடியை மிகத் தபிக்கச்செய்துகொண்டு போரில் நின்றார்கள். ஸமீபத்தில் எதிர்த்துநின்று, கூர்மையுள்ளவைகளும் கழுகிறகுகள் கட்டியவைகளுமான அனேக அம்புகளால பாண்டவனை எதிர்த்து விரைவாகப் போர்புரிந்தார்கள். பிறகு, பீபத்ஸுவானவன், அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு, ஐந்துவர்ஷகாலம் அப்யஸித்ததும் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானதுமான அவ்வித ஐந்த்ராஸ்த்ரத்தைக் காண்டீவத்தில் பூட்டினான். அச்சுக்கட்டைகளிலும் சக்ரங்களிலும் ரதங்களிலும் குதிரைகளிலும் இரண்டோரங்குலங்கூட அர்ஜுனனுடைய அஸ்த்ரத்தினால் மூடப்படாமல் காணப்படவில்லை. ஸூர்யன்கிரணங்களால் எல்லாத்திக்குக்களையும் மூடுவதுபோலக் கிரீடியினால் விடப்பட்ட அஸ்த்ரமானது உலகமனைத்தையும் மூடியது. சக்ராயுதம் போல விளக்கப்பட்ட காண்டீவமானது மேகத்தின்மீது மின்னல் போலவும் மலையின்மீது அக்னிபோலவும் இருந்தது. மேகம் வர்ஷிக்கும்பொழுது மலையில்விழும் மின்னல்போல ஜ்வலிக்கின்ற காண்டீவமானது, இடிமுழக்கமுள்ளதாய் செய்யப்பட்ட எல்லாத்திசைகளையும் (அஸ்த்ரதேஜஸினால்) மூடிற்று. அர்ஜுனன், ஐந்த்ராஸ்த்ரத்தை வெளிப்படுத்துகையில் எல்லா ரதிகர்களும் பயந்தார்கள். போர் வீரர்களனைவரும் ஓய்வடைந்து நினைவை ஒழிந்தார்கள்; த்ரோணரோடும் பீஷ்மரோடுங்கூடி மயக்கத்தினால் ப்ரஜ்ஞையை இழந்தார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்த எல்லாச்சைன்யங்களும் தோல்வி அடைந்து ஸவ்யஸாசியினிடத்தினின்றுண்டான பயத்தினால் எல்லா திக்குக்களிலும் ஓடின:

அறுபத்தாறுவது அத்யாயம்.
கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனைத் தேற்றித் துர்யோதனனிடம் தேரைச் செலுத்த ஏவியதும், தனக்கு ஆற்றமல் ஓடுகின்ற துர்யோதனனைப் பரிஹஸித்துப் போருக்கழைத்ததும்.)

அர்ஜுனன், 'உத்தர! தெற்குத்திக்கை நோக்கியே குதிரைகளை நடத்து. இங்கே நிற்கின்ற இந்த வீரர்களுடைய இவ்விதச் சப்தமானது இனி அதிகமாகப் போகின்றது. ஸாரதியே! அச்வத்தாமாவினுடைய ரதத்தைக்குறித்துக் கிழக்குமுகமாகச் செல். புகழையுடைய குருபுத்ரரை விரைவாகப் பார்க்க விரும்புகிறேன்' என்று கூறினன். அப்பொழுது, பாண்டவன், வில்லினுடைய ஓசையினால் அவர்களெல்லாரையும் மோஹிக்கச்செய்துவிட்டு (அந்தக் கௌரவ சேனையைப்) ப்ரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிக்கொண்டு அரைக்ரோசதூரம் விரைவாக ஓடினன். காற்றானது எப்பொழுதும் சென்றுகொண்டிருப்பதுபோலவும் கருடன் வேகமாகச் செல்லுகிறதுபோலவும் பார்த்தனுடைய தேரானது ஆகாயத்தில் எல்லாப் பக்கத்திலும் சீக்ரமாகச் சுழன்றது. ஒலியானது ஒரு முஹூர்த்தகாலத்தில் ஓய்ந்தது. தனஞ்சயனும் (வேறு இடத்துக்குச்) செல்லவே, பாணங்களால் மிகவும் காயப்படுத்தப்பட்ட த்ரோணர் பீஷ்மர் முதலான மஹாரதர்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து பார்த்தனைக் காணமல் முயற்சியுள்ளவர்களாகி யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் காலாட்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸைன்யங்களுக்குப் பின்புறத்தில் சென்றார்கள். ஸைனிகர்கள், 'பாகயவசத்தினல் துர்யோதனன் விடுபட்டான். ஸைன்யம் பெரும்பான்மையாக (த்திரும்பி) வந்துவிட்டது. ஒருக்ரோசதூரந் தாண்டி ஸைன்யத்தைப் பின்தொடர்ந்து அழைத்து வருவோம். அம்மகை என்கிற நதிக்கருகில் நுழைய முடியாத அரண்யமிருக்கின்றவிடத்தில் செல்லுங்கள்' என்று கூறினர்கள். ஓ! குருச்ரேஷ்டரே! பிறகு, துர்யோதனன் போரில் தோல்வியடைந்த தன்னுடைய சேனையைக் கண்டு பொறுதவனுகி (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவர்களான பீஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர் இவர்களால் மிகவும் தடுக்கப்பட்டும், தன்னுடைய சேனையினல் சூழப்பட்டுக் கோபத்துடன் தனஞ்சயனைத் தேடிக்கொண்டு திரும்பினன். பிறகு, அர்ஜுனன், விசித்ரமும் மிக்க வேகமுள்ளதும் நாகராஜனுக்கு ஒப்பானதும் உலகங்களில் ப்ரஸித்திபெற்றதும் யுத்தத்தில் (பகைவர்களால்) ஒடிக்கத்தகாததும் வெட்டத்தகாததும்

எரிக்கத்தகாததுமான காண்டீவத்தைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்:

'இந்த வில்லானது இப்பொழுது கௌரவர்களுடைய அநீதியை (அடக்குகின்றது ;) மங்களகரமானது ; பகைவர்களை நாசஞ்செய்யும் திறமையுடையது ; நாற்றைவிட மேலான சிறந்த வேகமுள்ளது ; சீக்ரமாக (சத்ருஸம்ஹாரத்தை)ச் செய்யக்கூடியது ; பெரும்போரில் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாதது ; பகைவர் படைகளைப்போக்கும் திறமையுள்ளது ; யுத்தத்தில் (சத்ருக்களுடைய) படையை ஜயிக்கக்கூடியது ; வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பானது ; பகைவர் மனைவிகளுக்கு வைதவ்யத்தை விளைவிக்கக்கூடியது ; குருவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அந்தத் துர்யோதனனிருக்கிற இடத்துக்குச்செல். மிக்க கூர்மையுள்ள அம்புகளால் அவனைத் தீமூதள்ளுவேன். ஆசார்யபுத்ரர், துர்யோதனன், பிதாமஹரான பீஷ்மர், ஸூதபுத்ரனான கர்ணன், த்ரோணர், க்ருபர் ஆகிய அனைவரையும் போரில்தடுத்துத் துர்யோதனனுடைய தலையை அறுப்பேன்' என்று கூறினான். உத்தரன், விசித்ரமும் மிக்கவேகமுள்ளதுமான அந்தவில்லையும் கூர்மையான அம்புகளையும் கண்டு பயந்து போரின் இடையில் அர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'நான் உம்முடைய குதிரைகளை அடக்கி நடத்துவதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்' என்று கூறினான். சத்ருக்களைக்கொல்பவனும காண்டீவத்தை வில்லாகக் கொண்டவனுமான அர்ஜுனன், அந்த மத்ஸ்யராஜகுமாரனைப் பார்த்து, உரக்கச்சிரித்து, 'உத்தர ! துணைவனான என்னுடனிருக்கின்ற உனக்குப் பயமேது ? குதிரைகளை வசப்படுத்தி நடத்து' என்று சொன்னான். அந்தத தனஞ்சயனால் ஸமாதானஞ்செய்யப் பட்டவிராடபுத்ரன் வேகமாகக் குதிரைகளை நடத்தினான். ஜிஷ்ணுவானவன் மறுபடியும் போர்புரியக்கருதிக் கொடியவேகமுள்ள அந்த வில்லை நாணொலியிடும்படி செய்தான். காண்டீவ சப்தத்தினாலும சங்கத்தினுடைய ஒலியினாலும் வானரத்தினுடைய முழக்கத்தினாலும் எல்லாப்பக்கத்திலும் அங்குள்ள சிறந்த யுத்தவீரர்களனேகர் பூமியில் ஆங்காங்கு மிகப்பதுங்கினார்கள். அர்ஜுனன், '(ஸாரதியே !) மிக்க கர்வங்கொண்டவனும் எல்லாவிதத்திலும் நிறைந்த தேஜஸையுடையவனும் த்ருதராஷ்ட்ரபுத்ரனுமான இந்தத் துர்யோதனன் தனக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற தோல்வியை எப்பொழுதும் பொறுதவனாகிப் போர்புரிய எண்ணிப் படைமுகத்தில் நிற்கிறான். இளைய ஸஹோதரனுடன் கூடின அந்தத் துர்யோதனனையே பார்த்துக் கொண்டு ஜாக்ரதையுடன் அவ்விடம் செல்' என்று கூறினான்.

வருகின்ற அந்த அர்ஜுனனைப் பார்த்து எல்லாக் கௌரவவீரர்களும் விரைவாக எதிர்த்துச் சென்றார்கள். வீரனான அந்த அர்ஜுனனோ, உரக்கச்சிரித்துக்கொண்டு, அவர்களைத்தாண்டித் துர்யோதனன்மீது இரண்டுபாணங்களை நாட்டினான். பீடிக்கப்பட்ட மதங்கொண்ட யானைபோல அதிரதனான பார்த்தனால் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட த்ருதராஷ்ட்ரபுத்ரன் அவனோடு யுத்தம்செய்ய எண்ணித் தானாகவே விரோதித்துக்கொண்டு அவனைவந்து அடைந்தான். அதிவேகமுள்ள அந்தத் துர்யோதனன் பயங்கரமான வில்லையுடையவனும் அனேகம் பகைவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவனுமான தனஞ்சயனைக் காதுவரையில் நன்றாக இழுத்து விடப்பட்ட ஒருபாணத்தினால் நெற்றியின் நடுவில் அடித்தான். நன்கு ஸந்தானம் செய்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டதும் ஸ்வர்ணத்தினுடைய காந்திபோன்ற காந்தியுடையதுமான அந்தப் பாணத்தினால் அடிக்கப்பட்டு ரத்தத்தைப் பெருக்குகின்ற பார்த்தன், ஒற்றைக்கிரணமுள்ள ஸூர்ய பகவான் பகலில் விளங்குவதுபோல விளங்கினான். பிறகு, பாணத்தால் பிளக்கப்பட்ட அந்த அர்ஜுனனுடைய (நெற்றியில்) சூடுகையுள்ள ரக்தமானது தொடர்ச்சியாகத் தோன்றியது. அந்த ரக்த தாரையானது அவனுக்குப் பொன்மலர்களால் விசித்ரமாகச்செய்யப்பட்ட மாலைபோல விளங்கியது. பலமுள்ளவனும் அதிக கோபாவேசமுள்ளவனும் கம்பீரஸ்வபாவமுள்ளவனுமான அந்த அர்ஜுனன் அந்தத் துர்யோதனனால் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு விஷத்துக்கும் நெருப்புக்கும் ஒப்பான பாணங்களையெடுத்து ராஜாவான துர்யோதனனை அடித்தான். உக்ரமானதேஜஸுள்ள துர்யோதனனும் அந்த அர்ஜுனனை அடித்தான். ஒப்பற்றவீரனான பார்த்தனும் துர்யோதனனை அடித்தான். (இவ்விதம) அஜமீடனுடைய குலத்தில் உதித்தவர்களும் புருஷர்களுள் சிறந்த வீரர்களுமான அவ்விருவர்களும் யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். பிறகு, விகர்ணன், மதப்பெருக்குள்ளதும மலைபோலவிளங்குகின்றதுமான ஒருபெரிய யானையின்மீதேறிக்கொண்டு (தானேறிய) யானையின் பாதங்களை ரக்ஷிக்கின்றவர்களான நான்கு ரதிகர்களோடுசேர்ந்து குந்திபுத்ரனான பாண்டவனை எதிர்த்துச்சென்றான். வருகின்றதும் வேகமுள்ளதுமான அந்தக் கஜராஜனை வீரனான தனஞ்சயன் காதுவரையில் இழுத்துவிடப்பட்டதும் உறுதியுள்ளதும் இரும்புமயமுமான அம்பினால் கும்பஸ்தலத்திற்கும் நெற்றிக்கும் நடுவில் அடித்தான். பார்த்தனால விடப்பட்டதும் கழுகிறகுகள் பூண்டதுமான அந்தப் பாணமோ இந்த்ரனால்விடப்பட்ட வஜ்ராயுதமானது மலையைப்

பிளப்பதுபோலப் பெரியமலைபோன்ற (அந்த) யானையைப் பிளந்து மூலப்ரதேசம்வரையில் நுழைந்தது. பாணத்தினால் நன்றாகத் தபிக்கச்செய்யப்பட்ட அந்த யானையரசானது, மிக்க நடுக்கமுற்று அங்கமுள்ளதும் துன்பமடைந்த மனத்தையுடையதும் நன்றாக வாட்டமுற்றதுமாகி வஜ்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட மலையின் கொடுமுடிபோலப் பூமியில் விழுந்தது. கஜராஜாவானது பூமியில் வீழ்த்தப்பட்டவுடன், விகர்ணன் பயத்தினால் உடனே இறங்கி விரைவாக நூற்றெட்டடிதூரம் சென்று விவிம்சதியினுடைய ரதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டான். பார்த்தன் வஜ்ரத்துக்கு ஒப்பான அந்த அம்பினால் பெரியமலைக்கு ஒப்பான (அந்த) யானையைக் கொன்று அவ்விதமான பாணத்தினாலேயே துர்யோதனனை மார்பில் பிளந்தான். யானையும்கொல்லப்பட்டு அரசனும் பிளக்கப்பட்டு விகர்ணனும் பாதரக்ஷகர்களோடு தோல்வியடைந்தபோது, காண்டீவத்தினின்று விடுபட்ட அம்புகளால் அத்தகைய சிறந்த யுத்தவீரர்கள் பிளக்கப் பட்டு விரைவாக ஓடிவிட்டார்கள். பாணத்தால் கொல்லப்பட்ட யானையையும் (தோல்வியுற்ற) எல்லா யுத்தவீரர்களையும் பார்த்துக் கௌரவர்களுள் சிறந்தவீரனும் அரசனுமான துர்யோதனன், ரதத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு யுத்தபூமியினின்று பார்த்தனில்லாத இடத்துக்கு ஓடினான். பகைவர்கூட்டங்களை அடிக்கின்ற கிரீடியானவன், மிகப்பயந்தவனும் வேகமாகச்செல்லுகின்றவனும் அம்பினால் அடிக்கப் பட்டவனும் ரக்தத்தைக்கக்குகின்றவனுமான அந்தத துர்யோதனனை யுத்தஞ்செய்யமன்முள்ளவனாக அழைத்தான். பெரியவில்லாளிகளுள் சிறந்தவனான அந்தத துர்யோதனன் ஒப்பற்ற தனஞ்சயனால் யுத்தத்தில் மிகவும் அடிக்கப்படவே, அந்தக் கௌரவஸைன்யங்களனைத்தும் பார்த்தனைக்கண்டு பயத்தால் துன்பமடைந்து நடுக்கமுற்றன. பிறகு, மதப்பெருக்குற்ற யானைபோல உரக்கக்கர்ஜிக்கின்றவனும் யுத்தத்தில் பலத்தால் கர்வமுடையவனும் காளைகளுடையநடுவில ஸிம்மம்போல (க்கௌரவர்களுடைய) மத்தியிலிருக்கின்றவனுமான அர்ஜுனனைக் கண்டு அந்தப் போர்வீரரனைவரும் ஓய்வடைந்தார்கள். பாண்டவனுடைய காண்டீவத்தின்சப்தத்தினால் யுத்தவீரர்கள் ஸிம்மத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட யானையரசுகள்போலப் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் அவனுடைய அம்புகளால் நன்றாகத் தபிக்கச்செய்யப்பட்டவர்களுமாகி ரதங்களிலிருந்து உடனே விழுந்தார்கள். மிகச்சிவந்த கண்களையுடையவனும் இந்திரனுடைய செய்கைபோன்ற செய்கையுடையவனுமான பார்த்தன், மறுபடியும் பன்னிரண்டு பாணங்களால் கர்ணனையும் ஒரு ரதத்தோடிருக்கின்ற துச்சாஸனனையும் நடுக்கம்

அடையச்செய்து, ஓடுகின்ற அவர்களைப் பார்த்தான். பார்த்தனுடைய அம்புகளால் மிகுந்த தாபத்தையுடைந்த கர்ணன், துர்யோதனனையும் துஷ்ப்ரஸஹனையும் பார்த்து, 'அர்ஜுனன் இதோ காணப்பட்டுவிட்டான் நாம் விரைவாகத் திரும்பிச்செல்வோம். இவ்விடத்தினின்றும் போய் நாம் நன்மையைத் தேடிக்கொள்வோம். ஐயா! நம்மால் இவ்விடத்தில் அர்ஜுனன் இப்பொழுது காணப்பட்டான். ஆதலால், உன்னால் செய்யத்தக்க காரியம் நிறைவேற்றப்பட்டதென்றே நான் எண்ணுகிறேன். ஸவ்யஸாசியானவன் மறுபடியும் கானகஞ்செல்ல வேண்டும். அவர்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞாகாலமானது நிறைவேறவில்லையென்று நான் எண்ணுகிறேன்' என்று கூறினான். யுத்தத்தில் பாண்டவனால் பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான அந்தக்கௌரவ வீரர்கள் பிறகு ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துகொண்டு ஓடினார்கள். கர்ணன், 'இதோ ஜிஷ்ணு வருகிறான். துர்யோதனனை எல்லாப் பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு செல்வோம். எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவனும் கஜயூதபதிபோல ப்ரகாசிக்கின்றவனும் தகுந்தசமயத்தில் பகைவரைப் போரில் அடிப்பவனுமான இந்தப் பார்த்தன் மறுபடியும் நம்மிடம் வந்துவிட்டான். பரதச்ரேஷ்டர்களுக்கு ஆதாரமான துர்யோதனனை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று கூறினான். காலனைப்போலச் சஸ்த்ரங்களை (க்கையில்) எடுத்து விரைவாக வருகின்ற பார்த்தனைக்கண்டு துர்யோதனன் பயத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு த்ரோணரையும் கர்ணனையும் க்ருபரையும் பீஷ்மரையும் சரணமடைந்தான். மிகவும் பயந்து (த்ரோணர் முதலானவர்களைச்) சரணமடைகின்றவனும் பாணத்தினால் அடிக்கப்பட்டு ரக்தத்தைக் கக்குகின்றவனுமான அந்தத் துர்யோதனனைப்பார்த்து, பகைவர்களுடையபோரை ஏற்பவனும் அம்பறாத்தூணிகளுள்ளவனுமான கிரீடியானவன், ப்ரீதியுள்ளமனத்துடன் பின்வருமாறு கூறலானான்.

(துர்யோதன!) உலகத்தில் (ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கின்ற) பெயரையும் புகழையும் இழந்து யுத்தத்தினின்று திரும்பி ஏன் ஓடுகிறாய்? அடிக்கப்பட்ட உன்னுடைய வாத்யங்கள் யுத்தத்தினின்று ஓடின உன்னை ஆனந்தப்படுத்தமாட்டா. இப்பொழுது அவ்விதமான நீ அகண்டமான பூமியையும் வாகனங்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் போஜனங்களையும் நல்லவாசனையுள்ள சந்தனங்களையும் அனுபவிக்கப்போகிறதில்லை. நீ யுத்தத்தினின்று திரும்பிஓடினால் பொன்மாலைகளையும் குண்டலங்களையும் வைடூர்யத்தினால் செய்யப்பட்ட ஹாரங்களையும் அனுபவிப்பாயா? ஏ! பாவி! போரினின்றுஞ்சூழ்வின உனக்குச் சங்கத்தின் த்வனிகளும் இப்பொழுது ஆனந்தத்தைஉண்டுபண்ணு

கின்றவை ஆகா. ராஜபுத்ர! யுத்தத்தைவிட்டு ஓடுகின்றஉனக்கு உத்தமமான சந்தனமும் இனியசொற்களுள்ள உத்தமஸ்திரீகளும இம்மையிலும மறுமையிலும் போகத்தின்பொருட்டுப் பயன்படார்கள். நான் யுதிஷ்டிரருடைய ஆஜ்ஞையைச்செய்பவன்; குந்தியினுடைய மூன்றாவது புதரன்; போரில் உறுதியாகநிற்பவன். த்ருதராஷ்ட்ரகுமார! அதற்காக நீ திரும்பி முகத்தைக்காட்டு. அரசர்களுடைய நடக்கையை நினைத்துப்பார். இந்தப்பூமியில் உனக்குத 1 துர்யோதனன் என்னும் இந்தப்பெயர் பொருளில்லாத்தாக முதலிலே இடப்பட்டது. மோசத்தையே தலைமையாகப்பற்றிய நீ 2ஸுயோதனனாயிருந்தும் பெயரினால்மட்டும் துர்யோதனனென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறாய். இப்போது சண்டையைவிட்டு ஓடுகிற உனக்குத துர்யோதனனாயிருக்குந்தன்மை இல்லையே? துர்யோதன! உனக்கு முன்புறத்திலாவது பின்புறத்திலாவது ரக்ஷகனை நான் காணவில்லை. குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறப்புற்றவீரனே! என்னால் அம்பின்வலிமையினால் தபிக்கச்செய்யப்பட்ட ப்ராணனைப் போரினால் அடைய விரும்பு" என்று கூறினான்.

அறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் பீஷ்மர் முதலியோரால் காக்கப்பெற்று மறுபடியும் போருக்குவந்ததும், அர்ஜுனன் அவர்களோடு நெடுநேரம் போர்புரிந்து ஸம்மோஹனாஸ்த்ர ப்ரயோகஞ்செய்து அவர்களாடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு பீஷ்மர் முதலியோரை அம்புகளால் வணங்கியதும்.)

மஹாத்மாவான அந்த அர்ஜுனனால் யுத்தத்திற்காக அழைக்கப்பட்ட அந்தத் துர்யோதனனே, அதிக மதங்கொண்ட யானை அங்குசத்தினால் திருப்பப்படுவதுபோலக் கூர்மையுள்ள வாக்கினால் திருப்பப்பட்டான். பிறகு, அதிரதனும் அதிகபலமுள்ளவனுமான அந்தத் துர்யோதனன் மஹாரதனான அர்ஜுனனால் வாக்கினால் தூண்டப்பட்டு (அதைப்) பொறாமல் உள்ளங்காலால் மிதிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போலத் தேருடன் திரும்பினான். பிறகு, துர்யோதனன், கோபமுற்று உத்தமமானவில்லை நாணேற்றிச்செய்துகொண்டு அதிகமான தைர்யத்தையடைந்து தனஞ்சயனைப்பார்த்து, 'பரதகுலத்தில்

---

1 பிறரால் எதிர்த்துப் போர்செய்வதற்கு அரியவன.

2 பிறரால் எதிர்த்துப் போர்செய்ய எளியவன்.

உதித்தவனே! அப்படிப்பட்ட நான் கோபங்கொண்ட இந்திரனிடத்தினின்றுங்கூட இவ்விதமான யுத்தத்தில் பயப்படமாட்டேன். ஓ! நரர்ஷபரேஷ்டனே! மிக்கவிசாலமான ராஜ்யத்தையும் தனங்களையும் ஸ்வர்க்கங்களையும் அநுபவித்துவிட்டு, யுத்தஸமயத்தில் ஏன் நான் ஓடவேண்டும்?" என்று மறுமொழி கூறினான்.

பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! துர்யோதன மஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு அங்குசத்தினால் குத்தப்பட்ட யானைபோல் வேகமுள்ளகுதிரைகளுடன் திரும்பி எதிர்த்துப் போர்புரிந்தான். உடலில் மிதிக்கப்பட்டதும் பொறுமையுள்ளதும் வில்லைப்போல வளைந்ததுமான ஸர்ப்பம்போன்ற துர்யோதனன் ரதத்தோடு ரதத்தைச்சேர்த்துப் பாண்டவனோடு போர்புரிந்தான். புஜபலமுள்ளவனும் நாணேற்றப்பட்ட வில்லுள்ளவனுமான கர்ணன், திரும்பி வருகின்ற துர்யோதனனைக்கண்டு திரும்பிவந்து வலப்பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு அசைவற்றிருக்கின்ற எல்லா அங்கங்களுமுள்ள அவனைப் பார்த்தனிடத்தினின்று பாதுகாத்தான். காந்தாரராஜனான சகுனியும் எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களுள் உத்தமரான அச்வத்தாமாவும் ஆகிய இரண்டு வீரபுருஷர்களும் திரும்பிவந்து துர்யோதனனை அண்டைந்து இடப்பக்கத்திலிருந்து யுத்தத்தில் அவனைப் பார்த்தனிடமிருந்து பாதுகாத்தார்கள். பிறகு, சிறந்த கைகளுள்ளவரும் நாணேற்றப்பட்ட வில்லுள்ளவரும் சந்தனுபுத்ரருமான பீஷ்மர் பொற்கச்சைகள்கட்டிய குதிரைகளை விரைவாக (நடத்திக்கொண்டு) திரும்பிவந்து மேற்பக்கத்தினின்று துர்யோதனனைப் பார்த்தனிடத்தினின்றும் பாதுகாத்தார். த்ரோணர், க்ருபர், விவிம்சதி, துச்சாஸனன் ஆகிய எல்லாரும் விரைவாகத்திரும்பி முன்னிலையிலிருந்து அம்புகளைத்தொடுத்துத் துர்யோதனனிமித்தமாக (அர்ஜுனனை) விரைவாக எதிர்த்தார்கள். குந்திபுத்ரனும் மிக்க வன்மையுள்ளவனுமான தனஞ்சயன் (யுத்தத்துக்காகத்) திருப்பப்பட்டவைகளும் பூர்ணப்ரவாஹங்கள் போன்றவைகளுமான எல்லா ஸைன்யங்களையுங்கண்டு, ஸூர்யன் எதிரில்வருகின்ற மஹாமேகத்தைத் [1] தபிக்கச்செய்வதுபோல (அவற்றை)த் தபிக்கச்செய்தான். அவர்கள் பார்த்தனை நான்குபுறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு திவ்ய அஸ்திரங்களை எடுத்து எதிர்த்துவந்து, மேகங்கள் [2] ஜலக்கூட்டங்களை மலையினமீது பொழிவதுபோல, அம்புகளின்தொகையை (அவன் மீது) பொழிந்தார்கள். பிறகு, காண்டீவத்தை வில்லாக உடைய

1, 2 வேறுபாடம்.

வனும் பகைவரைப் போரில் எதிர்ப்பவனுமான அர்ஜுனன் அந்தக் கௌரவச்ரேஷ்டர்களுடைய அஸ்த்ரத்தை அஸ்த்ரத்தால் தடுத்து இந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்டதும் (பகைவரால்) தடுக்கமுடியாததுமான ஸம்மோஹனமென்கிற வேறோர் அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தான். பிறகு, பார்த்தன், மஹாகோரமும் கூர்மையுமுள்ளவைகளும் உறுதியான அடியுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் திசைகளையும் மூலைத்திசைகளையும் மறைத்துவிட்டுக் காண்டீவத்தினுடைய சப்தத்தினால் அவர்களுடைய மனங்களையும் பெரும்படையையும் மிக்க துன்பமடையும்படிசெய்தான். பிறகு, பகைவர்களைக்கொல்பவனான பார்த்தன், மறுபடியும், பயங்கரமும் கம்பீரமுமானசப்தமுள்ள மஹாசங்கத்தை இருகைகளாலும் பிடித்து மூலைத்திசைகளும் திசைகளும் ஆகாயமும் பூமியும் எதிரொலியிடும்படி ஊதினான். துர்யோதனனுடைய ஸைன்யத்திலுள்ள போர்வீரர்கள், ஸம்மோஹனாஸ்த்ரத்திலிருந்து உண்டான அம்புக்கூட்டங்களால் தேகமழிந்து கீழேவிழுந்து பலமும் வேகமும் ஒழிந்து சுவர்போலக் கைகாலசைவற்று நின்றார்கள். பார்த்தனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சங்கநாதத்தினால், மிகுந்த மதிமயக்கத்தை அடைவிக்கப்பட்ட அந்தக்கௌரவவீரர்களனைவரும் அப்பொழுது (பகைவர்களால்) அணுகமுடியாதவைகளான விற்களைப் போட்டுவிட்டு மதிமயக்கத்தை அடைந்தார்கள்.

பிறகு, பார்த்தன், பகைவர்கள் ப்ரஜ்ஞையை இழந்திருக்கும் பொழுது, உத்தரையினுடைய வார்த்தையை நினைத்து விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, '(உத்தர!) கௌரவர்கள் ப்ரஜ்ஞையை இழந்திருக்கிறகாலத்தில் நீ ரதத்தினின்று (இறங்கிஅவர்களிடம்) போ. மனிதர்களுள் சிறந்தவீரனே! த்ரோணாசார்யருடையதும் க்ருபருடையதுமான மிக்க வெண்ணிறமுள்ள வஸ்த்ரங்களையும் மஞ்சள்நிறமுள்ளதும் அழகியதுமான கர்ணனுடைய வஸ்த்ரத்தையும் அவ்வாறே த்ரோணபுத்ரருடையதும் துர்யோதனனுடையதுமான நீலவஸ்த்ரங்களையும்உரிந்துகொள். பீஷ்மருக்கு (மாத்ரம) ப்ரஜ்ஞையானது அவ்விதமாகவே இருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். இவர் என்னால் விடப்பட்ட (இந்த) ஸம்மோஹனாஸ்த்ரத்தைத் தடுக்கும் விதத்தை அறிந்தவர். நீ இவருக்கிடப்புறமாகக் குதிரைகளைநடத்து. மயக்கம் இல்லாத ப்ரஜ்ஞையையுடையவர்களான நம்மால் இவ்வாறே செல்லத்தக்கது' என்று சொன்னான். ஐயா! பிறகு, மஹாத்மாவான விராடபுத்ரன் கடிவாளங்களை விட்டுவிட்டுத் தேரினின்று கீழேகுதித்து மஹாரதர்களுடைய பற்பலவிதமானவைகளும் ஆச்சர்யகரமான நிறமுள்ளவைகளுமான வஸ்த்ரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பெரிய

வையும் மெல்லியவையுமான வெண்பட்டுக்களையும் பலவகையான மனத்துக்கின்பம் தரத்தக்க பட்டுவஸ்த்ரங்களையும் ஹாரங்களையும் ராஜாக்களுடைய மணிமயமான பூஷணங்களையும் ஸ்வர்ணமயமான கண்டாபரணங்களையும் மாணிக்கத்திஞல் செய்யப்பட்ட தோள் வளைகளையும் கங்கணங்களையும் அரசர்களுடைய மற்ற மணிமயமான பூஷணங்களையும் மஹாரதர்களுடைய வஸ்த்ரங்களையும் கவர்ந்து கொண்டு விரைவாக மீண்டும் தனது ரதத்தின்மீதேறினன். ப்ரதிமைகள் போல (க்கைகால் அசைவற்றவர்களும்) ஸம்மோஹநாஸ்த்ரத்தினல் ப்ரஜ்ஞையிழந்தவர்களை ஒத்தவர்களுமான அரசர்களனைவரையும் கண்டு பார்த்தன் மூக்கினுனியில் கைவிரலை வைத்துக்கொண்டு வியப்புற்ற மனத்துடன் சிரித்தான். பிறகு, விராடபுத்ரன் ஸ்வர்ணமயமான வார்களுள்ள அந்த நான்கு சிறந்த குதிரைகளையும் ஓட்டினன். அந்த வெண்மையான குதிரைகள் போர்க்களத்தினிடையினின்று அர்ஜுனனைத் தாங்கிக்கொண்டு அந்தப்பகைவர் படையைத் தாண்டிச் சென்றன. அவ்வாறு செல்லுகின்ற புருஷர்களுள் சிறந்த வீரனை அர்ஜுனனைப் பலசாலியான பீஷ்மர் பாணங்களாலடித்தார். அந்த அர்ஜுனனும் பீஷ்மருடைய குதிரைகளைக் கொன்று, பத்துப் பாணங்களால் பீஷ்மரையும் அடித்தான். பிறகு, மங்களகரமான வில்லைத் தாங்கிய அர்ஜுனன், யுத்தத்தில் பீஷ்மரைவிட்டுவிட்டு அவருடைய ஸாரதியை அடித்துத் தேர்க்கூட்டங்களிடையிலிருந்து விடுபட்டு ராஹுவைப்பிளந்து (ப்ரகாசிக்கின்ற) ஸூர்யன்போல நின்றான்.

பிறகு, புருஷர்களுள் சிறந்த வீரனை அந்தத் துர்யோதனன், ப்ரஜ்ஞையையடைந்து, மஹேந்த்ரனுக்கொப்பானவனும் புருஷர்களுள் சிறந்தவீரனுமான பார்த்தனை யுத்தத்தினின்று விடுபட்டவனைக் கண்டு, விரைவுடன் (பீஷ்மரைப் பார்த்து,) 1 'இந்த அர்ஜுனன் உம்மிடத்தினின்று மிகுந்த ப்ரயாஸத்தால் விடுபட்டான். விடுபடாவண்ணம் அவனை (ப்பிடித்து) நன்றாகக் கட்டுங்கள்' என்று சொல்லி, பீஷ்மர் அவனைப்பார்த்து உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு, '(துர்யோதன!) அதிகமாக ஓய்வடைந்து அம்புகளையும் ஆச்சர்யகரமான வில்லையும் (கீழே) விட்டுவிட்டு நீ பேசாமலிருந்தாயல்லவோ? உன்புத்தி எங்கே போய்விட்டது? உன்னுடைய வீர்யம் எங்கே போய்விட்டது? பீபத்ஸுவானவன் கொடியசெய்கையைச் செய்வதற்கு ஒருபோதும் ஸ்மார்த்தனல்லன். இவனுடைய மனமானது

1 'இந்த அர்ஜுனன் எவ்விதம் உங்களை விட்டான்? விடாமல் கொன்று விடுவனே' என்றுசொன்னன் என்பது வேறுபாடம்.

பாபத்தில் பற்றில்லாதது. இவன்[1] ஸ்வர்க்கலோகம் கிடைப்பதாயிருந்தாலும் தர்மத்தை விடமாட்டான். ஆதலால், நாமனைவரும் இந்தயுத்தத்தில் இவனால் கொல்லப்படவில்லை. கௌரவர்களுள் சிறந்தவீரனே! சீக்கிரம் குருதேசத்தைக் குறித்துச்செல். பார்த்தன் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு (மத்ஸ்யதேசம்) போகட்டும். நீங்கள் ஸம்மோஹனாஸ்த்ரத்தினால் மதிமயக்கமுற்றிருந்தீர்கள், (ஆதலால், அர்ஜுனன்) பொருளை அபகரித்ததை நீங்கள் அறியவில்லை. ராஜனே! விராடபுத்ரனால் வஸ்த்ரங்களும் ஆபரணங்களும் அபகரிக்கப்பட்டனவென்று அறிகிறேன். வேந்தர்களனைவரும் மதிமயக்கமுற்றிருக்குங்காலத்தில், அந்த அர்ஜுனன் (அரசர்களைக்) கொல்லவிரும்பினால் கொன்றேயிருப்பான். புருஷர்களுள் வீரனும் இந்த்ரகுமாரனுமான அர்ஜுனன் தர்மபுத்தியுள்ளவனாதலால் உங்களை அப்பொழுது கொல்லவில்லை. பார்த்தன் கௌரவர்களோடு ஸந்தியைச் செய்ய விரும்பி உங்கள் புண்ணியவிசேஷத்தால் உங்களைக் கொல்லவில்லை. ஆகையால், நீங்கள் கொல்லப்பட்டவர்கள்போக மிகுதியிருக்கும் இந்த ஸைனிகர்களோடு ஹஸ்தினபட்டணத்துக்குப் போய்ச் சேருங்கள்' என்று சொன்னார்.

துர்யோதனராஜன் தனக்கு ஹிதமாயிருக்கும் அந்தப் பிதாமஹருடையவாக்யத்தைக்கேட்டுப் புகழ்ந்து யுத்தத்தில் விருப்பமற்று அதிக கோபங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். (கௌரவர்கள்) அனைவரும் பீஷ்மருடைய அந்தவாக்யத்தைக்கேட்டுத் தனஞ்சயனாகிற நெருப்பை அதிகமாக வ்ருத்தி அடைகிறதாக (க்கண்டு) அந்தத்துர்யோதனனைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு (ஹஸ்தினபட்டணம்) செல்லுவதற்கே புத்தியைச் செலுத்தினார்கள். புறப்பட்ட அவர்களைப்பார்த்து, ப்ரீதியுள்ள மனமுடையவனும் ஸமர்த்தனும் எல்லாக்கௌரவர்களுள்ளும் மிகச்சிறந்தவனும் வீரனுமான தனஞ்சயன், (யுத்தத்துக்கு) அழைத்துக்கொண்டே காண்டீவத்தினுடைய சப்தத்தினால் உலகத்தை எதிரொலியிடும்படிசெய்து கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் பின்தொடர்ந்தான். பலசாலியும் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான பார்த்தன், சிதறிப்போன வாகனங்களும் கொடிகளும் விற்களுமுள்ள அந்தக் கௌரவர்களுடைய சேனைகளைப்பார்த்து, அட்டஹாஸஞ்செய்துகொண்டு சங்கத்தைப் பலத்துடன் ஊக்கஊதினான். பிறகு, அவர்கள் நெருங்கின சங்கத்வனியையும் ஆகாயத்திலுள்ள த்வஜத்தினுடைய

1. 'மூன்றுஉலகங்களும் கிடைப்பதாக இருந்தாலும்' என்பது வேறுபாடம்.

சப்தத்தையும் காண்டீவத்தின் சப்தத்தையும் அடிக்கடி கேட்டுப் பயந்தவர்களாகி எல்லாத்தனத்தையும் இழந்துவிட்டுச் சென்றார்கள். மஹாத்மாவும் நிகரற்றகாந்தியுள்ளவனும சிறந்தமனமுள்ளவனுமான தனஞ்சயன், அப்பொழுது, அந்தக்கௌரவர்களை மிகவும் தோல்வியடையச் செய்துவிட்டுப் பசுக்கூட்டத்தையெல்லாம் முழுதும் திருப்பிக்கொண்டு (வெகு) தூரம் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து (அவர்களிடம்) விடைபெற்றுக்கொண்டு பாணங்களால் எல்லா ஆசார்யர்களையும் அபிவாதனம்பண்ணி அம்புகளோடு திரும்பினான். மஹாத்மாவும் வீரனுமான அர்ஜுனன், பிதாமஹரும் சந்தனுவின்குமாரருமான பீஷ்மரை இரண்டுபாணங்களால் அபிவாதனஞ்செய்து, த்ரோணரையும் க்ருபரையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களான கௌரவர்களனைவரையும் போர்க்களத்தில் பாணங்களால் அபிவாதனஞ்செய்து, 'ராஜவம்சத்தில் பிறவாதவனான (உனக்கு) இந்தக்கிரீடத்தால் யாதுபயன்? உன்னால் இந்தக்கிரீடம் எப்பொழுதும் தரிக்கத்தக்கதன்று" என்று சொல்லி, துர்யோதனனுடைய சிறந்தரத்னமிழைக்கப்பட்ட கிரீடத்தையும் அம்புக்கூட்டங்களால் பிளந்தான். பிறகு, பூமியில் தள்ளப்பட்டதும் ரத்னமிழைத்ததுமான அந்தக் கிரீடத்தை (க்கண்டு) மத்ஸ்யராஜகுமாரனான உத்தரன் மனக்களிப்புற்றவனானான். மதப்பெருக்குள்ள யானைபோன்றவனும் சத்ருக்களை ஜயித்துத திரும்பி வருகின்றவனும் அந்தப்பசுக்களை ஜயித்துக்கொண்டு எதிராகவருகின்றவனுமான தனஞ்சயனைக் கௌரவர்கள் (பார்ப்பதற்கும்) சக்தியற்றவர்களாகிச் சென்றார்கள். ஸிம்மம்போன்றவனும் சஸ்த்ரங்களைப்பிடித்தவனும் பசுக்களைஜயித்து எதிராகச்செல்லுகின்றவனுமான தனஞ்சயனை அந்த அரசர்கள் நடுப்பகலை அடைந்திருக்கின்ற ஸூர்யனைப்போலப் பார்ப்பதற்கும் சக்தியற்றவர்களானார்கள். யுத்தத்தில் அதிகபலமுள்ளவனும் மதப்பெருக்குள்ள யானைபோன்றவனும் மிகுந்தஸந்தோஷமுள்ளவனும், தேராளிகளுள் சிறந்தவனுமான பார்த்தன், (கௌரவர்களை) ஜயித்துச் செந்நிறமான அந்த வஸ்த்ரங்களையும் அபஹரித்துக்கொண்டு, விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, "(உத்தர!) குதிரைகளைத் திருப்பு. உன்னுடைய பசுக்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. பகைவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். ஸந்தோஷமுடையவனாக நீ பட்டணத்தில் புகுவாய். உன்னுடைய விஜயமானது இப்பொழுது (பட்டணத்தில்) சீக்கிரமாகக்கோஷிக்கப்படட்டும். உன்னுடைய சரீரத்தில் சந்தனம் பூசிக்கொள். புஷ்பமாலைகள் அணிந்துகொள். மிக்கஸந்தோஷமுள்ள உன்னைப்பார்த்து இப்பொழுது உன் தாயாரும் பந்துக்களும் ஸந்தோஷமடையட்டும்' என்று கூறினான்.

அறுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனைப் பாண்டவரின் உண்மையை வெளியிட வேண்டாமென்றுசொல்லி ப்ருஹந்நளை வேஷத்துடன் அவனுக்கு ஸாரத்யஞ்செய்ததும், உத்தரன் அர்ஜுனன் ஏவலால் தன்வெற்றியை அறிவிக்கும்படி நகரத்துக்குத் தூதனுப்பியதும்.)

காளையின்கண்போன்ற கண்ணையுடையவனான அந்த அர்ஜுனன், பிறகு, போரில் [1] கௌரவர்களை ஜயித்து விராடனுடைய பெரிய பசுக்கூட்டத்தை அப்பொழுது மீட்டுக்கொண்டுவந்தான். த்ருதராஷ்டிரகுமாரர்களனைவரும் முழுதும் தோற்றுப்போனபிறகு, அனேக கௌரவஸைனிகர்கள் நுழையமுடியாத காட்டினின்று வெளிப்பட்டுப் பயத்தினால் மிகநடுக்கமுற்றமனத்துடன் ஆங்காங்கு (பார்த்தனுக்கு) அருகில் வந்தார்கள். அப்பொழுது, அவர்கள், அவிழ்ந்த தலைமயிருடையவர்களும் அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு நிற்கின்றவர்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். பசியினாலும் தாகத்தினாலும் களைப்புற்றவர்களும் வேறுதேசத்தை அடைந்தவர்களும் பரஜ்ஞையை இழந்தவர்களுமான அவர்கள் அனைவர்களும் இருகைகளையுங்குவித்துக்கொண்டு, 'பார்த்த! நாங்கள் என்னசெய்யக்கடவோம்? நாங்கள் மனத்தினுள் அடங்கியிருக்கின்ற ப்ராணனை யாசிக்கிறோம். 'அர்ஜுன! நாங்கள் உனக்கு அடிமைகள்; உன்னால் ரக்ஷிக்கப்படத்தக்கவர்கள்; அநாதர்கள்' என்று சொன்னார்கள். அர்ஜுனன், "நாதனற்றவர்களையும் துக்கித்தவர்களையும் தைன்யமுற்றவர்களையும் இளைத்தவர்களையும் பிராயமுதிர்ந்தவர்களையும் தோல்வி அடைந்தவர்களையும் சஸ்த்ரங்களை (கீழே) வைத்தவர்களையும் ஆசையற்றவர்களையும் அஞ்சலிசெய்தவர்களையும் நான் கொல்லேன். நீங்கள் (என்னிடத்தில்) நம்பிக்கையுள்ளவர்களும் பயமற்றவர்களுமாகி மரணமற்றவர்கள் போலச் செல்லுங்கள். என்னுடைய பாததூளியினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் நீங்கள் நெடுங்காலம் பூமியில் ஜீவித்திருங்கள்' என்று சொன்னான். அந்தப் பேர்வீரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து அந்த அர்ஜுனனுடைய அபயவார்த்தையைக்கேட்டு, அவனை ஆயுளையும் பெயரையும் புகழையும் [2] கொடுக்கக்கூடிய ஆசீர்வாதங்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தினார்கள். பிறகு, கௌரவர்கள் (தங்கள்தேசத்துக்குத்) திரும்பினார்கள்.

வேறுபாடம்.

(போரில்) கொல்லப்பட்டவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். இவ்வாறு அவ்விடத்தில் அந்த அர்ஜுனனால் அபயங்கொடுக்கப் பட்டவர்கள் பிறகு தனஞ்சயனை நமஸ்கரித்துக் குருதேசத்தைக் குறித்து எல்லாப்பக்கத்தாலும் சென்றார்கள்.

சிறந்த கார்யங்களைச் செய்கின்றவனும் (பகைவர்களைக் கொல்லு கின்றவனுமான அந்தப் பார்த்தன் ஒருவனுகவே (அவ்விதமான) சிறந்த கார்யத்தைச்செய்து பகைவர்களைக்கொன்று கௌரவஸைன் யத்தைத் துரத்திவிட்டு வர்ஷாகாலத்தில் மகாமேகம்போல (விராட நகரத்தைக்குறித்து)ச் சென்றான். மன்னரே! சத்ருக்களைக் கொல் பவனான அர்ஜுனன், மத்ஸ்யராஜனுடையகுமாரனை நன்குபிடித்துக் கொண்டு; 'அப்பனே! உன் பிதாவினுடைய ஸமீபத்தில் பார்த்தர்க ளனைவரும் வஸிக்கிறார்களென்பது உனக்குத்தெரியுமன்றோ? நீ நகரத்தில் ப்ரவேசித்து, அவர்களைக்குறித்து (உன்பிதாவினிடம்) சொல்லாதே. (சொன்னால்) அந்த மத்ஸ்யராஜர் பயந்து உயிரை இழந்தாலும் இழப்பர். நீ நகரத்தில் புகுந்து, 'என்னாலேயே அந்தக் கௌரவசேனை ஜயிக்கப்பட்டது. என்னாலேயே பசுக்கள் சத்ருக் களிடமிருந்து திருப்பப்பட்டன' என்று இவ்விதமான கார்யம் உன்னாலேயே செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்' என்று சொன் னன். உத்தரன், 'ஸவ்யஸாசியே! உம்மால் செய்யப்பட்ட கார்யம் மறைக்கமுடியாதது. அந்தக்கார்யத்தைச் செய்வதற்கு எனக்குச் சக்தியில்லை. நீர் சொல்லும்படி என்னைக் கட்டளையிடாமலிருக்கிற வரையில் என் பிதாவினிடத்தில் உம்மைப்பற்றி நான் சொல்லப் போகிறதில்லை' என்று மறுமொழி கூறினன். பாணங்களால் காயப் படுத்தப்பட்ட அங்கங்களுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பகைவர்களுடைய சேனையை விரைவாக ஜயித்துக் கௌரவர்களுடைய எல்லாப் பொருளையும் அபகரித்துக்கொண்டு மறுபடியும் ச்மசானம்சென்று அந்த வன்னிமரத்தருகில் வந்துநின்றான். பிறகு, நெருப்புக்கு ஒப்பான அந்தப் பெரியவானரமானது பூதங்களோடும் ஆகாயத்தில் கிளம்பியது. அவ்விதமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்த மாயையும் அந்தர்த்தானமடைந்தது. மறுபடியும், ரதத்தில் ஸிம்மக்கொடியைக் கட்டினன். போரில் (பகைவரை) அடிப்பவனும் மஹாத்மாவும் மத்ஸ்யராஜனுடைய குமாரனுமான அந்த உத்தரன் குருச்ரேஷ்டர் களான பாண்டவர்களுடைய அவ்விதமான ஆயுதங்களையும் தூணீரங் களையும் த்வஜங்களையும் (அந்த வன்னிமரத்தில்) வைத்துவிட்டு நகரத்தில் புகுவதற்காக ஸாரதியான கிரீடியுடன் புறப்பட்டான். பகைவர்களைக் கொல்லுகிறவனான பார்த்தன் மிக உத்தமமான கார்யத

னைச்செய்து பகைவரைக்கொன்றுவிட்டு மறுபடியும் அவ்வாறே ப்ருஹன்னளைவேஷம்பூண்டு உத்தரனுடைய (குதிரைகளின்) கடிவாளங்களைப் பிடித்தான். (இவ்வாறு) அந்தப்பார்த்தன், ப்ருஹன்னளைவேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, பிறகு மத்ஸ்யராஜனுடைய நகரத்தில் ப்ரவேசிப்பதற்காகச் சென்றான். பிறகு, அந்தக்கௌரவர்கள் தோல்வியடைந்து ஓய்ந்தவர்களும் துணிவை இழந்தவர்களும் (யுத்தத்தினின்று) திரும்பினவர்களுமாகி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே (ஹஸ்தினாபட்டணத்தைநோக்கிச்) சென்றார்கள்.

அர்ஜுனன் (விராடநகரத்தின்) வழியையடைந்து (உத்தரனைப் பார்த்து), 'ராஜபுத்ர! இந்தத்தனங்கள் முழுமையையும் நீ பெற்றுக்கொள். சிறந்தகைகளுள்ளவனே! வீரர்களான கோபாலர்களுடன் பசுக்கூட்டங்களையும் பெற்றுக்கொள். குதிரைகளைத் தண்ணீர் குடிக்கச்செய்து குளிப்பாட்டித் தேறுதலடையச்செய்துவிட்டு, பிறகு, பிற்பகலில் விராடநகரத்தைக்குறித்துச் செல்வோம். தூதர்களையும் கோபாலர்களையும் ப்ரியத்தைச் சொல்வதின்பொருட்டு நீ விரைவாக அனுப்பு. அவர்கள் உன்னுடையஜயத்தை நகரத்தில் பறையறையச் செய்யட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, உத்தரன் அர்ஜுனன் சொற்படியே விரைந்து தூதர்களைப் பார்த்து, "(தூதர்களே!) என்னுடைய ஜயத்தைச் சொல்லுங்கள். என்னால் அப்படிப்பட்ட கௌரவசேனையானது ஜயிக்கப்பட்டது. என்னால் பகைவரிடமிருந்து பசுக்கள் திருப்பப்பட்டனவென்று இவ்வாறு நீங்கள் இஷ்டப்படி நகரத்திற்சென்று இக்கார்யம் என்னால் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விராடன், த்ரிகர்த்தர்களைவென்று திரும்பிவந்து, உத்தரனைக் காப்பதற்காகச் சேனையை ஏவியதும், தூதர்கள் விராடனிடம் வந்து உத்தரனது வெற்றியைக் கூறியதும்.)

சேனைகளுக்கு நாதனான அந்த விராடன், (த்ரிகர்த்தவீரர்களிடத்திலிருந்து) பொருளை ஜயித்து ஸந்தோஷமுடையவனாகி நான்கு பாண்டவர்களோடும் நகரத்தில் ப்ரவேசித்தான். மஹாராஜன் யுத்தத்தில் த்ரிகர்த்தர்களைஜயித்துத் தனித்திருக்கிற பசுக்களையும் திருப்பிக்கொண்டு பார்த்தர்களோடு ஜயலக்ஷ்மியினால் வரிக்கப்பட்டு விளங்கினான். ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும்

வீரனும், நண்பர்களுக்கு ப்ரீதியைவ்ருத்திபண்ணுகின்றவனுமான அந்த விராடனை ஜனங்கள் ப்ராம்மணர்களோடு (காணபதற்கு) வந்தார்கள். அந்த மத்ஸ்யராஜனானவன் அப்பொழுது ஸபையிலிருப்பவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு (அந்த) ப்ராம்மணர்களேயும் அவ்வாறே ப்ரஜைகளேயும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து அனுப்பினான். பிறகு, சேனைகளுக்குத் தலைவனும் மதஸ்யதேசததுக்கு அரசனுமான அந்த விராடன், அனேக ஸ்திரீகளால் விளங்குகின்ற அழகான அந்தப புரத்தில் ப்ரவேசித்து உத்தரனை அவ்விடத்தில் காணமல், 'உத்தரன் எங்கேபோயிருக்கிறான்?' என்று (அங்குள்ளவர்களேக்) கேட்டான். அந்த அரண்மனையில் அந்தப்புரத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஸ்திரீகளும் கன்னிகைகளும் மிக்க மனககளிப்புற்று, 'கௌரவர்களால் பசுக் கூட்டம் கவரப்பட்டது. (பசுமந்தையைக்கவர்வதற்கு) வந்த அதிரதர்களான த்ரோணர், பீஷ்மர், க்ருபர், கர்ணன், துர்யோதனன், அஸ்வத்தாமா ஆகிய இந்த ஆறு ரதிகர்களேயும் ஜயிபபதற்காகமிகுந்த ரோஷததுடன், பூமிஞ்சயன், ப்ருஹன்னளேயைத் துணையாகக்கொண்டு அதிஸாஹஸத்தோடு ஒருவனாகவே புறப்பட்டுப் போயிருக்கிறான்' என்று கூறினார்கள். பிறகு, விராடன் போரில் (பகைவர்களே) அடிக்கின்றவனானபுத்ரன் ஒரு ரததோடு ப்ருஹன்னளேயை ஸாரதியாகக்கொணடு (யுத்தத்திற்காகச்) சென்றிருக்கிறானென்பதைக்கேட்டு மிகுந்தமன வருத்தமுற்றுச் சிறந்தவர்களான மந்த்ரிகளேயெல்லாமபார்த்து, '(மந்த்ரிகளே!) யுத்தத்தில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்களான கௌரவர்களெல்லாரும் என்னுடைய புத்ரனே அவமதிததுவிட்டு லக்ஷம்பசுக்களேயும் ஓட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆதலால, த்ரிகர்த்தர்களால காயப்படுத்தப்படாத என்னுடைய போர்வீரர்கள் உத்தரனேப் பாதுகாப்பதின் பொருட்டுப் பெரிதானசேனையினால் சூழப்பட்டுச்செல்லட்டும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, விராடமஹாராஜன், தன் புத்ரனுடைய உதவிககாக, விசித்ரமும் ஆச்சர்யகரமுமான ஆபரணங்களோடுகூடின கணக்கிலடங்காத குதிரைகளேயும் யானைகளேயும் ரதங்களேயும வாத்தியக் கூட்டங்களேயும் விரைவாக அனுபபினான். சேனைகளுக்கு நாதனும் மத்ஸ்ய தேசத்தார்களுள் சிறநதவனுமான அந்த விராடராஜன், (தேர் யானை குதிரை காலாள என்னும்) நான்கு அங்கங்களுள்ள சேனேயைப் பார்தது, 'எவனுக்கு நபும்ஸகன் ஸாரதியாகச் சென்றிருக்கிறானே அவன் உயிரோடு இருக்கமாட்டானென்று நான் எண்ணுகிறேன். நீங்கள் விரைவாக(ச்சென்று) குமாரன் உயிரோடிருக்கிறானே இல்லையா

என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்' என்று விரைந்து கட்டளையிட்டான். தர்மநந்தனர், விராடன் கௌரவர்களால் நன்றாகத் தபிக்கும்படி செய்யப்பட்டு மனவருத்தமுற்றிருப்பதை அறிந்து, அவனைநோக்கிச் சொல்லலானார்.

'அரசரே! இப்பொழுது ப்ருஹன்னளை ஸாரதியாய் இருப்பாளாகில் உம்முடையபசுக்களைப் பகைவர்கள் கவரமாட்டார்கள். அந்த (ப்ருஹன்னளை என்கிற) ஸாரதியினால் ரதம் நடத்தப்பட்ட உம்முடைய குமாரன் யுத்தத்தில் எல்லா அரசர்களையும், ஒன்றுசேர்ந்த எல்லாக் கௌரவர்களையும் அவ்வாறே தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் யக்ஷர்களையும் ஜயிப்பதற்கு ஸாமர்த்யமுள்ளவன். கௌரவர்களும் மற்ற அரசர்களும், த்ரிகர்த்தர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள் என்பதைக் கேட்டு ஸர்வவிதத்தினாலும் (யுத்தத்தில்) நிற்கமாட்டார்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, உத்தரனால் அனுப்பப்பட்ட அந்தத் தூதர்கள் அப்பொழுது சீக்கிரமாகச்சென்று விராட நகரத்தையடைந்து ஜயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். மந்த்ரிகளால் சூழப்பட்ட ராஜாவைப்பார்த்து (புத்ரனுடைய) மேலானவெற்றியையும் கௌரவர்களுடைய தோல்வியையும் அவ்வாறே உத்தரன் ஸமீபத்தில் வந்துகொண்டிருப்பதையும் சொல்லி, 'எல்லாப்பசுக்களும் ஜயிக்கப்பட்டன: கௌரவர்களும் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டார்கள். பகைவர்களைத் தபிக்கச்செய்பவனான உத்தரன், ஸாரதியோடு க்ஷேமமாயிருக்கிறான்' என்றும் சொன்னார்கள். கங்கர், 'அரசரிற் சிறந்தவரே! பாக்யத்தால் உமது பசுக்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. கௌரவர்களும் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டார்கள். பாக்யத்தால் உம்முடைய குமாரன் விஜயமுள்ளவனாகக் கேட்கப்படுகிறான். உம்முடையகுமாரன் கௌரவர்களை ஜயித்தானென்பதை நான் ஆச்சர்யமாக இப்பொழுது எண்ணவில்லை. எவனுக்கு ப்ருஹன்னளை ஸாரதியோ அவனுக்கு ஜயம் நிச்சயமே. தேவேந்த்ரனுடைய ஸாரதியான மாதலியும் ப்ரஸித்தமான பராக்ரமமுள்ள க்ருஷ்ணனுடைய ஸாரதியான தாருகனும் ப்ருஹன்னளைக்கு நிகராகார்' என்று கூறினர். பிறகு, விராடராஜன் நன்றாக மயிர்க்கூச்சலுற்று அதிக பராக்ரமமுள்ள அந்த உத்தரனுடைய விஜயத்தைக்கேட்டுத் தனங்களாலும் ரத்னங்களாலும் அந்தத் தூதர்களை எல்லாம் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்தப்பரிஜனங்கள் வில்கினவுடன் தூதவாக்கியத்தைக் கேட்டு உத்தரனுடைய ஜயத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த விராடன் (கிங்கரர்களைப்பார்த்துச்) சொல்லலானான்.

'ராஜமார்க்கங்கள் கொடிமரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவாகச் செய்யப்படட்டும். எங்கும் தேவதைகளும் புஷ்பங்களால் அர்ச்சிக்கப்படட்டும். போர்வீரர்களுள் முக்யர்களான குமாரர்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட தாஸிகளும் எல்லாவாத்யங்களும் என் குமாரனை எதிர்கொண்டு போகட்டும். என் புத்ரன் ஜயத்தையடைந்திருக்குங்கால் பட்டணத்து ஜனங்களும் மற்ற மனிதர்களும் [1] ஸ்திரீகளும் சுத்தவஸ்த்ரம்தரித்துக்கொண்டும் நல்லவாஸனைபொருந்திய சந்தனங்களையும் மாலைகளையும் ஆபரணங்களையுமணிந்துகொண்டும் மார்க்கத்தில் நிற்கட்டும். எல்லாத்தாஸிகளும் என் புத்ரனுக்கு வழிபாடு செய்யட்டும். நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் நல்ல பாக்யமுடையவர்களும் நல்ல வேஷமுள்ளவர்களுமான ஸ்த்ரீகளும் கன்னிகைகளும் ஸைனிகர்களோடுகூடி என் புத்ரனுடைய வழியைக்குறித்துச் செல்லட்டும். கிங்கரர்கள் சீக்ரமாக மதயானையின்மீது ஏறிக்கொண்டும் மணிகளையும் பணவங்களையும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டும் எல்லா நாற்சந்திகளிலும் என்னுடையஜயத்தை நன்றாகச்சொல்லட்டும். உத்தரையும் அனேக ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகிக் குமாரிகளோடு யுத்தத்தில் விஜயம்பெற்று (வருகின்ற) ஸகியான ப்ருஹன்னளையை எதிர்கொண்டுபோகட்டும்' என்றுசொன்னான். மஹாத்மாவான அந்தவிராடராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பட்டணத்து ஜனங்கள் மிகவும் ஸந்தோஷத்துடன் மங்களத்ரவ்யங்களைக் கையில் கொண்டு அவ்விதமே செய்தார்கள். மாகதர்களும் எல்லா ஸூதர்களும் விராடனுடைய நகரத்திலிருக்கின்ற எல்லாஜனக்கூட்டங்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகி விராடபுத்ரனை எதிர்கொண்டார்கள். பேரிவாத்யங்களும் தூர்யவாத்யங்களும் சங்கவாத்யங்களும் முழங்கின. சிறந்த வேஷங்களுள்ள ஸ்திரீஜனங்களும் எதிர்கொண்டார்கள். ஸ்துதிபாடகர்களுடைய ஸ்தோத்ர சப்தங்களும் பணவமுதலான வாத்யங்களுடைய கோஷங்களும், அவ்வாறே, மற்றவாத்யங்களின் சப்தங்களும் புல்லாங்குழல்களுடைய த்வனிகளும் தோன்றின. ஸ்த்ரீகள் வெண்கலத்தாளத்துடன் மதுரமாகப்பாடிக்கொண்டு நகரத்தினின்று புறப்பட்டார்கள். பொறுமையை ப்ரதானமாகக் கைக்கொண்டவர்களும் தலைமைபெற்றவர்களும் தமக்குரியவேதத்தையும் மற்றவேதங்களையும் முறைப்படி அறிந்தவர்களுமான அப்படிப்பட்ட ப்ராம்மணர்கள் மங்களகார்யத்தையும் மங்களகானத்தையும் ஜயத்தையும் ப்ரதானமாகக்கொண்டு அளவற்ற வீர்யமுடையவனான விராடபுத்ரனை எதிர்கொண்டு சென்றார்கள்.

---

1 ஒரு சொல்விடப்பட்டது.

எழுபதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விராடன் உத்தரனைப் புகழ்ந்ததும், யுதிஷ்டிரர் கௌரவர் ப்ருஹன்னளையால் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டனரென்றதும், அவன் அவரைப் பாச்சிகையாலடித்ததும், அவர் காயத்திற் பெருகிய ரக்தத்தை ஸைரந்த்ரி தன் முன்றானையிலேந்தியதும், விராடன் ரக்தமேந்திய காரணத்தைவினவ அவள்விடையளித்ததும்).

மத்ஸ்யதேசத்து அரசனான விராடமஹாராஜன், சேனையையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கன்னியர்களையும் தாஸிகளையும் அனுப்பிவிட்டு, ஸந்தோஷமுடையவனாகப் பின்வருமாறு வசனிக்கலானான்.

'பிராம்மணரே! த்ரிகர்த்தர்களும் கௌரவர்களுமாகிய எல்லோரும் யுத்தத்தில் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஸந்தோஷம் அடைந்திருக்கின்ற நாம் அந்தப்புரத்தையடைந்து சூதுவிளையாடுவோம்' (என்றுசொல்லி, ஸைரந்த்ரியைப்பார்த்து,) 'ஸைரந்த்ரீ! பாச்சிகைகளைக் கொண்டுவா; ஆஸனத்தையும் எடுத்துப்போடு. நீ விசிறியை எடுத்துக்கொண்டு என் பக்கத்தில் ஸமீபத்தில் இரு' என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தவிராடமஹாராஜனைப் பார்த்து, பாண்டுநந்தனரான தர்மபுத்ரர், "(வேந்தரே!) ஸந்தோஷமடைந்திருக்கின்ற சூதாடியோடு சூதாடக்கூடாதென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். (ஆதலால்,) இப்பொழுது ஸந்தோஷத்தோடு கூடின உம்முடன் சூதாடுவதற்கு நான் உத்ஸாஹமுடையவனாக இருக்கவில்லை. உமக்கு விருப்பமிருந்தால் ப்ரியமான (வேறுகாரியத்தை) நான் செய்ய விரும்புகிறேன். அரசரே! ஜனங்கள்நிறைந்த ஸபையில் சூதாடுவதற்கு நான் ப்ரியப்படவில்லை' என்று மறுமொழி கூறினர். விராடன், 'ஸ்திரீகளும் பசுக்களும் ஸ்வர்ணமும் மற்றுமுள்ள தனமும் எனக்குத் தேவையில்லை. நீர் சூதாடுவதைத்தவிர மற்றொன்றும் எனக்குச் செய்யவேண்டாம்' என்று சொன்னான். கங்கர், 'ராஜேந்த்ரரே! வெகுமானத்தைக் கொடுப்பவரே! அநேக தோஷங்களுள்ள சூதாட்டத்தால் உமக்கு யாது பயன்? சூதாட்டத்தில் அநேக தோஷங்கள் இருக்கின்றன. ஆதலால், அதை விலக்கவேண்டும். தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரை நீர் கேட்டிருக்கலாம்; அல்லது, பார்த்துமிருக்கலாம். அவர் ராஜ்யத்தையும் குறைவற்ற தனத்தையும் தமக்கு அன்புள்ள மனைவியான க்ருஷ்ணையையும் தேவர்களுக்கொப்பான தம்பிகளையும் ஒரு பந்தயமாகத் தீர்மானித்தார். பற்பல ரத்னங்களும் தனங்களும் தோற்கப்படவே, சூதாடி

யான அந்தப் பாண்டவர் ஸம்சயமில்லாமல் பசசாத்தாபத்தையடைந்திருக்கிறார். சூதாட்டமானது அபீஷ்டங்களை நாசஞ்செய்யக்கூடியது. ஓயாமல் கடுஞ்சொல்லை உண்டுபண்ணக்கூடியது; கற்றறிந்தவர்களால் எப்பொழுதும் விஸ்வாஸம் வைக்கத்தகாதது; ஒரே தினத்தில் (எல்லாப்) பொருள்களையும் நாசஞ்செய்யக்கூடியது. சூதாட்டத்தில் தர்மநந்தனர் எல்லாவற்றையும் இழந்தார். ஆதலால், சூதாட்டத்தை நான் விரும்பவில்லை. வேந்தரே! இல்லையேல், நீர் (சூதாட்) எண்ணுவீராகில், (அது உமக்குப்) பிடித்திருக்குமானால், நாம் சூது விளையாடுவோம்' என்று கூறினார்.

மனிதரிற்சிறந்த அவ்விருவரும், இவ்விதமான வாக்யங்களால் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டு சூதாட ஆரம்பித்தார்கள். சூதாட்டமானது நடந்துவருங்காலத்தில் மத்ஸ்யராஜன் பாண்டவரைப் பார்த்து, '(கங்கரே!) நீர் பாரும். என்னுடைய புத்ரனால் யுத்தத்தில் அப்படிப்பட்ட கௌரவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். கௌரவர்கள் எல்லோரும் அதிரதர்கள்; தேவர்களாலும் எளிதில் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள்' என்று கூறினன். பிறகு, தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், சூதாடுகையில், மத்ஸ்யராஜனைப் பார்த்து, "(ராஜரே!) பாக்யவிசேஷத்தால் உம்முடைய பசுக்கள் மீட்கப்பட்டன; கௌரவர்களும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். உத்தரன் கௌரவர்களை ஜயிப்பானாயின் அது மிக்க ஆச்சர்யமென்று எண்ணுகிறேன். எவனுக்கு ப்ருஹன்னளை ஸாரதியோ அவன் எவ்விதத்திலும் பகைவரைஜயிப்பான்' என்றுகூறினார். பிறகு, விராடன் மனக்கலக்கமுற்றுச் சோகத்தாலும் வியாபிக்கப்பட்டுக் கோபத்துடன் ஸமீபத்தில் இருக்கிற ஸந்யாஸியைப்பார்த்து, "ப்ராம்மணரே! மஹாவில்லாளியும் புத்திசாலியுமான அப்படிப்பட்ட போர்வீரனால் யுத்தத்தில் கௌரவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அதில் என்ன ஆச்சர்யம்?' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'வீர்யமுடையவனுடைய அந்த ஸாரதியானவன் எவனுடைய ரதத்திலிருக்கிறானோ அவன் (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்வானானால் அந்தவிஷயத்தில் ஆச்சர்யமில்லையா?' என்று கூறினார். விராடன், 'பிராம்மணர்களுள் இழிந்தவனே! என் புத்ரனை நபும்ஸகனோடு ஒப்பாகப்பேசுகிறாய். சொல்லத்தகுந்தவையும் சொல்லத்தகாதவையும் நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை; நிச்சயமாகவே என்னை அவமதிக்கிறாய். அனேக வீரபுருஷர்களையும் அனேக ஸாரதிகளையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். பராக்ரமத்தோடு போர்புரிகின்ற ஸாரதியை நான் ஒருபொழுதும் பார்த்ததில்லை. அரசர்களுக்கு அப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்யலாகாது; அனுகூலமாயும் ப்ரிய

மாயுமிருக்கிற கார்யத்தையே பேசவேண்டும். அரசர்களுக்கு அப்ரியத்தைச் செய்பவன் ஒருகாலும் ஸுகமாக வ்ருத்தியடையமாட்டான். ஸ்னேஹிதனாயிருப்பதினால் இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய குற்றம் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கிறேன். நீ உயிரோடிருக்க விரும்புவாயானால் இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைப் பேசாதே' என்று கூறினான். பிறகு, குருவம்சத்தை வ்ருத்திபண்ணுகிறவரான கங்கர் உரக்கச் சிரித்து மறுபடியும் (அரசனைப்பார்த்து,) 'ஓ! ராஜேந்த்ரரே! ப்ருஹன்னளையினுடைய ஜயத்தை நகரத்தில் பறையறைந்து தெரிவிக்கலாம். உத்தரனே கட்டாயமாக ஸாரத்யம் செய்திருக்க வேண்டும். (இவ்விஷயத்தில்) ஒரு நிமித்தமுண்டாயிருக்கிறது; எனக்கு உறுதியான ஊஹமும் உண்டாயிருக்கிறது. ராஜேந்த்ரரே! நான் எப்படி எண்ணுகிறேனோ அது (அப்படியே இருக்கும்;) வேறு விதமாயிராது: மஹாவீர்யசாலிகளான கௌரவர்களோ சந்த்ரன், வருணன், ஆதித்யன், குபேரன், அக்னி இவர்களோடுகூடின தேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள். சந்தனுகுமாரரான பீஷ்மரும், (ஒருவராலும்) எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான த்ரோணரும், கர்ணனும், அச்வத்தாமாவும், விகர்ணனும், ஸோமதத்தனும், ஜயத்ரதனும், பூரிச்ரவஸும், சலனும், பூரியும், வீர்யமுடையவனான ஜலஸந்தியும், துர்யோதனனும், துஷ்ப்ரஸஹனும், துச்சாஸனனும் விவிம்சதியும், வ்ருஷஸேனனும், அச்வவேகனும், வாயுவேகனும், ஸுவர்ச்சஸும், பாஹ்லீகனும், சூரஸேனனும், பகைவரை வாட்டுபவனான யுயுத்ஸுவும் ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியும், ஸால்வராஜனான த்யுமத்ஸேனனும், பற்பல தேசாதிபதிகளான அனேக சூரர்களும், ஆசார்யர்களுள் சிறந்தவரான க்ருபரோடுசேர்ந்த கௌரவமன்னர்களும் ஆயத்தமாயிருக்கும் வில்லும் சுத்தியுமுள்ள ரதயூதபதிகளான ரதிகர்களும், சிறந்த வீர்யமுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான மற்ற ராஜகுமாரர்களும் எந்தப்படையில் இருக்கிறார்களோ பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலானவர்களால் சூழப்பட்ட அந்தப் படையை, தேவர்களுடைய கூட்டங்களால்சூழப்பட்ட இந்த்ரன் கோபங்கொண்டு நேரில்வந்தாலும் ஜயிக்கமாட்டான். அந்தப்படையை ப்ருஹன்னளையைத்தவிர வேறு எந்த மனிதன் எதிர்த்துப் போர்புரிவான்? பாஹுபலத்தில் ஒப்பற்றவனும் உலகில் போரைக் கண்டவுடன் மிக்க ஸந்தோஷம் வ்ருத்தியடைந்திருக்கிறவனுமான இப்படிப்பட்ட புருஷன் ஸ்வர்க்கத்திலாவது பூமியிலாவது உண்டா?' என்று சொன்னார். அந்தவார்த்தையினால் மிகக்கலக்கமுற்ற அரசன் பிளக்கப்படுகின்ற மனத்துடன் அவரை யுதிஷ்டிரரென்றறியாமல்,

'ஓ! கங்க! ப்ராம்மணோத்தம! எனக்கு ப்ரதிகூலமான வார்த்தையை நீ சொல்லாதே. நீ பலவாறு தடுக்கப்பட்டும் வாக்கை அடக்குகிறு யில்லை. அடக்கி ஆள்பவன் இல்லாவிடில் ஒருவனுவது தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கமாட்டான்' என்று க்ரூரமானவார்த்தையைச் சொன்னுன்.

இவ்வாறு, மிகக் கலக்கமுற்ற அந்த அரசனுனவன் பாச்சிகையி யினுல் (அவரைப்) பலமாக அடிக்க ஆரம்பித்தான். கோபங்கொண்ட விராடன் தக்ஷகனுடைய உடல்போலவிளங்குகின்ற [1] வலக்கையைத் தூக்கி அவருடைய [2] வலக்காதில் அடித்தான். அவன் கோபத்தி னுல், 'இனி இவ்வாறு சொல்லாதே' என்று அதட்டிக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரை முகத்தில் அடித்தான். பலமாக அடிக்கப்பட்ட யுதிஷ் டிரருடைய மூக்கிலிருந்து ரக்தம்பெருகியது. விராடனுல் பாச்சிகை யினுல் அடிக்கப்பட்டவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவருமான யுதிஷ்டிர ராஜர், மிக்க மனவருத்தமுற்றவளான த்ரௌபதியைப் பார்த்துக் கொண்டே, பேசாமலிருந்தார். சிறந்தகைகளுள்ளவரும் மஹாத்மாவு மான அந்தத் தர்மபுத்ரருடைய தலையிலிருந்து (பாச்சிகையினுல்) அடித்ததினுல் செந்தாமரை மலருக்கொப்பான ரக்தமானது அப் பொழுது பெருகியது. தர்மாத்மாவானபார்த்தர் அந்த ரக்தத்தைப் பூமியில் விழுவதற்குள்ளாகவே இருகைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு பக்கத்திலிருக்கின்ற த்ரௌபதியைப் பார்த்தார். பர்த்தாவினுடைய மனத்தை அனுஸரித்து நடப்பவளான அந்த த்ருபதராஜகுமாரி யானவள் பர்த்தாவினுடைய வேதனையையறிந்து துக்கமும் பயமும் கோபமுமுள்ளவளாகி (பெருக ஆரம்பிக்கின்ற) கண்ணீரை அதிக ப்ரயாசத்தால் அடக்கிக்கொண்டு பர்த்தாவினுடைய நன்மையைக் கருதி மெல்லியதான மேலாடையினுல் விரைவாக (அந்த) ரக்தத்தை ஏந்தினுள். ராஜேந்த்ரரே! துக்கத்தினுல் மதிமயக்கமுற்றவளும் த்ருபதராஜனுடைய புத்ரியுமான ஸைரந்த்ரியானவள் அப்பொழுது யுதிஷ்டிரருடைய ரக்தத்தை வஸ்த்ரத்தால் பிடித்து ஸ்வர்ணமய மான ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்து அந்த ரக்தத்தை அதில் பிழிந் தாள். விராடன், 'விசாலமான கண்ணையுடையவளே! ஸைரந்த்ரி! ஏன் இந்த ரக்தமானது உத்தரீயத்தால் பிடிக்கப்படுகிறது? இந்த விஷயத்தில் காரணம் யாது? அதை எனக்கு உண்மையாக உரைப் பாயாக' என்று வினவ, ஸைரந்த்ரி, 'மத்ஸ்யதேசத்தரசரே! கங்க ருடைய ரக்தபிந்துக்கள் பூமியில் எவ்வளவு விழுகின்றனவோ அவ் வளவு வர்ஷகாலம் உம்முடைய தேசத்தில் மழையில்லாமல்போய் விடும்; உமக்குக் கேடுண்டாக வேண்டாமென்கிற இந்தக் காரணத்

1, 2, இவை அதிக பாடத்திலுள்ளவை.

ணைக் கருதிக் கங்கருடைய ரக்தமானது என்னால் உத்தரீயத்தால் பிடிக்கப்பட்டது. எவன் [1] யதீந்த்ரரைத துன்புறச்செய்வனோ அவனுக்கு ஆயுள் நாசமடைந்துவிடும். எவன் யதீந்த்ரரைப் பார்த்து ஆஜ்ஞைசெய்வனோ அவன் யமலோகத்தில் ஆயிரம் யாதனைகளை அனுபவிப்பான். யதியினுடைய (தேகத்தினின்று) உண்டான ரக்தமானது எவ்வளவு புழுதியை நனைக்கிறதோ பித்ருலோகவாசிகளான அவ்வளவு பித்ருக்கள் கீழேவிழுகின்றார்கள். விராடராஜரே! இதையறிந்து உம்மிடத்திலுள்ள பரீதியினால் உமக்கு நன்மைசெய்வதின்பொருட்டு நான் உத்தரீயத்தினால் ரக்தத்தை ஏந்தினேன்' என்று கூறினள்" என்றார்.

எழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுத்தத்தைப் பார்க்கவந்த தேவர்கள் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்து தேவலோகம் சென்றதும், உத்தரன் தன் நகரம் வந்ததும்.)

ஜனமேஜயர், "தோஷமற்றவரே! மனுஷ்யயுத்தத்தைப்பார்ப்பதற்காக முன்பு வந்திருந்த அந்தத் தேவர்கள், பிறகு என்ன செய்தார்கள்? அதை எனக்குச் சொல்வீராக" என்று வினவ, வைசம்பாயனர், சொல்லத்தொடங்கினார்.

"(ஜனமேஜயமஹாராஜரே!) ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பவர்களும் இந்த்ரனை முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் ரிஷிகளை முன்னிட்டவர்களுமான எல்லாத்தேவர்களும் யக்ஷகந்தர்வர்களுடைய கூட்டங்களும் அவ்வாறே அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும் ஒருவனான அர்ஜுனனுக்கும் அநேக கௌரவர்களுக்கும் நடந்த, பயங்கரமும் அத்யுக்ரமான காக்ஷியுள்ளதுமான மனுஷ்ய யுத்தத்தையும் திவ்ய அஸ்த்ரங்களின் ப்ரயோகங்களையும் உபஸம்ஹாரங்களையும் சுறுசுறுப்பாகவும் நேர்த்தியாகவும் ஆச்சர்யமாகவும் முயற்சியுடன் செய்யப்படும் செய்கைகளையும் பார்த்துவிட்டும், காண்டீவத்தை வில்லாகக் கொண்ட அர்ஜுனனால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களான பீஷ்மரையும் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் கர்ணனையும் மற்ற அரசர்களையும் பார்த்துவிட்டும், பிறகு, (ஸ்வர்க்கலோகத்தைக் குறித்துச்) சென்றார்கள். அந்தத் தேவர்களனைவரும், ஸந்தோஷமடைந்து அடிக்கடி (அர்ஜுனனைப்) புகழ்ந்து, தடையற்ற கதியுள்ளதும் விரைவாகச்செல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ளதுமான அந்தவிமானத்தோடு தடையற்றவர்களாகத்

---

1 யதி = ஸந்யாஸி.

தேவலோகம் சென்றார்கள். 'இந்த்ரனோடு கூடின எல்லாத்தேவர்களாலும் எல்லா அஸுரர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான பீஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர் முதலான எல்லாக்கௌரவர்களும் பார்த்த னொருவனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அந்தோ! நமக்கு அதிகமான வியப்புண்டாகி விட்டது. இந்த அர்ஜுனன் எந்த முஹூர்த்தத்தில் பிறந்தானோ? எந்தத் தர்மத்தினுடைய பலனோ? ருத்ரரோடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்த இந்தப் பல்குனனிடத்தில் (இது) என்ன ஆச்சர்யம்? முப்பதுகோடி என்று கணக்கிடப்பட்ட நிவாதகவசர்களை யுத்தத்தில் கொன்ற அர்ஜுனனுக்கு இது என்ன ஆச்சர்யம்?' என்று அந்தத்தேவர்கள் ஸ்தோத்ரம்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷத்துடனும் ஆச்சர்யத்தினால் கவரப்பட்ட மனத்துடனும் ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றார்கள். கௌரவர்கள், அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவர்களும், அம்புகளால் நன்றாகக் காயப் படுத்தப்பட்டவர்களும், ஸம்பூர்ணமான ஸைன்யமும் வாஹனமும் உள்ளவர்களும், யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டவர்களும், பலசாலிகளும் க்ஷத்ரியபுத்ரர்களுமான யுத்தவீரர்களால் அடையப்பட்டவர்களுமாகி விராடநகரத்தினின்று குருதேசத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். விராடனால் ஏவப்பட்ட சேனையானது நகரத்தினின்று சீக்ரமாகச்சென்று பகைவரையடக்கு கின்றவனும் ஸாரதியுடன் சேர்ந்திருக்கிறவனுமான அந்த உத்தரனை எதிர்கொண்டுவந்தது. அனேக வாத்யமுழக்கங்களால் நிரம்பியதும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் சூழப்பட்டதுமான அந்த விராடசேனையிலிருக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் குமாரர்களுக்கும் அதிக ஸந்தோஷமுண்டாகியது. பிறகு, அர்ஜுனனோ, நன்றாக உயரக்கிளம்பினதும் ஸைன்யத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதுமான புழுதியைப் பார்த்து, சேனையிலுள்ள த்வஜத்தையும் அறிந்து, பிறகு, விராடபுத்ரனை நோக்கி, '(உத்தர!) நகரத்தில் நெருங்கின சப்தமுண்டாகிறது. புழுதியும் ஆகாயத்தை அளாவுகிறது. நம்மால் ஜயிக்கப்பட்டு ஓடினவர்களும் பெரிதான வில்லையுடையவர்களும் நல்ல தேஜஸையுடையவர்களுமான அந்தக் கௌரவர்கள் மீண்டும் உன்னுடைய நகரத்தை அடைந்துவிட்டார்களோ? ஏ! வீர! கவசத்தைப் பூண்டுகொள். குதிரைகளை ஓட்டு. விராட நகரத்தை விரைவாக அடை. தேகப்புறையின் ஒலியையாவது காண்டீவத்தினுடைய சப்தத்தையாவது கோஷையையாவது நான் காணவிக்க மாட்டேன். ஒருஸமயம், (இங்கு காணப்படுகிறவர்கள்) ஸ்வஜனங்

களாயிருக்கலாம்' என்று கூறினான். உத்தரன், 'இது மாத்ஸ்யர்களுடைய ஸேனாமுகம். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட தாஸிகளும் கன்னிகைகளும் காணப்படுகிறார்கள். பற்பல உடைகளைத் தரித்த போர்வீரர்களும் தேர்களில் காணப்படுகிறார்கள். தோழிகளால் நான்குபக்கத்திலும் சூழப்பெற்ற உத்தரையை இந்த ஸைன்யத்தில் காண்கிறேன். சேனைகளும் காணப்படுகின்றன. யானைகளும் கவசம் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளும் தேராளிகளும் அநேகம் காலாட்களும் காணப்படுகின்றனர். (இவர்கள்) சஸ்த்ரங்களைத் தரிக்கவில்லை. விராடருடைய வார்த்தையினால் எல்லோரும் அதிக ஸந்தோஷமுடையவர்களாக (வருகிறார்களென்று) எனக்குத் தோன்றுகிறது. பந்துவினிடத்தில் உண்டாகாததுபோல இந்தக் கூட்டத்தினிடத்தில் என் மனத்துக்குக் குழப்பம் உண்டாகவில்லை' என்றான்.

பிறகு, ஸ்வஜனங்களெல்லோரும் உத்தரனை விரைவாக வந்து அடைந்து பகைவர்களைவென்று வந்திருக்கின்ற அவனை ஒவ்வொருவரும் கட்டிக்கொண்டார்கள். ஜனங்கள், '(உத்தர!) நீ ப்ரீதி உடையவன்; புருஷரிற் சிறந்தவன்; ஸந்தோஷத்தோடுகூடியவன்; பாக்கியத்தினால் அடிக்கடி ஜயிக்கிறாய். உனக்கு மங்களம். பாக்யத்தால் ப்ருஹன்னளை உனக்கு ஸாரதியாக வாய்த்தாள். யுத்தத்தை அடைந்த உனக்குத் தெய்வாதீனமாக யாதொருவிதமான பயமும் உண்டாகவில்லை' என்று சொன்னார்கள். உத்தரன், '(ஜனங்களே!) இந்த ஜிஷ்ணுவானவர் ஒரு தேருள்ளவராகி யுத்தத்தில் அந்தக் கௌரவர்களை ஜயித்தார். எதை ஸாதனமாகக்கொண்டு பசுக்கள் என்னால் மீட்டுக்கொண்டு வரப்பட்டனவோ எதை அடுத்து அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவர்களான கௌரவர்கள் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ அது இவருடைய பாஹுக்களின் வீர்யம். தேவகுமாரர்போன்ற யௌவனமுள்ள இவர் அந்தக் கார்யத்தைச் செய்தார். இந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர் அப்படிப்பட்ட கௌரவமண்டலத்தைக் கலக்கமுறச்செய்து பலாத்காரமாகப் பசுக்களையும் யுத்தத்தில் மீட்டு என்னையும் பாதுகாத்தார்' என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனைப் புகழ்கின்ற உத்தரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மங்களத்தை எடுத்துரைக்கின்ற கிங்கரர்கள் ராஜபுத்ரனால் தூண்டப்பட்டு ஜயத்தைக் கோஷித்தார்கள். கன்னிகைகள் சத்ருக்களை ஸம்ஹரித்தவனை பார்த்தனைச் சந்தனங்களாலும் மாலைகளாலும் தூபங்களாலும் பூர்ணமான ஸ்வர்ணங்களாலும் பொழிந்து நன்கு பூஜித்தார்கள். அர்ஜுனன் மாலைகளாலும் பற்பலவிதமான நல்ல சந்தனங்களாலும் நிரப்பப்படுகின்றவனும் ஜனங்களால் நன்கு பூஜிக்கப்படுகின்ற

வனுமாகி நகரத்தின் வழியிலேவந்தடைந்தான். பேரிவாத்யங்களும் தூர்யவாத்யங்களும் புல்லாங்குழல்களும் முழங்கின. விசித்ரவேஷங்களுள்ள ஸ்த்ரீஜனங்களும் சிறந்த பலமுள்ள விராடனுடைய பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பிப் பூமிஞ்சயனைக் கொண்டாடினார்கள். அந்த நகரத்தில் ஜயத்தினால் புகழப்படுகின்றவனும், 'ஜயமுண்டாயிற்றா?' என்று (ஜனங்களால்) கேட்கப்படுகின்றவனுமான அந்த விராடபுத்ரன் மனவருத்தமுற்றுப் பாண்டவனை நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டு ஸந்தோஷிக்கவில்லை. [1] பிறகு, பாண்டுபுத்ரனான அர்ஜுனன் விராடனுடையபுத்ரியான உத்தரைக்கும் (அவளுடைய) தோழிகளுக்கும் சிறந்த வஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தான். அங்கு வந்திருந்த அந்தப் பெண்களும் அந்த ஸைன்யமும் ஜயத்தைக்கண்டு (உத்தரனையும் ப்ருஹன்னளையையும்) மரியாதை செய்தார்கள்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.
கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தரன் அந்தப்புரத்தை அடைந்து விராடனை வணங்கி யுதிஷ்டிரரின் காயத்தைக் கண்டு பயந்ததும், விராடன் யுதிஷ்டிரரை க்ஷமிக்கும்படி வேண்டியதும் அர்ஜுனன் விராடனிடம் வந்ததும், விராடன் உத்தரனைப் புகழ்ந்ததும், உத்தரன் கௌரவர்களை ஒரு தேவ குமாரன் ஜயித்தானென்றதும், அர்ஜுனன் கௌரவர் ஆடைகளை உத்தரை முதலியோருக்குக் கொடுத்ததும்.)

பட்டணத்து ஜனங்களாலும் ஸ்த்ரீகளாலும் தேசத்தில் வஸிக்கின்ற ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகின்ற உத்தரன், அந்தப்புர வாயிலை அடைந்து, பிதாவுக்கு (த்தன்வரவை)த் தெரிவித்தனன். பிறகு, வாயில்காப்போன், (அரசனிடம்) வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து இரு கரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு ஜயத்தைத் தரக்கூடிய ஆசீர்வசனங்களால் (அரசனை) மேன்மைப்படுத்தி, 'வேந்தரே! பெரிய கீர்த்தியையுடையவரே! (உம்முடைய) குமாரனான உத்தரன் பகைவரைவென்று உமக்கு (ப்ரியத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக) ப்ரதான யுத்தவீரர்களாலும் தாஸிகளாலும் சூழப்பட்டவனும் பட்டணத்து ஜனங்களோடும் தேசவாஸிகளோடும் கூடினவனும் (ப்ரஜைகளால்) ஜயசப்தத்துடன் கூடின ஆசீர்வசனத்தால் பூஜிக்கப்படுகின்றவனுமாகி ஸாரதியுடன்வந்து வாயிலில் [2] நிற்கிறான்' என்று கூறினான்.

---

[1] இது இங்கு பொருத்தமில்லை; அடுத்த அத்யாயத்தின் இறுதியிலும் காண்க. [2] 'வாரித:' என்பது விடப்பட்டது.

பிறகு, அரசன் மகிழ்ந்து வாயில்காப்பவனைப் பார்த்து, '(த்வார பால்க!) அவ்விருவரையும் விரைவாக (இங்கே) வரச்செய். நான் அவ்விருவரையும் பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவனாய் இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். கௌரவர்களுக்கு அரசரும் தர்மாத்மாவும் கம்பீரபுத்தியுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், த்வாரபாலகனைப் பார்த்து, 'உத்தரன் ஒருவனைக் (இங்கே) வரட்டும். ப்ருஹன்னளை வரவேண்டாம். ஏனெனில், யுத்தத்தில் தவிர மற்ற ஸமயத்தில் எவன் என்னுடைய அங்கத்தில் காயத்தை உண்டுபண்ணுவனோ, ரக்தத்தையாவது காட்டுவனோ, அவன் எவ்விதத்தினாலும் ஜீவித்திருக்கமுடியாது என்பது, சிறந்த கைகளுள்ளவனும் மஹாத்மாவுமான இவனுடைய நித்யமான வ்ரதம். (ஆகையால்,) ரக்தத்துடனிருக்கிற என்னைப் பார்த்ததினாலேயே (ப்ருஹன்னளையானவள்) அதிககோபங்கொண்டு மந்திரிகளுடனும் சேனையுடனும் வாகனங்களுடனும்கூடின விராடனை இந்த ஸமயத்தில் நிச்சயமாகக் கொன்றுவிடுவாள். இந்த ப்ருஹன்னளையானவள் என்மீது ரக்தத்தையுண்டுபண்ணினவன் இந்திரனாய் இருந்தாலும் குபேரனாயிருந்தாலும் யமனாயிருந்தாலும் வருணனாய் இருந்தாலும் அவனைக்கொன்றுவிடுவள். மனிதனைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா? ஆகையால், வீர்யசாலியான ப்ருஹன்னளையானவள் க்ஷணநேரம் அவ்விடத்திலேயே வாயிலில்நிற்கட்டும்.' என்று காதில் மெள்ள ரஹஸ்யமாகச் சொன்னார். தயையுள்ளவரான தர்மராஜர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பொறுமையுடன் ஸபையில் மத்ஸ்யராஜனுடன் கூடப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

பிறகு, விராடராஜனுடைய மூத்தகுமாரனான பூமிஞ்சயன் (அரசனிருக்கும் அந்தப்புரத்தில்) நுழைந்து பிதாவினுடைய சரணங்களில் நமஸ்காரஞ்செய்தான்; கங்கரையும் அணுகினான். உத்தரன், வக்ரமான பார்வையினால் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துக் கொண்டு பிதாவினுடைய சரணங்களில் அபிவாதனஞ்செய்து, பிறகு, கங்கருடைய (மேனியில்) ரக்தப்பெருக்கைப் பார்த்து, அப்பொழுது, ம்ருத்யுவினால் பிடிக்கப்பட்டவன்போல மனத்தில் எரிக்கப்பட்டான். பிறகு, உத்தரன், ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட அங்கங்களுடையவரும் மனோவ்யாகுலத்தையடைந்தவரும் நிரபராதியும் பூமியில் ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவரும் ஸைரந்த்ரியினால் நன்றாகப் பணிவிடை செய்யப்பட்டவருமான கங்கரைக்கண்டு விரைவுடன் அரசனைப்பார்த்து, '(மஹாராஜரே!) இந்தக் கங்கர் யாரால் அடிக்கப்பட்டார்? எந்தமனிதனால் இந்தப்பாவம் செய்யப்பட்டது? எவன் ம்ருத்யுவை அடைய விருப்பமுற்றிருக்கிறான்? எவனால் ஸர்ப்பம் காலால்மிதிக்

கப்பட்டது? வேதாத்யயனம்செய்தவரும் இந்த்ரனுடைய ஆஸனத்தை விரும்பத்தகுந்தவருமான இப்படிப்பட்ட இந்தப்ராம்மணோத்தமர் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர்; அபிவாதனஞ் செய்யப்படத்தக்கவர்; ஹிம்ஸிக்கப்படத்தக்கவரல்லரே?'' என்று வினவினான். ராஜ்யங்களை வ்ருத்திசெய்கிறவனான அந்த விராடன், புத்ரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பயத்தினால் மனமழிந்து அவனைப்பார்த்து, 'புத்ர! உன் விஜயத்தைக்கேட்டு (முன்னமே) ஸந்தோஷமுள்ளவனான நான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து இவருடன் சூதாட்டத்தினால் காலத்தைக் கழிக்கலானேன். அக்காலத்தில், 'ராஜ்யத்தை வ்ருத்தி பண்ணுகிறவனான உத்தரன் எல்லாக் கௌரவர்களையும் ஜயித்தான்' என்று நான் சொன்னேன். புத்ர! 'இல்லை. அந்த ப்ருஹன்னளையே எல்லாக் கௌரவர்களையும் ஜயித்தாள்' என்று கங்கர், அடிக்கடி என்னைப்பார்த்துச் சொன்னார். புத்ர! ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய விஜயமானது என்னால் புகழப்படும்பொழுது, கங்கர் ரோஷத்தோடு ப்ருஹன்னளையினுடைய விஜயத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். என்னால் நீ புகழப்படுங்காலத்தில் கங்கர் அலியைப் புகழ்ந்தார். (அவ்வாறு) ப்ருஹன்னளையினுடைய புகழ்ச்சிகளால் அப்பொழுது நான் (கங்கரிடத்தில்) அஸூயையையடைந்தேன். புத்ர! கெட்ட எண்ணமுள்ளவரும் பகைவனிடத்தில் அன்புபாராட்டுகின்றவருமான இவர் என்னால் அடிக்கப்பட்டார்' என்று மறுமொழி கூறினான். இவ்வாறு, 'இந்தக் கங்கரென்னும் ஸந்யாஸியானவர் என்னால் அடிக்கப்பட்டார்' என்று சொல்லிய பிதாவினுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, உத்தரன் மிக்ககோபங்கொண்டு, பிதாவைப் பார்த்து, 'மன்னரே! உம்மால் அகார்யம் செய்யப்பட்டது. நீர், இவரைக் கோபம் தணியும்படி விரைவில் வேண்டிக்கொள்ளும். கோரமான ப்ராம்மண விஷமானது உம்மை வேரோடு எரிக்கவேண்டாம். ஐச்வர்யத்தால் நிறைந்ததும் (மேன்மேல்) வ்ருத்தியடைந்திருக்கின்றதுமான மாத்ஸ்யர்களுடைய குலமானது சிறிதும் மிச்சமின்றி நாசமடையாமல் இருப்பதற்குள்ளாக இவர் மனத்தெளிவுள்ளவராகச் செய்யப்படவேண்டும். இவருடைய கால்களில் தண்டம்போலப் பூமியில்(விழுந்து) நமஸ்கரித்து இருகைகளாலும் (இவருடைய) இருகால்களையும்பிடித்துக்கொண்டு இப்பொழுது இவர் மனந்தெளிந்தவராகச் செய்யப்படவேண்டும். இந்தக்கங்கரானவர், வலக்கையினால் உம்மைத்தொட்டு, '(எல்லாக் குற்றமும்) என்னால் பொறுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. சபதம் செய்கிறேன்' என்று சொல்லுகிறவரையில் இந்தக் கங்கரை க்ஷமிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்' என்று கூறினான்.

புத்ரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த விராடன் பயத்தினால் மனக்குழப்பமுற்று ப்ராம்மணதேஜஸினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற குந்தீபுத்ரரை (த்தன் குற்றத்தை)ப் பொறுததுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டான். (அவ்வாறு) பொறுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகின்ற விராடராஜனைப்பார்த்துத் தர்மநந்தனர், 'வேந்தரே! என்னால் நெடுங்காலமாகப் பொறுமை கைப்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. எனக்குக் கோபமேயில்லை. ராஜரே! மனிதரிற் சிறந்தவரே! என்னுடைய அந்த ரக்தமானது பூமியில் விழுந்தால் ராஜ்யத்துடன்கூட நீர் இந்த க்ஷணத்தில் நாசமடைவீர். ராஜேந்த்ரரே! (ஒருவனுக்கும்) தீங்கு செய்யாதவனை என்னை எவன் துன்பஞ்செய்வனோ அவனையும் நான் கெடுக்கிறதில்லை. மஹாராஜரே! அச்செய்கைக்குத்தக்க க்ரூரமான பலனை அவன் சீக்ரமாக அடைவான்' என்று மறுமொழி கூறினார். ரக்தமானது முழுதும் ஓய்ந்தபிறகு, ப்ருஹன்னளை (அவ்விடம்) வந்து மஹாராஜனையும் கங்கரையும் வணங்கி அருகில் நின்றாள்.

பிறகு, விராடராஜன், குருகுலத்தில் உதித்தவரான தர்மபுத்ரரை (க்குற்றத்தை)ப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி செய்துவிட்டு, உத்தமமான அரணமனைசென்று யுத்தத்தினின்று வந்திருக்கின்ற உத்தரனை இறுகத் தழுவி, ஸவ்யஸாசியானவன் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது, (பின்வருமாறு) புகழலானான். 'ஸுதேஷ்ணைக்கு ஆனந்தத்தை வளரச்செய்கின்றவனே! உன்னால் நான் புத்ரனுள்ளவனாகிறேன். உனக்கு நிகரான புத்ரன் எனக்கு இருந்ததுமில்லை; இனி உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. அப்பனே! எவன் (ஒரேஸமயத்தில்) ஆயிரம் லக்ஷ்யங்களை அடிப்பதற்காக (ரணகளத்தில்) ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஒருபாணங்கூட லக்ஷ்யம் தவறாமல் எய்வனோ அப்படிப்பட்ட கர்ணனோடு உனக்கு எவ்விதம் போர் நடந்தது? அப்பனே! யுத்தத்தில் எவரைப் பார்த்தவுடன் (சத்ருக்கள்) வீர்யத்தையும் பராக்ரமத்தையும் இழந்து வாட்டமடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட க்ருபரோடு உனக்கு எவ்வாறு யுத்தம்நடந்தது? புருஷரிற் சிறந்தவனே! பெருமையுள்ளதும் ஸர்வோத்தமுமான எவருடைய அவ்வித ஒழுக்கமானது உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறதோ, எவரால் பிதாவின்நிமித்தம் கோரமும் ஸர்வோத்தமமுமான ப்ரமசர்யம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ, எவர் சிறந்த ப்ரதாபமுள்ளவரும் ஜமதக்னியின் குமாரருமான பரசுராமரோடு போர்க்களத்தில் போர்புரிந்தாரோ அப்படிப்பட்ட பீஷ்மர், யுத்தத்தில் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கப்படாதவர்; பராக்ரமமுள்ளவர்; (ஒருவராலும்) அவமதிக்க

முடியாதவர்; கற்றறிந்தவர்; சூரர்; இந்த்ரியங்களை வென்றவர்; (லக்ஷ்யங்களை) உறுதியாக அடிப்பவர்; (கார்யங்களை) விரைவாகச் செய்பவர்; எல்லாக் கார்யங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவர். ஐயனே! குருகுலத்தில் பிறந்தவரும் பிராயமுதிர்ந்தவருமான அந்தப் பீஷ்மரோடு உனக்கு ரணகளத்தில் எவ்வாறு போர் நடந்தது? இவை எல்லாவற்றையும் எனக்கு நீ உரைப்பாயாக. அப்பனே! ராஜபுத்ரனே! எவன் சிறந்த அம்புகளால் மலையையும் பிளப்பனோ அப்படிப்பட்ட துர்யோதனனோடு உனக்கு எவ்வாறு யுத்தம் உண்டாகியது? அப்பனே! வ்ருஷ்ணிவீரர்களுக்கும் பாஞ்சாலர்களுக்கும் ஆசார்யரும், கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் மற்ற எல்லா க்ஷத்ரியர்களுக்கும் குருவும், எல்லாச் சஸ்த்ரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவரும் எல்லா உலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவரும் ப்ரபுவுமான த்ரோணரோடு உனக்கு எவ்வாறு போர் நடந்தது? அப்பனே! ஆசார்ய புத்ரரும் சூரரும் போரில் த்ரோணாசார்யருக்குக் குறையாதவரும் வீரருமான அச்வத்தாமாவோடு உனக்கு யுத்தம் எவ்வாறு நடந்தது? த்ருதராஷ்ட்ர புத்ரர்களனைவரும் மஹாவீர்யமுடையவர்கள்; மஹாரதர்கள். ஐயனே! அந்தந்த வீரர்களோடு உனக்கு எவ்வாறு போர் உண்டாகியது?' என்று வினவினான்.

உத்தரன், '(மஹாராஜரே!) என்னால் பசுக்கள் ஜயிக்கப்படவில்லை. என்னால் கௌரவர்களும் ஜயிக்கப்படவில்லை. அக்கார்யம் அனைத்தும் ஒரு தேவகுமாரரால் செய்யப்பட்டது. யுத்தகளத்தில் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் தலைமையாகக்கொண்ட கௌரவர்களைக்கண்டு பயந்து வ்யஸனமுற்று ஓடுகின்ற என்னை அந்தத்தேவகுமாரர் தாம் தடுத்தார். வஜ்ராயுதத்தைக் கையில்கொண்ட இந்த்ரனுக்கு ஒப்பானவரும் யௌவனமுள்ளவருமான அவர்தாம் தேரினிடையில் இருந்துகொண்டு (கௌரவர்களோடு போர்புரிந்தார்.) உமது பசுக்களும் அவரால் மீட்கப்பட்டன. அந்தக்கௌரவர்களும் அவரால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஐயா! அவையெல்லாம் அந்த வீருடைய செய்கையே. அவை என்னால் செய்யப்பட்டனவல்ல. வீர்யமுடையவரான அந்தத் தேவகுமாரர்தாம் பாணங்களால் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் த்ரோணபுத்ரரையும் ஸூதபுத்ரனான கர்ணனையும் பீஷ்மரையும் (யுத்தத்தினின்று) புறங்காட்டி ஓடச்செய்தார். மஹாபலசாலியும் ராஜபுத்ரனும் மதங்கொண்ட யானைபோன்றவனுமான துர்யோதனனையும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையச்செய்து, பயமடைந்த அவனைப்பார்த்து, '(துர்யோதன!) உனக்கு ஹஸ்தினாபட்டணத்திலும் ஒருவிதமான ரக்ஷணத்தையும் நான் காணவில்லை.

(யுத்தத்தினின்று) ஓடுகின்ற உன்னால் ஹஸ்தினாபட்டணத்தில் போகங்கள் அனுபவிக்க முடியா. ஓ! கௌரவநந்தன! போரினால் நீ உயிரை அடையவிரும்பு. 1 ராஜனே! நீ ஓடினால் விடப்படமாட்டாய்; (ஆகையால்,) போர்செய்வதில் மனத்தையுடையவனாகி நில்; ஜயித்தால் பூமியை அனுபவிப்பாய்; கொல்லப்பட்டால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாய்' என்று சொன்னார். புருஷச்ரேஷ்டனும் அரசனுமான அந்தத் துர்யோதனன் (யுத்தத்துக்காகத்) திரும்பி, பீஷ்மர் த்ரோணர் க்ருபர் முதலான மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பான பாணங்களை ப்ரயோகித்துக்கொண்டு (போர்செய்ய ஆரம்பித்தான்.) பிறகு, எனக்கு மயிர்க்கூச்சமுண்டாயிற்று. என்னுடைய தொடைகளும் அசைவற்றிருந்தன. அரசரே! ஸிம்மத்தினுடைய கர்வம்போன்ற கர்வத்தையுடையவரும் யௌவனமுள்ளவருமான அந்தத் தேவகுமாரர் போரில் மேகத்துக்கொப்பான (கௌரவர்களுடைய) படையை அம்புகளால் நாசஞ்செய்து அந்தத் தேர்ப்படையையும் துரத்திவிட்டு ஸர்ப்பம்போலச் சீறிக்கொண்டு அந்தக்கௌரவர்களை (ப்போர்க்களத்தினின்று) ஓட்டினார். கொழுத்த புலியினால் புற்களைத் தின்னுகின்ற மான்கள்போல் அந்த ஒருசூரரால் ஆறு ரதிகர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள்; ஆயிரக்கணக்கான குதிரைகளும் யானைகளும் வில்லாளிகளான சூரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; கௌரவசேனையும் தோல்வியடைந்தது. மஹாரதரான தேவகுமாரர் ஸூதபுத்ரனான கர்ணனை அனேக பாணங்களாலடித்துக் குதிரைகளைக் கொன்று அஸ்த்ரத்தினால் அவனை மோஹிக்கச்செய்து (அவன் அணிந்திருந்த) சிவப்பு வஸ்த்ரத்தையும் உரிந்துகொண்டார். சந்தனுவின் குமாரரான பீஷ்மரையோ நான்கு அம்புகளால்பூஜித்தார். அவர், அவரையும் அவருடைய குதிரைகளையும் விரைவாக அடித்து அவர் அணிந்துகொண்டிருந்த வஸ்த்ரத்தை மாத்ரம் அபஹரிக்கவில்லை. பலசாலியான அவர் துர்யோதனனையும் ஏழு பாணங்களாலடித்தார்; அந்தத் துர்யோதனனையும் அவனுடைய குதிரைகளையும் அடித்து அவன் அணிந்திருந்த மஞ்சள் வஸ்த்ரத்தையும் உரிந்துகொண்டார். பலசாலியான அந்தத் தேவகுமாரர் த்ரோணரையும் க்ருபரையும் ஸோமதத்தனையும் ஜயத்ரதனையும் இந்த்ரன்போல பராக்ரமிக்கின்ற பூரிச்ரவஸையும் மஹாரதனான சகுனியையும் துச்சாஸனன் முதலானவர்களையும் மும்மூன்று பாணங்களால் அடித்துப் பற்பலவிதமான மிகச்சிறந்த (அவர்களுடைய) வஸ்த்ரங்களையும் அபஹரித்தார். அவர் யுத்தத்தில் ஆசார்யபுத்ரரான அச்வத்தாமாவை அவ்வாறு

1 வேறு பாடம்.

இரண்டு பாணங்களால் அடித்தது, பிறகு, விகர்ணனுடைய வில்லையும் துண்டித்து (அவர்களுடைய) நீலமான இரண்டு வஸ்த்ரங்களையும் உரிந்துகொண்டார்" என்று சொன்னான்.

விராடன், "(உத்தர!) யுத்தத்தில் கௌரவர்களால் விழுங்கப் பட்ட என்னுடைய புத்ரனை விடுவித்தவனும் வீரனும் சிறந்த கைகளுள்ளவனும் பெரும்புகழுள்ளவனுமான அந்தத் தேவகுமாரன் எங்கே? பகைவரை அழிப்பவனான அவனை நான் பார்க்கவும் பூஜிக்கவும் விரும்புகிறேன். உன்னையும் என்னுடைய பசுக்களையும் விடுவித்த அந்தத் தேவகுமாரனுக்கு (என்னுடைய) புத்ரியையும் ரத்னங்களையும் ஸ்வர்ணங்களையும் ப்ரகாசிக்கின்ற அரைநாணையும் லக்ஷ்மீகரமான ஸ்திரீகளையும் நான் கொடுக்கப்போகிறேன்" என்று கூற, உத்தரன், "ஐயா! ப்ரதாபசாலியான (அந்தத்) தேவகுமாரர் மறைந்து விட்டார்; இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ, அடுத்தநாளோ வெளிப்படு வாரென்று நான் எண்ணுகிறேன்" என மறுமொழி கூறினான்.

இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட விராடன், வேறு வேஷத்தால் மறைந்து வஸிக்கின்ற குந்திபுத்ரனும் பாண்டுவின் குமாரனுமான அந்த அர்ஜுனனை அறிந்துகொள்ளவில்லை. பிறகு, மஹாத்மாவான விராடனால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட குந்தீபுத்ரனான தனஞ்சயன் மத்ஸ்யராஜகுமாரனான உத்தரனோடு ஆலோசித்து, "(உன்) அருகில வருகின்ற விராடராஜனை நோக்கி, இவ்வாறு சொல்" என்றுசொல்லி விட்டு, விரைவாக[1] மங்களகரமான அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்து, விராடபுத்ரியான உத்தரைக்கு, தானே வஸ்த்ரங்களையும் ரத்னங்களை யும் கொடுத்தான். உத்தரையோ, அப்படிப்பட்ட மிக உயர்ந்த எல்லாவஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு பரி வாரங்களுடன் ப்ரீதியுள்ளவளானாள்.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் முதலியோர் யுதிஷ்டிரரிடம் வந்து அவரை விராடன் பாச்சி கையால் அடித்தது தெரிந்து அவனைக் கொல்ல யத்னித்ததும், யுதிஷ்டிரர் அதைத்தடுத்ததும்.)

அந்த அர்ஜுனன், போரினிடையில் பெரிதானகார்யத்தைச் செய்துவிட்டு, (விராடநகரம் வந்து) அப்பொழுது ஸந்தோஷத்துடன்

1 இரட்டித்திருப்பதால் 'பார்த்த:' என்னும் சொல் விடப்பட்டது.

விராடனுடைய அரண்மனையிலுள்ள தோழிகளின்பொருட்டு வஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்துவிட்டு, ப்ருதையின் குமாரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்க்க விரும்பி (அவரிடம்) சென்றான். அந்த அர்ஜுனன் அந்தத் தர்மராஜரைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு பீமஸேனனைப்பார்த்து, '(பீம !) தர்மராஜர் ஏன் (இப்பொழுது) முகத்தை மூடிக்கொண்டு; முன்போல என்னுடன் ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிறார்?' என்று வினவினான். அரசரே! அந்தப் பீமஸேனனைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி ஸந்தேகப்படுகின்ற அர்ஜுனன் பீமஸேனன் இவ்விருவரையும் பார்த்து, யுதிஷ்டிரராஜர், அப்பொழுது அந்த ரக்தத்தைத்துடைத்து விட்டு, 'பார்த்த! நீ (என்னால்) புகழப்படுங்கால் துராத்மாவான விராடராஜனால் நான் அடிக்கப்பட்டேன். அதன்பிறகு நான் அந்த அடியினாலுண்டான ரக்தபிந்துக்களைப்பார்த்து, 'இவைகள் பூமியில் படவேண்டாம்' என்று எண்ணி முகத்தைமூடிக் கோபத்தையடக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறேன். மங்களங்களுக்குத் தகுந்தவனே! எந்தத் தேசத்தில் நாம் ஸுகமாக வாஸம் செய்தோமோ அந்தத் தேசத்திற்குத் துன்பம் வரவேண்டாம். வீரனான நீ கோபித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமற்றவனாயிருந்தால் விராடராஜன் ஸுகத்தை அடையான். பார்த்த! வேறு வேஷத்தினால் மறைந்திருக்கின்ற உனக்கு யுத்தத்திலிருக்கின்ற சௌர்யத்தையும் பலத்தையும் அறியாதவனான அந்த விராடனால் இவ்விதகார்யம் என்னிடத்தில் செய்யப்பட்டது. (அதனால்) உன்னைப்பார்த்து ஸந்தோஷமற்றவனானேன்' என்று கூறினார்.

எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையவரும் மஹாபலசாலியும் பொறுமையுள்ளவருமான அந்த யுதிஷ்டிரரால் அந்த அர்ஜுனன் அவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டபொழுது, அவன் அதிக கோபங் கொண்டதைப் பார்த்து, அதிக பலமும் கோபமுமுள்ள பீமஸேனன், 'பார்த்த! ஞானவான்களுள் சிறந்த ப்ருஹஸ்பதியானவர், பொறுமையானது எப்பொழுதுமே கைக்கொள்ளத்தக்கதன்றென்று சொல்லுகிறார். பொறுமையுள்ளவன் விஷவீர்யமில்லாத ஸர்ப்பம்போல இவ்வுலகில் எல்லோராலும் அவமதிக்கப்படுகிறான். (ஆதலால்,) இப்பொழுதே விராடனைப் புத்ரபௌத்ரர்களோடும் வம்சத்தோடும் ஸைன்யத்தோடும் விரைவாக நாசம் செய்துவிட்டு, தர்மபுத்ரரை (இந்த) ராஜ்யத்தில் (ராஜாவாக) இப்பொழுதே சீக்ரம் ஏற்படுத்துவோம். இந்த மாத்ஸ்யன் நமக்குப் பகைவன். கீசகனால் துன்பம் அடைந்த பாஞ்சாலராஜகுமாரியான க்ருஷ்ணையானவள் இவனால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டாள். ஆதலால், இவன், 'ராஜா' என்கிற பெயரை

ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தகுதியுள்ளவனல்லன். அரசரே! பார்த்தனுடைய வீர்யத்தினால் நீர் அரசராவீர்; கௌரவர்களுக்கு அரசரும் உத்தமவீரருமான இந்த யுதிஷ்டிரர் மத்ஸ்யதேசத்தில ராஜாவாக இருக்கட்டும்.' ஜலம் நிறைந்த குடத்தைக் கல்லில்போட்டு உடைப்பதுபோல் அந்த விராடனுடைய தேகத்தை இப்பொழுது நூறு துண்டாகப் பிளக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன், 'ராஜரே! உம்முடைய பொறுமையினால் நமக்கு எல்லாத் தீங்குகளும் விளைந்தன. அப்படிப்பட்ட மத்ஸ்யனை ஸைன்யத்துடனும் புத்ரர்களுடனும் ஞாதிகளுடனும் பந்துக்களுடனும் கொன்றுவிட்டு பிறகு, எல்லாக் கௌரவர்களையும் கொல்வேன்; ஸம்சயமில்லை' என்று சொன்னான். பீமஸேனனும் மற்றவர்களும் அவனைப்பார்த்து 'அப்படியே' என்று சொன்னார்கள். மஹாத்மாவும் பொறுமை உள்ளவரும் 'பெருங்கொடையாளியுமான' தர்மநந்தனர், கோபங்கொண்ட அந்த அர்ஜுனனையும் பீமனையும் பார்த்து, "மத்ஸ்யராஜன் மனைவியுடன் மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்வதற்கு வராமல் போனால்; பிறகு, கெட்ட எண்ணமுள்ள இவன் நன்றாகக் கொல்லத் தக்கவனாகட்டும்: 'அர்ஜுனா!' (இப்பொழுது) இவன் உன்னால் கொல்லப்படத் தக்கவனல்லன். பார்த்த! நாளைக்காலையில் நாம் ஸபையில் ப்ரவேசித்து ராஜவேஷத்தோடு நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு இந்த அரசன் வீற்றிருக்கத்தக்க ஸிம்மாஸனங்களில் வீற்றிருப்போம். அவ்விடத்தில் வீற்றிருப்பவர்களும் அரசர்களுக்குத் தகுதியான அலங்காரங்களால் விளங்குகின்றவர்களும் ராஜலக்ஷணங்களுள்ளவர்களுமான நம்மை விராடன் கௌரவியாமலிருந்தால், பிறகு, விராடனைப் பந்துக்களோடு கொல்வோம்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு தர்மங்களை அறிந்தவர்களும் தர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்கள் எல்லோரும் செய்யவேண்டியதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்துகொண்டு அன்றிரவு வஸித்தார்கள். மிக்க களிப்புற்ற அந்த மத்ஸ்யராஜன் புத்ரனோடு ப்ரீதியுள்ளவனாக மிக்க ஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் அன்றிரவு வாஸம் செய்தான்.

கோக்ரஹண பர்வம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

வைவாஹிக பர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் ஸிம்மாஸன முதலியவற்றில் உட்கார்ந்ததும், விராடன் அது தகாதென்றதும், அர்ஜுனன் அஃது அவருக்குத் தக்கதுதானென்றதும்.)

பிறகு, [1] இரண்டாவது நாளில், நன்றாக வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும் பெரும்பாக்யமுள்ளவர்களும் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களும் மஹாரதர்களும் அக்நிபோன்றவர்களுமான அந்த ஐந்து பாண்டவர்களும், எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்து வெண்மையான வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து ஸர்வாலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகி யுதிஷ்டிரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு விராடனுடைய ஸபையில் ப்ரவேசித்து அரசர்களுக்குரிய ஆஸனங்களில், யாகத்தில் வேதிகளில் அக்நிகள் வசிப்பதுபோல உட்கார்ந்தார்கள். ப்ரபுவே! அவர்கள் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கையில், பூபதியான விராடராஜன், அன்றிரவு கழிந்தபிறகு, காலையில் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தைச் செய்து முடித்து முறைப்படி பசு ஸ்வர்ண முதலியவற்றை ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு உத்தரனோடு ஸபையை வந்தடைந்தான். அந்த அரசன் மஹாபலசாலிகளும் ராஜவேஷங்களைத் தரித்து அக்னிபோல ப்ரகாசிக்கின்றவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்து வியப்படைந்தான். மனிதர்களைப் பரிபாலிக்கும் (அந்த) அரசன் புருஷர்களுள் மிகச் சிறந்தவர்களான பாண்டவர்களைக் கண்டு, 'இஃது என்ன! இஃது என்ன கார்யம்!' என்று ஆலோசித்துப் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன்போல வ்யஸனமடைந்தான். பிறகு, மத்ஸ்யராஜன், தேவர்களுடைய கூட்டங்களால் உபாஸிக்கப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கு நாதனுமான மஹேந்த்ரனைப்போலிருக்கிற கங்கனைப்பார்த்து, 'பாசிகையாடுகிறவனான நீ என்னால் ஸபையிலிருப்பவனாகச் செய்யப்பட்டாய். அப்படிப்பட்ட நீ, பிறகு, அலங்கரித்துக்கொண்டு ராஜாஸனத்தில் யாதுகாரணத்தால் உட்கார்ந்தாய்?' என்று வினவினான். பகைவீரர்களைக் கொல்லுகின்றவனான அர்ஜுனன் விராடராஜனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு (அவனைப்) பரிஹஸிக்க விரும்பிப் புன்சிரிப்புடன் (பின்வருமாறு) உரைக்கலானான்.

'அரசரே! ப்ராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவரும் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றவரும் த்யாகமுடையவரும் எல்லா லோகங்களா

1 'மூன்றாவது நாளில' என்பது வேறு பாடம்.

லும் பூஜிக்கப்பட்டவருமான், இவர், இந்திரனுடைய அர்த்தாஸனத்தில் ஏறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர். இவர், மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற தர்மம். இவர், வீர்யசாலிகளுள் சிறந்தவர். இவர், உலகத்தில் புத்தியினால் மேலானவர். இவர், தபஸுகளுக்கெல்லாம் முக்ய நிதியாயிருப்பவர். இவர், சராசரங்களுடன் கூடின மூவுலகங்களிலுமுள்ள பலிஷ்டமான அஸ்த்ரத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். (இவர் அறிந்திருப்பதை) வேறொருவரும் அறியவுமில்லை; ஒருபொழுதும் அறியப்போகிறதுமில்லை; தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனுஷ்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் சிறந்த யக்ஷர்களும் கின்னரர்களும் மஹிமைபொருந்தின உரகர்களுமாகிய எவரும் அறியவில்லை. இவர் நீண்ட ஆலோசனையுள்ளவர்; மிக்க தேஜஸ்ஸுடையவர்; பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் தேசவாஸிகளான ஜனங்களுக்கும் ப்ரியர்; பாண்டவர்களுள் அதிரதர்; யஜ்ஞத்தையும் தர்மத்தையும் ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்; மனத்தை அடக்கினவர்; மஹரிஷிகளுக்கொப்பானவர்; ராஜரிஷி; எல்லா உலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவர்; சிறந்த பலமுள்ளவர்; தைர்யமுள்ளவர்; ஸமர்த்தர்; ஸத்யவாதி; இந்த்ரியங்களை வென்றவர்; தனங்களாலும் (மற்றப் பொருள்) குவியல்களாலும் இந்த்ரனுக்கும் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவர். மஹா தேஜஸ்வியான மனுவானவர் எவ்வாறு உலகங்களுக்கு ரக்ஷகரோ அவ்வாறே மஹாதேஜஸ்வியான இவர் ப்ரஜைகளுக்கு நன்மையையே புண்டுபண்ணுகிறவர். இவர், கௌரவர்களுள் சிறந்தவரும் குந்தியின் புத்ரருமான யுதிஷ்டிரர். இவருடைய கீர்த்தியானது உதிக்கின்ற ஸூர்யனுடைய ஒளிபோல உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இவருடைய யசஸின் கிரணங்கள் உதித்திருக்கின்ற ஸூர்யனுடைய தேஜஸின்கிரணங்கள்போல எல்லாத்திக்குக்களிலும் பரவுகின்றன. மன்னரே! இவர் குருதேசத்தில வஸிக்கும் காலத்தில், சிறந்த பலமுள்ள முப்பதினாயிரம் யானைகள் இவரைப் பின்தொடர்ந்தன. வேந்தரே! ரதிகர்களுள் சிறந்தவரான இவரை நல்ல குதிரைகள் பூட்டின முப்பதினாயிரம் ரதங்களும் நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்கும் பதினாயிரக்கணக்குமான குதிரைகளும் அக்காலத்தில் பின்தொடர்ந்து சென்றன. முற்காலத்தில் இவரை மிக்க பரிசுத்தமான ரத்னங்களிழைத்த குண்டலங்களணிந்த எண்ணூறு ஸூதர்களும் மாகதர்களும் இந்த்ரனை ரிஷிகள் ஸ்தோத்ரம்செய்வதுபோல ஸ்தோத்ரம்செய்தார்கள். ஓ! அரசரே! இந்தமன்னரை அக்காலத்தில் குபேரனைத் தேவர்கள் அடைவதுபோல எல்லாக் கௌரவர்களும் எப்பொழுதும் கிங்கரர்களாகி அடைந்தார்கள். மஹாராஜரே! இவர்

அப்பொழுது தமக்குட்பட்டவர்களும் உடன்பட்டவர்களுமான எல்லா அரசர்களையும் வைஸ்யர்களைப்போல(த் தமக்கு)க் கப்பம் கொடுக்கும்படி செய்தார். நன்கு வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான எண்பத்தெண்ணாயிரம் ஸ்நாதகர்கள் இந்த வேந்தரை அண்டிப் பிழைக்கின்றார்கள். (பகைவர்களை) அவமதிப்பவரான இவர், பிராயமுதிர்ந்தவர்களையும் நாதனற்றவர்களையும் அங்கஹீனர்களையும் நொண்டிகளையும் குள்ளர்களையும் புத்ரர்களைப்போலப் பாதுகாத்தனர்; ப்ரஜைகளை முறைப்படி பாதுகாத்தனர். இந்த அரசர் தர்மத்திலும் இந்த்ரியநிக்ரஹத்திலும் தானத்திலும் ஸத்யத்திலும் எப்பொழுதும் பற்றுள்ளவர்; மிகுந்த அருளுடையவர்; ப்ராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவர்; யதார்த்தவாதி. மன்னரே! எவருடைய சிறப்புற்ற ஐஸ்வர்யத்தினாலும் ப்ரபாவத்தினாலும், குருகுலத்தில் உதித்தவனும் வீர்யமுடையவனுமான துர்யோதனன் (தன் தம்பியர்களுடைய) கூட்டத்தோடும் கர்ணனோடும் சகுனியோடும் தபிக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட இவருடைய குணங்கள் எண்ணமுடியாதவை. இவர் எப்பொழுதும் தர்மத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டவர்; க்ரூரஸ்வபாவமில்லாதவர்; நல்லொழுக்கமுள்ளவர். இப்படிப்பட்ட (சிறந்த குணங்களுடன்) கூடியவரும் ராஜாதிராஜரும் பாண்டுவின் குமாரரும் புருஷச்ரேஷ்டருமான இந்த யுதிஷ்டிரராஜர் வேந்தர்களுக்குரிய ஆஸனத்தை ஏன் அடையத் தகுந்தவராகார்?' என்று சொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

வைவாஹிக பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் விராடனுக்கு வல்லன் முதலியோர் பீமன் முதலியோரென்றதும், உத்தரன் பாண்டவர்களை லக்ஷணங்களுடனும் பெயருடனும் குறிப்பிட்டு அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமத்தைப் புகழ்ந்ததும், விராடன் பாண்டவர்களை வணங்கி மனத் தெளிவுறச் செய்ததும்.)

விராடன், 'இவர் குருகுலத்திலுதித்தவரும் குந்தீபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரராஜரானால் (இவர்களுள்) இவருடைய ப்ராதாவான அர்ஜுனன் யார்? பலவானான பீமன் யார்? நகுலன் யார்? ஸஹதேவன் யார்? புகழ்பெற்றவளான த்ரௌபதி யார்? இவர்கள் யாசிகைகளால் ஜயிக்கப்பட்டது (முதல் இதுவரையில்) இடையில் நடந்த வரலாற்றை நான் கேட்கவில்லை.' என்று கூற, அர்ஜுனன், 'ராஜரே! மஹா பாக்யமுள்ளவரே! உம்மிடம் சமையற்காரனா

யிருந்த வலலனென்னும் இவன் பயங்கரமான வேகமும் பராக்ரமமு முள்ள பீமஸேனன். இவன் கந்தமாதனபர்வதத்தில் க்ரோதவசர் களைக்கொன்று த்ரௌபதியின் நிமித்தம் செங்கழுநீர்ப் புஷ்பங்களைக் கொண்டுவந்தான். துராத்மாக்களான கீசகர்களைக்கொன்ற கந்தர்வன் இவனே. இவன் உம்முடைய பட்டணத்தில் புலிகளையும் கரடி களையும் யானைகளையும் கொன்றான். இவன் ஹிடிம்பனையும் பகனையும் கிர்மீரனையும் ஜடாஸுரனையும் கொன்று காடுமுழுதும் பகைவரற் றதும் மங்களகரமுமாகச் செய்தான். பகைவரை வாட்டுபவரே! உம்முடைய குதிரைகளைக் கட்டுகிறவனுயிருந்தவனும், பசுக்களை ரக்ஷிக்கிறவனுயிருந்தவனும், அதிக பலமும் அழகிய வேஷமும் ஆபரணமும் சிறந்த ரூபமும் சிறந்த மனமுமுள்ளவர்களும் பற்பல விதங்களாகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்ற ரதிகர்களை (அடக்கு வதில்) ஸமர்த்தர்களும் பரதகுலத்திற் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவர் களும் மாத்ரீபுத்ரர்களுமான நகுல ஸஹதேவர்கள். அரசரே! கீசகர்கள் கொல்லப்பட்டதற்குக் காரணமானவளும் தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடையவளும் அழகிய இடையையுடையவளும் அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளுமான இந்த ஸைரந்த்ரியானவள் த்ருபத னுக்கு ப்ரியமான புத்ரியும் த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய இளையஸஹோ தரியும் அக்னிகுண்டத்திலிருந்து உண்டானவளுமான [1] த்ரௌபதி யென்று எண்ணும்' என்று சொன்னான்.

பீமன், '(விராடராஜரே!) இவன் வில்லாளிகளுள் மிகமேன்மை பெற்றவனும் குந்திபுத்ரனுமான தனஞ்சயன். பூமண்டலத்தில், (இவனைப்போல) அஸ்திரங்களை அறிந்த ஒருவன் கிடைப்பது அரிது. மன்னரே! (அக்னிக்குக்கொடுக்க) ப்ரியமில்லாதவனுன அந்த இந்த்ரனுடைய காண்டவவனமும் நாகங்களோடுகூட நாக வனமும் இவனால் எரிக்கப்பட்டன. (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாத இவனால், மழையானது அம்புமழையினால் தடுக்கப்பட்டது. பூமண் டலத்திலுள்ள எல்லா அரசர்களும் கப்பங்கொடுக்கும்படி செய்யப் பட்டார்கள். வேந்தரே! இவன் உம்முடைய அரண்மனையில் ஸ்த்ரீ வேஷத்தைத் தரித்திருந்தான். ஜயிப்பவர்களுள் உத்தமனை இந்த அர்ஜுனனைத்தான் (ஜனங்கள்) ப்ருஹன்னளையென்று சொன்னார்கள். அரசரே! உம்முடைய அரண்மனையில் அஜ்ஞாத வாஸகாலத்தில் சிசுக்கள் கர்ப்பத்தில் வஸிப்பதுபோல நாங்க ளெல்லோரும் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஸுகமாக வஸித்துவந் தோம்' என்று கூறினான். அர்ஜுனனால் வீரர்களான அந்த ஐந்து

[1] இரட்டித்திருப்பதால் 'த்ரௌபதி' என்னும் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

பாண்டவர்களும் சொல்லப்பட்டவுடன், உத்தரனும் மறுபடியும் அந்தப்பார்த்தர்களை (விராடனுக்குக்) காண்பிக்க ஆரம்பித்தான்.

உத்தரன், 'அரசரே! ஸ்வர்ணம்போலச் சுத்தமாயும் மஞ்சள் நிறமாயுமிருக்கின்ற சரீரமுள்ளவரும் பெரியஸிம்ஹம்போல் நன்கு வ்ருத்தியடைந்தவரும் நீண்ட மூக்கையுடையவரும் நீண்டும் சிவந்தும் அகன்றுமிருக்கின்ற கண்களையுடையவருமான இவர் குரு தேசங்களுக்கு ராஜாவான யுதிஷ்டிரர். மதயானைபோல நடப்பவரும் புடம்போடப்பட்ட தங்கம்போலச் சுத்தமான மஞ்சள் நிறமுள்ளவரும் பருத்தும் அகன்றுமிருக்கின்ற தோள்களையுடையவரும் பருத்தும் நீண்டுமிருக்கின்ற கைகளுள்ளவருமான இவரோ பீமஸேனர். இவரைப் பாருங்கள்; பாருங்கள். இவருக்குப்பக்கத்தில் நிற்பவரும் பெரிதான வில்லைத்தாங்கியவரும் கறுத்த நிறமுடையவரும் யௌவனமுள்ளவரும் கஜயூதபதி போன்றவரும் ஸிம்மத்தினுடைய தோள்கள்போல உன்னதமான தோள்களுள்ளவரும் கஜராஜன்போலச் செல்லுகின்றவரும் தாமரைமலர்போல அகன்ற கண்களையுடையவருமான இவர் வீரரான அர்ஜுனர். ராஜாவினுடைய ஸமீபத்திலிருப்பவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் விஷ்ணுவுக்கும் மஹேந்திரனுக்கும் ஒப்பானவர்களுமான இவ்விருவர்களும் (மாத்ரீ குமாரர்களான) இரட்டையர்கள். ரூபத்திலும் பலத்திலும் சீலத்திலும் இவர்களுக்கு நிகரானவன் அகண்டமான பூமண்டலத்திலுமில்லை. ஸ்வர்ணம்போலச் சிறந்தமேனியுடையவளும் மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற பார்வதிபோல ஒளியொருந்தியவளும் நீலோத்பலத்தின் காந்திபோன்ற காந்தியுள்ளவளும் தேவர்களால் (ஆராதிக்கத்தக்க) தேவதைபோன்றவளும் பணிதெய்வத்துடன் வந்த லக்ஷ்மிபோன்றவளும் இவ்விருவர்க்கும்பக்கத்தில் நிற்கின்றவளுமான இவள் க்ருஷ்ணை' என்று சொன்னான். விராடகுமாரன் இவ்விதம் குந்தியின் புத்ரர்களான அந்த ஐந்து பாண்டவர்களையும் அரசனுக்குத் தெரிவித்த பிறகு, அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமத்தைத் தெரிவிக்கலானான்.

'(அரசரே!) இந்த அர்ஜுனர் மான்களினிடையில் ஒரு ஸிம்மம்போல அந்தப்பகைவர்களினிடையில் (பலத்தில்) சிறந்தவர்களையும் கீழானவர்களையும் நாசம்செய்துகொண்டு தேராளிகளுடைய கூட்டங்களில், ஸஞ்சாரம் செய்தார். இவரால் அப்பொழுது பெரிய மேகம் போன்றவைகளும் பொன்னாலாகிய கச்சைகளுள்ளவைகளுமான யானைகள் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டு இரண்டு தந்தங்களாலும் பூமியை (முட்டிக்கொண்டு) விழுந்

தன.' இவரால் பசுக்கள் மீட்கப்பட்டன; கௌரவர்கள் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். இவருடைய சங்கத்தின் ஒலியினால் என்னுடைய இருகாதுகளும் செவிடுபட்டன. இவருடைய வில்லின் ஒலியையும் கூட ஸஞ்சரிக்கின்ற பூதங்களுடன் சேர்ந்து கர்ஜிக்கின்ற கொடியிலுள்ள வானரத்தையும் நினைத்து எனக்கு மயிர்க்கூச்சமுண்டாகிறது. யுத்தத்தில் கோரமான அம்புகளை எடுப்பவரும் அம்புகளின் கூட்டங்களை விடுப்பவரும் வில்லையிழுப்பவருமான இவரை நான் பார்க்கவும் கூடவில்லை. யுத்தத்தில் புங்கானுபுங்கமாக இவருடைய வில்லினின்று விடப்பட்டவைகளும் (பகைவர்களுடைய) ரக்தத்தைப் புஜிக்கின்றவைகளுமான பாணங்களும் நாராசங்களும் குறிதப்பி விழுந்ததில்லை. குதிரைவீரர்களுடையனவும் மற்ற வீரர்களுடையனவுமான சரீரங்கள், இவருடைய கூரியபாணங்களால் நன்றாக அறுக்கப்பட்டுத தலையும் கையும் தொடையும் மார்பும் அற்றனவாகக் காணப்பட்டன. இவரால் அந்தப் போர்க்களத்தில ரக்தமாகிற ஜலத்துடன் பெருகுகின்றதும் பயங்கரமான ஸ்வரூபமுள்ளதுமான ஒரு நதியானது உண்டுபண்ணப்பட்டது. அதை நினைத்து என் மனமானது பெருங்காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட வாழைமரம்போல இன்னும்கூட மிகவும் நடுங்குகிறது. மன்னரே! பயங்கரமான செய்கையுள்ள இந்த வீரரால் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் துர்யோதனனுடன் கூடினவர்களுமான ரதிதர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். பயந்து ஓடுகின்ற என்னை இந்தத் தேவகுமாரர் தடுத்தார். இவருடைய பாஹுபலத்தினால் நான் உயிரோடு மீண்டும் பட்டணத்துக்கு வந்தேன்' என்று கூறினான்.

ப்ரதாபசாலியான மத்ஸ்யராஜன், அந்த உத்தரனுடைய அவ்வித வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, தனஞ்சயனையும் (மற்ற) எல்லாப்பாண்டவர்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்து தர்மராஜரை நமஸ்கரித்து (அவரைத்தன்) ராஜ்யத்தில் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்தான். சேனாபதியான விராடன், அவர்களைப்பார்ப்பதில் (போதுமென்னும்) த்ருப்தி அடையவில்லை; பிறகு, மிக்க அன்புள்ளவனாகி யுதிஷ்டிரராஜரைப்பார்த்து, 'தெய்வாதீனமாக நீங்களெல்லோரும் வனத்தினின்று க்ஷேமமாக (இந்த ராஜ்யம்) வந்துசேர்ந்தீர்கள்; கெட்டஎண்ணமுள்ள துர்யோதனாதிகளால் அறியப்படாமல் பாக்யவிசேஷத்தினால் அஜ்ஞாதவாஸ கஷ்டத்தை விலக்கினீர்கள். இந்த ராஜ்யமும் மற்றுமுள்ள பொருளனைத்தும் உங்களுடையவை.

இவை உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. [1] அரசர்களே! உங்களாலும் என்னாலும் இந்த ராஜ்யமானது பேதமின்றி அனுபவிக்கத் தக்கது. ஸந்தேஹம் வேண்டாம்' என்று கூறினான்.

எழுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தரன் உத்தரையைக்கொடுத்துப் பாண்டவர்களை மனத்தெளிவடையச் செய்யும்படி விராடனுக்குச் சொல்லியதும், விராடன் உத்தரையுடன் பாண்டவர்களை நமஸ்கரித்துக் குற்றங்களைப் பொறுக்கவேண்டியதும், யுதிஷ்டிரர் அவனுக்கு அபயமளித்ததும்.)

நல்ல எண்ணமுடையவனான விராடராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, [2] உத்தரன், (பிதாவைப்பார்த்துப்) பின்வருமாறு வசனிக்கலானான்.

'பாண்டுபுத்ரரான யுதிஷ்டிரருடைய மனக்கலக்கத்தைத் தெளியச் செய்வதற்கு இதுதான் தகுந்த ஸமயமென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்த யுதிஷ்டிரர் ராஜராஜர்களுக்கும் தலைவர்; அதிக தேஜஸை உடையவர்; அதிக பலமுள்ளவர்; சூரர்; ப்ரபு. பகைவர்களை அழிப்பவரே! என்னுடைய ஸஹோதரியான உத்தரையைப் பார்த்தருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கொடுப்போம். அதனால், [3] அவர்கள் ஸந்துஷ்டர்களாகட்டும். மன்னரே! நாமும் எல்லோரும் மந்த்ரிகளுடன் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரை மனத்தெளிவடையும்படிசெய்து ஸ்தோத்ரம் செய்வோம். நாம் (வேறு) எதைச் செய்யக்கடவோம்? அரசரே! போரில் (பகைவனால்) பிடிக்கப்பட்ட நீர் அவரால் விடுவிக்கப்பட்டீர். இவர்களுடைய பாஹுவீர்யத்தினால் நீர் பசுக்களை மீட்டீர். மிக்க வலிமையுடையவர்களான கௌரவர்களும் யுத்தத்தில் (இவர்களுடைய) பாஹுவீர்யத்தால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். குந்திபுத்ரரான இந்த யுதிஷ்டிரர் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட கார்யம் அனைத்தையும் செய்தார். பாண்டவர்கள் அர்ச்சிக்கத்தக்கவர்கள்; பூஜிக்கத் தக்கவர்கள்; ஸம்மானம் பெறத்தக்கவர்கள்; எதிர்கொண்டு அழைக்கத்தக்கவர்கள்; பூஜையை (ஏற்றுக்கொள்ளத்) தகுந்தவர்கள்; அபிவாதனம் செய்யத் தக்கவர்கள். (இவற்றிற்கு) இது ஸமயமென்பது என்னுடைய எண்ணம். பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் மஹாபாக்யசாலிகளுமான பாண்டவர்கள் பூஜிக்கப்படலாம். ஸர்ப்பங்

1 இங்கு அதிகபாடமான அரைசுலோகம் விடப்பட்டது.
2 இங்கு இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.
3 வேறு பாடம்.

களுக்கு ஒப்பான இவர்கள் கோபம் கொண்டால் மிச்சம் வைக்க மாட்டார்கள். ஆதலால், சீக்கிரம் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைச் சரணமடைவோம். நான், சிரஸ்நானம் செய்தவளான உத்தரையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவ்விடம் (சென்று) இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு மஹாத்மாக்களான (மற்றப்) பார்த்தர்களோடுகூடின யுதிஷ்டிரரை மனக்கலக்கமற்றவராகச் செய்கிறேன். நான் இவர்களுடைய இவ்விதமான முழுபலத்தையும் ஆண்மையையும் உயர்குடிப் பிறப்பையும் பலகுணருடைய பராக்ரமத்தையும் அறிவேன்' என்று சொன்னான். பகைவர்களை அழிப்பவனான விராடன், உத்தரனிடத்தினின்று பாண்டவர்களுடைய ப்ரதாபத்தைக்கேட்டு உத்தரனையும் நன்றாகப்பார்த்து அந்த ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி ஆலோசித்தான்.

பிறகு, விராடன், மந்த்ரிகளோடும் புத்ரர்களோடும் பந்துக்களோடும், சிரஸ்நானம் செய்தவளான உத்தரையை முன்னிட்டு அஞ்சலிசெய்துகொண்டு பாண்டவருக்கு ஸமீபத்தில் வந்து விரைவாகப் பூமியில் விழுந்து (நமஸ்கரித்து), 'தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிர மஹாராஜர் மனத்தெளிவு அடையவேண்டும்; ரூபத்தையும் வேஷத்தையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததினால் புகைகளால் மூடப்பட்ட அக்னிபோல என்னால் காணப்படவில்லை. நான் புத்ரர்களோடும் பரிசாரகர்களோடும் முடியினால் (உம்மைச்) சரணமடைகிறேன். அறியாதவர்களான எங்களால் அரசரான (நீர்) அவமதித்து நிந்திக்கப் பட்டீரென்பதனைத்தும் அறியனிடத்தில்செய்வதுபோல அஜ்ஞானத்தினால் (உம்மிடத்தில்) செய்யப்பட்டது. தர்மத்தைவிரும்புகிறவரே! தர்மத்தை அறிந்தவரான நீர் அவையனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வேந்தரே! ஸைன்யத்துடனும் பொக்கசத்துடனும் கூடின என்னுடைய ராஜ்யத்தையும் பட்டணத்தையும் அரசாட்சியையும் உமக்குக் கொடுக்கிறேன். அரசரே! உமக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். நாங்களெல்லோரும் மந்த்ரிகளோடு உம்மைச்சரணமடைந்தோம்' என்று கூறினான். பரலோகத்தைக்கருதிய தர்மராஜர், பந்துவர்க்கங்களோடு பூமியில் விழுந்திருக்கும் அந்த விராடராஜனைப்பார்த்துக் கோபத்தையும் சோகத்தையும் மாத்ஸர்யத்தையும்விட்டு (பின்வருமாறு) சொல்லலானார்.

'அரசரே! என்னிடத்திலிருந்து உமக்குப் பயம் இல்லை. உம்முடைய மனோபாவத்தை ஆலோசித்து நான் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உம்மாலும் தகுந்தவர்களும் பண்டிதர்களும் ப்ராம்மணர்களுமான மந்த்ரிகளாலும் இந்தஸமயத்தில் இந்தக் கார்யம் நன்குசெய்யப்பட்டது. ராஜஶ்ரேஷ்டரே! நன்கு அலங்

கரிக்கப்பட்ட இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும், நான் மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். சிறந்த கைகளுள்ளவரே! மன்னரே! நீர் என்னிடத்தில் (இவ்வாறு) சொல்லுவதினால் இவை (எல்லாம்) என்னால் பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. வேந்தரே! உம்மிடத்தில் ஒருவிதமான குற்றத்தையும் நான் காணவேயில்லை" என்று சொன்னார். பிறகு, மஹாத்மாவான விராடன், அதிக ஸந்தோஷமடைந்து யுதிஷ்டிரராஜருடன் சேர்ந்து நிச்சயம்செய்து கொண்டு, செங்கோலையும் பொக்கசத்தையும் நகரத்தையும் ராஜ்யமனைத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தான்.

எழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விராடன் உத்தரையை மனைவியாக அடையும்படி அர்ஜுனனை வேண்டினதும், அர்ஜுனன் உத்தரையை மருமகளாக்கிக்கொள்ள அங்கீகரித்ததும், துர்யோதனன் மறுபடியும் வனவாஸஞ்செய்யும்படி யுதிஷ்டிரருக்குத் தூதனுப்பியதும், யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் தெளிந்துகொள்ளும்படி மறுமொழியனுப்பியதும், பீஷ்மர் பாண்டவர்களின் ப்ரதிஜ்ஞாகாலம் நிறைவேறியதென்றதும்.)

விராடன், "யுதிஷ்டிரரே! நான் உம்மிடத்தில் இப்பொழுது சொல்லப்போகிற விஷயத்தில் நீர் ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். நகரங்களும் ஜனங்களும் ஸ்த்ரீகளுமுள்ள இந்த ராஜ்யத்தை உங்களுக்கு நான் கொடுக்கப்போகிறேன். (உங்களால் அநுபவிக்கப்பட்டதின்) மிச்சத்தையே நான் அநுபவிப்பேன். அரசரே! நான் மிக்க பிராயம் சென்றவன்; நெடுங்காலம் போகங்களை ஸுகமாக அநுபவித்தவன். உங்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நான் கானகம் செல்லப் போகிறேன். ஸவ்யஸாசியான தனஞ்சயன் உத்தரையை (மனைவியாக) ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். புருஷச்ரேஷ்டனான இவன்தான் அவளுக்குத் தகுந்த பர்த்தா" என்று கூறினான். இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட தர்மராஜா, குந்திபுத்திரனான தனஞ்சயனைப் பார்த்தார். அர்ஜுனனும் (தன்னை யுதிஷ்டிரர்) பார்த்த அபிப்ராயத்தை அறிந்து மத்ஸ்யராஜனைப் பார்த்து, "(ராஜரே!) நாங்கள் வனத்தினின்றும் (இங்கு) வந்திருக்கின்றோம்; உம்முடைய ராஜ்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளோம். ஆனால், துர்யோதனாதிகளான அரசர்களுடைய ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளப்போகிறோம். அரசரே! உம்முடைய பெண்ணை மருமகளாக நான் அங்கீகரிக்கிறேன். மத்ஸ்ய ராஜவம்சத்திலும் பரதவம்சத்திலும் தோன்றினவர்களான நம்மிரு

வருக்கும் ஸம்பந்தமானது தகுந்ததன்றோ?' என்று சொன்னான்.

விராடன், 'பாண்டவஸ்ரேஷ்ட! என்னால் கொடுக்கப்பட்ட என்னுடைய இந்தப்பெண்ணை நீ என் பார்யையாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு விரும்பவில்லை?' என்று வினவ, அர்ஜுனன், '(அரசரே!) நான் ரஹஸ்யமாகவும் வெளிப்படையாகவும் உம்முடைய பெண்ணைப் பார்த்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் அந்தப்புரத்தில் வஸித்துவந்தேன். அவள் என்னிடத்தில் பிதாவினிடத்தில் போல விஸ்வாஸம் வைத்திருக்கிறாள். நான் (அவளுடைய) ப்ரீதிக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்ரனாயிருப்பவன். நாட்டியத்திலும் பாடுவதிலும் வாத்யம் வாசிப்பதிலும் என்னை எப்பொழுதும் உம்முடைய குமாரியானவள் ஆசார்யனைப்போல எண்ணுகிறாள். மன்னரே! தோழியாக அவளுடன் கூட ஒருவர்ஷம் வாஸம்செய்திருக்கிறேன். ப்ரபுவே! ஆதலால், உமக்கும் உலகத்தாருக்கும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டாத விஷயத்தில் அதிக ஸந்தேஹம் உண்டாகும். அரசரே! ஆதலால், என்புத்ரனுக்காக (உம்முடைய குமாரியைப்பற்றி) உம்மைக்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். (அப்படிச்செய்வதால் என்னை) சுத்தனாகவும் ஜிதேந்த்ரியனாகவும் எண்ணுகிறேன். என்னால் அந்த உத்தரைக்கும் சுத்தியானது ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். உமது பெண்ணை நான் மருமகளாக ஏற்றுக்கொண்டால், அவளிடத்திலும் என்னிடத்திலும் (என்) புத்ரனிடத்திலும் (ஜனங்களுக்கு) ஸந்தேகம் உண்டாகாதென்று எண்ணுகிறேன். ஆதலால், சுத்தியும் உண்டாகும். பகைவரை வாட்டுபவரே! நான் லோகாபவாதத்தினின்றும் கபடமான ஆசாரத்தினின்றும் பயந்தவன். அரசரே! (ஆகையால்,) உம்முடைய குமாரியான உத்தரையை நான் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். மன்னவரே! வாஸுதேவருக்கு ஸஹோதரிபுத்ரனும் ஸாக்ஷாத்தேவகுமாரன்போன்றவனும் சக்ரபாணியான ஸ்ரீ வாஸுதேவருடைய அன்புக்கு விஷயமாயிருப்பவனும் பலசாலியும் அஸ்த்ரங்களில் மிகுந்த தேர்ச்சியுடையவனும் சிறந்த கைகளுள்ளவனும் எனக்குப் புத்ரனுமான அபிமன்யுவானவன் உமக்குத் தகுந்த மருமகன். உம்முடைய பெண்ணுக்கும் தகுந்த கணவன்' என்று மறுமொழி கூறினான். விராடன், 'கௌரவர்களுள் சிறப்புற்றவனும் குந்தீபுத்ரனுமான தனஞ்சயனிடத்தில் இது பொருத்தமாயிருக்கிறது. பாண்டவன் எப்பொழுதுமே தர்மத்தில் நிலைபெற்றவன்; அறியவேண்டிய விஷயத்தை அறிந்தவன். பார்த்த! நீ செய்யத்தகுந்ததென்று எண்ணுகிறதை உடனே நீ செய்யலாம். அர்ஜுனனை ஸம்பந்தியாக அடைந்த எனக்கு எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறி

விட்டன' என்று கூறினன்.

அரசரிற்சிறந்த விராடன் இவ்வாறு சொல்லும்பொழுது, குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர், அர்ஜுனனுக்கும் மத்ஸ்யராஜனுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி அந்தஸமயத்தில் அநுமதிகொடுத்தார். பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! குந்தீபுத்ரனை அர்ஜுனனும் விராடராஜனும் எல்லாமித்ரர்களுக்கும் வாஸுதேவருக்கும் தூதர்களை அனுப்பினார்கள். பகைவரைவாட்டுபவனான அந்தப்பல்குனன் அப்பொழுது (உத்தரையைத்தனக்கு) மருமகளாக ஏற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய வ்ரதத்தை வெளிப்படுத்தி உலகத்தாருக்கு (த் தன்னுடைய) சீலத்தையும் சுத்தியையும் நல்லொழுக்கத்தையும் தெரிவித்து உலகத்தில (தன்னுடைய) பெருமையையும் புசழையும் விளங்கச்செய்து க்ருதார்த்தனும் சுத்தனும் மனக்கவலையற்றவனும ஸந்தோஷமுள்ளவனுமானன். யுதிஷ்டிரர், 'அரசரே! நான் ப்ரீதியுள்ளவனாகிறேன். உமக்கு மங்களம். பகைவரைவாட்டுபவரே! நீர் எனக்கு நண்பர். வேந்தரே! நாங்கள் எல்லோரும் (பகைவர்களால்) அறியப்படாதவர்களாக உம்மிடத்தில் ஸுகமாக வஸித்தோம்' என்றுகூறினார். தர்மாத்மாவும் கடுமையான வ்ரதமுடையவருமான யுதிஷ்டிரராஜர் (விராடனால்) பூஜிக்கப்பட்டும் விராடநகரத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டும் ரத்னங்களால் பலவாறு அர்ச்சிக்கப்பட்டும் விளங்கினர். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற யுதிஷ்டிரரை விராடராஜன் நன்றாகப்பார்த்து அங்கிருக்கும் உறவினருடன் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து இரண்டுகைகளாலும் ஸ்நேகத்தினால் கட்டிக்கொண்டு குருகுலத்தில் உதித்தவர்களான பாண்டவர்களுக்கு ஏராளமான தனத்தைக் கொடுத்தான்.

போரினின்று ஓடின கௌரவர்களோ மார்க்கத்தில் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அரசரே! ஸமர்த்தர்களான ஆசார்யபுத்ரர், சகுனி, துர்யோதனராஜன், ஸூதபுத்ரனானகர்ணன் ஆகிய அனைவரும் அவ்விடத்தில் ஒருங்குசேர்ந்து ஹிதத்தையே நன்கு ஆலோசித்து, பிறகு, தூதனை (யுதிஷ்டிரரிடம்செல்லக்) கட்டளையிட்டார்கள். மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவரான யுதிஷ்டிரரும் துர்யோதனனிடத்திலிருந்து வந்த தூதனைப்பார்த்தார். அந்தத்தூதனும், தர்மத்தினால் விளங்குகின்றவரும் உக்ரமான வீர்யமுடையவரும் பாண்டுபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரரிடம் சென்று, 'ஓ! குந்தீபுத்ரரே! தனஞ்சயரால் மறுபடியும் நீர் காட்டுக்குப் போகும்படி செய்யப்பட்டீர்; ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றும். ஏனெனில், இப்பொழுது, பதின்மூன்றுவது வர்ஷத்திலேயே பாண்டுவின் புத்ரரான கிரீடி

யானவர் பார்க்கப்பட்டார்' என்று சொன்னான். பிறகு, தர்மநந்தனர், 'சிறந்து,'(தூத!) நீ விரைவர்கசசென்று அநதத்துர்யோதனனிடததில் 'எங்களுக்கு இப்பொழுது பதின்மூன்றுவது வர்ஷம் நிரம்பியது நிரமபவில்லையெனபதைச் சந்தனுவினகுமாரரான பாட்டனர் சொல் லட்டும். (பதின்மூன்றுவது) ஸம்வத்ஸரததின முடிவில்தான் தனஞ்சயன் போரினிடையில காண்டீவத்தைத நாணொலியிடுமபடி செய்தான். எங்களுடைய (பரதிஜ்ஞாகாலமானது) நிறைவேறிய தென்றும் நிறைவேறவில்லையென்றும் இதனுடைய உண்மையைப பீஷ்மர் சொல்லட்டும். எனககு அவருடைய வாக்யமே பரமாணம்' என்றுசொல' என்று கூறினர். அவரால் இவவாறுசொல்லப்பட்ட அந்ததூதன் திரும்பித துர்யோதனனை அடைநது அங்கு நடந் ததைச் சொன்னான்.

அப்பொழுது, ராஜபுத்ரனான அந்தத துர்யோதனன, தூத னுடன் சேர்ந்து பீஷ்மரோடும் கர்ணனோடும க்ருபரோடும த்ரோண ரோடும் பூரிஸ்ரவஸோடும் ஆலோசனைசெயதான். மஹாதமாவான பீஷ்மர், அனேக ஸுஹ்ருததுககளுடன் இரவில நன்குஆலோ சிததுத துர்யோதனனைபபார்தது, '(துர்யோதன!) ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினபிறகே, தனஞ்சயனால் போரினிடையில் காண்டீவ மானது நாணொலிசெயயப்பட்டது. பாண்டுவின புதரர்கள், தேவேந்தரனுடைய உலகமாயிருந்தாலும் பரம்மாவினுடைய உலக மாயிருந்தாலும அஸதயததால அடைய விருமபமாட்டார்கள். உனக்கு நான உணமையும் நலவழியைவிட்டு விலகாததும் ஸ்வர்க் கத்தைக் கொடுக்ககூடியதும கீர்ததியை உணடுபணணக்கூடியதும் பரலோகததுக்கு ஹிதமுமான வர்த்தையை உரைக்கிறேன். நீ குந்திபுதரர்களோடு ஸந்தியைச செய்துகொள். பாண்டவர்களோடு கூடி உனனுடைய ராஜ்யததை அனுபவி. அப்படியல்லாமல நீ ராஜ்யததை விருமபுவாயாகில், உறுதியுளளபுத்தியுடன் போர்க்களத தில குந்திபுதரர்களோடு போர்புரி. மஹிமைதங்கியவர்களும பலசாலி களுமான பகைவர்களுடைய ராஜயமான்து கபடததினால கடைசி வரையில அனுபவிப்பதற்கு ஸாதயபபடாது. பகைவர்களை ஜயித்து அகணடமான ராஜ்பததை அனுபவி; (அல்லது), நீ (அவர்களால்) கொலலப்பட்டு இந்தரலோகத்தை அனுபவி' என்று கூறினர்.

பிறகு, காந்தாரியின் புத்ரனான அந்தத துர்யோதனராஜன், பாகீரதி புதரரான பீஷ்மருடைய வார்ததையைககேட்டு, மாதா பிதாக்களுடைய முனனிலையில பீஷமரைப பார்தது, '(பிதா மஹரே!) அணுமாதரமும பூமியை நான் (பாணடவர்களுக்குக்)

கொடேன். பாண்டுபுத்ரர்களையாவது நான்கொல்லுவேன்; அல்லது, அவர்களால் கொல்லப்பட்டாவது ஸ்வர்க்கலோகம் செல்லுவேன்' என்று சொன்னான். அந்த த்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்கள் ப்ரதிஜ்ஞை யை நிறைவேற்றியவனான தனஞ்சயனுடைய ப்ரதிஜ்ஞையைக் கேட்டு எல்லோரும் ஸுஹ்ருத்துக்களோடு சேர்ந்து நன்றாக ஆலோசித்து வேந்தர்களுடன் தங்கள் க்ருஹங்களை அடைந்தார்கள்.

எழுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

வைவாஹிக பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் உபப்லாவ்யநகரம் சேர்ந்து க்ருஷ்ணன் முதலியோருக்குத் தூதனுப்பியதும், க்ருஷ்ணன் ஸுபத்ரை அபிமன்யு த்ருபதன் ப்ரதிவிந்த்யன் முதலியோர் உபப்லாவ்யநகரம் வந்ததும்.)

பிறகு, பதின்மூன்றாவது வர்ஷம் முடிந்தவுடன், ஐந்து பாண்டவர்களும் விராடனுடைய உபப்லாவ்யம் என்கிற உத்தமமான பட்டணத்தில் வாஸஞ்செய்தார்கள். குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரும் விராட ராஜனும், எல்லா மித்ரர்களுக்கும் ஞாதிகளுக்கும் ஸம்பந்திகளுக்கும் தூதர்களை அனுப்பினார்கள். அப்பொழுது, அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த நகரத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு (தூதர்களை) ஆங்காங்கு அனுப்பினவுடன், சிறந்த கைகளுள்ளவரும் வனமாலையை அணிந்தவரும் பலராமருக்கு இளையவரும் சத்ருவீரர்களை ஸம்ஹரிப்பவருமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், அந்த ஸமயத்தில் தூதர்களுடைய வாக்யத்தைக்கேட்டு, பிறகு, (தம்) அன்புக்குப் பாத்ரனும் மருகனும் ஸுபத்ரையினுடைய புத்ரனும் மிக அபிமானிக்கப்பட்டவனுமான அபிமன்யுவை அழைத்துக்கொண்டு பலராமரோடு தலைவர்களான எல்லா யாதவர்களாலும் சூழப்பெற்றுச் சங்கவாத்யங்கள் துந்துபி வாத்யங்கள் இவைகளுடைய கோஷங்களோடு விராடநகரத்தை அடைந்தார். பகைவரை வாட்டுகிறவர்களான ஹ்ருதிகனுடைய குமாரனான க்ருதவர்மா, ஸத்யகனுடைய குமாரனான யுயுதானன், அநாத்ருஷ்டி, அக்ரூரர், ஸாம்பன், நிசடன், சிறந்த கைகளுள்ள ப்ரத்யும்னன், மஹாபலசாலியான உல்முகன் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் அபிமன்யுவைத் தாயாருடன் அழைத்துக்கொண்டு க்ருஷ்ணனோடு பாண்டவர்களைப் பார்க்க வந்தார்கள். ஒரு வர்ஷம் (பாண்டவர்களை) விட்டு விலகி வஸித்தவர்களான இந்த்ரஸேனன் முதலானவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதங்களோடு (உபப்லாவ்ய நகரத்தை) அடைந்தார்கள். பதினாயிரம் யானைகளும் இருபதினாயிரம் குதிரைகளும் நிறைந்த லக்ஷம் தேர்களும்

பதினாயிரம்கோடி காலாட்களும் மஹாபராக்ரமசாலிகளான வ்ருஷ்ணி களும் அந்தகர்களும் நூற்றுக்கணக்கான போஜர்களும் வ்ருஷ்ணி களுள் சிறந்தவரும் மஹாபலசாலியுமான வாஸுதேவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அப்பொழுது, பாண்டுபுத்ரர்களெல்லாரும் அவ்வாறு ஸ்ரீவாஸுதேவர் வருகிறதைக்கேட்டு மத்ஸ்யராஜனுடன் சேர்ந்து சங்கமுழக்கங்களுடனும் துந்துபிகோஷங்களுடனும் மங்கள த்ரவ்யங்களுடனும் ஸ்ரீஜனார்த்தனரை எதிர்கொண்டார்கள். பாண்ட வர்களனைவரும் மத்ஸ்யராஜனோடு ஸ்ரீஜனார்த்தனரை (க்கண்டு) மனக் களிப்புற்று ஆனந்தக்கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டவர்களாகி அவரு டைய சரணங்களில் நமஸ்கரித்து, 'ஓ! க்ருஷ்ண! தாசார்ஹரே! தேவரீருடைய அனுக்ரஹத்தினால் இந்த (ப்பன்னிரண்டு) வர்ஷங் களும் பதின்மூன்றாவது வர்ஷமுழுவதும் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடி வாஸஞ்செய்துவந்தோம். ஜகந்நாதரே! ஜனார்த்தனரே! தேவரீர் எங்களுக்கு நாதர். தேவதேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவாயிருப்பவரே! நீர் எங்களைக் காப்பாற்றும். சிறப்புற்றவரே! உம்மை நாங்கள் சரணமடைந்தோம்' என்று கூறினார்கள்.

யாதவர்களனைவராலும்சூழப்பட்ட ஸ்ரீஜனார்த்தனர், (தம்மை) நமஸ்கரிக்கின்றவர்களும் விராடனுக்கு ஸஹாயர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களை விரைவாகக்கட்டிக்கொண்டு அதிகஸந்தோஷத்துடன் அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி அவர்களைப் பூஜித்தார். வ்ருஷ்ணிவீரர் களும் அவர்களனைவரையும் அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி மர்யாதை செய்தார்கள். அவ்வாறே, க்ருஷ்ணையும் தேவகீபுத்ரரைச் சரணங் களில் நமஸ்காரம்செய்தாள். தேவர்களுக்கு ஈச்வரரான ஸ்ரீ வாஸுதேவர், அழகிய கூந்தல்நுனியையுடையவளான அவளை எடுத்துநிறுத்திக் கண்களைத்துடைத்து எல்லா யாதவர்களின் முன்னிலையிலும், 'கல்யாணி! நீ வ்யஸனமடையாதே, நான் அர்ஜுனனோடுசேர்ந்து, அதிக அஹங்காரமுள்ளவர்களான த்ருத ராஷ்ட்ரகுமாரர்களைச் சீக்கிரத்தில் கொன்று பூமியை யுதிஷ்டி ரருக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். உன்னுடையமனத்திலுள்ள தாபமானது விலகட்டும். (இவ்விஷயத்தில்) உன்னிடம் அபிமன்யு வின்மீதும் அர்ஜுனன்மீதும் ருக்மிணீபுத்ரனான ப்ரத்யும்னன்மீதும் ஆணையிடுகிறேன். தோஷமற்றவளே! என்னுடைய இந்தவார்த் தையை ஸத்யமென்று நீ எண்ணு' என்று சொன்னார். வ்ருஷ்ணி களுள் உத்தமரான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லி அவளை விட்டுவிட்டு, பிறகு, அன்புள்ளவராகி வ்ருஷ்ணிகளோடும் அந்தகர்

களோடும் யுதிஷ்டிரரை (அடைந்து அவருடன்) வாஸஞ்செய்தார், பூபதிகளானகாசிராஜனும் சைப்யனும் இரண்டுஅக்ஷௌஹிணிகளுடன் (உபப்லாவ்ய நகரத்துக்கு) வந்து யுதிஷ்டிரரை அடைந்தார்கள். மூன்று அக்ஷௌஹிணிகளுடனகூட மஹாபலசாலியான பாஞ்சாலராஜனும் மஹாபலசாலிகளும் வீரர்களுமான த்ரௌபதீ புத்ரர்களும் (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவனான சிகண்டியும் (பகைவர்களால) ஜயிக்கமுடியாதவனும எல்லாச்சஸ்த்ரதாரிகளுள்ளும் சிறப்புற்றவனுமான த்ருஷ்டத்யும்னனும பாண்டவர்களுக்கு உதவிசெய்வதற்காக விரைவாக உபப்லாவ்யநகரத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரருடையசேனையின்பக்கத்தில லக்ஷக்கணக்கும் பத்துலக்ஷக்கணக்கும் பத்துக்கோடிக்கணக்குமான போர் வீரர்கள் நின்றார்கள். வர்ஷாகாலத்தில் சிறந்தப்ரவாஹங்கள் தனித்தனியாகவந்து ஸமுத்ரத்தை நிரம்பச்செய்வதுபோல விதிப்படி யாகம்செய்து நிரம்பிய தக்ஷிணையளித்தவர்களும வேதாத்யயனம் செய்து அவப்ருதத்தை நிறைவேற்றினவர்களும் சூரர்களும (யுத்தத்தில) சரீரத்தைவிடத் துணிந்தவர்களுமான எல்லா அரசர்களும யுதிஷ்டிரருடைய சேனையை நிரப்பினார்கள். ஞானவான்களுள் சிறந்தபார்த்தன், வந்திருக்கின்ற அந்தராஜஸ்ரேஷ்டர்களைக் கண்டு அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி விதிப்படி பூஜித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு அநேக ஸ்த்ரீகளையும் பற்பலவிதவஸ்த்ரங்களையும் ரத்னங்களையும வெகுமதியாகக்கொடுத்தார். அரசர்களும் ராஜகுமாரர்களும, ப்ரதிஜ்ஞாகாலமான (பதின்மூன்று வர்ஷமும்) அவ்வாறு கழிந்தபிறகு, பாண்டவஸ்ரேஷ்டர்களால் தம் தமக்குத்தக்கபடி பூஜிக்கப்பெற்றார்கள்; ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடையவர்களானார்கள்; அப்பொழுது காணிக்கையையும செலுத்தினார்கள்.

அரசரே! மன்னர்களோடும வ்ருஷ்ணிகளோடும் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கையில குருகுலத்தில்பிறந்த அபிமன்யுவுக்கும மத்ஸ்யராஜகுமாரியான உத்தரைக்கும் சாஸ்த்ரமுறைப்படி விவாஹமானது நிறைவேறியது. பிறகு, அப்பொழுது அபிமன்யுவினுடைய விவாஹகாலத்தில் மத்ஸ்யராஜனுடைய அரண்மனையில் சங்கங்களும் ம்ருதங்கங்களும் கோமுகங்களும் டிண்டிமங்களும் முழங்கின. (பரிசாரகர்கள்) பரிசுத்தமான பலவகை ம்ருகங்களை நூற்றுக்கணக்காகக் கொன்றார்கள்; அவ்வாறே, மிகுதியான பக்ஷ்யங்களையும் அன்னங்களையும போஜ்யங்களையும பானங்களையும (அதிதிகளைப்) பூஜிக்கும்படி செய்தார்கள். பாடுகிறவர்களும் பழையகதைகளைச்

சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுடையவர்களும் நட்டுவர்களும் அவ்வாறே 1 வைதாளிகர்களும் மாகதர்களும் பௌராணிகர்களும் ஸ்தோத்ரம் செய்துகொண்டு அந்தப் பாண்டவர்களை அடைந்தார்கள். அந்த அபிமன்யுவினுடைய மங்களகரமான விவாஹோத்ஸவத்தில் த்ரௌபதியினுடைய அந்தப்புரத்திலும் விராடனுடைய அரண்மனையிலுமுள்ள பிராயமுதிர்ந்த ஸ்திரீகளும் யுவதிகளான ஸ்திரீகளும் மாத்ஸ்யர்களுடைய ஸ்திரீகளும் ஸுதேஷ்ணையை முன்னிட்டுக் கொண்டு (விவாஹமண்டபத்திற்கு) வந்தார்கள். அந்த ஸ்திரீகள் அழகிய பருத்த அங்கங்களுள்ளவர்களும் மெருகிடப்பட்ட ரத்ன குண்டலங்களணிந்தவர்களும் சிறந்த காந்தியுள்ளவர்களும் சிறந்த ரூபமுடையவர்களும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருந் தார்கள். எல்லா ஸ்திரீகளுள்ளும் க்ருஷ்ணையானவள் ரூபத்தாலும் தேகத்தாலும் சிறந்து விளங்கினாள். (அந்த ஸ்திரீகளனைவரும்) புகழத்தக்கவளும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் ராஜபுத்ரியும் மஹேந்த்ர னுடைய புத்திரிபோன்றவளுமான உத்தரையை முன்னிட்டுச் சூழ்ந்துகொண்டு (விவாஹமண்டபத்தில்) நின்றார்கள். ஸேனாபதி யான விராடன், ஜலம்நிறைந்த பொற்குண்டிகையை எடுத்து, கருநெய்தல்போன்ற கண்ணையுடையவளான புத்ரியை அர்ஜுன னுடையகையில் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்வதற்காக விரைவிற்கத் தாரைவார்த்தான். சிறந்தமனமுள்ள குந்தீபுத்ரன் (தன்) புத்ர னுக்காக அந்தப் பெண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டான். தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவனும் ஸுபத்ரையின் குமாரனுமான அபிமன்யுவும், அப்பொழுது இந்த்ரனுடைய ரூபத்தைத்தரித்து, விராடனுடைய புத்ரியான உத்தரையைப் பாணிக்ரஹணம்செய்துகொண்டு அந்த விவாஹமண்டபத்தில் நின்றான். குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர் அந்த உத்தரையை மருமகளாக அங்கீகரித்தார். விதிப்படி யாகம்செய்தவர் களும் மிகுதியாக (ப்ராம்மணர்களுக்குத்) தக்ஷிணைகொடுத்தவர் களுமான த்ருபதன், விராடன், மஹாபலசாலியான சிகண்டி, யுயுதான்ன், சைப்யன், த்ருஷ்டத்யும்னன், ஸாத்யகி இந்த ஏழு அக்ஷௌஹிணீபாலர்களும் பாண்டுபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைச்சூழ்ந்து கொண்டு அப்பொழுது விவாஹத்தை நடத்தினார்கள். சேனையும் அந்த-விவாஹமண்டபத்தில் (ஸந்நத்தமாக) இருக்கும் சமயத்தில், தார்மிகர்களுள் உத்தமனான மத்ஸ்யராஜன் ப்ரீதியுள்ளவனாகி (த் தன்) பெண்ணைப்பிடித்து அபிமன்யுவுக்குக் கொடுத்தான். பார்த்தன், உத்தரையைப்பெற்றுக்கொண்டு ஜனார்த்தனரை முன்னிட்டு மஹாத்

1 ஸபாபர்வம் 11-ம் பக்கம்-4-வது குறிப்பிற்காண்க.

மாவான ஸுபத்ராபுத்ரனுக்கு விவாஹத்தைச்செய்வித்தான். பிறகு, எல்லாச்சிறப்புக்களுடனும் மிக்க வைபவத்துடனும்கூடிய விவாஹமானது வ்ருத்தியடைந்தது. அப்பொழுது, உம்முடையபிதாவுக்குப் பிதாவும் ஸுபத்ரையினுடைய புத்ரனுமான அபிமன்யுவுக்கு நடந்த விவாஹகார்யமானது, ஆச்சர்யமாக இருந்தது. தௌம்யர், சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றுச் சாஸ்திரமுறைப்படி அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தார். ஸுபத்ராபுத்ரன், அக்னியைப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து (உத்தரையைப்) பாணிக்ரஹணஞ்செய்தான். பிறகு, மாத்ஸ்யர்களுக்குப் பதியான விராடராஜன், ஸந்தோஷமடைந்து, [1] பார்த்தனுடைய புத்ரனான அந்த அபிமன்யுவின்பொருட்டு அப்பொழுது மிகுதியான தனத்தையும் காற்றுப்போன்ற வேகமுள்ள லக்ஷம் குதிரைகளையும் முக்யமான இருநூறுயானைகளையும் பலவிதமான பொருள்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் சிறந்தவரிசையாகக் கொடுத்தான். மத்ஸ்யராஜன் குந்தீபுத்ரர்களின்பொருட்டுக் காணிக்கையையும் கொடுத்தான். குந்தீபுத்ரர் க்ருஷ்ணனோடு மிகுதியான (பொருள்களைப்) பெற்றுக்கொண்டார். தர்மபுத்ரரான அவர், அப்பொழுது விவாஹமானவுடன், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கொண்டுவந்த தனத்தையும் ஆயிரம்பசுக்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் பற்பலவிதமான ரத்னங்களையும் எல்லாப்பூஷணங்களையும் வாஹனங்களையும் படுக்கைகளையும் ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர் நகரவாஸிகளான ஜனங்களை ப்ரீதியடையக்கூடிய சிறந்தபொருள்களால் த்ருப்தியடையச்செய்தார். ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! (எல்லா) மஹோத்ஸவங்களுக்கும் உபமானமாயிருக்கின்ற அந்த மத்ஸ்யராஜனுடைய நகரமானது, ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் புஷ்டியுள்ளவர்களுமான ஜனங்களால்நிறைந்துவிளங்கியது. நிறைந்தசெல்வமுள்ள விராடராஜன், தன்புத்ரியான அந்தஉத்தரையைஸுபத்ராபுத்ரனை அபிமன்யுவுக்குக்கொடுத்து, புரோஹிதர்களோடும் மந்த்ரிகளோடும் பட்டணத்து ஜனங்களோடும் தேசவாஸிகளான ஜனங்களோடும், அப்பொழுது பரமானந்தத்தை அனுபவித்தான்" என்று கூறினார்.

ஜனமேஜயர், "(வைசம்பாயனரே!) விவாஹம்நிறைவேறியவுடன், ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடையவரான யுதிஷ்டிரர் என்ன சொன்னாரென்பதையும் பார்த்தர்கள் அதற்குமேல் என்னசெய்தார்களென்பதையும் முழுதும் (எனக்கு) இப்பொழுது உரைப்பீராக" என்று வினவினார்.

வைவாஹிகபர்வம் முற்றிற்று.

விராடபர்வம் முற்றிற்று.

---

[1] மூலத்தில், 'பார்த்தாய' என்றிருக்கிறது.